



ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS PRIMUS.

ANIMADVERS. IN LIB. I ET II.

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE

ANNO IX. (1801)



AEQUO LECTORI S.

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS, tam multiplici eruditione refertum opus, quam vix aliud ullum ex his quae aetatem tulerunt, duobus prioribus Libris & initio Tertii truncatum ad nos pervenisse; quae autem desiderabantur, ea suppleta esse ab Editoribus ex EPITOME eiusdem Operis, incerto auctore iam complura ante secula confecta; dictum est in Praefatione, primo Tomo ipsius operis praemissa. Ibidem & de *Editionibus Athenaei*, ad hunc diem in lucem emissis, & de *Interpretum Latinorum* meritis, denique de *Codicibus msstis*, aliisque praesidiis, quibus in adornanda nostra Editione usi sumus, quantum satis videbatur, exposuimus. Quare nil opus est, ut in limine harum ANIMADVERSIONUM novo praefamine moremur Lectorem. Quas quod *post Isaacum Casaubonum* me *conscripsisse* in titulo professus sum, non vereor ne ita interpretentur iusti rerum aestimatores, quasi post Homerum Iliadem scribere praesumsissem: id unum significare in ipsa fronte volui, me eisdem his Animadversionibus, quidquid in suis

Casaubonus sive ad illustrandum Athenaei opus, sive ad emendandum, contulisset, fideliter inseruisse. Neque vero, quae ab aliis doctis Viris, sive ante Casaubonum, sive post illum Athenaei sospitatorem, ad nostram usque aetatem, eumdem in usum collata sunt, (quoad quidem vel innotuere mihi, vel patuere) neglecta a me esse, intelliget eruditus Lector. Quibus copiis si quid de mea penu, quo se adiutos studiosi harum Literarum homines in Athenaei lectione senserint, potuero adiicere; & ipsi Athenaeo, & mihi gratulabor. Quae ex aliorum observatis a me adnotata sunt, eorum laudem ad suum cuiusque retuli auctorem. Sicubi veluti meo nomine aliquid adnotavero, quod ab alio ante me occupatum compererit studiosus Lector; non id eo consilio a me factum profiteor, ut de cuiusquam docti Viri meritis detractum quidquam vellem; sed quod aut ita in medio positam observationem iudicassem, ut cuilibet id agenti occurrere debuerit; aut quod non meminerim, vel omnino compertum non habuerim, fuisse id ipsum ab alio iam adnotatum.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM

IN EPITOMEN LIBRI PRIMI.

Ed. Caf. p. 1.

Epitome Primi Libri in ed. Ven. hanc infcriptionem habet: ΕΚ ΤΩΝ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΡΩΤΟΥ. Tum initio Libri fecundi nihil aliud praemittitur, nifi Ἐκ τοῦ βιβλίου δευτέρου. initio tertii Libri, ἐκ τοῦ τρίτου βιβλίου. Eafdemque infcriptiones, ut pleraque alia, ex ed. Ven. tenuit Editor Bafileenfis. Cafaubonus, cum Introitum huius Epitomes, qui ex noftra diftributione duo priora Capita cum initio tertii Capitis (ad illa ufque verba, οὕτως γοῦν ἄρχεται) complectitur, non ex Athenaei Praefatione excerptum, fed de fuo ab Epitomatore adiectum exiftimaret, introitum illum multo minoribus literarum formis atque omnino ita excudi curavit, ut a reliqua Epitome prorfus diftinctus videretur; nullumque alium Titulum nifi hunc praemifit: ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ: qui titulus quidem etiam in manufcriptis codicibus comparet, at non tamquam Infcriptio, fed tamquam indiculus ad oram adpofitus, qui indicet, qua de re hoc loco agatur; quemadmodum paulo poft in eorumdem codicum ora alius notatur indiculus, Δαιτυμόνων κατάλογος, dein Ἐγκώμιον τοῦ ἑστιάτορος, & fic porro. Deinde demum in ed. Cafaub. fequitur Infcriptio Libri primi huiuf-

modi: ΕΚ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ. Ubi commodius factum fuisset, si post ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ punctum fuisset interpositum, quo intelligeretur, duplicem esse Inscriptionem; primam generalem, quae ad universam Epitomen pertineret, *ἐκ τῶν Ἀθηναίου Δειπνοσοφιστῶν·* alteram particularem, quae ad solum Primum Librum spectaret. Παρεκβολὰς alicubi ipsum Epitomatorem vocare suum laborem, docuit Casaubonus in Animadv. ad Lib. I. cap. 1. id vero est, *Excerpta:* quod ipsum adeo nomen Παρεκβολαὶ ad ista verba Ἐκ τῶν Ἀθηναιου Δειπνοσοφιστῶν, tum rursus ad illa Ἐκ τοῦ α' vel β' βιβλίου, subintelligi debet. Nam Παρεκβολὰς, itemque Ἐκλογὰς, & Ἐπιτομὴν vel Ἐπιτομὰς insignire scripta huius generis consueverant docti illi viri, qui circa decimum fere post Christum natum seculum veterum graecorum Auctorum opera, Historicorum maxime, (prudenti quidem per se atque utili consilio, sed funestum tamen habituro exitum, magnaeque parti ipsorum vetustorum doctrinae monumentorum interitum illaturo) in Compendium redigere instituerunt. In *manuscripto codice* olim *Sedanensi*, nunc *Parisiensi*, (quem in hisce Adnotationibus nota *Cod. a.* insignivi) uno illo quem Parisiensis Bibliotheca possidet, qui *totam Athenaei Epitomen* complectatur: in illo igitur codice Titulus generalis totius operis hic praemittitur: Βίβλος ἡ λεγομένη Δειπνοσοφιστής. tum sequitur Ἀθηναίου ἐκ τοῦ α' βιβλίου· & sic deinceps initio cuiusque libri, Ἀθηναίου ἐκ τοῦ β'. (γ'. δ'. &c.) βιβλίου. Nobis, quo lector in ipsa statim fronte simul verum titulum ab ipso Athenaeo operi huic impositum (de quo paulo post dicetur) ob oculos haberet, simul vero meminisset, se in prioribus libris non ipsum Athenaei opus, sed solam Epitomen ex illis excerptam habere, visum est, generalem titulum istum praeponere, Ἀθηναίου Δειπνοσοφισταὶ κατ' ἐπιτομήν· eique particularem illum, Ἐκ τοῦ πρώτου Βιβλίου (scil. Παρεκβολαὶ) subiicere.

AD CAP. I.

Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ. Cum hic introitus to- a
tius operis in codicibus msstis, ut paulo ante significavi, adiectum indiculum haberet, Ὑπόθεσις τοῦ συγγράμματος, id est, *Totius Operis Argumentum;* »Argumentum hoc, ait

a *Casaubonus*, scripsit is, qui totius operis Epitomen confecit." — Nempe totum Prooemium, quod usque ad tertii Capitis initium progreditur, prorsus ab Epitomatore de suo adiectum, & ipsi Epitomae praemissum esse, sibi persuaserat vir doctus: quod mihi quidem non probavit. Quidni enim crederemus, ab ipso Athenaeo praemissum esse Operi suo Prooemium, in quo instituti sui rationem exposuisset? quo sane prooemio opus praesertim tam varii tamque multiplicis argumenti, tamque mira arte dispositum, vel in primis indigebat. Ego certe, quamquam, nonnihil de suo adiecisse Epitomatorem, non negaverim, tamen caussam nullam intellexi, cur non persuasum haberemus, sicut totam Epitomen ex reliquo Athenaei opere, sic & hoc *Prooemium* ex eiusdem *Auctoris Praefatione* esse excerptam. Quid quod ipse Epitomator satis clare id, quod dico, indicare videtur, cum, quemadmodum in reliqua Epitome saepe verbo φησὶ utitur, significans *Athenaeum id dicere*, sic & in hoc Prooemio (p. 1. c. & f. edit. Casaub.) eodem verbo eadem ratione utitur. Accedit quod Suidas, quem non Epitome, sed integro Athenaei opere usum esse constat, ex ipso Athenaei Prooemio verba nonnulla, quae ab Epitomatore praetermissa sunt, citavit, ut paulo post, ubi de Ulpiano agetur, (ad p. 1. e.) videbimus. Atque etiam ipsa illa verba, quae idem ipse Suidas sub voce Δειπνοσοφισταὶ initio posuit, βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπιγραφόμενον· Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα, ex Athenaei Praefatione decerpta mihi visa sunt. Nam, quod Epitomator, cum & ipse bellus scriptor vellet videri, ὁ τῆς βίβλου πατὴρ dixit, laudavit quidem eam dictionem, ut elegantem, Casaubonus; quae mihi adfectata & inelegans, in ipso praesertim libri exordio, visa erat; & probato admodum scriptore, qualem Athenaeum cognovi, indigna: nam aliud est, quod ex Galeno Casaubonus citavit, cum δόγματος aut λόγου τινὸς πατὴρ (*doctrinae alicuius aut systematis philosophici parens*) aliquis dicitur; aliud, cum βιβλίου πατὴρ, *libri pater*. Puto igitur, & ipsum verbum γεγραφὼς ex Athenaeo sumsisse Suidam, & adiectum nomen ὄνομα: quo scilicet diserte indicaverat auctor, ΑΘΗΝΑΙΟΣ proprium sibi nomen esse, non gentile; quae quidem nomina accentu etiam distinguebant Graeci, alterum Ἀθήναιος pronuntiantes, alterum Ἀθηναῖος.

Πρὸς Τιμοκράτην. Nihil per se incommodi habebat Τιμο-

κράτη, quod erat editum: ſed quoniam non modo hic in a terminationem ην, ſed & deinde p. 3. a. in Πολυκράτην, Νικοκράτην, Ἀριστοτέλην conſentiebant noſtri codices, tenendam illam formationem putavi. At in ipſo nomine ſcribendo erratum in manu exaratis libris; quorum alter e noſtris Ἐχικράτην habet, alter Ἐχεκράτην, quemadmodum in aliis pariter codicibus & hic & multis aliis locis ſcriptum reperiri adnotavit Caſaubonus. At noſtri quidem ſtatim cap. 3. (p. 2. a.) in Τιμοκρ. recte conſentiunt; quod idem nomen deinde in fine libri II. & III. in quarti initio & fine, & ſic porro in plerorumque ſequentium librorum partim initio, partim fine, recurrit. Eſt autem error iſte, verum ſi quaeris, doctior, quam ut librariorum gregi imputandus videatur. Scilicet quoniam Platonis Phaedon, in quo ſunt *Echecratis* partes, fere ab eiſdem verbis (ut eſt etiam a Caſaub. obſervatum) incipit, a quibus apud Athenaeum (cap. 3.) fit diſputationis initium; animo eius, qui errorem iſtum invexit, cum eſſet in Platonis lectione verſatus, obverſabatur *Echecratis* nomen, quod ab eo imprudente pro *Timocratis* nomine hic poſitum eſt. Ac potuit ea hallucinatio ipſi Epitomatori obrepere; cui non hoc uno loco tale quid accidiſſe compertum habemus. Inde in omnes codices is error manavit. Nam quod *Timocratis* nomen recte h. l. in ed. Ven. eſt poſitum, id non tam emendatiori codici manuſcripto, quam docti prudentiſque Editoris conſilio acceptum referendum videtur.

Δειπνοσοφισταὶ δὲ ταύτῃ τοὔνομα. Haud dubie mendoſum erat Δειπνοσοφιστὴς in ſing. quod cum editis h. l. tenebant ſcripti libri omnes. Pluralem oportuiſſe & res ipſa docet, & quotquot ſuperſunt paulo vetuſtiores auctores, a quibus Titulus huius operis nominatim citatur: Stephanus Byzant. in Ἀκόναι, in Γάγγρα, in Γαιτοῦλοι, in Ἰβηρία &c. Etymologus in Βράβηλα: Suidas, in Ἀθήναιος, in Δειπνοσοφισταὶ, in Δαμόξενος, in Διόδωρος κωμικὸς, in Ἐπιγένης, Λύσιππος, Σώπατρος, Σωτάδης, Τιμοκλῆς &c. denique Photius in Biblioth. p. 175 extr. ed. Hoeſch. Euſtathius quidem in Commentariis in Homerum, licet quavis fere pagina loca ex Athenaeo proferat, nuſquam tamen, quod meminerim, titulum operis prodidit: & plerumque ne auctorem quidem nominat; ubi vero nominat, nude vel *Athenaeum* vel *Deipnoſophiſtam* vocat: niſi forte id ipſum nomen Δειπνοσοφιστὴς pro titulo libri

a usurpavit Eustathius, ab *Epitomatore* deceptus, cui ipsi imputandus iste error videtur, non librariis.

Λαρήνσιος. *Laurentium* latine vocat Dalechamp. improbante Fabricio Bibl. Graec. T. III. p. 631. not. d. nulla quidem adiecta caussa. Equidem illud video, Λαυρέντιον graece dicere potuisse Athenaeum, si Laurentium voluisset. *Laurensem* ipse Fabricius vocat l. c. nec vero, cur sic maluerit, quam eam nominis formam retinere, qua Athenaeus usus est, declaravit. Equidem LARENSII nomen tenui; quod quidem verum-ne, an fictum ab Athenaeo sit, non definiam. Equidem fictum putem: in Romanae certe antiquitatis monumentis vix reperitur, quamquam a *Laurento*, vetusto Latii oppido, quod *Larentum* nonnullis vocatur, tale aliquod nomen facile formari potuerit. Caeterum quisquis ille fuerit sive *Larensius*, sive *Laurentius*, sive *Laurensis*; praeter reliquum viri elogium, quod mox cap. 3. continetur, illud notemus, quod avus eius, sive proavus, sive omnino progenitor, (προπάτωρ) Romanorum ille doctissimus Varro fuisse perhibeatur, qui Menippeas fabulas scripserat: IV. 160. c. tum quod ipse *Praeses* sive *Praefectus augustalis Mysiae* olim fuisse dicatur lib. IX. p. 398. e. De eodem vero scire velim quid CASAUBONUS olim commentatus sit; qui in fine Praefationis suae ad Athenaeum promisit Lectoribus suis *Prolegomena*, iam tum confecta, moxque edenda, quibus *de Athenaeo operisque huius argumento, nec non de convivatore Larensio, & omnibus convivis, prolixe a se actum esse* declaravit: quae tamen Prolegomena numquam, quod sciam, in lucem emissa sunt. Caeterum subinde & ipsi huic convivatori partes aliquas, uti par erat, sed breves quidem illas plerumque, in Deipnosophistarum colloquiis tribuit Athenaeus; veluti II. 50. f. IV. 160. b. & e. V. 221. f. IX. 381. f. 389. b. XIII. 555. c. — 558. e. XIV. 648. c. &c.

ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ποιούμενος. ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, scil. δώμασι, *domi suae*. ἐν τοῖς αὐτοῦ habet noster cod. *a*. eodem sensu. In ipsa autem urbe Roma celebratum id convivium fingitur, ut ex lib. I. p. 3. c. & ex III. 121. f. intelligitur. Nec vero *unius diei* fingitur fuisse convivium, (in quo absurdum foret omnia ista disputantes inducere convivas, quae hoc opere disputantur) sed *plurium dierum*; ut cum aliunde adparet, tum ex lib. V. extr. & XIV. 613. e.

ἰχθῦς — — καὶ τὰς τούτων χρείας. » Intelligit (inquit

» CASAUB.) *auctorum locos* de unoquoque piscium [gene- a
» re] ab Athenaeo prolatos; non, ut putarunt, ipsorum
» *piscium usum.* Nihil enim hic ea de re: at χρεῖαι & χρή-
» σεις apud philologos & grammaticos, ipsae sunt aucto-
» rum ῥήσεις.« — Mihi vero vir doctus, quod voluit, mi-
nime persuasit. Id enim si dicere voluisset sive Athenaeus,
sive Epitomator, non τὰς τούτων χρείας, sed τὰς περὶ
vel ὑπὲρ τούτων χρείας erat dicturus. At, cur *locos de
piscibus* prae caeteris commemorasset, cum totius operis
ratio & institutum in eo manifeste sit positum, ut, qua-
cumque de re sermo incidisset, super ea quid dixerint ve-
teres auctores, cum poëtae, tum philosophi ac medici, de-
nique historici & grammatici, commemoraretur. Qui vero
negare Casaubonus potuit, *de piscium usu* in hoc opere
agi? Certe toto septimo libro, quo de Piscibus quaeritur,
paene in quoque genere piscium, quod recensetur, simul
differitur, qua ratione maxime soleat debeatve in cibum
parari; quod genus aliis, qua parte, quave caussa vel
praestet vel deterius sit; denique quam vim, quem effe-
ctum, sive salubrem, sive noxium, quodque piscium ge-
nus, quo in cibum homines utuntur, exserat in varias
corporis humani partes. Nec vero his contentus Auctor,
libro VIII. p. 355 seqq. ad idem argumentum redit, eam-
demque quaestionem *de viribus atque usu Piscium*, tamquam
nondum satis diligenter explicatam, denuo pertractat. —
His scriptis, video eumdem CASAUBONUM, in *Addendis*
ad suas Animadversiones, ad superiorem adnotationem
haec adiecisse, in eamdem fere nobiscum sententiam: » Si
» quis malit τὰς τούτων χρείας *eorum usum* aut *utendi mo-*
» *dum* interpretari, referemus ad ea quae ex libris medi-
» corum recitantur variis locis super cuiusque cibi natura,
» conditione atque usu.«

ἐκπωμάτων διαφοράς. Perperam διαφορῶν cod. *a.* Vul- b
gatum recte tenet cod. *b.* Argumentum istud (de variis
Poculorum generibus atque nominibus) undecimo potissi-
mum libro tractatur.

AD CAP. II.

Quum veluti amplum aliquod *Drama* (quod etiam ipse c
sive Athenaeus sive Epitomator ait, initio cap. 3.) com-
positum totum hoc opus sit; enumerantur in hac Prooe-
mii parte *Personae*, quibus sunt suae cuique in illo drama-

c te partes; ipsi scilicet *Deipnosophistae*, quos vocat, id est, docti viri, quos erudito illi convivio apud Larensium simul secum interfuisse finxit Athenaeus. Et hos quidem, quo & iucundiore & utiliore varietate, probabili quadam ratione, distinguerentur sermones ab eisdem instituti, variis professionum generibus addictos fecit, & e diversis terrarum regionibus oriundos. Sunt autem in his nomina quaedam aliàs quoque illustria; caetera, nobis quidem, obscuriora. Nos eorum singulos breviter hic percurremus, diversa loca ex ipso opere (quoad quidem a nobis, aliud agentibus, citra summam diligentiam olim adnotata sunt) declarantes, quibus locis Deipnosophistarum quisque verba faciens ab Athenaeo nostro inducitur. Ac de duobus quidem prioribus huius operis libris statui in hoc genere nihil potest, quoniam in eis Personas nominare, quas disputantes Auctor induxerat, plerumque supersedit Epitomator.

Primus MASURIUS nominatur, *legum interpres*, id est, Iurisconsultus, *in omnibus disciplinis diligenter versatus*. Quem si celebrem illum *Masurium Sabinum* statuit Athenaeus, Augusti aetate clarum, (de quo conf. Vossium de Histor. Lat. lib. I. cap. 21. & Io. Bertrandum de Iurisperitis lib. I. p. 38 sqq.) qui, cum multa ad Ius civile pertinentia scripsit, tum *Memorabilium* libros, Plinio & A. Gellio frequenter laudatos; pridem etiam mortuos homines simul cum vivis eidem epulo fecerit adcumbentes: quod quidem ad id, quod ipsi propositum erat, parum aut nihil incommodi habebat. Sed fortasse illo *Masurii* nomine *alium Sabinum*, sua aetate clarum, cui quidem Fabio nomen erat, designatum voluit; qui cum Ulpiano & Paullo aliisque Iurisconsultis in Alexandri Severi Imp. consilio fuit, *Cato sui temporis* dictus; (ut Lampridius docet, in Alex. Sever. sub fin.) puto, cum ob morum severitatem, tum ob multiplicis doctrinae copiam. Quidquid sit, *Masurium* eum, qui hic nominatur, Athenaeus noster libro XIV. ubi de Musica, tam graviter, quam erudite disputantem facit, (p. 623. e. — 639. b.) tali prosequitur elogio: Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος καὶ σοφός· καὶ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος, καὶ περὶ μουσικὴν ἐνδιατρίβων ἀεί. Eumdemque Libro quinto, quo fere toto verba facientem inducit, rursus τὸν πάντα ἄριστον Μασούριον vocat. (p. 185. b.) Μασσούριος duplici litera σσ scribitur VI. 271. b. & XIV.

634. b. & 639. a. non minus recte quam alibi simplici si- c bilante litera.

Μάγνος [— — Μυρτίλος] ποιητὴς &c. Μόνιος ποιητὴς dabant edd. Μόνος ποιητὴς mssti nostri; nec vero vel *Magni* nomen vel *Myrtili* usquam hoc loco vel in edd. vel in msstis comparebat. At in toto Athenaei opere nec Μόνος, nec Μόνιος usquam nominatur; nec in tota antiquitate ullibi, quod sciam, nomen tale reperitur. Nam quem *Monum* medicum Aëtius nominat apud Fabric. Bibl. Graec. T. XIII. p. 341. is haud dubie *Nonus* ille est, de quo idem Fabric. T. XII. p. 685 sq. egerat. At MAGNI, (quem natione *Syrum* facit Athenaeus lib. XIII. 571. a.) haud postremae sunt inter *Deipnosophistas* nostros partes. Disputans ille quidem inducitur libro III. ab ipso fortasse initio, quod non integrum ad nos pervenit, usque ad p. 79. a. tum rursus p. 113. f. — 115. b. porro IV. 160. e. — 164. e. denique XIV. 615. e. — 616. b. sive qua sunt alia fortasse loca, quae enotare neglexeram. Igitur cum haudquaquam probabile esset, viri illius nomen in hac convivarum recensione fuisse ab Athenaeo praetermissum, cumque vox manifeste corrupta Μόνος sive Μόνιος ad Μάγνος proxime accederet, non dubitandum duxi, quin hoc nomen in illius locum substituerem. At quae *Moni* sive *Monii* nomen proxime sequebantur praedicata, ποιητὴς, ἀνὴρ καὶ τὴν ἄλλην παιδείαν &c. talia sunt, ut in *Magnum*, qualem quidem hunc Athenaeus nobis notum fecit, non satis apte convenire videantur. Est vero alius ex *Deipnosophistarum* numero, MYRTILUS, cuius nomen multo etiam minus, quam Magni nomen, praeteriri in hoc recensu debuit, quippe cuius sunt etiam partes in eruditis conviviarum sermonibus insigniores atque frequentiores: cuius nomen hic simul cum Magni elogio, sive librariorum culpa, sive per ipsius Epitomatoris incuriam, perperam omissum esse suspicatus eram; adeoque suum in locum restituendum (cum ea tamen cautione, quam adhibui, ut uncis includerem) putavi. *Thessalus* fuisse perhibetur is *Myrtilus*, cum alibi, tum III. 127. a. & XIII. 568. e. Verba autem faciens ab Athenaeo inducitur I. 11. b. III. 83. a. 106. f. 119. b. 125. a. b. VII. 276. e. 308. b. c. IX. 384. d. 385. c. 386. e. XIII. 563. d. 587. f. XIV. 616. b. &c. Et *poëtam* quidem fuisse nusquam alibi ab Athenaeo diserte proditum memini; nisi quod cum cognomine vetere poë-

c ta Myrtilo comparatur XIII. 566. f. Sed quod de πολυμαθείᾳ praedicatur, & de *ſtudio* cum *in* reliqua παιδείᾳ *poſito*, tum in ea quam ἐγκύκλιον graeci vocabant, (id eſt, ut perſpecte Caſaub. interpretatur, cum *in reliquis diſciplinis*, tum in *philologia & humanioribus* omnibus *literis*) eam quidem laudem in MYRTILUM merito cadere, e variis ſermonibus, qui huic convivae tribuuntur, abunde adparet. Sigillatim vero ut acris diſputator deſignatur I. 11. b. VII. 308. b. tum diſerte & πολυμαθεῖα viri, & felix memoria, & mira ingenii linguaeque volubilitas laudatur, qua & veterum poëtarum loca protulerit, &, de quacumque re vellet, diſputaverit. XIII. 587. f. 610. b. Quare etiam, ſive ſerio, ſive per iocum, διδάσκαλον eumdem adpellat Ulpianus IX. 386. e. Ad MAGNUM ut redeam, quis fuerit ille, aut cuias, aut cuius profeſſionis, quem eo nomine inſignitum Deipnoſophiſtam Athenaeus voluit, nuſquam ab auctore declaratum memini. Medicos eius nominis complures Fabricius recenſuit in Bibl. Graec. T. XIII. p. 313 ſq. quibus adiici poteſt (niſi eſt eorumdem unus) Μάγνος ille Emeſenus Syrus, cuius apud eumdem Fabric. T. X. p. 484. num. 58. fit mentio, ubi ἰατροσοφιστὴς adpellatur. Et ſunt quidem ea, quae diſputantem *Magnum* ſuum Athenaeus facit, a Medicorum ſcientia minime aliena; ſed tamen ut philologus magis, quam ut medicus, ille inducitur. Medici vero, qui in Deipnoſophiſtarum numero fuiſſe finguntur, paullo inferius ſeparatim in hoc recenſu nominantur.

Πλούταρχος. PLUTARCHUS, quem dicit, non Chaeronenſis philoſophus eſt & hiſtoricus; ſed Alexandrinus Grammaticus. Vide III. 118. f. IV. 158. d. tum 83. b. IV. 134. d. VI. 234. c. — 248. c. VII. 276. a. IX. 390. d. XI. 460. a. — 503. f. XIII. 562. a. De quo viro Fabricius, Bibl. Graec. T. III. p. 370. ubi varios recenſet Plutarchos, quorum ad nos memoria pervenit, nihil aliud compertum habuit, niſi quod eum colloquentem in Deipnoſophiſtis induxerit Athenaeus: nec nobis quidquam amplius conſtat; ac neſcio, an prorſus ficta ab Athenaeo perſona ſit.

Neque magis caeteroquin noti ſunt, qui porro nominantur *Grammatici*, quamquam τῶν Γραμματικῶν οἱ χαριέστατοι (id eſt, *elegantiſſimi*, *cultiſſimi*, *politiſſimi*, *ſolertiſſimi*) adpellantur. (δοκιμώτατοι, id eſt, *probatiſſimi*, *celeberrimi*, dicuntur iidem III. 116. d.) LEONIDES, *Eleus*, diſputans

inter Deipnosophistas inducitur lib. III. 96. d. 116. a. IX. c 367. e. XI. 504. b. XIII. 558. e. Aemilianus, ὁ Μαυρούσιος, id est *Maurus*, (nam graeca forma *Maurusius* apud Latinos nonnisi poëtae utuntur) verba facit apud Athenaeum lib. III. 83. b. 126. b. 127. a. IV. 169. a. VI. 228. e. & seq. (ubi p. 229. c. de *Iuba* rege scriptoreque loquens, ὁ ἐμὸς Ἰόβας dicit, id est, *popularis meus.*) tum IX. 405. e. 406. a. X. 448. b. XIV. 634. b. Zoilus *Grammaticus* disputans commemoratur VII. 277. d. & IX. 366. d. quem coniectavit Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 367. intelligendum fortasse Cedrasensem illum Zoilum, cuius meminit Etymolog. M. in Ἀῷος.

Sequuntur in hoc recensu *Philosophi*, qui simul *polyhistores* d fuisse finguntur, Pontianus, & Democritus, ambo *Nicomedienses*: quorum ille verba faciens inducitur lib. III. 109. b. 123. e. VI. 231. b. X. 443. c. d. 445. c. XI. 504. c. XIII. 561. c. XIV. 640. c. hic vero lib. III. 83. c. VI. 248. c. d. — 270. a. VIII. 331. c. — 347. c. IX. 406. d. 407. d. X. 426. c. — 443. c. XV. 669. d. (ubi μουσικώτατος adpellatur, id est, *elegantioribus literis eruditissimus*) rursusque p. 671. f. &c.

Dein nominatur Philadelphus, *Ptolemaënsis*, cum singulari elogio *viri* non modo *in philosophica contemplatione innutriti*, verum etiam *in universa vita probati;* quo praedicato videtur Athenaeus aliquem e suis familiaribus, quem magni fecerat, insignitum voluisse, licet proprium ac verum eius nomen consulto cum alio permutasse videatur. At vero hunc eumdem Philadelphum, quisquis is fuerit, in toto reliquo Athenaei opere nusquam memoratum memini: quare, nisi fortasse observationem meam in caeteris libris effugit huius nomen, oportet eum in altero e duobus prioribus inductum fuisse verba facientem; quibus in libris qui loquentes inducti erant Deipnosophistae, eorum nomina resecuit brevitatis studiosus Epitomator.

Sequuntur *Cynici* philosophi, quorum plures erant. Nam quamvis ambigue dictum videri posset τῶν δὲ Κυνικῶν εἷς ἦν, quo & significari poterat, *e Cynicis philosophis, qui aderant, unum fuisse*, quem *Cynulcum* Athenaeus vocat, & *e Cynicis philosophis nonnisi unum Cynulcum* interfuisse illi convivio; tamen ambiguitatem tollit quod mox de ἀγύρει, i. e. *coetu* Cynicorum subiicitur: &, plures utique ex hoc genere hominum praesentes finxisse Athenaeum, ex ipso

d pariter operis decurſu adparet. Quare etiam communi nomine, ὦ ἄνδρες κύνες, feſtive nonnumquam compellantur, ut IV. 160. b. Quin &, praeter Cynulcum, alius etiam Cynicus, HESPERIUS, (Dalechampium quidem ſi audias, quem Ionſius ſecutus eſt, de Script. Hiſt. Phil. III. 7. 8. & Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 363.) nominatim inducitur libro VII. p. 307. f. At ibi quidem, cùm ait Athenaeus *τῶν κυνικῶν τις ἑσπέριος ἐλθὼν*, verum ſi quaeris, non eſt proprium viri nomen Ἑσπέριος, ſed adpellativum quod aiunt grammatici, ut *ἑσπέριος ἐλθὼν* dicatur *qui ſub veſperam advenerat*: quibus verbis indicare voluiſſe videtur auctor invocatum convivam, (cf. IV. 164. a.) qui, cum auditu aut etiam naribus percepiſſet lautum convivium celebrari apud Larenſium, ſub veſperam etiam tum adcurriſſet: ſimul vero, reſpectu habito ad illud Homericum de Cyclope, *ἑσπέριος ἦλθεν*, (Odyſſ. ι. 336.) cum Cyclope quodammodo conferens Athenaeus hunc Cynicum, feritatem hominis ac voracitatem notare voluiſſe videtur. Sed Cynicorum partes uni maxime prae caeteris, etiam velut illorum duci atque principi, tribuit, quem CYNULCUM vocat, quaſi diceret *canes poſt ſe trahentem*; nomine ducto (ut intelligitur ex IV. 156. e.) e Parmeniſci ſcriptione, cui titulus *τὸ τῶν Κυνικῶν Συμπόσιον*. Rationem nominis ipſe Athenaeus reddit, cum ait: *quem non modo, ut Telemachum concionantem, duo canes ſtrenui comitabantur*, (vide Odyſſ. β. 11.) *ſed multo plures quam Actaeonem*. (de quo vide Ovid. Metam. III. fab. 2. alioſque auctores, quos Heynius laudavit ad Apollodori Bibliothec. III. 4, 4.) *Canes* autem ipſum Cynicorum gregem dicit, qui illum veluti ductorem ſequebantur. Fingit autem idem Athenaeus, proprium quidem nomen aliud fuiſſe homini, ſcil. THEODORUS; (vide XV. 669. e. & 692. b.) ſed verum ſuum nomen diſſimulaſſe ipſum, & *Cynulcum* adpellari maluiſſe. IV. 160. d. Huic igitur Cynulco adeo frequentes in convivarum ſermonibus partes tribuit auctor, ut nemini fere frequentiores; quamquam raro admodum longiorem aliquem ſermonem inſtituentem inducit. Facit autem erudite quidem (ut reliquos omnes convivas) nec ſine ſale diſputantem, caeterum ſic, ut Cynici perſonae, illorum praeſertim temporum, conveniebat; ſcilicet, ut fidentem hominem, atque etiam gnaviter impudentem, conviciis non parcentem, & in primis voracem. Verba faciens Cynulcus inducitur,

cum persaepe aliàs, tum III. 97. c. IV. 156. a. 158. d. 159. e. 164. e. 165. b. &c. Paullo etiam longiorem sermonem instituit VIII. 347. d. & seqq. (ubi *Megalopolitanum* se esse significat, p. 347. e.) rursusque XIII. 566. f. & seqq. ubi in Myrtilum contumeliose invehitur. d

Eminet porro in Deipnosophistarum numero Ulpianus, *Tyrius:* quem ait perpetuo *insectatum esse cum alios, qui aliquid differebant, tum Cynicos praesertim,* &c. Nam ὧν pronomen, ubi ait ὧν κατέτρεχε, ad *Cynicos*, quos proxime nominavit, referendum; non ad *Rhetores*, quorum nullus nec in hoc Prooemio nominatur, nec, quod mireris, in toto operis decursu (si recte memini) verba faciens inducitur. Verbum κατέτρεχε, pro quo nonnullis (ut adnotavit Casaub.) κατῆρχε placuerat, nihil habet difficultatis. Est enim κατατρέχειν τινὸς, *insectari aliquem, reprehendere, traducere, perstringere;* qua notione idem verbum apud Nostrum eodem modo constructum I. 10. e. V. 220. c. VII. 278. f. recurrit. Sed illud & inficete dictum mihi visum erat, & ambigue, ὧν κατέτρεχε μετὰ καὶ τῶν ἄλλων: ubi haud satis scias, dicar-ne, illos *alios simul cum Ulpiano traduxisse Cynicos*, an, *simul cum Cynicis traductos ab Ulpiano.* Equidem cum interpretibus in posteriorem partem accepi, suadente ipso operis decursu. Nam » Toto opere (ut ad h. l. ait Casaub.) » inducitur Ulpianus, & alios quidem, » sed maxime Cynicos suis interrogatiunculis vexans, » crucemque illis figens. « — Caeterum nihil ad rem facere videtur, quod κατέτρεχον pro κατέτρεχε habet noster codex ὡς in terminatione verbi peccans, quo nullum erratum librariorum frequentius. Neque ulla difficultas inest illis verbis, ἔσχεν ὄνομα τοῦ κυρίου διασημότερον, nec in eis quidquam variant libri. Quare recte monuit Casaubonus, praeter rationem factum esse, quod in Aldina editione vocabulum κυρίου asterisco notatum est. Quod de ludicri nominis Κειτούκειτος ratione mox adfertur, οὗτος ὁ ἀνὴρ νόμον εἶχεν ἴδιον, μηδενὸς ἀποτρώγειν, πρὶν εἰπεῖν, κεῖται; ἢ οὐ κεῖται; vocabulum ἴδιον, ut sub contextu etiam indicavi, cum abesset & in edd. & in Epitomes codicibus msstis, e Suida (voc. Δειπνοσοφισταὶ, & Κειτούκειτος) recepi: non quod Suidam in suo codice *Epitomes* (ut innuere videtur Casaubonus) illud invenisse putarim: sed quod in ipsius *Athenaei Prooemio*, quod operi integro olim praefixum erat, legisse illud Suidas mihi visus erat. Loco e

e verborum κεῖται; ἢ οὐ κεῖται; quae ſic ex eodem Suida reſtituenda iam olim Paul. Leopardus (Emend. VI. 20. in Gruteri Theſ. Crit. T. III. p. 121.) monuerat, eodemque modo Caſaubonus ſuis e membranis, conſentientibus noſtris, edenda curavit, corrupte prorſus in ed. Ven. legebatur κεῖται ἢ οὐκετεῖται, quod editor Baſileenſis ſua de coniectura in κεῖται ἢ ποῦ κεῖται mutavit, reſpiciens fortaſſe III. 58. b. c. IV. 165. d. IX. 366. a. & ſimilia loca, ubi vel παρά τινι κεῖται, vel id ipſum ποῦ κεῖται legitur. At eodem fere modo, quo Epitomes libri mssti conſentiente Suida hic dabant, legitur in ipſo opere III. 97. c. d. τὸν χρόνον ἅπαντα περὶ ταῦτα κατετρίβης, ζητῶν, κεῖται; οὐ κεῖται; εἴρηται; οὐκ εἴρηται; Porro vero, quum poſt ἡμέρας μορίου; vulgo illa ſtatim ſequerentur verba, ἢ εἰ μήτρα &c. perſpecte idem Leopardus monuit, inſerenda eſſe iſta καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός; quae apud Suidam duobus locis, paulo ante laudatis, eodem prorſus modo (haud dubie ex integro Athenaei Prooemio, quo ille cum reliquo huius auctoris opere uſus erat) interſerta leguntur; quae cur hoc loco reſtituere auctori dubitarem, cauſſam nullam vidi. In proxime ſequentibus verbis, εἰ ἡ μήτρα κεῖται, veram iſtam ſcripturam, quam edidi, ambo noſtri dedere codices. Prorſus corrupte rurſus in ed. Ven. ſcribebatur, εἰ εἰ μὴ κεῖται, quod Baſileenſis in ἢ εἰ μὴ κεῖται mutavit, Caſaubonus in ἢ εἰ μήτρα κεῖται. Mox ibidem omnes vulgo editi ſcriptique libri ἐπὶ τῶν ἐδωδίμων βρωμάτων in plurali numero dabant, parum commode; pro quo ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος in ſing. ex Suida recepi. Id ipſum etiam, aut ἐπὶ τοῦ τῶν ἐδωδίμων βρωμάτων, quam vulgatum, malle ſe profeſſus erat Caſaub. in Addendis ad Animadv. Praeterea vero etiam nunc illud (per Epitomatoris, puto, culpam) turbatum eſt, quod, poſtquam dixiſſet, *morem fuiſſe Ulpiano, nihil cibi deguſtare, quin prius quaeſiſſet, ſcriptum-ne, an non, legeretur nomen*, continuo ſubiicitur, *veluti, an vocabulum* ὥρα *ſcriptum reperiatur de parte aliqua diei*. Abſurde ſane; quaſi *cibi* genus quoddam ὥρα eſſet. Multo profecto commodius apud Suidam digeſta haec leguntur. Nam, cum dixiſſet, Κειτούκειτον adpellatum fuiſſe Ulpianum διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, (iſta quidem, ἐν ταῖς ἀγυιαῖς &c. quae commode tenuit Epitomator, conſulto Suidas, ut ſuum ad propoſitum nihil admodum facientia, praetermiſit) εἰ κεῖται ὥρα

ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου· καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός· καὶ c
ἡ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος· σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός· tum demum haec ſubiicit: *καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον, μηδένα ἀποτρώγειν, πρὶν εἰπεῖν, κεῖται ἢ οὐ κεῖται.*

Superſunt quaedam hoc loco de ſingulis nonnullis verbis notanda. »Verbum *κεῖσθαι* (ut monuit CASAUB.) eo »ſenſu, quo hic ſumitur, frequens in Graecorum inter»pretum libris. Dicunt enim *κεῖσθαι παρὰ τῷ δεῖνι*, quae »*in* eius *ſcriptis leguntur.* In Graecorum commentariis, »*τὸ Κείμενον* eſt praepoſitus *textus* ad interpretandum, ut »fieri amat ab interpretibus.« Quo de uſu etiam nos nuper in Notis ad Simplicii Comment. in Enchirid. p. 193. monuimus. Quod ad illam Quaeſtionem ſpectat, *Εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου*; id eſt, *An reperiatur in ſcriptis veterum Graecorum ὥρα, pro diei parte?* »Certum »eſt, inquit CASAUBONUS, neque Platonis, Ariſtotelis, »& aequalium ſaeculo, neque aliquanto poſt tempore, »has diei partes, quas *horas* vocamus, fuiſſe in uſu. Qua»re vocabulum *ὥρα* in antiquorum illorum ſcriptis illa no»tione legi non potuit. Ideo Pollux libro primo [cap. 7. »ſect. 68 ſqq.] voces recenſens quibus diei noctiſque par»tes deſignantur, dictionis *ὥρα* non meminit. Sed mox »ſcribit idem: [ſect. 71.] *ὥρα δὲ, καὶ ἡμιώριον, σημεῖον,* »*ὡς Μένανδρος, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς.* Et ſane ita »eſt: quod poſterioribus Graecis Latiniſque *hora* ſignifi»cat, id priores, qui gnomonum ſciotericorum tantum »uſum habebant notum, *σημεῖον* & *στοιχεῖον* dixere. Non »neſcimus, Batonem comicum in fabula *Ἀνδροφόνῳ* [apud »Athen. III. 163. c.] nominaſſe *ὡρολόγιον*: ſed inter *νέας* »*κωμῳδίας* poëtas fuit hic Bato.« — Haec ille: cum quibus conferri poſſunt, quae de eodem argumento diſputavit Menag. ad Laërt. II. 1. & fuſe, ut ſolet, Salmaſius ad Solin. p. 451 ſqq. Caeterum, ſicut alias quaeſtiones, quae mox deinde commemorantur, in ipſo Athenaei opere tractatas videmus, ſic & hanc ibidem tractatam fuiſſe, non dubito: quod quum in reliquo opere nuſquam factum compareat, in duorum priorum Librorum altero, quos non habemus integros, agitatam arbitror hanc quaeſtionem ab Ulpiano fuiſſe; cui movendae opportunam dare occaſionem illud poterat, quod lib. I. p. 8. c. de *diei partibus ex umbra olim definiri ſolitis* ex Eubulo comico adferebatur. Sed illam quidem diſputationem, ut alia multa, praeter-

e misit Epitomator. Neque vero magis alteram quaestionem, quam a Suida commemoratam adiecimus, (scilicet, *an vocabulum μέθυσος hàc forma de viro usurpatum apud veteres Graecos reperiatur*) in ea operis parte, quae integra ad nos pervenit, tractata est; quare & hanc quaestionem primo Libro, ubi fuse *de vino* & *de potu* agebatur, agitatam fuisse suspicor. Multam de vocabuli illius usu controversiam olim fuisse inter Grammaticos, satis adparet ex eis, quae de eodem cum apud Pollucem VI. 25. apud Thomam Mag. apud Moeridem, & Phrynichum leguntur, tum quae ab horum interpretibus adnotata sunt. Conf. Graev. ad Luciani Soloecist. cap. 5. &, qui plena manu quae ad eandem quaestionem pertinent profudit, Wetsten. ad I. Corinth. V. 11. De vocabuli *μήτρα* usu quaestionem movet Ulpianus apud Nostrum lib. III. p. 96. f. coll. p. 100 sq. ubi videmus, haud postremis in deliciis illud edulium fuisse veteribus. De *σύαγρος* vocabulo quaestio, quae hic commemoratur, ea lib. IX. p. 401. med. & seq. agitata est.

Iam, ut ad ipsum Ulpianum paulisper redeamus, *Tyrium* hunc facit Athenaeus, adeoque & *Phoenicem* passim adpellat: ut prorsus videatur celebrem illum Iurisconsultum *Domitium Ulpianum*, coaevum suum, quem Phoenicem Tyrium fuisse constat, designare voluisse: de quo dubitavit quidem Fabricius in Bibl. Graec. T. III. p. 632. nullam tamen dubitandi caussam adferens; pro certo autem sumserunt cum alii viri docti, tum Cuiacius Observat. lib. XXIV. cap. 39. & Io. Bertrandus lib. I. de Iurisperitis p. 122. Id si verum est, habebimus certam temporis notam, quo scriptum ipsum hoc opus ab Athenaeo est. Nam, cum per se etiam probabile esset, viros sibi coaevos nonnisi post eorum obitum inducere eum voluisse ficto a se convivio adcumbentes, eaque disputantes quae numquam illi locuti erant; ecce, disertis verbis commemorat ipse Auctor, (XV. 686. c.) *Ulpianum illum suum paucis post id convivium diebus subita morte fuisse oppressum; quam mortem ipsi quidem optimo viro* (sic adpellatur Ulpianus, ὁ πάντα ἄριστος, IX. 398. b. & ἀνδρῶν λῷστος, IV. 176. f.) *felicem, quoniam cum nullo morbo ei fuit colluctandum, familiaribus autem ipsius perquam luctuosam* ait *accidisse*. Occisus autem est Ulpianus ICtus circa A. U. 981. post C. N. 228. De cuius caede, a militibus ob disciplinae severitatem, cum esset praefectus praetorio sub Imp. Alexandro Severo, patrata,

vide Dionem five Xiphilin. T. II. p. 1369. ed. Reim. & e quos ibi editor laudavit auctores. Quae nota temporis ficut optime convenit cum eis quae funt a viris doctis de Oppiani Cilicis, Ἁλιευτικῶν auctore, & de Aeliani aetate, qui Varias Hiftorias & Animalium Hiftoriam fcripfit, difputata; quos inter auctores medius Athenaeus fuos Δειπνοσοφιστῶν libros edidit: (vide Athen. I. 13. b. Scalig. ad Eufeb. p. 222. Perizonii Praefat. ad Aeliani Var. Hift. & Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 625 fq.) fic eadem nota viciffim ad eorumdem duorum, quos dixi, auctorum iudicandam aetatem valuerit. Iam mirum quidem videri poterat, de Iurifprudentiae laude in Ulpiano fuo prorfus tacuiffe Athenaeum, & tamquam egregie quidem doctum virum, fed maxime tamquam ὀνοματοθήραν (quo nomine paffim adpellatur) eumdem induxiffe. At idem ipfum nomen ὀνοματοθήρας, id eft, *vocabulorum venator*, haud ita male conveniffe in ICtum Ulpianum, nec immerito ei tributum ab Athenaeo effe, ipfe eruditiffimus Iurifconfultus Cuiacius (loco paullo ante citato) iudicavit: cuius iudicio facile fubfcribet, quifquis nonam Legem Digeft. lib. XXXIII. tit. 6. perlegerit, quae ex Ulpiani libris ad Sabinum decerpta eft; quos libros fi integros hodie haberemus, multas fortaffe eiufdem generis fubtiles vocabulorum diftinctiones in eis eramus deprehenfuri. Nec vero putandum eft, nonnifi cum aliqua contemtus fignificatione (ut ex III. 98. a. & XV. 671. f. colligat fortaffe aliquis) nomine ὀνοματοθήρας adpellari hunc virum apud Athenaeum: nam apud eumdem Athenaeum & Democritus philofophus, facete quidem, at fane non per contemtum, quem modo ὦ καλέ μου λογιστὰ adpellarat, mox dein eumdem Ulpianum ifto nomine καλὲ ὀνοματοθήρα compellat, XIV. 649. b. & Alcides muficus in eadem difputatione, qua cum obfervantiae haud vulgaris fignificatione adloquitur Ulpianum, titulifque honorificentiffimis (Οὐλπιανὲ σοφώτατε, IV. p. 175. b. & ἀνδρῶν λῷστε, 176. e.) profequitur, eumdem eodem pariter nomine Οὐλπιανὲ ὀνοματοθήρα compellat, p. 184. b. Ulpianum porro fuum Athenaeus *Stoicae difciplinae alumnum* facit, (VII. 308. a. coll. XIII. 563. e.) quod ab ICti Ulpiani profeffione minime alienum videri debet. Iam, quod fimul ut iucundum feftivumque, fimul ut varia doctrina imbutum convivam, Ulpianum fuum induxit auctor nofter; percommode id congruit cum eo, quod de Domitio Ulpiano Lampridius in Alexandri

e Severi vita c. 34. refert. *Cum inter suos* (inquit) *conviva-retur Alexander*, (quem & ipsum *in iocis dulcissimum*, *in fabulis amabilem*, *in conviviis comem* fuisse ait c. 44.) *aut Ulpianum*, *aut doctos* [*aut alios*, puto, dixit *doctos*] *homines adhibebat*, *ut haberet fabulas* [confabulationes intellige] *literatas*, *quibus se recreari dicebat & pasci*. Ac in his quidem quae de Ulpiano Bertrandus in eius Vita commemoravit, aut quae alibi de hoc Iurisconsulto scripta legi, nihil memini me reperire de singulari *Graeci sermonis* atque *Atticae* praesertim *puritatis studio* huius viri: & pertinere poterat hoc ad dramaticam Athenaei fictionem, qua totum suum opus instruxit exornavitque, ut prae caeteris φιλαρχαῖον hunc virum fingeret, id est, ita *antiquitatis studiosum*, *ut videri vellet nihil eloqui nisi quod Attici esset sermonis*, ut ait III. 126. e. Quare & Συρậττικὸν, id est, *Syrum Atticum*, passim eum compellatum facit, III. 126. f. IX. 368. c. & 398. b. ipsumque inducit de *Eleusine*, adeoque de ipsis Athenis, ita loquentem, tamquam ibi vel patriam vel certe sedes laresque suos haberet. IX. 406. e. Sed ne opus quidem videtur, ut ista prorsus ficta arbitremur: nimis pauca sunt quae aliunde de Ulpiano novimus, quam ut negare possimus in eum ista cadere. Immo vero, Ulpianum ICtum, quamquam Romanorum sermone de Iure Romano & responsa & libros edidit, tamen Graeco sermone ut patrio usum esse, vel ipsa patria Tyrus, ubi Graeca lingua vigebat, declarat: fuisse autem Graecis literis haud vulgariter eruditum, ex eo colligi potest, quod idem, de quo iam dixi, imperator Alexander Severus, qui Graecarum literarum inprimis amans atque studiosus fuisse proditur, nullius viri magis, quam eiusdem Ulpiani, familiaritatem coluerit, ita ut & patris loco habuerit, &, quum compluribus viris doctissimis & omni genere virtutum praestantissimis amicis uteretur, (Lamprid. c. 68.) nullum tamen ex his umquam solum ad se, nisi Ulpianum, admiserit. (idem, cap. 31.) Sed satis de ULPIANO; pergendum ad alios. Modo, post loca iam citata, alia adhuc nonnulla notabimus, ubi inter Deipnosophistas verba ille faciens ab auctore inducitur. Vide igitur, si lubet, II. 49. a. III. 96. f. 99. c. 115. b. 127. a. IV. 165. b. d. VII. 284. e. XI. 459. a. XIV. 613. d. XV. 671. b.

Sequuntur in Deipnosophistarum catalogo *Medici*, quo-

rum primus DAPHNUS *Ephesius;* cuius verum-ne, an fictum nomen sit, non definiam. Video quidem apud Fabric. Bibl. Graec. T. XIII. p. 135. Ephesium Daphnum in Medicorum recensu relatum, sed uno Athenaeo auctore. Disputantem illum Daphnum auctor noster inducit, cum alibi fortasse, (nec enim singula loca notavi) tum II. 51. a. III. 79. a. 116. f. 120. b. VII. 276. e. VIII. 355. a. — 359. d. Ad elogium viri quod spectat, cum ait Athenaeus, *ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἤθη, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν λόγων οὐ παρέργως ἁπτόμενος·* haec monuit CASAUBONUS: » Id est, *vir, sive artem ipsius spectes, sive mores, divinus.* » Male vir eruditus, [Dalechampius interpres:] „ *divinos* » *honores ob artis suae peritiam meritus*: quasi esset idem *ἱερὸς* » & *ἀνιερωθεὶς* vel *ἀποθεωθείς*. Proprie dicitur *ἱερὸς*, homo » *θεῷ ἀνακείμενος*, ut apud Iudaeos Levitae, qui etsi non » erant omnes *ἱερεῖς*, erant tamen *ἱεροί*. Dicuntur etiam » *ἱεροὶ*, homines *religione ipsa tuti*, Latinis *sacrosancti*: qua» les olim habiti populi quidam, ut Elei: [de quibus vide » Polyb. IV. 73. 9 sq. & auctores ibi a nobis citatos:] qua» les item apud Romanos Tribuni plebis libera republica, » postea Imperatores: apud omnes gentes legati & *κήρυ*» *κες*. Dio Chrysostomus: *πολὺ τῶν σπονδοφόρων καὶ τῶν* » *κηρύκων ἱερώτερος*. Sed & pro homine *sancto*, *atque excel*» *lentis virtutis*, accipitur. Eo sensu *ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ τὰ* » *ἤθη* Daphnus medicus hic dicitur, & Hippocrates libro » IX. [p. 399. b.] *ἱερώτατος*. Vetus scriptor apud Sui» dam [in *Ἰάκωβος ἰατρός.*] de Iacobo medico, vere Chri» stiano: *οἱ ἰατροὶ*, inquit, *διέβαλλον αὐτὸν ἀεὶ, καὶ ἐλοι*» *δόρουν, οἷά τινα οὐκ ἰατρὸν, ἀλλὰ θεοφιλῆ τινα καὶ ἱε*» *ρόν·* hoc est, *ceu divinum aliquem virum, qui non arte ho*» *mines sanaret, suaque industria, sed favore numinis.* Sic Pla» tonem vocat *ἱερώτατον* [Athenaeus] lib. XV. [p. 670. f.] » Et Lucianus in Fugitivis de eodem, *ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος*. [sect. » 18. T. VIII. ed. Bip. p. 320. itemque de Amorib. sect. » 31. T. V. p. 293.] Eiusdem successores in schola *ἀν*» *θρώπους ἱεροὺς καὶ φιλολόγους* alius apud Suidam [in » *Πλάτων ὁ φιλόσοφος*] nuncupat. Dio Cocceius vocem » latinam *sanctissimus* vertit *ἱερὸς*, ut ad Suetonii Domitia» num [cap. 10.] notabamus. Paullo aliter scriptor incer» tus in Suidae collectaneis, *πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἱερώτατος* » *ἐγεγόνει*, de Antonio monachorum principe. « [Nempe ibi *ἱερὸς* idem valet ac *εὐσεβὴς*, de qua notione Suidas

e in Ἱερὸς monuit.] » Interpretes, qui post τέχνην distin- » guunt, & sequentia verba uno spiritu cum reliquis huius » periodi connectunt, [sic scil. Dalechampius, editionem » Basileensem secutus;] suam sententiam nobis non pro- » bant. Atque haec eo sunt a nobis pluribus exposita, ne » quis temere putet pro ἱερὸς esse hoc loco ἰατρὸς τὴν τέχνην » scribendum. «

GALENUM *Pergamenum, medicum philosophumque* ita clare designavit auctor, ut nullum dubitationi locum reliquerit. Quod vero ait ἐκδέδωκε συγγράμματα φιλόσοφά τε καὶ ἰατρικὰ, adnotavit CASAUBONUS: » Praetermittit scri- » ptorum Galeni genus illud, quod maxime adfine est sub- » iecto istius operis; quod quidem philosophicum proprie » non est, ἰατρικὸν autem multo minus. Suspicabar, scri- » ptum prius fuisse φιλόσοφά τε, vel φιλοσοφικὰ, καὶ φι- » λολογικὰ, καὶ ἰατρικά. « [In eamdem quidem sententiam Suidas, de eodem Galeno loquens, πολλὰ συντεταχὼς, inquit, ἰατρικά τε καὶ φιλόσοφα, ἔτι τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικά.] » Multa Galenum scripsisse ad philologiam per- » tinentia, ipse testis est nobis. Tales erant, de Dictioni- » bus Atticis libri XLVIII. Nominum πολιτικῶν, quae apud » Aristophanem, libri quinque: (quid autem appellet *civi- » lia nomina*, declarat hic eiusdem Galeni locus e tertio » Commentario in Epidem. Hippocratis: φαίνεται Ἱππο- » κράτης συνηθεστάτοις τε καὶ διὰ τοῦτο σαφέσι τοῖς ὀνό- » μασι κεχρημένος, ἃ καλεῖν ἔθος ἐστὶ τοῖς ῥητορικοῖς πο- » λιτικά.) Eorum quae apud Cratinum, libri duo: De vo- » cibus quae sunt Comicis propriae, liber singularis; & » similia his alia. « — Rarius tamen, quod quidem vel meminerim vel in commentariolis meis adnotaverim, hunc tantum tamque eruditum virum verba facientem induxit auctor noster. De Vinorum Italicorum variis generibus virtutibusque differentem facit lib. I. p. 26 seq. dein de Panibus, placentis, & polenta, III. 115. c. — 166. a.

f RUFINUM *Nicaeensem*, quem in Medicorum veterum Elencho nonnisi ex hoc Athenaei loco Fabricius Bibl. Gr. T. XIII. p. 385. posuit, nusquam in toto operis decursu commemoratum memini: de quo idem, quod supra de Philadelpho Ptolemaënsi, dicendum est; nisi me memoria aut observatiunculae meae fallunt, videri hunc in eis libris, quorum nonnisi Epitome superest, commemoratum fuisse ab Athenaeo.

Poſtremum Ἀλκείδην, ALCIDEM, nominat, *Alexandrinum*, arte *muſicum*: qui de inſtrumentis muſicis, aliiſque rebus ad illam artem pertinentibus, libro IV. p. 174. b. uſque ad finem eiuſdem libri diſputat. f

Praeter eos vero, qui hactenus nominati ſunt, *alios* inſuper *nonnullos Deipnoſophiſtas*, quos in hoc recenſu ſilentio praeteriit Athenaeus ſive eius Epitomator, in ipſo opere commemoratos, atque etiam verba facientes, reperio; quorum adponere nomina non erit ab hoc loco alienum. Διονυσιοκλῆς, DIONYSIOCLES, *Medicus*, diſputans nonnulla inducitur lib. III. p. 96. d. & 116. d. – 118. d. Eodem loco, (III. 118. d.) poſt Dionyſioclem, ſermonem excipit *Grammaticus*, qui in editis quidem libris ad hunc diem inſolito nomine Οὖδρος, (id latine UDER foret) in optimis vero Veneto - Pariſienſibus membranis Οὔαρος, id eſt VARUS, adpellatur; quod nomen Caſaubonus ex aliis etiam msstis nonnullis enotatum reperit. De quo quidem *Varo* nihil aliud compertum habemus; niſi forte *Grammaticum* Athenaeus adpellavit, quem *ſophiſtam* alii dixere, *Laodicenſem*, *Polemoni ſophiſtae* (qui ſub Antonino Pio vixit) *aequalem*; cuius Suidas meminit in Οὔαρος, & uberius Philoſtratus in Vitis Sophiſtar. lib. II. p. 615. ut ad Suidam Kuſterus adnotavit. Commemoratur porro, & diſputans nonnulla inducitur, Ἀῤῥιανὸς, ARRIANUS, *Grammaticus*, III. 113. a. qua ſub perſona quis lateat neſcio: illud vix dubitandum, certum aliquem virum iſto nomine inſignitum voluiſſe Athenaeum; nam poſtquam pauca eum de diverſis *panis* generibus diſputantem fecit, primum ipſe faceto ſale hominem traducit, dicens: (p. 113. d. e.) Ταῦτ' ἐκθεμένου τ' ἀριστάρχεια δόγματα τοῦ Ῥωμαίων μεγαλοσοφιστοῦ, id eſt, *Haec Ariſtarcho-digna placita quum expoſuiſſet primarius Romanorum Sophiſta*: tum de eodem haec facit exclamantem Cynulcum: *Quanta, ô diva Ceres, hominis iſta ſapientia eſt! Non fruſtra ſane diſcipulos habet arenam numero aequantes admirandus hic Blepſias*, [quaſi *Acute-cernens* diceret] *divitiaſque ſibi paravit ex hac praeclara ſapientia tantas, ut opibus Gorgiam ac Protagoram ſuperet.* & quae ibidem ſequuntur. Denique ſemel, (IX. 397. a.) inducitur brevia nonnulla verba inter Deipnoſophiſtas proferens Παλαμήδης, ὁ Ἐλεατικὸς, PALAMEDES *Eleates*, quem ὀνοματολόγον dicit Athenaeus, id eſt, *Vocabulorum collectorem explanatoremque.* Fuit autem verum illud

f *Palamedis* nomen, *Grammatici* alicuius, qui Athenaei aetate vixisse videtur, aliunde etiam nobis cogniti; de quo vide Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 98 sq. Et Ὀνοματολόγος (ut ex Suida in Παλαμήδης intelligitur) proprie titulus erat, quem Grammaticus ille Lexico aut Onomastico a se edito praeposuerat.

Sed in *Deipnosophistarum* numero fuerat etiam ipse noster ATHENAEUS; qui, cum illorum se convivio interfuisse dicat, (mox cap. 3. lib. I. p. 2. a.) sermones ab illis habitos hisce libris sese exposuisse profitetur. Verumtamen in toto operis decursu non memini Athenaeum usquam sibi ipsi in Deipnosophistarum colloquiis partes aliquas tribuentem: quod ille verecundia ductus fecisse videtur, quasi ipsum decuisset, inter viros illos, eruditione partimque etiam aliis laudibus inprimis insignes, attenti auditoris magis personam agere, quam eius qui & ipse suas dicendi partes haberet. Eàdem, puto, modestiâ factum, ut in omni sermonum copia varietateque, quos inter se convivae illi miscent, nonnisi bis (quod meminerim) ipsum Athenaei nomen, & id quidem obiter admodum, commemoratum reperiatur: scilicet lib. V. p. 211. a. ubi Masurius Deipnosophista mentionem facit *libri ab* ATHENAEO *de Syriae regibus scripti*; & lib. XI. p. 480. e. ubi Plutarchus Deipnosophista, de Poculorum variis generibus nominibusque differens, ait: *Conficiuntur etiam eximia pocula in convivae nostri Athenaei patria Naucrati.* Ac disputat quidem interdum nonnulla Athenaeus, tamquam suo nomine loquens: at tunc non ait, ista a se in illo Eruditorum consessu dicta esse, sed rectâ ad suum Timocratem, cui totum opus dedicavit, dirigit sermonem. Sic initio Libri quarti, ubi narrationem instituit splendidissimi epuli nuptialis a Carano praebiti, eique narrationi deinde alia nonnulla (usque ad p. 134. d.) subiicit; ibi non ad convivas tamquam ipse unus e Deipnosophistis dirigit orationem, sed ad Timocratem, & quidem non modo in ipso Libri illius exordio, (ut fere solet cum initio, tum in fine, singulorum Librorum) verum etiam in media sua disputatione, p. 130. e. Pari fere modo lib. III. p. 85. c. ubi doctam ingreditur disputationem *de Ostreis aliisque testas incolentibus animalibus*, quae usque ad p. 94. c. progreditur, suo quidem nomine videtur loqui, sed ita, ut orationem suam ad lectorem aut

ad Timocratem ſuum unice convertat, non quaſi ipſe inter Deipnoſophiſtas iſta diſputaſſet. *Adpoſita deinde ſunt nobis*, inquit, *multa oſtrea aliaque teſtacea, quorum pleraque, quae quidem memorabiliora ſunt, apud Epicharmum reperio verſibus illis comprehenſa*: &c. Attamen aliquanto poſt, ubi finita illa diſputatione ad aliud genus rerum pergit; poſtquam dixit, *Circumlatis autem patinis multa carne elixa onuſtis*; veluti ſuae illius rationis oblitus, ſubito *Ulpianum* compellat, & ſic loquitur, tamquam in medio Deipnoſophiſtarum coetu adcumberet. At ibi vereor, ne per librariorum culpam turbatus ſit greſſus orationis, aut nonnihil interciderit: nam aliàs quidem minime abſurdum, immo vero ſatis etiam ſolertem artificem cum in ſignandis perſonis, tum in earum partibus diſtribuendis, & in ſervando toto orationis dramatico colore tenoreque, Athenaeum noſtrum reperiet aequus quiſque perituſque lector. Rurſus libro XII. quo toto diſputatur de *his qui ob Luxum deliciaſque, quibus indulſerant, famoſi olim fuere*, univerſam illam diſputationem nulli alii e convivis tribuit; ut videatur ſignificare velle, eſſe eam ſymbolam a ſe ad *Deipnoſophiſtarum* ſermones collatam; nec tamen id aperte profitetur, ſed *Timocratem* ſuum compellans ait: (XII. 510. b.) *Quoniam obnixe a me contendiſti, ut ſermonem etiam de his qui ob Luxum celebrantur, de eorumque Luxuria, adiicerem, hunc quoque adponam.* Subinde vero etiam, ubi ſuo nomine loqui videri poterat, (quemadmodum libro VII. quo de ſingulis *Piſcium generibus*, nominibus ſecundum literarum ſeriem diſpoſitis, copioſe eruditeque diſputatur) id ita fecit auctor, ut diſerte primum praefatus ſit, (VII. 277. b. c.) ſe nonniſi ea repetere, quae a Deipnoſophiſtis fuerint diſputata; ſed ob differentium multitudinem, quorum alius aliam ſymbolam ad eum ſermonem contuliſſet, noluiſſe ſe ad ſingulas diſputationis particulas nomen adponere convivae, cuius illa ſymbola fuiſſet. f

Peracto *Deipnoſophiſtarum recenſu*, haec in Contextu ſubiiciuntur verba: Καὶ ἦν ὁ κατάλογος οὗτος στρατιωτικὸς, φησὶ, μᾶλλον, ἢ συμποτικός. Ubi verbum φησὶ ab Epitomatore adiectum intelligi debet, & ad Athenaeum relatum. *Athenaeus ait*, (inquit Epitomator) *tantum fuiſſe convivarum numerum, ut eorum recenſus videatur militum magis eſſe catalogus, quam convivarum.* Quibus verbis ad Archeſtrati verſus illos reſpexerat, quos paullo inferius ipſos adpoſi-

tos legimus, p. 4. f. ubi poëta praecipit, *convivas ad summum quinque esse debere; maiorem enim numerum, militum contubernio magis, quam convivio, convenire.*

AD CAP. III.

a Αὐτὸς, ὦ Ἀθήναιε, &c. In ed. Ven. & Bas. est ΤΙ αὐτὸς, ὦ Ἀθ. ubi non de Τί pronomine interrogativo esse cogitandum, sed literas initiales nominis Τιμοκράτης intelligendas, monuit H. Stephanus, Schediasm. lib. II. c. 1. At ne sic quidem adiecta illa nota Τι. opus erat, quam & ignorant codices nostri, & omisit Casaubonus, recte, & ex usu qui in Platonis dialogis obtinet. Nam quoniam nomina personarum, Τιμοκράτης, Ἀθήναιος, superne adscripta sunt, satis hoc esse poterat ad intelligendum, eam personam, cuius nomen priori loco posita est, dicendi facere initium. Imitatum autem hic esse Athenaeum exordium Phaedonis Platonici, iam supra notavimus, ubi de Timocrate dicebamus, & ante Casaubonum monuerat H. Steph. l. c. Simile vero etiam exordium Convivii Platonici reperies, paullo post prima dialogi illius verba: intelligesque, utrumque Platonis locum in animo habuisse Athenaeum, cum haec scriberet.

Τοῖς ἑταίροις διεξῄεις. In ἑτέροις consentiunt *codices mssti cum editis;* quem consensum in notulis contextui subiectis a me semper indicari voce *vulgo*, ad scripturam ibi adlatam adiecta, sciat teneatque Lector, cuius interest fundum diversarum lectionum cognitum habere. Istud ἑτέροις si quis tenendum fuisse contenderit, teneat illud, fruaturque, quoniam sic placet. Nec ego quidem abieci, sed ad oram seposui; consulto & lubens Casaubono, ἑταίροις scribere monenti, obsecutus; non quidem quod a Platone hoc accepisse Athenaeum, ut Casaubono visum erat, putarim, (quamquam in prooemio Convivii Platonici reperiri verba huiusmodi, *τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν*, bene novi) sed quod id huius esse loci habuerim persuasum.

Τῶν καλῶν ἐπικυλικίων λόγων. Non damno ἐπικυλικείων, quod erat editum; sed nostros codices sum secutus. De ipsa dictione monuit Casaubonus: »Graecum »dicendi genus una voce expressit, quo usus Plato, λέγειν ἐπὶ τῇ κύλικι. Verba illius sunt in Convivio, [T.

X. p. 254. ed. Bip.] *οὕτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι, οὐδέ τι ᾄδομεν*; Alii ſcriptores pro eo dixerunt *ἐπὶ τοῦ ποτηρίου*, ut Theophraſtus & Plutarchus. « — Sic ille: plura de eadem dictione dabit Hemſterh. ad Luciani Timon. c. 55.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον· ὥς που φησὶν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. » Scribunt multi veteres codd. *τρὶς δ' ἀποδεξαμένοισι*. Quam *παραδιόρθωσιν* non dubito ab illis profectam, qui veram ſcripturam non intelligebant, pridem expoſitam nobis ad Theophraſtum. Omnino enim ad veterem *circumferendi & luſtrandi ritum* alluſit poëta, huius verſiculi auctor, ſive is *Callimachus*, ſive *Eratoſthenes*. Proprie id ſignificatur hac paroemia, quod aliis verbis Cicero extulit, cum ait, *Omnia levius caſura rebus divinis procuratis*, de Divinat. libro II. [c. 10.] Longius deinde proverbii uſus extendi coepit, & tunc quoque uſurpari, cum ad *iterum ſubeundum exhauſtum iam laborem* hortari aliquem vellent. Sic hoc loco accipitur a Timocrate: eodem plane ſenſu atque illud vulgo notum, *δὶς καὶ τρὶς τὰ καλά*. Verebatur enim ille, ne grave eſſet Athenaeo, longum adeo ſermonem, narratum iam aliis, retexere, &, ut poëta ait,

αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

Haec loci huius mens, hic proverbii iſtius uſus: quod etiam confirmat anus illa, quae apud Antiphanem comicum ſtimulans ipſa ſeſe ad bibendum, *φέρε*, inquit, *μέχρι τριῶν γάρ φασι τιμᾶν τοὺς θεούς*. Ritui circumlationis, quae voce *ἀπομάττεσθαι* declaratur, ſimilis fuit veterum illa ſuperſtitio, quae in XI. Geoponicorum [cap. 18.] legitur, tergendi oculos tribus roſarum calyculis; quod dixit ille auctor *τρισὶ ῥόδων κάλυξιν ἀπομάξασθαι τὰ ὄμματα*. Similia his multa item alia apud veteres, parum iis obſervata, qui adeo abſurdas verſiculi huius *παροιμιώδους* interpretationes ſunt commenti. « Sic ad hunc locum commentatus eſt Casaubonus. Ubi illud ſtatim moneo, prudenter feciſſe doctum commentatorem, quod verſiculum iſtum, de quo agitur, non pro certo ad *Callimachum* auctorem retulerit; quem eumdem verſiculum Bentleius, neſcio quo documento nitens, citra ullam dubitationis ſignificationem, Callimacho auctori tribuit, in Fragmentis illius Poëtae p. 512. ed. Erneſt. num. 189. Erat quidem utique Cyrene

a oriundus Callimachus, potueratque adeo isto nomine *Cyrenaei poëtae* designari; quem ipse etiam Casaubonus in Notis ad Theophr. intelligendum h. l. censuerat: at nusquam aliàs ea adpellatione utentem Athenaeum, ubi de Callimacho loquitur, memini; contra lib. II. p. 36. s. ubi rursus τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν laudat Noster, haud dubie *Eratosthenem* dicit, ut ad illum locum videbimus. Nec vero adsecutus sum, idem Bentleius quid sive in mente sive ob oculos habuerit, cum in eodem versiculo, ubi Athenaei locum in Nota adfert, ἀπομαξομένοισι scripsit, quasi ita apud Athenaeum editum esset, ac tunc demum monuit, ἀπομαξαμένοισι legendum; quam ipsam tamen scripturam (ἀπομαξαμένοισι) omnes quae exstant Athenaei editiones, Aldina, Basileensis, & tres illae quae Casauboni nomen praeferunt, communi consensu tenent; in qua nec nostri codices manuscripti quidquam mutant, pariter & illam quam Bentleius adtulit scripturam ἀπομαξομένοισι nescientes, & illam ἀποδεξαμένοισι, quam in nescio quibus vetustis codicibus Casaubonus se reperisse professus est. Ad sententiam versus quod adtinet, eam Dalechampius latino hoc versiculo expressam voluit:

Scilicet absterſis ter, Dii donant meliora.

A quo parum discessit Bentlei: *Ter autem se abstergentibus Dei dant melius.* ERASMUS in Adagio, *Faciem perfricare*, & *Frontis perfrictae*, (artic. *Imprudentia*, p. m. 316.) cum monuisset; » *Frontem aut faciem perfricuisse* dici, qui pudo» rem omnem dedidicerunt, velut absterso manu a fronte » pudore; « eodem fortasse pertinere ait ista verba ab Athenaeo e Cyrenaeo poëta adducta, & „Subindicat, » (inquit) ni fallor, *impudentius* id *postulari*, ut quae sint » acta in convivio, narret. « Quem potissimum in animo habuisse Casaubonum, cum *absurdas* nonnullorum *interpretationes* diceret, ex eiusdem ad Theophrasti Charact. notis p. 304. intelligitur. Paullo tamen propius ad Casauboni interpretationem idem ERASMUS alio loco accedit, (tit. *Modestia*; Adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* p. m. 507.) ubi eumdem locum, de quo agimus, spectans, ait: » Indicat Athenaeus, *priscos ad depellenda mala solitos ter* » *abstergeri.* « — Planius vero & apertius praeiverat Casaubono ADR. IUNIUS, qui in Adagio *Beatis bona obtingunt* (artic. *Industriae*, p. m. 369.) locum nostrum sic interpretatur: „Postularat Timocrates communicari sibi sermones

» eruditos in mensa variis de rebus habitos, neque pa- a » tiebatur se excludi ab ea auditione tanquam profanum, » & mysteriorum cognitione indignum. Solebant vero an- » tea quam sacra attingerent, lustrari ter se lavando aut » circumferendo: quod ipsum antiquum est sacrorum ver- » bum, pro purgare &c.« Ac videtur utique verbum *ἀτομάττειν* (ut ad Theophrasti Charact. cap. *περὶ Δεισιδαιμονίας* p. 304. adnotavit Casaub.) de *lustratione* sive *purgatione* usurpari apud Demosth. pro Cor. p. 506. ed. Harl. ubi ait, *καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις*, id est, (ut idem interpretatur Casaub. a quo tamen in omnia alia discessit Taylor in Notis ad eadem verba, p. 304 seq. ed. Reisk.) *purgans initiatos, & abstergens luto & furfuribus*. Igitur » Sic accipiendum (ait Casaub. ad Theoph. ib.) » & in illo Callimachi, ut pu- » to, versiculo, initio Athenaei, - - quem locum non » recte Erasmus & alii aliorsum conati sunt trahere, cum » ex hoc ritu sit explicandus.« — Eumque ritum spectasse poëtam, cuius est ille versiculus, magis etiam probabile videri poterat e verbis adiectis *θεοὶ διδόασιν αμεινον*, quae adludere videbantur ad formulam illam in eisdem purgationibus sollennem, quam & Demosthenes ibidem continuo adiecit, *ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον*. Sed in hanc partem accipiendo verbo *ἀπομάττεσθαι*, oportebat illud hoc loco non ad Athenaeum, verum ad Timocratem referre, totumque locum eadem ratione interpretari, qua ab Adr. Iunio (haud sane ita absurde) factum vidimus. At orationis connexio videbatur tamen potius desiderare, ut ad Athenaeum referretur argumentum huius versiculi, quo in hanc sententiam usus esset hoc loco Timocrates, ut *Athenaeo* diceret, *postquam is iam uni aut alteri amicorum exposuisset doctos illos sermones convivales*, melius etiam ei rem cessuram, ac felicius, *exactiusque eum singula, quae disputata a Deipnosophistis fuissent, & memoriâ secum repetiturum esse, & verbis expressurum*. Et tali quodam modo accipiendum istum versum perspecte quidem vidit Casaubonus: sed, quo pacto ea sententia verbis poëtae aut inesset aut subiici posset, parum feliciter declarasse mihi visus est, cum ait: usum *proverbii*, quo *de lustrationibus* proprie agebatur, latius deinde extendi coepisse, ut usurparetur illud etiam *de iterum subeundo labore iam exhausto*. Nam, quum latioris illius usus nullum aliud protulerit exemplum, sed ex hoc

a uno Athenaei loco illum satis firmatum censuerit; frigidum atque etiam violentum quodammodo videri debebat, statuere, illud, *qui ter se abstergit*, idem hic valere ac *qui ter eumdem subit laborem*. Quid enim aut *abstergendi* notio commune habet cum notione *eumdem laborem iterandi?* aut quo tandem pacto *repetitio sermonum convivalium*, quam ab Athenaeo postulat Timocrates, cum *lustrandi caerimonia* potuit conferri? Id docere debebat Casaubonus, quo suam illam interpretationem probasset Lectoribus, quos non unice in verba iurantes magistri sibi proposuisset. Atqui, non per latiorem sive longiorem, ut Casaubonus ait, proverbii extensionem, sed per proprium & inprimis usitatum verbi *ἀπομάττεσθαι* significatum, id ipsum dicit poëta, quod ab eo dici cum eodem Casaubono intelligimus. Scilicet, praeter *abstergendi* notionem, alia inest verbo *ἀπομάξασθαι*, non minus pervulgata, qua idem valet hoc verbum ac *ἀποτυποῦν*, *ἐκτυποῦν*, *ἐκμάξασθαι*, id est, *imprimendo typum aliquem vel sigillum in ceram vel lutum exprimere eam figuram quam praeibat typus*, adeoque *imitando repraesentare*, *effingere*; &, generatim, *imitari*, *iterare*, *repetere:* quam in partem complura ex pluribus auctoribus exempla cum ab H. Stephano in Thes. Gr. Ling. T. II. col. 802. f. tum ab Hemsterhusio ad Pollucem p. 1116. prolata sunt. Quo & spectat quod Hesychius habet, *Ἀπομάττεσθαι· ἀναλαβεῖν, μιμήσασθαι*: & Suidas, *Ἀπομάττεσθαι· ἀναλαβεῖν, μιμεῖσθαι, καὶ ἀποτυποῦν* &c. ubi verbum *ἀναλαβεῖν* non, ut vulgo (in Kusteri certe editione) factum video, *suscipere* vertendum erat, sed *repetere*, *iterare*; quae notio illius verbi non praetermissa est a Lexicographis. Haud vero alienum videtur, quod Casaub. monuit, respici simul ad illud proverbium, *Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.* id est, *χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν*, ut cum Zenobio III. 33. interpretatur Suidas in *Δὶς ἑπτὰ* &c. At nunc hoc amplius dicit poëta, *ubi tertia vice effingitur exemplum, de prototypo exemplari ductum, meliori ac feliciori successu id fiet.* Sermones a Deipnosophistis habiti, *exemplar* sunt *prototypon;* cuius *ἀπόμαγμα* est narratio & repetitio eorumdem sermonum ab Athenaeo facta sodalibus, quos eosdem & sibi nunc repeti cupit Timocrates.

AD CAP. IV.

b Quod ait *πολλοὺς τῶν ἀπὸ παιδείας*, pervulgatae sunt

dicendi formulae, *οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς*, *Stoici*, *οἱ ἀπὸ τοῦ* b *περιπάτου*, *Peripatetici*, IV. 151. e. 153. f. & his similes aliae: sed paullo insolentior ista videri poterat, *οἱ ἀπὸ παιδείας*, *eruditi*, *literati*. Simillima vero ratione & *οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων mathematici* dicuntur, & *οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων*, *philosophi & literarum studia tractantes*.

Οὐ μόνοις τοῖς ἄλλοις. Sic editt. vett. consentientibus msstis. *οὐ μόνον* edidit Casaub. praeter necessitatem a librorum scriptura discedens.

Quod ait *μετὰ κριτικῆς καὶ Σωκρατικῆς ἐπιστήμης*, nota omnibus est admiranda illa Socratis in interrogando solertia: *κριτικὴν* vero recte monuit Casaub. non ad eam artem hic referri, unde Critici dicti Eratosthenes, Aristarchus, aliique veterum; sed ad animi facultatem *κριτικὴν*, id est, ad iudicium & acumen. Commodius igitur verba ista latine sic reddi poterant, *cum sagaci* (vel, *cum solerte*) *& Socratica quadam scientia*. *τῶν ζητήσεων τὴν τήρησιν quaestionum subtilitatem ac inventionem* interpretatus erat Dalechamp. Commodius *miram quaestionum seriem* Casaub. Proprie *observationem quaestionum*, id est, *ordinem rationemque quam in eis proponendis ille tenebat*. Paullo inferius *τήρησις τῶν δογμάτων* est *observatio & studium senatusconsultorum* sive *edictorum*.

Ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου βασιλέως Μάρκου. *ab optimo maximo Imperatore Marco*. Cum prima haec nota esset, quae c in Athenaei opere occurreret, e qua de aetate auctoris coniectura quaedam capi posset, inde factum puto, ut ipsum *Athenaeum* Suidas *Marci Imperatoris aetate vixisse* proderet; quod tamen ex hoc loco haud satis certa ratione colligebatur. Videtur enim Larensium suum Athenaeus fingere se ipso aetate grandiorem: &, quod *hunc* ait *ab Imp. Marco sacris fuisse praefectum*, id iam olim factum statuere potuit. Similiter rursus alibi (lib. I. p. 20. c.) sive ipse Athenaeus, sive potius Deipnosophistarum aliquis, qui ab eo loquens inducitur, *Memphin saltatorem*, qui sub Imperatore Vero, Marci collega, claruit, *sua aetate* ait *vixisse*.

Ἀστεροπαῖόν τινα. Heroëm *Asteropaeum περιδέξιον* fuisse ait Homer. Iliad. φ'. 163. quod *ambidextrum* interpretantur, nempe *ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιῶς χρώμενον*. Eam adpellationem festive Athenaeus ad *utriusque linguae scientiam*, graecae latinaeque, adcommodavit. Quod autem

c dicit *ἐπίσης ἀμφοτέρων τῶν φωνῶν π ρ ο ϊ σ τ ά μ ε ν ο ν*, id eſt, *quaſi a n t i ſ t i t e m utriuſque pariter linguae*, ſignificat, *exquiſitam perfectamque ac minime vulgarem* in hoc viro fuiſſe *utriuſque ſermonis peritiam.*

Mox dein *ἱερουργιῶν* ſcripſi, ut poſtulabat uſus, praeeunte Brunckio, qui in ora ſui libri hoc notaverat. Vulgo omnes *ἱεροεργιῶν*, neſcio quo ſive caſu ſive conſilio. Πομπιλίου, ut par erat, correxit editor Venetus, cum Πομπηΐου mendoſe darent libri.

d *Ἔτι δὲ νόμων σ υ ν α γ ω γ ῆ ς, (οὓς ἔτι διδάσκουσιν,) ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολίς φησιν, ἤδη κατασεσιγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας.* Pro *σ υ ν α γ ω γ ὴ ν*, quod erat in edd. & msstis, *συναγωγῆς* correxi, praeeunte Turnebo (qui primum Athenaei librum olim ſpeciminis cauſſa ſeparatim ediderat, ſuis coniecturis emendatum) & Brunckio: quam emendationem connexio orationis neceſſario deſiderare viſa eſt, ut genitivus *συναγωγῆς* (pariter atque *ψηφισμάτων* & *δογμάτων*) penderet a nomine *τηρήσεως*. Scilicet *iuris civilis ſcientiam comparaſſe ſibi Larenſium* ait *ex obſervatione* (ſive *notatione ac ſtudio*) *veterum plebiſcitorum ac ſenatuſconſultorum*, (ſic enim *ψηφίσματα* & *δόγματα* interpretari licet; ſive magis generaliter malueris, *decretorum edictorumque*) *tum etiam ex ſtudio collectionis legum* &c. Iſtam autem *collectionem veterum legum*, quas *adhuc in ſcholis doceri* ait, *vulgo non amplius legi ſolitas, &, quamquam per ſe praeclarae eſſent, tamen velut vetuſtate obliteratas & neglectas;* iſtam, inquam, veterum Legum collectionem Athenaeus, ut mihi quidem videtur, *XII Tabularum leges* dixerat. Cum quo fere convenit quod apud Ciceronem de Legib. I. 5. legitur: ubi, poſtquam de fontibus iuris naturalis Tullius dixerat, reſpondet Atticus: *Non ergo a praetoris edicto, ut plerique nunc, neque a XII tabulis, ut ſuperiores, ſed ex intima philoſophia hauriendam iuris diſciplinam putas.* Ab hac noſtra emendatione interpretationeque in omnia alia diſcedens Casaubonus, haec ad hunc locum commentatus erat, quae adponere non gravabor, ut penes Lectores integrum maneat iudicium. „Ait Athenaeus, *ἔτι δὲ νόμων συναγωγὴν, οὓς ἔτι* „*διδάσκουσι.* Ineſt orationi vitium: deeſt enim verbum, „ſine quo non poteſt eſſe ὁ *λόγος ἀρτίπους*: puta *π ο ι ῆ σ α ι*, „aut aliud ſimile. Imo vero ita ſcribendum eſt, *ἔτι δὲ ν ό μ ο υ ς σ υ ν α γ α γ ε ῖ ν*, & paulo poſt, *ἤδη κατασεσιγασ-*

Animadv. Vol. I. C

» μένους:« nam κατασεσιγασμένων in nostram editionem e » mssis male irrepsit.« [Scilicet κατασεσιγασμένους erat in ed. Ven. & Bas. quod ex editoris Veneti ingenio profectum videtur; nam in genitivum casum consentiunt nostri mssti cum eis quibus Casaub. usus est: & ferri hoc potuit, adeoque debuit, verba ista οὓς ἔτι διδάσκουσιν velut in parenthesi posita intelligendo, quare & signis parentheseos ea inclusimus.] » Quae sequuntur verba, οὓς ἔτι διδάσκουσι, » Athenaei non esse evincit particula ἔτι: neque enim sic » esset locutus de re paucis ante instituta annis. Sunt vero » Abbreviatoris, qui post Iustiniani tempora natus, & in li- » beralibus quam Iuris civilis studiis versatior, putavit » falso, Corpus legum quae in utraque Roma & Beryti » ipsius aetate docebantur, id ipsum esse quod a Lauren- » tio compositum ait Athenaeus. Nos non dubitamus, si » quem Romanarum legum Codicem Laurentius unquam » composuit, delituisse eum in privatarum bibliothecarum » aut etiam fortasse propriis ipsius forulis. Nam si lucem » vidissent illae Pandectae, aut in Iuris scholas semel fuis- » sent admissae, extaret haud dubie illius hodieque in Iu- » risconsultorum libris aliqua mentio: sicut perpetui Edi- » cti, quod a Salvio Iuliano iisdem fere temporibus fuit » compositum. Adrianus Turnebus, acerrimi iudicii vir » & profundae eruditionis, emendabat olim, ἔτι δὲ νόμων » συναγωγῆς: ingeniosissima coniectura, quam equidem » neque probem neque improbem temere, priusquam do- » ctiorum super ea fuerint habita comitia. *Pindarum* dixit a » Eupolis comicus κατασεσιγᾶσθαι, id est, *non solitum* » *legi*, sed *silentio quasi obrui* a sui temporis hominibus. » Certum est, dictum hoc fuisse ab Eupolide corruptam » suorum hominum disciplinam & vitam obiurgante, quod » mollia & lasciva aliorum poëtarum erotopaegnia Pin- » daricae Musae, hoc est, foedam plumbi scoriam puro » puto auro anteponerent.« — Haec ille: quibus unum hoc, ad Eupolidem quod spectat, adiicere liceat, versum huius poëtae, quem spectaverat Athenaeus, videri huiusmodi fere fuisse:

ἤδη τὰ Πινδάρου κατασεσιγασμένα.

Illa autem verba ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας suo nomine Athenaeus videtur adiecisse.

Βιβλίων -- ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Copulam τε, quam ad Ἑλληνικῶν adiectam habent editi libri, ignorant mssti; re-

a Ꝺe, ut mihi viſum erat. Scilicet Latino ſermone ſcriptos
libros parum curat Graecus ſcriptor Athenaeus, ſolorum
Graecorum voluminum habens rationem. Mox dein Πο-
λυκράτην & Νικοκράτην & Ἀριστοτέλην ſcripſi, codices no-
ſtros ſecutus, cum litera ν in fine abeſſet in editis.

Εὐκλείδην τε τὸν καὶ αὐτὸν Ἀθηναῖον. » *Euclides*, qui in-
» ter antiquiſſimos ſupellectilis librariae collectores nomi-
» natur, archon fuit Athenis non multo poſt inſtitutum
» id genus magiſtratus. Is eſt enim de quo extat prover-
» bium, πρὸ Εὐκλείδου, vel ὑπὲρ Εὐκλείδου. « CASAUB. —
De eo *Euclide* vide Fabric. Bibl. Graec. T. II. p. 368. not.
e. & auctores ibi laudatos.

*Καὶ τὸν τὰ τούτου διατηρήσαντα βιβλία Νηλέα· παρ'
οὗ πάντα, φησὶ, πριάμενος ὁ ἡμεδαπὸς βασιλεὺς Πτολεμαῖος,
Φιλάδελφος δὲ ἐπίκλην, &c.* „Lege τὰ τούτου, non τὰ
» τούτων. Unius enim, quod ſciam Ariſtotelis biblio-
» theca, a Theophraſto prius poſſeſſa, ipſius dein Theo-
» phraſti teſtamento ad Neleum pervenit. Nota hiſtoria
» ex Strabone, [lib. XIII. p. 608 ſq.] Plutarcho, [in Syl-
» la, p. 468. ed. Francof.] Diogene. [V. 52.] Diſcas
» ex Strabone, quomodo illud παρ' οὗ mox ſit capien-
» dum: & quam ſit verum, emiſſe Ptolemaeum a Neleo,
» aut eius poſteris, libros philoſophi. « CASAUB. — Niſi
poſt Ἀριστοτέλην τε τὸν φιλόσοφον, ſive Epitomatoris cul-
pâ, ſive librariorum, interciderunt quaedam verba huius-
modi, καὶ τὸν τούτου μαθητὴν Θεόφραστον, haud dubie
τούτου pro τούτων fuit corrigendum. Gallicus qui-
dem Athenaei interpres, τούτων tenens, inter Ariſtotelis
Neleique nomina *Theophraſti* nomen medium interſerere
non dubitavit. Nempe, Ariſtotelem Theophraſto, Theo-
phraſtum Neleo ſuas bibliothecas teſtamento reliquiſſe,
ſatis conſtat: &, quemadmodum probabile erat, Ariſtote-
lis bibliothecam poſt eius obitum auctam fuiſſe a Theo-
phraſto, ſic etiam Strabo, de *Theophraſti b.bliotheca* lo-
quens, diſertis verbis ait, *in ea comprehenſam fuiſſe Ariſto-
telis bibliothecam*. Caeterum, iſtam Theophraſti Ariſtote-
liſque bibliothecam a Ptolemaeo Philadelpho emtam eſſe,
nemo, quod ſciam, praeter Athenaeum noſtrum, tradi-
dit: quin potius clare docere videntur Strabo & Plutar-
chus, bibliothecam illam, diu abſconditam & ſitu ſqua-
loreque corruptam, ad extremum ab aliquo e Nelei po-
ſteris Apelliconti Teio venditam eſſe, & poſt huius obi-

tum a Sylla Romam delatam: cum quibus etiam ipse Athenaeus lib. V. p. 214. d. e. consentire videtur. Quos auctores cum Athenaeo, ipsumque Athenaeum secum, si conciliare oportet, statuendum erit, (quod & ipse Strabo & Plutarchus significare videntur) ipsorum maxime duorum philosophorum scripta, Aristotelis & Theophrasti, a Nelei posteris, nempe ut longe pretiosissima κειμήλια, studiose recondita fuisse, nec prius e manibus emissa quam situ & humiditate ad extremum corrupta fuissent: quod non impedit quo minus credere possimus, iam olim ipsum Neleum (quemadmodum dicere Athenaeus videtur) grandem fortasse natu, & lucri amore captum, aut eius proximum haeredem, reliquam bibliothecam, quae Aristotelis Theophrastique fuerat, Ptolemaeo Philadelpho vendidisse. Ad graeca verba quod spectat, haud satis commoda videtur δὲ particula post Φιλάδελφος, quae nihil prorsus quo referatur habet; nisi forte ante ista verba intercidit aliquid, verbi caussa, ὁ δεύτερος, aut βασιλεὺς δεύτερος Πτολεμαῖος, quemadmodum pater eius Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος adpellatur V. 203. a. In Νηλέα recte consentiunt mssti cum ed. Ven. & sic restitutum est in ed. 3. Cas. cum in ed. 1. & 2. perperam Πηλέα, in ed. Bas. vero Νιλέα fuisset excusum. a

In ANTIPHANIS *versu posteriori* recte ὅπου τε habent edd. ubi particula τε, quam desiderabat metrum, deest nostris msstis. Talia pleraque (ubi in eamdem mendam uterque noster codex consentit, cum veram aut certe probabilem lectionem editio Veneta habeat) ex docti editoris Musuri ingenio emendata esse sciendum est: plures enim myriadas sphalmatum ex Athenaeo ab illo viro sublatas esse, ipse titulus editionis Aldinae profitetur. Versibus Antiphanis latinam Grotii versionem subieci ex eiusdem Excerpt. p. 632. THEBANUS *poëta*, PINDARUS est; cuius versiculi ducti sunt ex Ode Olymp. I. 22. b

Ἔχοντι τοῖς φίλοις. Perperam ἔχοντα mssti. Mox pro κωμῳδιοποιὸν est κωμῳδοποιὸν in ed. 3. Cas. κωμικὸν vero in nostris codd. quarum scripturarum nulla per se improbanda. Sed quam mediam posui, ea in hunc locum casu aut per operarum incogitantiam irrepsit, adeoque non fuit nobis repetenda. Vocabulo κωμικὸς Epitomator solet uti, ubi locus e *comico poëta* adducitur: ipse vero Athenaeus (ut quidem loca quam plurima ex eis libris, quos inte- c

c gros habemus, declarant) istam vocabuli formam, quam h. l. ex ed. Ven. & Bas. & prima Casauboniana tenui, κωμῳδιοποιὸς frequentaverat; in quam eamdem etiam paulo superius in ipsa Epitome (p. 3. a.) libri omnes consentiebant.

Pulcros Apollodori versiculos recepit Grotius in sua Excerpta p. 806 sq. unde latinam versionem adscivi. Eosdem laudarunt, ac partim emendarunt, cum alii, tum Toup ad Theocr. p. 328. & Valckenaer ad Theocriti Adoniaz. p. 353. *Vers.* 5. ἔσηνε utique malueram cum Toupio, quam formam aoristi primi verborum in αινω Atticis praesertim frequentatam esse docent grammatici. Sed quum in ἔσανε nihil discreparent libri, ferendum hoc cum Grotio & Henr. Stephano (in Schediasm. II. 1.) putavi. At, quod sequebatur, ὑπήντησέ τις, id vero nec orationis connexio ferebat, nec metrum. Quare non dubitavi Grotii emendationem adoptare, quam eamdem & Toupius suam fecit, (sive ipse in eam inciderat, sive, unde accepisset, oblitus erat:) & Valckenaer suo calculo adprobavit.

AD CAP. V.

d Cum sic legeretur vulgo, consentientibus libris, Τοιούτους ἔδει καὶ τοὺς λοιποὺς εἶναι πλείους, Casaubonus: » Aut ego fallor, inquit, aut non est oratio ista Graeca. » Scribo καὶ τῶν λοιπῶν. Potest & alia emendationis ratio » iniri, mutata voce πλείους in πολίτας." — Mihi vero, sicut nec vulgata scriptura placuerat, sic neutra ex emendationibus a Casaub. propositis faciebat satis: quarum loco cum ab Adamo, qui ante Villebrunium gallicam Athenaei versionem instituerat, πλείους istud in πλουσίους mutatum vidissem; temperare mihi, quin hoc ipsum reciperem, non potui: nec veritus sum, ne eam emendationem cuiquam paulo subtilioris iudicii lectori minus essem probaturus.

Quod vulgo legebatur, Τί μικρολογεῖς; non ferendum duxi. Nec enim graecum verbum est μικρολογέω, sed μικρολογέομαι, μικρολογοῦμαι. Itaque ex imperito corrigendi studio ortam istam scripturam suspicatus sum, cum μικρολογεῖ atticâ formâ pro μικρολογῇ scriptum fuisset. Quamvis vero praecise Casaubonus pronunciet, falli eos, qui ex aliquo poëta sumta ista verba putant; tamen

ita plane adducuntur illa ab auctore nostro, ut a drama- d
tico aliquo poëta utique mutuata mihi videantur. Ea quidem quae sequuntur, *πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι* &c. disiecta membra sunt duorum Homericorum versuum ex Iliad. *ι'*. 70 sq. coll. Il. *η'*. 475.

Κόνων δὲ — — *τειχίσας τὸν Πειραιᾶ*. Rem narrat Xenophon Hist. Graec. lib. IV. p. 404. & 419 sq. (ed. Bas. 1569.) tum Diodor. Sic. XIV. 83 & 85. & Cornel. Nep. IX. 4. Nec vero *hecatombes* hi mentionem faciunt; quam *vere*, *non falso nominatam*, *sacrificasse Cononem* ait Athenaeus; id est, *centum re vera bobus mactatis*. Notus est enim varius apud veteres vocabuli Ἑκατόμβη usus, de quo consuli Grammatici possunt, Hesychius, Etymologus, & Eustath. ad Iliad. *α'*. p. 36 extr. & sq. Apud Suidam, in Ἀθήναιος, ubi nonnulla ex hoc sermone *de munificis convivatoribus* decerpta leguntur, perperam haec, quae ad *Cononem* spectabant, ad *Alexandrum M.* referuntur, verbis nonnullis per amanuensis culpam praetermissis.

Ἀλκιβιάδης δὲ, Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι πρῶτος καὶ e
δεύτερος καὶ τέταρτος. Sic „Thucydides (VI. 16.) scribit, » Alcibiadem ex ludis circensibus Olympicae solennitatis » palmam reportasse primam, secundam & quartam. Eu» ripides vero, ut observat Plutarchus, [in Alcibiad. p. » 196. ed. Francf.] *tertiam* dixit, loco *quartae*. » Casaub. — Conf. quae Dukerus notavit ad Thucyd. l. c. Quod ait, *εἰς ἃς νίκας καὶ Εὐριπίδης ἔγραψεν ἐπινίκιον*, ex illo *Euripidis carmine* Plutarchus l. c. hos versiculos citavit, quos & Musgravius in Euripidis Fragm. p. 607. retulit:

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ.
Καλὸν ἁ νίκα· κάλλιστον δ'
(ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων)
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν
καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
βῆναι δ' ἀπονητὶ
δὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

Paulo post, *πανήγυριν ἅπασαν* erat editum; percommode id quidem: sed *πᾶσαν* dedere nostri codices, quos secutus sum. Habet tamen ἅπασαν Suidas etiam in Ἀθήναιος.

In scribendo nomine Λεάφρων (cum in Λεόφρων consentirent edd. & mssti & Suidas l. c.) Casaubono obtem-

e peravi, monenti sic scribendum, ut Λεωπρέπης & Λεώκριτος, aliaque nomina hominum Atheniensium ad id exemplum; aut Λεόφρων, ut Λεωσθένης.

De *Empedoclis bove* conf. Diog. Laërt. VIII. 53. ibique Menag. Ex melle & farina confectum illum bovem Laërtius tradit. Sic olim Pythagoras, cuius sectam secutus Empedocles est, post inventum theorema de laterum trianguli rectanguli ratione, bovem e farina effictum Diis sacrificasse fertur, (ut narrat Porphyr. in eius Vita cap. 36.) abstinens scilicet animalibus, ac nonnisi farre, libo, thure ac myrrha placare numen solitus.

f 'Εκάστῳ τῶν 'Αθηναίων ἔδωκε Χίου κεράμιον. *Atheniensium cuique Chii vini plenum fictile donavit.* Casauboni iudicio steti, cuius est ad hunc locum Animadversio huiusmodi: » Narrat deipnosophista, Ionem Chium tragicum, » Athenis coronatum contra suos antagonistas eiusdem » generis poëtas, viritim cuique civium dedisse Χῖον κε» ράμειον, *fictile Chium*: neque interpretibus, neque aliis » viris doctis, qui hunc locum tractarunt, ulla oborta » mendi suspicio in his verbis. Ac fieri potest, ut recte » habeant. Acrius tamen cogitanti mihi de auctoris men» te, videtur legendum Χίου κεράμιον, *vini Chii ple» num fictile*, non Χῖον. Iudicii huius caussas habeo istas: » primum, quod inter *rarae cuiusdam munificentiae exempla* » recenseatur haec Ionis divisio. Egregiam vero liberalita» tem, *testis Atheniensis donare*, populum celsi animi, & » altum adeo spirantem! Accedit eo, quod *Chiarum figlina» rum* tam altum apud veteres scriptores silentium, quam » frequens in eorum scriptis *vini Chii* habetur mentio. Quid » quod fictilium palma penes Athenienses fuit illis tempo» ribus? qua de re vide infra cap. 22. (p. 28. c.) Itaque » figulina Athenas ex Chio asportare, id vero fuisset quod » Attici scurrae dicebant, *Noctuam Athenas.* « — De Atheniensium arte vasa e terra fingendi conferri possunt, quae ex Eratosthene apud Macrob. Saturn. V. 21. ex Plutarch. T. II. p. 42. d. & ex Aristoph. Acharn. 901 sq. adnotavit Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. II. p. 141. De vocabulo κεράμιον notasse hoc loco iuvabit errorem in Suidae editionibus corrigendum. Ibi, in Küsteri quidem editione, sic legitur: Κεράμειον. ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον Κεράμιον, διὰ τοῦ ι. εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχη. Quae latine sic vertunt: Κεράμειον. *Cum de vase dicitur,*

(*significans* figlinum, *per* ει *scribitur.*) *At nomen proprium* f
Κεράμιον, *per* ι. *Nisi addatur* ἀγγεῖον. *Et* κεράμεια τεύχη,
vasa figlina. Qua in versione quot verba, tot fere erro-
res. Dele in Graecis punctum post Κεράμειον, ut cohae-
reant verba Κεράμειον ἀγγεῖον, quemadmodum in fine iun-
cta sunt ista, κεράμεια τεύχη. Tum vero post κύριον scribe
κεράμιον, minuscula litera initiali, non maiuscula. Denique
sic verte; Κεράμειον ἀγγεῖον. *Figlinum vas.* [*Scilicet adie-
ctivum vocabulum per diphthongum* ει *scribitur.*] *Substantivum
vero,* Κεράμιον, *per simplicem vocalem* ι, *ubi non adiectum est
nomen* ἀγγεῖον. *Pari modo* κεράμεια τεύχη *dicuntur figlina
vasa.* Conf. Athen. XI. 473. b. & IV. 154. b. At libra-
riorum vulgus, quo & nostri sunt referendi, sicut omni-
no vocales ει & ι susque deque habent, sic & in his vo-
cabulis distinctionem illam, de qua Suidas monuit, parum
curare soliti sunt. Recte vero apud Hesychium scribitur:
Κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἢ ὕδατος σταμνίον. Caeterum dissi-
mulare non debeo, scripturam Χῖον, quam habent ho-
die libri omnes pro Χίου, iam ante Epitomatoris aeta-
tem codices Athenaei occupasse. Sic certe iam & Suidas,
quem integris duobus prioribus Athenaei libris usum esse
probabile fecimus, hic legerat, & Aristophanis Scholia-
stes ad Pacem vs. 835. Eademque scriptura, quam in vo-
ce Ἀθηναῖος secutus est Suidas, ubi plura hinc verba ci-
tavit, rursus apud eumdem Suidam in voce Χῖον repeti-
tur; ubi alterum quoque vocabulum corrupte κεράμειον
scribitur, cum priori loco recte κεράμιον esset scriptum.
Porro videndum est, ne Aristophanis Scholiastes ipsa
Athenaei verba pleniora repraesentaverit, quam vel Epi-
tomator, vel Suidas, apud quem in his, quae ex hac dis-
putatione decerpta exhibentur, multa partim scribarum
errore turbata sunt, partim consulto ab ipso Lexicogra-
pho in brevius contracta. Sic igitur scribit Comici inter-
pres l. c. φασὶ δὲ αὐτὸν ὁμοῦ διθύραμβον καὶ τραγῳ-
δίαν ἀγωνισάμενον Ἀθήνησι, καὶ νικήσαντα, ἑκάστῳ
τῶν Ἀθηναίων δοῦναι Χῖον κεράμιον. Sed istud quidem minime
urgebo: nihil est enim quod magnopere nobis persuadeat,
ex Athenaeo potius, quam ex alio auctore, ista sumsisse
doctum illum interpretem, nisi forte hoc ipsum, quod eum
cum Athenaei codicibus in eamdem scripturam Χῖον κε-
ράμιον consentientem videmus. Qui si ex alio auctore sua
hausit, habebit hoc ipso scriptura illa, quae mendi a no-

f bis damnata eſt, novum patronum, cuius fide auctoritateque ſeſe tueatur. Et, ecce, dum haec ſcribo, ac mecum ipſe dubito, an prudentius fortaſſe fuiſſem facturus, ſi ſuo loco ſervaſſem vulgatam illam & tam miro conſenſu comprobatam ſcripturam, opportune incurrit in oculos *ſupplementum* aliquod *ſuperioris Animadverſionis* CASAUBONI, quod in prima editione Caſauboniana, qua potiſſimum uti conſuevi, (quae una ab ipſo Caſaubono curata eſt) cum aliis *Addendis* ad calcem voluminis reiectum, adhuc effugerat meam obſervationem. Ibi igitur doctus Animadverſor ſic ſcribit: „Poſt verba *Noctuam Athenas* adde: *Χίου κεράμιον* igitur, ut apud alios *κάδος Χίου*. Hedylus: [apud » Athen. XI. 473. a.] *ἀλλὰ κάδοις Χίου με κατάβρεχε.* » Sed & Χῖον ſervari poteſt, manente ea quam aſſerimus ſententia. Sic *Χία κύλιξ* apud Hermippum, pro » *Chii vini calyx.* & *Κλεωναῖαι ὀξύδες*, apud Ariſtophanem, *aceti Cleonaei acetabula.* & Machon, *Παρῆν ἔχων δύο Χῖα, Θάσια τέτταρα.* nempe *κεράμια.* Atque ita recitantur verba Athenaei in Ariſtophanis ſcholiis, & apud » Suidam non ſemel.« — Ubi e tribus locis a viro docto pro adſtruenda vulgata ſcriptura *Χῖον* adlatis, priores quidem duo non admodum movere nos debent. Nam Ariſtophanis verba de *Cleonaeis acetabulis* (apud Athen. II. 67. d.) ipſa controverſa ſunt, & ex ingenio a Caſaubono ita, ut ea produxit, emendata. In Hermippi verbis vero (apud eumdem Athen. XI. 480. e.) *Χία κύλιξ* non eſt *calix Chii vini*; nec enim is (quod ibi Hermippus dicit) *e clavo ſuſpenditur*; ſed *calix in Chio inſula confectus:* quamquam eo ipſo, quod ibidem *Chii calices laudantur*, labefactatur id, quod de auctorum ſilentio ſuper Chiis vaſis ſuperius dixerat Caſaubonus. At Machonis verſiculus, quem tertio loco (ex Athen. XIII. 579. e.) citavit, tutiſſimum utique praeſidium ſcripturae illi, quam e contextu in oram relegavimus, offerre videtur; licet dubitari etiam nunc poſſit, an in ſoluta quoque oratione & in hiſtorico ſtylo eadem loquendi forma fuerit uſitata. Quidquid ſit, his perpenſis, lubens ſuam in ſedem remigrare vocem ſepoſitam patiar, & Χῖον *κεράμιον* legam; quod ſimul *vas e Chia terra* ſive *Chio lapide confectum*, ſimulque illud *Chio vino repletum*, poſſit intelligi.

Τοῦ γάρ τις ἄλλου &c. » In elegantiſſimis verſibus ANTIPHANIS *de uſu opum legitimo*, ſcripſimus *παραβοηθεῖν* ex

» libris, pro περιβονθεῖν, quod ante fuit; voce neque huic » loco apta, neque usu recepta. Τὸ παραβονθεῖν elegans » est & usu tritum verbum, de *vicinis* proprie usurpatum, » *qui mutuas sibi operas opemque praestant, ut quemque illo-* » *rum premit necessitas.* Postremorum versuum sententia » neque in illis plane continetur, neque ab interpretibus » recte est expressa. Est autem haec: *Si magnarum opum* » *possessio nihil aliud earum dominis afferret commodi, praeter* » *illam quae esu potuque percipitur voluptatem, caussam esse* » *nullam cur divitias quisquam expetat. Nam illam, quam di-* » *ximus, voluptatem, divitum inopumque ex aequo esse com-* » *munem, pariterque ab utrisque percipi. Quippe sedari famem* » *non qualitate exquisitarum dapum, sed conveniente cuiusque* » *alimenti quantitate. Quid est igitur, dicat aliquis, cur ἐν τοῖς* » *μάλιστα αἱρετοῖς omnium suffragiis divitiae censeantur?* » *Nempe* hoc, *quod possessores suos; liberales, velint modo,* » *praestent & munificos.* Ex superioribus Antiphanis versi- » bus, & sermone Athenaei, hanc esse patet sententiam. » Nae dignus erat hic locus, qui pluribus a nobis expo- » neretur: est enim illustris, & plane philosophicus. Si- » milia legas apud Senecam multa, & in Theocriti Cha- » ritibus, quae inde petant studiosi. « CASAUBONUS. — Eamdem horum versuum verissimam sententiam, quae quidem non admodum recondita fuerat, commode Grotius expressit, cuius versionem ex Excerpt. p. 634. graeco contextui subieci. Ad verba quod spectat: *Vers. 1.* habent codices nostri Τοῦ δὲ γάρ τις, ubi particulam δὲ, ut nec sententiae nec metro aptam, omisi, praeeuntibus superioribus editoribus. *Vers. 3.* recte codices nostri cum Casaubonianis in παραβονθεῖν consentiunt, ubi perperam περιβονθ. erat in Ven. & Bas. *Vers. 6.* Particulam δὲ post οὐχὶ restitui ex codicum nostrorum cum editione Ven. & Bas. consensu. Nam & sententiae apta erat, nec repugnabat altera coniunctiva particula γὰρ in fine versus, quae cum δὲ iuncta eamdem vim habet ac latinorum *sed enim;* nec refragabatur metrum; nam admittit apud Comicos iambicus versus in quarta sede anapaestum, & in οὐχὶ ultima syllaba brevis est, potest certe brevis haberi. Licet enim praecipiant grammatici longum esse iota paragogicum in adverbiis & pronominibus, eâ tamen regulâ adverbium οὐχὶ non tenetur, quod apud Homerum quidem Iliad. ο'. 716. π'. 762. υ'. 255. ultimam brevem habet. Me-

f mini quidem Machonem comicum apud Athenaeum nostrum XIII. 582. a. (ex optimi nostri codicis Veneti scriptura) eamdem particulam οὐχὶ ultimâ longâ usurpare; at ibi ob caesuram produci vocalis brevis poterat: quod ni ita esset, nil aliud tamen inde colligere liceret, nisi in utramque partem accipi in hac voce posse ultimam vocalem.

Ὅτι Ξενοφάνης — — — *συμποτικοὺς νόμους ἔγραψαν*. Totam istam ῥῆσιν ignorant superiores editiones. Commodiori loco posita videri posset, si paulo inferius post ista, quae de *Gellia* mox traduntur, inserta fuisset: sed hoc ipso loco eam inserunt duo codices, quorum ad me notitia pervenit; alter, noster cod. *a*. nunc Parisiensis, olim Sedanensis; alter, qui olim Ger. Corselii fuerat, ICti Lovaniensis, e quo codice eadem verba in lucem primus produxit Andr. Schottus, Observation. Humanar. lib. I. c. 6. p. 9. Conf. infra notata ad p. 14. f. Quod autem in utroque illorum codicum legebatur *βασιλικοὺς νόμους*, id quidem ab hoc loco prorsus esse alienum facile adparebat; certam vero erroris correctionem nobis offerebat ipse noster Athenaeus lib. V. p. 186. b. ubi ait: τοῦ γοῦν Ξενοκράτους ἐν Ἀκαδημίᾳ, καὶ πάλιν Ἀριστοτέλους, *συμποτικοί* τινες ἦσαν νόμοι.

a Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος *Γελλίας*. Cum *Τελλίας* vulgo consentientibus libris legeretur, haec adnotavit CASAUBONUS: » Malim Γελλίας, non Τελλίας. Hic » est ille mortalium munificentissimus *Gellias*, de cuius » φιλοξενίᾳ, & in omnes hospitalitate, multa Diodorus Si» culus libro XIII. [c. 83.] nec pauciora Valerius Maxi» mus libro IV. cap. ult. Sic rescripserat olim in ora sui » codicis & Nicolaus Sturio, Belga, vir doctissimus. Cae» terum quae hic narratur historia, paene ad verbum e » libro XV. Timaei [teste Diodoro l. c.] est desumta. Prae» termittendum tamen non est, Eustathium non semel aut » iterum, sed saepius, ex isto loco *Telliam* vocare istum, » non *Gelliam*: ut scias, non hodie atque heri depravata » esse Athenaei exemplaria. « — Casauboni emendationem probavit Wesseling. ad Diodor. l. c. ac perfacile sane ex Γ in Τ aberrare librarius potuerat. *Gillias* viri nomen scribitur apud Valerium Maximum. Apud Eustathium nomen Τελλίας nonnisi semel reperi, eo loco quem Index monstrabat, scil. ad Od. γ'. p. 133. 24. Alibi legere non me-

mini. Sed apud Suidam bis atque ter idem corruptum nomen occurrit; primum in 'Αθήναιος, tum in ipsa vocabulorum ferie a T litera incipientium. Athenaeum non nisi ex Epitome cognitum habens Euftathius, certe fola Epitome conftanter utens, exemplo ufus eft haud multo minus vitiofo quam funt codices, qui hodie fuperfunt: quorum errorum alii quidem fcribis utique imputandi, quorum opera Epitome haec in vulgus emanavit & pofteritati tranfmiffa eft; alii vero per ipfius Epitomatoris negligentiam aut feftinationem commiffi funt; haud exigua vero pars etiam ex ipfo codice integri operis, quo haud parum mendofo ufus Epitomator erat, (conf. II. 61. a.) in Epitomen propagata eft. Certe in fequentibus Athenaei libris videbimus bene multis locis veram Athenaei fcripturam in optimis noftris membranis Veneto - Parifienfibus confervatam, ubi corruptus Epitomatoris codex fuerat. Et, hunc etiam errorem, qui in *Gelliae* nomine admiffus eft, e vetere quodam codice in Epitomen tranfiiffe, Suidas fidem facit, qui eamdem corruptam fcripturam in fuo invenerat exemplo. Quo loco, quod ad Fragmenta fpectat a Suida ex Athenaeo collecta, non debeo praetermittere, effe eorum nonnulla, quae videri poffint non ex integro Athenaei opere, fed ex Eclogarum collectione defumta. Quod non eo dico, quod perfaepe Athenaei verba in brevius contracta exhibeat hic Lexicographus; id enim confulto ipfe facere potuerat, ea feligens, quae pro fuo confilio potiora vifa effent: fed quod fubinde verbis ab eo citatis adhaerentem in fronte videmus formulam illam ὅτι, qua conftanter uti confueverunt hi, qui Eclogas e veteribus fcriptoribus collegerunt: quod etiam de Fragmentis ex Appiano ab eodem Suida citatis olim adnotavi in Notis ad illum auctorem, T. III. p. 898 fq. Sic eodem loco ubi de *Gellia* hoc, five *Tellia*, ut ipfe vocat, ex profeffo Suidas agit, in hunc modum legitur: Τελλίας. ὅτι Τελλίας ὁ Ἀκραγαντῖνος &c. At potuit pariter ipfe Suidas, aut amanuenfis cuius opera ille in excerpendis auctorum fragmentis ufus eft, illam particulam ex more aliorum compilatorum adiicere; (quemadmodum in artic. 'Αθήναιος fub finem bis factum videtur:) potuit vero etiam alia quidem loca ex integro Athenaei opere excerpere, alia rurfus ex Eclogarum collectione aliqua depromere. Denique etiamfi omnia ex Eclogarum collecti-

a one hauſiſſe eum ſtatuas, illud certum manebit, fuiſſe eam Collectionem diverſam a noſtra Epitome, & multis in locis hac pleniorem auctioremque.

Καὶ πάντας πολυωρῶν. Tria iſta verba & Euſtathius & Suidas praetermiſerunt. In Epitome vero, uno conſenſu καὶ πάντας πυλωρῶν habent libri omnes; quod Dalech. interpretatus eſt, *cunctis hoſpitibus aedium ſuarum valvas aperiens.* Casaubonus vero: » Nove dictum, (in» quit,) πάντας πυλωρῶν, pro *ſtare ad fores ut omnes prae» tereuntes invites.* πυλωρεῖν eſt τῶν πυλῶν ὤραν ποιεῖν, *ia» nuae habere curam:* hic vero aliter, &, ut dixi, nove; » imo, ut cenſeo, barbare. Aſſentior enim divino viro » Adr. Turnebo, qui correxit olim πολυωρῶν, *omnes ſua » cura dignans, & ſtudio amplectens.* Eo verbo utitur Athe» naeus & lib. V. [p. 211. b.] ἐπολυώρει σὺν αὐτὸν ὁ Ἀλέ» ξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φαῦλον. « — Videri quidem poterat vulgata ſcriptura ad id referri, quod apud Diodorum l. c. his verbis expreſſum eſt: πρὸς ταῖς πύλαις ἔταττεν οἰκέτας, οἷς παρηγγελμένον ἦν ἅπαντας τοὺς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξενίᾳ. Sed, quod perſpecte Caſaubonus monuit, barbare id, non graece, dictione iſta πάντας πυλωρῶν fuiſſet expreſſum. Turnebi emendatione, a Caſaubono commendata, nihil verius, nihil certius iudicabunt puto omnes, quorum iudicium in huiuſmodi rebus aliquo in numero debet haberi. Qui plura verbi πολυωρεῖν exempla deſiderat, abunde ei ſatisfaciet H. Stephani Theſaurus Tom. IV. col. 797 ſq. Mox deinde recte ἐκ Γέλας editum eſt, ut apud Diodorum, e quo fortaſſe correxit editor Venetus. Noſtri quidem codices corrupte (ſic) ἐ ἀγέλας habent. Satis notum Siciliae oppidum, *Gela.*

AD CAP. VI.

Priora huius capitis verba in ed. Ven. ſic ſcribuntur: Ὁ τρεχέδειπνος φησὶ σοφιστής. Κλέαρχος· Χάρμον τὸν Συρακ: Quae verba Natalis Comes ſic vertit: *Clearchus ſophiſta conviviorum frequentator, Charmum Syracuſium ſcribit* &c. quaſi ante Κλέαρχος non praeceſſiſſet maior orationis diſtinctio. Ad eamdemque ſententiam dein Baſileenſis editor ipſa Graeca adcommodavit; Ὁ τρεχέδειπνος φησὶ σοφιστὴς Κλέαρχος, Χάρμον τὸν Συρακ. Inde rurſus Dalech. ſic interpretatus eſt hunc locum: *Clearchus ſophiſta, quem*

τρεχέδειπνον *vocarunt*, *Charmum Syracusium tradit* &c. Quae a
ab his, quae aut Athenaeus aut etiam Epitomator scripsit, prorsus aliena esse, recte a Casaubono monitum est. *Clearchum*, *Solensem*, *Aristotelis discipulum*, cuius libros περὶ Βίων, aliosque bene multos, frequenter laudavit Athenaeus, numquam nisi cum honore nominat auctor noster; apud quem etiam (XV. 701. c.) οὐδενὸς δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν idem philosophus polyhistor nominatur: de quo consuli merentur quae docte collegit Ionsius de Scriptorib. Histor. Philos. I. 18. p. 113 sq. Recte vero distincta oratio erat in ed. Ven. sed illud male habebat, quod post Κλέαρχος omissum fuerit verbum φησὶ, quod ibi suis e codicibus adiecit Casaub. cum quibus & nostri duo consentiunt. Rursus tamen idem CASAUBONUS illud incommode fecit, quod vocabulum σοφιστὴς a sequente Κλέαρχος non nisi commate, adeoque levissima distinctione, seiunxerit. Nempe is verba ista (quae non Athenaei esse, sed Abbreviatoris, recte viderat) sic vertenda censuerat: *Sophista coenarum adsectator ait*, *Clearchum narrare*, &c. *Sophistam* autem τρεχέδειπνον, intelligebat *Theodorum Cynulcum*; » cuius voracitas (inquit) » & λιχνεία multis operis huiusce locis perstringuntur. « Quod mihi paulo aliter se habere visum erat. Scilicet e sequente apud Nostrum sermone satis adparet, disputare hoc loco coepisse Athenaeum (sive, quod perinde est, aliquem e Deipnosophistis, quem ille loquentem induxerat) de *invocatis conviviorum sectatoribus*, quo quidem e genere utique Cynulcus & alii Cynici (ut supra ad cap. 2. ubi de Cynulco agebamus, monuimus) erant. Id igitur hominum genus, qui *Parasiti* vulgo dicebantur, (quorum multi, ut mox dein ait, Larensii convivio aderant) festive aliquis apud Athenaeum τρεχεδείπνους vocavit, perapto & e re ipsa ficto vocabulo; quod novum tunc, nec admodum certe usitatum fuisse, e Plutarchi Sympos. VIII. 6. intelligitur. Eodem rursus vocabulo pro synonymo τοῦ παρασίτου utitur Noster VI. 242. d. Indeque proprium nomen famelici parasiti fecit Alciphron lib. III. Epist. 4. Id igitur vocabulum cum placeret Epitomatori nostro, adnotavit illud hic homo; diligens scilicet non *rerum* modo, de quibus apud Athenaeum disseritur, verum etiam *verborum* & nudorum subinde *vocabulorum* observator. Sic idem paulo post (p. 4. c.) notavit dictio-

a nem illam, *τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειρογάστορες.* Sic p. 20. b. adnotavit, *Romam* apud auctorem nostrum *οἰκουμένης δῆμον* adpellari. Sic II. 47. a. monuit, *ἀνατίθεσθαι* apud eumdem pro *ἀναβάλλεσθαι* usurpari: & quae sunt eiusdem generis alia. Igitur *σοφιστὴς*, quem dicit Epitomator, ipse *Athenaeus* est; quem eumdem alibi *τὸν ῥήτορα* vocat, ut II. 50. f. alibi *τὸν φιλόσοφον*, ut II. 50. d. sed & haud semel *τὸν σοφιστήν*: ut I. 26. c. II. 49. a. Commodius quidem utique fecisset h. l. Eclogarius noster, si pro *φησὶ σοφιστὴς*, adiecto articulo *φησὶν ὁ σοφιστὴς* scripsisset: ac fortasse sic ille scripserat, articulus vero per librariorum intercidit negligentiam. Habemus tamen locum, huic simillimum, I. 20. c. ubi pariter omissus articulus est: *Τὸν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ φιλόσοφος, ὀρχηστὴν, Μέμφιν ἐκάλεσαν.* quem quidem locum corrupere librarii, ex saltatore philosophum facientes. Porro turbare nos aliquantulum poterat, quod *ὁ τρεχέδειπνες* in recto casu ponitur; cum commodius videri posset *τὸν τρεχέδειπνον φησὶν ὁ σοφιστής.* At quoniam materialiter, ut aiunt Grammatici, vocabulum illud h. l. accipitur, ubi ipsa vox magis, quam eius significatus spectatur, recte positus nominativus casus censeri debet: parique ratione mox infra (p. 4. d.) vocabulum *ἐγχειρογάστορες* in primo casu ponitur. Licebat vero suspicari, non Ὁ, sed Ὅτι *τρεχέδειπνες* scripsisse Epitomatorem: nec enim ulla vis h. l. inest illi articulo; & voculam *ὅτι*, pro more Eclogariorum, simili occasione passim usurpat noster, veluti I. 22. d. 23. e. 24. b. 27. d. & nonnumquam ita compendiose scripta vocula illa in veteribus codicibus reperitur, ut de ea nihil ferme nisi prima vocalis *ε* adpareat; unde etiam factum I. 20. b. ut ex *ὅρα ὅτι*, quod ibi scripsisse videtur Epitomator, *ὅρος* fecerint imperiti librarii. Caeterum laetor, in interpretando hoc loco in eamdem me sententiam incidisse, quam Viro exquisite docto & in Athenaei lectione versatissimo FRANCISCO LAPORTE-DUTHEIL probatam video; cuius inter Notas ad hunc auctorem spectantes, quas pro sua benevolentia mecum communicavit, hanc reperio: »*Ie penche à croire, que ces* »*mots* (Ὁ *τρεχέδειπνος φησὶ σοφιστής.*) *n'ont rien de com-* »*mun avec ce qui suit, & qu'ils forment un* excerptum *separé.* »*L'Abbreviateur aura voulu noter le mot τρεχέδειπνος.* Conf. »Scaligerum, de Emend. Temp. lib. V. pag. 457.« —

Quid eo loco ad id, de quo quaeritur, contulerit Scaliger, (cuius liber nunc mihi, dum haec ad prelum paro, non eſt ad manus) viderint quibus otium eſt. a

E *verſiculis, a Charmo Syracuſio ad fercula epularum adcommodatis*, primus ille, Ἥκω λιπὼν &c. ſumtus eſt ex initio Troadum Euripidis. Eumdem verſum Menander in Nauclero ſuo mutuatus eſt, ut docet Athen. XI. 474. c. Alter, Χαίρετε κήρυκες, ex Iliad. ά. 334. ductus, ludit in ambiguitate vocabuli κῆρυξ, quod & *buccinum* ex conchyliorum genere, & *praeconem* denotat.

Τὴν χορδὴν, quae dein commemoratur, cum Dale- b champio *flexuoſas lactes* interpretatus ſum; &, quo planius eſſet quid intelligeretur, adieci *agnorum & hoedorum.* Suidas quidem in Χορδὴ, τὸ παχὺ ἔντερον τῶν προβάτων, *craſſum inteſtinum ovium*, interpretatur; ſed idem in Χόρδευε generatim ait: τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων, χορδὰς καλοῦσιν: quae verba ex Schol. Ariſtoph. ad Eq. 214. deſumta ſunt; ubi etiam alius Scholiaſtes ait, Χορδὴ γάρ ἐστι τὸ λεπτὸν ἔντερον. E quibus ſatis adparet, *quaelibet inteſtina quadrupedum* χορδὴν vel χορδὰς fuiſſe nominata; quae nimirum, vario modo a coquis parata, menſis adponebantur: conf. Scholia Ariſtoph. modo citata, & Athen. III. 94. f. & 95. a. Praecipue vero *hoedinae & agninae lactes* laudabantur: (*lactes* enim latine *inteſtina in cibum parata* dicebant:) quarum meminit Athen. VII. 390. c. & VI. 269. d. Sed iſtud edulium haud ſatis ad palatum fuiſſe videtur paraſito Charmo, qui ad illud adcommodat verba iſta ex Euripidis Androm. 448. ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιές. ad quae CASAUBONUS: » Euripidis, inquit, verſus eſt ex Andromacha, ubi ſic legitur: [ſcil. in Aldina. edit. Eurip.] ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πάντα πέριξ φρονοῦντες, mendoſe dubio procul. Guilielmus Canterus - - emendabat, ἀλλὰ πάντ' ἀτρίξ. Puto verius quod venit nobis nunc primulum in mentem: [quod deinde, conſentientibus etiam msstis, in contextum receptum eſt:] οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρενοῦντες. Idem ſignificant ἑλικτὰ φρονεῖν, & πᾶν πέριξ φρονεῖν, *habere conſilia obliqua & curva, nec recta.* Cicero ad Atticum [II. 25.] de Varrone: *Ego mallem ad illum ſcripſiſſes, mihi illum ſatisfacere; non, quo faceret; ſed, ut faceret: mirabiliter enim moratus eſt, ſicut noſti:* ἑλικτὰ, καὶ οὐδέν. - - - Simile apud Ariſtotelem in Rhe-

b »toricis, [III. 14. 37. aliis quidem III. 9. 3.] λέγειν τὰ » κύκλῳ, *ambagibus uti, neque rem dicere ipsam.* Apud Ly- » cophronem, [vſ. 1466.] ἑλικτὰ κωτίλλειν. Sic accipit » τὸ ἑλίττειν Galenus non raro. Libro VI. de Dogmatis » Hipp. & Plat. ἄνω καὶ κάτω τοὺς λόγους ἑλίττειν, ἀπο- » σαφεῖν δὲ οὐδέν. In libro de Miſſione Sanguinis contra » Eraſiſtr. οἱ δὲ περιέπλεον μὲν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἑλιτ- » τοντες, ἐπέραινον δὲ οὐδέν." — Ad Euripidis locum ex Androm. referenda videtur Heſychii gloſſa, Ἑλικτὰ· στρε- βλὰ, σκαμβά. quam ad Levit. VI. 21. retulerat Bielius, ubi tamen rectius alii ἐρικτὰ vel ἐρεικτὰ legunt.

Εἰς δὲ τὴν ὀνθυλευμένην τευθίδα· Σοφὴ, σοφὴ, σύ. Rurſus Euripidis verſum eſſe, ſtatim ſe ſuſpicatum ait Caſaub. cum ex repetitione vocabuli σοφὸς, quo nullum poëtam frequentius Euripide uſum eſſe conſtat, tum e σιγματισμῷ, fatali eiuſdem poëtae vitio. Eſt autem ex eodem dramate Androm. vſ. 244. ubi

Σοφὴ, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ.

» Porro, qualis ciborum (inquit idem CASAUB.) paratura » fuerit ὀνθύλευσις, ſive μονθύλευσις, (nam utrumque di- » citur) parum explicate docent nos Graeci grammatici. » Heſychius ὀνθυλευμένον ἄρτυμα interpretatur τὸ διεσταγ- » μένον, *condimentum (olei vel aceti) guttis irroratum.* Sed » non diſplicet viri & Graecarum literarum & naturae » totius callentiſſimi Conradi Geſneri coniectura, pro διε- » σταγμένον ſcribentis διασεσαγμένον. [De Aquatilibus, ſ. Hiſtoriae Animalium libro IV. p. 497. quem ſuper hoc loco conſuluiſſe neminem poenitebit.] „Quod ſi doctis » probemus, erit ὀνθυλευμένη τευθὶς, quae Antiphani σα- » κτὴ nominatur: eam interpretor *fartam:* & ὀνθυλεύειν, » *indere impenſam,* ſive *fartum.* Mirum condimenti genus » excogitavit interpres [Dalechamp.] qui ſic vertit, *loli-* » *go atramento ſuo perfuſa:* nobis neque ſapit condimen- » tum, neque placet commentum. Quid? putavit doctiſ- » ſimus vir, ὀνθυλεύειν proprium eſſe *habentium atramentum* » verbum, puta loliginum aut ſepiarum? Atqui σπλῆνα » ὀπτὸν μεμονθυλευμένον reperimus libro ſequente. [II. 49. » f.] & νάρκην ὀνθυλευμένην, [VII. 314. d.] & ἄρτα σύμ- » πηκτον ὀνθυλευμένον libro octavo. [. . . .] In XIV » [661. b.] γαστρίον ὀνθυλευμένον. Libro autem VII. [324. » a.] ὑπόσφαγμα σηπίας apud Hippocratem dicitur fuiſſe » expoſitum a nonnullis τὸ μέλαν τῆς σηπίας· id Dale-

» campius probavit, & ad ὀνθύλευσιν retulit. Haud ſane b
» debuit: nam Athenaeus ipſe improbat, & longe aliter
» explicat. Lege eius verba, & compone ſodes prolatum
» ibi locum Alexidis de ſepiarum conditura cum alio, qui
» eodem libro affertur ex eodem poëta de loliginum ὀνθυ-
» λεύσει· [p. 326. e.] intelliges, non aliud eſſe ὀνθύλευ-
» σιν quam id, quod diximus. Doctiſſimus Criticorum He-
» ſychius, cum verbum βομβυθυλεύειν interpretatur σὺν τῇ
» ὄνθῳ ἀρτύειν, duorum ſimul nos admonet: non aliud eſ-
» ſe βομβυθυλεύειν, quam ὀνθυλεύειν: &, hoc proprie ſi-
» gnificare *cibos condire immixta ontho.* Quid autem per ὄν-
» θον intellexerit is Grammaticus, vellem nos docuiſſet:
» non enim id, opinor, quod Homerus Iliad. Ψ'. [775
» ſqq. ſcil. *ſtercus, fimum bubulum.*] Verius cenſeo, origi-
» nem dediſſe huic voci coloris aliquam ſimilitudinem in-
» ter condimentum ita vocatum & veram ὄνθον. Heſychii
» locum, & mutilum, & corruptum, ita ſcribe: Βομβυθυ-
» λεύματα, τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα περιττῶς κατεσκευασ-
» μένα· ἔνιοι, τὸ σὺν τῇ ὄνθῳ ἀρτύειν.« Haec *Caſaub.* —
Cum quibus, praeter ea, quae ab aliis viris doctis ad Heſychium adnotata ſunt, conferendus Pollux VI. 60. & 91. tum quae notavit Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 394 ſqq. & quae ad Athen. X. 442. a. monuit Heringa, Obſerv. cap. 24. p. 208. quorum uterque pro Βομβυθυλεύματα apud Heſychium Βονθυλεύματα legendum cenſuit, ſed id rurſus ex Μονθυλεύματα corruptum Hemſterhuſius iudicavit. De cuius verbi proprio ſignificatu quum mihi non conſtiterit, generatim interpretatus ſum de *exquiſita & artificioſa ratione cibi parandi*, Pollucem ſcilicet ſecutus, qui VI. 60. cum Heſychio fere conſentiens ait, τὰς περιττὰς σκευασίας ciborum, ὀνθυλεύσεις & μονθυλεύσεις (ſive βονθυλεύσεις, ut habebat codex Falckenb.) adpellatas eſſe. Rurſus τευθὶς ὠνθυλευμένη commemoratur VII. 293. c.

Quum ἑψητοὶ ſint *minuti piſciculi* varii generis, ὡραῖον vero *ſalſamentum ex piſcibus*, ſ. *piſces ſalſi*, nec vero ſatis ſcirem quid eſſet *ſalſamentum in piſciculis*; τὸ ἐν τοῖς ἑψητοῖς ὡραῖον, hariolando magis, fateor, quam certam rationem ſecutus, *ſalſamentum ex minutis piſciculis* interpretatus ſum: ſuſpicatus ſcilicet, erratum fortaſſe eſſe nonnihil in verbis; aut fuiſſe illud ipſum nomen, quo indigitaretur vulgo id ferculum, de quo h. l. agitur. Et habent quidem ἑψητοὶ nomen παρὰ τὸ ἕψειν, a *coquendo* vel *elixando*; puta,

b quod multi vulgo simul elixarentur, nec propter parvitatem varia genera seligerentur, ut monuit Rondelet, apud Gesner. de Aquatil. p. 71. cf. Eustath. ad Iliad. λ'. p. 814. 9. Sed obtinuisse videtur usus, ut eodem nomine adpellarentur, quacumque demum ratione fuissent parati. Itaque apud Athenaeum nostrum lib. VII. p. 301. ubi de ἑψητοῖς ex professo agitur, istius derivationis a verbo ἕψω, aut proprii significatus inde ducti, ne fit quidem mentio: & Hesychius Ἑψητεῖς (pro quo Ἑψητοὺς legendum recte monuerunt interpretes) generatim τὰ μικρὰ ἰχθύδια interpretatus est. Varia pisciculorum genera, isto nomine comprehendi solita, recenset Dorion apud Athen. VII. 300. f. Τὸ ὡραῖον *salsamentum piscium* esse, sive *salsum piscem*, inter omnes constat; de quo multa Noster lib. III. pag. 116 sq. Nominis ratio haud satis perspicua. Videri enim possunt a *maturitate* dicta ὡραῖα, *utpote nec recentiora, nec vetustiora, quam par sit;* ut ait Gesner de Aquat. p. 973. l. 41. sive a pulcritudine, *tamquam pulcra & speciosa*, ut ait idem pag. 817. 6. sive κατ' εὐφημισμὸν modestiore elegantioreve nomine ὡραῖα dicta, pro οὐραῖα, παρὰ τὴν οὐρὰν, ut intelligantur *salsamenta de partibus caudae proximis*, ut tradit idem pag. 817, 7. & 819, 28. Sic Dalechampius h. l. accepit, ipsum etiam nomen mutans, cum vertit: *Epsetis, salsamento quod οὐραῖον vocant admixtis.* Quem eo nomine reprehendit CASAUBONUS, scribens: »Ex libro tertio discimus, & οὐραῖον & ὡραῖον ge»*nus* aliquod *salsamenti* fuisse apud veteres: ut mirer in»terpretem non necessario sine libris hoc loco rescriben»tem οὐραῖον.« — At ego quidem in tertio Athenaei libro vocem οὐραῖον me legere non memini, nec ibi eam nunc quaerenti usquam reperire mihi contigit: libro septimo vero p. 303. e. & f. θύννης vel θυννίδος οὐραῖον (scil. τέμαχος) nihil aliud utique dici videtur nisi *thynni frustum de partibus caudae proximis*: neque aliter accipienda *uraea cybia*, Plinio memorata lib. XXXII. 11, 53. conf. Harduin. ad Plin. T. I. p. 506 sq. not. 10. Hesychio si credimus, (cui quid obstet, non video) ὡραῖον, scil. τάριχος, eo dictum est quod *verno tempore* confici solitum esset. Caeterum non negaverim, nonnisi fere de *maioribus piscibus* dictum τὸ ὡραῖον reperiri: quem usum spectans hoc loco CASAUBONUS, postquam verba illa εἰς δὲ τὸ ἐν τοῖς ἑψητοῖς ὡραῖον sic interpretatus est, *cum in paropside pisciculis mi-*

nutis plena inferretur ſalſamentum ὡραῖον, pergit in hunc modum: »Subiectus verſus, Homeri eſt: b

» Οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον ταλαπείριε πρέσβυ;

»Facete ὄχλον vocat *piſciculos & minutos & viles*, qui »Graecis εὐψωνοι. At vocabulo πρέσβυ innuitur non mi»nus facete *ſalſamentum factum e grandibus cetis*, &, quan»do capti ſunt, *vetulis*. In omnibus libris poſtrema ver»ba Homerici verſus ſunt omiſſa. Ego non dubito, in»tegrum fuiſſe & pronunciatum, & ab auctore ſcriptum, »eo quem diximus ſenſu.« — Quae ſi vera eſt docti Commentatoris interpretatio, (quod ego nec ſpondere auſim, nec negare) non idcirco opus eſt ut ſtatuamus, integrum verſum debuiſſe vel ab iſto paraſito pronunciari, vel ab Athenaeo adponi. Caeterum, quonam loco *apud Homerum* legerit iſtum verſum Caſaubonus, pervelim ſcire.

»Ultimum Charmi facetiarum exemplum eſt hoc: *Il»lata anguilla, cui fuerat detracta cutis, dixit Charmus:* Οὐ »προκαλυπτομένα βοστρυχώδεα. Scribendum βοστρυχώ»δεος. Eſt in Phoeniſſis Euripidis, [vſ. 1493.]

» Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος
» ἁβρὰ παρηΐδος.

»Adi Scholiaſten.“ Casaub. — Confer quae ad eumdem Euripidis locum a Valckenario adnotata ſunt.

»Addit Athenaeus, Laurentii conviviis plures Charmo »ſimiles interfuiſſe, ὥσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ »τῶν στρωματοδέσμων γράμματα. Inepte prius editum »στρωματοδεσμένων. [Veram ſcripturam tenent noſtri codd. Paulo ante vero, Λαρίνσου habent pro Λαρηνσίου: alibi vero ſaepius Λαρίνσιον ſcribunt.] »Vocant Graeci »στρωματόδεσμον, *ſtragulae veſtis involucrum:* Auguſtinus »in XXII. de Civitate Dei, *colligatum involucrum*. Solitos »veteres ſtragulam veſtem pellibus involvere & loris con»ſtringere, etiam Iuriſconſulti ſunt teſtes, titulo de Su»pellectile legata. στρωματόδεσμος, *involucrum* ipſum eſt, »non *lorum*. Appianus III. Belli Civilis, [immo lib. IV. »cap. 40.] in Proſcriptionis hiſtoria: Ἄντιον ἡ γυνὴ στρω»ματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι. »Similis apud Plutarchum hiſtoria, [in C. Caeſare, p. 731. »d. ed. Francf.] de Cleopatra, quae & ipſa periculum fu»giens, ſtragulorum in modum involuta στρωματοδέσμῳ, »exemta noxae, & ad Caeſarem eſt delata. Conſtat au-

b »tem ex veterum lectione, & stragula superiora, & in-
»volucrum istud, quod antiquiores *στρωματόδεσμον*, re-
»centiores *στρωματεῖς* vocarunt, variis coloribus distin-
»cta fere fuisse. Inde translatae eae dictiones ad *res* si-
»gnificandas *varietate insignes:* cuiusmodi fuit piscis *στρω-*
»*ματεὺς* dictus, *ob coloris aurei virgas per totum ipsius cor-*
»*pus productas*, inquit Athenaeus lib. VII. [p. 322. a.] Si-
»militer & viri docti *Excerpta* sua ex variis auctoribus,
»aut propria etiam scripta, sed veterum referta testimo-
»niis, soliti *Στρωματόδεσμα* vel *Στρωματεῖς* appellare:
»ut Clemens Alexandrinus, [vide Stromat. lib. IV. haud
»procul initio p. m. 347. med.] Origenes, Plutarchus,
»[conf. Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 369.] alii. Pari ratio-
»ne Mnaseas Colophonius, qui Paegnia ediderat, *Σάλ-*
»*πης* (nomen hoc est piscis, diversi coloris maculis distin-
»cti) nomen invenit, *διὰ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς*,
»auctore Athenaeo. [VII. 321. f.] Ita hic accipio vo-
»cem *στρωματοδέσμων*· & *τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων*
»*γράμματα* interpretor *veterum scriptorum χρείας*, quas
»convivae symbolarum loco ex suis quisque *Adversariis*
»promebant. Ipse auctor explicat se, scribens lib. VII.
»initio, [p. 277. b.] *οἱ δειπνοσοφισταὶ πάντες συνεισήνεγ-*
»*καν εἰς αὐτοὺς τὰς ἐκ βιβλίων συμβολάς.* Et in Octavo
»quoque ait idem, [p. 331. b. c.] viros doctos, ad Lau-
»rentii convivia ventitantes, praeter *λογάρια* nihil affer-
»re solitos. Sed in hoc ipso libro [I. 8. d.] locus alius
»est, qui hanc istius esse sententiam luce meridiana cla-
»rius facit. Unus enim convivarum, recitatis multis poë-
»tarum versibus, *En*, inquit, *mercedem, quam domo huc*
»*attuli; ne quis putet, venisse me in hoc convivium nihil ha-*
»*bentem quod pendam στεγανομίου loco.*" CASAUBONUS.

ὅτι ὁ Χάρμος - - - ἐδόκει τοῖς Μεσσηνίοις πεπαιδευ-
μένος εἶναι. Articulum ante nomen *Χάρμος* ignorat noster
cod. *a.* »*Μεσσήνιοι*, apud quos futili commento eruditi vi-
»ri existimationem collegit Charmus, *Messanii* Siculi fue-
»re, Romanis dicti Mamertini; non Messenii in Pelopon-
»neso." CASAUB.

c *Καλλιφάνης, ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθείς.* Dalech. *Cal-*
liphanes, cognomine παραβρύκων. Rectius CASAUBONUS:
»*Calliphanes, qui solitus appellari Parabryconiis, filius* vi-
»delicet; ut *Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου.* Non erat caussa cur
»mutaret hanc lectionem Dalecampius, & membranarum

»& Suidae suffragiis probatam. Parabrycon, ut Para- c
»renchon apud Festum, *Non omnibus dormio*: & παρα-
»μασύντης pro *parasito* non semel in sequentibus libris.“ — Scilicet, sicut παράσιτος, & παραμασήτης VI. 242. c. vel παραμασύντης IV. 134. b. *convivam* denotat *invocatum, qui absque symbola ad convivium venit*; sic nomen παραβρύκων (a verbo βρύκω, *mordeo, rodo, deglutio,*) eumdem habet significatum. Quod vero adiectum est verbum κληθεὶς, quo non erat opus si verum illud fuisset patris nomen, indicare videtur, non admodum quidem dissimile, sed paululum tamen diversum fuisse patris nomen, & per iocum ita mutari detorquerique solitum, ut filii mores isto veluti paterno nomine designarentur. Duo verba καὶ λόγων, id est, *& orationum*, post ποιημάτων, desunt vulgo in edd. & msstis, praetermissa scilicet ab Epitomatore nostro. Adieci ex Suida, qui in Καλλιφάνης locum hunc sive ex integro Athenaei opere sive ex aliis plenioribus Excerptis recitavit. Pro ἐγγραψάμενος autem apud eumdem Suidam συγγεγραμμένων legitur, & deinde sic pergitur: ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων, πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο. Quae cum Epitome nostra conferens, suspicor, pro ἀνειλήφει, quod posuit Epitomator, Athenaeum scripsisse ἀνειληφὼς ἀπήγγελλε, hoc est, *cum tres aut quatuor versus memoriae mandasset*, (id est enim ἀναλαμβάνειν) *recitare hos solebat.*

Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι διὰ στόματος εἶχον τὰς ἐν Σικελικῷ μυραίνας &c. Ut indicare videtur Athenaeus, ita est: paene in proverbium abiit iste *recensus eduliorum quorumdam ab iis locis insignitorum, quibus quodque genus prae caeteris excellere existimabatur.* Vide Clementem Alex. Paedag. II. 1. p. m. 103. & Pollucem VI. 63. quos & Casaubonus laudavit auctores. Sic ibi Clemens: Οἱ δὲ ἐξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρας ἡδυπαθείας· τὰς ἐν τῷ πορθμῷ τῷ Σικελικῷ σμυραίνας πολυπραγμονοῦντες, καὶ τὰς ἐγχέλεις τὰς Μαιανδρείους, καὶ τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους, καὶ τοὺς ἐν Σκιάθῳ κεστρεῖς, καὶ τὰς Πελωρίδας κόγχας, καὶ τὰ ὄστρεια τὰ Ἀβυδηνά. οὐ παραλείποντες δὲ τὰς ἐν Λιπάρᾳ μαινίδας, οὐδὲ τὴν γογγύλην τὴν Μαντινικὴν, ἀλλ' οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς Ἀσκραίοις τεῦτλα· &c. Pollux: Παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν, μύραινα ἐκ πορθμοῦ, καὶ μύραινα Ταρτησία, καὶ θύννος Τύριος, καὶ κεστρεὺς ἐκ Σκιάθου, καὶ ἔριφος ἐκ Μήλου, καὶ κόγχαι Πελωριναί· ὅθεν ἴσως καὶ

καὶ νῦν καλούμεναι Πελωρίδες ὠνομάσθησαν· τεῦτλον ἐξ Ἄσκρης, μαινίδες ἐκ Λιπάρας, γογγύλαι ἐκ Μαντινείας, &c. Quas Athenaeus πλωτὰς ἐγχέλεις dicit, non videntur esse diversae a ταῖς μυραίναις, sed diversum nomen eiusdem piscis: sunt enim μύραιναι (sive, quod perinde est, σμύραιναι: Romanis *muraenae*) ex *anguillarum* genere, & πλωταὶ, (*flutae*) nominantur, quod *in summa aqua fluitare* amant. Quare & πλωτὴ μύραινα dicitur ab Archestrato apud Nostrum VII. 313. a. & Pollux l. c. quas initio μυραίνας ἐκ πορθμοῦ dixit, easdem paulo post ibidem τὰς πλωτὰς ἐγχέλεις ἐκ Σικελίας videtur dicere. At distinxit tamen Macrobius, Saturnal. III. 15. sic scribens: *Accersebantur muraenae ad piscinas nostrae urbis ab usque freto Siculo, quod Rhegium a Messana despicit. Isthic enim optimae a prodigis esse creduntur, tam hercule quam anguillae. Et utraeque ex illo loco Graece* πλωταὶ *vocantur, latine* flutae; *quod in summo supernantes* &c. Quod ait Athenaeus τῶν Παχύνου (sive τῶν ἐκ Παχύνου malueris) θύννων τὰς ἠτριαίας, pro θύννων perperam θυήνων habent codices nostri; sub quo tamen nihil aliud, nisi illud ipsum, videtur latere: quamquam aliàs *thynnos ex Pachyno* non memini prae caeteris laudatos reperire. Polybius tamen (lib. XXXIV. cap. 2. nostrae edit.) gregatim in Sicula maria adventantium thynnorum facit mentionem. τὰς ἠτριαίας in τὰ ἠτριαῖα mutatum voluit Casaubonus, praeter necessitatem. Nam a τὸ ἦτρον, id est *imus venter*, formatur quidem adiectivum ἠτριαῖος, unde τὸ ἠτριαῖον, sc. τέμαχος, *frustum ex imo piscis ventre*, III. 104. f. IX. 374. f. Quo spectat quod Pollux habet II. 170. ἀπὸ δὲ τοῦ ἦτρου καὶ ἠτριαῖα τεμάχη (sic enim ibi scribendum recte hoc loco ab eodem Casaub. monitum est) οἱ κωμῳδοὶ λέγουσιν. Sed eâdem notione pariter substantivum foeminini generis ἡ ἠτριαία usurpatur, ut diserte Etymologus in ἦτρον monuit; quam vocem nostro III. 96. d. & 110. f. restituimus. Sunt igitur τῶν θύννων αἱ ἠτριαῖαι idem ac τὰ ὑπογάστρια, quae in thynnis praecipue laudantur VII. 302.

τοὺς κεστρέας, id est, *mugiles*, ait, *laudari*, τοὺς ἐν Συμαίθῳ. Est autem *Symaethus* vel *Symaethum* Siciliae oppidum, ad cognominem fluvium situm, vix aliàs notum, nisi quod cives *Symaethii* apud Plinium III. 8, 14. commemorentur. Id autem oppidum eo minus hoc loco dictum intelligi poterit, si verus est situs, quem ei tabulae

geographicae (neſcio quidem quo iure) in mediterraneis adſignant. c Quod ſi vera librorum apud Athenaeum ſcriptura, oportebit de *fluminis Symaethi oſtio*, quod haud procul Catana eſt, accipere. Sed quum & Clemens & Pollux *Sciathum* pro *Symaetho* nominent, inde corrigendos noſtros codices cenſuit Caſaubonus; ita tamen, ut ubique Σκυάθῳ per *υ* ſcribendum contendat, itemque in fine huius libri (p. 30. f.) Σκυάθιος pro Σκιάθιος corrigere iubeat, ſcilicet Ptolemaeum & veteres Plinii editiones ſecutus. At in emendatioribus Plinii editionibus, IV. 12, 23. & ubique aliàs, apud Strab. IX. p. 436. d. apud Apollonium Rhod. I. 583. apud Stephanum Byz. & alios, conſtanter Σκίαθος, *Sciathus* ſcribitur; quae eſt Aegaei maris inſula, ad Theſſaliam, ex adverſo Magneſiae, prope Euboeam. Νῆσος ἡ Σκίαθός ἐστι (ait Scholiaſtes Apollonii l. c.) τῆς Θεσσαλίας, ἐγγὺς Εὐβοίας. Quo accedit quod Palmerius ad Athen. VII. 307. c. notavit, πλῶτας (id κεστρέας) Σκιαθίδας nil aliud ibi eſſe niſi *mugiles ex Sciatho inſula*. Quo magis fit probabile, ἐν Σκιάθῳ h. l. ſcriptum oportuiſſe. Verumtamen quoniam mirum utique videri debuit, librarios, a vera ſcriptura longe aberrantes, forte fortuna incidiſſe in nomen obſcurum quidem, & incognitum illis hominibus, ſed quod per ſe tamen nec vitioſum eſſet, & ferri etiam fortaſſe poſſet; loco movere conſtantem librorum ſcripturam non ſum auſus. Quid quod etiam ἐν Συμαίθᾳ ſuſpicari licebat; erat enim Σύμαιθα, ut Stephanus Byzant. docet, Theſſaliae oppidum; quod fortaſſe haud procul a Sciatho inſula aberat, ut, quos piſces alii a *Sciatho inſula* denominare adſueverant, alii a *Symaetha oppido* nominare potuerint.

καὶ τῶν ἀδόξων δὲ, τὰς Πελωρίδας κόγχας. »Id eſt, »*& inter ea quae viliora ſunt* [*edulia*,] *celebrabant Deipno*»*ſophiſtae conchas Pelori.* Non dicit, inter conchas parvi »aeſtimari quae capiuntur ad Pelorum: ſunt enim *Pelo*»*rides* in genere concharum nobiles. Sed inter *ciborum* ge»nera *conchae* ſunt *ignobiles*, item *maenides*, & quaecun»que deinceps hoc loco nominantur. Falluntur & qui »aliter interpretantur, & qui pro ἀδόξων volunt ſcribi »ἐνδόξων.« CASAUB.

In iſto ludicro, Ἔγχει πιεῖν μοι, faciunt ſequentia ver- d ba καὶ τὸ πέρδικος σκέλος cum praecedentibus iſtis iuſtum ſenarium: ſic & iſta, ἢ πλακοῦντα &c. cum praecedenti-

d bus Ἀμίδα δότω τις. Sed quo pacto posteriora hemistychia cum prioribus, quod ad sententiam spectat, cohaereant, videat doceatque qui me est ingeniosior. In postrema editione Casauboniana post καὶ τὸ, ante πέρδικος σκελος, comma insertum video; consulto-ne, an casu, nescio. Caeterum docent graeci interpretes Aristophanis ad Aves vs. 1292, proverbii loco usurpatam olim fuisse dictionem illam, Πέρδικος σκέλος, in hominem pede claudum, a caupone claudicante, cui Perdix nomen fuerat. Quo & spectare videtur Περδίκειος ποῦς apud Suidam; ad quae verba nihil adnotavit Küsterus. Sed quid ad hunc locum istud proverbium faciat, haud satis perspicio.

Τὸν βίον, φησὶν, εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειρογάστορες. Haec verba, & quae sequuntur usque ad finem capitis, sic vertit aut (verius dicam) pervertit Dalechampius: *Aristophanes esse nonnullos ait in degenda vita constantes ac frugales, abdomini ventrique minime servientes, plebiscitorum quisquilias & vinacea gestantes.* Errorum erroribus in ista versione cumulatorum primus ac praecipuus fons fuit, quod non animadverterat vir doctus, priora illa verba, quae supra posui, cum sequentibus nihil commune habere, sed separatam continere observationem Epitomatoris, qui dictionem illam, τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειρογάστορες, quae apud Athenaeum occurrebat, adnotavit; simili prorsus ratione, qua supra (initio huius cap.) vocabulum τρεχέδειπνος adnotaverat. Quid sit autem quod dicit τὸν βίον εὐσταθεῖς, minime obscurum videtur; nempe, ad verbum, *quibus firmus vitae status est*, id est, *quibus suppetit probabilis rei familiaris copia, qui certos unde vivant reditus habent, ut non a fortunae casibus pendeat eorum victus.* Hesychius: Εὐσταθής· βέβαιος, & καλῶς ἑστώς. Nec video, cur solicitata sit ea vox a viris doctis, in qua nullus est, quod sciam, librorum dissensus. Alios εὐσταλεῖς legere, adnotavit Dalech. quod etiam a Brunckio in sui libri ora adnotatum vidi. KUSTERUS in ora exempli editionis Casaubonianae, quo is olim usus erat, monuit: »Lege εὐπαθῆ. Harpocration in Παρουσία· ἔχοντες εὐπαθῆ βίον.« Quae per se quidem haud incommoda erant, sed minime necessaria. Tales igitur, inquit, *non sunt ἐγχειρογάστορες*, id est, *qui manuum suarum opera victum quaerere coguntur*, ut interpretatur Hesychius, (apud quem fugit docti editoris aliorumque interpretum diligentiam

locus hic Athenaei) & Eustath. ad Iliad. β'. p. 216, 45 d sq. & ad Odyss. ι'. p. 346, 16. Alias, eâdem notione, vulgo magis in usu fuisse videtur vocabulum minus compositum χειροχάστωρ.

Γυργάθους ψηφισμάτων φέροντες, Ἀριστοφάνης φησί. Sic, Γυργάθους, recte scriptum in ed. Ven. & msstis, non Γυργάτους, quod ex operarum errore, in ed. Bas. primum admissum, in primam Casaubonianam, indeque in nonnulla huius nostrae editionis exempla irrepsit. Idem error fraudi fuerat Dalechampio, ut γιγάρτους corrigeret, & nescio quae *vinacea* huc inveheret. » Γύργαθοι proprie » dicuntur *reticula quibus usi veteres in portando pane* & aliis » id genus, ut dictum nobis alibi. [ad Theophrasti Char. » p. 297.] At facetissimus *Aristophanes gestare ait suos ci-* » *ves* ψηφισμάτων γυργάθους : *perstringens* vel in univer- » sum *Athenienses, ut litibus & iudiciis deditos nimis* ; quod » nemo nescit qui historiam Atticam non plane ignorat : » vel privatim Demagogos, qui in legibus & senatuscon- » sultis figendis ac refigendis erant toti. « CASAUB. — Tum IDEM in *Addendis* : » Porro extat ipse hic Aristopha- » nis locus apud Iul. Pollucem, lib. X. cap. 35. [sect. 158.] » ubi tractans de vasis ad usum fori, Προσθετέον, ait, τού- » τοις καὶ γύργαθον καὶ Σώκους· Ἀριστοφάνους ἐν Δαιτα- » λεῦσιν εἰπόντος, Ἢ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων » τε Σῶκος. « — Apud Pollucem, pro Σῶκος, quod *sellam* denotat, recte dein ex msstis Σωμὸς receptum est, id est, *acervus*.

AD CAP. VII.

Συρακούσιος ἢ Γελῷος. » Scripti habent γελοῖος, male : » sed potest etiam Γελαῖος scribi. Vide Stephani Ἐθνικά. « CASAUB. — In nostris codd. ad latus mendosae vocis γελοῖος scripta est litera ω, veram scripturam indicans, de qua consulendi Stephani Interpretes, &, qui ab his laudatus est, Cluverus in Sicilia Antiq. Conf. Athen. IV. 162. b.

ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος ἐπιγράφει, Γαστρονομίᾳ. Sic edidi codicum nostrum auctoritate; cum ante ἐπιγραφομένῃ Γαστρ. editum esset. Istud *Archestrati carmen*, quod frequenter a Nostro citatur, praeter titulos hic commemoratos, etiam Γαστρολογία passim indigitatur, ut III.

e 104. b. IV. 162. b. VII. 272. a. Ipſum hominem Caſaubonus »ganeonum infamem laniſtam, non malum alioquin poëtam« dixit.

ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος. Bentleius in Callimachi Fragmentis (p. 471. ed. Ern.) retulit hoc ad illud Callimachi ſcriptum, cui titulus fuit Πίναξ *παντοδαπῶν Συγγραμμάτων*, id eſt, *Tabula Librorum omnis generis.*

ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογία. Bene apud Suid. in Ἀθήναιος, poſt Κλέαρχος additur ὁ Σολεύς: de quo viro iam ſuperius dictum. Mirâ vero negligentiâ (cuius quidem & ſimile exemplum iam ad pag. 3. d. obſervavimus) apud eumdem Suidam ibidem haec cum illis, quae ſuperiori capite de Charmo Syracuſio dicta ſunt, ita iunguntur, quaſi carmen, de quo agitur, Charmi eſſet. *Ὅτι Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων στιχίδια καὶ παροιμίας ἔλεγεν. Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς Δειπνολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα* &c. Et, quod magis etiam mireris, eadem eodem modo apud eumdem in Χάρμος repetuntur.

Quod ad exordium *carminis* ARCHESTRATI ſpectat, cuius primum verſum hunc citat Athenaeus,

Ἱστορίης ἐπίδειγμα ποιούμενος Ἑλλάδι πάσῃ;

ſecundum verſum his fere verbis conceptum fuiſſe coniecit Caſaub. ex eis quae lib. VII. p. 278. e. leguntur:

λέξω ὅπου κάλλιστον ἅπαν βρωτόν τε ποτόν τε.

In *altero* abhinc *verſu* eiuſdem Archeſtrati, pro ἢ *τέσσαρες*, perperam ἢ ἕξ habet cod. *a*. Quod dein ait ἢ *τῶν πέντε γε μὴ πλείους*, id rurſus in memoriam revocat Athenaeus XV. 671. a. Praeterierat hoc Archeſtrati praeceptum Eraſmi diligentiam in expoſitione proverbii, *Septem convivium, novem convicium.* Confer quae de convivarum numero M. Varro praecepit apud A. Gellium XIII. 11. Ad *poſtremum verſum, μισθοφόρων ἁρπαξιβ.* &c. ſpectabat id, quod in fine Prooemii p. 1. a. de *catalogo militari* dixit Athenaeus.

Quod ſubiicit, *ἐν τῷ Πλάτωνος συσσιτίῳ ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἦσαν*, pro ὀκτὼ, quod e msstis reſtituit Caſaubonus, corrupte *οἵ τινες* legebatur in ed. Ven. & Baſ. In ὀκτὼ vero conſentiunt noſtri codices & ii, quibus Natalis Comes uſus erat, & Suidas in Ἀθήναιος. Sed habet quod nos turbet ipſe ille numerus *viginti octo convivarum apud Platonem.* Certe in Dialogo Platonis, cui e re *Convivium* eſt

nomen inditum, plures decem aut duodecim convivas posse numerari merito pernegavit CASAUBONUS; recteque pronunciavit, interpretes, de *Convivio Platonis* haec interpretatos, auctorem mendacii reum fecisse. Vellem, clarius mentem suam explicasset idem vir doctus, cum se nihilo minus numerum illum, quem praeibant libri, probare professus est, hac una observatione adiecta: »Συσσίτιον est *contubernium*, & *hominum eâdem quadrâ viventium* »*coetus*. Consortes eiusdem συσσιτίου Charondas in Legi»bus suis ὁμοσιπύους, Epimenides Cretensis ὁμοκάπους, »Pythagoras κοινοβίους dixere.« — Ego vero apud Platonem τὰ συσσίτια quidem vel ξυσσίτια commemorata saepius novi, velut de Repub. lib. III. sub fin. de Legib. VI. p. 272. (T. VIII ed. Bip.) rursusque p. 308. & 309. VIII. 425. Numeri vero convivarum nusquam mentionem factam reperire me memini. At de Legib. VI. p. 297. ubi de *convivio nuptiali* agit Philosophus, (quam quidem ἑστίασιν ibi, non συσσίτιον, vocat) vult ad illud adhiberi non amplius quinque e numero amicorum, quinque e numero amicarum, totidemque e numero cognatorum & cognatarum; unde prodit numerus viginti convivarum; cui si sponsum sponsamque, & utriusque parentes, & avum aut aviam, si forte in vivis fuerint, adiicias, numerus *viginti octo* unâ epulantium complebitur. Sed fortasse alius illustrior Platonis locus, quem respexerat Athenaeus, observationem meam praeteriit. Illud vero insuper notatum velim, Suidam l. c. non vocabulo συσσιτίῳ, sed συμποσίῳ uti. Ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ Πλάτωνος, inquit, εἰκοσιοκτὼ ἦσαν δαιτυμόνες.

ANTIPHANIS lepidi *versiculi*, de *parasitis*, *tamquam muscis*, *ad epulas civium*, quas *dextre* odorantur, *advolantibus*, in ed. Ven. & Bas., ut in msstis, veluti soluta oratione sic scribebantur: Οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι. καὶ πέτονται δεξιῶς ἐπὶ ταῦτα ἄκλητοι. (Mendose vero ἄκλητος habent nostri codd.) Eadem verba, nihil caeteroquin mutans, ita excudenda curavit Casaubonus, quasi duo versus essent, quorum prior ab Οὗτοι, alter a καὶ πέτονται inciperet: quibus tamen nec metrum nec rhythmus inerat. Ego ita suppletos distributosque dedi, ut praeiverat Toup in Append. Notar. in Theocr. p. 14. Rectius fortasse facturus eram, si Salmasium essem secutus, qui nullo ne verbo vel adiecto vel demto,

paucis leviter transpositis, sic scripsit:

— — Οὗτοι δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει
τὰ δεῖπν' ἀφορῶσι, καὶ πέτονται δεξιῶς
ἐπὶ ταῦτ' ἄκλητοι.

Mox, pro καὶ ἐπάγει, Casauboni membranae καὶ συνάγει dabant: nostri libri verum tenent. Proxima verba, οὓς ἐκ κοινῶν ἔδει τρέφειν τὸν δῆμον, cum Casaub. ut soluta metri vinculo scripsi; consulto ab Athenaeo vel omissa nonnulla verba vel disiecta existimans. Pro κοινῶν potueram κοινοῦ scribere cum nostris codicibus; sed tenui istud, in quod cum editis consensisse videntur Ca-
a sauboni libri. Dein veluti duo iustos versus idem editor ista verba scripsit, 'Αεί θ' ὥσπερ - - ποιεῖν, & Βοῦν - - πανταχοῦ: quorum versuum quum prior iusto esset longior, nec alioqui metrum ei constaret, priora verba ἀεί θ' ὥσπερ superioribus iunxi, ut maneret iustus senarius. Sententia olim paulo fuerat obscurior, quum priori versu τὰς μυίας scriberetur, & posteriori τοὺς ἀκλήτους. Casaubonus vero, quum in membranis τοῖς ἀκλήτοις reperisset, recipiendum hoc monuit, & in priori ταῖς μυίαις e coniectura corrigendum. Ac ferendum quidem τὰς μυίας videri potuerat, quoniam verbum ποιεῖν etiam cum accusativo casu (in illis quidem dictionibus, εὖ ποιεῖν, κακῶς ποιεῖν τινὰ) construi solet: sed quoniam non modo in τοῖς ἀκλήτοις, verum etiam in ταῖς μυίαις consentiunt duo nostri mssti, haud cunctanter utrumque debui recipere. Porro, pro 'Ολυμπιάσι, quod penacute scribebatur, quasi brevis esset penultima, antepenacute 'Ολυμπίασι scripsi ex diserto Scholiastis monito ad Aristoph. Vesp. 1373. Nam penultimam syllabam longam facit ea vox, quare etiam cum circumflexo 'Ολυμπιᾶσιν scripta reperitur in Aristophanis Lysistr. vs. 1133, quam scripturam & Brunckius tenuit, quamquam disertis verbis monuerit praedictus scholiastes, 'Ολυμπιᾶσι penultima circumflexa scribi ubi de *tempore* agitur per *Olympiades* definito; (veluti δέκα 'Ολυμπιᾶσι:) 'Ολυμπίασι vero, antepenacute, ubi de *loco* agitur. In transcursu vero notemus, eamdem vocem 'Ολυμπίασι per librariorum errorem praetermissam videri apud Stephanum Byzant. ubi τοπικὰ adverbia, ad Olympiam urbem pertinentia, nonnisi duo commemorantur, 'Ολυμπίαθεν, & 'Ολυμπίαζε. Iam, verbis poëtae recte constitutis, prodit sententia, ut perspicua, sic festi-

va, quam perfpecte CASAUBONUS expofuit: » Ait poëta, a » *Bonum factum fore, fi parafiti ifti alieno fumtu alantur, fiat*» *que illis quod folet mufcis Olympiae; hoc eft, ut non prius* » *ineantur ab iis, qui volunt unà effe, convivia, quam in gra*» *tiam parafitorum bovem mactaverint*. Hoc enim illud eft, » quod *fieri* ait *mufcis Olympiae*. Plinius lib. XXIX. cap. » 6. [fect. 24.] de mufcis loquens: *Nullum animal minus* » *docile exiftimatur, minorifve intellectus: eo mirabilius eft,* » *Olympiae facro certamine, nubes earum, immolato tauro,* » *Deo quem Myioden vocant, extra territorium id abire*. Reli» gionis originem narrat Paufanias in Eliacis: [lib. V. cap. » 14.] traditum ab Hercule inftitutum tenuiffe Eleos, & » Iovem cognomento 'Απόμυιον [id eft, *Mufcarum Abacto*» *rem*] coluiffe, ἐλαύνοντα τῆς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. » Alius Deus *Myiagrus* ab iifdem Eleis cultus, referente eo» dem Plinio, X, 28. [40.] aut fi non eft alius a Myiode » Myiagrus, parum fibi conftat Plinius. Illud admodum fua» ve, quod facrificium in honorem Iovis mufcarum aver» runcatoris fieri folitum fic ifte [poëta] interpretatur, » quafi in illarum gratiam fieret, ut effet mufcis unde » laute & daptice accipiantur.« — De Myiagro, quem ex Plinio commemoravit vir doctus, confule Paufaniam in Arcadicis, VIII. 26. p. 653. De mufcis vero Olympicis confer quoque, fi lubet, quae fcripfit Aelianus de Nat. Animal. V. 17. & XI. 8. Superiora ifta verba, οὐς ἐκ κοινῶν &c. ad metri leges in hunc modum cogendas praecedentibufque iungendas cenfuerat Salmafius:

ἐπὶ ταῦτ' ἄκλητοι. οἷσιν ἐκ κοινῶν ἔδει
πορεῖν τροφὴν τὸν δῆμον, ἀεὶ θ' ὥσπερεὶ
Ὀλυμπίασι φασὶ &c.

AD CAP. VIII.

Syracufium poëtam nonnumquam Epicharmum dicit Athenaeus, ut VIII. 362. d. coll. VII. 308. c. nunc vero *Theocritum*, apud quem Idyll. XI. 58. verba ifta leguntur:

Ἀλλὰ, τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.

Qui verfus quo confilio hic adlatus fit a Deipnofophifta, ex eis, quae continuo fubiiciuntur, fatis intelligitur.

De *Scriptoribus*, qui δείπνων ἀναγραφὰς, *coenarum defcriptiones* compofuerunt, quemadmodum & de aliis quibufcumque Auctoribus ab Athenaeo citatis, confulendus

a *Index Auctorum* a Dalechampio olim compositus, & in Casaubonianis editionibus repetitus; quem nos, multis partibus auctum, plurimisque in locis emendatum, in fine huius Operis, Deo volente, cum Lectoribus communicabimus. De scriptoribus, qui hoc loco commemorantur, nonnulla sive ex integro Athenaei opere excerpsit, sive e plenioribus quibusdam Eclogis depromsit Suidas in Τιμαχίδας: sed in his quaedam (ut fere solet) imperite; veluti illud statim, quod de *Timachida Rhodio* ait, οὗτος δεῖπνον ἀναγραφὰς πεποίηται. Ista enim dictio apud Athenaeum ad omnes simul auctores, quos nominat, refertur. De uno *Timachida* dicendum erat, δεῖπνου ἀναγραφὴν πεποίηται, vel uno vocabulo Δεῖπνον γέγραφε aut πεποίηται: nam Δεῖπνον inscriptum erat eius carmen, undecim libris comprehensum, cuius quartus liber citatur a Nostro III. 82. d. e. & XV. 684. f. itemque nonus VII. 283. c.

NUMENIUS *Heracleota* Ἁλιευτικὸν scripsit solutâ oratione, ut docet Athen. I. 13. b. eumque librum frequenter idem Noster in testimonium advocavit. τὸ Δεῖπνον, aut Δείπνου ἀναγραφὴ eiusdem auctoris nusquam, nisi hoc loco, memoratur. Apud Suidam l. c. legitur καὶ Νουμήνιος, ὀψαρτυτικῶν. Quasi exstitisset illius opus, Ὀψαρτυτικὰ inscriptum: nec tamen Athenaeus inter bene multos Ὀψαρτυτικῶν auctores, quos cum alibi, tum lib. XII. 516. c. nominat, Numenii huius fecit mentionem. De *Dieuche*, *Medico*, cuius discipulum fuisse Numenium ait, consuli possunt auctores a Fabricio Bibl. Graec. T. XIII. p. 141. laudati.

Καὶ Μητρέας ὁ Πιταναῖος, ὁ παρῳδός. METREAM istum nemini alii, nec ipsi Athenaeo alibi nisi hoc loco, memoratum reperio. Suidas Μαστρέας ὁ Πιταναῖος habet: qui haud dubie Ματρέας debuit, quod nomen ab isto Μητρέας non diversum. Nec vero confundendus hic MATREAS cum illo circulatore eiusdem nominis Alexandrino, quem & Romanorum & Graecorum in se admirationem ludicris suis artibus convertisse ait auctor noster lib. I. p. 19. d. Immo vero & τοῦ παρῳδοῦ adpellatio, quam adiicit Athenaeus, & scriptionis genus, quod isti homini h. l. tribuitur, satis arguit, sub isto nomine Μητρέας aut Ματρέας latere MATRONEM illum *Parodum*, cuius Παρῳδίαι frequenter ab eodem nostro Athenaeo citantur; de quo vide Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 354. cuius *Parodiarum*

Reliquias, ex Athenaeo collectas, post H. Stephanum edi- a
dit Brunck in Analect. T. II. p. 245 sqq. In huius Paro-
diis una erat, Δεῖπνον inscripta; quam fere totam operi
suo inseruit Athenaeus lib. IV. p. 134 sqq. *fere* totam,
dico: nam intercidisse nonnulli versus videntur, in his
ille quem ex eiusdem Μάτρωνος τοῦ παρῳδοῦ τῷ Δείπνῳ
idem Athenaeus II. 62. c. citavit. *Matronis* patria nusquam
aliâs declarata legitur: ex hoc loco discimus, *Pitanâ*,
quae Aeolidis oppidum erat, oriundum fuisse. Nam eum-
dem quidem esse *Metream* hunc sive *Matream* ac *Matro-
nem* illum, non est quod dubitemus: sit-ne vero a libra-
riis corruptum h. l. nomen, an utroque nomine perinde
adpellatus ille fuerit, haud definiam.

Etiam HEGEMON *Thasius*, ut Matron, *Parodias* scri- b
psit: (Athen. IX. 406. e. XV. 699. a.) quarum una for-
tasse, sicut eiusdem Matronis, in describenda *Coena* ver-
sabatur. Quod de ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ dicit, cum eo confer
locum modo cit. XV. 699. a.

Ὅτι Ἀρτεμίδωρος -- συνήγαγε. Haec, quae deerant in
editis, inserta hoc loco habet codex noster *a*. Eademque
eodem modo superioribus verbis subiecit Suidas in Τιμα-
χίδας, & separatim rursus exhibet in Ἀρτεμίδωρος. Huius
Artemidori Grammatici Ὀψαρτυτικὰς λέξεις subinde lau-
dat Athenaeus; ipsum vero alibi non Ψευδαριστοφάνειον,
sed Ἀριστοφάνειον adpellat, ut IX. 387. d. XI. 485. e. XIV.
662. d.

Τοῦ Φιλοξένου τοῦ Λευκαδίου Δεῖπνον. Duo memorantur
PHILOXENI, parasiti & catillones; iidemque poëtae, al-
ter *Leucadius*, cui Δεῖπνον tribuitur, carmine heroico
scriptum, saepe citatum nostro; alter *Cytherius*, Lyricus
& Dithyrambicus poëta, Dionysii Syracusii parasitus, de
quo I. 6. e. f. & 7. a. Saepe vero alter cum altero iam
a veteribus confusus, ut discimus ex I. 5. f. ita quidem,
ut idem carmen, τὸ Δεῖπνον, quod plerumque Leucadio
Philoxeno auctori tribuitur, nonnumquam etiam Cythe-
reo adscriptum videamus, ut IV. 146. f. De utroque &
aliis Philoxenis consuli possunt Reinesius Var. Lect. lib.
III. p. 362 sq. Perizon. ad Aeliani Var. Hist. VIII. 9. &
Harles ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 134. De eisdem agens,
multa turbavit Suidas, de quibus paulo inferius nonnihil
monebimus.

Πλάτων ὁ κωμῳδιοποιὸς μέμνηται ἐν τῷ Φάωνι. Cum ti-

b tulos Fabularum, quas citat Athenaeus, omittere consueverit Epitomator, hoc loco titulum illum ἐν τῷ Φάωνι ex IV. 146. f. & VII. 325. a. adiiciendum putavi. De vocabulo κωμῳδιοποιὸς idem prorsus h. l. notandum, quod supra ad p. 3. c. monui. Scil. ex edit. Ven. aliisque (excepta postrema Casauboniana, in qua κωμῳδοποιὸς) tenui istud, pro quo κωμικὸς nostri habent mssti.

Platonis *Comici versum primum* & initio non esse integrum adparet, & in medio contra metri leges peccare: nam nec spondaeus ἐν τῇ in quarta senarii sede, nec trochaeus ἔνθαδ' in tertia, ferri potest. Quibus vitiis medebimur, si ἐν τῇδε τῇ ἐρημ. legamus. *Versum* 6. Ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο &c. hinc citans Eustath. ad Iliad. σ'. p. 1223. 27. confert cum Homerico Il. ι'. 97. ad cuius similitudinem effictum quodammodo & inversum ait.

Ad *Versum* 7 sq. cum sic vulgo legeretur:

c Ἐπὶ θύννον; οὐκοῦν τῆς τελευτῆς πολὺ
κράτιστον ἐνταῦθα τετάχθαι τάξεως.

monuit Casaubonus: »Scribe τελευταίας, vel παρὰ πολύ: notum eruditis genus dicendi. Seq. vs. ἐνταυθοῖ postulant Hellenismus & lex metri, pro ἐνταῦθα.« — Ubi de metri lege nullum dubium; cur autem Hellenismum etiam dicat ἐνταυθοῖ postulare, mihi non liquet. Porro vero ad πολὺ (vel παρὰ πολὺ) κράτιστον necessario desiderari articulus τὸ videtur: quem quoniam in priori versu non admittit metrum, vide an inter πολὺ & κράτιστον interseri, & initio posterioris versus praeponi possit. Metrum quidem ibi non erat repugnaturum, quia τὸ cum duabus prioribus syllabis vocis κράτιστον anapaestum efficeret, a quo percommode incipi senarius iambicus potest. Pro τετάχθαι fortasse τέτακται aliquis mallet; non memor scilicet, ad tales infinitivos verbum ἔδει vel ἐχρῆν subintelligi. *Vers.* 9. teneri ionicum σποδιῇ poterat; sed σποδιᾷ dedit uterque noster codex.

Vers. 10. Posterius hemistychium nude sic exhibebant editiones veteres cum manuscriptis, τὸ γὰρ δέμας ἀνορθοῖ. In Casaubonianis sic scribitur, τὸ γὰρ δέμας .... ἀνορθοῖ. Quo refertur quod Casaubonus in *Animadvers.* ait: »In »vacuo spacio deest vox, quam neque exarati manu co»dices habent. Imitemur nos sapientissimam Naturam, »quae pati vacuum non potest. Scribendum aio, τὸ γὰρ »δέμας οὗτος ἀνορθοῖ, vel ἀνδρὸς ἀνορθοῖ. *Utere*, in-

» quit, *bulbis multis: conducunt enim rationibus Veneris.* Ca- c
» ve credas, bulborum esu corpus firmari, quod aiunt
» interpretes. Facere ad *ἀφροδίσια ἔργα* quis nescit? Sed
» Dalecampium fefellit vox *δέμας*, poëtice hic posita
» pro *viri natura.* Consuleret Eustathium, cuius sunt haec:
» [Iliad. χ'. p. 1390. 11.] *οἱ σεμνότεροι δέμας τὸ αἰδοῖον*
» *καλοῦσι. καὶ κατῆρξεν εἰς τοῦτο. Πλάτων ὁ κωμικὸς, εἰπὼν*
» *περὶ βολβοῦ, ὃς πολὺς ἐν Ἀθήναις φύεται, ὅτι τὸ δέμας*
» *ἀνορθοῖ· τοῦτ' ἔστι, τὸ αἰδοῖον ἐκτείνει.* Haec ille; ubi vi-
» des eius incogitantiam: tribuit enim Platoni, Philoxeni
» versus, quia illos Plato in una suarum comoediarum
» descripserat. « — De *bulborum virtute aphrodisiaca* conf. quae inferius adsert Athenaeus II. 63. e. f. In versu, quem tractamus, illud *δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ* ante nos amplexus Valckenaer ad Theocr. p. 222. phrasin hanc interpretatus est per istam, *ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον*, quam ex Aristophane citavit Noster I. 29. a.

Quae sequuntur verba, *ἡ ψωλὴ, δέμας ἐστί·* eo loco inserta dedit noster cod. *a.* Quae suspicari quidem poteras ex docti cuiusdam viri adnotatione marginali in contextum irrepsisse. Sed quum ista vox *ψωλὴ*, qua vocabulum *δέμας* declaratur, haud admodum ipsa in vulgus nota sit, Aristophani quidem aliquoties usurpata; quumque tota *ῥῆσις* poëticum quemdam colorem habeat, referatque hemistychium dactylici versus; videri debuere haec verba poëtae potius esse, quam Grammatici: nec aspernari debui oblata a codice, qui & alia passim nonnulla haud spernenda exhibet, quae in plerisque aliis codicibus desiderantur. Potuerunt autem haec verba initium esse versus, qui in Philoxeni carmine proxime sequebatur; cuius versus reliqua pars cum aliis fortasse nonnullis, qui ante istum *Καὶ τάδε μὲν* sequebantur, consulto ab Epitomatore aut etiam ab ipso Athenaeo fuerit praetermissa. Potuit vero etiam (quod mihi probabile visum erat) Comicus poëta eum actorem, qui Philoxeni versus praelegebat, festive haec verba de suo, sed quasi & ipsa Philoxeni essent, adiicientem facere, quibus amico suo sententiam vocabuli *δέμας* a poëta usurpati declararet.

Καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα. &c. Hic versus, ut modo monui, in ipso Philoxeni carmine non videtur proxime illum secutus esse, *ὡς πλείστους* &c. Sed alii nonnulli, ac fortasse bene multi, interiecti fuisse videntur. Certe si totum

c carmen ab illo versu initium cepit, "Ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο, non poterat poëta statim quarto abhinc versu dicere, Καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα: nec dicere poterat θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι, id est, *redeo ad maris alumnos*. Quae caussa etiam fuisse videtur, cur Brunckius noster in suo Athenaei exemplo (nescio, suo-ne ex ingenio, an ex alterius cuiusdam docti viri coniectura) ἄπειμι pro ἄνειμι adnotaverit, id est, *abeo*, *pergo*. Quod si quidem ante hunc versum praetermissos alios statuamus, nil caussae est cur verbum ἄνειμι sollicitemus.

Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον. Perspecte Hemsterh. ad Polluc. p. 1273. monuit, λοπάδα h. l. *costum* esse intelligendum, τάγηνον vero *frixum*. Videtur autem proverbii loco fuisse hoc dictum, aut eius simile: apud Eustathium quidem (Od. τ'. p. 692. 13.) mutatis nonnihil verbis sic legitur, ἀτάρ τοι τὸ τάγηνον ἄριστον: qui si hunc Athenaei locum in mente habuit, τοι particulam refragante metro adiecit; & ἄμεινον in ἄριστον mutavit, quoniam priorem hemistychii partem tacuit.

Ὀρφὼν, αἰολίαν, &c. De his piscibus, ut & de aliis cuiuscumque fere generis, ex professo agit Athenaeus libro septimo. αἰολίαν perperam Dalechampius pro adiectivo accepit ad ὀρφὼν referendo, cum ὁ αἰολίας sit substantivum nomen diversi piscis, quem cum coracino eumdem esse coniectavit auctor noster VII. 308. e. Ad μὴ τέμνειν intelligendum esse imperativum θέλε, ut μὴ θέλε sit latinorum *noli*, vel tironibus notum est: nec talibus adnotandis morabimur lectorem.

d Πουλίποδος πλεκτὴ δ' ἂν, ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρόν. Sic bene edd. Sed Πολύποδος, & dein ἂν ἐπιλήψῃ, habent nostri codd. quorum utrumque metro adversatur. De *Polypo*, cum de ipso animali, tum de graeco nomine, passim multa Auctor noster adnotavit, praesertim VII. 316 sqq. Et de nomine perspecte Brunckius monuit, (ad Fragm. Aristoph. p. 234.) Comicis, ubi metri ratio primam produci flagitaret, pro πολύπους perinde licuisse πουλύπους dicere: cui scripturae hic utique erat locus. Deinde pro πλεκτὴ, πλεκτὴν malebat CASAUB. licet & πλεκτὴ ferri posse professus sit. Porro: » Poëticum, inquit, vocabulum est » πλεκτὴ, pro πλεκτάνη: & πλεκτὴ πολύποδος poëtica pe» riphrasis est: *cirrus polypodis*, pro *polypus* [*cirrosus*.] Βίη » Ἡρακλέους, pro *Hercules* [*fortis*:] *Sententia Catonis*; Cato. «

Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. » *Mullum ne-* d
» *gat esse Veneri amicum.* Studiosi lectionis Platonis agno-
» scunt genus dicendi Atticum, *οὐκ ἐθέλει*, pro *οὐ πέφυκε*,
» *non est ea indoles illius & natura.* *ἐπιήρανος εἶναι*, *adiu-*
» *vare, favere.* Homerus, *ἐπίηρα φέρειν*, vel *ἦρα*. Inter-
» pres accepit pro *ἐπήβολος εἶναι*, & *νεῦρα funem* inter-
» pretatur. [*nullo vult sese fune ligari.*] Tu cape ut in illo
» Iuvenalis, [IX. 34.] — *mensura incognita nervi*: & apud
» Hippocratem *μωρὰ νεῦρα*, *quae non possunt ἐπαίρεσθαι*:
» & in proverbio, *Οὐδέν σ' ὀνήσει βολβὸς, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.*
» [apud Athen. II. 64. b.] Ita Interpretor in Theopompi
» comici versu apud Pollucem, [II. 234.]

» *Ἄτονος, ἄνευρος, ἀσθενὴς, ἀνέντατος.*

» Hinc Aristophani *νενευρῶσθαι*, pro *στύειν*. [Lysistr. 1080.
» ubi conf. Schol.] Eustathius: [ad Iliad. χ'. 1390. 9.]
» *δοκεῖ καὶ ἡ τρίγλη ἄστυτις εἶναι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Οὐκ*
» *ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι· ἤγουν ἐράστρια τοῦ κατ' ἄν-*
» *θρωπον σπερματικοῦ νεύρου.* Propter istam *nervi* significa-
» tionem, *κακεμφάτως* & comice loqui censet Hierony-
» mus eum, qui dicit cum Terentio, *nervos intende.* - -
» Auctor Vitae Origenis: *φασὶν αὐτὸν νεῦρον ἀποτετμη-*
» *κέναι διὰ τὸ μὴ ἡδονῇ παρενοχλεῖσθαι.* Igitur *mullus* qui-
» dem, auctore Philoxeno, *Venerem nihil adiuvat: Scor-*
» *pius vero piscis etiam extinguit penitus.* Addit namque:

» *σκόρπιος αὖ παύσει έ γε, σοῦ τὸν πρωκτὸν ὑπελθών.*

» id est, *Scorpius* instar pessi *per anum subiens, facile extin-*
» *guat in te Venerem*, sive *νεύρου τάσιν*, aut simile quid.
» Legibus Atheniensium, adulteri *ἐν ἔργῳ* deprehensi poe-
» na fuit *ῥαφανίδωσις*. [vide Schol. Aristoph. ad Nub.
» 1079. & ad Plut. 168.] Raphani loco utebantur non-
» nunquam mugile pisce, interdum scorpio. De mugile
» notum illud Iuvenalis: [X. 317.] — *quosdam moechos &*
» *mugilis intrat. Scorpione* quoque abusos in eam rem vete-
» res, colligimus ex hoc loco. Nam quid aliud dicamus
» significare ista, *τὸν πρωκτὸν ὑπελθών*? « — Eodem modo,
ante Casaubonum, istud de *scorpione* pisce interpretatus
erat doctissimus perspicacissimusque Gesnerus, de Aquatil.
p. 851. Idemque, quae superioribus versibus de *mullo* pi-
sce dicuntur, recte interpretatus erat ibid. p. 575. a. Eos-
dem de mullo versus repetit Athen. VII. 325. a.

AD CAP. IX.

d 'Ἀπὸ τούτου τοῦ Φιλοξένου &c. Ex historia quae hoc capite persecutus est Athenaeus de *Philoxeni ingluvie*, nonnulla excerpsit Suidas in 'Ὀψοφάγος, ubi recte *Philoxenus* ille ὁ Λευκάδιος dicitur, quod nomen alibi apud eumdem corruptum est: plura idem habet in Τιμαχίδας, usque ad illa verba πυρῶ τεμαχίοις. p. 5. f. (nostr. edit. p. 21.) denique quae inde sequuntur, usque ad finem capitis, habet idem in Φιλόξενος Λευκαδίου.

e 'Εγὼ κατέχω τινὰ ὀψοφάγον. »Dalec. *Domi lurconem » habeo.* Imo vero, *memini*, [*novi.*] Latini *repeto*, ut Pli» nius in Epistolis saepe; vel *teneo*, ut A. Gellius; vel » *detineo*, ut ad Herennium lib. III. *si formam eius detine» bimus*: εἰ τὸ εἶδος αὐτοῦ κατέξομεν, vel κρατήσομεν: » nam & κρατῶ idem. Libro VII. [pag. 275. b.] κρατῶ » καὶ τῆς λέξεως. At κατέχω usus & Theophrastus, in » editis nuper a nobis, [cap. 27. ed. Cas. περὶ 'Ολιγαρ» χίας.] καὶ τῶν 'Ομήρου ἐπῶν τοῦτο ἓν μόνον κατέχειν. » Lycophron Menedemo, [apud Athen. X. 420. b.] δεῖ» πνον οὐδὲν τοιοῦτον κατέχω δεδειπνηκώς. Infra libro VI. » [p. 250. c.] οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσμάτων κατέχειν. » Sic accipiendum esse hic, probant sequentia, ἔφασαν γὰρ » αὐτόν. Ita igitur vertendum erat: *Memoria teneo, lurconem » quemdam fuisse, quem tantum aberat ut aliorum puderet quo» ties ingenio uteretur, ut palam in balneis manum in calen» tem demittens aquam, assuefaceret calidis, & os quoque ca» lida collueret; eo videlicet fine, ut minus ipsi calidi cibi es» sent molesti. Solitum hunc narrabant cocos clam demereri, ut » omnia mensis quam calidissima inferrent, ut cuncta solus ipse » comederet, cum non possent caeteri praeeuntem sequi.* « CASAUBONUS. — Eumdem verbi κατέχειν usum notavimus nuper in Indice Graecitatis Epicteti, ex Differt. III. 10. 4.

'Επὶ τοσοῦτον ἐκπεπτωκότα τοῦ μὴ ἐντρέπεσθαι τοὺς πλησίον. » Negatio hoc loco sine damno sententiae, ut & » alibi, potest abesse. ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἐντρέπεσθαι, *alie» nus ab omni pudore, impudentissimus.* « CASAUB. — Pleonasmi negativae particulae, post *negandi* quidem verba, obvia ubivis exempla: velut illud apud Polyb. II. 55. 9. ἐξαρνοῦνται μὴ φῦναι παρὰ σφίσι. Quo de genere plura collegit Berglerus ad Alciphronem pag. 215. in his unum ex Athenaeo nostro, XIV. 626. c. ἀρνηθῆναί τι μὴ εἰδέ-

ναι. At inſolentius videri poterat quod h. l. habemus, e
ἐκπεπτωκὼς τοῦ μὴ αἰδεῖσθαι, quod eam prorſus ſpeciem
habet, ut contrarium videatur ſignificare; quandoquidem
ἐκπεπτωκὼς τοῦ αἰδεῖσθαι, abſque negandi particula, ut
recte a Caſaub. monitum eſt, ſignificat *qui pudorem exuit.*
At, ſubtilius ſi ſpectes, eamdem huius dictionis, de qua
quaerimus, rationem cum ſuperioribus reperies: ſcilicet,
ante negandi particulam ſupplendum ubique verbum op-
poſitum ei, quod expreſſum adeſt. *ἐξαρνοῦνται μὴ φῦναι*,
idem valet ac *ἐξαρνοῦνται, καὶ λέγουσι μὴ φῦναι*, ſive,
ex loquendi more Graecorum, *καὶ μὴ λέγουσι φῦναι. ἀρ-
νηθῆναί τι μὴ εἰδέναι*, idem valet ac *ἀρνηθῆναι, καὶ λέγειν
μὴ εἰδέναι τι*, vel, *καὶ μὴ λέγειν εἰδέναι τι.* Simillima igi-
tur ratione, *ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεπτωκότα τοῦ μὴ ἐντρέπεσθαι*,
idem valebit ac, *ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεπτωκότα*, (ſcil. *τοῦ ἐν-
τρέπεσθαι*) *καὶ ἐπὶ τοσοῦτον προβεβηκότα* (quod eſt ver-
bum iſti oppoſitum) *τοῦ μὴ αἰδεῖσθαι*: ubi illud unum
inſuper obſervandum, quod genitivus *τοῦ* non a verbo
regatur, ſed a dictione *ἐπὶ τοσοῦτον*: eſt enim *προβαίνειν
ἐπὶ τοσοῦτον τοῦ μὴ αἰδεῖσθαι* id ipſum quod latine *eo im-
pudentiae progredi* dicimus. Similiter in illo Euripidis (Oreſt.
1065. ed. Muſgr.) *ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους*, non opus
eſt eis ambagibus, quas Scholiaſtes quaeſivit; (ad vſ. 1059.
ed. Barn.) ſed intelligendum, *ηὐλαβεῖτο καὶ μὴ ἐτόλμα
σώζειν.*

Quid ſit, quod ſequitur, *ἐπὶ τοῖς γινομένοις*, haud ſa-
tis adparet; ac vereor, ne non ſatis ſit emendatum: nam,
quod in latina verſione poſui, *in his quae agebat*, id qui-
dem non ſonant proprie graeca iſta verba. Exhibebant
autem ea ita, ut cum Caſaubono edidi, noſtri mssti cum
Caſaubonianis. Olim in ed. Ven. & Baſ. legebatur *τοὺς
πλησίον ἐπὶ τοῦτο γινομένους*, quod Caſaubonus (*in Ad-
dendis ad Animadv.*) interpretatus eſt *eos qui prope ipſum
accumbebant ad epulandum.* Paulo poſt, pro *παρατιθῶσι*
perperam *περιτιθ.* erat in ed. Ven. Veram ſcripturam ex
coniect. dedit editor Baſ. quam tenuit Caſaubonus ſuffra-
gantibus msstis.

Τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ Κυθ. Particulam *καὶ*, quae de- f
erat editis, dedere noſtri codices. *Archytas*, qui deinde
commemoratur, idem videtur eſſe qui in numero eorum,
qui *'Οψαρτυτικὰ* ſcripſere, recenſetur Lib. XII. 516. c.
Caeterum, quis fuerit, haud liquet. De variis Archytis

f conferri possunt Menag. ad Laërt. VIII. 82. & Fabric. Bibl. Graec. T. I. pag. 495 sq. a quibus praetermissum video Athenaei locum III. 82. a. ubi citatur Euphorion vel *Archytas* ἐν Γεράνῳ.

Τοὺς δακτύλους δήπουθεν Ἰδαίους ἔχω. »Scriptum »erat ἰδάμους, quae vox Graeca non est. [Immo, non »ἰδάμους, sed Ἰδάλους erat in ed. Ven. & Bas. literis αι »perperam pro αλ acceptis.] Vera lectio ex msstis [qui-»bus adsentiuntur nostri] & Suida revocata in suum lo-»cum. Is Grammaticus [in Ἰδαίους, rursusque in Τιμα-»χίδας & in Ὀψοφάγος] τὸ Ἰδαίους exponit ψυχρούς, »*frigidos*. An quia putabat derivatam ab Ἴδη vocem? »quod nomen est apud Geographos Phrygii montis: »[itemque Cretensis:] apud poëtas, cuiusvis. Certum »est, alludere poëtam ad *Idaeos Dactylos*, quorum nota »industria & inventa. Sic nominatos scribunt a strenui-»tate ministerii, quod matri Deûm exhibebant; ὅτι καὶ οἱ »τῆς χειρὸς δάκτυλοι τεχνῖται τε καὶ πάντων ἐργάται, »Pollux inquit. [II. 156.] Iraque *digiti* Ἰδαῖοι, sunt *ex-»ercitati & docti*. Sunt e veteribus qui tradant, ferri me-»tallum ab istis primum in Ida monte [Cretae] fuisse »inventum. Quid si igitur digitos ἰδαίους hic *ferreos* in-»terpretemur? Turnebum ita olim interpretatum esse ac-»cepimus.« CASAUB.

In illo versu, καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυρίῳ τεμαχίοις, nil mutant libri, nisi quod pro πυρίῳ corrupte πυρειῷ scribant nostri codices, & eorum alter etiam τεμαχείῳ. τεμαχίοις recte tenuit Suid. in Τιμαχ. sed mendose τεμάχοις scribitur apud eumdem in Ὀψοφάγος: pro λάρυγγ' vero, utrobique apud Suidam φάρυγγ' scriptum.

Κλέαρχος δέ φησι· Φιλόξενον προλουόμενον, ἐν τῇ πατρίδι &c. Habet haec, & quae sequuntur, Suidas in Φιλόξενος Λευκαδίου. Casaubonus quid spectarit nescio, cum in Addendis ad Animadv. scriberet: »Libri meliores προλελου-»μένον, non προλουόμενον, aut προλούμενον.« — Illud video, in ed. Ven. & Bas. προυλουόμενον esse excusum. Ipse Casaub. προλουόμενον edidit, quod & ego tenui, consentientibus nostris msstis & Suida: nec in hoc quidquam desideravi, quandoquidem participium *praesentis* temporis, quod vocatur, perinde de *praeterito* etiam tempore (*imperfecto* certe) usurpatur. Istud προλελουμένον in ora, puto, exempli alicuius edit. Ven. vel Bas. a nonnemine adnota-

tum (qui ſic ſcribendum pro προλούμενον cenſuiſſet) reperit Caſaubonus, eamque adnotationem pro ſcriptura e vetere quodam codice excerpta accepit. Caeterum percommodum ipſum προλούμενον foret, ſi darent libri; quum λούμενος pro λουόμενος dixiſſe Atticos conſtet; de quo infra ad III. 97. e. monebitur.

Sex voces, ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἄλλαις πόλεσι adieci ex Suida in Φιλοξ. Λευκαδ. Mox, ubi οἶνον, γάρον, ὄξος a ſcripſi, οἶνον καὶ ὄξος erat editum: γάρον, ὄξος, habebat Suidas, omiſſa voce οἶνον. Omnia tria οἶνον, γάρον, ὄξος, iuncta dedit noſter cod. *a.* pro quibus mendoſe οἶνον γὰρ ὄξος ſcriptum in cod. *b.* Et eodem ſcriptum modo, puto, ſuo in codice repererat Venetus editor; quod ei ſic corrigendum viſum erat, ut γὰρ in καὶ mutaret. Continuo dein, pro εἰς τὸν ἀλλότριον οἶκον, quod perincommode editum erat, recte εἰς τὰς ἀλλοτρίας οἰκίας dedere noſtri mssti cum Suida. Porro τὰ ἑψημένα erat in edd. pro quo commodius ἑψόμενα cum eodem Suida dedere codices noſtri.

Εἶθ' οὕτως ἀνακύψαντα εὐωχεῖσθαι. » Scripſimus » ἀνακάψαντα, fidem ſecuti msstorum. ἀνακάπτειν, *de-* » *glutire.* Malim ἀνακάπτοντα. Priores editiones, & in- » terpretes, ἀνακάμψαντα, *domum reverſum*; quod damno. « CASAUB. — In ἀνακάψαντα cum Caſauboni msstis conſentiunt noſtri: quod verbum nobis tamen non magis ſatis fecit, quam feciſſe Caſaubono video. Nec vero magis placuit ἀνακάμψαντα: nec enim *domum rediiſſe* puto hominem; ſed cum hero aedium, in quibus erat, epulis adcubuiſſe: eam ſcilicet mercedem ſe mereri ratum cum pro condimentis, quae ipſe adtuliſſet, tum pro opera ſua arteque parandis cibis impenſa. Cum apud Suidam (in Φιλοξ. Λευκ.) εἰς ἑαυτὸν κύψαντα legeretur, id quidem quid eſſet haud percepi: ſed, collata Suidae ſcriptura cum ea quam dabant libri noſtri, veriſſimam prodire lectionem ἀνακύψαντα, quam & Brunckius noſter in ora ſui libri commendaverat, iudicavi. Dicitur autem ἀνακύπτειν is, *qui, poſtquam incurvatus & verſus terram inclinatus fuerat, erigit ſe*, & *caput attollit*; tum metaphorice, qui *e moleſtiis & aerumnis ſe recipit, reficit, recreatque*: quae notio perapta huic loco videtur, ut, qui *curvato corpore* adhuc culinario *labori fuerat intentus*, dein, opere perfecto, *caput erexiſſe* & *ex labore ſe recepiſſe* dicatur. De cuius verbi uſu, praeter ea quae a Lexicographis obſervata ſunt, mul-

ta, quae hunc locum illustrare possunt, collecta dedit Wetsten. ad Evang. Luc. XIII. 31. & XXI. 28.

AD CAP. X.

b *Θεόφιλος δὲ φησίν· Οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος.* *Theophilum* istum satis adparet, non *Comicum* esse, saepe aliàs ab Athenaeo citatum. Fuerit igitur *Historicus* ille & *Geographus*, de quo consulendus Vossius lib. III. de Historicis Graecis. *Philoxenum*, *Eryxidis filium*, ut insignem gulonem, nominat etiam atque describit Plutarch. Sympos. IV. 4. p. 668. c. & de Occulte Vivendo, p. 1128. b. Fuerit-ne is *Leucadius* Philoxenus, an *Cytherius*, an ab horum utroque diversus, dubitari potest, neque inter ipsos veteres constitisse videtur. Quod h. l. ex Theophilo de *Philoxeno Eryxidis filio* narratur, *gruis sibi guttur eum optasse*, id Philoxeno Ἐρίξιος filio tribuit Aristoteles Ethic. ad Nicom. III. 10. ubi Ἐρύξιδος corrigendum ex Athenaeo & Plutarcho: eamdem rem vero Machon Comicus apud Athen. VIII. 341. d. *Cytherio* tribuit Philoxeno. Fuit autem Cytherius Philoxenus, Suidae si credimus, Eulet ydae filius. Idem vero Suidas id ipsum quod de Eryxidis filio h. l. Theophilus ait, ad Leucadium Philoxenum refert. E quo, eumdem Leucadium Philoxenum fuisse Eryxidis filium, licebat colligere; nisi mox rursus novas turbas idem Suidas daret, illam pariter totam historiam quae deinde cap. 11. de Cytherio Philoxeno narratur, ad eumdem referens Leucadium.

c *Κλέαρχος δὲ Μελάνθιόν φησι τοῦτ' εὔξασθαι.* De *Melanthio*, Tragico, cuius *ingluvies* ab Aristophane aliisque comicis traducta est, vide Fabric. Bibl. Gr. Tom. I. p. 683. & Athen. VIII. 343. c. & XII. 549. a. In duabus posterioribus editionibus Casaubonianis sic h. l. legitur: Κλέαρχος δὲ Μελάνθιος ἔοικε &c. sex verbis per operarum errorem omissis.

ὁ μὲν γὰρ (Τιθωνὸς) ἀθανασίας ἐπιθυμήσας, ἐν ταλάρῳ κρέμαται, πάντων ὑπὸ γήρως ἐστερημένος τῶν ἡδέων. De *Tithono* auctores vide ab Heynio ad Apollodor. p. 755. citatos, & Athen. XII. 548. f. Quod autem hic legebant omnes, ἐν θαλάμῳ κρέμαται, quod Dalechampius vertit *in geniali toro pendens iacet*; miratus sum, eam ῥῆσιν praeteriisse Casauboni animadversionem. *Genialis* enim *to-*

rus qui convenit ei, qui *prae senectute nulla amplius volu-* c *ptate frui potest?* Aut *in nuptiali toro* quis umquam audivit *suspensum* aliquem *iacere?* At Tithonus (ut docent Eudociae Collectanea p. 396. & Tzetzes ad Lycophr. vs. 16.) ita confectus erat senio, ὥστε ἐν ταλάρῳ καὶ λίκνῳ, (ἤτοι κουνίῳ, ut ait Eudocia, i. e. *in incunabulo*; cf. Schol. ad Callimachi Hymn. in Iovem vs. 48. & Etymol. in Λεῖκνον, p. 562.) περιστρεφόμενον δίκην βρεφυλλίων, καθεύδειν. Scilicet in *fiscella* vel *corbi* cubabat; quae, sicut infantum cunae, e fune vel vinculo *suspensa* erat, ut circumagi posset, quo facilius sopiretur, quemadmodum consopiri infantes solent. Denique apud Eustath. ad Od. δ'. p. 213. 30. plane sic legitur: ληρεῖ δὲ ὁ μῦθος περὶ Τιθωνοῦ καὶ ὅτι διὰ γῆρας ἐν ταλάρῳ — — ἐκρεμάσθη. Quae omnia satis caussae esse mihi visa erant, cur & ab Athenaeo h. l. non ἐν θαλάμῳ, sed ἐν ταλάρῳ scriptum fuisse mihi persuaderem, & in textum hoc recipere non dubitarem: idque iam feceram, quum eamdem scripturam ex Eustathii auctoritate ADAMO etiam, viro docto, qui ante Villebrunium Gallicam Athenaei versionem instituerat, probatam intellexi.

ἵν' ὅτι πλεῖστον τοῖς ἡδέσιν ἐνδιατρίβῃ. *quo diutius ipsi duraret voluptatis sensus.* Huc respexit apud Lucianum Nigrinus, (T. I. c. 33. p. 54.) cum ait, *gulae voluptatem nonnisi* ἐν παρόδῳ, *in transitu percipi: longissimum autem hominis guttur nonnisi quatuor digitorum longitudine esse.*

Πιθυλλον, — — οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην φορεῖν, &c. »Lepidissima historia est, quam refert ex Clearcho »Athenaeus, *de Pithyllo liguritore: qui, ut cibos ferventissi-* »*mos posset vorare sine offensione linguae, non solum membra-* »*neo tegmine eam involvebat, sed hoc amplius crustam illi ceu* »*loricam inducebat.* Sic interpretamur τὸ προσελυτροῦν. Ac »placebat initio scribi, ἀλλὰ καὶ πρὸς, ἐλυτροῦν τὴν γλῶτ- »ταν. Sed vulgatam lectionem habet Suidas & in Πίθυλ- »λος & in Περιγλωττίς. Proprie ἔλυτρον est *involucrum* »alicuius rei, aut *theca:* ut in Sympofiacis Plutarchi, »κυλιχνίων ἀργυρῶν, ξυλίνοις ἐγκειμένων ἐλύτροις. In quin- »to Sermone Stobaei [p. 66.] quidam populus narratur »τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάτ- »τειν, *in thecis aureis servare testacea vasa:* non *oracula*, »ut inepte vertunt. [conf. Polluc. X. 11.] At in hac »narratione ἐλυτροῦν accipimus pro *incrustare*, sicut fit in

c »figlinis vasis: Galli hoc dicunt *vernisser*. Graeci proprie »περιπεταλοῦν. — — — Non vero solum Pithyllum, sed »omnes gulae proceres, ferventes cibi olim iuvabant. »Seneca Epist. 95. *Quid? illa purulenta, & quae tantum »non ab ipso igne in os transferuntur, iudicas sine noxa in ipsis »visceribus extingui?* Ea fine foculi sunt inventi, quibus »in mensam pruna infertur. Seneca Ep. 85. *Circa coena»tionem eius tumultus coquorum est, ipsos cum opsoniis focos »transferentium: hoc enim iam luxuria commenta est. Ne quis »intepescat cibus, ne quid palato iam calloso parum ferveat, »coenam culina prosequitur.* Sic loquitur quasi ipsius aetate »foculorum usus coepisset: quod non ita est, neque sic »eius verba accipienda. Apud Aristophanem Acharnens. »[vs. 887. ed. Br.] cupiens quidam conspectam anguil»lam posse statim vorare, δμῶες, ait, ἐξενέγκατε τὴν »ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα, id est, *heus, famuli, »ex aedibus huc afferte foculum & flabellum.* Ait ibi Grae»cus interpres, dici vulgo hoc genus ἐσχάρας, ἄρουλαν, »hoc est, *arulam.* Hesychius recte interpretatur πυροφόρον »σκεῦος. Clemens quoque Alexandrinus inter luxus in»strumenta ἐσχαρίδας ἀνθράκων recenset. Meminit & Plu»tarchus in Crasso, sed in diverso usu, cuius aliud ex»emplum apud Tullium pro Domo sua.« CASAUBONUS. — Mihi, fateor, quae de *linguae involucro* hic narrantur, haud satis esse perspicua: & suspicor, per iocum id de homine isto dici solitum, qui ferventissimos cibos ita citra noxam vorare sciret, ut *linguam* habere eum diceres *ferrea lamina obductam.* Nil mutant libri nostri, nisi quod mendose προσεχυτροῦν pro προσελυτροῦν habet cod. *a.* quod eo moneo, ne quis miretur sicubi deinde fortasse in alio pariter vocabulo literas istas λ & χ permutatas a librariis
d dixerimus. Quod de *digitalibus* adiicitur, ea verba repetiit Suidas in Δακτυλήθρα, ubi ὡς θερμότατον pro ὡς θερμότατα legitur.

Ἄλλοι δὲ φίλιχθυν τὸν Φιλόξενον φασίν. Sic commode codices dedere nostri, pro καὶ αὐτὸν Φιλοξ. quod erat editum. Ἀριστοτέλης δὲ φιλόδειπνον ἁπλῶς. Isto nomine Philoxenum ubi adpellaverit Aristoteles nescio: ὀψοφάγον hominem dixit Ethic. Nicom. III. 10. Alibi, ubi eiusdem fecit mentionem, (Problem. XXVIII. 7.) neutra adpellatio adiecta.

κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι. »τὰ

» θαύματα esse *praestigiatorum offucias*, & θαυματοποιίας, d
» deceptosque persaepe in ea voce fuisse interpretes &
» Athenaei & aliorum auctorum, monebamus in Comm.
» Theophrasti. « CASAUB. — Vide ad Theophr. cap. 6. vel 7. περὶ Ἀπονοίας, pag. 182. ed. Casaub. Hesychius: Θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται. Conf. infra VIII. 452. f.

Φιλοξένου Δεῖπνον οὐχ ὅλον. » Scribo cum Dalecampio, » καὶ τοῦτο οὐχ ὅλον, vel οὐχ ὅλον οὐδὲ τοῦτο. « CASAUB. — Malles utique καὶ τοῦτο οὐχ ὅλον: sed nil mutant libri, & adquiescendum in vulgato putavi.

AD CAP. XI.

Φανίας. *Phanias*, Eresius, Aristotelis discipulus; de e quo videndus Vossius, in Historicis Graecis, lib. I. cap. 9. Perinde vero & Φανίας & Φαινίας effertur nomen, ut diserte Suidas adnotavit: & promiscue utraque scriptura apud Athenaeum, qui saepius hunc citat auctorem, occurrit. Ac interdum dissentiunt libri in scriptura; hic vero in Φανίας concordant. Potuit autem istam rem tradere Phanias sive in Libris περὶ Ποιητῶν, quorum secundum citavit Athen. VIII. 352. c. sive in libro *de Siciliae tyrannis*, qui laudatur VI. 232. c. Quae vero diserte h. l. de *Cytherio Philoxeno* narrantur, ea a Suida (in Φιλόξενος Λευκαδ.) ad cognominem *Leucadium* referri, iam paulo ante monui: rursus vero apud eumdem Suidam, in Φιλοξένου γραμμάτιον, eadem res ad Cytherium Philoxenum refertur.

μεγάλην τρίγλαν. Paulo inferius τὴν τρίγλην scribitur: utrumque recte, nec aliud quid e msstis enotatum video. Apud Suidam quidem utrobique τρίγλαν per α scriptum editur: quamquam, Grammaticos nonnullos si audias, quorum praeceptum ipse Athenaeus noster VII. 305. b. & 324. c. d. probare videtur, sola forma per η legitima fuerit.

τὴν δὲ ἠρωτημένην ἀποκεκρίσθαι, διότι νεωτέρα ἀλοίη &c. Quum sic olim esset editum, τὴν δέ ποτε ἠρωτημένην οὐκ ἀποκεκρίσθαι, διοτὶ νεωτέρα ἀλοίη, &c. in contextu quidem nihil mutavit CASAUBONUS, sed *in Animadversionibus* haec adnotavit: » Non concoquo ista, τὴν δέ » ποτε ἠρ. οὐκ ἀποκεκρ. *Negat, pusillum hunc mullum Phi-* » *loxeno responsum petenti voluisse dare.* Quod verum esse

é » negamus nos. Quid? nonne clara illius responsio videtur tibi inesse in bis verbis, διότι νεωτέρα ἁλοίη· διὸ μὴ » παρακολουθεῖν, & sequentibus? Mihi quidem videtur. » Scripturus Philoxenus *de Amoribus Cyclopis & Galateae*, » mullillum sibi appositum de rebus Nelei, Galateae pa- » tris, interrogavit. Is respondet tandem, *se iuvenem ca- » ptum; propterea interesse iis rebus non potuisse, neque ea sci- » re, quae sciscitaretur Philoxenus: at illum alterum scire gran- » dem natu mullum, qui Dionysio esset appositus: eum igitur » interrogaret.* Omnino sic sunt ista accipienda, *tollendaque » negatio ante* ἀποκεκρίσθαι. Lego, τὴν δὲ πολλάκις ἠρω- » τημένην οἱ ἀποκεκρίσθαι, διότι νεωτέρα ἁλοίη. Non est hic » τὸ διότι particula αἰτιατικὴ, sed pro ὅτι accipitur, ut » saepe. De *Cyclope* autem *Philoxeni* eadem cum Athenaeo » Aelianus, variae Historiae lib. XII. cap. 44. Scholiastes » Aristophanis aliter, in illa e Pluto [vs. 290.] θρετταν- » νελὸ τὸν Κύκλωπα μιμούμενος. « — Pro τὴν δέ ποτε ἠρωτημ. quod (ex Musuri puto ingenio, Aldinae editionis praesidis) editum erat, codex noster *b.* δεσπότην habet, quod ex δὲ σπουδῇ ἠρωτημ. corruptum suspicari licebat, *studiose a se interrogatum.* Sed quoniam neutrum (nec ποτὲ, nec σπουδῇ) satis convenire visum erat, nude τὴν δὲ ἠρωτ. praeeunte cod. *a.* scripsi: neque opus esse putavi, ut πολλάκις cum Casaub. intersererem. Sic vero & Suidas nude τὴν δὲ habet: corrupte autem idem ἐρομένην, pro ἠρωτημένην. In mendosum οὐκ ἀποκεκρ. consentiunt nostri libri: sed negandi particulam, quae ferenda utique non erat, recte Suidas ignorat. Non equidem improbavero, si quis οὐκ ex οἱ, dativo pronominis, corruptum ratus, οἱ h. l. cum Casaub. interposuerit: sed & hac vocula percommode careri posse putavi, & negandi particulam ex scioli cuiusdam παραδιορθώσει, qui loci sententiam parum percepisset, deliberatô intrusam olim fuisse suspicatus eram. Particulae διότι, pro ὅτι usurpatae, plura exempla qui desiderat, adeat Lexicon nostrum Polybianum & Indicem Graecitatis in Epictet. Ibidem etiam verbum παρακολουθεῖν, eadem notione, qua hoc loco, saepius occurrens reperiet.

f τὴν τρίγλην τὴν παρ' αὐτῷ. Nihil habebat haec scriptura, in quo quis offenderet. Igitur sicut eam ex ed. Bas. tenuit Casaubonus, nihil suis e codicibus adnotans; sic & ego in hanc nostram editionem irrepere passus sum.

Quum vero, quod nunc demum animadverti, τὴν περὶ f παρ' αὐτῷ habeat Venera; suspicari licuerat, aliud quid fortasse sub isto monstro latere. Ecce vero τὴν παρακειμένην αὐτῷ dat uterque noster codex; quod haud cunctanter recipi debuerat. Idem verbum etiam Suidas habet, sed superiore loco pro παρατεθειμένην: hic vero nude ait, τὸν οὖν Διονύσιον γελάσαντα ἀποστεῖλαι αὐτῷ τὴν τρίγλαν.

ἐπεὶ δὲ τὴν ἐρωμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων. Aliam caussam, qua offensus *Dionysius in lapicidinas Philoxenum coniecerit*, Diodorus Sicul. reddit, lib. XV. cap. 6. scilicet nimiam poëtae libertatem in dicenda de ineptis tyranni carminibus sententia. Cum quo consentit quod Suidas habet in Φιλοξένου γραμμάτιον.

ποιῶν τὸν Κύκλωπα. Paulo ante dixerat, γράφων τὴν a Γαλάτειαν. Itaque TOUPIUS (ad Theocr. p. 402.) ait: » Plena inscriptio huius operis fuerat, Φιλοξένου Κύκλωψ » καὶ Γαλάτεια. Hinc nunc ἐν Κύκλωπι, nunc ἐν Γαλα- » τείᾳ laudatur Philoxenus. « — Vide Aelian. Var. Hist. XII. 44. Mox dein, εἰς τὸ περὶ αὐτὸν scripsi, codices nostros secutus; ubi περὶ αὐτὸν habebant edd. De pronomine isto, persaepe ab editoribus contra librorum fidem mutato, vide Lexicon nostrum Polyb. in Αὐτός, num. 3. & Indicem Graecitat. Epictet. in Αὐτοῦ.

AD CAP. XII.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς Τιβερίου χρόνους ἀνήρ τις Ἀπίκιος. » TRES Roma tulit APICIOS, gulae studio omnes infames. » Horum trium duos unicus Athenaeus nobis tradit. *Pri- » mus* is est, qui vixit cum Rutilio Rufo, qui nomen de- » dit anno Urbis DCXLIX. & aliquot annis post, adni- » tente vel occasionem certe praebente Apicio isto, in » exilium est actus. [Athen. IV. 168. d. e.] *Alter* in » maiore fama & fuit vivus & nunc quoque est, quam » ut pluribus sit nobis indicandus. Sub Tiberio vixisse » eum narrat hic Auctor: & consentiunt Seneca, Con- » solatione ad Albinam matrem, [ad Helviam, cap. 10.] » & alibi; Plinius lib. XIX. cap. 8. [sect. 41.] & Dio » Nicaeus libro LVII. [Dio Cass. LVII. 19.] Fortasse hic » est, de quo scripserat Appion grammaticus, cuius librum » περὶ τῆς Ἀπικίου τρυφῆς laudat noster in septimo. [VII.

a »295. f.] *Tertius*, ficut & primus, Athenaeo foli memo»riam nominis fui debet. Vixit *fub Traiano*, ut ftatim fe»quitur. [cap. 13. noftrae ed. pag. 7. d. ed. Cafaub.] Non »enim poffumus de lectione noftrorum librorum dubita»re, cum Suidas in voce Ὄστρεα non aliter eum defcri»bat. Errant qui *duos* [folum] fuiffe *Apicios* fcribunt: »vide ad librum IV. *De nomine primi Apicii*, fcribit Au»ctor, *fuiffe nominatas placentas Apicias, divifas in γένη »πολλὰ*, id eft, *fpecies*. In hoc potiffimum delitiarum ge»nere gulae proceres ftudium pofuiffe, alibi docemus. »Caeterum *placentas Apicianas* alibi quam apud hunc li»bro XIV. [p. 647. c.] legere adhuc non memini, fed »*condimenta*. Tertullianus, De Anima: *Si ita iudicabitur, »nonne illa anima plus folatii quam fupplicii relatura eft, »quod funus inter coquos pretiofiffimos invenit, quod condimen»tis Apicianis & luconianis humatur.*« CASAUBONUS. — De *tribus* APICIIS eadem fere, quae Cafaubonus, iam ante eum adnotaverat Lipfius ad Taciti Annal. IV. 1. Libelli auctorem *de Obfoniis & Condimentis* f. *de Arte Coquinaria*, qui fub *Apicii* nomine hodie exftat, videri hominem effe tribus iftis Apiciis longe pofteriorem, qui *Apicii* nomen mentitus fit, recte a doctis viris obfervatum eft. Quae de *Apicio* eo, qui *Tiberii aetate* vixit, hic narrat Athenaeus, ea Suidas etiam habet in Ἀπίκιος, fed foedis nonnullis inquinata vitiis, quae non moror: illud tamen mireris, quod mendofa nomina, quae ibi leguntur, ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας, eodem modo apud eumdem in Κιντούροις repetantur. Sed haud rara apud illum Grammaticum id genus monftra. Noftri mssti recte cum edd. in Μιντούρναις & Καμπανίας confentiunt: pro πόλις vero eft πόλει in cod. *a*. quod percommodum foret, fi δὲ particula abeffet.

b κατὰ Λυβίην. Operarum erratum e Cafauboniana prima irrepfit, meofque & lynceos docti Viri oculos, qui typographeo praeeft, fefellit. Corrige κατὰ Λιβύην.

τὰς καλλίστας καρίδας. Perperam h. l. ἀκαρίδας habent ed. Ven. & Baf. cum noftris msstis. Numquam ita auctum ab initio vocabulum iftud in ufu fuiffe Graecis legimus: licet in aliis quibufdam nominibus fimilis pleonafmus literae α locum habuerit, ut docet auctor nofter II. 47. a. Mox pro iftis verbis, ἐπύθετο εἰ μείζους ἔχουσιν, & nonnullis quae fequuntur, breviter apud Suidam legi-

tur, θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικράς. CASAUBONUS εἰ μείζους οὐκ ἔχουσιν scribi voluit: »restituta negatione, inquit, quae occasione proxime praecedentis syllabae est omissa.« — Ego, sicut lubens acciperem eam voculam, si libri darent; sic non necessarium putavi, invitis illis sumere.

ἀφ' οὗ καὶ κωλῆν τις καλεῖται Ἀριστόξενος. »Legendum c Ἀριστοξένειος. Nam alienissimum est ab auctoris mente, quod finxere interpretes, quasi fuerit Aristoxenus cognominatus Κωλῆν. Hoc Athenaeus non dixit: sed genus quoddam κωλήνων, [*pernarum*, vel *petasonum*] singulari modo nescio quo paratorum, *Aristoxeneum* ab eo denominatum esse. Κωλῆν Ἀριστοξένειος sic dictus, ut πλακοῦς Φιλοξένειος, de quo fecit modo mentionem.« CASAUB. — At, in librorum consensu, nihil impedire ratus eram, quo minus crederemus, ipso etiam Ἀριστοξένου nomine insigniri vulgo solitum esse istud edulium. Quae inde sequuntur, ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου &c. reperies etiam apud Suid. in Ἀριστόξενος Κυρην.

AD CAP. XIII.

Τραϊανῷ — Ἀπίκιος ὄστρεα νεαρὰ &c. Locum hunc ex- d cerptum dedit Suidas in Ὄστρεα. De tribus, quorum mentionem Athenaeus fecit, *Apiciis* vide quae paulo ante dicta sunt. Mox pro ὑπὸ σοφίας nil caussae est cur ἀπὸ σοφίας malimus cum Listero ad Apicii de Re Coquinar. lib. I, cap. 12.

Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ. Insulse vulgo τῷ Βιθυνῷ τῷ βασιλεῖ edd. & mssti: pro quo non dubitavi τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ ex Suida recipere, quod iam commendaverat Casaubonus. Dedit hoc Suidas in Ἀφύα, ubi illud quidem per consuetam huius Grammatici incogitantiam factum, quod pro μάγειρός τις, quod mox sequitur, Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος sit positum. Sunt autem ἀφύαι, latine *apuae*, minuti pisciculi, qui fricti potissimum mensis solebant adponi: de quibus videndus noster Athen. VII. 285. f. & seq. ubi etiam docet auctor, tam plurali numero, τὰς ἀφύας, quam singulari, τὴν ἀφύην, (nempe hoc, collectiva notione) dici. Qua ratione & h. l. postquam primum in sing. ἐπιθυμήσαντι ἀφύης dixit, & μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, deinde pluralem numerum

d subiicit, παρέθηκεν (*adposuit* scil. *edulium* vel *ferculum*) ὡς ἀφύας, *veluti apuas*. Potuerant, perspicuitatis caussa, postrema ista verba sic distingui: μάγειρός τις, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας.

Quo pacto *pisciculos* illos imitatus fuerit coquus, EUPHRONIS *Comici* verbis, qui coquum loquentem induxit, dehinc exponitur. Versus istos in Excerpta sua recepit Grotius p. 687. cuius latinam versionem etiam maximam partem tenui, quatenus cum Graecis consentiebat. *Vers.* 1. Σωτηρίδου. *Soterides* coquus rursus memoratur IX. 377. d. ex eiusdem Euphronis Synephebis.

e *Vers.* 3. Cum sic editum fuisset, ὁδὸν ἀπέχοντι πρῶτον, CASAUBONUS: »Offendit me vox πρῶτον, inquit. Et »omnino, si quid iudico, corrupta ea est. Corrigo sine »dubio, πρὸς ἄρκτον. Erat tum Nicomedes in Scythia, »quae regio est ultra Pontum versus Aquilonem. Fuisse »*in Scythia*, probat sequens vs. [12.] περὶ τὴν Σκυθίαν »ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. Ergo πρὸς ἄρκτον.« — Grotius & levi transpositione & mutata distinctione verborum levandam difficultatem censuerat, sic scribens:

— — — Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντι ἡμερῶν, πρῶτόν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι, &c.

Quaestionem omnem praeciderunt nostri codices, πρῶτος scribentes; scilicet, *primus* inventum illud excogitavit Soterides: quem postea alii, puta, coqui subinde imitati sunt.

Vers. 5. Pro ἡδεῖς, Brunckius ad sui exempli oram ἡδέας adnotavit: nescio an e msto codice. In nostris schedis nihil ad hanc vocem notatum. Quidquid sit, perinde est. Sed, quo referendum sit hoc ipsum vocabulum, dubitari poterat. Grotius, *suaves* interpretans, ad *apuas* retulit: quem ego in distinguendis Graecis secutus, post ἡδεῖς comma posui; sed simul ante eam vocem, quemadmodum idem Grotius in suis Latinis fecit, minutam distinctionem (ab operis quidem nostris neglectam) interpositam volueram, ut esset:

παρέθηκεν, ἡδεῖς, ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

id est: *adposuit, ut omnes exclamaverint, suaves eas esse*; vel, *ut omnes, quam suaves! exclamaverint.* Sic nempe, quamquam ἀφύης in sing. numero praecessit, tamen ἡδεῖς, scil. ἀφύαι, in plurali sequi posse iudicaveram; quia, ut

paulo ante monui, perinde & *αἱ ἀφύαι* & *ἡ ἀφύη* dici solet. e At idem Grotius in Graecis eamdem distinctionem tenuit, qua Casaubonus (praeeunte Dalechampio in latina versione) usus erat. Nam, cum in ed. Ven. & Bas. (ac puto etiam in msstis) nulla esset distinctio in medio versu posita, Casaubonus sic scripsit:

παρέθηκεν, ἡδεῖς ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

Quae ratio mihi, hunc locum iterum iterumque retractanti, magis nunc adridet: ut dicatur id, quod his latinis verbis Dalechampius expressit:

apposuit, ut p r a e g a u d i o omnes exclamarent.

sive, ut *laeti omnes exclamarent.* Nam eodem modo, pro *laetus*, accipi interdum vocabulum ἡδὺς, H. Steph. Thes. Gr. Ling. T. I. 1431. h. pluribus exemplis probavit.

Vers. 6. Potueras ista, Πῶς δὲ τοῦτο δυνατόν; ad praecedens verbum ἀνακραγεῖν referre: scilicet, *omnes exclamasse, At, qui hoc fieri potest?* nempe, *ut his in regionibus media hieme apuae nobis adponantur.* Sed tutius visum est, cum interpretibus aliam personam haec dicentem quaerentemque statuere. *Ibid. & vers. sq.* Γογγυλίδες (id est, *rapas* sive *napos*) in *masculas & foemininas* distribuisse Graecos, e Theophr. VII. 4. docet Athen. IX. 369. e. Conf. Plin. XVIII. 13, 34. & XIX. 5, 25. Plura dabit Bodaeus a Stapel ad Theophrast. p. 772. *Vers.* 7. *εἰς λεπτὰ σφόδρα.* Bene haec habent; sed ex docti editoris Veneti ingenio prognata videntur, quo compleretur versiculi mensura. Nostri certe codices ambo nonnisi λεπτὰ agnoscunt, omissis voculis *εἰς* & *σφόδρα.* Suidas in Ἀφύα, soluta utens oratione, *ἔτεμεν*, ait, *εἰς μακρὰ καὶ λεπτά*: commode.

» *Versu nono*, legit Dalechampius ἀποζέσαν: [vertens
» scil. *Fervens oleum affudit.*] Ego non video cur necesse fue-
» rit, oleum fervefieri priusquam in sartaginem infunde-
» retur. Lego igitur, ut editum est, *ἀποζέσαι δ᾽ ἔλαιον ἐπι-*
» *χέας*, id est, *infuso oleo, ut ferveret in eo & coqueretur*
» ista falso credita apua: *ἀποζέσαι*, pro *ὥστε ἐναποζέσαι*,
» vel *πρὸς τὸ ἐναποζ. ut inferveret*, vel *infervefaceret.* [vo-
» luit puto, *vel infervesceret.*] Scripti quidam *ἀποζέσας*, pro
» *ἀποζεῖν ποιήσας*, significatione *τοῦ* Hiphil Hebraeorum:
» non probo.« CASAUB. — In *ἀποζέσαι* cum editis consentiunt nostri mssti, & alii puto omnes. *ἀποζέσας* unus Suidas habet: sed is, ut modo monebam, quae versibus

e complexus erat poëta, soluta oratione reddidit, & in brevius contraxit.

Verf. 10. μουσικῶς, *pereruditè*, ut reddidit Grotius; sive, *scite*, *dextre*, *apta proportione*. conf. VII. 291. a. Sic μουσικώτατος ἀνὴρ saepe, non solum de poëta, ut III. 116. d. sed de quovis viro *doctiore*, *cultiore*, & *literis humanioribus egregie erudito*. II. 49. b. III. 115. b. VIII. 361. f. σοφῶς ἀρτύσω, ait coquus apud Sophoclem, cuius verba refert Noster II. 68. a. Verba ista, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω cum toto sequente versu transsiluerat in latina versione Grotius; cuius adeo versionem ea parte, utcumque potui, supplevi. ἐπιπάσσας editum erat, duplicata praeter necessitatem sibilante litera. Equidem, licet nihil e codicibus enotatum repererim, tamen ἐπιπάσας cum Grotio corrigendum duxi: pro qua quidem scriptura Suidam, qui ita habet, nolim testem invocare; non modo quia suo iudicio is potuit uti, sed quod soluta prorsus oratione haec expressit. *Papaver* pro *condimento* olim adhiberi solitum declarant μακωνίδες (vel μηκωνίδες) ἄρτοι, III. 110. f. ubi vide quae a Casaubono adnotata sunt.

Verf. 12. περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. Quem *duodecim dierum intervallo a mari abfuisse* supra dixerat, eum nunc *in Scythia* tunc versatum significat: in quo nihil video quod offendere quemquam merito possit. Nec tamen ea scriptura GROTIO placuit, qui & nomen istud & proximum verbum ita mutavit, ut ex ingenio rescriberet:

περὶ τὴν σκοτίαν ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Quae latine sic expressit:

— — — *quo facto aulicae*
gulae aviditatem invitat multo vespere.

In *Notis* vero ait: » *In tenebris*; quo expeditius falleret. » Est autem elegans locutio ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν, id » est, *cupidos invitavit*. « — Quam quidem audaciam, inquo prorsus loco admissam, divino viri ingenio, reliquisque summis in quamplurima Graecorum poëtarum loca meritis, facile condonabimus.

f *Verf.* 15. Οὐδὲν ὁ μάγειρος &c. Eiusmodi *magniloquentiae coquorum* alia exempla bene multa in sequentibus adferet noster Auctor: quo de genere vide praesertim lib. VII. p. 290 sqq.

AD CAP. XIV.

Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος. Eumdem superiorem *Periclem* adloquitur *Archilochus* in Elegiae fragmento, quam ex Stobaeo in Analecta Graecorum Poëtarum recepit Brunck Tom. I. p. 40. De cuius poëtae cum illo Pericle primum familiaritate, dein inimicitiis, vide quae post Schneiderum adnotavit Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. I. p. 148. f

Μυκονίων δίκην· δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι &c. Cum Μυκωνίων & Μυκώνιοι esset editum, monuit Casaubonus, licet codices h. l. & Zenobius (Proverb. Centur. V. 21.) & Suidas (in Μυκώνιος γείτων) ita habeant, tamen rectius per ο breve scribi id nomen. Scilicet ab ἡ Μύκονος, quae est una e Cycladibus insulis, Μυκόνιοι dicuntur, ut Stephanus Byz. aliique docent. Et nostri quidem ambo codices h. l. veram illam scripturam per ο breve dederunt. Habuit autem hunc Athenaei locum ob oculos Suidas l. c. itemque Hesychius in Μυκόνιον, & Photius in Lexico, cuius verba citavit doctus Hesychii editor. Pro πλεονεξίᾳ, Suidas & Zenobius σμικροπρεπείᾳ vel μικροπρεπείᾳ habent, quod videtur ab Athenaeo esse; pro quo vocabulo Epitomator noster, pro suo more, alterum magis vulgatum πλεονεξίᾳ posuerit. De *Ischomacho* conf. VIII. 452. f.

CRATINI *versus* ita distributos dedi, ut in omnibus reperi editionibus. Metrum, quod illis inest, mihi haud satis compertum esse profiteor. In *vers.* 1. haud incommode, post Πῶς ἄν, *commate* distincta fuisset oratio. *Ibid.* pro Μυκωνίου, quod habebant editi libri, rursus Μυκονίου per ο breve scripsi, licet ibi nihil e nostris codicibus adnotatum invenerim. *Vers.* 2. Ἀγαθὸς ἄν. Ἀγαθὸς ὢν legendum suspicor, ac paene persuasum habeo. Respicitur autem proverbium, quod ex Platone Athenaeus refert IV. 178. b. ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. a

ARCHILOCHI *versus*, neglecto prorsus metro, multisque inquinati erroribus, sic erant editi:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθύων οὔτε τι [οὔτ' ἔτι ed. Ven. & Bas.]

Τίμον εἰσήνεγκας, οὐδὲ μὴν κληθεὶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος. ἀλλά σε γαστὴρ νῶντε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναιδείην.

a Ubi fuis ex codicibus nihil fubfidii expromfit Cafaubonus: noftri vero, alioqui nil mutantes, illud tamen recte, quod τι poft οὔτε ignorant; & fub finem νόον τε pro νῶντε habent. Monuit vero ex ingenio Cafaubonus, χαλίκρητον μέθυ fcribendum, non μεθύων. » Vinum enim, » inquit, χάλιν vocant poëtae. Hipponax: ὀλίγα φρονοῦ» σιν οἱ χάλιν πεπωκότες. Ea ratione fic dictum vinum, » qua Bacchus Λυαῖος, & poëtis λυσιμελής. Veteres Athe» nienfes fic τὸ ἄκρατον vocaffe fcribit Apollonii interpres, » [ad Argon. I. 473.] χαλίκρατον μέθυ, *temetum vino tem» peratum*, id eft *meracum*; & ut elegantiffime ait D. Io» hannes in Apocal. [c. 14, 10.] οἶνος κεκερασμένος ἀκρά» τος. Apollonius: [Argonant. I. c.] Πῖνε χαλίκρητον λα» μρὸν μέθυ. « — Conf. Euftath. ad Odyff. γ'. p. 132. 14. Hefych. in Χαλίς, & Etymol. in Χαλίφρων. Tum vero fic pergit CASAUBONUS: » Poffumus minima mutatione » fenarios aliquot ex illis Archilochi conftituere; quae fuit » Turnebi fententia. Ita fcribemus:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ;
ὧν οὔτε τιμὴν εἰσήνεγκας, οὔτε μὴν
κληθεὶς ἐσῆλθες, οἷα δὴ φίλος· ἀλλά σε
γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
ἐς ἀναιδίην. « —

Quae ratio conftituendi huius loci ita mihi non modo probabilis, fed certa vifa eft, ut totam adoptandam iudicarem; excepto quod *vf.* 2. pro οὔτε μὴν, fervatum οὐδὲ μὴν, quod dabant libri, & *eod. verf.* pro εἰσήνεγκας, εἰσενέγκας in participio fcriptum voluerim, quod & metri ratio, & orationis conftructio connexioque neceffario poftulare videbantur. Et in εἰσενέγκας quidem recte paruere operae; fed particularum οὔτε & οὐδὲ fedes inter fefe perperam permutarunt. Itaque alterum illum verfum fic refcriptum velim:

ὧν οὔτε τιμὴν εἰσενέγκας, οὐδὲ μὴν
κληθεὶς &c.

Atque fic mihi optime curatus hic locus vifus erat, &, ut dicam quod fentio, adhuc nunc videtur. Aliter vero iudicavit Iacobs, Vir doctus, qui in Animadverf. ad Anthol. Graec. Vol. I. P. I. p. 148. fic reftituendos fuis numeris verfus iftos cenfuit:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυσσος
οὐ τίμιον εἰσενέγκας οὐδὲν, οὔτε κληθεὶς,

ἐπεισπέπαικας, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ
νόον τε καὶ φρένας παρήγαγ' ἐς ἀναιδείην.

Una hac adiecta Nota: »Pro ἐπεισπέπαικας, quod genui-»num esse arguunt verba Athenaei supra posita, in con-»textum venit glossema ἦλθες, languidum verbum, quod »metrum iugulat. Cf. Aristoph. Plut. 805. Sophocl. Oedip. »T. 1275.«

Sequuntur Eubuli festivi *versus*; quorum quatuor prio- b res exhibuit Grotius in Excerptis. *Vers.* 1. Φιλοκράτης καὶ Φιλοκτήτης erat in ed. Ven. & Bas. in quod & nostri mssti & alii puto omnes, qui hodie exstant, consentiunt. Recte vero Casaubonus: Φιλοκρ. καὶ Φιλοκράτης edidit, adiecta hac Animadversione: »In hoc versu bis ponendam »esse vocem Φιλοκράτης, docuit in Lectionibus suis eru-»ditissimus *Muretus*. Nos in ea Libri primi editione, quam »ὁ θαυμαστότατος *Turnebus* ante editum illum a Mureto »librum Lutetiae curavit, locum restitutum invenimus. »Uter utri praeiverit, facile eruditi iudicabunt, non so-»lum ex ratione temporis, sed & morum ac scriptorum »utriusque comparatione.« — *Ibid.* Ad verba ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι notavit idem Casaub. »Duo *quos nulla vi aut »copia ciborum expleveris*, aut herbam porrigere coëgeris. »Aelianus, principio Variarum: [I. 1.] καὶ πᾶν ὅ τι οὖν »φαγεῖν ἄμαχοι: paulo aliter; nam Eubulus *quantitatem* »ciborum spectavit, Aelianus magis *qualitatem*.« —

Quum *Versus quartus* esset iusto minor, *quintus* vero ὑπέρμετρος; (nam in fine scribebatur πρὸς φίλου τινὸς,) Casaubonus sic rescribendum censuerat:

ἕνα γὰρ ἐκεῖνον ὄντα, ὡς ὄντας δύο
λογίζομαι, νὴ Δία, μεγάλους, μᾶλλον δὲ τρεῖς.
ἂν φασι παρακληθέντα πρὸς φίλου τινος &c.

Equidem nil opus esse duxi, ut complere quartum versum tentaremus, quem ipse Athenaeus in fine abruptum citare potuit; quamquam non me praeterit, ipsum illud hemistychium, quod superest, μεγάλους, μᾶλλον δὲ τρεῖς, siquidem prius hemistychium senarii esse statuatur, mendo non vacare, ob spondaeum secundam sedem occupantem. *Quinto* vero *versui* certissimum fore remedium iudicavi, si inutile pronomen τινὸς resecaretur: quod ex interpretatione temere adiectum fuisse, fidem etiam facere videbantur codices nostri: quorum alter (cod. *a.*) duo etiam adiecta pronomina habet, φίλου αὐτοῦ τινος;

alter *b*. ſic habet, φίλου .... τινὸς, vacuo ſpatio relicto, cum in exemplari ſuo vocem αὐτοῦ perſpicue legere non valeret librarius. Utroque ſane, & αὐτοῦ, & τινὸς, percommode carere potuimus.

c *Verſ.* 7. Dixerat Timocrati amicus convivator, *Veniret ad coenam, quando*

εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ᾖ.

id eſt, *quum umbra ipſi metienti futura eſſet viginti pedum.* Nempe (ut ex Polluce VI. 44. & Heſych. in Δεκάπουν στοιχεῖον, in Ἑπτάπους σκιὰ, & in Δωδεκάπεδος, partim Caſaubonus docuit, ad Athen. VI. 243. a. partim Salmaſius ad Solin. p. 446 & 455. cum quibus conferendus Ioh. Matth. Geſnerus ad Luciani Saturnal. cap. 17. T. IX. p. 340. ed. Bipont.) vulgo olim Athenis horam diei umbrae longitudine aeſtimabant definiebantque. Umbram autem ſpectabant, quam mittebat ſive ſuum cuiuſque corpus, ſive gnomon aliquis erectus aut columella, cui altitudo eſſet corporis humani mediae fere ſtaturae: eamque umbram metiebantur pedum numero. Umbram ipſam, ſive terminum umbrae, non modo τὴν σκιὰν vocabant, ſed & τὸ στοιχεῖον, quaſi eam partem ſive lineam ſcalae per pedes diviſae, quam tangebat extrema umbra: στοιχεῖα enim in quaque re dicuntur *ſingulae partes, e quibus conſtare totum intelligitur.* Atque, iſta ratione definiendae horae diei praeſertim uſos eſſe Athenis, reperimus, in indicando *tempore quo adeſſe iubebantur convivae ad coenam vocati.* Erat autem tempus coenae varium, ut mos cuiuſque ferebat aut commoditas. Itaque alius convivator adeſſe ſuos convivas iubebat ὅταν ᾖ ἑπτάπους ἡ σκιὰ, ut apud Ariſtoph. in Athenaei Supplemento a Caſaub. edito in Animadv. ad lib. XI. cap. 14. alius ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, ut apud eumdem Ariſtoph. Eccleſ. 648. alius, δεκάποδος, (ſcil. οὔσης τῆς σκιᾶς, aut ὄντος τοῦ στοιχείου,) ut ex Menandro refert Athen. VI. 243. a. Convivator autem, de quo nunc Eubulus loquitur, heluonem Philocratem ad coenam vocans, dixerat ei, *adeſſet quando metiens umbram reperiſſet eſſe viginti pedum;* id eſt, paulo ante ſolem occidentem. At famelicus heluo, cui non in mentem venerat, poſſe aliquem (cui praeſertim lauta res domi eſſet) tam ſero diei coenam capere, perſuaſerat ſibi, lautas epulas ſolido de die atque etiam primo mane initium ſumturas; &, quod de pomeridiana

umbra dixerat convivator, de antemeridiana & matutina c umbra interpretatus erat. Igitur oriente ſole, cum umbrae longitudo adhuc amplius XXII pedum eſſet, veritus, ne ſero veniret, aut etiam civilius fore ratus, ſi non ad ipſum horae momentum quo ad epulas adcumberetur, ſed honoris & obſequii cauſſa aliquanto maturius praeſto eſſet, adcurrit homo; ſeque etiam, quod non maturius veniſſet, excuſat.

Caeterum in poëtae verbis parum aut nihil difficultatis ineſt. *πλεῖν verſ.* 10. nota forma attica & poëtica pro *πλεῖον*, quod ipſum *πλεῖον* h. l. perperam habet cod. *a*. *Verſ.* 11. *φᾶναι* an pro *φῆναι* recte dici poſſit, neſcio. Oportebat penultimam eſſe longam: aliâs *φάναι* ſcribi potuiſſet, conſueta praeſ. & imperf. infinitivi forma. *Verſ.* 12. ſic vulgo legebatur:

δι' ἀσχολίαν παρόνθ' ἥκειν ἅμ' ἡμέρᾳ.

quod ob ſpondaeum in quarta ſede non ferebat iambici metri ratio. Itaque tranſpoſui verba, ut monuerat Hermannus de Metris p. 165.

AMPHIDIS duobus illis *verſiculis*, *'Ασυμβόλου δείπνου* &c. quaenam potiſſimum vis aut ſententia inſit, minus me percipere fateor. Eos latine ſic reddidit Grotius in Excerptis p. 522.

Deſerere qui audet coenam immunem a ſymbola,
hunc & fugacem in acie ne dubites fore.

Brunckius (ut ex notulis cognovi ad oram libri ipſius ſcriptis) duos iſtos verſus ad ſuperiores referendos cenſuit, & dein ſic ſcribendum: *"Αμφις φησὶν ὁ κωμικός· 'Ασύμβολον κώθωνα μὴ παράλιμπανε. Χρύσιππος δὲ φησίν· Κώθων δ' οὐ — — διωκτός. 'Αντιφάνης δὲ* &c.

Χρύσιππος δὲ φησίν. 'Ασυμβ. &c. Perperam *Χρύσιππον* mssti noſtri. Duos verſus, qui ſequuntur, *ἀδεσπότους* eſſe, monuit Caſaubonus, ut pleroſque proverbiales; *Chryſippo* vero h. l. tribui, quia ex eius philoſophi libris ſumti ſint a Deipnoſophiſta. In eiſdem verſibus vitioſe *περιλίμπανε* & *περιληπτὸς* legebatur in ed. Ven. & Baſ. quae e ſuis msstis correxit Caſaub. quibus adſentiuntur noſtri. Qua occaſione de frequenti librariorum lapſu, voculas illas *παρὰ* & *περὶ* cum in Athenaei libris, tum in aliis ſcriptoribus, perperam inter ſe permutantium, conqueritur idem Vir doctus. Quod genus erroris & a nobis in Polybii, in Epicteti, in Simplicii codicibus aliiſque, frequenter notatum eſt.

d In ANTIPHANIS *priori versu*, *ποθὲν* habent editiones omnes; nec e msstis aliud quid enotatum. Nec incommoda sententia: *alicunde*, vel *undecumque*. Grotius vero (cuius versionem Graecis subieci, ex Excerpt. pag. 636.) *πόθεν* scripsit: quod si consulto ab eo factum, construxit cum infinitivo *δειπνεῖν*, *habes unde coenes*, id est, *facultatem habes coenandi.*

Duo alii qui sequuntur, eiusdem ANTIPHANIS *versus*, sic editi legebantur:

Μακάριος ὁ βίος, ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον,
εὑρίσκειν, ὡς μάσσημα ταῖς γνάθοις ἔχω.

» Locus (inquit CASAUBONUS) mendi manifestus. In » utroque versu laborat modulus metri: tum autem sen» tentia absurda. Quaenam, obsecro, *felicitas*, subinde *so» licitum esse de invenienda aliqua nova parandi victus ratio» ne?* Praeterea falsum est, id Antiphanem sensisse: qui » contrarium potius voluit, ut ex praecedentibus clarum, » & ex instituto ab auctore nostro sermone. Corrigo:

» *Μάκαρς ὁ βίος· οὐ δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον*
» *εὑρεῖν ποθ', ὡς μάσσημα ταῖς γνάθοις ἔχω.*

» Fortunam suam praedicat parasitus. *Beatam*, inquit, *vi» tam! nihil mihi opus, novam quot diebus rationem inire qui » habeam quod edam.* « — Quam emendationem, cum certius nullum remedium male adfecto loco suppeteret, adoptavi; nisi quod *μάσημα*, praeeuntibus editis & msstis, simplici litera *σ* scripsi, qua nil opus erat duplicata. Illud quidem nonnihil addubitaveram, debuerint-ne forsan verba *Μακάριος ὁ βίος* *ironice* dicta intelligi, ut non opus fuerit *negante particula.* Peius vero etiam, quam editi, habent mssti nostri, *Μακάριος ῷ βίος ῷ δεῖ* &c. nisi quis forte ingeniosior in ipso hoc monstro aliquam lucis scintillam perspiciat.

Ταῦτα οἴκοθεν ἔχων, εἰς τὸ συμπόσιον ἦλθον, -- ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων παραγένωμαι. » Epitomae » auctor omnem sermonum seriem & operis totius faciem » ita corrupit, ut quid a quo & quorsum dicatur in illius » Excerptis nulla coniectura possis assequi. Omisit enim » quaecunque fere decori & nexus gratia, ut fieri amat in » Dialogorum textura, erant addita, tamquam vesti prae» texta. Si quid eiusmodi non est omissum, scias, aut » verbi alicuius venustatem, aut dicti novitatem, fecisse » ut id excerperetur: quod nos cum aliis non paucis ob-

» ſervavimus locis, tum in hiſce, Ταῦτα οἴκοθεν &c. Pronuntiabat iſta unus convivarum, poſt longam & teſtimoniis antiquorum plenam orationem. *Haec*, ait, *domo ad hoc convivium attuli: iam ante meditatus, qui poſſem huc accedere cum parata mercede quam hoſpiti meo darem.* στεγανόμιον apud Atticos (nam alii aliter) ea dicitur merces, quam hoſpes ex hoſpitio diſcedens pendit ſtabulario. [vid. Heſych. h. v.] Latine, *pretium manſionis.* Apuleius: *Quin imus, & itineris matutini gratiam carpimus? Sumo ſarcinulam, & pretio manſionis ſtabulario perſoluto, capeſſimus viam.* Editum erat περιγένωμαι. Culpa librarii errorem genuit interpretis poſterioris; [Dalechampii, qui, *ut hoſpitii mercede non perſoluta evadam*, vertit:] nam mirum, Natalem legiſſe recte, & non male ſententiam expreſſiſſe. In editione Turnebi pro verſibus habentur haec omnia & diſtinguuntur: magno profecto errore. Neque hoc dico, ut magni viri, quos veneror, manes violem: ſed ut aequioribus utar doctis viris, ſi quando in tam longo opere ſomnus irrepens nos opprimat. « Haec CASAUB. — Et ego quidem (ut inde pergam, in quo ille deſiit) pariter, in toto huius operis decurſu, eo me loco verſari intelligo, ut profiteri debeam, hanc veniam me petere dareque viciſſim. Athenaei hunc locum iam tetigerat Vir doctus in Animadverſ. ad p. 4. b. ubi de *ſymbolis* agebatur, quas Deipnoſophiſtae *e commentariolorum ſuorum faſciculis* conferebant. Verbum παραγένωμαι noſtris in codicibus recte ſcriptum. d

Ἄκαπνα γὰρ αἰεὶ ἀοιδοὶ θύομεν. » Vetus dictum eſt, cuius auctoritate factum ſuum tuetur iſte conviva, qui dixit modo, *ſe, pro ſymbola, auctorum locos recitaſſe. Ius namque eſt hoc*, inquit, *cantorum & poëtarum, ut ſacrificent ſine fumo;* hoc eſt, laute epulentur nullo ſuo ſumtu. θύειν hic potius τὸ εὐωχεῖσθαι, quam *ſacrificandi* actum, ſignificat; quia rem ſacram *convivium opiparum* ſequebatur. ἄκαπνα quae dicantur proprie, docent nos & Iuriſconſulti. In hoc proverbio denotat ea vox τὸ ἀδάπανον: quia dapſilium epularum ſymbolum apud poëtas eſt *ignis* aut *fumus*, ut in hoc auctore ſaepe vides, & teſtatur dictum vetus in ſcholiis Ariſtophanis, τὸ πῦρ εὐωχίας σημεῖον. Sic igitur dictum iſtud παροιμιῶδες auctor noſter uſurpat: alii ſcriptores aliter. Leonida, poëta epigrammatarius, verſiculos Caeſari offe- e

e » rens muneri, Καλλιόπης γὰρ, inquit, ἄκαπνον ἀεὶ θύος.
» [Analect. Brunck. Tom. II. p. 193. num. 17.] Michaël
» Psellus, in Epistolis pereruditis, quae lucem opinor nec-
» dum videre, [cf. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 438.] loquens
» de solemnitate nuptiarum, cui admixta severitas philo-
» sophica : οὐ γὰρ ᾔδειν ταῖς Ἐλευσινίαις (nempe τελου-
» ταῖς, & fortasse addenda vox ea nostro codici) μέλλων
» προσιέναι, καὶ μυστηρίοις ἀτεχνῶς ἀπαντήσεσθαι, καὶ
» ἄναυλον καὶ ἄχορδον ἑορτάσαι πανήγυριν, καὶ θύσαι ὅ
» φασιν ἄκαπνα.« CASAUBONUS. —— Conf. Erasmum in
Adag. *Sacrum sine fumo*; ubi ex Luciani Amorib. c. 4. T.
V. p. 260. idem proverbium his verbis citatur : ταῖς ἀκά-
πνοις, ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. Verba ab
Athenaeo prolata, si post γὰρ inserta γε aut τοι parti-
cula esset, perfectum efficerent senarium :

Ἄκαπνα γάρ γ' αἰεὶ (aut τ' αἰεὶ) ἀοιδοὶ θύομεν.

Ac sunt haud dubie e poëta aliquo desumta.

Ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστιν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς.
» Solent fere singula in Excerptis capita incipere a voce
» Ὅτι : ut in Epitome Strabonis nunquam non : hic ve-
» ro nonnunquam. [De quo iam aliquoties a nobis mo-
» nitum est.] Cum ista legas, Ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστιν ἐν
» χρήσει τοῖς παλαιοῖς, non aliud arbitreris, nisi *de usu*
» *verbi* μονοφαγεῖν monuisse Athenaeum. Ego tamen
» aliter censeo. Puto enim, Athenaeum isto sane quam
» opportuno loco (bona siquidem primi & secundi libri
» pars *Veterum mores circa mensam* continent) de consue-
» tudine antiquorum egisse, qui soliti in suis conviviis
» suas singuli separatim escas comedere, nec in commu-
» ne convivari, verum ἰδίας μερίδας ἔχοντες. Talia fue-
» re illa Heroum apud Poëtam convivia. Quam ob caus-
» sam Plutarchus, [Symposiacῶν II. 10.] Ὁμηρικὰς δαῖ-
» τας & Ὁμηρικὰ δεῖπνα agitari ab iis scribit, qui habent
» quisque suam sibi appositam μερίδα. Sunt alii codices
» magni eius scriptoris, in quibus scriptum Ὀμβρικὰς &
» Ὀμβρικά : eamque γραφὴν doctissimi viri sunt interpre-
» tati : sed liquet mihi, alteram veram esse, hanc falsam.
» Nam, Homericarum epularum eam esse omnium ratio-
» nem, sciunt omnes : de iis autem loqui Plutarchum sa-
» tis ipse indicat, cum eadem convivia στρατιωτικὰ καὶ
» παρεμβολικὰ, *militaria & castrensia* nominat. Ita igitur
» veteres; postea coepere in commune apponi cibi; in

»quo humanitas esse maior visa est. Caeterum de voci- e
»bus *μονοφαγεῖν* & *μονοφάγος*, libro II. cap. 8.« [ad pag. 47. c.] CASAUBONUS. — Eodem vero loco ad quem hic provocat vir doctus, (Animadv. ad II. 47. c.) ipse tamen sic scribit: »Libro priore observabatur, extare in vete»rum scriptorum monumentis *verbum μονοφαγεῖν.*« Ac sane, *verbi* illius *usum* adnotare h. l. ex Athenaeo voluisse videtur Epitomator; (alioquin non ἔστιν ἐν χρήσει dicturus erat, sed ἦν ἐν χρείᾳ: cui non modo non repugnat, verum etiam consentaneum utique est, ut de *re* pariter hoc loco dixisse Athenaeum credamus; quamquam de *portionibus aequalibus* infra rursus agit, cap. 21. nostrae ed.

Cum convicio isto, quod in hominem *μονοφάγον* ingeritur in *Ameipsiae* versu, Ἐῤῥ' ἐς κόρακας &c. commode idem Casaubonus, praedicto loco, confert illud Senecae dictum: *Visceratio sine amico, vita leonis ac lupi est.* Epist. XIX. In istis Ameipsiae verbis irrepsit in nostrum exemplum ex edit. Casaub. scriptura parum legitima τοιχώρυχε, accentu in antepenultima syllaba posito. Rescribe τειχωρύχε, quod recte in ed. Ven. & Bas. expressum.

AD CAP. XV.

Post ista verba, καὶ τοιχωρύχε, in quibus finem fecimus superioris capitis, sequebantur in ed. Ven. & Bas. haec: Περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου. Ὅτι Ὅμηρος ὁρῶν τὴν σωφροσύνην &c. Ubi ista, Περὶ τοῦ - - βίου, merito e contextu sustulit CASAUBONUS, monuitque in ANIMADVERS. »Erant illa verba *Titulus sequentis sermo»nis*, ex ora libri in contextum translatus. Sunt autem, »quae disputantur hoc loco *de Heroum apud Homerum vita*, »sumta ex Dioscoridis opere, cui erat index, Οἱ παρ' »Ὁμήρῳ νόμοι, id est, *De Legibus & Institutis quae apud »Homerum observantur.* Didici hoc docente me Suida, qui »in Ὅμηρος plurima ex Athenaeo descripsit; neque au»ctorem tacuit, unde haberet Athenaeus; quod fecit »Eclogarius. Hic est *Dioscorides*, Isocratis discipulus, ut »paullo post dicitur. Laudatur Athenaeo & Dioscorides »ἐν Ἀπομνημονεύμασι: qui non est, opinor, alius.« — Titulus iste, Περὶ τοῦ — — βίου, in nostro cod. *b.* non comparet: in cod. *a.* vero rubro scriptus adest. Commode vero facturus fuisset Epitomator, si sic scripsisset:

e Περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου φησὶ Διοσκουρίδης, ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς, ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ Νόμοις· ὅτι Ὅμηρος ὁρῶν &c. Certe, ex *Dioſcoride* ſumtam eſſe eam, quae hinc ſequitur, diſputationem, ipſe Epitomator ſub finem, (p. 11. a.) at nonniſi in tranſcurſu, ſignificavit. At Suidas (ut eſt a Caſaub. obſervatum) in Ὅμηρος, ſive integro Athenaei opere uſus, ſive diverſis a noſtra Epitome Excerptis, eiſque paſſim paulo locupletioribus, ita ſcribit: Ὅτι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ νόμοις φησὶν, ὡς ὁ ποιητὴς ὁρῶν τὴν σωφροσύνην &c. Unde hunc locum initio paulo auctiorem dedi, quam vulgo ex Epitome noſtra editus erat, ubi ex abrupto ſic ſcribebatur: Ὅτι Ὅμηρος ὁρῶν &c.

Mox dein ἔτι δὲ ἁρμόζουσαν erat editum, ubi ἁρμόττουσαν dedere noſtri codices cum Suida. ἐμφῦσαι πᾶσιν αὐτὴν bene edidit Caſaub. cum πάλιν αὐτὴν haberent ed. Ven. & Baſ. & ſic fere Suidas, πάλιν ἐμφῦσαι αὐτήν. Ubi adnotavit CASAUB.: »Verius eſt πᾶσιν aut παισίν.« — nulla msstorum facta mentione. At in ipſum πᾶσιν recte conſentiunt noſtri codices.

f τὸν ζῆλον ἐν τοῖς καλοῖς ἔργοις. ἐπὶ τοῖς edd. & cod. *b.* quod quidem cum ſequenti verbo ἀναλίσκωσι minus conveniebat. ἐν recte dedit Suidas; quae vocula & olim in Epitomae codicibus fuiſſe videtur, ſed abſorpta dein a litera ν, in quam deſinit vox praecedens: itaque praepoſitio prorſus deeſt noſtro codici *a.* in aliis codicibus (ut in noſtro *b.*) ex coniectura parum felici ſuppleta. εὐεργετικοὶ καὶ κοινωνικοὶ rurſus ex Suida recepi. Perperam κοινοὶ edd. cum mss. Ex eodem Suida ſupplevi iſta verba, καὶ πρώτας, ἔτι δὲ καὶ ἐμφύτους οὔσας, quae omiſit noſter Epitomator. Latine: *utpote quae & primae atque etiam congenitae eſſent.*

a Quae *pag.* 32. *& ſeq. noſtrae editionis* (ubi ad oram interiorem notata eſt *p.* 9. *a. editionis Caſaub.*) paulo uberiora, quam vulgo ibi legebantur, ex *Suida* edidimus, ea ab *Epitomatore* noſtro ſic erant in brevius contracta: Ἁπλῆν οὖν ἀποδέδωκε τὴν δίαιταν πᾶσι, καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοίως βασιλεῦσιν, ἰδιώταις, νέοις, πρεσβύταις, ὀπτὰ παρατιθεὶς πᾶσι κρέα, καὶ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βόεια, ἔν τε ἑορταῖς καὶ γάμοις καὶ ἄλλῃ συνόδῳ. καὶ οὐ θρῖα καὶ κανδύλην, καὶ ἄμητας, μελίπηκτά τε &c. - - - τὴν ψυχήν. Αιαντα

οὖν (ubi καὶ Αἴαντα οὖν Suidas dedit) μετὰ τὴν μονομαχ. - - - κρέας ὀπτὸν (omiſſa voce βοὸς, quam Suidas adiecit) δίδωσι, καὶ Ἀλκίνῳ δὲ, τῷ τὸν τρυφερὸν ἠρημένῳ βίον, ἀφιστῶν ἡμᾶς τῶν ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν. καὶ Μενέλαος δὲ (ſic nonnulla hoc loco inſeruit Epitomator, quae ſuperius Suidas paulo ampliora poſuit) τοὺς τῶν παίδων γάμους ποιῶν, Τηλεμάχῳ νῶτον βοὸς παρέθηκεν· a

ὀπτὰ τὰ ῥά οἱ γέρας πάρθεσαν αὐτῷ,

καὶ Νέστωρ δὲ βόας θύει &c. Neque in iſtis omnibus diſſentiunt ab editis libris noſtri mssti; niſi quod pro ἠρημένῳ βίον, perperam ἠρημένον βίον habent; pro νῶτον βοὸς vero, recte νῶτα βοὸς παρέθηκεν. Vide Odyſſ. δ'. 65 ſq. ubi & verſus ille legitur, quem decurtavit Epitomator, integrum vero Suidas adpoſuit, ὄπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, &c. Quod de *aſſis carnibus* ait, idem pariter a Platone obſervatum libro III. de Repub. adnotavit Caſaubonus: οἶσθα γὰρ, ὅτι ἐπὶ στρατιᾶς, ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν, οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ (Ὅμηρος,) καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἑφθοῖς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς, &c. quae verba leguntur in edit. Maſſey T. I. p. 210. Conf. quae apud Noſtrum idem Dioſcorides paulo poſt ait, p. 9. d. Pro κανδύλην, quod in Epitome vulgo agnoſcunt libri omnes, rectius Suidas κάνδυλον dedit. Eſt autem ὁ κάνδυλος, *placenta ex amylo, caſeo, lacte & melle confecta.* Nec aliam nominis formam, niſi maſculini generis, agnoſcunt Pollux, Heſychius & Suidas. Apud unum Etymologum Κανδύλη reperitur. De *Aiace* quod commemoratur, eſt ex Iliad. η'. 321. Quod de *Neſtore* & *Phoenice* refert Epitomator, (nam de *Phoenice* quidem tacet Suidas, haec tantum adponens verba, καὶ τῷ Νέστορι γηραιῷ ὄντι κρέας ὀπτὸν βοὸς δίδωσι) id unde ductum ſit, haud ſatis mihi compertum: videtur autem illud de *Neſtore* ad Odyſſ. γ'. 33. reſpicere; iſtud vero de *Phoenice* ad Iliad. ι. 206. ubi tamen *bubulae carnis* non ſit mentio, ſed *ovinae*, *caprinae* & *ſuillae*: quare vocabulum βοὸς rectius fortaſſe a nobis iſto loco fuiſſet praetermiſſum. Eodem loco iſta Ἀλκίνῳ δὲ &c. uterque habet, & Suidas & Epitomator: nec tamen in epulo, quo Ulyſſem excepit Alcinous, *carnium* prae caeteris, nedum *bubulae carnis*, mentionem video factam, ſed (Odyſſ. η'. 175.)

σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,

εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, — — —

fercula multa adponens. Superius, ubi post eumdem versum, σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη &c. a Suida ex Dioscoride prolatum, sequebatur iste,

δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας,

erat is ex Odyss. α'. 141.

b Quod dein ait Epitomator, καὶ Νέστωρ δὲ βόας θύει &c. de hoc vide Odyss. γ'. 5 sqq. & de filiis Nestoris ibid. vs. 32. Eorumdem verborum loco haec habet Suidas: Καὶ Νέστορα δὲ ποιεῖ παρὰ τῇ θαλάσσῃ τῷ Ποσειδῶνι κεχαρισμένην τινὰ θυσίαν ἐπιτελοῦντα, καὶ πολλοὺς ἔχοντα, (disces ab Epitomatore nostro, quid sit quod hic apud Suidam interciderit,) τάδε παρακελευόμενον

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν, πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω.

καὶ τὰ ἑξῆς. Tum continuo apud eumdem Suidam sequuntur ista: Καὶ Ἀλκίνους δὲ τοὺς τρυφερωτάτους &c. usque παρατίθεται τραπέζας. quae, ab Epitomatore praetermissa, isto loco e Suida inserui, ducta ex Odyss. θ'. 59 sqq. Tum pergit idem Suidas: Καὶ τοὺς μνηστῆρας, ὑβριστὰς ὄντας, & reliqua, quae eadem habet Epitomator ad usque verba μαγειρικὰς μαγγανείας, in quibus desinit apud Suidam istud fragmentum ex Athenaeo excerptum. Nonnulla ex his, quae hoc loco Epitome habet, excerpsit etiam Eustath. ad Odyss. μ'. p. 492, 9 sqq.

c ὥς ὁ Μένανδρός φησιν, ὑποβινητιῶντα βρώματα. *Menander*, in fabula cui titulus Trophonius; ut docet idem noster Athen. IV. 132. f. & XII. 517. a. ubi ipsos Menandri versus adposuit.

Καὶ τὸ παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκαβον καλούμενον βρῶμα. » Scribendum, addito articulo, καὶ τὸ παρὰ τοῖς » πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλ. βρ. Aliud, παρὰ πολλοῖς, » *a multis*: aliud, παρὰ τοῖς πολλοῖς, *a vulgo*. Est sane in» fimae atque estricis plebis dictio, λασταυροκάκκαβον: » qua neque os suum, neque suas chartas inquinarent » elegantiores. Nam Chrysippi τὸ συρφετῶδες ex Seneca » novimus & Galeno. Locus autem sumtus est ex illius » Περὶ Καλοῦ καὶ Ἡδονῆς. Etiam λάσταυρος, pro *catillone*, » plebeia vox. Critici veteres ob dictionem ἡμιλάσταυρος » Menandrum exagitarunt, [Pollux VI. 161. nec tamen tam ob vocem ipsam, quam ob eius compositionem] » literarum subtilitati sine aemulo genitum. « CASAUBONUS. — Emendationem istam παρὰ τοῖς πολλοῖς, proba-

vit Brunck in ora fui libri: quae, quamquam non ita cer- c
ta, ut in contextum recipi debuerit, (potuit enim etiam
παρὰ πολλοῖς, apud multos, a multis, fcribere Chryfip-
pus; & fic quidem ifta verba etiam ex hoc loco citavit
Euftath. ad Od. μ'. 492. 13.) tamen eam habet fpeciem,
ut pro coniectura utique probabili fub contextu noftro
adnotari potuiffet. De vocabulo *λάσταυρος* videat, cui lu-
bet, Suidam h. v. & Euftathium ad Iliad. β'. p. 196. 18.
alibique paffim; tum Hefychii interpretes ad vocem *λά-
σταρνοι*, & Pauw ad Phrynich. p. 84. Ufus eft eo vo-
cabulo Theopompus, apud Athen. IV. 167. b. & apud
Polyb. VIII. 11, 6. haud delicatus utique in eligendis di-
ctionibus fcriptor. Compofitum nomen *λασταυροκάκκα-
βον* duplicata in medio litera κ fcribitur apud Euftath.
Od. μ'. 492. 14. itemque apud Suidam hac voce; ubi
eumdem hunc Athenaei locum refpiciens ait: *βρῶμά τι
ἐστὶ παρὰ Χρυσίππῳ εἰρημένον, ἐν τῷ Περὶ Καλοῦ καὶ
Ἡδονῆς· ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης περιεργοτέρας.*
(quo ex Suidae loco titulum fcriptionis Chryfippi, quam
dixerat Athenaeus, adiecimus in Athenaei contextu, in
quo eum pro fuo more omiferat Epitomator.) Pari ratio-
ne & fimplex nomen *κάκκαβος* & (quam formam Atti-
cis praefertim in ufu fuiffe legimus) *ἡ κακκάβη*, duplici
plerumque litera κ in medio fcriptum reperitur, & id qui-
dem rectius, cf. Athen. IV. 169. c-f. fed & fubinde fim-
plici, ut apud Poll. VI. 90. apud Moeridem, (in cod.
msto citato ab editore p. 206.) & alibi paffim: quare fe-
rendam putavi fcripturam *λασταυροκάκαβον*, quam edi-
tam h. l. confentientibus msstis repereram. Si quis tamen
duplicatam literam κ maluerit, facile equidem patiar.

AD CAP. XVI.

Πρίαμος δὲ &c. Vide Iliad. ω'. 262. *Φιλόχορος δὲ
ἱστορεῖ.* Puto *ἐν Ἀτθίσι*, i. e. in Libris de *Rebus Atticis*,
qui alibi paffim ab Athenaeo laudantur.

Ἀπέκτου ἀρνὸς μηδένα γεύσασθαι, ἐπιλειπούσης ποτὲ &c. d
» De *lege Athenienfium, qua vetabatur ἀρνὸς ἀπεκτήτου
» efus*, conferendus auctoris hic locus cum alio libri IX.
» [p. 375. c.] ubi ex eodem Philochoro & Androtione
» melius hac de re & plenius. *ἄπεκτον ἄρνα* cum recte ef-
» fent interpretati *agnum intonfum*, mirum cur addiderint

d »ineptam appendicem *impexumve.* Diverso enim sensu »usurpatur τὸ πέκειν, de *pecude*, & de *lana.* Ἄπεκτος »*agnus* dicitur *tenellus*, anniculo minor, nondum πεκτχ-»θεὶς, ut ait Theocritus, *cui nec vulsa nec tonsa lana* est. »*Lana* ἄπεκτος, *non pectita*, *non carminata*, nec praeparata. »Similis fuit huic legi Valentis constitutio, de qua Hie-»ronymus contra Iovinianum libro II. *Imperator Valens* »*nuper legem per Orientem dederat, ne quis vitulorum carnibus* »*vesceretur, utilitati agriculturae providens.* Nota etiam vetu-»stissima lex de non mactando bove aratore, cuius & »Graeci faciunt mentionem, & Varro in libris De re Ru-»stica.« CASAUB. — Eustathius ad Iliad. ω'. p. 1481, 12. hunc locum citans, pro ἐπιλειπούσης legit ἐπιλιπούσης, commode. Ibidem, ἄπεκτον δὲ ἄρνα, inquit, ἡ ἱστορία ἔφη τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα.

Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων. Iliad. ι'. 360. Conf. infra, lib. IV. pag. 157. b. & Plat. de Rep. III. p. 210. ed. Mass.

e Ὄγχνη -- ἐπ' ὄγχνῃ. Sic h. l. mssti nostri, ut est in Odyss. η'. 120. Ὄχνη -- ἐπ' ὄχνῃ erat in edd. quam scripturam deinde p. 24. f. etiam codices nostri tenent.

Εἰς ἐλευθερίαν καὶ αὐτάρκειαν ἐξαιρέτως τοὺς βασιλεῖς ἀποκαθίστησι. Quam suspicionem in Notula contextui subiecta significavi, *duo* illa *verba* βασιλεῖς ἀποκαθίστησι nonnisi *ex ingenio primi editoris prognata* esse, ea mihi hunc locum nunc retractanti ita confirmata est, ut prorsus non dubitem esse hunc ipsum locum de numero illorum *plurium myriadum, quibus in manuscripto exemplo male adfectis ingenium doctissimi viri* MUSURI *attulisse remedium* praedicatur in ipsa fronte *Aldinae editionis.* Verae scripturae vestigium haud dubie codex noster *a.*, ut multis aliis in locis, sic & hîc servasse mihi videtur: persuasumque habeo, sic fere olim scriptum fuisse, εἰς ἐλευθερίαν καὶ αὐτάρκειαν ἐξαιρεῖται τοὺς πρότου. id est, *in libertatem & vitam paucis contentam priscos illos homines vindicat.* εἰς ἐλευθερίαν ἐξαιρεῖσθαι, *in libertatem vindicare*, quasi *eximere*, usitata phrasis Demostheni, Lysiae, & Isocrati, cuius discipulus fuit Dioscorides, e quo desumta haec disputatio.

f Καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲ ποιεῖ τιμῶντας αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) ἀπὸ τῆς διαίτης. »Homerus facit homines numen colen-»tes ἀπὸ τῆς διαίτης, *parte victus sui, iis quibus vescuntur*

» *ipsi.* Graeci dicerent, *ταῖς τῶν δείπνων ἀπαρχαῖς.* Li- f
» bationum veterum ritus nemo ignorat. « CASAUB. — *Δίαιτα* non modo *victus rationem* & *vivendi genus* significat, sed etiam *epulas*, *coenam.* Sic *παρὰ τὴν δίαιταν* apud Nostrum XII. 519. b. idem valet ac *παρὰ τὸ δεῖπνον*, XII. 537. d. *inter coenandum*, *dum cibum capiunt.* Sic *ἐπὶ τῆς διαίτης*, & *ἐπὶ διαίτῃ*, apud Appianum. Nonnumquam etiam ipsum *victum* denotat ac *cibum*, quem quis capit: quo respexit Seleucus Grammaticus, cum *δαῖτα* per literarum transpositionem dici ait pro *δίαιταν.* I. 24. b.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος &c. Respicit Odyss. *α'.* 150 sqq. *δ'.* 626 sq. *ρ'.* 168. Paulo ante, pro *ἀφαιρεῖ*, dant *ἀφαιροῦσι* codices nostri, ad *οἱ κράτιστοι τῶν ἰατρῶν* referentes verbum.

AD CAP. XVII.

Ἀφλεγμάντους εἶναι τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς. Da- a
lech. *nec animo turgere*, *nec corpore*; quem fere secutus sum. Monuit quidem ad h. l. CASAUBONUS: » *Φλέγμα* » & *φλεγμονὴν* latiorem significationem habere in libris » Hippocratis, aliorumque veterum, quam in recentiorum » scriptis, saepissime docet Galènus. Athenaeus [immo Dios» corides] pro *morbo ἁπλῶς* usurpat; ut, cum scribit hoc » loco, *victu parco fieri homines ἀφλεγμάντους τὰ σωμ.* » *καὶ τὰς ψυχ.* id est, *sanos & corporibus & animis.* Et » paulo post, *οὔτε φλεγμονὴν, οὔτε ἀκρασίαν πεπονθότων* » *τῶν εὖ βεβιωκότων.* « — At eisdem vocabulis, ita usurpatis, inesse tamen utique simul videtur aliqua *tumoris* atque *inflammationis* notio; ut docent loca a Foesio in Oeconom. Hippocr. sub voc. *Φλέγμα* & *Φλεγμονὴ* collecta. Ipseque Galenus in Lexico Hippocr. *Φλέγμα*, inquit, *οὐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ.* Et, ut concedam Casaubono, *ἀφλεγμάντους* h. l. generatim *sanos* dici; tamen altero, quem citat, loco (qui mox eadem pag. lit. e. legitur) *φλεγμονὴ* diversum quiddam, nempe *libidinis inflammationem*, satis perspicue dicere videtur. Et paucis post eumdem, in quo versamur, locum lineis, *αἱ φλεγμοναὶ* haud dubie sunt *inflammationes*, & *tumores inde oriundae.* Plura, ad eorumdem vocabulorum usum pertinentia, commode collegit Iunius in Adagio, *Turgida nomina.*

a Quod sequitur, *εὔχρηστον καὶ κοινὸν*, accepi pro *κοινῶς πρὸς πάντα εὔχρηστον*, *ad omnia pariter utile*. Adfinis quodammodo eiusdem vocabuli *κοινὸς* usus occurrit infra, V. 190. c. *ὅπως δὲ μὴ δόξῃ κοινὸς εἶναι πρὸς πάντας*, ubi idem valet *κοινὸν* ac *κοινῶν διακείμενον*, *pari modo erga omnes adfectus*.

Νέστορα πεποίηκε Μαχάονι &c. Vide Iliad. λ'. 105 sqq. & dein vs. 637 sqq. Mox *προφέροντα οἶνον* dabant edd. nec e msstis aliud quid enotatum. Et erunt quidem, qui tenendum id contendant: neque ego negaverim, posse istam scripturam, si quis pertinaciter id agat, utcumque defendi; hac notione, *promentem*, *expromentem*, aut etiam *offerentem vinum*. At de *cibo* & *potu* quemadmodum *προσφέρεσθαι* dicunt graeci, *capere* vel *sumere cibum potumve*; sic, qui alteri *offert traditque*, *προσφέρειν* dicitur. Quam frequenter vero in confundendis voculis *πρὸ* & *πρὸς* erraverint sive librarii sive etiam ipsi editores, quamque proclivis fuerit errandi caussa, nemo ex his, quorum in hoc genere audienda sententia est, ignorat. Denique Eustathius, hunc locum respiciens, ad Iliad. λ. p. 813. lin. 13. exserte *οἶνον δὲ προσέφερε* scripsit. Quo minus dubitavi, *προσφέροντα* h. l. recipere. De *Pramnio* vide infra, I. 30. d.

b *Σὺ μὲν, φησὶ, καθήμενος πῖνε.* Desumta verba ex Iliad. ξ'. 5. sed a primo Editore, ut videtur, correcta & suppleta. Nostri quidem codices (quos non deteriores sane eis comperimus, quibus usus Musurus est) *καθησόμενος* habent, & *πῖνε* carent. Quare videndum, ne & alia hic vel turbata sint vel omissa. Ego, quo cohaereret utcumque oratio, verba ista, *οὐ διψήσεων -- πῖνε*, parentheseos signis intercepi. *ἐπιξύοντα τυρὸν αἴγειον.* Iliad. λ. 638. *ἐπὶ δὲ, κρόμυον ποτῷ ὄψον.* Ibid. 629. cf. Eustath. p. 813, 43. *ἀλλαχοῦ λέγων, τὸν οἶνον ἐκλύειν* &c. Iliad. ζ'. 264 sq. *Ἑκάβη οἰομένη μένειν αὐτὸν*, &c. Iliad. ζ' 258 sqq.

c *Μετὰ ἄσθματος ἥκων, ἀπωθεῖται.* Sic recte noster cod. *a*. Corrupte *ἀποθεῖαν* cod. *b*. quod cum & in suo invenisset (ut videtur) editor Venetus, *ἀπωθεῖ* edidit, idque tenuere posteriores editores. At media verbi forma utique desiderabatur.

Οἷ τὸν χανδὸν ἕλκοντα αὐτὸν βλάπτεσθαι φησί. Odyss. φ'. 294. ubi quidem *ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ* legitur, ut *ἑλόντα* h. l. suspicari possis oportuisse. At potuit percommo-

de etiam verbo ἕλκοντα uti Dioſcorides. Quod ait οἷς, valet ἐν οἷς, ſcil. *in illis verbis quibus dicit*, vel *illo loco ubi dicit*. In cod. *a.* poſt βλάπτεσθαι legitur ἐν ὀδ. cum adhaerente neſcio quo ſcripturae nexu: quae valent, ni fallor, ἐν Ὀδυσσείᾳ. c

Ζωρότερον κεραίρειν διεκέλευε. Il. ι'. 203. Corrupte κεραίρας ed. Ven. & Baſ. tum δεῖν ἔλεγε edd. omnes, ex Muſuri puta emendatione. In noſtro cod. *a.* corrupte δι' ἔστε (ſic) ſcribitur, in *b.* διε..; quae mihi ex διεκέλευε (quo quidem nihil commodius occurrebat) ſive decurtata ſive corrupta viſa erant. Mox, pro κράσεως, quod recte tenet cod. *b.* cum editis, corrupte κολάσεως habet cod. *a.*

Ἴσως οὖν οὐκ ἐγίνωσκεν &c. Quo pacto haec cum ſequentibus conveniant, haud ſatis mihi liquet. Nam, quemadmodum mox dicit, *Medicos cum vino miſcere* σιτῶδές τι, ſic dein etiam apud Homerum *miſceri vinum* ait μετ' ἀλφίτου. Iliad. λ'. 638 ſq. Itaque ſuſpicatus ſum, aut interrogative accipienda iſta verba, Ἴσως οὖν οὐκ &c. aut pro οὐκ ἐγίνωσκεν oportuiſſe καὶ ἐγίνωσκεν, & deinde ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος, pro ἀλλ' ἐκεῖνος.

Τοῖς γοῦν καρδιακοῖς μετὰ οἴνου σιτῶδες ἀναμίσγουσί τι. » Quod ait de *vino cardiacis* [id eſt, *qui dolore oris ventriculi laborant*; conf. Foeſ. Oeconom. Hippocrat. in Καρδιαλγία.] » *propinari ſolito, cui ſit aliquid* σιτῶδες *im-* » *miſtum*, veriſſimum eſt. Sic enim medici praecipiunt, ut » Trallianus; cuius apponam verba illuſtrando huic loco. » Is libro XII, ſyncopes varia genera explicans, & earum » curationes docens, praeſcribit ſaepius ἄρτον εἰς οἶνον κε- » κραμένον, *panem in vinum intinctum*: ſed tmemate eo, quod » inſcribitur Περὶ τῶν ἐπὶ φλεγμοναῖς πυρετώδεσι λειποθυ- » μούντων, ita praecipit: Οἴνου διδόναι, μάλιστα δὲ εἰς » χόνδρον ἑφθὸν οἶνον ἐπιχέοντα προσφέρειν· εἰ δὲ καὶ ἄρ- » τον ἀντὶ τοῦ χόνδρου ἐπιδοίης, τὸ αὐτὸ δύναται. Ex his » poteſt intelligi, quid ſignificet auctori huic τὸ σιτῶδες. « Casaubonus. d

Ἀπὸ τῶν σιτίων. ἀπὸ τῶν σίτων. cod. *a.* Ὃς δὲ κ' ἀνὴρ &c. Iliad. τ'. 167. τῷ δὲ κωθωνιζομένῳ &c. Citat Euſtath. ad Od. β'. p. 100, 50. ἐν δὲ πίθοι &c. Odyſſ. β'. 340.

AD CAP. XVIII.

Ποιεῖ δὲ Ὅμηρος καὶ τὰς κόρας - - λουούσας. Odyss. δ'. 49. & 252. ζ'. 209 sq. κ'. 348 sqq. λοούσας erat editum, quod fortasse defendat aliquis; sed casu irrepsisse puto: no-
e ster quidem cod. uterque λουούσας dabat. οὔτε φλεγμονὴν οὔτε ἀκρασίαν πασχ. Vide paulo superius notata ad vocem ἀφλεγμάντους p. 10. a. Verba καὶ σωφρόνως ἁπτομένας connexa cum superiori participio λουούσας intellexi. Deesse vero nonnihil existimaverat CASAUBONUS. »Sententia auctoris, inquit, huiusmodi lectionem flagitat: »τῷ καὶ ποιεῖ σωφρόνως ἁπτομένας: *quam ob rem foeminas »inducit Homerus hospites caste attrectantes.* « — Si quid ego desiderassem, non id erat futurum, quod docto viro placuit.

Λούουσι γοῦν καὶ αἱ Κωκάλου θυγατέρες - - τὸν Μίνω. »*Cocali filiae*, cum vitae *Minois* insidiarentur, occasione »publici moris usae sunt, ut eum interficerent. Advenien»tem de more *lavantes*, 'calidae loco picem ferventem »infuderunt. Zenobius: Μίνωϊ τῷ Κρητῶν βασιλεῖ αἱ Κω»κάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν. Recte colli»git hinc Athenaeus, [Dioscorides apud Athenaeum] »fuisse illis temporibus morem, ut virgines honestae pe»des advenientium hospitum lavarent. Quare, cum apud »Homerum similia inveniuntur, neque mirandum, neque »succensendum maximo vatum.« CASAUBONUS. — Diodorus Sicul. IV. 79. narrans Minois interitum, filiarum Cocali non meminit: *Minoëm*, inquit, *cum lavaret*, (λουομένου αὐτοῦ) *Cocalus nimis diu in calida detinens interemit.* Uno verbo *filias Cocali Minoëm occidisse*, commemoravit Hyginus Fab. 44. Quam ex Zenobio historiam opportune adposuit Casaubonus, commode facturus fuerat, si, quo loco apud Zenobium legeretur, declarasset lectori. Legitur autem in Proverbio Λούσαιο τὸν Πελίαν, Cent. IV. num. 92. Nimis parcus, paene invidens dixerim, fuit magnus ille Animadversor in patefaciendo lectoribus suis aditu ad fontes, e quibus ipse suae eruditionis copias hauserat.

Quae sequuntur de *Cyclope*, tum de *Ulyssis sociis apud Circen*, nota sunt omnibus ex Odyss. ι'. & κ'. De *Eurytione*
f *Centauro*, habes Od. φ'. 295 sqq. De *Elpenore*, Od. κ'. 552 sqq. De *Antinoo*, Od. φ'. 293. & χ'. 8 sqq. De *Graecis*, cum de solvenda classe ageretur, *vino madidis*, Od. γ'. 139. De *Aenea*, *cum vino indulsisset*, *audacius loquente*, Iliad. υ'. 84 sqq.

» Agamemnonis verba, quibus fatetur culpam admis- a
» sam in velitatione cum Achille, proferebantur ab Athe-
» naeo in hunc modum:

» 'Αλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
» ἢ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί.

» Posteriorem horum versuum nulla hodie editio agno-
» scit, neque Iliad. ί. [vs. 119.] neque ῥαψ. τ'. [137.]
» Priorem leges in nono Iliadis, atque ei geminum Iliad.
» τ'. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
» Ne Athenaei quidem temporibus aliter habuere vulgati
» codices Homeri. Ideo subiicit statim, cum ita locum
» poëtae profert, sequi se *Dioscoridem*, qui sic emendave-
» rit. Lego ex libris, quibus olim usus est Eustathius,
» εἰς τὴν αὐτὴν τιθεὶς πλάστιγγα τὴν μέθην τῇ θεομηνίᾳ,
» non τῇ μανίᾳ: perspicue enim illo versu, ἢ οἴνῳ με-
» θύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοὶ, denotatur vis maior &
» ira numinis. « CASAUB. — Ex DIOSCORIDE totam hanc desumtam esse disputationem, supra monitum est ad p. 8. e. (initio capitis 15. nostrae edit.) Ubi sicut a nobis e Suida nomen huius auctoris adiectum est, sic haud dubie ab ipso Athenaeo ibidem adiectum erat: quo spectat, quod pro eo, quod vulgo h. l. nude Οὕτω δὲ τὰ ἔπη legeretur, codex noster *a.* οὕτω δὲ καὶ τὰ ἔπη dederit. Eustathius ad Iliadis libri Noni versum 119. cui versui alterum illum subiectum a Dioscoride Athenaeus ait, alterius istius versus non meminit: sed ad Iliad. τ'. vs. 137. (p. 1240. l. 14 sq.) scribit, post istum versum, 'Αλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, και μευ φρέιας ἐξέλετο Ζεὺς, (qui tamen differt nonnihil a superiore) adiectum a Dioscoride fuisse illum, ἢ. οἴνῳ μεθύων &c. Quod ibidem idem Eustath. τῇ θεομηνίᾳ habet, non equidem damno; neque tamen illud vulgatae apud Athenaeum scripturae praetulerim. Nam quum θεοῦ βλάπτοντος dicunt graeci, *furorem* (μανίαν) intelligunt *a Deo quodam incussum*; ipsumque *furorem* θεοβλάβειαν dicere consueverunt. Librarii nostri quid in mente habuerint, (si quid modo habuerunt) haud adsequor, cum in priori versu pro ἀασάμην alter *a.* sic ἀκοχ', alter ἀκο... scriberet. Illud haud ita male, quod ante istum versum, pro περὶ αὐτῆς, quod ad τὴν μέθην referebatur, περὶ αὐτοῦ habent, quod idem ac περὶ ἑαυτοῦ valet, *de se ipso*.

Οἰνοβαρὲς, &c. Iliad, α'. 225. b

b Ταῦτ' εἶπε τὸ Θετταλὸν σόφισμα, ἤτοι ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστής. παίζει δὲ &c. Particulam ἤτοι, (quae, *nempe*, *scilicet*, sonat) cum deesset ea editis, percommode dedit noster cod. *a*. Eiusdem voculae vestigium in cod. *b*. superest; ubi in fine mutila *η* . . . scribitur. Caeterum, quod recte animadvertit CASAUBONUS: » Placuit elegan-» tia dictionis (Ταῦτ' εἶπε τὸ Θετταλὸν σόφισμα) Excer-» ptori: quare in Eclogas suas retulit, adiecta etiam inter-» pretatione, ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστής. παίζει δ' ἴσως πρὸς » τὴν παροιμίαν ὁ Ἀθήναιος. Hoc vult: τὸ Θετταλὸν σόφι-» σμα *nihil esse aliud quam* *Sophista Thessalus: ita* » *autem videri locutum Athenaeum, ad vetus proverbium allu-* » *dentem*. Vetus enim fuit adagium, Θετταλὸν σόφισμα, » *Thessalicum commentum*, apud Hesychium & paroemiogra-» phos. « [Adde Suidam in Θεττ. σοφ. & Schol. Eurip. ad Phoeniss. 1116. ibique Valckenar. denique Erasmi Adag. in *Thessalorum Commentum*.] » *Myrtilum* intelligi, certum, » tam ex libro III. extremo, [p. 127. a.] ubi *Thessalus* di-« citur fuisse, quam ex simillimo huic alio libri septimi » loco: [p. 308. b.] σὺ δέ μοι εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαι-» σμα Μυρτίλε. Graecanicae genus est elegantiae, σόφισμα » pro σοφιστής. πάλαισμα, pro *luctatore* & *disputatore cau-* » *to*. Sic apud Lycophronem, [vs. 113.] Paridis ψυχρὸν » παραγκάλισμα, Helena. Troilus [apud eumdem Lycophr. » 308.] τερπνὸν ἐναγκάλισμα συγγόνων. Aelianus epistola » quadam, ἀργαλέος εἶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἁλμυ-» ρὸν γειτόνημα, id est, γείτων. Sic b. Chrysostomus mar-» tyrem Babylam vocat *idoli* καλὸν γειτόνημα, *malum vi-* » *cinum*. Basilius foeneratores, κακὸν συνάντημα ἑορτῆς: » hominem improbum & nemini utilem, τὸ μηδὲν ὠφέ-» λημα: vilem & abiectum, πάτημα. --- Eustathius, [ad » Iliad. β'. p. 351. 6.] postquam exposuit pluribus anti-» quum proverbium, Θετταλὸν σόφισμα, adiicit: Σόφισ-» μα δὲ Θετταλὸν φάναι τὸν ἐκ Θετταλίας σοφιστὴν, ὡς » παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται, μετάληψίς ἐστι νοήματος εἰς » νόημα ἑτεροῖον παρὰ τὸ σύνηθες. καί εἰσι πολλὰ τοιαῦτα » ζηλωτέα παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὁποῖον καὶ τὸ, Σὺ δέ μοι » εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα, ἀντὶ τοῦ, ὦ Θετταλὲ ἐλεγ-» κτικέ· ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Θετταλὸν πήδημα, καὶ » σόφισμα, καὶ τῶν ὁμοίων. --- In his & similibus exem-» plis, huius formae nomina modo active, modo passive » sunt exponenda. « CASAUBONUS. — Eiusdem generis est

Homericum illud *κακ᾽ ἐλέγχεα*, Iliad. β΄. 237. ε΄. 787. & b
Διὸς ξενίου σέβας in Scolio apud Athen. XV. 696. d. quorum istud passive dictum, pro *ἐλεγχέες* vel *ἐλεγκτοὶ*; hoc vero active interpretantur, ut valeat idem ac *σεβάζων*, *colens*, *cultor*.

A D C A P. X I X.

Πρῶτον μὲν τῷ καλουμένῳ. Desunt duo priora verba nostro codici *a.* quae recte tenet cod. *b.* cum edd.

ἀκρατίσματι, ὃ λέγει ἄριστον &c. » Recte probat au- »ctor, *ientandi* consuetudinem fuisse apud Veteres, ex »Homeri loco 'Οδυσσ. π΄. [vs. 2.] Sed in eius versu ma- »gnâ incuriâ omissum id quod maxime ad rem faciebat, »*ἅμ᾽ ἠοῖ*. Locus, qui esse dicitur *unicus in tota Iliade*, c
»extat ultimo libro; [vs. 124.] sed est obscura admodum »*ientaculi* ex illo versu probatio. Clarissima ex *Antiphane*, »cuius verba ita concipimus: *Ἄριστον ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος »ποιεῖ· εἶτ᾽ ἐπάγει· Συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ᾽ ἐμοῦ;* »id est: *Interea dum cocus prandium parat: & mox: De »ientando mecum quid animi tibi est?* vis-ne mecum ienta- »re? Praetermisit Athenaeus quae inter utrumque ver- »sum erant a poëta interiecta, quae ad propositum ni- »hil faciebant: fortasse illis describebatur prandii appa- »ratus. *Πῶς ἔχεις ἀκρατίσασθαι, ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ ἀκρατ.* »Idem comicus alibi, *Πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις;* »*Εἰρηνικῶς.*« Casaub. — Pluscula ex hac Athenaei disputatione in suos ad Od. π΄. commentarios p. 589, 39 sqq. retulit Eustathius. In versu ex Il. ω. 124. citato, in *ἐσσυμένως τε πένοντο* consentiunt apud Athen. mssti cum edd. ubi *ἐσσυμένως ἐ π έ ν ο ν τ ο* editur apud Homerum. Ibidem quod *ἐ ν τ ύ ν ε ν τ ο ἄριστον* scribitur, vitiose factum pronunciavit Clarkius ad eum locum; quia enim prima in *ἄριστον* longa est, oportebat (sicut in versu ex Odyss. π΄. 2. citato) *ἐ ν τ ύ ν ο ν τ᾽ ἄριστον*, ut esset penultimus pes spondaeus, pro dactylo. Ubi tamen recte Ernestus monuit, haud ita male in veterrimis Codicibus manu exaratis verba in fine *plena* (absque elisione) scribi solita esse, & pronunciandi rationem iudicio lectorum relictam. Quem eumdem morem frequenter, ubi ad integros Athenaei libros accesserimus, in vetustis nostris membranis Veneto-Parisiensibus observabimus. In Antiphanis *ver-*

c *ſu priori* iuſtam metri rationem requiro. *Alter*, ſenarius eſt, cui demtus pes poſtremus. Eo in verſu particulam πως, ut in omnibus editionibus (puto etiam in msstis) factum, *enclitice* ſcribere, & *indefinite* accipere malui, quam Caſaubonum ſequi, qui πῶς interrogative acceptum voluit. Aliud eſt, πῶς ἔχεις πρὸς τοῦτο; aliud, ἔχεις πως ποιεῖν τοῦτο; ubi ἔχεις cum infinitivo valet *potesne hoc facere ?* & πως particula eam fere vim habet, quam Gallico idiomate adiectâ particulâ *bien* exprimeres: *pourrois - tu bien déjeuner avec moi ?*

d Φιλ. δέ φησιν, ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο. Ferri hoc potuit: ſed rectius puto, quod habet Euſtathius, hunc locum reſpiciens ad Odyſſ. π'. pag. 589 extrema, τροφαῖς τέτταρσι: quod fortaſſe in contextum recipi debuerat. Verumtamen ibidem nec in proxime antecedentibus, nec in ſequentibus, prorſus ad verbum citatus hic locus ab Euſtathio eſt.

τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν, διανηστισμὸν ἔλεγον. » Miram
» vocem διανηστισμὸς, pro eo quod dicimus nos Fran-
» coceltae plane ad verbum *déjeuner*. Sed nobis ratio con-
» ſtat: eſt enim quaſi *deieiunare*, pro *ieiunium ſolvere ;* ut
» *deonerare*, & *dearmatus*. Saepe ita accipimus τὴν *de*:
» Graeci, quod ſciam, τὴν διὰ nunquam. *Ieiunare* Grae-
» cis νηστεύειν & νηστίζεσθαι: *frangere ieiunium*, ἀπονηστί-
» ζεσθαι. Heſychius: Ἀπονηστίσασθαι· ἀπὸ νηστείας ἐπὶ
» πρώτην ἐλθεῖν. Scribebam ἐπὶ ἐδωδήν: ſed vulſit aurem
» magnus noſtrarum Muſarum ἀρχιερεὺς, qui in ſeptimo
» divini operis De Emendatione Temporum aliter inter-
» pretatur Heſychii verba, & ad ritus veteris Eccleſiae
» Chriſtianae refert; quod eo nobis probabilius videtur,
» quia doctiſſimum illum Grammaticum ſcimus fuiſſe
» Chriſtianum, contra quam ſit quibuſdam viſum. Quis
» credat, alienum hominem a pietatis noſtrae ſacris tot
» locos utriuſque Foederis expoſiturum? Praeterea Epi-
» phanium bis laudat; Cyrillum ſemel: υἱοθεσίαν explicat
» τὸ ἅγιον βάπτισμα: meminit etiam Ἀντιχρίστου, &
» Apoſtolorum aliquot nomina interpretatur. Chriſtianus
» igitur Heſychius. Proprie διανηστισμὸς eſt *ieiunii conti-*
» *nuatio :* διανηστίζεσθαι, *ad finem uſque ieiunare.* Qui
» apud Graecos primi auctores huius moris fuere, facti
» invidiam verbo iſto levatum iverunt; quaſi non tam
» levi hoc cibo inſititio ieiunium frangerent, quam illud

» praestarent, ut ad praescriptum moribus aut religione » ieiunii finem possent durare. « CASAUB. — Quid-ni praepositioni διὰ tribuamus vim satis usitatam in verborum compositione, *inter*: ut sit διανηστισμὸς ex ipso veriverbio, *interruptio ieiunii*, nempe *modicus cibus inter ieiunandum captus*, priusquam scilicet ad iustam coenam accedamus. Pari quidem ratione Angli *ientaculum* suo idiomate *breakfast* vocant. Graecum vocabulum ex hoc loco repetiit Eustath. ad Odyss. π'. p. 590, 2.

τὸ δ' ἄριστον, δορπηστόν. Sic percommode ed. Ven. cum msstis & Eustath. l. c. Pro quo temere, citra necessitatem certe, δορπιστὸν posuit editor Bas. quem secutus est Casaub. Vide Hesychii interpretes ad vocem Δόρπιστος, & Brunck. ad Aristoph. Vesp. 103.

ἔστι δ' ἡ τάξις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τῶν ὀνομάτων. Acceperam quasi dixisset ἔστι δ' ἡ αὐτὴ τάξις. *Est autem idem ordo.* Rectius fortasse fuerit, pro ἥδε ἡ τάξις accipere: *Est autem etiam apud Aeschylum ordo nominum huiusmodi.*

AESCHYLI *duos priores versus* sic corrigendos censuerat CASAUBONUS:

Καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα· σῖτον αὖ διώρισα.

Valckenaer ad Phoeniss. p. 204. nil mutans in secundo versu, sic legebat:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ λόχους
ἔταξα· σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα.

Corn. Pauw in Notis ad Aeschyli Fragm. p. 1109 sq. vocem στρατάρχας e varietate lectionis in contextum irrepsisse iudicavit, primumque versum sic scribere suaserat:

Καὶ ταξιάρχας καὶ ἑκατοντάρχας —

ut indicaretur, deesse aliquid in fine versus, quod ab ipso fortasse Deipnosophista fuisset omissum. Quem ego ita sum secutus, ut lacunam tamen, inserta voce στρατῷ, complere auderem. Poteras vero, pro στρατῷ, etiam ἐγὼ suspicari. Dixerat *Casaubonus* in *Addendis*, posse etiam primum versum cum Ios. Scaligero (ad Manil. p. 320.) sic concipi:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ταγούς.

At, id ferri non posse, docuit Valcken. l. c. nempe ob penultimam vocis ταγοὺς longam.

Tertium versum sic scripsit Valckenaer l. c.

ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ' αἱρεῖσθαι τρία.

e aitque, ter sic scriptum legi eum versum apud Eustath. nempe ad Iliad. ώ. p. 1494, 2. Od. β'. p. 76, 47. Od. π'. p. 590, 10. Atqui tribus istis locis non δόρπα, δεῖπνά θ', sed δεῖπνα δόρπα θ' scripsit Eustathius, prorsus ut apud Athenaeum consentientibus libris editum est. Quare istam verborum seriem imprudenti excidisse viro docto putem. Pro *τρία* autem, quod tribus istis locis Eustathius habet, magis placuit *τρίτα*, quod non modo apud Athenaeum agnoscunt libri omnes, sed ipse etiam Eustathius probavit alio loco, (nempe ad Iliad. β'. p. 183, 36.) qui est a Casaubono ad hunc Athenaei locum prolatus; ubi, postquam dixerat: *δεῖπνον, τὸ πρώϊνον ἔμβρωμα λέγεται. - - - δῆλον δὲ ὅτι δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐλέγετο, - - καὶ ἁπλῶς δὲ πᾶσα τροφή·* haec dein subiicit: Τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ,

ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία,

ἢ μάλιστα τρίτα κατὰ τοὺς παλαιούς, κακῶς ῥηθῆναι κρίνουσιν οἱ παλαιοί. οὐδὲ μνηστῆρες γάρ, φασίν, οὐδὲ κύκλωψ, τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. De *Palamede* Plinius scribit lib. VII. cap. 56. (sect. 57. ed. Hard. p. 416.) *Ordinem exercitus, signi dationem, tesseras, vigilias Palamedes invenit Troiano bello.*

σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. Odyss. ρ'. 599. Recte vero apud eumdem nostrum Athenaeum lib. V. p. 193. a. b. exploditur ea, quae hic traditur, loci istius Homerici interpretatio: doceturque *δειελιήσας* idem valere ac *τὸν δειλινὸν διατρίψας χρόνον*.

δεῖπνον δέ, τὸ μεσημβρινόν. Articulum *τὸ*, quem ignorabant editi, recte dedere nostri mssti.

Μή ποτε δὲ καὶ συνωνυμεῖ τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ. » *Μή ποτε δὲ* cum dicunt Graecorum grammatici, nihil affir» mant, sed suas tantum *dubitationes* proponunt. « CASAUB. — Est tamen aliquid amplius quam nuda dubitationis significatio; indicatque, *inclinare in illam sententiam eum qui id dicit*: itaque latine rectissime per *fortasse* exponitur. Frequenter eam dictionem nuper in Simplicii Commentario in Enchiridion observavimus, atque etiam in ipsius Epicteti Dissertationibus: & de ea, quae commodum videbantur, diximus in Indice Graecitat. ad Epictetum p. 392. Sed hoc quidem loco etiam particula *ποτὲ* propriam sibi vim habere videtur, ut dicat, *An vero aliquando;* vel, *vide vero, ne aliquando;* id est, *Fortasse ve-*

ro aliquando. Quin etiam, si prorsus abesset h. l. μὴ par- e
ticula, sola ποτὲ sufficere poterat, ut plane adfirmanter dixisset, *Aliquando vero.* Certe in Homerico versu, quem continuo adfert ex Iliad. β'. 53. satis perspicue τὸ δεῖπνον idem valere videtur ac aliâs τὸ ἄριστον: nisi ibi generatim (ut Eustathius loco paulo ante citato interpretatus est) pro τροφῇ accipias. Iuvabit vero meminisse hoc loco veriverbii, quod inesse in eodem vocabulo δεῖπνον monent Grammatici; cum dictum illud esse aiunt ἀπὸ τοῦ δεῖ πονεῖν, quod post cibum captum ad *opus faciendum* debeamus accedere.

In *fine huius Cap.* προέρχονται εἰς τὴν μαχ. scripsi co- f
dicum nostrorum auctoritate. προήρχοντο erat editum.

AD CAP. XX.

τῷ γοῦν Μέντῃ &c. Vide Odyss. α. 138. quo loco ista ex Athenaeo excerpsit etiam Eustath. p. 34. lin. 35 sqq.

δύναται γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τῆς Τηλεμάχου τραπέζης δαινυσθαι. »Haec verba sic interpretor: *fieri posse, ut ea »quae dicitur Minervae sive Mentori apposita, mensa esset Te»lemachi:* illa nempe, unde sumeret cibum Telemachus, »quoties separatus a procis solus, vel cum amicis veris, »coenaret.« CASAUB.

κατὰ Ἀνακρέοντα. Fragm. 104. edit. Barnes. a

ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἦρον καὶ τράπεζαν καὶ δέπα. Ex Odyss. τ'. 61. ubi sic editur:

> Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον, ἠδὲ τραπέζας,
> καὶ δέπα. — —

Apud Athenaeum, qui consulto se metro non adstrinxit, in τράπεζαν consentiunt hodie libri; qui tamen fortasse pariter τραπέζας debuerant, quemadmodum in δέπα consenserunt codices nostri, pro quo δέπας editum erat. Pro πολὺν, quod est apud Homerum, potuit utique suo arbitratu Athenaeus (aut is auctor, e quo ille haec sumsit) πάλιν scribere, quod h. l. libri omnes agnoscunt: & rectius ego fortasse, cautius certe, facturus fuissem, si intactum reliquissem. At facile etiam credi poterat, fuisse πολὺν a librariis in πάλιν mutatum. Pro ᾕρεον vero, quod ab αἱρέω est, tanto commodius hic auctor ἦρον, imperfectum verbi αἴρω, ponere potuerit,

a quod *αἴρειν τὴν τράπεζαν* vulgatissima loquendi formula erat.

Ἰδιάζον δὲ παρὰ Μενελάῳ &c. Vide Odyss. δ'. 65 sqq. & 212 sqq.

Τῷ δὲ μὴ αἴρεσθαι τὰς τραπέζας ἐναντιοῦσθαι δοκεῖ. Pleonastici simulque elliptici usus particulae negativae exemplum ex eodem genere, de quo supra ad p. 5. e. diximus. *τῷ μὴ αἴρεσθαι τὰς τραπέζας ἐναντιοῦται τοῦτο*, idem valet ac *τοῦτο ἐναντιοῦται τῷ αἰρεσθαι τὰς τραπέζας, καὶ διδάσκει* (vel *δεικνύει*) *μὴ αἴρεσθαι αὐτάς.*

τὸ ἐν Ἰλιάδος ω'. τὸ ἐν Ἰλιάδι. edd. Quibus verbis cum in codicibus nostris litera ω̃. (sic) subiiciatur; istud, quod
b dedi, debuisse librarios existimavi. Est autem Iliad. ω'. vs. 476. ubi vide quae notavit Ernesti, & Eustath. p. 1496. qui hunc Athenaei locum non neglexit. CASAUBONUS: » Homeri locus, inquit, a nonnullis proferri solitus, ut » probarent, *finitâ coenâ mensas non fuisse sublatas*, sic ha» bet apud Poëtam:

» — — — *Νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς*
» *ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.*

» Atque haec sic interpretabantur: *Modo a cibo sumendo de» stiterat: ab edendo inquam & bibendo: & erat adhuc mensa ap» posita.* *τὸ ἔτι* adhaerere posteriori membro volebant. » Contra, legi iubet Athenaeus [immo auctor, nescio quis, e quo hoc depromsit apud Athenaeum aliquis e Deipnosophistis,] » *ἔσθων καὶ πίνων ἔτι, καὶ παρ.* Utrovis mo» do legas, vera Athenaei, falsa aliorum sententia. « —

Ζωμὸν δέ. Utique ad orationis connexionem commodior videri debebat *γὰρ* particula. Sic etiam commodus proditurus erat primus senarius ANTIPHANIS, in hunc modulum:

ζωμὸν γὰρ οὐκ ἐποίει, οὐδ' ἧψε κρέα.

c *οὐδ' ἐγκέφαλον.* *Cerebri* esum plane non in usu fuisse veteribus, observavit Plutarch. Sympos. VIII. 9. *ὤπτα δὲ καὶ τὰς κοιλίας.* Intellige *ὤπτα δὲ πάντα, καὶ* (*atque etiam*) *τὰς κοιλίας.* Scilicet apud sequiores *ἑφθαὶ κοιλίαι* in deliciis erant, quas non noverat Homerus. *Οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.* Vulgo *σφόδρα ἦν*: non male; (vide notata ad verba *ἐντύνοντο ἄριστον*, p. 11. c.) sed elisionem vocalis *α* volui indicare.

AD CAP. XXI.

Ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης. Pro θυμὸν c
vulgo, consentientibus libris, perperam vox δαιτὸς
repetebatur; cuius in locum istam ex Odyss. θ'. 98. re-
posui. Ad eumdem locum ait Clarkius: » pro priori δαι-
» τὸς alios θυμὸν scribere, & deinde δαιτὸς ἐΐσης: « quae
ipsi probabilior visa erat scriptura. Quinam autem sint
illi *alii*, non declaravit: in Barnesii quidem edit. nulla
adfertur discrepantia a vulgata scriptura, in quam & Al-
dina editio & vetustissima Florentina & Eustathius con-
sentiunt. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ &c. Iliad. ι. 225. In eiusdem
fine versus, perperam ἐπιδεύης scribitur in postrema edi-
tione Athenaei Casauboniana: recte ἐπιδευεῖς in ed. Ven.
& aliis.

*Ἐκ τούτων δ' ἐπείσθη Ζηνόδοτος, δαῖτα ἐΐσην τὴν ἀγα-
θὴν λέγεσθαι· ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν* d
(vulgo ἀγαθὴ) *ἀναγκαῖον ἦν, ἐπεκτείνας, φησὶν, εἴρηκεν
ἐΐσην.* *Zenodotus*, Grammaticus Alexandrinus, unus ex
Homeri olim editoribus & (si Deo placet) διορθωταῖς:
de quo vide Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 272 sq. De eodem
vide mox rursus Nostrum hac pag. lit. e. f. Est autem ad
hunc locum CASAUBONI *Animadversio* huiusmodi: quam,
longiorem licet, totam tamen huc transcribere eo minus
me pigebit, quo frequentius accidere mihi pariter solet,
ut similibus harum, de quibus hic queritur Vir magnus,
difficultatibus impeditum me in hoc suscepto labore sen-
tiam. » Utinam, inquit, liceret mihi difficultatem horum
» verborum dissimulare: invitum enim & alio properan-
» tem tricae grammaticales morantur: sed interpretatio-
» nem Athenaei semel professus, exedam quod mihi intri-
» vi. Superior sententia ἐΐσην δαῖτα interpretabatur ἴσην,
» *aequalem*; quod in partes aequales δαῖτα distribuerent.
» Hic dicit: *Zenodotum exposuisse* ἀγαθήν: & ait, ἐκ τού-
» των ἐπείσθη, *his impulsus.* Illa quae sunt? nihil enim
» video in praecedentibus, quae Zenodotum eo impelle-
» rent: aut ego artem συλλογιστικὴν non teneo. Sed
» erant, credo, alia in Athenaei oratione, quae nunc in
» Excerptis nulla sunt. Hanc primam crucem fixit nobis
» iste Eclogarius. Quid illa? ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφὴ - - - εἴ-
» ρηκεν ἐΐσην. Tarditatem ingenii mei necesse est confi-
» tear: nihil enim hic intelligo. Erat docendum, cur ἐΐ-

d »σην exposuisset Zenodotus ἀγαθήν: id ego ex istis verbis nullus disco. Deinde autem, quae ista est ἐπέκτασις? Quia, inquies, pro ἴση dixit ἐΐση. Ergo eadem »Zenodoti interpretatio cum superiore: ergo male exponebat ἀγαθήν. Nam aliud ἴσος, aliud ἀγαθός. His »difficultatibus ut me liberarem, ita statuebam: Voluisse »Zenodotum dici δαῖτα ἐΐσην, non quasi ἴσην, *aequalem*, »sed quasi ἐήν, *bonam*. ἐΰς & ἐὸς voces sunt antiquae, »idem significantes atque ἀγαθὸς, notae ex poëtis. [De ἐΰς satis notum: de forma ἐὸς vide Etymol. M. in 'Εΰς.] »Itaque legebam: ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὴ, ἀναγκαῖον ὄν, ἐπεκτείνας, φησὶν, εἴρηκεν ἐΐσην: id »est, *nam quia alimentum res est homini bona, facta productione, quia erat necesse, ait Zenodotus, dixit poëta ἐΐσην.* »Necessitatem intellige metricam: Grammatici dicere solent, διὰ μέτρου ἀνάγκην. Emersisse videbar mihi; & »emerseram profecto, nisi iterum demersisset Eustathius »cum edita lectione consentiens, & de hoc loco ita scribens: [ad Odyss. α'. p. 34. l. 46.] Δαὶς ἐΐση, ἄλλως »μὲν κοινότερον, ἡ ἰσόμοιρος· κατὰ δὲ Ζηνόδοτον, ἡ ἀγαθή· ὡς ἱστορεῖ 'Αθήναιος, λέγων, ὅτι, ἐπεὶ ἡ τροφὴ τῷ »ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν ἀναγκαῖον, ἐπεκτείνας εἴρηκεν ἐΐσην. »Audebimus dicere, errasse etiam hîc Eustathium, eo »quod non Athenaeum ipsum, sed eius supposititium adhibuisset in consilium?« — Haec CASAUBONUS. Iam, ad priora ista auctoris verba quod adtinet, ἐκ τούτων δ' ἐπείσθη &c. video ea quidem a Gallico interprete ad duos versus Homericos proxime citatos referri; sic enim ille in ipsa versione posuit: *Ces passages ont fait croire a Zenodote.* Ego vero Casaubono adsentior, nihil neque in istis versibus, neque omnino in praecedentibus apud Athenaeum verbis reperiri, unde intelligi possit, quid esset quod Zenodotum ad amplectendam istam, quae dein exponitur, sententiam commoverit. Ac fieri utique potest, ut nonnihil, quod huc fecisset, temere praetermissum fuerit ab Epitomatore. Sed vide, ne istud ἐκ τούτων non ad praecedentia, sed ad sequentia debeat referri; ita ut γὰρ particula, quae sequitur, ex vulgatissimo Graeci sermonis usu vim explanandi habeat, latine per *scilicet* exponenda. Sic sententia fuerit huiusmodi: *Zenodotus vero, hac caussa commotus, δαῖτα ἐΐσην interpretatus est ἀγαθὴν, id est, bonam: scilicet quoniam cibus est* b o n u m *homini*

necessarium, *ideo Homerum ait*, *dilatato vocabulo*, ἐ ΐ σ η ν δ τὴν δαῖτα *dixisse*. Quo facit, quod Eustathius apud Athenaeum non ἀ γ α θ ὴ legit, (ut erat in edd. & msstis nostris) sed ἀ γ α θ ὸ ν, quod in contextum recipere non dubitavi. Pro ista autem sententia commodius facturus fuissem, si Ἐ κ τούτων maiusculâ prima literâ scripsissem, ac dein ante ἐπεὶ γὰρ non maiori (quod dicunt) puncto, sed minori, distinxissem orationem. Quod vero Ἐκ τού-των in plurali numero, non Ἐκ τούτου, dicit; duplicem respicit caussam, quae in eam sententiam adduxerit Zenodotum: alteram, quod *cibus sit b o n u m necessarium homini;* alteram, quod *vox* ἐΐσην ex alia voce *dilatata* sit, (sive *producta*, *prolongata*) unde fiat ut *idem valeat ac* ἀγαθήν. Quibus ita positis, superest (fateor) illa ipsa quaestio, quae Casaubonum turbaverat: scilicet, quaenam sit illa vox, cuius ex ἐπεκτάσει formatum vocabulum ἐΐσος idem valeat ac ἀγαθός: nam, quaenam fuerit illa vox, praedictis verbis non declaratur. ERNESTUS quidem cum ad Iliad. α΄. 468. veluti pro auctoritate edixit, *se Zenodoti probare iudicium*, ἐΐσην *per* ἀγαθὴν *exponentis*, (conf. eumdem ad Iliad. α΄. 306.) vellem rationem explicasset, qua notio haec ita nude & simpliciter isti vocabulo tribui possit. Nam quod ad Iliad. δ΄. 48. idem ait, δαῖτα ἐΐσην, *Deo oblatam*, nihil aliud denotare posse nisi *cibum bonum*, *opimum;* id quidem gratis ille sumsit: sicut enim νῆας ἐ ΐ σ α ς percommode monent interpretes ab *aequalitate* & *iusta proportione partium* dici; sic & nihil prohibet, quo minus δαῖτα ἐΐσην *Iovi oblatam* cum plerisque interpretibus *convenientem cibum* intelligamus; quum praesertim cum *aequalitatis* notione, ex omnium linguarum usu coniuncta sit notio eius quod *aequum* & *conveniens* est. Denique omnino, si Homericum ἐΐσος cum aliis interpretibus ab ἶσος deduxit Zenodotus, non magis ego, quam Casaubonus, adsequor, quo pacto illud pro synonymo τοῦ ἀγαθὸς habere potuerit hic Grammaticus. Et in hanc quidem partem id, quod de Zenodoto dixit Athenaeus, interpretatus est Eustathius; non tam utique in illis verbis, quae Casaubonus citavit, quam in his quae continuo adiecit idem Eustathius, ubi ait: (Odyss. α΄. p. 34. l. 48.) Ἔνθα σημείωσαι τὸ ἐ π ε κ τ ε ῖ ν α ς· ὡς τοῦ Ζηνοδότου ἐ π έ κ τ α σ ι ν δοξάζοντος καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ ἴ σ η ν εἰπεῖν ἐ ΐ σ η ν. Id est: *Hoc loco* (scilicet in Athenaei ver-

d bis, de quibus quaerimus) *observa verbum ἐπεκτείνας: scil. quod Zenodotus hoc etiam per ἐπέκτασιν fieri putavit, ut pro ἴσην diceretur ἐίσην.* Quibus in verbis illud temere ac praeter rationem factum ab Eustathio, quod vocem illam, e qua per ἐπέκτασιν formatum Homericum ἐίσην sibi persuaserat Zenodotus, esse statuit ἴσην: illud vero bene recteque, quod miratus sit, quo pacto sive Athenaeus sive ipse Zenodotus dixerint, Homerum ἐπεκτείναντα formasse ἐίσην ex ἴσην, adeoque tale genus mutationis ad illam figuram grammaticam, quae ἐπέκτασις vocatur, retulerint. Scilicet ubi *in vocis initio* adiicitur syllaba, πρόσθεσιν hanc formationem vocare Grammatici solent: ἐπέκτασιν autem (id est, ex ipsa vi vocabuli, *dilatationem, productionem, prolongationem*) nonnulli quidem intelligunt syllabae *in medio* insertionem; (vide Erasm. Schmidt de Dialectis Graec. p. 148.) sed veteres, & cum his ipse Eustathius, ἐπέκτασιν intelligebant *vocis prolongationem syllabâ in fine adiectâ.* vide Eustath. ad Iliad. ά. 23, 14. & p. 89, 27. Itaque, quoniam non dixit Athenaeus, Zenodotum vocem ἐίσην ab ἴσην formatam ab Homero statuisse, sed *prolongando* (per ἐπέκτασιν) *ita formatam, ut idem atque ἀγαθὴν valeret;* contrario modo rationes suas subducere debuerat Eustathius, & sic ratiocinari: »Formatio vocis ἐίσην ex ἴσην non fit »per ἐπέκτασιν. Sed Zenodotus ἐίσην per ἐπέκτασιν for»matum esse statuit, ut valeat ἀγαθήν. Ergo Zenodotus »statuit, ἐίσην non ex ἴσην esse ab Homero formatum.« Atque ista haud dubie fuerat Alexandrini Grammatici sententia, ἐίσην non factum esse ex ἴσην, sed ex ἐΰς, (idem valente ac ἀγαθὸς) *prolongata* scilicet *voce in fine.* Qui quo iure, quo iudicio, quave analogia id statuerit, iam non quaero; illud unum adiicio: quo aliquam veri speciem conciliaret illi sententiae Zenodotus, necessarium videri, ut simul scripturam vocis corruptam vulgo esse statuerit, contenderitque, non ἐίσην, sed ἐΰσην aut ἐΰσὴν ex Homeri mente scriptum oportuisse, scilicet quod ex ἐΰς productum novum vocabulum ἐΰσος vel ἐΰσὸς formasset poëta. — Sed de isto Grammatici Alexandrini commento satis superque dictum: de quo statuat quisque pro suo iudicio. De scriptura huius loci illud monendum superest, quod in ed. Ven. & Bas. pro ἀναγκαῖον nude ἀνα .... scribitur, vacuo nonnullo spatio

relicto. Lacunam istam Casaubonus ex Eustathio, fortasse d
etiam e msstis suis, (quorum tamen nullam h. l. mentionem fecit) supplevit: nostri quidem codices in *ἀναγκαῖον* consentiunt.

'Επεὶ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι &c. Rursus h. l. paulo obscurior videri poterat connexio orationis, quae fortasse per Epitomatoris incuriam nonnihil turbata est. Interim, particulà *ἐπεὶ* (ut saepe aliàs in disputationibus) pro *Caeterum*, *sed enim*, *atqui*, *quidquid sit*, acceptâ, illud satis perspicue mihi visus eram intelligere, Athenaeum, misso facto isto Zenodoti commento, redire ad eorum sententiam, qui *δαῖτα εἴσην* (ut in aprico erat.) pro *ἴσην* dictam statuunt; docereque, commode illud epitheton ab Homero usurpatum esse, quo indicaret, quantum eà aetate, cuius mores ille descripsit, iam absuerit vita hominum a superiorum temporum feritate. Quo magis miratus sum Casaubonum ad eumdem hunc locum talia commentantem: » Tertia est sententia, derivantium *εἴσην* ab *εἶμι*, » *vado* vel *invado*; quia, inquiunt, primi illi agrestes homines, cum non abundarent alimentorum copia, sicun» de apparuisset quod ederent, *ἀθρόον ἐπ' αὐτὴν ἰόντες βίᾳ* » *ἥρπαζον*, *impetu facto id rapiebant.* Etiam in conviviis an» tiquissimorum aliquid huius feritatis. Iamblichus, de vi» ta Pythagorae: *Τὸ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἕνα* » *ἄρτον συνίεσαν οἱ φίλοι.* Inde *ἀτασθαλία* dicta est, inquit » Athenaeus, quasi *ἄτη θαλίας.* Lege Eustathium, qui » hoc fuse prosequitur. « — Ego vero scio, fuisse veterum nonnullorum Grammaticorum opinionem, *εἴσην δαῖτα* a verbo *εἶμι* dictam fuisse, scilicet *ὡς διὰ παντὸς ἰοῦσαν τοῦ σώματος*, id est, quod *per totum corpus transeat*, *totum corpus pervadat*; cuius sententiae Eustathius meminit ad Iliad. α'. p. 103, 23. & 122, 4. At illius interpretationis, quam h. l. Casaubonus videre sibi visus erat, (quae quam foret absurda, si cuiquam in mentem venisset, nil adtinet dicere) nullum equidem vestigium nec apud Athenaeum nec apud Eustathium deprehendi.

διὸ ἄρτου τε ἐπίνοια, πέμματός τε εἰς ἶσον διαμεμοι- e
ραμένου. Sic uterque noster codex. Participium *in plurali* cum editis habet Eustathius, (loco saepius iam laudato, ad Od. α'. pag. 34. lin. ult.) sed in alia connexione: scribit enim, *πάντων εἰς ἶσον διαμεμοιραμένων.*

καὶ γὰρ ταῦτα ἐς ἶσον χωροῦντα ἐγίνετο. nam & haec

(pocula) *pari capacitate erant.* Poterat dicere ἴσον χωροῦντα, absque praepositione, *parem quantitatem capientia.* Vocula vero εἰς, ni fallor, eadem ratione hic ponitur, qua in illis dictionibus, εἰς δύω, εἰς τρεῖς &c. scilicet *distributive*, perinde atque ἀνὰ particula. Igitur hoc dicit, *pocula haec fuisse quodque pari capacitate.*

f μόνου ἀνθρώπου χωροῦντος τὸ ἴσον ἐκ τῆς πρόσθεν βίας. Editi libri ἐκ τῆς προαιρετικῆς βίας: quod mendosum esse perspecte CASAUBONUS vidit, &, cum nulla statim commoda medicina ei occurrisset, ad extremum in *Addendis*: »Quid si, ait, ita concinnemus? ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ βίας, *loco prioris violentiae.* Hoc vult: »homines initio ferarum more vitam egisse per rapinas & »violentiam: postea mansuetam, aequabilem, & bonis »politam moribus.« — Atque sic ad verum proxime accessit vir doctus: nam in eamdem prorsus sententiam ambo nostri codices ἐκ τῆς πρόσθεν βίας dederunt. Conradus Gesnerus (ut docet idem Casaub.) ἐκ τοῦ προαιρετικοῦ βίου correxerat: e quo intelligo, codicem mstum, quo usum esse Gesnerum constat, eodem errore h. l. laborasse, quo is e quo Veneta editio confecta est. Praepositionem ἐκ perinde est, sive *loco* aut *pro* cum Casaubono, sive *post*, interpreteris.

AD CAP. XXII.

a Καὶ ἰχθύσι δὲ Ὅμηρος ποιεῖ χρωμένους. Nemo haec cum eis conferens, quae supra cap. 16. p. 9. a. dicta sunt, inconstantiae Athenaeum accuset, & ipsum sibi repugnare clamet. Nam ibi Dioscoridis sententiam Myrtilus exponebat: hoc loco alius ex Deipnosophistis loquitur, nescio quem alium auctorem, qui contra Dioscoridem disputaverat, sequens. *Homeri versus*, qui mox adferuntur, sunt ex Od. μ'. 331. ubi ignorant vulgo coniunctionem θ',

b quam post φίλας commode Athenaeus inseruit. τοὺς ὑπὸ τῆς Σκύλλης ἁρπαζομένους. Odyss. μ'. 251 sqq. Mox, pro ἰχθύσι - - ἀλισκομένοις - - ῥιπτομένοις, perperam nostri codices habent accusativos, ἰχθῦς - - ἀλισκομένους - - ῥιπτομένους.

Καικίλιον λέγω. Καίκλον vulgo edd. & mssti. (In ed. Ven. quidem prorsus mutilum nomen *sic* καικλ) Suidas, Athenaei hunc locum respiciens, (quem sive in

integro opere, sive in locupletioribus Excerptis legerat) b sic habet: Κικίλιος, Ἀργεῖος, ἐποποιὸς, Ἁλιευτικὰ γεγραφώς &c. id est, *Cicilius*, *Argivus*, *poëta epicus*, *qui de Re Piscatoria scripsit*, &c. Ubi, quoniam sua in literarum serie istud nomen Κικίλιος positum est, intelligi debet, ita scriptum illud nomen reperisse Suidam sive in suo Athenaei codice, sive in suis Collectaneis: nec tamen inde colligitur, veram istam esse nominis scripturam. Librorum nostrorum scriptura cum ista collata, quae apud Suidam obtinet, offerebat nomen Καικίλιος, id est CAECILIUS. Ac fortasse is idem est CAECILIUS medicus, cuius Commentarios citavit Plinius lib. XXIX. cap. 4. sect. 27. num. 11. Idem *Caecilius* apud eumdem Plinium libro primo citatur in numero *Auctorum externorum*, e quibus haustae sunt res libro XXVIII expositae; rursusque in *Auctoribus Romanis*, quibus usus est Plinius in rebus libro XXIX expositis: unde probabile fit, virum Argivum, civitatem Romanam nactum, simul alios graeco sermone, alios latino libros edidisse, atque etiam nomine Romano (tale enim est *Caecilius*) usum esse. Contra Plinianorum vero codicum consensum Editor Parisiensis Plinii Latino-Gallici (*Poinsinet de Sivry*) T. I. p. 176. in catalogo Scriptorum externorum libri XXVIII. pro *Caecilio*, *Caelio* posuit, Athenaei hoc loco nisus. Confer Harduin. in Indice Auctorum, libro primo Plinii subiecto.

Παγκράτην τὸν Ἀρκάδα. Vulgo quidem h. l. Παγκράτιον legebatur, consentientibus libris. At non modo apud Suidam in Κικίλιος, ex eodem hoc Athenaei loco, Παγκράτης Ἀρκὰς scribitur: verum etiam apud ipsum Athenaeum nostrum idem haud dubie auctor, plus semel citatus, constanter aliás Παγκράτης ὁ Ἀρκὰς vocatur: VII. 283. a. 305. c. 321. e. f. quibus ex locis simul discimus titulum operis, de quo hic loquitur Athenaeus, scilicet Θαλάσσια ἔργα. Quo minus dubitavi, suum huic poëtae nomen h. l. restituere. Confer. Brunck in Notis ad Anthol. p. 57. Plura de hoc, ut & de aliis Auctoribus ab Athenaeo laudatis, in Indice Auctorum dicentur.

τὸν ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν γενόμενον Ὀππιανὸν τὸν Κίλικα. c *Halieutica* sua scripsisse *Oppianum* imperantibus simul Septimio Severo & Antonino Caracalla; haud multo vero postquam solus imperare Caracalla coepisset, e vivis excessisse, satis constare videtur. Habemus igitur insignem

c aliquam notam, e qua, cum aliis nonnullis collata, de Athenaei nostri aetate iudicium facere liceat: quae nota mire convenit cum his quae de Ulpiani morte, ab Athenaeo lib. XV. p. 686. b. c. commemorata, supra ad cap. I. (p. 1. d.) monuimus. Quo minus opus est, ut cum Viro docto, Belin de Ballu, (in Prolegom. ad Oppian. p. 11 sq.) statuamus, verba ista de *Oppiano*, quae hic leguntur, non Athenaei esse, sed ab Epitomatore de suo fuisse adiecta; cum praesertim nusquam aliàs tale aliquid ab illo homine de suo adiectum norimus.

τῷ Σελεύκου τοῦ Ταρσέως, intellige (e superioribus) *συγγράμματι. Seleucum Tarsensem* solutâ oratione de *Piscibus* scripsisse, consentit Suidas in Κικίλιος. Citatque eumdem rursus Athenaeus VII. 320. a. At idem Suidas in Σέλευκος, praetermisso hoc Seleuco, Emesenum Seleucum Grammaticum commemorat, cui adscribit Ἀσπαλιευτικὰ, (quod idem ac Ἁλιευτικὰ valet) epico carmine quatuor libris comprehensa.

καὶ Ἀγαθοκλέους του Ἀτρακίου. Huius auctoris nomen, quod apud Suidam (in Κικίλιος) reliquis ab Epitomatore nostro hic nominatis adiectum est, restituere Athenaeo non dubitavi; de quo iam Casaubonus quoque monuerat. Erat Atrax vel Atracia, Thessaliae oppidum. Caeterum nec alibi Athenaeo, nec alii cuiquam scriptori, quod sciam, memoratus ille auctor est.

οὐδὲ τῆς τῶν νεογνῶν ἱερείων (τροφῆς.) »Observamus, »graecos scriptores ἱερεῖα appellare non solum *victimas*, »quae vere ἱερεύονται, & *in sacrificiorum usum* mactantur; »verum *omnia quaecunque ad comedendum iugulantur anima»lia*. Satis constat tam ex sacris quam aliis literis, primis »temporibus, ignota hominibus carnium manducatione, »tantum in honorem numinis mactari solitas hostias. Pi»guit postea mortales olerum, & τῆς ἀπύρου τροφῆς: »itaque coepere & ipsi carnibus vesci, sed parce initio, & »fere non nisi salitis. Iuvenalis, [XI. 82 sqq.]

Sicci terga suis rarâ pendentia crate
moris erat quondam festis servare diebus,
& natalitium cognatis ponere lardum,
accedente novâ, si quam dabat hostia, carne.

»Nunquam autem ullum animal in proprios usus macta»bant, quin eius aliquam partem Deo consecrarent ado»lendam. Qui secus facerent, proverbio notati, ἄθυτα

» ἱερὰ κατεσθίει : quod de homine impio improboque so- c
» litum dici. Factum hinc, ut, *quodcunque animal in cibum*
» *mactarent*, ἱερεῖον vocarent. Sic Galenus *carnem* definit,
» τὴν ἐπὶ τῶν ἱερείων ἐσθιομένην : quae descriptio, nisi ita,
» ut diximus, sumas vocabulum ἱερείων, ridicula est. Xe-
» nophon, Ascensus Cyri libro IV. ἐνταῦθα εἶχον πάντα
» ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ, ἱερεῖα, σῖτον, οἴνους πα-
» λαιούς. Libro V. ὅθεν κατιόντες τινὲς καὶ ἱερεῖα ἐπώλουν
» ἡμῖν καὶ ἄλλα ὧν εἶχον. Libro VI. καὶ πλοῖον ἐξ Ἡρα-
» κλείας ἧκεν, ἄλφιτα ἄγον, καὶ ἱερεῖα καὶ οἶνον. Theo-
» pompus : τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν
» ἱερείων, ὡς σωροὺς αὐτῶν γενέσθαι. Polyb. lib. II. [15,
» 3.] lib. V. [39, 1.] His in locis & in aliis sexcentis,
» apud historicos & medicos, ἱερεῖα sunt *animantes*, *qua-*
» *rum vescimur carnibus*. « CASAUBONUS. — Conf. Xenoph.
Cyrop. I. 4, 17.

ἦ μάλ' ἐλαφρὸς &c. Iliad. π'. 745 sqq. ubi vulgo ὡς d
ῥεῖα editur, sed codices nonnulli ὃς habent, quod apud
Athenaeum libri omnes agnoscunt.

AD CAP. XXIII.

παράκειται πο[τήριον. Δημοδόκῳ] γοῦν παρατίθεται κά-
νεον, καὶ τράπεζα καὶ δέπας. Quod in ed. Ven. legebatur, παράκειται. παντὶ γοῦν παρατιθ. &c. id repetiere posteriores editores. » Sed vitii [sic monuit CASAUB. in » *Animadv.*] locus suopte indicio manifestus : deest enim » velut basis cui insistat verbum παράκειται. Conabar ali» ter paulo implere quod videbam deesse : nunc sequor » membranas, & scribo, παράκειται ποτήρια· παντὶ » γοῦν. « — Iurares, id ipsum in membranis suis reperisse hunc Interpretem : de quo ego quidem valde dubito. E no-

λ' τὶ

stris libris enotatum est, παράκειται πο γοῦν. Suspicor πο esse, aut tale quid : quod cum Casaubono ποτήριον lego. παντὶ vero, aut alius dativus, qui hoc loco desiderabatur, abest. Illud ipsum igitur παντὶ, quod editi libri habent, a Veneto editore ex ingenio adiectum fuisse puto; & id quidem parum felici conatu. Valet enim παντὶ (si modo bene graece in hac connexione ita dici potuit) idem ac praecedens ἑκάστῳ : atqui ex his quae sequuntur, & cum superioribus per γοῦν particulam connectuntur, intelligi par erat, aliud quoddam nomen

d hic poni debuisse, ex singulari quadam historia ductum. (Sic paulo post, Ἀλκίνους γοῦν, ait; tum, Τυδείδης γοῦν, &c.) Illud autem nomen quodnam esset, ex ipsis verbis proxime adiectis liquido adparet, quae ducta sunt ex Odyss. θ'. 69 sq. ubi cum dixisset Poëta, praeconem Pontonoum *Demodoco*, caeco cantori, in medium convivarum apud Alcinoum producto, sellam posuisse argenteis-clavis-distinctam, haec adiicit:

— πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

Quae verba quisquis cum Athenaei verbis contulerit, vix dubitare poterit, non παντὶ, sed Δημοδόκῳ h. l. scriptum oportuisse. Ubi quidem illud non me praeterit, nec negare velim, parum apte conclusam videri rationem verbis istis comprehensam. Nam ex eo, quod coeco cantori adposita fuerit separata mensa, & canistrum, & poculum, non sequitur, eadem omnia singulatim adposita fuisse cuique convivarum: quemadmodum etiam a Clarkio ad illum Homeri locum monitum est. At nobis prima quaestio esse debuit, non, recte-ne an secus rationes suas collegerit Deipnosophista; sed, *quid h. l. scriptum ab Athenaeo fuisse* consentaneum esset ex reliquis eius verbis. Caeterum non *mensam* aut *canistrum cuique* convivarum *separatim adpositum* dicit Deipnosophista, sed de solo *poculo* nunc agitur: quod si vel sic minus apte cohaeret ratio, potuit errare Athenaeus; potuit vero etiam error is esse illius auctoris, e quo ista disputatio a Deipnosophista prolata est; potuit denique (quod nimis saepe usu venit) per intempestivum brevitatis studium Epitomatoris turbari orationis connexio. Illud, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, recte sic apud Athen. editum, ut apud Homerum. ἀνώγει quidem habent codices nostri, minus commode.

Ἐπιστέφονται &c. Iliad. α'. 470. Od. α'. 149. & saepe aliâs. Quod dein διὰ τῶ ποθοῦ legebatur, de quo corrigendo monuit Clark. ad Il. α'. 470. is error proprius erat duarum posteriorum editionum Casaub. Recte superiores editiones διὰ τοῦ ποτοῦ.

e *Καὶ ταῦτα ἔπρασσον, πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. Idque faciebant boni ominis gratia.* » Haec verba pluribus explicantur » ab Eustathio: cuius propterea locum huc transferemus: » [ad Odyss. α'. p. 36, 20 sqq.] Ἰστέον, ὅτι τὸ οὕτω τοὺς » κρατῆρας ἐπιστέφεσθαι, ὡς διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφομοῦ-

» σϑαι, καϑά φησιν Ἀθήναιος, ἔπρασσον οἱ παλαιοὶ πρὸς e
» οἰωνοῦ φησι τιθέμενοι, τουτέστιν οἰωνιζόμενοι. ἦν δὲ ἴσως
» τὸ οἰώνισμα, εἰς ἐντελὲς εὐδαιμονίας σύμβολον καὶ πληρέ-
» στατον· ὅπερ ἀπ' ἐναντίας τῇ κενεαγγίᾳ ἐστί. τὸ γὰρ ὡς
» ἐῤῥέθη ἐπιστρεφὲς, κυκλώματι ἔοικε σφαιροειδεῖ· τὰ δὲ
» τοιαῦτα σχήματα καὶ τέλειά ἐστι καὶ πολυχώρητα· καὶ
» διὰ τοῦτο προσφυῆ τῷ εἰρημένῳ οἰωνίσματι τῷ ἐπὶ βίῳ εὐ-
» δαίμονι. Quia putarunt veteres & dicta & facta omen ha-
» bere, id cavebant summa cura, ne in factis suis dictis-
» ve inesse aliquid ominosum videretur. Quare multa sunt
» in utraque lingua dicendi genera, multa item prisca in-
» stituta, quorum caussa aliunde quam ab hac supersti-
» tione peti non debet: quod facit recte hic Athenaeus.
» Et Iamblichus, rationem explicans symboli Pythagorici,
» [de vita Pythag. sect. 86.] Ἄρτον μὴ καταγνύναι· οἱ δὲ,
» inquit, ὅτι οὐ δεῖ οἰωνὸν ποιεῖσθαι τοιοῦτον, ἀρχόμενον
» καταγνύντα καὶ συντρίβοντα. Ait existimasse quosdam,
» ideo Pythagoram vetuisse panem frangere, quia omen
» res haberet, cum coenam inchoes, frangere aliquid &
» comminuere. οἰωνίζεσθαι, πρὸς οἰωνοῦ τίθεσθαι, & οἰωνὸν
» ποιεῖσθαι, parum differunt. Vide & libro seq. cap. 2.
» [nempe Adnot. ad p. 38. d.] « CASAUBONUS.

Κοῦροι δὲ διανέμουσι &c. Iliad. α'. 470 sq. ι'. 175 sq. Od.
γ'. 340 sq. Erant ista verba Κοῦροι δὲ διανέμουσι πᾶσιν
ἐπαρξ. δεπάεσσι in ed. Casaub. sic iuncta, quasi unum
iustum versum efficerent. Quo spectat, quod idem CA-
SAUB. dein monuit: » Locos Homeri ab Athenaeo hic al-
» latos & expositos, apud ipsum Poëtam leges saepe pau-
» lo scriptos aliter: nam poëtae verbis sua vel substituit
» vel inserit more suo Athenaeus. Atque hoc diligenter
» in hoc auctore est observandum. «

Μέθυ διάνειμον πᾶσιν. μέθυ δὴ πᾶσιν ed. Ven. μέθυ
δὴ πᾶσιν ed. Bas. Μέθυ νεῖμον πᾶσιν ed. Casaub. ut apud
Homerum Od. η'. 179. & ν'. 50 sq. Μέθυ δὴ ῥα πᾶσιν
cod. noster b. Μέθυ δὴ νεῖμον πᾶσιν cod. a. quod ipsum
si cui probatur, non repugno: equidem δὴ νεῖμον ex διά-
νειμον corruptum iudicaveram. Satis adparet, metri ra-
tionem hic non curasse Deipnosophistam: quare pro sim-
plici verbo potuit compositum ponere. Mox Νώμησεν δ'
ἄρα &c. Od. η'. 183. ν'. 54. Τυδείδης γοῦν -- καὶ πλείοις
δεπάεσσι τιμᾶται. Iliad. θ'. 162. In versione nostra lati-
na h. l. ex Dalechampii interpretatione adhaesit *plari-*

bus poculis, pro *plenis poculis*: de quo errore, cum & Homeri versiones obsedisset, monuere Clark. & Ernest. ad illum locum. Pari ratione, paulo post, in eadem nostra versione, (p. 51. lin. 1. nostrae edit.) pro *pluribus semper poculis*, *plenis semper poculis* erat ponendum.

f Καὶ Αἴας νωτ. διην. γεραίρεται. Perperam γεραίρει cod. *a*. (idemque paulo post male Μενέλαος pro Μενελάῳ.) Rem habes Iliad. η'. 321. Καὶ εἰ βασιλεῖς δὲ τοῖς αὐτοῖς, intellige γεραίροντας, *honorantur*. Νῶτα βοὸς &c. Odyss. δ'. 65 sq.

Καὶ Ἰδομενέα δὲ καὶ Ἀγαμέμνονα πλείῳ ἀεὶ δέπαϊ τιμᾷ. Vulgo omnes πλείονι δέπαϊ τιμᾷ, quod ferri non poterat: si enim *pluribus* dicere voluisset, oportebat πλείοσι δέπασι vel δεπάεσσι: si *pleno poculo*, πλείῳ δέπαϊ oportebat, sicut paulo ante πλείοις δεπάεσσι dixit. Dubitationem ipse Poëta sustulit, apud quem Iliad. δ'. 262 sq. ad *Idomeneum* verba dirigens *Agamemnon* ait: σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ', ὥσπερ ἐμοί. Quo ex loco, quem haud dubie respexit is, qui apud Athenaeum ista dixit, correxi mendum. Ex eodem loco simul intelligitur, verbum τιμᾷ ad ipsum Poëtam referri; τιμᾷ, scil. ὁ Ὅμηρος: quod ni placebat, scribendum fuerat, καὶ Ἰδομενέα δὲ Ἀγαμέμνων πλείῳ ἀεὶ δέπαϊ τιμᾷ. De corrigenda h. l. latina nostra versione, paulo ante monui.

Σαρπηδὼν δὲ παρὰ Λυκίοις. Hoc praetull, quod nostri codices dedere: παρὰ Λυκίων ante erat editum. Rem narrat apud Poëtam ipse Sarpedon, Iliad. μ'. 310 sqq.

ἦν δέ τις - - διὰ τῆς προπόσεως. Nude διὰ τῆς πόσεως cod. *a*. truncato vocabulo. οἱ χοῦν θεοὶ χρυσέοις δεπάεσσι &c. Iliad. δ'. 3 sq. καί τις δὲ δείδεκτ' Ἀχιλλέα. »Respicit libri noni locum [Iliad. ι'. 224. ubi vide Schol.] »ubi Ulysses, πλησάμενος οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα. »Caeterum Interpretationes Athenaei Homericorum ver»borum aut dictorum, descriptas saepe pluribus reperias »in Eustathii Commentariis: Lector studiosus conferat, »nec poenitebit operae: nobis in his diutius haerere non »est animus.» CASAUB.

Εὐφροῦντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῶν μοίρας. Perperam vulgo omnes ἀπὸ τῶν αὐτῶν μοίρας: nec aliud quid e nostris codd. adnotatum. Sed haud cunctanter τῆς pro τῶν corrigere debui. Bene Eustathius ad Odyss. θ'. p. 322, 23. ἦν δέ φασι παλαιὸν ἔθος, ἕκαστον ἀπὸ τῆς αὐτοῦ μοί-

ρας δωρεῖσθαι οἷς ἐβούλετο. Quod de *Ulysse* mox comme a morat Noster, ductum scilicet ex Odyss. θ'. vs. 475.

AD CAP. XXIV.

Καὶ παρὰ Μενελάῳ. Odyss. δ'. 17 sqq. de quo loco confer quae infra dicuntur, lib. IV. p. 180. c. d. & 181. d.

μολπῆς δὲ, ἀντὶ παιδιᾶς. Particulam *δὲ*, quae deerat editis, commode nostri dedere codices. Notemus vero quod ait, *μολπὴν* generatim pro *παιδιᾷ* dici, scilicet pro illa *παιδιᾷ* de qua ibi agitur, nempe de *saltatione cum cantu.* Similiter de verbo *μέλπεσθαι* notavit Scholiastes ad Iliad. ή. 240. valere illud proprie quidem *παίζειν* aut *τέρπεσθαι*, (*ludere*, aut *oblectari*) ibi vero *κινεῖσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως*, *expedite & dextre sese movere.* Pari ratione, ubi Nausicaam inducit poëta pila cum suis puellis ludentem, (qui ludus & ipse cum saltatione quadam erat coniunctus, ut mox docet Athen. p. 14. d.) ait, *τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς·* id est *παιδιᾶς*, *praeibat, regebat ludum.* Eodem spectabat glossa apud Hesychium, corrupta quidem vulgo, nec emendata ab interpretibus. Μολπή. ᾠδὴ, *παιδεία.* Oportebat haud dubie, *παιδιά.*

Σώφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, »Poëtas initio »fuisse temperantiae, atque omnium virtutum magistros, »multi e veteribus scriptoribus testantur. Scholiastes ve»tus Homeri Odyss. γ'. [267.] verbis paene iisdem: Τὸ »*ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον.* Multa in hanc »sententiam Strabo primo libro Γεωγραφουμένων; [p. 7. »a. & 15. d. & sq. ed. Casaub.] & Quintilianus lib. I. »cap. 10. Propterea poëtae olim *σοφοὶ* & *σοφισταὶ* dicti. »Pindarus Isthmionicarum ode V. [vs. 36 sq.] *μελέταν* »*δὲ σοφισταῖς Διὸς ἕκατι προσβάλλον σεβιζόμενοι.* Enar»rator illius: *Σοφιστὰς καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς.* »Vide Clementem Alexandr. Stromat. lib. I. [p. 237.] « Casaub.

Ἀγαμέμνων οὖν &c. Sic nostri mssti. *γοῦν* edd. quod b minime equidem sperno. Rem narrat Poëta Odyss. γ'. 267 sqq. *διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν.* »*διατριβὴν παρέχειν* »*ἡδεῖαν*, *oblectare aliquem*, & *facere ut hilariter & iucunde tem*»*pus transigat.* Passim apud Strabonem, Plutarchum, & »alios, *διατριβὴ* pro *τέρψις* & *ψυχαγωγία.* « Casaub. —

b Gallice diceres, *un passetems agréable*. Pari modo apud Polyb. X. 19, 5. ἡδεῖαι ἀπολαύσεις καὶ διατριβαί.

ἀποπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. ἀποπλανάω, proprie *aberrare facio*: cuius verbi rariorem usum, *in bonam partem* hoc loco accepti, notavit vir doctus in Miscellis Observat. Vol. V. Tom. I. p. 32. Aequivalet nostro verbo *detourner*, *distraire*. In eamdem sententiam Eustathius: (ad Odyss. ά. p. 60, 43.) ἡ κατὰ ἀκοὴν ἡδονὴ πολλὰ τῶν παθῶν ἐπέχει, ἐπασχολοῦσα τοὺς ἀκροωμένους εἰς ἑαυτήν. Mox ὁ παρὰ τοῖς μνηστ. ἀείδων ἀνάγκῃ, Phemius est: Odyss. ά. 154.

c τοὺς ἀοιδοὺς αἰδείους &c. 'Αοιδοὶ, ait Odyss. θ'. 480. τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας &c. Pro οὕνεκ', apud Athenaeum mssti & editi in τοὔνεκ' consentiunt. Ὁ δὲ παρὰ Φαίαξι Δημόδοκος. Odyss. θ'. 266 sqq. τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προφέρων. πρὸς ἀνάπαυσιν, intellige τῶν παρανόμων ὀρέξεων. In verbo προφέρων, *proferens*, id est, *recitans*, *cantans*, nihil per se desideres: nec e codicibus nostris varietas lectionis enotata est. Reperit tamen Casaubonus in membranis προσφέρων, idque se malle profitetur: notavitque eamdem scripturam in ora sui libri Brunckius, nescio utrum e Casauboni Animadvers. an quod eam in nostro cod. *b.* (qui ab eo olim tractatus est) repererit. Notum est, quam levi discrimine duae voculae πρὸ & πρὸς in msstis codicibus distinguantur. Ego vero, sicuti supra (p. 10. a.) vulgatum προφέροντα in προσφέροντα (diversa quidem notione) mutavi, sic & lubens hoc loco προσφέρων, oblatum a libris, eadem qua προφέρων notione accipiam. Eodem quidem fere modo προσφέρειν apud Polyb. usurpatur, apud quem alterum verbum, προφέρεσθαι, eadem notione in medio potius, quam in activo, ponitur.

d ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ὁ Φήμιος. Vide Odyss. ά. 326. Quid sit vero πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν, mihi non liquere professus sum. Dalechamp. *quod volebant & mandaverant* interpretatus erat: at id quidem non sonabat ista dictio. Ipsam autem Athenaei scripturam acu me tetigisse, cum συμβουλὴν coniectarem, minime contenderim. Pro ea sententia, quam Dalechampius expressit, βούλησιν oportebat.

αἱ Σειρῆνες &c. Odyss. μ'. 184 sqq. ἴσσα γένηται, sic-

ut eſt apud Homer. l. c. vſ. 191. ſic hoc loco ambo noſtri codices dedere pro ὅσσα γίνεται, quod erat editum. d

AD CAP. XXV.

Τῶν κυβιστήρων. Sicut ſupra (hac pag. a.) κυβιστητῆρες dixit, ſic h. l. utique κυβιστητήρων exſpectaſſes, quod & analogia & uſus ſermonis deſiderabat: & ſic expreſſum quidem eſt hoc ipſo loco in prima ed. Caſaub. Sed κυβιστήρων, quod ex Veneta habent aliae editiones, tenent ambo noſtri codices: quod mutare non debui, cum & ab Etymologo eadem forma nominis ὁ κυβιστὴρ adnotata ſit, & eamdem Heſychius agnoviſſe videatur, quem vide cum ipſius interpretibus in Κυβηστῆρες. Legitur etiam τῶν κυβιστήρων apud Suid. in Χορεῖαν ex eodem hoc Athenaei loco: ſed apud eumdem quidem in Ὀρχήσεις eſt κυβιστητήρων.

διὰ τῆς σφαίρας vertunt *cum pila*, *i. e. pilae ludo mixto cum ſaltatione.* Simili ratione οἶνος δι' ἀρωμάτων, IV. 168. f. eſt *vinum aromatibus mixtum.* Quod ſi σφαῖραν h. l. *ipſum pilae ludum* intelligas, erit ἡ ὄρχησις διὰ τῆς σφαίρας, *ſaltatio in pilae ludo.* Sic mox dein (in fine huius cap.) τὸ διὰ σφαίρας ἁρπαστὸν, *harpaſtum quod in pilae ludo vocatur.*

Ἀγαλλὶς ἡ Κερκυραία, γραμματική. Nil variant in iſta ſcriptura nec noſtri libri, nec ii quibus uſus Caſaubonus eſt. »Suidae tamen (ut monuit CASAUB.) Ἀνάγαλλις dicitur, [cum in hac voce,] ubi mendi ſuſpicionem »tollit ſeries literarum, [tum & in Ὄρχησις, & in Σφαῖρα: & in Suidae quidem edit. Mediol. ſub voce Σφαῖρα »(ſic) Ἀνάγαλλις ſcribitur.] Fieri poteſt, ut *anagallidi* her»bae fuerit cognominis, ſicut Cicero ciceri, Piſo piſo, »Lentulus lenti, Thermus θερμῷ, alii aliis vel herbis vel »leguminibus.« — Vulgatae vero apud Athenaeum ſcripturae favet ſimillimum nomen *Grammatici* pariter *Corcyraei*, Ἀγαλλίας, Scholiaſtae Homeri ad Iliad. σ'. 491. commemoratum, & Euſtathio ad Iliad. p. 1213, 6.

Ναυσικάᾳ ἀνατίθησι. Sic ſcripſi cum Suida in Ἀνάγαλλις & in Ὄρχησις, ut ferebat Homeri uſus: & ſic puto eſſe in libris msſtis. Perperam Ναυσικαᾷ ed. Caſaub. Sed Ναυσικᾷ ed. Ven. & Baſ. quod tamen & ipſum ferri fortaſſe potuerat. In ſequentibus non video quid CASAUBONUM commoverit, ut moneret: »Scribendum

d »mox, ut ne fit clauda oratio, Δικαίαρχος μὲν Σικυωνίους, Ἵππασος δὲ Λακεδαιμονίους ταύτην τε καὶ »τὰ γυμνάσια πρώτους: supple φησὶν εὑρεῖν. Poteſt etiam ſic, ταύτης τε καὶ τῶν γυμνασίων πρώτοις, nempe »τὴν εὕρεσιν ἀνατίθησι. Prior emendatio placet magis. « — Quidni enim dativos Σικυωνίοις & Λακεδαιμονίοις ex communi a verbo ἀνατίθησι pendere dicamus? Aut quidni in iſta verborum connexione peraeque ταύτην & τὰ γυμνάσια dicere potuerit auctor, atque ταύτης & τῶν γυμνασίων εὕρεσιν? Sed eadem verba Δικαίαρχος --- πρώτοις velut in parentheſi poſita intelligi debebunt, quo com-
e modius id quod ſequitur, ταύτην δὲ μόνην, ad *Nauſicaam* poſſit referri. Nauſicaam *pilâ ludentem* induxit Poëta Odyſſ. ζ'. 100 ſq. ubi quod ait ἤρχετο μολπῆς, de ea dictione confer ſuperius notata ad p. 14. a.

Διαβόητοι δὲ ἐπὶ σφαιρικῇ. σφαιριστικῇ utique malles cum Toupio Emend. in Suid. Part. III. p. 461. ed. Lipſ. Eſt enim illud proprium huius artis nomen, ad analogiam ſimilium nominum ab artificis nomine (ὁ σφαιριστὴς) deductum. Sed quamquam illam nominis formam minime ignorarunt noſtri librarii; (vide paulo poſt, lit. f. & p. 15. d. nempe lin. 3. noſtrae edit. p. 57.) tamen & hoc loco in σφαιρικῇ, & p. 15. d. (lin. 1. noſtrae ed. p. 57.) in σφαιρικὴν pertinaciter conſentiunt libri omnes: quare mutare iſta non ſum auſus. Habes eamdem nominis formam etiam apud Suidam in Σφαῖρα, ſed eius loco apud eumdem in Ὀρχήσεις & in Χορείαν, altera forma (σφαιριστικὴ) ponitur.

ὁ Θεόγνιδος τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. *Theognidem* hunc *Chium, ſophiſtam*, tamquam ſatis notum hominem nominat: cuius tamen apud neminem alium auctorem mentionem factam reperio. De Megarenſi poëta hic non eſſe cogitandum, in aprico eſt. *Theognidis*, neſcio cuius, librum ſecundum περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν citat Athenaeus noſter VIII. 360. b. qui poſſit idem eſſe cum hoc *Chio ſophiſta*. Sed ne ille quidem ita vulgo notus fuiſſe videtur, ut ab ipſius adiecto nomine frater inſignior redderetur. Ni σοφιστὴν diceret hominem, (quod nomen nonnihil me conturbat) ſuſpicarer, de frigido illo tragico poëta agi, qui etiam unus e triginta tyrannis fuerat, quem traduxit Ariſtophanes in Acharnenſ. De quo vide Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 692 ſq. & quos ille laudavit, Scho-

liaſt. ad Ariſtoph. Acharn. vſ. 11. & 140. & Suidam in e Θέογνις. Ac fuiſſe *Chio* ortum malum illum poëtam a nemine quidem proditum video: ſed, quod traducendae mediocritatis cauſſa χιὼν (*nix*) eſt cognominatus, id factum ſuſpicari licebat per paronomaſian, ut pro Χῖος, χιὼν diceretur. Praeterea monitum paulo ante (ad iſta verba Σώφρον δέ τι p. 14. a.) vidimus a Caſaubono, olim σοφισταὶ etiam nonnumquam dictos eſſe poëtas.

ὃς ἀσελγεῖ τινι νέῳ παρακολουθῶν, οὐ διελέγετο μέν. »Iuvenis ille, a quo divelli Chaerephanes non poterat, »cum tamen alloqueretur eum nunquam, *impudicus* fuit »& muliebria pati ſolitus: nam hoc ſignificat ἀσελγὴς, »non *petulantiam*, ut verſum perinepte. Omnino ea voce »defaedam aliquam & παρὰ φύσιν Venerem intelligi con»ſtat ſatis: etſi quid proprie ſit ἀσέλγεια, varie expli»cant antiqui grammatici.« CASAUBONUS. — Vide Suid. & Etymol. & Heſychii interpretes in iſta voce: de cuius uſu qui plura deſiderat, ei plena manu dabit Wetſten. ad Evang. Marci, cap. 7, 22. e quibus quidem intelligitur, non ſemper ea potiſſimum notione uſurpari id vocabulum, quam hoc loco recte illi tribuit Caſaubonus. Verbum διαλέγεσθαι non vulgato ſenſu cum Caſaub. aliiſque interpretibus, ſed de *conſuetudine venerea* eſſe hic accipiendum, auctore Valckenario monuit Pierſon ad Moerid. p. 132. qui de iſto uſu huius verbi conſuli poteſt.

Ὅτι τὸ φουάλικλον καλούμενον &c. Haec uſque ad f verba Πομπηΐου Μάγνου, cum in editis Athenaei libris non comparerent, ex codice mſto Ger. Corſelii, ICti Lovanienſis, primus edidit Andr. Schottus, Obſervationum Humanar. lib. I. cap. 6. p. 9. ubi quidem mendoſe τι τὸ φουάλικλον, & deinde σφαιρικόν τι, ſcribebatur: quae ita, ut emendanda ſuſpicatus eram, emendate ſcripta in noſtro cod. *a.* leguntur. Et erant quidem iſta tam in hoc noſtro, quam in illo Corſelii codice, loco paulo iniquiore inferta, ſcilicet poſt iſta verba paulo ſuperius poſita, Δικαίαρχος δὲ Σικυωνίοις. p. 53. noſtrae edit. lin. penult. Quo ex loco ea huc transferenda putavi. Eadem ratione potueram debueramque fortaſſe fragmentum illud Ὅτι Ξενοφάνης &c. quo ex eiſdem codicibus ſupra pag. 13. huius ed. noſtrum Athenaeum auxi, poſt iſta verba Ἀλλὰ μὴν - - - ἱμάτιον reponere, quae cum ſuperioribus aptius cohaerebant. Scilicet huius generis fragmentorum ea

f ratio eſt, ut poſtquam ab Epitomatore primum neglecta fuiſſent, deinde demum ſive ab eodem ipſo, ſive ab alio viro cui opus integrum, e quo confecta Epitome fuerat, ad manus erat, orae libri inſcripta fuerint. Tum vero inſequenti tempore librarius, qui eiuſmodi codicem deſcribebat, eadem fragmenta, ut par erat, in ipſum contextum recepit; ſed nonnumquam, cum non ſatis adverteret animum quo loco deberent interſeri, iniquo loco poſuit. Exſtat vero etiam eiuſdem fragmenti noſtri clarum ſatis veſtigium apud Suidam, nemini (quod ſciam) adhuc obſervatum aut explicatum. Φουάλικλον, ait ille Grammaticus, εἶδος παιδιᾶς. Ubi, quid eſſet φουάλικλον, ignorare ſe oſtenderunt interpretes, ipſam graecam vocem *Phualiclon* in latina verſione tenentes. Ego vero nullus dubito confirmare, eſſe a Graecis hominibus corruptum ipſum latinum vocabulum *folliculus*, quod legitur apud Sueton. in Aug. cap. 83. diminutivum τοῦ *follis*: quo nomine inſigniebatur pilae genus, noſtris *ballonibus* ſimile, cuius vulgatiſſimus apud Romanus erat uſus; Martiali ſaepe memoratus, cum alibi, tum in Epigr. 47. lib. XIV. ubi ipſum *Follem* inducit loquentem:

Ite procul, iuvenes! Mitis mihi convenit aetas:
folle decet pueros ludere, folle ſenes.

Follem igitur, ſeu *folliculum*, inventum ait ab *Attico* quodam, patria *Neapolitano*, *paedotriba*, id eſt, *exercitiorum magiſtro*. Sed hoc loco, cum in cod. msto nulla diſtinctione intercepta eſſet oratio, parum commode me feciſſe intelligo, quod poſt Νεαπολίτης quidem *comma* poſuerim, nec vero poſt παιδοτρίβης: quaſi παιδοτρίβης cum ſequentibus cohaereret γυμνασίας ἕνεκα Πομπηίου Μάγνου. Rectius foret, (ut quidem nunc ſtat ſententia) conſtructionem ſermonis talem concipere, ut γυμνασίας ἕνεκα Πομπ. Μαγν. ad εὗρεν referretur: Ἀττικὸς Νεαπολίτης, παιδοτρίβης, εὗρεν τὸ φουάλικλον γυμνασίας ἕνεκα Πομπηίου Μάγνου. *Atticus Neapolitanus, paedotriba, folliculum invenit, exercitationis cauſſa Pompeii Magni*, ſive, *quo exercitaretur Pompeius Magnus.* Sed ad ſententiae quidem ſummam parum utique intereſt.

Τὸ δὲ καλούμενον διὰ τῆς σφαίρας ἁρπαστόν. διὰ τῆς σφαίρας, *in pilae ludo*: vide paulo ante, initio huius capitis. De *Harpaſto*, Martialis, cum ſaepe aliàs, tum Epigr. 19. lib. IV.

Sive harpasta manu pulverulenta rapis. f
ubi interpretes vide. Adde Pollucem IX. 105. & auctores ibi ab Interpretibus laudatos, quibus addendus Burette, in *Memoire pour servir à l'histoire de la Sphéristique des Anciens;* quae commentatio inserta est in *Memoires de l'Académie des Inscript.* T. I. p. 166 sqq. De graeco nomine *Φαινίνδα* paulo post dicetur.

A D C A P. X X V I.

Τό τε κατὰ τοὺς τραχηλισμοὺς ῥωμαλέον. »Pilae lusum »commendat auctor maxime propter τὸ κατὰ τοὺς τρα»χηλισμοὺς ῥωμαλέον, id est, *cervicis agitationes vehementes »& crebras.* Proprie artis palaestricae aut gymnasticae ver»bum est τραχηλίζειν: inde ad pilae lusum transfertur ve»nuste. Galenus hoc explicat pluribus: Ὅταν γὰρ, inquit, »συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀποκωλύοντες ὑφαρπάσαι »τὸν μεταξὺ διαπονῶσι, μέγιστον αὐτὸ καὶ σφοδρότατον »καθίσταται, πολλοῖς μὲν τραχηλισμοῖς, πολλαῖς δ' ἀν»τιλήψεσι παλαιστικαῖς ἀναμεμιγμένον, ὥστε κεφαλὴν καὶ »αὐχένα πονεῖσθαι τοῖς τραχηλισμοῖς.« CASAUB. — Galeni verba, citata a Casaubono, leguntur in libello Περὶ τοῦ διὰ μικρᾶς Σφαίρας γυμνασίου. Tom. IV. operum Galeni p. 301. ed. Basil. 1538. Agitur ibi de *pilae parvae* ludo; quem eumdem, qui aliâs *harpasti ludus* & *phenindа* dicebatur, intellexit ibi Galenus, ut docuit Hier. Mercurialis lib. II. de Arte Gymnast. cap. 4. conf. Polluc. IX. 105.

Ἀντιφάνης· Οἴμοι - - ὡς ἔχω. Haec vulgo ab omnibus praetermissa, & ne ab Andr. Schotto quidem e Corselii codice (de quo paulo ante dictum) prolata, opportune dedit noster cod. *a.* & percommode quidem eodem quo posuimus loco inserta.

In istis, qui deinde sequuntur, eiusdem ANTIPHANIS a
versiculis, verba illa τοῦ δ' ἐξέκρουσε latine sic reddidit Dalech. *alium extrusit;* bene, si esset τὸν δ' ἐξεκρ. Nam τοῦ δ' ἐξέκρουσε non aliud denotare videtur, quam quod in versione posui, *huius* (scil. *pilam*) *repulit* vel *propulit;* quemadmodum in calculorum ludo (infra p. 17. a.) ἐκκρούειν est *calculum alterius propellere.* At id quidem vereor ne huic loco minus conveniat. Videntur enim, qui isto ludo se oblectabant, una tantum pila uti soliti: duae autem videntur fuisse ludentium partes, quarum qui ab utra-

a vis ſtabant, id agebant, ut, ſive ſublime iacta eſſet pila, ſive humum cecidiſſet, concurſu contra adverſarios facto impedirent, ne in manus alterius partis veniret, ſed ut praeriperent eam illis, rurſuſque alicui ſuarum partium mitterent: inde varia genera contentionis, de quibus hic agitur. Quare utique τὸν δ' ἔκρουσε legi malim cum Mercuriali l. c. pag. 121 ſq. hac ſententia, *hunc expellit*, vel *loco deturbat*. Quod dein ſequitur τὸν δ' ἀνέστησε πάλιν, poſſis cum eodem Dalech. intelligere, *rurſus alium lapſum erigit*; tumque accipies de colluſore earumdem partium. Sed rectius fortaſſe contraria notione (quam recipit idem verbum) accipietur, *alium vero etiam evertit*, *proſternit*; cum quo aptius convenit quod continuo adiicitur, κλαγκταῖσι φωναῖς.

Duos poſtremos verſus Ἔξω, μακρὰν &c. rurſus e Corſelii codice olim ediderat Andr. Schottus l. c. p. 9. his verbis: »Poſt verba Antiphanis κλαγκταῖσι φωναῖς ſubiecta »ſunt: ἔξω μακρὰν παρ' αὐτὸν, κάτω, ἄνω βραχεῖαν ἀπό»δοσιν ἐγκαταστρέφει. Ubi ταχεῖαν ſuſpicor legendum.« — Quo loco cum deeſſent verba ὑπὲρ αὐτὸν, integros dein duos verſus, a Ruhnkenio olim ex eodem codice Pariſienſi qui a nobis *cod. a.* inſignitur, deſcriptos, ſecumque a Ruhnkenio communicatos, edidit Koppiers in Obſerv. Philolog. p. 50. ſed ita, ut, quid de eis faceret, plane incertum haberet. »Sint ne haec Antiphanis, inquit, & quid »ſibi velint, exſpectabo qui me doceat.« — Et ego quidem verborum illorum vim ſingulatim ac certa ratione explicandam pariter eis relinquere debeo, qui & me doctiores ſunt in hoc genere, & quibus plus otii eſt: ſed illud ſatis perſpicue mihi viſus eram intelligere, eſſe hos eiuſdem poëtae verſus, ad idem cum ſuperioribus argumentum pertinentes; quibus variae illae *voces & exclamationes* (κλαγκταὶ φωναὶ) contineantur, quas iactare ſolent hi qui iſto ludo contendunt. Ex eodem genere ſunt iſta verba, quae nuper apud Epictetum obſervavimus, ubi pariter de eorum contentione agitur qui pila ludunt, Diſſert. II. 5, 17. ὁ μὲν ἐρεῖ, βάλε! μὴ βάλῃς! ὁ δὲ, μίαν ἔβαλες! ubi ad illuſtranda poſtrema verba μίαν ἔβαλες (niſi forſan μοὶ ἂν ἔβαλες oportuit) facere videntur iſta βαλεῖν τὴν ἑτέραν apud Athen. noſtrum I. 17. a.

Ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. »Falſa & abſurda eſt haec vocis *phaeninda* notatio. *Phae-*

» *ninda*, inquit, nomen invenit ἀπὸ τῆς ἀφέσεως. Quid a
» hoc putidius? nam quid ſimile, unica litera excepta? » Sed non ita fatuus Athenaeus, ut hoc ſaltem probabile » putaret: non ita inconſultus, ut in literas referret. Le- » go: Ἐκαλεῖτο δὲ ἐφετίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως, (vel ἐφέ- » σεως) τῶν σφαιριζόντων. Euſtathius [ad Odyſſ. ζ'. pag. » 251, 14.] Ἐφετίνδα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅταν » ἄλλῳ προδείξαντες τὴν σφαῖραν ἄλλῳ ἐφῶσιν. Scribit idem » alio loco, [ad Od. θ'. 315, 41.] Φαινίνδα derivaſſe ve- » teres ἀπὸ τῆς φενακίσεως: quod etſi videtur abſurdum, » quia tamen nihil tam a ratione alienum fingi poteſt, » quod auctorem non invenerit, poteſt [apud Athen. h. » l.] ſcribi, Ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς φενακίσεως. « CASAUBONUS. — Turbatus utique, ac mutilatus (ut videtur) locus, ſive librariorum culpâ, ſive ipſius Epitomatoris incuria. Sed nonniſi multis ambagibus reſtitui in integrum poſſe videtur, ſcilicet tali quodam modo legendo: Ἐκαλεῖτο δὲ ἐφετίνδα μὲν, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως· (ſive ἐφέσεως·) φαινίνδα δὲ ἀπὸ τῆς φενακίσεως. Quidquid ſit, ad illuſtrandum hunc locum facit quod eſt apud Pollucem IX. 105. ἡ δὲ φαινίνδα εἴρηται ἢ ἀπὸ Φαινίδου τοῦ πρώτως εὑρόντος, ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν, (*a decipiendo*) ὅτι ἑτέρῳ προδείξαντες, ἑτέρῳ ῥίπτουσιν, ἐξαπατῶντες τὸν οἰόμενον. (*quoniam alið ſe miſſuros ſimulantes, aliam in partem mittunt pilam, decipientes credulum.*) tum quod habet Etymologus, in Φεννὶς, pag. 790. ubi, Φεννίς· inquit, παιδιὰ διὰ σφαίρας γενομένη. ἔστι καὶ φενίνδα, ἀπὸ τοῦ φενακίνδα, κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων· ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖσε, ἀλλ' ἑτέρωσε· ἢ ἀπὸ Φενεστίου, τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν. Idem Etymologus in Ἐφετίνδα, cum hanc vocem per φενακικῶς interpretatur, docet eſſe eam proprie ſuâque naturâ *adverbium*, quemadmodum ſcilicet & φαινίνδα, & id genus alia, quorum ad formam & ὀστρακίνδα formavit Ariſtophanes in Equit. 851. Quare non ἡ φαινίνδα dicitur, quaſi eſſet φαινίνδα nomen ſubſtantivum primae declinationis, ſed ἡ φαινίνδα παιδιά: pro quo etiam brevius dixiſſe videntur τὸ φαινίνδα, neutro genere; quo forſan referendum quod mox ait εὑρετὴς αὐτοῦ, ſcil. τοῦ φαινίνδα, ut non opus ſit αὐτῆς corrigere. Recte vero ἢ ὅτι εὑρ. dedere libri noſtri, pro ὅ τε εὑρετὴς, quod habebant editi abſque ἢ particula. Eamdem ſcri-

a pturam ἢ ὅτι Casaubonus etiam (in *Addendis*) suis e scriptis libris laudavit.

. Continuo sequens *versus Antiphanis*, sic vulgo scribebatur consentientibus libris,

Φαινίνδα παίζων ἤεις ἐν Φαινεστίου.

Ubi Valckenar. ad Phoeniss. p. 384. corrigere iussit,

Φαινίνδα παίσων ἦεν ἐς Φαινεστίου.

cui ego, παίζων quidem tenendum ratus, in ἦεν ἐς obsecutus sum. Rectius fortasse facturus eram, si, quod Casaubonus suaserat, ἤει ἐς Φαιν. scripsissem.

b Ἐφρόντιζον δὲ εὐρυθμίας οἱ σφαιριζ. Sicut in omnibus corporis motibus, ita & *in pilae lusu*, εὐρυθμίαν, id est, *motuum concinnitatum* inprimis spectabant Graeci. Quo etiam percommode adlusit Epictetus, Dissert. II. 5, 16 & 20.

Δημόξενος. DEMOXENUS, idem qui *Damoxenus*; comicus poëta, laudatus ab Athen. III. 101. f. & XI. 468. f. Huius *priores versiculi* sic concepti distributique in edd. legebantur:

Νεανίας τις ἐσφαίριζεν ὢν ἐτῶν (mend. ἐπῶν ed. Ven.)
ἴσως ἑπτακαίδεκα,
Κῶος· θεοὺς &c.

Libri autem nostri, pro ὢν, dabant εἷς (sic) sive εἶς: quo accepto, primos duos versus, ita, ut edidi, concinnandos duxi; participium γενόμενος, utpote e coniect. a me adiectum, uncis includens.

Ad *vers.* 3. θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἡ νῆσος φέρειν, haec adnotavit CASAUBONUS: »Videtur *Deos* appellare homines » *Coos*, qui virtute sua coelum sibi aperuerunt. Sic pro» pter Bacchum & Herculem dictae olim Thebae θεοὺς » φέρειν, ut est apud Dicaearchum. *Con* insulam magnos » aliquos tulisse viros, testis historia. Cous quippe Hip» pocrates, qui vir, si quis unquam mortalium, veteri di» cto fidem fecit, *homo homini Deus*. Natus ibidem & Pto» lemaeus Philadelphus, immortali memoria princeps di» gnissimus. « — Sic ille: mihi poëta solam *corporis formam* spectasse visus erat, qua *eximios Deorumque similes* fuisse homines *Coos* ait. *Eiusdem versus initio*, rectius Κῷος, quam Κῶος, scriptum fuisset.

Vers. 6. ἡ δὲ δ' ἡ εὐρυθμία pro vulgato ἡ δ' εὐρυθμία monente Casaubono scripsi; de eiusdemque sententia *versu seq.* verba ἥ τε χάρις inserui. τό τ' ἦθος (pro τὸ δὲ ἦθος, quod habent mssti nostri) ex ed. Ven. recte tenuerant aliae

omnes. Satis vero commode nunc omni ex parte ſic emen- b
datos illos verſiculos, equidem non ſpondeam.

Verſ. 8. Pro ἐν τῷ τι λέγειν ἢ πράττειν, quod non ferebat iambici metri ratio, recte Caſaub. monuerat, inverſo ordine ſcribendum,

ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.

Quod & ego ſic editum hoc loco volueram: ſed non paruere operae. Id erratum cum dein obſervationem praeterierit meam, nunc ſtudioſum lectorem, ut corrigat, moneo.

Verſ. 9. πέρας ἐστὶ κάλλους. πέρας ἔτι habebant edd. & mssti. Corrigendum ἔτι, idem CASAUBONUS docuit. »Graeci, inquit, ut ſummam pulcritudinem aut tem»perantiam denotent, ὅρος ἐστὶ κάλλους aut σωφροσύνης »ſolent dicere: ſic accipitur hic τὸ πέρας.« — Eodem modo vocabulum τέλος, & latino ſermone *finis:* ut in illo, *finis bonorum*, pro *ſummo bono:* atque etiam *extremum*, aut *ultimum*, (quod eſt proprie τὸ πέρας) eadem notione dicimus: ut in illo, *extremum malorum;* aut in illo Taciti, *Sicut vetus aetas vidit, quid ultimum in libertate eſſet; ita nos, quid in ſervitute.* (Vita Agric. cap. 2.)

Verſ. 10. οὐδ' ἑώρακα erat ſcriptum: ubi aut ὤρακα c
oportebat, ut voluerat Dawes in Miſc. Crit. p. 202. aut ἑόρακα, ut Tyrwhit ibid. p. 454 ſq. Conf. infra, II. 49. e. & f. IV. 154. f. VI. 244. d. VII. 279. b.

πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ συναπεδύοντο. »*Multi »cum eo ſe exercebant, atque in pilae luſus certamen cum ipſo »deſcendebant.* Nam a conſequenti, [quia, qui in arenam »deſcendunt athletae, *veſtes exuunt*] ἀποδύεσθαι, eſt *ex»ercere ſe:* συναποδύεσθαί τινι, *in arenam cum aliquo deſcen»dere.* Frequens verbum in ore Atticorum hominum.« CASAUB. — Confer Suid. in Ἀποδύντες. De vocab. σφαιρικὴν, pro σφαιριστικὴν, vide notata ad p. 14. e.

CTESIBIUM *Chalcidenſem*, de quo hîc agitur, fuiſſe Menedemi Cynici diſcipulum, docet noſter Athen. IV. 162. f. quo ex loco de reliquo hominis ingenio iudicium facere licet. ANTIGONUS rex, *Gonatas* ille fuiſſe videtur, qui, cum multis philoſophis converſari ſolitus, Zenonem Stoicum numquam niſi timidus adiiſſe proditur. Vide Epictet. Diſſert. II. 13, 14. & ibi notata. Pro πολλοὶ eſt πολλὰ noſtris in libris: quae ſi vera fuerit ſcriptura, in ſequentibus neceſſe eſt aliquid eſſe turbatum.

AD CAP. XXVII.

c Quae hoc Capite, & nonnullis ſequentibus, rurſus de *Homericis inſtitutis* diſputantur, ea omnia Caſaubono viſa erant ex eodem Dioſcoridis libro deſumta, de quo ſupra (ad cap. noſtr. 15. p. 8. e. ed. Caſ.) dictum eſt. At poſt iſtam Dioſcoridis diſputationem, ab uno e convivis prolatam, iam pridem alium Deipnoſophiſtam ac fortaſſe plures etiam deinceps loquentes induxit Athenaeus, qui Homerica illa inſtituta ſub alio rurſus atque alio adſpectu proponebant; ac partim, quae a Dioſcoride praetermiſſa eſſent, ſupplebant; partim etiam, quae ab illo minus vere recteque dicta iudicaſſent, refellere conabantur. De qua tractatione illius argumenti planius nobis iudicare liceret, ſi integrum hac parte Athenaei opus ſupereſſet.

Οἱ Φαίακες δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄνευ σφαίρας ὠρχοῦντο. »Viris doctis, qui iſta ſunt ante nos interpretati, nulla »in iſtis verbis menda ſuboluit: nobis latere ulcus vi»detur. Nam cum *duorum generum ſaltationes* Phaeacibus »poëta tribuat, *cum pila*, & *ſine pila*; non dubitamus, »aut utriuſque ſaltationis mentionem feciſſe Athenaeum; »aut, ſi alterius tantum, eius potius quae cum pila ex»ercebatur. Nam quid novum aut mirum, *ſaltaſſe Phaea»cas abſque pila*. Quin tu potius, dicat aliquis, quod & »difficilius & rarius, & auditu iucundius, id narra: *pila »ſimul luſiſſe Phaeacas & ſaltaſſe*. Quare ita ſcribimus, καὶ »ἄνευ σφαίρας καὶ μετὰ σφαίρας ὠρχοῦντο. Emendatio»nem confirmant ſequentia verba, quae ad ſaltationem »pertinent τὴν μετὰ σφαίρας. Eius deſcriptionem habes »apud ſummum vatem, Odyſſ. θ'. Ibi reperies τάρφε' »ἀμειβομένω &c.« CASAUBONUS. — At non meminiſſe videtur, cum haec ſcriberet, vir doctiſſimus, diſertam mentionem τῆς ὀρχήσεως διὰ τῆς σφαίρας παρ' Ὁμήρῳ iam feciſſe Deipnoſophiſtam initio capitis noſtri XXV. (p. 14. d.) ubi etiam *Nauſicaae pila ludentis* meminit. Iſtis igitur verbis nunc perapte reſpondent haec, Φαίακες δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄνευ σφαίρας ὠρχοῦντο: id eſt, *Phaeaces vero apud Homerum etiam absque pila ſaltabant.* Neque vero (quod idem Caſaubonus ſibi perſuaſerat) ſaltatio ea, de qua nunc hic loquitur Deipnoſophiſta, erat μετὰ σφαίρας; ſed e contrario, ſicut a Deipnoſophi-

sta, (ex vulgata verborum scriptura, in qua nihil deside- c
ratur,) ita & apud ipsum Poëtam, satis perspicue ab ista distinguitur: primum enim de ὀρχήσει μετὰ σφαίρας dixerat poëta, Odyss. θ'. vs. 370-376. tum, illâ peractâ, (vs. 377 sqq.) aliam narrat saltationem, quae nimirum absque pila peragebatur, de qua nunc loquitur Deipnosophista. Turbasse Casaubonum videtur, quod non animadverterit, *ipsum pilae lusum*, in quo nimirum varii corporis motus concinna quadam ratione peragi debebant, Graecis dictum esse *saltationis* quoddam *genus*: qui usus verbi ὀρχεῖσθαι & vocabuli ὄρχησις cum ex ipso Homero intelligi poterat, tum ab Athenaeo etiam infra (p. 21. a.) diserte adnotatus est.

Ἐπικροτούντων τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις, ὃ φησι ληκεῖν. d
Apud Homerum est, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, Odyss. θ'. 379. »Cur vero placeat auctori, ληκεῖν esse κροτεῖν τοῖς »λιχανοῖς δακτύλοις, *manus alterius indice digito*, quem »λιχανὸν vocant Graeci, *palmam alterius tundere*, neque »video equidem caussam, neque puto ullam esse. Nam »ληκεῖν Ionicum est pro λακεῖν: hoc autem manifeste fa»ctitium verbum est, ut κτυπεῖν, δουπεῖν, ψοφεῖν, σμα»ραγεῖν, κελαρύζειν, φλοῖσβος, & alia multa.« Casaub. — ἐπεκρότουν τοῖς ποσὶν interpretatus est Scholiastes. Satis autem notum est, *sonum* fere quemvis *inarticulatum*, *crepitum*, *plausum*, verbo λακεῖν sive ληκεῖν denotari. Athenaei interpretationem (sive quisquis sit auctor, e quo ducta est haec pars disputationis) ex hoc loco repetiit Eustath. ad Odyss. p. 316, 36.

Δημοδόκου γοῦν ᾄδοντος &c. Vide Odyss. θ'. 262 sq.

καὶ ἐν τῇ Ὁπλοποιΐα δὲ &c. »Subiicit auctor, καὶ ἐν »τῇ Ὁπλοποιΐᾳ δὲ, παιδὸς κιθαρίζοντος, ἄλλοι ὁμαρτῇ »μολπῇ τ' ὀρχηθμῷ τε ἔσκαιρον: quae ita vertes: *Et in »Armorum fabricatione, puero citharam pulsante, alii confer»tis manibus cum cantu & saltatione pedes movebant.* Poëtae »verba sunt in Iliad. σ'. [vs. 569 sqq.]

»Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισιν παῖς φόρμιγγι λιγείῃ
»ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
»λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
»μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε (Athenaeus legit ὀρχηθμῷ) ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

»Quis nescit, hanc istius rhapsodiae partem peculiari no»mine Ὁπλοποιΐαν e re solitam appellari? Tamen inter-

d »pretes longe aliter eam vocem accepere, etiam paullo »post, [pag. 16. b.] prorſus viris doctis indigno errore. »In prioribus editionibus erat ſcriptum, ἄλλοι δ' ἐν μανίᾳ: idque probatum interpretibus. Nos ex ipſo fonte »[nempe ex Homero] ſcripſimus ἄλλοι ὁμαρτῇ:« [in contextu vero editionum Caſaubonianarum ἄλλοι δ' ὁμαρτῇ excuſum:] »miramur tamen, aliter in omnibus msstis »haberi. Sed non dubitamus verum eſſe quod iam nobis »venit in mentem: nam Athenaeum ſcripſiſſe cenſemus »ἐν ἁρμονίᾳ: unde illa inſana lectio ἐν μανίᾳ fluxit, »poſteaquam ſemel vocis ἁρμονίᾳ ſyllaba prima fuit de»perdita & intercepta. Solet auctor, cum veterum poë»tarum locos deſcribit, obſcuriores voces interdum omit»tere aut notioribus commutare. Sic igitur pro ὁμαρτῇ, »quam dictionem varie interpretantur veteres magiſtri, »dixit ἐν ἁρμονίᾳ, aut σὺν ἁρμονίᾳ, quo etiam modo ex»plicat τὸ ὁμαρτῇ antiquus poëtae ſcholiaſtes.« CASAUBONUS. — ἄλλοι ἐν μανίᾳ eſt in ed. Ven. & Baſ. (non δ' ἐν μανίᾳ, ut in notula contextui noſtro ſubiecta dictum.) ἄλλοι δ' ὁμαρτῇ, ut paulo ante dixi, eſt in ed. Caſ. Codex noſter *b.* nonniſi ἀλλ' ἐν .... habet, (ſic) ſequentibus quatuor punctis. In *cod. a.* qui multis in locis, ubi vel mutili ſunt alii codices, vel prorſus corrupti, verae ſcripturae veſtigia ſervavit, eſt ἄλλοι ἐναντίοισι: (non δ' ἐναντίοισι:) in quo quid lateat, niſi placet noſtra coniectura ἄλλοι ἐναντίοι ἀλλήλοισι, videant qui feliciori ſunt ingenio. Quod ſi ἐναντίοι dediſſet is codex, haud cunctanter id in contextum recepiſſem, intellexiſſemque ἐναντίοι ἀλλήλοις. At vel ſic quoque, non nimis temere facturus fueram, ſi id ipſum, quod in Notula poſui, ἐναντίοι ἀλλήλοισι, in contextum recepiſſem. Haud dubie enim Athenaeus, ut paſſim alibi, ſic & hîc, duo Poëtae loca in unum contraxit; & pro ὁμαρτῇ, quod Iliad. σ'. 571. legitur, illud ἐναντίοι ἀλλήλοισι ex Iliad. λ'. 67. huc tranſtulit. Similiter infra, lib. XIV. 632. e. duos verſus (alterum ex Od. μ'. 423. alterum ex Il. γ'. 375.) in unum contractos videbimus: rurſuſque XIV. 627. e. in unum contracti ſunt Odyſſ. ρ'. 271. & θ'. 99. Caeterum Homericum ὁμαρτῇ antiquus Scholiaſtes ὁμοῦ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ interpretatur, nuſquam vero (quod ſciam) his verbis utitur σὺν ἁρμονίᾳ, quae apud eum reperiſſe Caſaubonum diceres. Pro ἔσκαιρον

mendose εὔχαιρον ed. Ven. & Bas. quod Turnebus, in d
Athenaei libro primo separatim a se edito, in εὐκαίρουν mutavit, *operam dabant* intelligens. Recte Casaub. verbum Homericum restituit, quod & nostri tenent codices.

ὁ ὑπορχηματικὸς τρόπος, (perperam ὁ ὑπερσχηματικὸς τρόπος ed. Ven. & Bas. cujusmodi lectionum monstra si non semper cuncta in his Animadv. adnotavero, facile condonabunt lectores.) ὃς ἤνθησεν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου. » *Hyporchematicae poëseos & saltationis auctores duos* » *fuisse* scribit, *Xenodamum*, & *Pindarum*. De utroque plu- » ra in libro De Musica Plutarchus, atque inter alia haec: » [T. II. Opp. p. 1134. c. edit. Francof.] Ἄλλοι δὲ Ξενό- » δαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγονέναι φασὶ, καὶ οὐ παιά- » νων, καθάπερ Πρατίνας. καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Ξενοδάμου ἀπο- » μνημονεύεται ᾆσμα, ὅ ἐστι φανερῶς ὑπόρχημα. κέχρηται » δὲ τῷ γένει τῆς ποιήσεως ταύτης καὶ Πίνδαρος.« CASAUBONUS. — Quemnam dixerint veteres τὸν ὑπορχηματικὸν τρόπον mox ipse explicat auctor, rursusque infra XIV, 628. d. e. Cum quibus locis confer Lucian. de Saltat. c. 16. & quae ibi a Viris doctis notata sunt, T. V. Opp. edit. Bipont. pag. 453. Plura etiam dabit Ilgen, in Disquisitione de Scoliorum Poësi, p. 34 sq. not. 31. & Schneider ad Pindari Fragm. p. 26-28. Pratinae ὑπόρχημα exhibet Athenaeus noster lib. XIV. 617. c.-f. Ad verba, quae hic sequuntur, μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων, Brunckius in ora sui libri ista adnotavit, τῆς ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἑρμηνευομένης πραγματείας, nescio ex alio-ne auctore ducta, an emendationis caussa ab ipso proposita. Libri quidem scripti nil mutant; & percommode se habere vulgata scriptura mihi visa erat.

Ξενοφῶν ὁ καλὸς ἐν τῇ Ἀναβάσει, ἐν τῷ παρὰ Σεύθῃ τῷ e
Θρᾳκὶ συμποσίῳ. Memoria Athenaeum, cum haec scriberet, fefellit. Quae hoc loco *ex Xenophonte* narrat, gesta sunt apud *Corylam*, *Paphlagoniae praefectum*, exposita a Xenophonte *initio sexti libri*. De convivio *apud Seuthen Thracem* differit Xenophon libro septimo Ἀναβάσεως, qui liber recte citatus est a Nostro lib. II. p. 49. b.

ὡς πᾶσι δοκεῖν. Sic recte edd. vett. cum Xen. & msstis. ὡς πᾶσι δοκεῖ ed. Cas. καὶ πάντες ἀνέκραγον. In cod. *a. inter lineas* adiecta sunt ista verba οἱ συνδειπν. Παφλ. Apud Xenoph. habes ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. ᾄδων Σιτάλκαν. Non male Dalech. *Sitalcae laudes canens*; scil. Thra-

ciae regis. Sed & ipſi cantilenae nomen *Sitalcas* fuiſſe vi-
f detur. Μετὰ τοῦτο, pro vulgato μετὰ τοῦτον, e Xenoph. haud cunctanter reponendum iudicavi. Mox quam τὴν Καρπαίαν dicit *cantilenam*, ea unde nomen habuerit, continuo ipſe exponit. Καρπαίαν penacute ſcripſi, ut apud Xenoph. pro Καρπαῖαν, quod apud Athen. erat editum. Pronomen ὅδε abeſſe utcumque poterat: commode tamen e Xenoph. adiectum eſt in ed. Caſaub.

μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους. Articulum τοῦ, qui aberat
a vulgo, adiiciendum utique ex Xenoph. putavi. καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει. E Xenoph. haec ita correxit editor Baſ. quum in ed. Ven. legeretur καὶ ταῦτα πάντα ῥαθύμως πρὸς τὸν ῥυθμὸν ἐποίει: quae ex ingenio erant editoris; nam mssti corrupte ſic habent, καὶ ταῦτα πάντα ῥυθμῷ πρὸς τὸν ῥυθμὸν ἐποίει. Mox dein iidem mssti cum ed. Ven. ἐνωπλίσαντο habent, pro ἐπαιώνισαν, quod e Xenophonte accitum ab editore Baſ. tenui cum Caſaubono.

AD CAP. XXVIII.

Ἀγαμέμνων αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ἀκούει. Recte
b ἐνοπὴν mssti noſtri. ἐνοπῆς edd. Vide Iliad. κ'. 13. ἐν τῇ Ὁπλοποιΐᾳ. Iliad. σ'. 495.

Ἔσπενδον δὲ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες - - Ἑρμῇ. Vide Od. η'. 137. ibique Schol. & (quem ibidem laudavit Clark.) Plutarch. Sympoſ. VII. 9. Athenaei verba adpoſuit Euſtath. ad Odyſſ. γ'. p. 132, 32 ſqq. Ab eo more etiam ipſe extremus potus Ἑρμῆς adpellatus eſt, ut docet Pollux VI. 100.

Διῒ τελείῳ, *Iovi conſummatori*, *Iovi perfectori*: cui ſcilicet nomen a perficiendis hominum votis; ut eſt apud Aeſchyl. in Agamemn. 982.

Ζεῦ, Ζεῦ Τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.

Conf. Spanhem. ad Callim. p. 728 ſq.

σπένδουσι δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις, ἐκ τῶν δείπνων ἀπιόντες. » Id eſt, *ſoliti facere libationes ſuper linguis,* » *cum e convivio diſcederent. Linguas* intellige, quas *Mercu-* » *rio* adolebant veteri inſtituto. Docti vertunt ἐπὶ γλώσ- » σαις, *ob linguae commercium*: neque enim meminerant » verſiculi iſtius maximi vatum, (Odyſſ. γ'. 341.)

» Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

» Quid eſt *ἐπιλείβειν*, niſi *σπένδειν ἐπὶ γλώσσαις*? « CASAUBONUS. — Quod in edit. Caſaub. 2. & 3. legitur, *σπένδουσι δ' αὐτὸ*, errore operarum factum: recte ſuperiores editiones *δ' αὐτῷ*. De re conf. Schol. ad Odyſſ. γ'. 332. & Schol. Apollon. Rhod. I. 517.

λέγει γοῦν ἐδωδὴν παντοίην. Odyſſ. ζ'. 76 ſq. *ὄψα οἷα ἔδουσι διοτρεφ. βασιλ.* Odyſſ. γ'. 480. c

οἴκων μὲν οὖν λαμπρότατος ὁ Μενελάου. Odyſſ. δ'. 43 ſqq. rurſuſque vſ. 71 ſqq. *τοιοῦτον δέ τινα ὑφίσταται - - Πολύβιος Ἴβηρός τινος βασιλέως οἶκον*. Cum praecedente *τοιοῦτον* nullo modo ſtare poterat *οἰκίαν*, quod hic quidem agnoſcunt libri (quod ſciam) omnes. Quare aut ſupra *τοιαύτην* oportebat, aut hic *οἶκον*. Poterat vero etiam nullo incommodo prorſus omitti h. l. ſubſtantivum nomen, cum ſatis eſſet quod ſuperius *τοιοῦτον* ad praecedens *οἴκων λαμπρότατος* referebatur. Locum hunc retuli in Polybii Hiſtoriarum Reliquiis lib. XXXIV. 9, 14. *τὴν τῶν Φαιάκων τρυφήν*. Vide Odyſſ. η'. 84 ſqq. & θ'. 248 ſq. unde in proverbium quodammodo abiit *Phaeacum luxus*, ſaepe notatus ab Athenaeo. Conf. Aelian. Var. Hiſt. VII. 2. Perperam pro *τρυφὴν* eſt *τροφὴν* in codd. noſtris: quae voces frequenter permutantur a librariis.

Ὅμηρος δὲ τοπογραφῶν καὶ τὴν Καλυψοῦς οἰκίαν. Vide d Odyſſ. ε'. 54 ſqq. *Αἰεὶ γὰρ ὑμῖν* &c. Od. θ'. 248. conf. Athen. VIII. 336. b. ubi ſicut reliqua huius verſus verba cum verſu ſequenti adiecta ſunt, ſic & hic eadem videntur ab Athenaeo adſcripta fuiſſe, ac nonniſi ab Epitomatore brevitatis cauſſa praetermiſſa, qui eorum loco iſtam formulam *καὶ τὰ ἑξῆς* (quemadmodum alibi ſubinde) adpoſuit. Quod vero poſt eadem verba *καὶ τὰ ἑξῆς*, iſta ſtatim cum in edd. tum in msstis ſequebantur, ἃ ἔτη Ἐρατοσθένης &c. illud quidem *παρόραμα* feſtinationi veteris allcuius librarii, qui hanc Epitomen deſcripſit, tribuendum puto. Adſcripſerat haud dubie Athenaeus, ſicut lib. IV. p. 192. c. d. (conf. II. 40. d.) integros tres Homeri verſus ex Odyſſ. ι'. 5 ſqq. prout illi vulgo apud Poëtam tunc legebantur & hodienum leguntur:

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ.

Epitomator vero, brevitati ſtudens, horum verſuum (quemadmodum in iſtis fecerat, de quibus modo dictum)

d non nisi priora quaedam verba adposuit, subiecta rursus eâdem formulâ καὶ τὰ ἑξῆς. Cuius formulae repetitio fraudi fuit festinanti librario, qui à superius posita formula ad inferius positam aberrans, interiecta omnia praetermisit. Quae quum haud dubie fuerit erroris origo, debueram ego citra dubitationis significationem verba praetermissa, certe initium prioris versus adponere, tum vero pro illâ notâ κ. τ. λ. istam formulam καὶ τὰ ἑξῆς adiicere. Quod ad *Emendationem ab Eratosthene propositam* adtinet, qui loco verborum illorum κατὰ δῆμον ἅπαντα, ista posita voluit, κακότητος ἀπούσης: merito illam improbat CASAUBONUS, aitque: »Probo ut edi»tum est in nostris libris hodie,

» ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα:

»eleganter, & plane Ὁμηρικῶς, pro κατέχῃ δῆμον ἅπαν»τα.« — Alii quidem, commodius fortasse, ἔχῃ neutraliter accipiunt, *obtineat per universum populum.*

e οἳ μάλα φίλοι εἰσὶ θεοῖσιν, ὥς ἡ Ναυσικάα φησί. Quum ὁ Ναυσικράτης vulgo legeretur, haec adnotavit CASAUBONUS: »*Phaeacas Diis charos fuisse*, ex *Nausi»crate* auctor scribit. Poëta iste fuit comicus, non semel »Athenaeo nominatus. Sed cur hac in re alius testimonio »potius, quam Homerico, utitur? Nam in septimo Uly»xeae gloriatur Alcinous, non solum amicos, sed etiam »*cognatos Diis esse Phaeacas suos*: ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰ»μέν, inquit ille.« — Sic quidem Alcinous ait Odyss. η. 205. at nimium inter se distant nomina Ἀλκίνοος & Ναυσικράτης, quam ut alterum cum altero permutari facile potuerit. *Nausicaa* vero, de Phaeacibus loquens, Odyss. ζ'. 203. ait, μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν: quem locum haud dubie respexit Athenaeus; quare ἡ Ναυσικάα corrigere non dubitavi. Ac fortasse etiam ipsum vocabulum ἀθανάτοισιν tenuerat Athenaeus, pro eoque Epitomator demum θεοῖσιν substituit. Nam in sequentibus huius operis Libris, ex collatione nostri *codicis a.* (qui nonnisi *Epitomen* continet) cum integro Athenaei opere, satis cognovi, frequenter illum hominem pro verbo aliquo aut vocabulo paulo rariore aut exquisitiore, quo usus erat Athenaeus, aliud vulgatius substituisse. Quem morem illius haud fuerit alienum hac occasione notasse, dum in legenda explicandaque Epitome versamur.

AD CAP. XXIX.

πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων ἔτερπ. Odyss. ά. 107. e
οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοδώρου. Mireris hunc locum in Animadverss. silentio praeteritum a Casaubono, a quo tamen in contextu alterum e duobus nominibus insigniter mutatum video. Nam Διοδώρου ἢ Θεοξένου habebant ed. Ven. & Bas. & Natalis Comes in versione, qui quidem interpres pluribus codicibus msstis se usum esse gloriatus erat. Θεοδώρου primus Casaubonus edidit, & id quidem consentientibus msstis, ut e nostris duobus intelligo. Caeterum, quis aut cuiâs fuerit ille sive *Diodorus* sive *Theodorus*, equidem non definiam. *Megalopolitanum* certe nullum equidem, nec in Diodororum numero, nec in Theodororum, a Menagio ad Laërtium aut a Fabricio in Bibl. Graec. recensorum, reperi. Ac illud ipsum Μεγαλοπολίτου, quod hic editum est, sicut quam plurima alia, ingenio utique Veneti Editoris deberi videtur, aut certe e corrupto codice ductum est; quandoquidem meliores nostri duo in μεγάλου Διοδ. consentiunt. *Megaricum* Diodorum (quem eumdem putant philosophum, cui *Crono* cognomen fuit) commemorat Eustathius in eiusdem loci Odysseae interpretatione, de quo hic agebatur; (ad Odyss. ά. p. 28. l. 45.) sed ita eum commemorat, ut non videatur hunc Diodorum dicere, quem hoc loco Athenaeus nominavit: certe, ubi Megaricum Diodorum Eustathius nominavit, ibi non respexit hunc Athenaei locum. Denique parum utique nobis refert, nosse quis porro aut cuiâs fuerit ille homo, quem nonnisi ut insignem in calculorum ludo artificem nominavit auctor noster: &, ut dicam quod sentio, caussam video nullam, cur non ipsam codicum nostrorum scripturam μεγάλου probemus, intelligamusque festiva quadam ratione *magnum Diodorum* dixisse Athenaeum, qui magnus fuisset in illo ludo artifex.

ὥς φησι Φανίας. Non improbandum per se est Φαινίας, quod edidit Casaub. Sed nil caussae erat, cur ille scripturam Φανίας mutaret, quam consentientibus h. l. msstis dabant ed. Ven. & Bas. In nostro quidem cod. *a.* Φαννίας est, sed id Φανίας valet. De hoc nomine supra dictum est ad p. 6. e. de quo diserte Suidas etiam monuit, perinde & Φανίας & Φαινίας scribi.

a εἴ τις βάλοι. εἴ τις βάλλοι adnotavit Brunck, nescio an e cod. msto. Silent h. l. notulae, nostri caussa e msstis excerptae.

καὶ κληρουμένων τὸν λαχόντα &c. κληρουμένων erat in ed. Ven. Inde κλήρου μὲν τὸν λαχ. de suo ingenio fecit editor Bas. quod tenuit CASAUBONUS, dein vero in *Addendis* ad Animadv. haec adnotavit: » Praeferunt libri » quidam, non καὶ κλήρου μὲν τὸν λαχόντα, sed καὶ κλη- » ρουμένων τὸν λαχόντα. Alii, καὶ κλήρῳ μὲν τὸν λαχόν- » τα. Utrumque dicunt Graeci, & κλήρῳ λαχεῖν, & λαγ- » χάνειν κληρούμενον. « — Istud κλήρῳ μὲν, quod dicit Casaubonus, non erat puto e msto codice enotatum; sed erat coniectura docti cuiusdam Viri, qui sic emendandum id censuisset, quod in edit. Bas. legebatur. κληρουμένων est codicum scriptura, quam auctori restituimus. Eamdem etiam tenuit Eustathius ad Odyss. ά. p. 68, 28. sed perspicuitatis caussa pronomen ἐκείνων adiecit, percommode sic scribens, καὶ κληρουμένων ἐκείνων, στοχάζεσθαι ταύτης τὸν λαχόντα. Idem Eustath. continuo deinde, pro τὴν Πηνελόπην, τὴν ψῆφον Πηνελόπην scripsit: & hoc commode factum; nec tamen idcirco Casaubono obtemperandum duxi, eodem modo apud Athenaeum scribere iubenti.

ἀποτίθεσθαι τὴν ἑαυτοῦ. Sic scripsi cum cod. *a.* & Eustathio. τὴν αὐτοῦ ed. Ven. & Bas. τὴν αὑτοῦ ed. Casaub. & cod. *b.* Quae omnia perinde haberi poterant.

καὶ πάλιν ἐκεῖ στάντα &c. Ad haec verba Brunckius ista adnotavit: καὶ ἐκεῖ στάντα, πάλιν τὴν Πηνελόπην βάλλειν ἐν ᾧ τοδεύτερον ἐγένετο χωρίῳ· εἰ δὲ τύχοι — Commode utique: sed satis esse duxi, si, accitâ ex Eustathio voculâ ἐκεῖ, reliquam scripturam vulgatam, verbis apte distinctis, tenerem. Et consentiunt in eam scripturam libri omnes, nisi quod pro βαλεῖν τὴν ἑτέραν sit βαλεῖν τὴν ἑαυτοῦ in cod. *a.* quod non probo, quamquam & in aliis quibusdam libris id reperiri ait Casaubonus. Modo enim dicebatur, *ipsius calculum* (τὴν ἑαυτοῦ) *eo loco fuisse depositum, unde extrusa fuisset Penelope:* nisi forte iunctam hic oportebat utramque scripturam, βαλεῖν τὴν ἑαυτοῦ ἑτέραν. Quod pro τὴν ἑτέραν suspicatus eram τῇ ἑτέρᾳ (scil. ψήφῳ) oportuisse; in eamdem cogitationem olim incidisse Turnebum, atque etiam sic edidisse, docuit idem Casaubonus. Cogitaveram

olim, si τὴν ἑτέραν (scil. ψῆφον) esset vera scriptura, a
oportuisse paulo ante εἰς τὴν Πενελόπην: quoniam non
videbatur verbum βάλλω cum duplici accusativo construi
posse. At fortasse nihilo minus recte se habet utraque scri-
ptura, ad τὴν vero non ψῆφον intelligendum, sed βολήν:
ut τὴν ἑτέραν (scil. βολὴν) idem valeat ac ἑτέρᾳ βολῇ,
repetito iactu, iterum. Et eodem modo fortasse accipiendum
erat illud μίαν ἔβαλες apud Epictet. Diss. II. 5, 17. ut,
qui istud clamat, hoc dicat, *iam tu unum iactum iecisti;
iam semel iecisti! nunc alterius sunt vices!* Ipsa ista duo ver-
ba, τὴν ἑτέραν, in hoc loco tractando praetermisit Eu-
stathius.

εἰ δὲ τύχοι. εἰ δὲ τύχῃ scripsere nostri librarii, voca-
les η & οι pro suo more confundentes. πλείστας εἰλη- b
φέναι τοιαύτας νίκας ταύτῃ τῇ παιδιᾷ. Sic Eustath.
l. c. (Odyss. α'. p. 68, 32.) Duae voces quum in Athe-
naei libris deessent, alteram νίκας ex Eustathio recipien-
dam monuerat Casaub. Et contenti ea esse poteramus:
ac fortasse commodius in finem reiecta ea vox fuisset,
quod Brunckio placuit, πλείστας εἰληφ. ταύτῃ τῇ παι-
διᾷ νίκας.

εὔελπιν εἶναι τῷ γάμῳ. »Durum est hoc, pro *magna in
» spe esse ducturum se Penelopen.«* CASAUB. — Nil vero
mutant libri: & eadem verba ex hoc loco repetiit Eusta-
thius; adiiciens quidem, velut illustrationis caussa, ἐπί-
δοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. (ubi fors. τὴν βασίλειαν,
reginam, scriptum oportebat.) Monuit vero Abresch, in
Animadv. ad Aeschyl. p. 33. non debuisse structuram il-
lam adiectivi εὔελπις offendere Casaubonum; eamdem
scilicet, quam habet verbum ἐλπίζω in illo Thucyd. III.
97. τῇ τύχῃ ἐλπίσας, & id genus aliis dictionibus.

τὰς χεῖρας οἱ μνηστῆρες ἔχουσιν ἁπαλάς. Odyss. φ'.
150 sq.

Οὗ καὶ κινυμένοιο &c. Iliad. ξ'. 173 sq. ubi Τοῦ καὶ &c.
Sicut vero pro Ionico Τοῦ, commune οὗ posuit Athe-
naeus, sic & alia (in codd. quidem nostris) in vulgarem
sermonem translata sunt. Habent enim ambo οὗ κινουμέ-
νου, & dein δῶμα, non δῶ: quorum in locum poëticas
formas substituit editor Venetus, quas tenuere posterio-
res editores.

'Αρήτη 'Οδυσσεῖ ὑποστρωννύειν κελεύει. Odyss. η'. 335 c
sqq. ὑποστρωμνῦναι (sic) erat editum. ὑποστρωννύειν de-

dere nostri codices. καὶ Νέστωρ αὔχει &c. Odyss. γ'. 346 sqq. Mox pro εὐπορεῖν, est ἀπορεῖν in cod. *a*. frequenti confusione literae α cum scripturae nexu quo exprimitur diphthongus ευ.

AD CAP. XXX.

d Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ. »Aeschyli & »Sophoclis descripti versus hoc loco ea sunt inter se similitudine, ut alterum alterius instituisse vestigiis, natu »minorem videlicet grandioris, negari non possit: quod »mirum ei non videbitur, qui apud Clementem & Eusebium τὰ περὶ κλοπῆς [*de furtis*] veterum Graeciae scri»ptorum legerit.« CASAUB. — Vide Clement. Alex. Stromatum lib. VI. pag. 447 sqq. ed. Leuncl. & Euseb. Praepar. Evang. lib. X. cap. 2. Quibus adde quae de eodem genere congessit Taylor in Lectionib. Lysiacis, pag. 227 sqq. ed. Reiskii Oratorum Graecor. Vol. VI. Similium plagiorum exempla, magis minusve manifestorum, habes apud Athenaeum nostrum, lib. I. p. 25 extr. & seq. III. 84. b. c. VI. 262. c. d. X. 454. b-f. XIII. 560. a. & 562. e. SOPHOCLIS *drama*, quod hic citatur, *Satyricum* fuisse, ex hoc ipso loco intelligi monuit Valckenaer ad Theocr. p. 358. De eodem vide Fragmenta Sophoclis a Brunckio collecta, Vol. II. p. 10 sq. Cum Aeschyli, tum Sophoclis versus, ex hoc loco reperiit Eustath. ad Odyss. ρ'. p. 642. lin. 40 sqq.

Vers. 1. Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ. »Valet ἀμφ' ἐμοὶ, ut ex »comparatione versus Aeschylei constat. Mihi videbatur »σκληρὰ φράσις, & genio Sophoclis οὐ πρέπουσα: sed »non aliter scriptum inveni apud Eustath. Odyss. ρ'.« CASAUB. — »Ἀμφὶ θυμῷ valet *prae ira*, quod Casau»bonum fugisse miror. Vide quae notavi ad Apollon. »Argonaut. II. 96.« BRUNCK. — Nempe similiter Apollonius aliique ἀμφ' ὀδύνῃ, *prae dolore*, dixerunt. Parique ratione (ut est ab Henr. Stephan. in Thes. adnotatum) ἀμφὶ φόβῳ Euripides pro διὰ τὸν φόβον dixit. *Vers.* 3. οὐ μύρου πνέον. Perperam πλέον scribitur apud Eustath.

Εὔπολις δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησάμενον τὸ τῆς ἀμίδος ὄνομα ἐπιπλήττει. *Eupolis vero eum qui primus matulae nomen invexit, perstringit.* »Non de *vocabulo*, sed de *re* sensit »EUPOLIS: hoc est, de eo qui primus inter pocula *ma-*

» *tulam poposcit.* Ita interpretor in eius *Versu* [5.] τίς ε» ἶπεν ἀμίδα πάμπρωτος; Sic erit illud verum, [*vers.* 4.] » πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίσταιθ' ἡμῖν εὑρών. ubi » perperam editum [atque etiam in codd. nostris scri- » ptum] ἐπίσταθ' ἡμ. pro ἐπίσταιτο. *Sciat*, inquit, » *ille qui primus morem* τοῦ ἐπιπίνειν (hoc est, *poscendi maio-* » *ribus poculis finita coena*) *& in triclinio matulas inferendi* » *exemplum dedit, se invenisse & εἰς τὸν βίον invexisse ma-* » *gnam obscoenitatem & turpitudinem.* λακκοπρωκτίαν, facta » ad *Laconum* nomen allusione, dixit pro εὐρυπρωκτίαν: » quod notum quid sit, & quibus competat proprie; hic » non aliud, quam quod diximus, [nempe *obscoenitatem &* » *turpitudinem,*] significat. Ut redeam unde sum digressus, » hoc ita verum, si Eupolidis reprehensionem sic accipia- » mus, ut ante diximus. At illi, qui *nomen* tantum ἀμί- » δος invenit primus, quae potest iure exprobrari εὐρυ- » πρωκτία? Igitur in superioribus Athenaei verbis τὸ τῆς » ἀμίδος ὄνομα more Atticorum positum pro τὴν ἀμίδα: » sicut τὸ Θηβαίων ὄνομα apud Aeschinem, pro *Thebani;* » *Romanum nomen* apud Livium, pro *Romani;* & his simi- » lia. « CASAUBONUS. — De *matularum usu in conviviis*, (quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur apud Athen. XIII. p. 519. e.) disseruit Gataker, Adversar. Miscellan. lib. II. c. 5. T. I. Opp. pag. 293. citatus a Brunckio ad Fragm. Sophocl. p. 10. num. 2. Pro istis verbis, Εὔπολις δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησάμενον, perperam in ed. Ven. & Bas. legebatur Εὔπολις δὲ πρῶτος εἰσηγησάμενος: quae tacite correxit Casaubonus, suos puto codices secutus, quibus adsentiuntur nostri. EUPOLIDIS *versus* primus & tres posteriores sunt manifeste Iambici tetrametri catalectici: quare consentaneum est, secundum & tertium eiusdem fuisse generis, sed decurtatos & corruptos; quos ego nec complere, nec in ordinem cogere tentabo. Illud unum, etsi vereor ne toto coelo me aberrasse deprehensuri sint doctiores, dicam tamen, mihi hos versus visos ex Aristophanis Equit. 877 sqq. (ed. Brunck.) nescio quo modo adumbratos esse, aut certe ad illum Comici locum respectum aliquem habere: quo facilius etiam suspicatus sum, pro vulgato πολλὰς *vs.* 2. πολλοὺς oportuisse. Vocabulum etiam λακκοπρωκτία Aristophanicum est, ex Nub. 1330. effictum: in quo potest quidem (ut Casaubono placuit) adlusio inesse ad *Laconum* nomen; sed proprie a

e λάκκος, *fossa, fovea, puteus*, deductum vocabulum adparet. Verbum λακωνίζειν (*vers.* 1.) in vicinia verbi ταγηνίζειν, quod proprie de *frigendis in sartagine piscibus* usurpatur, videri poterat de *coena Laconica*, id est, *parca & tenui* (conf. II. 67. d.) accipiendum: sed, quae dein sequuntur, docent eo sensu hic dictum esse id verbum, de quo Suidas (pariter ex Aristophane) monuit, cum παιδικοῖς χρῆσθαι interpretatus est. Ad *vers.* 6. consuli possunt Erasmi Adag. in *Palamedeum inventum*; tum Aristoph. Ran. 1499. (ed. Küst.) & ibi Schol. Athen. XIV. 614. c. & Bergler ad Alciphr. p. 283 sq.

Οἱ παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀριστοῖς. Commode Brunck in ora sui libri: Παρ' Ὁμήρῳ δὲ οἱ ἀριστεῖς. Sed quum nihil (quod sciam) mutent scripti libri, tenendum fuit vulgatum. De re vide Iliad. β'. 402 sqq. & 430 sqq. rursusque Iliad. η'. 313 sqq.

εἰ δ' ἐν Ὀδυσσείᾳ φιλονεικοῦσιν &c. Vide Odyss. θ'. 75 sqq. ibique Scholia min. & Eustath. p. 294. Duae voces εἰ δ', cum deessent vetustis editionibus, tacite adiecit Casaub. cui suffragantur nostri mssti & Eustathius. εἰ λόγῳ ἢ μάχῃ. εἰ particula deerat h. l. & editis & nostris codicibus. Sed recte dedit eam Eustathius pag. 294. l. 36. qui etiam vocabulum λόγῳ tuetur, pro quo suspicari potuisses δόλῳ oportuisse. λόχῳ maluerat Gallicus interpres.

f πόδα βόειον ἐπὶ τὸν Ὀδ. ῥιπτούμενον. Verbi formam dedere nostri libri; quam eamdem passim cum apud Athenaeum, tum apud alios auctores, temere mutatam ab editoribus observavi. Sic h. l. ῥιπτόμενον ediderant. De *bubulo pede* habes Odyss. υ'. 299.

AD CAP. XXXI.

Ἑστιῶν οὖν ποτε ἡγεμόνας εἰς ἑξακισχιλίους, ἐκάθισεν &c. Pro his, in editionibus omnibus sic legebatur, τετρακοσίους οὖν ποτὲ ἡγεμόνας ἑστιῶν ἐκάθισεν &c. id est: *Quadrigentos duces cum aliquando exciperet convivio, super argenteis sedilibus sedere eos fecit.* Ubi CASAUBONUS: » Eustathius [inquit] numerum hic positum mire amplificat: Λέγεται ὡς καὶ Ἀλέξανδρός ποτε εἰς ἑξακισχιλίους » ἡγεμόνας ἐκάθισεν ἐπὶ δίφρων ἀργυρῶν. Pro *quadringentis*, » ait *sex millia*. Invenimus etiam nos in quibusdam msstis » loco vocis ἑστιῶν, sic, εἰς ϛ ζ, hoc est, *sexies mille*

» & *ſeptem.* Demiror unde haec tanta librorum diverſitas: f
» nam mutatione magna opus, ut duae iſtae lectiones » concilientur. « — Ego vero miror, unde *quadringentos* ſuos arripuerit primus Editor, niſi ſuo prorſus ex ingenio. Nam in noſtro quidem cod. *b.* qui cum eo, quo ille uſus erat, plurimam adfinitatem habet, prorſus *omiſſus* eſt *numerus*, cuius notam quippe librarius in exemplari, quod ante oculos habebat, diſcernere non valuerat. Sic igitur ille: ἑστιῶν οὖν ποτε ἡγεμόνας ἑ . . . . ἐκάθισεν. In altero vero cod. *a.* qui tot locis, ubi in mendo iacent vulgati libri, veterem veramque ſcripturam ſervavit, ſic ſcribitur: ἑστιῶν οὖν ποτε ἡγεμόνας εἰς ͵ϛ ἐκάθισεν. quod id ipſum valet quod Euſtathius (teſte Caſaubono; nam ipſum Euſtathii locum, ubi iſta legerat Caſaubonus, reperire adhuc mihi non contigit) omnibus elementis expreſſit, εἰς ἑξακισχιλίους. E quo ſimul illud intellexi, quod Caſaubonus ait, in quibuſdam msstis loco vocis ἑστιῶν ſic ſcribi εἰς ͵ϛζ, id parum adcurate dictum eſſe. Codices illos msstos, quos Caſaubonus dicit, ipſe non inſpexerat, aut parum quidem diligenter inſpexerat. In msstis iſtis illud εἰς ͵ϛ non loco vocis ἑστιῶν poſitum erat, ſed ſuo loco; verbum autem ἑστιῶν paulo ante eo loco ſtabat, quo editor Venetus ſuam vocem τετρακοσίους poſuit. Porro quod in eiſdem msstis poſt figuram ͵ϛ Caſaubonus ait poſitam eſſe literam ζ, quam ille *ſeptem* interpretatur; id quoque perperam acceptum eſt. Erat illa figura, non litera ζ, ſed nexus ille ſcripturae ſatis alioqui notus, quo indicatur ſyllaba ους, ſuperne a dextro latere ad figuram ͵ϛ adpoſitus; qui nexus etiam noſtro in cod. *a.* eodem modo adpoſitus conſpicitur, quo ſcilicet terminatio ipſius vocis ἑξακισχιλίους indicatur.

καὶ ταῦτα ἑ α υ τ ο ῖ ς σκευάζοντας. Sic noſtri mssti. αὐ- a
τοῖς edd.

Ὀδυσσεὺς γοῦν, δαιτρεῦσαί τε &c. Vide Odyſſ. ό. b
320 ſqq.

Καὶ ἐν Λιταῖς δὲ Πάτροκλος ο ἰ ν ο χ ο ε ῖ, καὶ Ἀχιλλεὺς πάντα εὐτρεπίζει. Od. ί. 201 ſqq. Nam brevis inſcriptio

b libri ι. id est, *libri Noni Iliadis*, est Λιταί: *Supplicatio*, *Preces*. Poterat autem fortasse teneri vulgata scriptura, verbum οἰνοχοεῖ nesciens, & verbum singulare εὐτρεπίζει ad utrumque, *Patroclum* & *Achillem*, referens. Quoniam vero aliae sunt *Achillis* partes, *qui cibos parat*; aliae *Patrocli, vinum fundentis*; πάντα εὐτρεπίζει ad unum Achillem retuli, ad Πάτροκλος vero verbum οἰνοχοεῖ supplevi. Ubi si cui videbitur, praepropere a me temereque illud verbum in contextum esse repositum, non negabo culpam; praesertim cum eumdem Patroclum non modo *vinum fundentem*, verum etiam paulo post (ibidem vs. 216.) *panem* videam *distribuentem*. Itaque si modo pro Patroclo peculiari verbo opus erat, magis generale illud esse debuerit, &, loco οἰνοχοεῖ, aptius fuerit διακονεῖ, *ministrat*, aut aliquod simile verbum.

ὁ νυμφίος Μεγαπένθης οἰνοχοεῖ. Odyss. δ. 141. Confer autem Athen. IV. 180. c.

AD CAP. XXXII.

c In ANTIPHANIS *vers.* 2. perinde esse videtur, ἀποκναίσειεν legas, an ἀποκνίσειεν: utrumque fert metri ratio, & idem fere valent κνάω, κναίω, κνίζω, *rado*, *scalpo*, *vello*, *pungo*: certe perpetuo ista confunduntur a librariis. Praestabit tamen fortasse ἀποκνίσειεν, nempe τὸ δέρμα, (quod e vers. sq. hic intelligendum) *avellat cutem*. Sic quidem ἀποκνίσας τὰ κράνια, VII. 293. d. *avulsis capitibus*. *Vers.* 4. Οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα. Voculam τι, quam ignorabant edd. & mssti, adiici Casaubonus iusserat, fulciendo versui necessariam.

d αἱ τῶν περὶ τὰ πέμματα δημιουργίαι. Si abesset articulus τῶν, nemo eum desideraret. At agnoscunt eumdem, quod quidem sciam, libri omnes. Intellige igitur τῶν περὶ τὰ πέμματα γινομένων, *qui circa bellaria versantur*, *qui iis parandis occupantur*. δημιουργίαι sunt *artificia*. Sic ex eodem fere genere hominum commemoratur τραπεζοποιὸς δημιουργὸς, IV. 170. e. *artifex struendae mensae peritus*.

Θεόφραστος δ' οὕτω φησὶ τινὰς ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι. »Hoc est: *eam esse cuiusdam* herbae *facultatem vires* »*in Venerem sufficiendi, ut septuageno coitu duret libido*. δυνάμεις vertit Dalechampius *medicamenta*. Sed Veneream

» herbam, de qua ſentiebat Theophraſtus, quis vocet *me-* d » *dicamentum?* quamquam *φάρμακον* recte dixeris. Ita enim » Graeci nominant, Galeno auctore, *πᾶν ὅ τι περ ἂν ᾖ* » *ἀλλοιωτικὸν τῆς φύσεως.* Vocis latinae alia notio atque » ratio. Sic dixit Chryſippus libro V. de Honeſto & Vo- » luptate, [apud Athen. VIII. 335. e.] *δυνάμεις ἐρωτικὰς* » *καὶ συνουσιαστικάς.* Proprie *δύναμις* eſt *facultas alicui rei* » *indita:* in his & ſimilibus locis *res ipſae* vocantur *δυνά-* » *μεις.* Scribit vero Theophraſtus, *eam herbam*, cuius ne- » que nomen neque ſpeciem poſuit, *ab Indo quodam fuiſſe* » *in Graeciam allatam.* In libris Indicarum navigationum » aliquot herbarum ſimili virtute praeditarum hiſtoriam » reperias: cuiuſmodi ſunt amfiam, agnacat, tambor, ſi- » ve betel, aliae. « CASAUBONUS. — Ego vero non dubitavi, *medicamenti* nomen, cum Dalechampio, eodem medio ſignificatu quem habet graecum *φάρμακον*, adhibere. Sic enim probatos uti auctores, vulgata etiam hodie Lexica docent: e quorum auctorum numero unum Plinium nominare liceat, qui lib. XXVII. cap. xi. ſect. 76. ſic ſcripſit: *Sagittas in venatu tingunt medicamento, quod venenum cervarium vocant.* Theophraſti locus exſtat in Hiſt. Plantar. IX. 20. conf. Plin. XXVI. 10, 63. In noſtro cod. *a.* perperam deeſt vox *δυνάμεις*, quam recte tenet cod. *b.* cum editis. Vocabulum *δύναμις* eodem, quo hic, ſignificatu poſitum habes in CEBETIS *Tabula*, cap. 5. 14. & 19. noſtrae edit. ubi pariter *medicamentum* verti latine poterat: intelligitur vero ibi non *ſimplex* per ſe *herba*, ſed *potio medicata.* Et hoc loco, cum in mentionem illius libelli, qui vere aureolus mihi ſemper viſus eſt, inciderim, liceat errorem notare, qui in eo ad fidem codicum msstorum nuper recognoſcendo expoliendoque imprudenti mihi exciderat; quem errorem quum iam pridem commodiore loco temporeque corrigere conſtituiſſem, mox oblatam occaſionem, inſtituti oblitus, temere praetermiſeram. Scilicet cap. 27. ubi pro corrupta vulgo ſcriptura, *οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι*, lectionem unice veram, *οἱ δὲ, ἀστεφάνωτοι, λύπης καὶ ταραχῆς*, e Mediceo codice in contextum recepi, nihil ibi opus erat vocabulo *μεστοὶ* mea de coniectura adiecto; quandoquidem genitivi *λύπης* & *ταραχῆς*, ſimul cum praecedenti *εὐφροσύνης τινὸς* haud obſcure a verbis *ἔμφασιν ποιοῦντες* pendebant.

Φύλαρχος δὲ Σανδρόκοττόν φησι &c. » *Sandrocottus* is

d » est, de quo Strabo, [lib. XV. p. 702. c. & 724. b. ed.
» Cas.] & nos olim ad illum: nam alii *Androcottum* indi-
» gerant: *Sandropyctον* Dalecamp. nescio unde: nam aliter
» hoc nomen corruptum in prioribus editionibus, quarum
» mendum Natalis recte correxerat. « CASAUB. — *Σαν-
δρόκυπτον* ed. Ven. & Bas. *Σανδρόκυττον* nostri mssti.
Conf. Appiani Syriac. cap. 56. & quos ibi citavimus au-
ctores.

e *ἀποστελεῖν τινας δυνάμεις στυτικὰς τοιαύτας.* » Scri-
» bo *στυτικάς*: non, ut hodie legitur in omnibus, *στυ-
» πτικάς.* Quo enim ista *adstringentia?* An, quia *στυπ-
» τικὰ* sunt quae adstringendi vim habent, ideo existiman-
» dum ad Venerem proniores iis homines fieri? nugae
» nugacissimae. Nam dubium non est, scripsisse Athenaeum
» *δυνάμεις στυτικὰς*, hoc est, *herbas natas aptas ad muti-
» num arrigendum;* id est enim *στύειν*: unde *στύματα μι-
» σεῖν*, l. 5. d. & *ἄστυτος οἶκος* alibi in his libris. [II. 63.
» [illegible]] « CASAUB. — In mendosum *στυπτικὰς* consentiunt
nostri mssti cum editis; in quo corrigendo utique obtem-
perare viro docto debui. Conf. Bochart. Hieroz. P. II.
lib. I. cap. 18.

οἷς μὲν ὁρμὰς ἐμποιεῖν ὀρνίθων δίκην, οὓς δὲ καταπαύειν.
» *In aliis appetentiam Veneris excitasse qualis est in gallis gal-
» linaceis: in aliis Venerem inhibuisse.* Ἐνεργειῶν contraria-
» rum caussam, in utendi modo puto fuisse positam. Nam
» & vinum, modice sumtum, animum exhilarat, omnes-
» que vires corporis reficit: immodice potum, amentiam
» inducit, & corporis robur exhaurit. *ὀρνίθων δίκην* Dale-
» campius vertit, *passerculorum more.* Velim scire, quis
» omnium Graecorum *ὄρνεις* appellarit *ἁπλῶς* quos vellet
» *passeres* intelligi. At, de *genere gallinaceo* eam vocem pe-
» culiari notione usurpari, omnes sciunt. Sed salacitatem
» passerum respiciens vir eruditus ita vertendum censuit:
» ceu vero non & gallinaceorum gallorum par esset salaci-
» tas: cuius rei testis quotidiana experientia, & Aristote-
» les etiam, qui in primo historiarum *ἀφροδισιαστικὰ κατ'
» ἐξοχὴν* animalia appellat *τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρυό-
» νων γένος.* « CASAUBONUS.

ἡ περὶ τὰς — ὑποδέσεις ἐπήκμασε πολυτέλεια. Eamdem
in calceamentis sumtuositatem, haud multo ante Athenaei
aetatem, notaverat Epictetus in Enchirid. cap. 39.

AD CAP. XXXIII.

Ὅμηρος δὲ &c. » *Unguentis illitum Parin* ab Homero in- e
» duci probat auctor allato eius versu ex Iliadis ῥαψ. γ'.
» [392.] Sic enim poëta de Alexandro:

» Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
» κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν. —

» Athenaeus κάλλος hic putat *unguentum* significare: & » alium affert locum poëtae, [Odyss. σ'. 191.] ubi dici- » tur de Venere, κάλλει τὰ πρόσωπα καθαίρει, h. e. *un-* » *guento faciem nitere facit:* sic veteres critici exposuere » apud Homerum; non *faciem purgat* simpliciter, ut so- » nant verba. Hesychius Κάλλει· τῷ μύρῳ τῷ τῆς Ἀφρο- » δίτης. Adi Eustathium. [ad Odyss. σ'. p. 664.] « Casaub.

Ἀλλ' οὐδὲ στεφανουμένους εἰσάγει &c. » *Coronarum* poë- » ta nusquam fecit ullam mentionem: neque in ullo eius » versu utriusque poëmatis στέφανος, pro *corona*, aut » στεφανοῦν, in propria significatione legitur. An igitur » poëtae omniscio *coronarum usus* fuit incognitus? Mini- » me; inquit Athenaeus. τῷ γὰρ ἐκ τῆς μεταφορᾶς ὀνόμα- f » ματι σημαίνεται, ὅτι ᾔδει τὸν στέφανον: id est, *similitu-* » *do rerum, de quibus metaphorice usurpat Homerus* τὸ στέ- » φανος & στεφανοῦν, *arguit, non ignorasse illum quid sit* » *corona*, quod proprie significat dictio στέφανος. Probum » & validum argumentum: nam propria cuiusque vocis » significatio naturâ prior est, quam translatitia. *Aries* » enim & *corvus* in usu & notitia hominum ante versata » sunt pro dominantibus verbis, & certorum animalium » appellationibus, quam in suos usus ea mechanici accom- » modarunt. Eadem ratio caeterorum. « Casaubonus.

Proximus *Homeri versus* est ex Odyss. κ'. 195. ubi Νῆ- σος ἦν scripsi cum nostris codicibus. Νῆσον & τὴν legitur apud Poëtam; unde Athenaei editores Νῆσον ἦν dede- rant: qui, sicut ἦν ex Athenaei libris tenuere, sic & Νῆ- σος tenere poterant; quia nihil impediebat, quo minus credibile esset sic scripsisse Athenaeum. Tenuere quidem omnes (*in fine versus*) ἐστεφάνωτο, quod dabant Athenaei libri, quum ἐστεφάνωται scriptum esset apud Homerum. *Alter versus* est ex Iliad. ν'. 736. ubi verba σε πέρι, quae vulgo hic deerant, ex Poëta adieci, quia ad rem, cuius caussa citatur iste versus, (scilicet, ad declarandum usum & notionem vocabuli στέφανος) pertinere videbantur:

f uncis tamen inclusi, quibus indicarem, non legi ea in Athenaei libris, ac fortasse ab ipso etiam auctore fuisse praetermissa. Prorsus corrupte vero πολέμοις habent nostri codd. pro πολέμοιο.

ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ ἀπονιζομένους τὰς χεῖρας ποιεῖ. Sic rectissime ambo nostri codices; de qua scriptura Casaubonum mireris nihil omnino suis e libris monuisse, corruptamque superiorum editionum tenuisse scripturam, ὅταν Ὀδυσσεία ἀπονιζόμενον τὰς χεῖρας ποιῇ. Locum hunc Athenaei ob oculos habuit Eustath. ad Odyss. ά. p. 34. a lin. 28 sqq. διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων. λουτροῖς καὶ καταγίσμασι scribit Eustath. l. c. Utramque nominis formam analogia tuetur: κατάνισμα, a verbo κατανίζω: κατάνιμμα, a κατανίπτω. Sic idem Eustath. pag. 33, 45 sqq. plus semel ἀπόνιμμα habet.

Ἡρόδοτος δὲ &c. Herodot. lib. I. cap. 94. Quod autem ait Athenaeus, *non recte ab Herodoto Lydos regnante Atye primos ludorum inventores dictos esse, quandoquidem Atye vetustiora fuerint heroica tempora, ab Homero descripta;* non Herodotum errasse, sed Athenaeum, docuit FRERET in *Recherches sur la Chronologie des Rois de Lydie*, in *Mémoires de l'Acad. des Inscript.* T. V. p. 23. *Atys* enim, ex Herodoti rationibus, quibus suffragatur etiam Dionysius Halicarnasseus, antiquior fuit bello Troiano: nam posteris Atyis regnum eripuerunt Heraclidae.

Κλῦθ', ἀλαλὰ, &c. Verba ista, tamquam proverbium vulgo iactatum protulit etiam Eustath. ad Iliad. ξ'. p. 990, 2. & Plutarch. de Fraterno Amore, T. II. Opp. p. 483. d. edit. Francf. Penacute ἀλάλα editum erat apud Athen. & apud Plut. Rectius putavi ἀλαλὰ, acute, ut apud Eustathium; quod latet etiam in corrupta codicum nostrorum scriptura κλῦσθ' ἀλλὰ πολ. Pari ratione ἀλαλαὶ & ἀλαλὰν acute scribitur apud Aristoph. Pro ἐγχέων, corrupte εὐχέων est in ed. Ven. & Bas. Veram scripturam cum ed. Casaub. & cum Eustathio tenent nostri libri.

AD CAP. XXXIV.

τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστήν. Sic Suidas duobus in locis, in Σφαῖρα, & in Χορεῖαν. Nude τὸν Ἀλεξάνδρου σφαιριστὴν edd. & mssti nostri: & sic iam olim in suo Epitomes exemplo repererat Eusta-

thius, unde is Ἀλέξανδρον τὸν Καρύστιον σφαιριστὴν ex- a
sculpsit, in Comment. ad Odyss. θ'. p. 315. lin. 45. Rursus vero etiam tertio loco Suidas verba τοῦ βασιλέως adiecit, in Ὄρχησις; sed ibi quidem simplex vocab. σφαιριστ. habet. Mox ἀνδριάντα ἀνέστησαν correxi, pro vulgato ἀνεστασαν: haec enim verbi forma, quod quidem sciam, nonnisi neutralem habet significationem. Activa notione, ανεστησαν oportebat; in quod omnes libri paulo post (p. 19. c.) consentiunt. Et Eustathius, hunc ipsum Athenaei locum respiciens, ἀναστήσαντες habet.

Ἱστιαιεῖς οὖν καὶ Ὠρεῖται. » Quando scribit Athenaeus b
» Ἱστιαιεῖς οὖν καὶ Ὠρεῖται, perinde loquitur ut si quis » dicat, *Epidamnii & Dyrrachini*, aut *Byzantii & Constan-* » *tinopolitani.* Quod dicendi genus cum insolens sit, scri- » bebam, Ἱστιαιεῖς οὖν οἱ καὶ Ὠρεῖται. Sed editam γραφὴν » etiam Eustathius [ad Odyss. θ'. p. 316, 1.] agnoscit: » sicut paullo ante, οὐχ ὡς ὕστερον, editi scriptique codi- » ces & Eustath. pro οὐχ ὡς οἱ ὕστ. ut legitur in comici » scholiis, ubi describitur ille locus. « [Vide quae ad hanc Casauboni observationem continuo deinde notabimus.] » *Histiaea*, vetus Euboeae oppidum, recentiori nomine » dictum *Oreum*. Strabo, [X. 445. d.] Ὠρεῖται μετωνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς. In Stephani Gentilibus, vo- » ce Ἱστίαια, scribe, νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός: non, ut est » perperam editum, Ὠρωπός. Apud Eustathium, haec » Athenaei verba recitantem, Ἑστιαιεῖς scriptum, non » Ἱστιαιεῖς. Utroque modo scribi solitum id nomen, do- » cet idem secundo ad Iliadem Commentario. [p. 212, » 10 sqq.] De ea re sic scribe Stephani verba, male vul- » go concepta: Ἱστιαιώτης, ὁ τῆς Θετταλικῆς· ἡ δὲ τῆς » Εὐβοίας διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ » διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. « Casaubonus. — Qua ratione sic, divisis simul, simulque iunctis nominibus, Ἱστιαιεῖς καὶ Ὠρεῖται dici potuerint, ostendit id quod Eustath. docet ad Iliad. β'. 212, 20. ubi, postquam dixerat, Strabonem tradere, *Histiaeam posterioribus temporibus Oreum*, & *Histiaeenses Oritas fuisse nominatos*, sic pergit: οἱ δὲ οὐ τοὺς αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς φασιν εἶναι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ὄντας τοὺς Ὠρείτας, συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι· καὶ γενηθεῖσαν μίαν πόλιν, ἀμφοτέροις χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν. E quo intelligi par est, promiscue quidem & Ἑστίαια & Ὠρεὸν fuisse nominatam urbem; universos vero cives, τοὺς Ἱστιαιεῖς καὶ Ὠρείτας.

b Quod de verbis οὐχ ὡς ὕστερον & οὐχ ὡς οἱ ὕστερον in superiore Animadversione adnotavit Casaubonus; mireris utique, quo valeat ista adnotatio, quove pacto istum in locum fuerit coniecta. Et omnino, verum si quaeris, ut subinde aliâs, sic hoc loco, aut nimis patientem & in anquirendo scrutandoque indefessum lectorem sibi spoponderat doctissimus Animadversor; aut prorsus ad suam curam nihil pertinere ratus erat, ut, quid esset, quod ipse animadversum voluisset, intelligere possent lectores. Nempe haud paulo ante eum locum, ubi nunc in Auctore nostro versamur, (p. 16. b.) ista verba legebantur, nihil commune cum his, de quibus hic agebatur, habentia, καὶ τὰς σπονδὰς ἐποιοῦντο Ἑρμῇ, καὶ, οὐχ ὡς ὕστερον, Διὶ τελείῳ. Iam docet nos hoc loco Casaubonus, in illam scripturam οὐχ ὡς ὕστερον consentire ibi editos scriptosque libros, atque etiam Eustathium; (scilicet in Odyss. γ'. p. 132, 34.) sed in Scholiis Aristophanis (nempe ad Plut. vs. 1111.) οὐχ ὡς οἱ ὕστερον scribi. Quo loco, quoniam in eum nos traduxit Casaubonus, intelligi debet, non absurdam fore istam Scholiastae scripturam, si e vetere quodam Athenaei codice ducta esset: at est istud ipsum Scholion non veteris Scholiastae, sed recentissimi, cuius scriptura nullam prorsus auctoritatem habere poterat. Conf. quae ad eum locum adnotavit Hemsterh. Denique, quoniam in boc sumus, illud moneo, in eodem Aristophanis Scholio in Küsteri quidem editione non, ut in aliis, οὐχ ὡς οἱ ὕστερον legi, sed οὐχ ὡς ὕστερον, ut apud Athenaeum & Eustath.

Θεοδώρου τοῦ ψηφοκλέπτου. *Theodorum* istum *suffragiorum absconditorem* fecit interpres Natalis Comes; *calculorum sculptorem* Dalechampius, quasi ψηφογλύπτου esset scriptum. At vulgatum tenent libri omnes, atque etiam Eustath. ad Odyss. θ'. p. 316. l. 2. Quid vero esset ψηφοκλέπτης, parum sibi notum fuisse ipse Eustathius declarat, dicens: τί δὲ δηλοῖ ὁ ψηφοκλέπτης, εἴσεταί τις εὑρὼν Σοφοκλέους τὸ Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης. Sophoclis ille versus est ex Aiace vs. 1135. ed. Brunck. (aliis 1154.) At quaerentem, quid bic apud Athenaeum significet ψηφοκλέπτης, nihil adiuvare versiculum illum, recte monuit CASAUBONUS, qui certiore inita illius vocabuli exponendi ratione: » Ψῆφοι, inquit, Graecis *calculi* dicuntur, *queis* olim *praestigiatores usi* quidam, iis in

»totum similes, quos hodie vocamus idiomate nostro, b
»*joueurs de gobelets.* Solent illi calculos aut globulos in
»mensa palam positos, deinde acetabulis opertos, tanta
»dexteritate movere loco, transferreque, ut veritatis igna-
»ri spectatores, aut verborum quae interea fundifant ef-
»ficaciâ, aut aliqua alia vi magica, non manibus prae-
»stigiatoris, fieri id sibi persuadeant. Graecis non fuisse
»incognitum ludicrum hoc, certum est. Suidas: Ψηφο-
»λόγοι εἰσὶν οἱ ψηφοπαῖκται. ψηφολογικοὶ οὖν οἱ πλανῶντες
»καὶ ἀπατῶντες, ὥσπερ οἱ ψηφολόγοι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ
»τάχει τῆς μεταθέσεως τῶν ψήφων ἀπατῶντες συναρπά-
»ζουσιν. Noverunt & Romani. Glossarium vetus: *Prae-
»stigiator*, ψηφοπαίκτης: alibi, ψηφοπαιξία, *praestigiae.* Se-
»neca, Epist. XLV. *Sic ista sine noxa decipiunt, quomodo
»praestigiatorum acetabula & calculi, in quibus me fallacia
»ipsa delectat.* Noli igitur dubitare, ψηφοκλέπτην dici hic
»ab Athenaeo *praestigiatorem* huius generis, quem vulgo
»ψηφοπαίκτην vocabant aut ψηφολόγον. Solent κλέπτειν
»usurpare venustissime, quando *raptim & clam factum esse
»aliquid* significant: inde κλοπαὶ πολέμων apud Xenophon-
»tem; & κλέπτειν ὄρη apud eumdem, pro *montes clam
»hostibus occupare.* Sic in superioribus Suidae verbis συναρ-
»πάζειν *calculos*: & apud Artemidorum, in mentione ha-
»rum offuciarum, ψήφους κλέπτειν. Sic ille libro III.
»Ψηφοπαικτεῖν δοκεῖν, οὐκ ἐπιστάμενον, πολλὰ ὠφεληθῆναι
»σημαίνει, παραλογιζόμενον καὶ ψευδόμενον, διὰ τὸ πολ-
»λὰς ψήφους κλέπτειν, καὶ ταῦτα ἄλλοτε ἄλλως δεικνύειν.
»Auctor est Iulius Pollux, [VII. 200.] Lysiam oratorem
»dixisse ψηφοπαικτεῖν τὸ δίκαιον, translatione ducta a pse-
»phopaectis praestigiatoribus: id autem significat *ius per-
»vertere subtilibus commentis.* Sed ipsa Pollucis verba satius
»adscribere: Εἰ δὲ Λυσίου ὁ κατ' Ἀντικλέους [Αὐτοκλέους]
»λόγος, ἐν ᾧ γέγραπται, ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον, εἴη ἂν
»καὶ ὁ ψηφοπαίκτης ἐν τέχνῃ. τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἴρηκέ τις
»τῶν νέων κωμῳδῶν Εὔδοξος ἐν Ναυκλήρου (vel Ναυκλήρῳ)
»δράματι.« — Recte huc istam etiam Lysianam dictio-
nem ex Polluce retulit vir doctus: nec enim ea dictio (ut
Reiskius interpretatus est in Indice Graecitatis Lysianae)
a *tesserarum ludo* ducta videtur, sed ab eorumdem homi-
num, quos Casaubonus dixit, *praestigiis*; ut ψηφοπαικτεῖν
τὸ δίκαιον is dicatur, qui suis artibus efficere valet, ut,
cum ab hac parte stare ius omnes censerent persuasum.

que haberent, fubito illud inde evanefcat, & ab altera parte ftare videatur. Circulatoris *ψηφοπαίκτου* five *ψηφοκλέπτου* praeftigias, qui publice in theatro artes fuas oftentabat, lepide defcripfit Alciphron lib. III. epift. 20. ubi *κλεπτίστατον* hominem dixit.

c *κρατὸς ἐπὶ σφετέρου.* Sic recte cod. *a.* Mire *σφετέρης* edd. In cod. *b.* terminatio vocis dubie expreffa.

χρυσίον εἰς τὸ ἱμάτιον, κοῖλον ὄν, ἐνθέσθαι. » Videtur appellare *cavam veftem*, finum quem amiculum poderes ad » ftatuae pedes collectum faciebat. Nifi malis, duplicem » fuiffe veftem, eamque laceram, ut facile fuerit pecuniam » intus abdere. Fuit moris olim, confecrandam numini » alicui veftem findere, ne manibus fagacibus effet obno- » xia. Hefychius: *οἱ ἀνατιθέντες ἱμάτια κατέσχιζον αὐτὰ, » ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινων.* Probabile eft, factitatum & in » ftatuarum amiculis idem fuiffe. « Casaub. — Quod de *fiffa vefte* dicit vir doctus, quid huc faciat, non video: nec Hefychii locum habeo in promtu, quem is indicare, qua parte libri legatur, non dignatus eft. Scio, *σχιτὸς χιτὼν* in fua ferie elementorum legi apud hunc Lexicographum, ubi *σχιστὸς χιτὼν* fcriptum oportebat: fed id nihil ad rem, de qua hic agitur. Vide, ne veftis h. l. ex eo genere intelligi debeat, cantoribus & citharoedis proprio, quod *στατοὺς* & *ὀρθοσταδίους χιτῶνας* vocabant Graeci; de quo confulendus Salmafius ad Tertull. de Pallio, & Upton ad Epicteti Differt. II. 16, 9. Eiufmodi veftis, cum abfque incifione uno rigore a fummo ad imum defcenderet, commode *ἱμάτιον κοῖλον* dici potuerit. Pro *τινὰ χρυσίον*, corrupte *τινὰ χρόνον* fcriptum in noftro cod. *a.*

Ἐπανελθόντα εὑρεῖν τὸ χρυσίον μετὰ ἔτη τριάκοντα. » Pecuniam in finu veftis huius depofitam, inventam ibi » fuiffe narrat auctor, *συνοικιζομένης τῆς πόλεως μετὰ ἔτη » τριάκοντα*, *cum urbs reftauraretur poft annos triginta.* Sed » aut legendum *εἴκοσιν*, aut negligenter hoc ab Athenaeo » pronuntiatum effe fatendum. Non enim XXX, fed XX » tantum annis iacuerunt Thebae; anno vicefimo ope » Caffandri iterum conditae. Diodorus Siculus: [XIX. » 53.] *εἰκοστῷ δ' ἔτει ὕστερον Κάσσανδρος - - - ἀνέστησε τὴν » πόλιν τοῖς διασωζομένοις τῶν Θηβαίων.* Membranae & Eu- » ftathius librarios culpa abfolvunt: itaque non poffu- » mus nos Athenaeum. « Casaub. — At non fuo nomine

loquitur Athenaeus: sed quae Polemo tradidit, ea repetit: c nec, *tricesimo post eversionem anno instauratas esse Thebas*, ait; sed, *tricesimo anno Thebas reversum* illum *exsulem*, qui aurum absconderat. Ipse se quodammodo correxit CASAUBONUS in *Addendis*, superiori Animadversioni haec addi iubens: »Nisi lubet dicere, sentire *Athenaeum*, de »tempore quo coepta est urbs restaurari: *Diodorum*, de »tempore quo operi tanto coronis est imposita.« [Imprudenti viro docto excidit, ut sedes nominum Athenaei & Diodori inter se permutaret.] »Favet verbum, quo »usus Athenaeus, *συνοικιζομένης*, id est, *cum denuo incolis »frequentaretur*. Plinius manifesto in hac historia alios au»ctores sequitur. Scribit enim lib. XXXIV. cap. 8. *Leon»tius fecit Apollinem citharoedum, serpentemque eius sagittis »confici: qui Dicaeus appellatus est, quod, cum Thebae ab »Alexandro caperentur, aurum a fugiente conditum, sinu eius »celatum esset.* « — Plinii locum, praeeuntibus msstis, paulo aliter constituit Harduinus T. II. p. 651. (coll. p. 827.) ita quidem, ut iam nihil habeat, quod his, quae ab Athenaeo narrantur, adversetur.

Ἡρόδοτος δὲ ὁ λογόμιμος. »*Herodotus* ὁ λογόμιμος vide»tur esse is, qui in Stobaei libris *Herodes* dicitur, auctor »mimiamborum; de quo etiam accipiunt doctissimi viri »versus istos Terentiani Mauri, de scazonte Hippona»cteo loquentis:

»*Hoc mimiambos Mattius dedit metro:*
»*nam vatem eundem est Attico thymo tinctum*
»*pari lepore consecutus & metro.*

»Videtur, inquam, ita esse: nihil tamen ausim affirmare. »Nam apud Stobaeum constanter variis locis Herodes ille »ἡμιάμβων, non autem μιμιάμβων auctor dicitur: emen»dationem vero eruditissimorum hominum, μιμιάμβων »pro ἡμιάμβων rescribentium, suspectum facit, quod non »Herodis solum ἡμιάμβους laudant veteres, sed etiam »aliorum poëtarum: ut Cercidae Stobaeus idem Sermo»ne LVI, Promathidae Athenaeus libro VII. [p. 296. »b.] Suspicamur, ἡμιάμβους appellatos fuisse carminis »iambici genus, brevissimis versibus constans. Meminit »etiam Demetrius Phalereus ἡμιμέτρων, quos docti ar»bitrantur esse μονομέτρους alio nomine appellatos. Iulius »Pollux lib. X. c. 4. [sect. 83.] inter νόμων κιθαριστηρίων »appellationes ponit μηνιάμβους & παριαμβίδας. An ibi

c »quoque *ἡμιάμβων* nomen restituendum? nam quid *μηνίαμ-*
» *βοι* sint divinare non possum. « Casaub. — Missi Athe-
naeus, sive Hegesander, quo auctore haec Athenaeus
tradit, *Herodotum λογόμιμον* non poëtam aliquem, mimo-
rum auctorem, dicere visus erat: sed, quemadmodum
huic mox *Archelaus* sociatur *saltator*, sic fuerit *λογόμιμος*
homo ex eo genere *facetorum scurrarum*, quo cum alios
multos illustri loco positos viros delectari solitos novi-
mus, tum Romanum Cornelium Syllam, quem singulari-
ter delectatum *μίμοις καὶ γελωτοποιοῖς* narrat noster Athe-
naeus VI. 261. c. Quo de genere passim etiam alibi agi-
tur apud eumdem Nostrum, ut X. 452. f. XIV. 620 sq.
Confer Scalig. de Arte Poët. lib. I. cap. 10. & Vossium
Institut. Poëtic. lib. II. c. 29. ubi sect. 5. docetur, inesse
hominum illorum artem in imitatione cum sermonum,
tum factorum. Mimus igitur, qui *varios hominum sermones*
praesertim *festive imitari* novit, haud incommode *λογόμι-*
μος fuerit adpellatus. Nec opus esse videtur, (quod in
mentem venire cuipiam possit) ut *μιμολόγος* scriptum
oportuisse suspicemur; licet apud nullum alium auctorem,
quod sciam, vocabulum istud *λογόμιμος* reperiatur.

d *Σωστράτου τοῦ αὐλητοῦ*. Idem *Sostratus* (ex verissima
codicum nostrorum scriptura) infra lib. VI. pag. 244. f.
parasitus fuisse *Antiochi regis* traditur.

AD CAP. XXXV.

Ματρέας, ὁ πλάνος, &c. » *Matream* Athenaeus appel-
» lat *τὸν πλάνον*. Suidas [in *Ματρέας*] *λαόπλανον*,
» ex Athenaeo tamen, ut videtur. Aenigma plani huius
» ab auctore tale profertur: *ἔλεγε θηρίον τρέφειν, ὃ αὑτὸ*
» *ἑαυτὸ κατεσθίει*: & ait, *quaeri solitum adhuc aetate sua*,
» *quaenam esset illa bestia*, de qua sensit Matreas. Memini
» Eustathium [ad Odyss. *α'*. p. 8, 22.] aenigma hoc cum
» cura explicare: neque aliquid nobis in mentem venit iis
» melius quae sunt ab illo scripta. Itaque adferam Eustathii
» verba: *τὸ δὲ [θηρίον] ἢ θυμὸν ἴσως, ἢ φθόνον δηλοῖ, ἢ λύ-*
» *πην, ἢ καί τι κωμικώτερον ἐμπαθές. εἰλῆφθαι δὲ δοκεῖ ὁ ῥη-*
» *θεὶς τοῦ Ματρέου λόγος, ἢ ἐκ τοῦ, ὃν θυμὸν κατέδων, ἢ ἐκ*
» *τοῦ πολύποδος ὃς ἑὸν ποτε πόδα τένδει.* Libidinem con-
» citatam appellat Eustathius honeste *κωμικὸν πάθος*. De
» ea potissimum sensisse Matream arbitramur. *Fera* ergo

» erit, τὸ στῦμα. Sed & caetera graviora animi πάθη, ut d » invidiam, iram, odium, & similia his, recte dixeris » *feras se ipsas vorantes.* Plato τὸ ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς » μέρος appellat ποικίλον καὶ πολυκέφαλον θηρίον: τὸ θυ- » μοειδὴς leoni comparans. Paulo aliter discipulus Plato- » nis Aristoteles &c.« CASAUBONUS. — Magis etiam ad. posite Cebes, in Vitae humanae Tabula, voluptatem & pravos quosvis animi adfectus θηρία vocat, ἃ κατεσθίει τὸν ἄνθρωπον. cap. 9 & 22 sq.

. ἐποίησε δ' οὗτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας. » Id est, *composuit hic quaestiones ad Aristotelicas:* vult di- » cere, *quae cum Aristotelis problematis comparari possint.* In » Suida est περὶ, pro παρὰ, mendose: nam rectum est » παρὰ τὰς Ἀριστ. Sic loquitur Ausonius: *Et disputator » ad Cleanthem Stoicum:* alibi, *Grammatice ad Scaurum at- » que Probum.* Harum quaestionum omnis & venustas & » obscuritas posita in dictionum paralogismis.« CASAUB. — Haud satis commode vim, quam habet hic παρὰ praepositio, expositam a viro docto arbitror: quam felicius expressisse Dalechampius videtur, *ad instar* vertens. Scilicet veluti *parodias* quasdam fecit ille homo *Problematum Aristotelis:* accipiendaque praepositio παρὰ, quemadmodum in παρῳδὸς & παρῳδεῖν, ut significet, non solum *ad instar* vel *ad imitationem* Problematum Aristotelicorum compositas fuisse istas quaestiones; sed ut *eadem ratio atque methodus, qua in Problematibus suis usus Philosophus erat, ad ludicrum argumentum fuerit traductum.* Verbo ut absolvam; id ipsum vult auctor, quod nostro idiomate diceres, *il a travesti les problèmes d'Aristote:* & Graeca verba ita accipienda sunt, quasi dixisset, Ἐποίησε δὲ καὶ ἀπορίας παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας. Vocabulum ἀπορία idem sonare ac *quaestionem, problema,* norunt quicumque vel primoribus labiis attigerunt Aristotelem. Ipsas ludicras quaestiones, quas adposuit Athenaeus, nulla indigere explicatione arbitror.

Ποθεινῷ τῷ νευροσπάστῃ. Quod vulgo hic legebatur, e νευροσπάστῳ, id ferri omnino non potuit. νευρόσπαστον, cum per ipsam vocis formationem, tum ex sermonis usu, nonnisi passivum habet significatum; ut νευρόσπαστον dicatur *quidquid nervis sive funibus aut funiculis trahitur moveturque.* Sic bellica tormenta, quae valide intentis subitoque relaxatis nervis reguntur, νευρόσπαστα dicun-

e tur: & νευρόσπαστα ἀγάλματα apud Herodotum, Xenophontem, Lucianum (citatos ab H. Steph. in Thes. II. 1045. & Budaeo in Comment. Ling. Gr. pag. 890.) sunt *imagunculae quarum membra fidiculis reguntur moventurque*; cuius vocabuli simillimum usum, ni me prorsus fallit animus, nuper apud Simplicium in Commentario in Epicteti Enchiridion, ubi de animi humani interiori proprioque motu agebatur, observavi. *Circulatores* vero illi *& praestigiatores*, (ut recte docuit Budaeus ibid.) *qui imaguncularum motus & lusiunculas fidiculis moliuntur*, ita ut saltare & osculari invicem sigilla ipsa & amplecti denique motus quosvis sponte peragere videantur, νευροσπάσται vocantur. Eam certe nominis formam & analogia grammatica, & usus ipse sermonis poscit; quam in partem illustris est locus, quam ex Aristotele de Mundo Henr. Stephanus adposuit, his verbis: οἱ νευροσπάσται, μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον, καὶ ὀφθαλμὸν, ἔστι δ' ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετά τινος εὐρυθμίας. Legitur ille locus p. 82. ed. Batteux.

* τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐριπίδην. »Duobus exemplis probat, vanas & supervacuas artes in »summo etiam Athenis pretio fuisse. Alterum est, quod »Potheino, qui sigillaria ostendere & circumferre solitus, »*scenam concesserint, in qua divinas suas tragoedias Euripi-* »*des doceret, aut non multo ante docuisset*. Erat enim indi- »gnum & turpe, praestigias ibi Athenienses spectare, »unde solita audiri summi poëtae scripta. Alibi dixit χο- »ρὸν δοῦναι.« CASAUB. — Pervulgata est & tironibus nota formula, οἱ περὶ Εὐριπίδην, pro ὁ Εὐριπίδης: quemadmodum paulo post, οἱ περὶ Αἰσχύλον, pro ὁ Αἰσχύλος. Et haud dubie ea est totius ῥήσεως sententia, quam & Casaubonus expressit, & ante eum Dalechampius expresserat. Sed *in scena* graece ἐφ' ἧς, non ἀφ' ἧς, sonat. Itaque vide, ne sic scriptum oporteurit. Quod si οἱ περὶ Εὐριπίδην intelligi posset de his *qui cum Euripide, qui Euripidis aetate vixerunt*, defendi ἀφ' ἧς posset, hac sententia, *a qua veluti divino furore correpti discedere solebant Euripidis aequales*. Denique bene etiam haberet ἀφ' ἧς, si verbum ἐνεθουσίων posset activa notione accipi, intelligendo τοὺς Ἀθηναίους, hac sententia, *e qua scena Euripides velut divino furore percellere solitus erat Athenienses*: sed vereor, ne nusquam eo modo usurpatum hoc verbum reperiatur. Pro

τὴν σκηνὴν in nonnullis codd. τὴν σκευὴν legi ait Casaub. e Cuius lectionis nullum vestigium e nostris msstis enotatum video.

Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Εὐρυκλείδην ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνέστησαν μετὰ τῶν περὶ Αἰσχύλον. Tota haec ῥῆσις deerat in ed. Ven. & Bas. Suis e codicibus primus eam edidit Casaubonus, sed ita ut temere ei καὶ Εὐριπίδην excideret, pro καὶ Εὐρυκλείδην, quod ex eisdem codicibus corrigendum deinde monuit in Animadversionibus. Et recte id ipsum cum tota ῥήσει nostri etiam libri agnoscunt. Legerat eadem verba in codice msto Natalis Comes, eaque lepide sic interpretatus est: *atque Euryclides surrexit in theatro cum his qui erant cum Aeschylo*: quam sententiam a Natale accipiens Dalechampius, in sua versione his verbis reddidit, *tanta indignatione Euryclidis & Aeschyli, ut stomachabundi exsurrexerint & abierint.* Recte interpretatus est Casaub. *positam publice statuam fuisse ab Atheniensibus Euryclidi in theatro, & quidem ea parte ubi erat Aeschyli, sapientissimi & maximi poëtae.* » Sed male de nobis meritus est (sic pergit idem » CASAUB.) vel ipse Athenaeus, vel, quod magis cre» do, auctor Epitomae, cum celavit nos, quo artificio » insipientis populi benevolentiam sibi *Euryclides* iste con» ciliasset. θαυματοποιὸν fuisse non dubito: quo generali » nomine species diversae τῶν Διονύσου τεχνιτῶν continen» tur, ut dicebamus olim ad Theophrastum. « Vide vero ne idem fuerit Εὐρυκλείδης hic, atque Εὐρυκλῆς ille Aristophani memoratus in Vesp. 1014. quem ibi nos docet Scholiastes *ventriloquum* fuisse, *qui daemonium in ventre habere credebatur, cuius ope vaticinia ederet.* Idem enim fuisse nomen Εὐρυκλῆς & Εὐρυκλείδης videtur; quod etiam inde fit probabile, quod idem Scholiastes tradit, ab eiusdem hominis nomine dein omnes ventriloquos Εὐρυκλείτας (forsan Εὐρυκλεΐδας debuerat) fuisse denominatos. Conf. Suidam in Εὐρυκλῆς. CASAUBONUS quidem *in Addendis* suspicatus est, Εὐκλείδην fortasse pro Εὐρυκλείδην scriptum oportuisse. » Videtur enim (inquit) hic ille esse *Euclides* » ἐπὶ γελοίοις δόξαν εἰληφὼς, de quo plura ex Lynceo » narrantur libro sexto. « — At ego libro VI. nonnisi *Euclidem* ridiculum parasitum reperi, (p 250.) qui nihil huc spectare mihi visus erat. Quemadmodum hic ἀνέστησαν Εὐρυκλείδην est *statuam Euryclidae posuerunt*, sic II. 37. e. ἱδρύσομεν ὑμᾶς, *statuas vobis erigemus.*

f Νυμφόδωρος ὁ θαυματοποιὸς. *Nymphodorum*, puto, Syracusium dicit, quem eumdem ut θαυματογράφον, id est, rerum mirabilium scriptorem, passim & ipse Athenaeus noster & Aelianus & Plinius citarunt: de quo vide Vossium in Historicis Graec. lib. III. p. 394. & Harduin. in Indice Auctorum quibus Plinius usus est, T. I. p. 63.

εἰς δειλίαν αὐτοὺς ἔσκωψε πρῶτος. Si vera est haec scriptura πρῶτος, indicio erit, ita constanti fortitudinis laude claruisse Rheginos, ut nemo ante hunc *imbelles* aut *ignavos* eos dicere ausus sit. Ego vero apud Strabonem in urbis Rhegii elogio, lib. VI. p. 258. d. multos quidem viros reperio civili virtute praestantes, multos item doctrina insignes eam protulisse: bellica virtute eminuisse Rheginos, nescio an proditum sit memoriae.

a ναναγὸν Ὀδυσσέα σολοικίζοντα. » *Oenonas citharoedus* » *cantasse* dicitur *in scena* ναναγὸν Ὀδυσσέα σολοικίζοντα. » Haec lectio vetus, quam fide bona restituimus. Edeba» tur ante, καὶ Ναῦκον * Ναυκισάα Ὀδυσσέα σολοικίζοντα. » Natalis legit nobiscum: neque hic *Nausicaae* nomen agno» scit. Dalecampium demiror, qui vertit *Ulyssem cum Nau»sicaa barbare & inepte colloquentem.* Ex Homero sumtum » esse patet horum νόμων κιθαριστηρίων argumentum: ni» hil autem facundius aut ingeniosius fingi posse oratione » ea, qua regiam puellam naufragus Ulysses affatur, cla» rum certumque est. Fortasse scribendum, καὶ ναναγὸν » Ὀδυσσέα κελητίζοντα. Videtur enim petita carminis hy» pothesis ex istis Homeri in descriptione naufragii Ulyssis,

» — — — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
» ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. «

CASAUBONUS. — Patere ait vir doctus, ex Homero sumta esse ista argumenta. Esto. At non magis apud Homerum *cantat Cyclops*, quam *soloece loquitur Ulysses.* Ergo, si ex Homero ducta fuere ista argumenta, in aliam partem ea traduxit & detorsit facetus scurra.

Τοιαῦτα ποιῶν &c. Dedere istam ῥῆσιν ambo nostri codices. Pro Νόημων autem (quod satis perspicue, licet compendiose in fine scriptum, habet cod. *a.*) nonnisi νον.. (sic) habet cod. *b.* idem qui dein ὁ ηει... scribit. Docuit etiam Casaub. in Addendis, membranas suas eodem loco ista verba praetulisse: Τοιαῦτα ποιῶν ηὐδοκίμει καὶ... ὁ ηθ.... Ἐνδοξ. cum istis scilicet lacunis, ubi puncta nonnulla posuimus.

Φιλιστίδης. Huius nomen consignavit etiam Suidas, nil
ultra adiiciens, nisi *proprium nomen* esse. De *Cephisodoro*
vide Athen. XIV. 615. f. De *Pantaleonte*, ibid. 616. a. b
Φιλίππου δέ. Sic recte nostri libri. Perperam Φιλιππίδου
δὲ edd. Vide Xenoph. Conviv. p. m. 690, 22. & Athen.
XIV. 614. c. Interpres Gallicus, Φιλίππου nomen ex al-
tero nostrorum codicum proferens, firmandae illius scri-
pturae caussa nec Xenophontem, nec alterum istum Athe-
naei locum in testimonium advocavit, adiicere conten-
tus, *obscura* esse omnium istorum scurrarum nomina. Ha-
beret *Philippus* ille a nobilissimo Xenophonte nobilitatus,
si malignus esse vellet, quod reponere docto viro posset.

AD CAP. XXXVI.

Ὅτι οἰκουμένης δῆμον τὴν Ῥώμην φησί. De usu particulae
ὅτι, qualis hic occurrit, & de hoc ipso loco, vide supra
p. 47. harum Animadv. ad p. 4. a. τοξεύοιεν λέγοι. Quod
editum erat, τοξεύοι λέγων, ferri utcumque poterat;
sed minus utique conveniebat. τοξεύων pro τοξεύοι eno-
tatum est e nostris codicibus: & totam dictionem τοξεύων
λέγοι in suis reperisse ait Casaub. — »Quod sequitur,
»τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης, (monuit
»idem CASAUB. in *Addend.*) est Polemonis Sophistae di-
»ctum de *Urbe Roma*, ut ex Galeno discimus.« — Le-
guntur Galeni verba Tom. V. ed. Bas. p. 585. sub finem,
hoc tenore: ἐν Ῥώμῃ διέτριψα, πόλει τοσοῦτον ἀνθρώπων
πλῆθος ἐχούσῃ, ὥστε πέοεσθαι Πολέμονα (*ut parum dicat
Polemo*) τὸν ῥήτορα, τῆς οἰκουμένης ἐπιτομὴν αὐτὴν εἰπόντα.
Finitima quadam ratione *Romam*, *terrarum caput*, Plinius
dixit, Histor. Nat. III. 5, 6. Quae vero paulo inferius c
apud Nostrum leguntur, de *Cappadocibus*, de *Scythicis* &
Ponticis gentibus, ea quo pacto vel valeant in urbem Ro-
mam, vel ad eius laudem pertineant, doctioribus, aut
quibus plus otii est, disquirendum relinquo.

τὸν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ φιλόσοφος, ὀρχηστὴν, Μέμφιν
ἐκάλεσαν ἀπαρχαΐζοντες &c. Perperam τὸν ἐφ' ἡμῖν codd.
nostri. Caeterum & mssti & editi φιλόσοφον ὀρχη-
στὴν habent, quasi eumdem & φιλόσοφον & ὀρχηστὴν
fuisse diceret Athenaeus: quod minime probabile mihi vi-
sum erat, non modo quoniam *Memphin philosophum* ne-
mo novit, verum quia ex disputationis connexione satis

c adparet, de homine loqui Athenaeum, qui nullo alio merito eminuerit, nisi quod solers fuit *saltator.* Et talem nobis eumdem hominem prodidit Iulius Capitolinus, nude *histrionem* dicens, in Vita Veri Imp. cap. 8. ubi, *Habuit & Agrippam*, inquit, *histrionem, cui cognomentum erat Memphi, quem e Syria velut trophaeum Parthicum adduxerat.* Itaque persuasi mihi, ex librariorum ingenio natam istam scripturam, cum φιλόσοφος scripsisset Epitomator, eoque nomine ipsum Auctorem designatum voluisset: de quo corrigendo errore iam supra dixi p. 47. harum Animadvers. ubi vide notata. Ad *Memphidis* cognomen quod adtinet, fuerat etiam saltationis genus Μέμφις dictum, paulo inferius (eadem hac pag. 20. f.) memoratum.

περὶ ἧς Βακχυλίδης φησί· &c. Hunc locum Eustathius respexit, ad Iliad. λ'. p. 809, 23.

d *Οὗτος τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν* &c. *Οὗτος* rursus est Athenaeus. Caeterum imperite haec excerpta sunt. Referebantur ad nescio quid, quod ante dictum erat ab Athenaeo, sed praetermissum ab Epitomatore.

AD CAP. XXXVII.

Τῆς δὲ κατὰ τοῦτον ὀρχήσεως &c. In suos Commentarios haec retulit Eustath. ad Odyss. ψ'. 807, 13 sqq. *Βάθυλλος ὁ Ἀλεξανδρεύς.* Ignorant articulum codices nostri: ac poterat abesse nullo utique incommodo.

νομίμως ὀρχήσασθαι. Sic & Pylades *saltasse* dicitur, *ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια* (i. q. *νόμους*) *μουσοπόλων.* Vide Brunck Analect. T. II. p. 127. sub fin. & quae ad illud Epigramma notavit Iacobs, Vol. II. P. I. p. 343.

Τοῦτον τὸν Βάθυλλον, φησὶν Ἀριστόνικος, καὶ Πυλάδην, οὗ ἐστι καὶ σύγγραμμα περὶ Ὀρχήσεως. Quum in edd. omnibus *Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδης* legeretur, *Πυλάδην* corrigi iussit CASAUBONUS, eaque verba sic interpretatus est: » *Aristonicus ait, cuius liber extat de Saltatione, Bathyllum & Pyladem Italicam saltationem composuisse.* » [Rectius fuerat, *instituisse.*] Tum: » Traiectio [inquit] in auctoris verbis & librariis & interpretibus erroris ansam » praebuit: nam liber *de Saltatione* Aristonici fuit, opinor, non Pyladis: *Pylades* vero *& Bathyllus* duo fuerunt *τῆς τῶν παντομίμων ὀρχήσεως* auctores & inventores primi. Athenaeus *Italicam* vocat eam saltationem,

» quia Romae eſt ab illis inventa temporibus Auguſti. d
» Cave aſſentiaris eruditiſſimis viris qui inſamis huius in-
» venti auctorem produnt Auguſtum ipſum. Suidas, ſcio,
» illis ita ſentiendi auctor; [in Ὄρχησις παντόμιμος.] cuius
» haec proferunt & recenſent recte: Τὴν παντόμιμον ὄρ-
» χησιν ὁ Αὔγουστος ἐφεῦρε, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώ-
» των αὐτὴν μετελθόντων. Sed quis in re Romana Suidam
» putet teſtem idoneum, ſolum praeſertim? Ego aio, im-
» ponere nobis Suidam: qui, ut paucula verba lucrifa-
» ceret, auctoris mentem pervertit, unde illa transſcri-
» bebat. Is dubio procul eſt Zoſimus: quod liquido ap-
» parebit, ſi utrumque ſcriptorem componas & contendas
» invicem. Atqui Zoſimus non ab Auguſto, ſed tempo-
» ribus Auguſti originem habuiſſe ſcribit. ἥτε γὰρ, in-
» quit, de Octavio loquens, [Hiſtoriar. lib. I. pag. 4. ed.
» H. Steph.] παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς
» χρόνοις, οὔπω πρότερον οὖσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώ-
» τον αὐτὴν μετελθόντων. Quod diximus de traiectione in
» Athenaei verbis, fortaſſe non omnibus probabimus: ac
» fieri poteſt ut *liber de Saltatione* hic commemoratus, *Py-
» ladis* fuerit; non ut dicebamus, Ariſtonici: hoc igitur
» κείσθω εἰς τὸ μέσον: at Πυλάδην ſcribendum eſſe, non
» Πυλάδης, conſtanter affirmamus. « — In codd. noſtris
terminatio huius nominis ita dubie ſcripta, ut, Πυλάδης-
ne an Πυλάδην voluerit librarius, aegre diſcernas. Sed il-
lud utique haud dubitandum, Πυλάδην debuiſſe. Monue-
rat etiam Pontanus ad Macrobii Saturn. II. 7. Dura iſta
traiectione verborum, de qua cogitaverat Caſaubonus,
uſum eſſe Athenaeum, nihil eſt quod nobis perſuadeat.
Librum περὶ Ὀρχήσεως diſerte Pyladi tribuit Suidas in
Πυλάδης: ſed ibidem alia, quae hic habet Athenaeus, ita
confudiſſe aut detorſiſſe videtur Lexicographus, ut illo
quidem teſte in hac re non audeam magnopere uti. Quod
pantomimicam ſaltationem (ut Caſaub. notavit) *ab Au-
guſto* inventam perperam Suidas ait, id ductum erat (puto)
ex neſcio quo auctore, apud quem mendoſe ὑφ' οὗ (*a quo*)
ſcriptum erat, pro ἐφ' οὗ, id eſt, *cuius aetate, quo impe-
rante*. Non confundendum vero hunc Pyladem, cum ve-
tuſtiore Pylade citharoedo Megalopolitano, poſt Schnei-
derum monuit Iacobs in Animadv. ad Anthol. Graec. Vol.
I. P. II. p. 361 ſq. De *tribus Saltationis generibus*, quae e
mox nominat auctor, confer Lucian. de Saltat. cap. 22. &

e 26. Cafaub. de Satyrica Poëfi lib. I. cap. 4. & qui veterum loca omnia diligenter in hoc genere (ut in aliis) collegit, Meurfium in Orcheftra. Sigillatim de *Sicinni* vide rurfus Athen. XIV. 630. b. c.

ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε καὶ πολύκοπος. » *Pyladis faltatio* dicitur fic ὀγκώδης, ut apud » magiftros dicendi genus eft orationis, quam ὀγκώδη vel » ὀγκηρὰν appellant; cui ineft, inquit Demetrius Phalereus, » πλάτος, μῆκος, & πλάσμα. Dicitur eadem faltatio παθητική τε καὶ πολύκοπος, *plena affectuum, & geftus plangentium probe exprimens.* Sic interpretor πολύκοπος, ut » ad κοπετοὺς plangentium fiat allufio. Quid fi fcribamus » πολύκομπος? Sed non videtur neceffe. De Pantomimo» rum faltatione multa nos alibi. [Scil. in lib. de Saty» rica Poëfi.] « CASAUBONUS. — Eifdem paene cum Athenaeo verbis Plutarchus, Sympof. VII. 8. τὴν ὄρχησιν τὴν Πυλάδειον, ὀγκώδη, ait, καὶ παθητικὴν, καὶ πολυπρόσωπον οὖσαν. Quem locum cum ex Athenaeo corrigendum cenfuiffet Cafaub. de Sat. Poëf. I. 4. pag. 148. contra Salmafius e Plutarcho apud Athenaeum πολυπρόσωπος pro πολύκοπος reponendum pronunciavit, (in Notis ad Script. Hiftor. Aug. T. II. p. 828 fq.) laudatus eo nomine a Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. II. P. I. p. 308.

καὶ γὰρ ὑπόρχημά τι τοῦτον διατίθεσθαι. ὑπόρχημα, *faltatio cum cantu, & ad eorum quae canuntur praefcriptum compofita.* cf. fupra I. 15. d. XIV. 628. d. e. & 631. e. διατίθεσθαι videtur eodem modo accipiendum ac διατιθέναι in illis verbis, εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιίαν, XIV, 628. d. fcil. *peragere, exfequi.*

f οἱ δὲ ἐν ἱματίῳ φασί. ἐν ἱματίοις cod. *a.* quod cum vulgato commutatum nolim.

τὸν Θάμυριν διδάσκων. » *Thamyris* appellatur hic Sopho» clis fabula, quae femper alibi eft *Thamyras* Athenaeo, » aliis *Thamyris.* Vide illius poëtae Fragmenta a nobis col» lecta & digefta infra libro feptimo. « CASAUB. — Confer. Brunck in Sophoclis Fragm. p. 14 fq.

ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν ἔθηκε. » Scri» bendum καθῆκε. Fabulam καθιέναι, eft *docere, vel εἰσά» γειν*, ut paulo ante. Sic autem loquuntur Graeci. Sy» rianus in Hermogenem: ἐρεῖ Ἀριστοφάνης, ὡς ἔθος ἐν » τοῖς Διονυσίοις καθιέναι τὰ δράματα. Ariftophanis Scho» liaftes: διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τὰ τῶν

» δραμάτων. Idem alibi: πρῶτον γὰρ δρᾶμα καθῆκε δι' ἑαυ- f » τοῦ τοὺς Ἱππέας. Ibidem: αἱ διδασκαλίαι ἴσως φέρουσι » τοὺς Ἱππέας πρώτους ὑπ' αὐτοῦ καθιεμένους. Interdum » dicunt καθιέναι εἰς ἄστυ vel εἰς Λήναια, *deferre in ludos » Astycos aut Lenaicos.* In Avium argumento: ἐπὶ Χαβρίου » τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλίου· εἰς δὲ Λήναια » τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. Simile in Alcibia- » de Plutarchi., καθιέναι ἅρματα Ὀλυμπίασι: nec multo » aliter καθιέναι γνώμας in Concionantibus Aristophanes. » Quemadmodum autem poëtae, cum sua *dramata com- » mitterent*, dicebantur καθιέναι vel διδάσκειν vel ἀναφέ- » ρειν τὰ δράματα εἰς ὄρχησιν χοροῦ aut εἰς σκηνήν: sic » histriones διατίθεσθαι, *cum in scena gestus ederent.* Paulo » ante, καὶ γὰρ ὑπόρχημά τι τοῦτον διατίθεσθαι. Libro » XIV. [628. d.] εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχημα- » τοποιΐαν. « CASAUB. — Post tot exempla a doctissimo viro collecta, nullum de usu illo verbi καθιέναι dubium esse potest: quare etiam iudices in hoc genere exceptione omni maiores, Valckenarius Brunckiusque (ille ad Euripidis Hippol. p. 181. hic in Sophoclis Fragm. p. 23.) unice veram esse Casauboni emendationem pronunciarunt. Quorum triumvirorum iudicio utique stare me debuisse intelligo: quare, quae in Notula scripti contextui subiecta, scripta nollem. Putaveram, τιθέναι δρᾶμα, pro καθιέναι, dici etiam fortasse (ab Epitomatore certe, quem haud raro Athenaei verba suis mutasse cognoveram) potuisse. Porro quoniam, cum illud drama ederetur, ipse Sophocles Nausicaae *partes egerat*, (quod & ex hoc ipso loco satis adparet, & Eustathius ad Odyss. ζ'. p. 250, 28. diserte declarat, Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος) si quid mutandum, διέθηκε scribendum suspicatus eram; ratus, ex ΝΑΥΣΙΚΑΑΝΔΙΕΘΗΚΕ facile librarium ΝΑΥΣΙΚΑΑΝΕΘΗΚΕ facere potuisse. Sed, ut modo dicebam, καθῆκε utique vera fuerit scriptura. De *Nausicaa, pila ludente*, supra dictum, cap. 25. huius libri.

Τῆς δὲ Μεμφίδος ὀρχήσεως ἤρα καὶ Σωκράτης. Saltatorem *Memphin* cognominatum paulo ante vidimus. Saltationis genus, *Memphis* dictum, an ab alio auctore, praeter nostrum, commemoretur, non magis, quam quale illud fuerit, compertum habeo. *Xenophontis* locum de *Socrate, saltando corpus exercente*, habes in Sympos. p. 693. cum quo conf. Laërt. II. 32. & Lucian. de Saltat. cap. 25.

a » IONIS *versus*, Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησε φρένας, » non aliter scribitur apud Eustathium. [Ad Odyss. ψ'. » p. 807, 11.] In eo notandum verbum ὀρχεῖν, pro κινεῖν aut ἐρεθίζειν vel ἐρεθίζεσθαι: ut sit ὤρχησε φρένας, » pro κατὰ φρένας, *commovit se animo.* « CASAUB. — Confer Hesychii Interpretes ad voc. Ὀρχεῖται.

AD CAP. XXXVIII.

b οὐδὲ σχήματος ἐνός. Sic nostri libri. σχήματος τινὸς edd. ἐξείραντα γλῶσσαν. Si quis defendi posse editam scripturam ἐξάραντα censuerit, rationem promat. Mihi interim unice placuerit emendatio ista, quam ad hunc locum a Küstero adnotatam in ora exempli reperi, quod olim docti illius viri fuerat. γλῶσσαν ἐξείρειν est *linguam exserere*: ἐξαίρειν, *eximere alteri* (verbi gratia *victimae*) *linguam*.

Ἔμελε δὲ αὐτοῖς &c. Haec & sequentem Platonis locum habet Suidas in Ἀναλαμβάνειν, ubi Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις legit, quod ex ipso Athenaeo desumtum videtur, & in contextum recipi a nobis potuerat. Ad hunc locum docta est & notabilis CASAUBONI *Animadversio* huiusmodi: » Maiorum instituta cum sui temporis mori» bus contendens Athenaeus, *illos*, ait, *ne in vestitu qui*» *dem fuisse negligentes, sed compositos & modestos: quique* » *secus agerent, ab illis solitos irrideri.* Ἔμελε δὲ αὐτοῖς, in» quit, καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ » τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκωπτον. Diogenes Laërtius, » in Zenone Stoico: [VII. 22.] Δεῖν τε ἔλεγε τοὺς νέους » πάσῃ (malim ἐν πᾶσι) κοσμιότητι χρῆσθαι, καὶ πορείᾳ, » καὶ σχήματι, καὶ περιβολῇ. In hanc sententiam lauda» tur ab Athenaeo PLATONIS elegantissimus *locus*. - - - » Plato igitur *in Theaeteto* [p. 120. T. II. ed. Bip.] com» parans inter se hominem liberaliter eductum, & eum qui » liberali cultu caruerit, notas quibus dignosci queant, » profert. Ait inter alia, *bonum illum bonis prognatum, si* » *ad servilia ministeria adhibeatur, ineptum & nihili futurum;* » *alterius mores esse*, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν· ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ » ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως· *hominis qui talia quidem* » *prompte & celeriter noverit obire ministeria; caeterum qui* » *dextre & ut liberum decet vestem componere nesciat.* Platonis

» interpretes, viri eruditiſſimi, vocem ἀναβάλλεσθαι aliter b
» acceperunt. Sed potior apud me Athenaei ſententia,
» qui ad *amictum* refert. Sic enim apud Lucianum, de
» Conſcrib. Hiſtor. [cap. 20.] primum argumentum ho-
» minis non ingenui ab indumentis & cultu ſumitur: Ἐοί-
» κασιν, ait, οἰκέτῃ νεοπλούτῳ ἄρτι τὰ τοῦ δεσπότου κλη-
» ρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέ-
» σθαι. Quod Luciano περιβαλέσθαι, Platoni eſt ἀναβάλ-
» λεσθαι: quod eſſe ἀττικώτερον critici obſervant. [Suid.
» in Ἀναβάλλει.] Lucianus de Sectis, [in Hermotimo,
» c. 18. T. IV. p. 22 ſq. ed. Bip.] loquens de veteribus
» Stoicis: ἑώρων αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους
» εὐσταλῶς. Et mox: [ibid. p. 23.] ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ
» ἀναβολή. Errat igitur Suidas, & reprobis uſus eſt Athe-
» naei codicibus, cum legit iſto loco ἀναλαβέσθαι: viſe
» illum in Ἀναλαμβάνειν. Pollux veram lectionem agno-
» ſcit, libro ſecundo; [ſect. 159.] cuius verba ex Plato-
» ne emendabis: & Themiſtius Oratione prima; ubi ha-
» bes integrum fere Platonis locum. Ἐπιδέξια valet δε-
» ξιῶς, ut explicat recte Pindari Scholiaſtes, Olympionic.
» ode VI. [& Pollux l. c.] Minus recte Platonis & The-
» miſtii editiones, ἐπὶ δεξιά. At Suidas peſſime duobus
» locis ſcribit ἐπιδεξιελευθέρως. [ſub hac ipſa voce, & in
» Ἀναβάλλεσθαι.] Plato in convivio: δοκεῖ γάρ μοι χρῆ-
» ναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν, ἔπαινον Ἔρωτος, ἐπιδέξια
» ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον. Hic & tribus aliis huius libri
» locis ἐπιδέξια ἐπαινεῖν dixit Plato, quomodo poëtae ἐπι-
» δέξια οἰνοχοεῖν: quod veterum alii expoſuerunt, *dextre*
» *& eleganter*; alii, *ordine, ducto a dextris principio*. In quar-
» to de Republica [haud procul initio] ſcribendum, τοὺς
» κεραμέας κατακλίναντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ: *ad ignem*
» *in ſtratis commode & eleganter collocantes*. Contrarium τοῦ
» ἐπιδέξια ἀναβάλλεσθαι dicunt ἐπαρίστερα περιβεβλῆσθαι,
» *ſiniſtre & indecenter veſtem geſtare*. Artemidorus libro III.
» cap. 24. ἐπαρίστερα περιβεβλῆσθαι, ἢ ὅπως ποτὲ γελοίως
» καὶ μὴ κοσμίως, πᾶσι πονηρόν. Ita ſcribi debet iſte locus
» Artemidori. Ariſtophanes in Avibus: [vſ. 1566.] Οὗ-
» τος, τί δρᾷς; ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ; οὐ μεταβαλεῖς
» θοἰμάτιον ὧς ἐπιδέξια; Non celabo τοὺς φιλοπλάτωνας
» ſuſpicionem meam in ſuperiore loco ex Theaeteto: le-
» go enim, ᾧ ἀνεμέσητον εὐήθει δοκεῖν, καὶ οὐ δεινῷ εἶναι
» ὅταν ἐς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα; non, ut vulgo,

b » καὶ οὐδενὶ εἶναι: quod etsi aliquam prae se fert venu» statem, κίβδηλον tamen videtur καὶ τοῦ πονηροῦ κόμματος. « — Usum verbi ἀναβάλλομαι pro ἐνδύομαι post auctores a Casaubono citatos, adnotarunt etiam Eustath. ad Odyss. α΄. p. 40, 36. & Thomas Mag. in Ἀνεβαλόμην p. 65. Attamen multo aliter accipiendum id verbum in praedicto Platonis loco censuit SALLIER in *Mémoires de l'Acad. des Inscript.* T. XIII. p. 323. ubi illud vernaculo sermone interpretatur *préluder avec grace sur aucune grande vérité*; contenditque, (ibid. p. 330.) prorsus in alienum sensum detortum illud esse ab Athenaeo & a Casaubono. Pro ἐλευθέρως, quod apud Athen. ex Platone edidit Casaubonus, ἐλευθερίως restitui ex nostris msstis & ed. Ven. & Bas. Ac fortasse eodem modo apud Platonem legendum. In ed. Ven. quidem apud Athenaeum (partim ut apud Suidam) iunctis vocibus ἐπιδεξιελευθερίως scribitur. Sed in huius loci scriptura aliud praeterea observandum. Non crederes, Casaubonum, tam multa licet ad eumdem locum adnotaverit, tacuisse tamen, duo a se verba in Athenaei contextu mutata esse, ad exemplum quidem lectionis quae apud Platonem exstat, sed contra fidem codicum Athenaei, cum quibus etiam consentiebant Suidae codices; a quorum codicum scriptura ut discederetur nulla prorsus ratio cogebat. Scilicet apud Platonem quidem, prout ibi postulabat connexio cum praecedentibus verbis, recte legitur πάντα δυναμένου &c. & dein ἁρμονίαν λόγου λαβόντος. At Athenaeum nil impediebat, quo minus loco istorum genitivorum accusativos poneret, δυναμένους & λαβόντας. Et δυναμένους habent editiones Ven. & Bas. itemque Suidas duobus locis, cum in Ἀναλαμβ. tum in Ἐπιδεξ. Nec dubito, eodem modo esse in msstis. Porro λαμβάνοντας habent editt. Ven. & Bas. λαβόντας vero (pariter quidem in accus. casu) ambo nostri mssti, cum Suida locis citatis. Casaubonus vero, sua auctoritate, ne monere quidem de suo consilio dignatus lectorem, δυναμένου & λαβόντος edidit. Quod quum nunc demum animadverterim, monitum velim lectorem, restituendam esse Athenaeo suam scripturam, δυναμένους, & λαβόντας. Deletamque velim illam notulam, contextui a nobis subiectam » δυναμένου μὲν lego; « aut certe sic refictam malim: » δυναμένους μὲν lego. « Nam facile credas, particulam μὲν ibi ab Athenaeo

ſcriptam fuiſſe, intercidiſſe vero (ut perſaepe factum ob- b
ſervavi) ex ea occaſione de qua dixi ad Polyb. V. 30,
1. & XXIX. 11, 8. Mox pro ὑμνῆσαι perperam ὑπαντῆ-
σαι eſt apud Suidam utroque loco. Apud eumdem Sui-
dam in Ἀναλαμβάνειν, quod ibi dicitur ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν
dictum, notabis neglectam a Küſtero neceſſariam emenda-
tionem ἀμπέχειν, pro ἀνέχειν, iam olim ab H. Steph. (in
Theſ. Gr. Ling. II. 560. a.) propoſitam. In eiuſdem Küſte-
ri editione ibidem poſt Ἀναλαμβάνειν temere omiſſa eſt
vox αἰτιατικῇ, quam habent editt. vett. Ita negligenter
ſubinde vir ille, quamquam eximie utique & immortali-
ter de Suida meritus, ſuſceptam provinciam adminiſtra-
vit: quod planius etiam olim patebit, ubi eidem Adole-
ſcenti, a quo Athenaei codices Pariſienſes noſtrae editio-
nis cauſſa collati ſunt, conſilium exſequi licuerit, quod
cum maxime agitat animo, Suidam e manuſcriptis codici-
bus diligentius emendatum edendi. Caeterum iſtum Athe-
naei Platoniſque locum iam olim cum eis, quae Theo-
phraſtus in Charact. cap. περὶ Ἀγροικίας habet, contule-
rat Caſaubonus noſter ad Theophr. p. 142 ſq.

Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει. »Vix Athenaeum ſic
»locutum putem, pro Ἀνδρομέδαν σκώπτει. Sed debe-
»mus, opinor, hunc Atticiſmum, & his ſimiles quos fa-
»cile obſervabit peritus linguae iſtius lector, horum Ex-
»cerptorum conſarcinatori.« Casaub. — Utique σκώ-
πτειν τινὰ dicunt Graeci: ſed quidni intelligere poſſimus,
περὶ Ἀνδρομέδας λέγουσα, οὕτως σκώπτει, ſcilicet αὐτήν?
Andromedam iſtam conſtat aemulam Sapphus fuiſſe. Poe- c
triae huius verſiculi continua ac veluti ſoluta oratione
ſcripti legebantur in editionibus omnibus: ſed in Notis ad
Theophr. p. 141. ita eos diſtinxerat Caſaubonus, ut eos
dedimus, & ante nos Wolfius in Sapphûs Carminibus
num. XLII. Priora verba mendoſiſſime in ed. Ven. & Baſ.
ſic legebantur, Τῆς δ' ἀγριότατον θέλγει νόον. Recte Ca-
ſaubonus ad Theophr. ſic:

Τίς δ' ἀγριῶτις θέλγει νόον,

quemadmodum dedimus, conſentientibus noſtris msstis.
Et ſic quoque Euſtath. ad Odyſſ. χ'. 770, 37. niſi quod
apud eum ἀγροιῶτις ſcribitur, nempe ſicut ὁ ἀγροιώτης
uſurpaverat Homerus. In Athenaei vero editione ſic po-
ſuit idem Casaub. τὶς δ' ἀγριῶτις τοι θέλγει νόον. Rur-
ſus idem, parum conſtans ſibi, paulo aliter in *Animadv.*

c ubi quidem de fcriptura verborum nil nifi hoc ait: » Sapphûs verba, τίς ἀγροιῶτις τοι θέλγει νόον; emendata nobis ex membranis & Euftathio.« — Tum vero ibidem fic pergit: » Similis eiufdem poetriae locus, &, ut puto, » ifti cohaerens, vel hic ipfe, apud Maximum Tyrium, » Sermone VIII. in comparatione Socratis & Sapphûs: » Κωμῳδεῖ, inquit ille de Socrate, σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ· καὶ αὕτη, τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα » (malim ἐπιειμένα, vel ἐπαμμένα dorice pro ἐφημμένα) » στολήν. [Vide Wolf. Sapph. Carm. n. LIV.] Similis item » alius locus Sapphonis, ubi σκώπτει τὸν ἀγροῖκον, fed » aliter, apud Demetrium Phalereum.« — Demetr. Phal. fect. 167. Wolf. Fragm. Sapph. LXXXIII.

Duo pofteriores verficuli fic fonant:

οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα
ἕλκεν ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

ubi nefcio quo cafu factum, ut in noftro exemplo τῶν articulus, quem libri omnes communi confenfu agnofcunt, fuerit praetermiffus: quem *fuo loco reftituendum* moneo. Vocabulum βράκος per πρόσθεσιν literae β ex ῥάκος formatum ftatuit Euftath. ad Il. 168. 13. & Od. 15, 20. unde *vilem laceramque veftem* fonare putes: at Hefychius tamen πολυτελὴς ἐσθὴς interpretatur. De *muliebri* vefte maxime ufurpari, ex Theocr. XXVIII. 11. cum ifto Sapphûs verficulo collato coniectare licet. ἕλκεν, infinitivus doricus pro ἕλκειν. Negat igitur Sappho, poffe cuiquam placere Andromedam, quae rufticarum modo veftem fubductam geftet. Confer Cafaub. ad Theophr. p. 140.

Φιλέταιρος· Ἀμφὶ στέρνοις φᾶρος οὐ καθήσεις &c. Hoc dicit: *Pallium nec circa pectus nimis demittas*, (fcilicet ut nudum pectus oftentes;) *nec fupra genu adductum geftes*, *rufticorum more*. Satis plana, ut mihi vifum erat, fententia. Sed mire turbata erat huius loci fcriptura. In ed. Ven. & Baf. fic fcribitur: Φιλαίτερος ἢ Ἄμφις, καλλιστέρνων φᾶρος οὐ καθήσεις. CASAUBONUS, in Comment. ad Theophr. Charact. cap. περὶ Ἀγροικίας, componens hunc locum illis Theophrafti verbis, καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν, haec fcripferat: » Meminit huius ru» fticitatis & ineptitudinis vetus poëta *Philetaerus five Am» phis*, Ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος; οὐ καθήσεις (vel καθίσεις) τάλαν; μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξῃ; h. e. » *Ne pallium infra pectus demittas mifer; nec fupra genu ad-*

» *volvas rusticorum more. Ita legi debet hic locus apud Athe-* c
» *naeum ex veteribus membranis.* Dein postquam in ipsius Athenaei editione eodem fere modo posuisset idem CASAUBONUS, Φιλέταιρος, ἢ Ἄμφις, Ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος· οὐ καθήσεις τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξῃ; in *Animadversionibus* primum silentio praeteriit hunc locum, in *Addendis* vero haec notavit: » Sequitur Φιλέ-
» ταιρος ἢ Ἄμφις. ubi non temere dubitationi est locus:
» nam libro VII. [p. 295. f.] laudatur Amphis ἐν Φιλε-
» ταίρῳ. quod ad haec verba Turnebus adnotaverat. Ali-
» bi citatur ambigue Νικόστρατος ἢ Φιλέταιρος. [III. 108.
» c. 118. e.] Initio huius testimonii secuti sumus scriptam
» lectionem, Ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος. Alii libri, καλλι-
» στέρνων φάρος οὐ καθήσεις τάλαν; Turnebo placebat,
» κάτω πτερνῶν φαρ. propter sequentia ἄνω γόνατος.« — Quod iam plus semel dixi, id nimis etiam saepe in Casauboni ratione observabimus: quos habuit ille Codices Manuscriptos, iis nimis negligenter festinanterque usus est: aliorum codicum subinde invocavit auctoritatem, quos numquam ille inspexerat, sed e quibus habebat (quemadmodum & nos e Parisiensibus codicibus) notulas excerptas, & in ora impressi alicuius exempli inscriptas; sed eas partim negligentius excerptas habebat, partim mixtas cum aliis notulis, quibus nonnisi coniecturae (saepe parum necessariae, subinde etiam parum felices) virorum quorumdam doctorum continebantur; quas ille notulas cunctas promiscue pro veterum codicum msstorum lectionibus habuit. Hoc loco, in quo versamur, quid putas, Lector, legi in scriptis codicibus? — Id ipsum ii dant, quod in nostro exemplo posuimus, Φιλέταιρος· Ἀμφὶ στέρνοις φᾶρος οὐ καθήσεις, &c. Nihil amplius. Pariter & istud adsumentum, ἢ Ἄμφις, (quod unde ortum sit facile adparet) & illud βάλλε (e quo ἀμφίβαλλε fecerunt editores) ignorant. Sic certe non modo ambo nostri Parisienses codices: sed nec aliud quidquam in Florentinis olim reperisse Natalem Comitem ex versione huius interpretis liquido intelligitur; qui, quum plerumque aliâs (licet pluribus se codd. msstis usum professus) nimis presse Aldinum secutus sit exemplum, hunc locum sic est interpretatus. » *Philetaerus:*

» *Vestimenta miser demittes? pallia circum*
» *Pectora coniicias: nec supra genua teneto*

c » *Rustice.* «
Vides, *Amphidem* Philetaero adiectum non agnovisse hunc interpretem: quod vero ait, *pallia circum pectora coniicias*, partim e coniectura sic vertit, partim ut versum impleret, quoniam versibus latinis exprimere graeca Comici voluit. Istud verbum *coniicias* ansam deinde dedit docto nescio cui viro, ut ἀμφίβαλλε legendum suspicaretur; quam coniecturam Casaubonus pro lectione manuscripti codicis accepit. Potuit comicus Amphis auctor esse fabulae, cui titulus Φιλέταιρος: at nec de poëta illo, nec de ista fabula nunc agebatur. Satis notus poëta *Philetaerus*, comici Aristophanis filius, comicus & ipse, cuius plures fabulae passim laudantur ab Athenaeo.

In fine verborum PHILETAERI, ἀμφέξῃ edebatur, ubi praeeuntibus ambobus nostris codicibus Atticam formam ἀμφέξει restituimus. Eamdem formam apud alios dramaticos poëtas, sexcentis in locis (obliteratam a librariis aut editoribus) meliorum codicum msstorum fide Brunckius restituit; veluti in simillimo apud Aristophanem loco, Avib. 1567. pro olim vulgato ἀμπέχῃ, ἀμπέχει posuit. In nostro Athenaei exemplo unum h. l. mutatum velim. Pro ἀμφέξει; scribe ἀμφέξει. sublato *interrogandi signo*, quod e Casauboniano exemplo in nostrum irrepsit.

Θεόκριτον τὸν Χῖον ὡς ἀπαίδευτον μέμφεσθαι τὴν Ἀναξιμένους περιβολήν. » Lego ἀπαιδεύτου, non ἀπαίδευτον. » Est enim duriusculum, περιβολὴ ἀπαίδευτος. « CASAUB. — Facile probarem istam emendationem, si vel unius libri auctoritate niteretur: sed in librorum consensu nihil opus erat sollicitare scripturam, quae facile ferri poterat. De THEOCRITO *Chio*, poëta epigrammatico, qui Alexandri M. vixit aetate, vide Menag. ad Laërt. V. 11. ANAXIMENEM, non Ionicum philosophum, sed vel rhetorem eiusdem aetatis intellige, vel historicum, utrumque Lampsacenum, quorum meminit Laërt. II. 3. ubi vide Interpretes, & quos illi laudarunt auctores. *Chium* etiam *Anaximenem*, adeoque popularem Theocriti, nominat Lucianus in Herodot. s. Aëtione, cap. 3. T. IV. p. 118. ed. Bipont. qui an diversus fuerit a Lampsaceno rhetore, non vacat nunc disquirere.

Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφάνειος. *Callistratus* Grammaticus fuit, saepius apud Suidam, (ubi vide Küsteri Indicem Auctorum) haud semel ab Athenaeo citatus. Is Ἀριστο-

φάνειος & h. l. & VI. 263. e. cognominatur, id eſt, *diſci-* c
pulus Ariſtophanis Grammatici Byzantii, Bibliothecae Ale-
xandrinae ſub Ptolemaeo Philad. praefecti; de quo Ari-
ſtophane vide Fabric. Bibl. Graec. T. VII. p. 53. Eiuſ-
dem Ariſtophanis diſcipulus fuerat etiam *Ariſtarchus* Gram-
maticus, quem a *Calliſtrato* (condiſcipulo) *ob neglectum in*
veſtis habitu decorem reprehenſum ſcribit Athenaeus. Pari ra-
tione Artemidorus Grammaticus paſſim Ἀριστοφάνειος vel
Ἀριστοφάνιος vocatur; atque etiam ψευδαριστοφάνειος co-
gnominatur, (I. 5. b.) puto quod pro Ariſtophanis di-
ſcipulo falſo habitus ſit aut haberi voluerit.

» Proxima verba, φέροντός τι τοῦ τοιούτου καὶ πρὸς παι-
» δείας ἐξέτασιν, vertere debes, *tanquam habeat illa res*
» *educationis aliquod ſpecimen.* ἐξέτασις, *argumentum*, *ſpeci-*
» *men:* ut in Apologia Apuleii, *quaſi ullum ſpecimen mo-*
» *rum ſit, verſibus ludere;* potes reddere graece ad verbum,
» ὡς φέροντός τι πρὸς ἠθῶν ἐξέτασιν τοῦ ἐρωτικὰ ποιεῖν
» ἔπη. CASAUB. — Cum in illa Caſauboni Animadverſio-
ne, per errorem, pro καὶ τοῦ τοιούτου expreſſum eſſet
τοῦ τοιούτου καὶ, iſtud erratum non modo in Animadv.
tenuere hi qui duas poſteriores editiones Caſaubonianas
curarunt, ſed idem erratum etiam in ipſius contextus exem-
plo ad oram adnotarunt, velut emendationem a Caſaubo-
no propoſitam.

ALEXIDIS *verſ.* 2. τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως. ἀρύθμως ſcribi- d
tur in noſtris libris. De re, quae hic agitur, haec adno-
tavit CASAUB. » Ariſtophanes in Nebulis, [Nub. 964.
» ed. Br.] de antiqua diſciplina verba faciens: Ἔδει βαδί-
» ζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. Plutarchus & Porphyrius
» περὶ Ἀποχῆς in duobus conſtituunt τὸ σεμνὸν τοῦ κατα-
» στήματος, id eſt, *gravitatem illam quae in geſtu ſpectatur:*
» πορείᾳ εὐτάκτῳ, καὶ βλέμματι καθεστηκότι, *inceſſu mode-*
» *ſto, & vultu compoſito.* In Rhodiaca Dionis Chryſoſto-
» mi, inceſſus inter non levia Graecanicae inſtitutionis in-
» dicia, non barbarae. « &c.

Verſus 3 *& ſqq.* ſic editi legebantur:

ἐξὸν καλῶς. οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδεὶς ἡμᾶς, μήτε μὴν δόντας δι' ἑτέρων λαβεῖν.
φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ
δόξης τιν' ὄγκον, &c.

In quibus verbis nil mutant mssti noſtri, niſi quod *ver-*
ſu 5. voculam εὖ poſt χρωμ. *non agnoſcant.* De qua vo-

d ce ſuis e libris nil monens CASAUBONUS, ad *verſ.* 4 & 5: haec adnotavit: » Lego,

» ἡμᾶς τε μηδὲν δόντας ἑτέρῳ δεῖ λαβεῖν.

» *Quis*, inquit, *tanta ſcaevitate morum ſit, ut cuius rei nec » merces ulla poſtulatur, nec praemium ullum, ſed quam poteſt » ſibi quiſque praeſtare*, (hoc ſignificat, δεῖ λαβεῖν) *eam ne- » gligat, cum ſit & honeſta ipſi, & aliis grata?* Sequentem » verſum ita concipe:

» φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ, — vel,
» φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ τόδε. « ———

Leguntur iidem Alexidis verſus, ex eodem Athenaei loco deſumti, apud Suidam in Ἀναλαμβάνειν, ubi *verſiculi* 3-5. (omiſſa pariter, ut in noſtris codicibus, particula εὖ in fine) ſic concepti ſunt:

ἐξὸν καλῶς. οὐ μήποτε πράττεται τέλος
μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
τιμὴν δόντας. φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης &c.

Quos tali modo refingendos Küſterus cenſuit:

— — οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδέν τις ἡμᾶς, μήτε παρ' ἑτέρων λαβεῖν
δόντας τι δεῖ. φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις &c.

Eoſdem Grotius in Excerptis ex Tragoed. & Comoed. Graec. p. 597. in hunc modum conſtituit:

— — οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδεὶς πoθ' ἡμᾶς, μήτε δόντας τι ἕτερον
λαβεῖν· φέρει δὲ τοῖσι χρωμένοισιν εὖ &c.

Brunckio ſic placuerat:

— — οὗ μήτε πράττεται τέλος
ἡμᾶς τις, οὔτε δεῖ ἑτέρῳ δόντας λαβεῖν,
φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ, &c.

Mihi, in primo horum trium verſuum, & in priori hemiſtychio ſecundi, Suidae ſcripturam (ut fecit Grotius) cum vulgata conciliando, in reliqua vero parte ſcripturam eiuſdem Suidae fere unice ſequendo, ita, ut edidimus, conſtituendi verſiculi viſi erant. Sed eum, qui in medio eſt, ſphalma foedavit, cui ignoſcet aequus lector, & pro μηδεὶς π ε τ' ἡμᾶς, quod in noſtro exemplo ſcriptum eſt, μηδεὶς π ο θ' ἡμᾶς reponet. *Eodem verſu*, ad verba μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν intelligendum δεῖ vel χρή. Nempe, *ut decore & compoſite incedas in via publica, nulla opus eſt arte, quam dato pretio addiſcere apud magiſtrum opor-*

κεαι. *Verſu* 5. nil opus erat adiecta *εὖ*.particula: intelli- d
gendum enim e ſuperioribus, *τοῖς χρωμένοις τῷ καλῶς*
βαδίζειν, aut *τοῖς καλῶς χρωμένοις τῷ βαδίζειν*. *Verſ.*
ult. *τίς οὐκ ἂν αὐτῷ κτῷτο* cum Grotio tenui ex ed.
Caſaub. Poterat perinde *αὐτῷ* ſcribi: ſic debuerat Sui-
das, apud quem eſt *τίς οὐκ ἂν αὐτὸ κτῷτο*. Perperam
tranſpoſitis verbis eſt *κτῶτ' αὐτῷ* in ed. Ven. & Baſ. ſi-
militerque *κτῶτο αὐτῷ* in cod. *a.* & *κτῶτο αὐτῷ* in cod. *b.*
quae ferri non poterant, quoniam faciebant ſpondaeum
in ſecunda iambici verſus ſede. *Latini verſus*, quos Grae-
cis ſubieci, Grotii ſunt.

AD CAP. XXXIX.

Καὶ Αἰσχύλος δὲ οὐ μόνον ἐξεῦρε τὴν τῆς στολῆς εὐπρέ-
πειαν &c. Notum Horatianum, in Arte Poët. 278. *per-*
ſonae pallaeque repertor honeſtae, *Aeſchylus*, &c. *Χαμαι-* e
λέων γοῦν. *οὖν* habent noſtri codd. Quod dein ait, f
Comicorum de Tragicis teſtimonio fidem eſſe adhibendam, ita
puto intelligendum, ſi quid in laudem Tragici poëtae di-
xerit Comicus; aut ſi ex deperdita Tragoedia verſus ali-
quos verbotenus ille retulerit.

Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι
τὸν παῖδα. Sic recte edd. Perperam *συλλησόμενοι* mssti. —
»Probat auctor, Aeſchylum ſuas docuiſſe ipſum fabulas,
»& in ſcena geſtum egiſſe, quia ſic loquentem Ariſto-
»phanes illum inducat, *τοὺς Φρύγας οἶδα* &c. Vim argu-
»menti, quo utitur Athenaeus, corrumpit vocis unius
»depravatio. *οἶσθα* enim legendum, non *οἶδα*. Quo-
»modo enim dicat Aeſchylus, *ſpectatos ſibi*, inter ſpecta-
»tores ſedenti, *ſaltantes Phrygas*, ſi verum eſt, ipſum
»partes hiſtrionis obiiſſe. Senſus eſt: *Meminiſtin'*, ait
»Aeſchylus, *ſpectaſſe in ſcena Phrygas multiplices geſtus*
»*agentes*, *quando Priamum comitati ſunt*, *venientem in caſtra*
»*Graecorum*, *ut filium Hectorem redimerent?* Docuiſſe fabu-
»lam *Phrygas* Aeſchylum, teſtimonio multorum veterum
»ſcimus. Eius fabulae argumentum paucis hiſce verbis
»complexus eſt Athenaeus. Hiſtoriam ex Homero debue-
»rant noſſe interpretes. Hic eſt enim ille poëta, qui ſoli-
»tus dramata ſua appellare *μικρὰ τεμάχια ἐκ τῶν Ὁμη-*
»*ρικῶν δείπνων*. Igitur *συλλυσόμενοι* valet hic, *una cum*
»*Priamo λυσόμενοι*. vide Il. *ω'*. [501 ſq.] Tractaverat e

f » Latinis idem argumentum poëta Ennius eâ fabulâ, quam » e re *Lutra* (id eſt, λύτρα) inſcripſerat. « CASAUBONUS. — Verba iſta, Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, potuit eloqui alius, qui ad ſuperiora verba Aeſchyli haec reſponderet. Sic teneri poſſe οἶδα in prima perſona iudicavi.

Καὶ Τέλεσις δὲ ἢ Τελέστης. Cum Τελεστὴς acute ſcriptum eſſet in editionibus omnibus, monuit CASAUBONUS: » Scribendum Τελέστης: nam mutato accentu aliud ſonat » τελεστὴς vox, ut diſerte notatum Euſtathio. [ad Iliad. » τ'. 1255, 48.] Alteram huius viri appellationem [ſcili- » cet Τέλεσις] confirmat ſaltatio Τελεσιακὴ, a *Teleſe* ſic » dicta, ut ſcriptum libro XIV. [p. 629. d. & 670. a.] « — Nihil ad iſta verba e msstis noſtris adnotatum. Quod ſi, ut cenſuit doctus Animadverſor, agitur hoc loco de auctore ſaltationis quam Τελεσιακὴν Athenaeus XIV. 629. d. dixit, perperam huc e ſequentibus intraverint illa verba ἢ Τελέστης, & pro Τέλεσις ſcriptum Τελεσίας oportebat; eſt enim hoc nomen illius ὀρχηστοδιδασκάλου, ut ex eodem Athenaei loco & ex Heſychio in Τελεσία & Polluce IV. 99. diſcimus. Atqui alius fuit ille *Teleſias*, Cres natione, ut Pollux l. c. docet: alius *Teleſtes*, ſive *Aeſchyli ſaltatorem* intelligas, qui continuo poſt commemoratur, ſive *dithyrambicum poëtam*, alibi ab Athenaeo aliiſque laudatum. Sed nihil hic definire auſim: viderurque hic locus brevitatis ſtudio Epitomatoris turbatus. Quae adiiciuntur verba, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις, haud incommode Dalech. ſic vertit, *manibus tam argutis, ut quae pronunciaret omnia manifeſtiſſime declararent.* Vocem ἄκρως equidem *perfectiſſime* reddidi, ad ſignificatum nominis τὸ ἄκρον reſpiciens; vereor, ne non ſatis recte: praeſtabat fortaſſe, *magna contentione.* Tamen & ſupra, p. 20. f. ἄκρως ἐσφαίριζεν haud incommode reddi poſſe viſum erat, *egregie, egregia arte.* Sed VI. 248. f. ἄκρως μοι ἐπετίμησας videtur eſſe, *magnopere, acriter.* Sic quidem Heſychius: Ἄκρως· μεγάλως, ὀξέως.

Φίλλις, ὁ Δήλιος, - - - ἐμβατηρίους καὶ χορευτικάς. Hanc ῥῆσιν, quam ignorant libri antehac editi, hoc ipſo loco inſertam dedit noſter codex *a*. eodemque loco eam habebat Corſelii codex, teſte Schotto Obſervat. Humanar. lib. I. c. 6. Uterque codex mendoſe ὁ Δείλιος dabat: recte vero Schottus monuit, Δήλιος eſſe corrigendum ex Athen. XIV. 634. d. conſ. p. 636. b. μικρὰς φέρειν re-

cte dedit noster codex: perperam φέρεται cod. Corsel. ἐμβατηρίους κινήσεις verti *motus processionem militarem imitantes*; cogitans de alio Athenaei loco, XIV. 626. c. de quo confer quae ad Polyb. IV. 20, 12. notavimus. Adde Athen. XIV. 630. f. Rectius vero fortasse h. l. abesset adiectivum *militarem*; ut κινήσεις ἐμβατήριοι in universum intelligerentur *motus ad incessum pertinentes*, a quibus distinguerentur χορευτικαὶ, *motus saltatorii*. Satis-ne commode vero hoc ipso loco inserta fuerit in praedictis codicibus haec ῥῆσις, an rectius factum fuisset, si vel paulo superius vel paulo inferius esset reposita, non definiam. De huiusmodi fragmentis, quae cum plerisque prorsus desint codicibus, in aliis loco minus commodo subinde inserta leguntur, cum alibi dixi, tum praesertim ad I. 14. d.

Ἀριστοκλῆς γοῦν. ARISTOCLIS libros *de Choris* laudat Noster IV. 174. c. & XIV. 620. d. itemque *de Musica*, XIV. 620. e. Mox pro Τελέστης rursus perperam Τελεστὴς expressum erat in editt. φασὶ δέ. φησὶ suspicor oportuisse: *ait*, scil. *Athenaeus*, aut *Aristocles*. a

Θέσπις. Perperam Θεσπίας cod. *a*. cum editis; Θεσπίας cod. *b*. Θέσπις legendum monuerat Casaubonus, in memoriam etiam revocans Horatianum illud, *Dicitur & plaustris vexisse poëmata Thespis*. Καρκῖνος scriptum oportuisse, non Κρατῖνος, perspecte docuit BENTLEI, in *Dissertation upon the Epistles of Phalaris* p. 234. *Cratinus* comicus fuit, cui non erat hic locus. CARCINUM, veterem poëtam Tragicum, esse illum *saltandi magistrum*, quem dixerat Athenaeus, perspicue intelligitur ex Aristoph. Pace 782 sqq. (ubi conf. Schol.) & ex Vesp. 1488 sqq.

Μεθύων δὲ ἐποίει τὰς τραγῳδίας Αἰσχύλος. Vide Aeschyli vitam anonymo auctore, & Plutarch. Sympos. I. 5. & VII. 10. itemque Lucian. in Demosthenis Encom. cap. 15. Σοφοκλῆς οὖν &c. Idem Sophoclis dictum refert Noster X. 428. f.

AD CAP. XL.

Ὀρχήσεις δέ. δὲ particula casu omissa erat in ed. Cas. b Agnoscunt eam mssti nostri cum ed. Ven. & Bas. Τροιζηνικαί. » Τροιζηνιακαὶ scribit Eustathius. Verius etiam & » venustius idem, ἤ τῶν τις Ὁμηριδῶν, non [ut paulo in» ferius habent libri nostri cum edd.] τῶν Ὁμηριδῶν τις. «

b CASAUB. — In Euſtathii editione Baſileenſi, qua utor, ad Odyſſ. θ'. p. 316, 50. ubi hic ipſe locus reſpicitur Athenaei, Τροιζηνικαὶ ſcribitur, ut in Athenaei libris ſcriptis editiſque. Placet vero quod ibid. lin. 46. legitur τῶν τις Ὁμηριδῶν. Sic quidem ſolet Athenaeus, & terſiores ſcriptores.

Ὀρχηστὰ, ἀγλαΐας ἀνάσσων &c. Vide Schneideri Fragm. Pind. num. 121.

ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις. Homeri Hymn. In Apoll. vſ. 515 ſq. ubi, ut monuit CASAUBONUS: » Scribitur hodie ἀγατὸν κιθαρίζων; non, ut hic, χάριεν. Quae » videtur [inquit ille] eſſe interpretatio vocis ἀγατὸν, » pro ἀγαστὸν, ut ἀδάματος pro ἀδάμαστος, & ſimilia » his: vel ſcribendum in noſtris libris ἀγανὸν, quod plane eſt χάριεν. « —

c Εὔμηλος δὲ, ἢ Ἀρκτῖνος ὁ Κορίνθιος. » *Eumelus* & *Arctinus*, antiquiſſimi poëtarum ambo, Corinthii ambo. Clemens Alex. Euſebius, alii. « CASAUB. — Immo vero *Mileſius* proditur *Arctinus* apud Hieronymum ex Euſeb. & apud Suidam in Ἀρκτῖνος: nec uſquam aliâs, quod ſciam, *Corinthius* fuiſſe perhibetur. *Eumelum* vero *Corinthium* fuiſſe conſtat inter omnes. Quare tranſpoſitis verbis ſic ſcriptum oportuiſſe ſuſpicatus ſum, Εὔμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος: quemadmodum ſcriptum exſtat apud eumdem Noſtrum VII. 277. d. quo ex loco ſimul diſcimus, de veteri illo carmine agi, quod Τιτανομαχία inſcriptum erat. Verſum ex illo carmine prolatum, ex hoc Athenaei loco, una cum ſequentibus nonnullis apud auctorem noſtrum verbis, citavit Euſtath. ad Odyſſ. θ'. pag. 316, 48.

Θεοφρ. δὲ πρῶτόν φησιν. Sic commode noſtri libri. φησὶ πρῶτον editi. σικελίζειν, τὸ ὀρχεῖσθαι. Sic & Euſtath. l. c. Longe vero aliter id verbum exponitur apud Heſych. & Suidam.

AD CAP. XLI.

d Ὅτι τὸ Μουσεῖον. In noſtro cod. *A.* ſic legitur: Ὅτι τὸ Ἀθήνησι τὸ ἐν πρυτανείῳ μουσεῖον. At, de *Alexandrino Muſeo* locutum eſſe Timonem, ex ipſis ſubiectis verſibus adparet.

βιβλιακοὶ χαρακεῖται. » βυβλιακοὶ χαρακῖται non inepte d » Dalecamp. *pugnantes libris.* χαρακίζειν, *fudibus* vel *ha-* » *sta pugnare.* Inde χαρακίτης, *velitator.* Sic κάμαξ, quod » proprie idem est ac χάραξ, pro *hasta* ponunt poetae. » Leonidas: ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες. [vide no- » tata ad Polyb. VI. 25, 5.] Malim tamen exponere βυ- » βλιακοὶ χαρακῖται, *scriptores librarii* sive *librorum.* χάραξ, » pro *stylo;* sicut χαράττειν, pro *scribere;* in Epigr. λε- » πτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ. Apud Eustathium [Odyss. δ'. » p. 157, 51.] βυβλιακῇ, perperam. « CASAUB. — In scriptura βιβλιακοὶ χαρακεῖται nil variant libri: nec in ea quidquam desideres, licet lubens accepissem χαρακῖται, si fuisset oblatum. Apud Hesychium habes χαρακίαι· οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρίβοντες: ubi de scriptura quidem vocabuli dubitare licet, placet vero expositio. Ad eamdem quidem rationem βιβλιακοὶ χαρακεῖται h. l. dicti videntur, *qui inter libros veluti intra vallum habitant; libris vallati.*

Μουσείων ἐν ταλάρῳ. Μουσάων habent nostri libri & Eustath. quae forma, si quid video, nec huius loci erat, & adversabatur metro. — » Τάλαρος Μουσέων, *quasillus Mu-* » *sarum*, periphrasis est venusta Musei Alexandrini, ubi fuit » doctorum coenobium. Sic latinis *quasillariae* per εὐτε- » λισμὸν dictae, quae in gynaecio conclusae vitam dege- » rent tenebricosam, pensa facientes. Tibullus: *pressumque* » *quasillo scortum.* « CASAUB.

* * ἕως ἂν τῆς λογοδιαῤῥοίας ἀπαλλαγῶσιν οὗτοι. » Ede- e » batur ante, ἕως ἂν τῆς λογοδηρίας ἀπαλλαγῶσι. Feci- » mus λογοδιαῤῥοίας ex mss. codd. & Eustathio, qui no- » bis saepe pro optimo msto fuit. Frustra autem ista cum » superioribus conantur interpretes connectere: non enim » cohaerent, postquam omnem εἱρμὸν sustulit Breviator. » Sunt autem Cynulci verba, tam longam sine potu ora- » tionem aspernantis: ideo sequitur, [p. 23. a.] οὕτω τού- » τοις φησὶ κυνολογήσασιν ἔδοξε πιεῖν. « CASAUBONUS. — Quo indicaretur connexionis defectus, duo *asteriscos* verbis istis praefigere placuit. Locum hunc respexit Eustath. ad Odyss. *ι.* p. 359, 24. Casauboni libris adsentiuntur nostri. Eamdem vocem λογοδιάῤῥοια rursus habes IV. 159. e.

In CHAMAELEONTIS *vers.* 2. pro ἰατρῷ, quod erat editum, ἰητρῷ scripsi cum nostris codicibus. Eosdem versiculos reperies etiam apud Eusebium, Praep. Evang. V. 30. ubi χρῆσθαι ἰατρῷ editur.

e Καὶ Μνησίθεος δέ. Ipsos *Mnesithei* versus vide infra, II. 36. a. b.

Alcaei *vers.* 1. Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε. Sic h. l. libri omnes & Eustath. ad Odyss. ι. p. 331, 13. Infra vero, X. 430. b. ubi repetuntur isti versus, inverse sic scribitur Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ. Ibidem dein recte Doricum habes, ἁ δ' ὥρα χαλεπά. Quod ait ἄστρον περιτέλλεται, monuit Iani, in Commentatione III. de Alcaeo, esse proprie, *circumvolvitur*, id est, *anno exacto & circumvoluto ipsa quoque canicula in orbem circumvoluta redit.* conf. Iliad. β'. 551. ὥρα, generatim, *anni tempus*; sed sigillatim (ut ex Galeno adnotavit H. Steph. Thes. Gr. Ling. IV. 792. g.) illud

f *anni tempus, in cuius medio canicula oritur.* πάντα δὲ διψᾷ. Sic Casaubonus edidit. In ed. Ven. & Bas. vero lacuna est, πάντα δὲ δι . . . ὑπὸ καυμ. In nostro cod. *b.* πάντα δ' ἐδ . . . ὑπὸ, pariter cum lacuna: in cod. *a.* vero, πάντα δ' ἐδίψουν. In quo quid lateat, viderint docti: nam & in altero Athenaei loco, X. 430. b. ubi iidem versus occurrunt, rursus διψᾷ non agnoscunt veteres libri, sed δίψαις ibi habent vetustissimae nostrae membranae cum ed. Ven.

Εὔπολίς τε. Potueram adiicere nomen fabulae, ἐν Κόλαξι, quod, haud dubie adiectum ab Athenaeo, praetermisit suo more Epitomator, declaravit autem Plutarchus, ubi eamdem rem commemoravit, Sympos. VII. 1. itemque Macrobius Saturnal. VII. 15.

ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμονα ἔκλυτον φορῇ. »Non »capio ista verba. Legerem sic: ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν »πνεύμονα ἄκλυτον οὐ φορῇ: vel ἄκλυστον, quod idem est: »*cogebatur bibere, ne etiam ante caniculam pulmonem omni »humore destitutum haberet.* Iuvat quod sequitur, ἡμῖν δ' οὐ »μόνον ὁ πνεύμων ἀπεξήρανται. Res *sicca* quî possit dici »ἔκλυτος, nullus video.« Casaub. — Tum Idem in *Addendis*, de sua ista emendatione loquens: »Proba quidem, »inquit, sed cassa veri sententia. Nam apud Plutarchum »in septimo Sympofiacorum [cap. 1.] scriptum ἔκλυρον, quae vera est lectio. Proprie dicitur ἔκλυρος ner»vus *ad lyram ineptus, quod nimio humore madeat.* Poëtae »generaliter acceperunt de *quacunque re humida.* Hesy»chius enim explicat, ἔνικμον καὶ ὑγρόν. Sensus est: *so»litum Protagoram iubere Calliam bibere, ut saltem ante cani»culam & Syrii caumata pulmonem haberet humectum.* Macro-

» bii libri, & noſtra etiam antiqua [Athenaei] exempla- f
» ria ἔκλυτον, facili errore. « — Equidem ſcripturam iſtam, quae apud Plutarchum obtinet, ſi quidem commodam admittat interpretationem, hoc ipſo ſe commendare intelligo, quod ſit dictio rarioris uſus, quae tanto facilius corrumpi aut detorqueri potuerit a librariis. Sed videtur τὸ ἔκλυρον per ipſam illam originationem, quam explicavit Caſaubonus, vix de alia *re humida* poſſe dici, niſi de ea quae *humiditate corrupta* aut certe in praeſens *inutilis facta* ſit. Quo minus ego, praeſertim in Macrobii cum Athenaei libris conſenſu, auſus ſum iſtam ſcripturam huc inferre. Nec vero ipſum vocabulum ἔκλυτον frequens admodum eſt ea notione, quae hic locum habet: attamen percommode *dilutum* exponi poſſe viſum mihi erat. Apud Heſychium vox Ἔγγαυρον, quae (pariter atque ἔκλυρον) per νοτερὸν & ἔνικμον exponitur, ſimul etiam per ἐκλελυμένον redditur, quod idem prorſus ac ἔκλυτον ſonat. Paulo inferius, I. 24. c. τὸν κόπον λύειν τῇ θαλάττῃ, eſt *laſſitudinem diluere lavando in mari:* ubi perinde ἐκλύειν dici potuiſſet. Vulgatum ἔκλυτον tenuit etiam Grotius, Excerpt. p. 501. qui perſpecte vidit, verbis illis,

πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον φορῇ,

iuſtum contineri Eupolidis ſenarium: πνεύμονα ἔκλυτον autem *mollem pulmonem* interpretatus eſt.

Ὁρᾷς παραὶ &c. » In ANTIPHANIS *verſibus* pulcra ineſt a
» parodia loci huius ex Antigone Sophoclea: [vſ. 712 ſqq.
» ed. Brunck.]

» Ὁρᾷς; παραὶ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
» δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
» τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. «

CASAUBONUS. — Eoſdem *Antiphanis verſus* ex Athenaeo protulit Euſtath. ad Odyſſ. *ι.* p. 331, 13 ſqq. e quo eos (quod nunc demum animadverti) Brunckius etiam in Notas ſuas ad Sophoclis Antigonam retulit. Quod *verſ.* 1. & 2. *perſonarum partes* diſtinxi, in eo praeeuntem habui Grotium in Excerpt. p. 635. Poteras vero etiam (quod Brunckius feciſſe videtur) ſtatuere, eumdem hominem qui quaeſtionem moverat, ipſum mox ſibi reſpondere. *Verſ.* 2. φημ' ἐγώ. Sic φημ' abſque accentu ed. Caſ. φῆμ' expreſſum eſt apud Euſtath. φήμ' ἐγώ in ed. Ven. & Baſ. & ſic quoque excudi curavit Brunck.

Verſ. 3. παραὶ ῥείθροισι. Tenui hoc e Caſauboni edi-

a tione: quod nollem factum; nam & contra librorum fidem, & praeter necessitatem, ita scripsisse editorem illum intelligo; qui sua-ne unice auctoritate id fecerit, an Turnebi secutus sit exemplum, non habeo compertum. Ne apud Sophoclem quidem vel mssti libri, vel veteres editi, παραὶ ῥείθροισι habent, sed partim sic scribunt παραῤῥείθροισι, partim παρὰ ῥείθροισι, quam posteriorem scripturam Brunckius, sicut probam esse docuerat in Not. ad Aeschyli Prometh. 1031., sic apud Sophoclem fide msstorum recepit. Atqui eodem modo, παρὰ ῥείθροισι hoc etiam loco ambo nostri codices & Eustathius cum ed. Ven. & Bas. scribunt, quod adeo teneri potuerat debueratque: quod a Grotio etiam l. c. & a Brunckio in Notis ad Antig. factum video. *Vers.* 5. Pro γίνεται, in quod consentiunt libri, γίγνεται Brunckius scripsit: quod minus fuisse necessarium videtur, quoniam & γίνεται perinde primam producit syllabam. *Vers.* 7. Vulgatum ἔχοντ', cum intelligerem metro adversari, in σχόντ' mutandum censueram: nunc, ubi & Grotium & Brunckium non modo pariter iudicasse, sed ipsum σχόντ' prorsus etiam adoptasse animadverto, idem a me factum velim.

Οὕτω τούτοις, φησὶ, κυνολογήσασιν. Φησὶ, nempe Athenaeus; ut saepe aliâs. κυνολογήσασιν, iocose fictum verbum, ad imitationem τοῦ κοινολογεῖν vel κοινολογεῖσθαι, quod *miscere sermones* proprie sonat. conf. Lexic. Polyb. in Κοινολογεῖσθαι & Κοινολογία. — »Recte Dalec. κυνο»λογήσασι vertit, *locutis de aestuosa canicula*. Sic lib. III. »[79. a.] συκολογεῖν, pro, *loqui de ficis*. Lib. VII. ἰχθυο»λογεῖν, *loqui de piscibus*; & lib. XI. [461. e. & 480. c.] »κυλικηγορεῖν, pro, *loqui de calycibus* aut *poculis*; & οἰνολο»γεῖν in libri II. fragmentis. Sed puto factam simul allusio»nem ad *Cynicorum* cognomen: nam ubique de esu & potu »sollicitus fingitur Cynulcus, & propter eam caussam lon»gorum sermonum osor atque interpellator.« CASAUB.

Εὔβουλος. Σίκων ἐγὼ &c. »Laudatur in his libris saepe »*Eubuli* fabula *Ion*: quamobrem censeo scribendum: Εὔ»βουλος Ἴωνι· Ἐγὼ βέβρεγμ.« CASAUB. — Latebat virum doctum *Siconis* nomen, servi nequam & temulenti, apud Aristophanem & alios comicos. vide VIII. 336. e. & Toup ad Theocrit. p. 333 sq.

b Ἐγὼ πέπωκα, μὰ τὸν Δία Μενδαῖον. Vulgo πέπωκ' ἐγὼ

μὰ Δία τὸν Μενδαῖον. Quae verba in ed. Ven. & Baſ. b continuo tenore cum praecedentibus, inde ab illis *Σίκων ἐγὼ*, ſcripta erant, quaſi ſoluta oratione. Caſaubonus vero, quaſi duo eſſent iuſti verſus, ſic excudendum curaverat:

Σίκων ἐγὼ βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος.
Πέπωκας οὗτος; πέπωκ' ἐγὼ μὰ Δία τὸν Μενδαῖον.

Verſus, ita ut fecimus, eâdem adhibitâ emendatione, digeſſit Toup ad Theocr. l. c. Sunt autem ambigue quodammodo & feſtive enunciata poſtrema iſta verba; nam *Μενδαῖον* proprie intelligi debet *οἶνον Μενδαῖον*, *Mendaeum vinum;* (de quo vide infra l. 29. d. e.) enunciatum autem ita, ut putes hominem iurare *Iovem Mendaeum;* quaſi ab eximio vino Mendaeo Iupiter ipſe *Mendaeus* cognominari mereretur.

AD CAP. XLII.

Κυρίως ἐπὶ ψυχῆς. Sic recte noſtri libri. Perperam *ἐπὶ ψυχὴν* edd. *Θουκυδίδης.* Thucyd. I. 70. Sic *ἀναπίπτειν ταῖς ψυχαῖς, ταῖς ὁρμαῖς*, apud Polyb. IV. 51, 8. XX. 4, 6. *Ξενοφῶν ἐν Οἰκονομικῷ.* Pag. 664. ed. Leuncl. Conf. Polyb. I. 21, 2. & ibi notata.

Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμέν. Ante haec verba Dalechampius c in verſione repoſuit iſta, *Εὐριπίδης, Κύκλωπι -- αὐτὴν παρ' ἐμέ.* quae paulo inferius leguntur, p. 23. e. Quam rationem ſuo etiam calculo probavit CASAUBONUS, dicens: » *Euripidis* & *Alexidis verba* alienas ſedes invaſerunt, ſuis » relictis: pertinent enim ad ea quae de verbo *ἀναπίπτειν* » paulo ante dicuntur. Viderunt hoc interpretes: ſcripti » tamen editis conſonant. « — At fortaſſe induxerat Athenaeus, ut ſaepe facit, alium e Deipnoſophiſtis, qui paulo inferius ea ſuppleret, quae haud multo ante praetermiſſa fuiſſent ab eo qui prius verba fecerat.

Ἀνακεῖσθαι --- τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει, Διόσυρον. Suidas quidem in *Ἀνακεῖσθαι*, poſtquam monuit, verbum iſtud *ἐπὶ ἀνδριάντων* (*de ſtatuis*) proprie dici, *κατακεῖσθαι* vero & *κατακεκλῖσθαι* de *adcumbendo ad menſam;* continuo adiicit: *καὶ Ἀνακεῖσθαι πολλάκις, ἀντὶ τοῦ κατακεῖσθαι.* Quod *ſaepe* (*πολλάκις*) *factum* ait Suidas, id *σπανίως* (*raro*) reperiri docet paulo poſt Athenaeus: niſi fortaſſe ibi ipſe quoque Athenaeus

c vocem *πολλάκις* posuerat, eamque sua auctoritate in *σπανίως* mutavit Epitomator. Persaepe autem mihi visus sum apud probatissimos auctores graecos vocem *πολλάκις* ita usurpatam videre, ut non tam latinorum *saepe*, quam *nonnumquam* valeret.

Δίφιλος - - - Ἀνάκεισο. » Potest verti [verbum ἀνά» κεισο] *esto suspensus*, ut in templis donaria: nam id pro» prie est ἀνακεῖσθαι. Acuta & plena stomachi vox, ut ad» monet auctor. « CASAUB. — Nec tamen de *suspendio* cogitandum videtur: nam ἀνακεῖσθαι potius *erectum esse*, *statutum esse*, sonat, quam *esse suspensum*. Et de *statua* cogitasse hos, qui istum verbi usum in risum verterunt, mox clare ostenditur per alterum quod adfertur responsum, Πότερον ἀνδριάντα εἱστία; Parique ratione, ut nos cum Dalech. illud ἀνάκεισο reddidimus, acceperat Eustathius ad Odyss. α'. p. 37, 51. ubi ait, *respondisse illum*, Ἀνάκεισο, ὡς εἴ περ εἶπεν, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Apud eumdem Eustath. ibid. lin. 50. perperam (in Basiliensi quidem editione) κατεκείμην scriptum, pro ἀνεκείμην.

κατακεῖσθαι - - ἐπὶ τῆς τραπέζης. Tria posteriora verba, ad intelligendum id de quo agitur necessaria, adscivi e Suida in Ἀνακεῖσθαι & in Κατακεκλῖσθαι, ubi haud dubie hunc Athenaei locum respexit Lexicographus.

d ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον. Commode cum hoc dicto P. Victorius Var. Lect. VII. 12. contulit Terentianum illud, *iam dudum est animus in patinis*.

Ἔστι δὲ εὑρεῖν - - σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. πολλάκις habet Suidas, ut paulo superius adnotavi. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ. Vid. Brunck Fragm. Sophocl. p. 39. num. 37. Pro παρὰ, perperam περὶ habent nostri codices, frequenti confusione. Ἀριστοτέλης ἐν Τυῤῥηνῶν Νομίμοις. Τυῤῥηνοῖς νομ. cod. *a*. minus recte.

e Θεόπομπος - - - κατακείμενοι &c. Quum hic subito sequantur exempla usus verbi κατάκειμαι, & deinde rursus exempla verbi ἀνάκειμαι, suspicatus sum, inductum fuisse h. l. ab Athenaeo alium e Deipnosophistis, qui partim de usu verbi Κατακεῖσθαι nonnulla moneret, partim de verbo Ἀνακεῖσθαι suppleret quae praetermissa fuissent ab eo qui prius verba fecerat. Vide paulo ante notata ad illa verba, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν, lit. c. Ipsa THEOPOMPI *verba* vulgo sic descripta legebantur:

Ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα κατακείμενοι,

μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ e
Τελαμῶνος σἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη.

Nos ita digesta dedimus, ut digerenda monuerat Toup in Appendice Notar. ad Theocr. p. 28. *Telamonis canticum*, & uno verbo *Telamon*, est titulus cantici (ex eo genere, quae *Scolia* vocantur, vulgo inter epulas cantari solita,) quo Aiacis laudes, filii Telamonis, celebrabantur: cuius mentio fit etiam infra, XI. 503. e. conf. Scholiast. Aristoph. ad Lysistr. 1239. Ipsius cantici initium habes apud Nostrum, XV. 695. c.

Εὐριπίδης, Κύκλωπι. Vers. 409. ubi vide quae notavit Barnesius. Nihil in verbis variant libri nostri. — » Athe- » naeus, qui ἀνέπεσε h. l. accepit pro ad *mensam accubuit*, « parum videtur cavisse. Neque enim ad cibum sumendum » accumbit mensae eo loci truculentus cyclops, sed post » voratos duos ex Ulyssis sociis, epulis vinoque obrutus, » *gravia membra humi deponit, ut quiescat.* « Casaub. *de Satyrica Poësi*, I. 6. pag. 208. — Quod si integrum hac parte haberemus Athenaeum, nullam eius hic culpam esse videremus opinor.

Alexidis verba, quae sequuntur, disiecta esse adparet, & metro soluta.

AD CAP. XLIII.

Phoenicis verba, Οὐκ ἔθελες &c. ducta ex Iliad. ι'. 482 f sq. sed duo versus, immutatis nonnihil verbis, in unum contracti. Pro ἔθελες, perperam ἔθελον habent mss. nostri. Ἔνθ' οἱ σπλάγχν' ἔπασ. Odyss. γ'. 9. Sic & Athenaei libri, & Eustathius cum in contextu, tum in Commentario; non Ἔνθ', ut vulgo apud Homerum editur.

ἀπογεύονται μόνον. Sic, invitis quidem libris, hic scribendum recte monuerat Casaub. Paulo post in ἀπογεύσασθαι μόνον consentiunt libri omnes. Νῦν δὴ καὶ σίτου. a Iliad. ω'. 641. κεῖται ἄσιτος, ἄπαστ. Odyss. γ'. 788. Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν. Odyss. ζ'. 99. καὶ Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος. Quatuor ista verba sua auctoritate adiecit Casaub. Non magis mssti libri, quam veteres editi, ea agnoscunt: & abiecta equidem malim, quippe quibus facile carebamus.

Callimachus: Θύμου δὲ πασαίμην. Vide Callima- b chi Fragm. p. 333. num. 261. Recepi Ruhnkenii emen-

b dationem ex Epist. Critica II. p. 187. (ed. 2.) probatam Ernesto ad Callim. l. c. Nisi de *comestione* proprie dicta (περὶ τοῦ πληρωθῆναι) hoc loco ageretur, poterat vulgatum Μύθου defendi ex illis dictionibus, εὐωχεῖσθαι καινῶν λόγων vel καινοῖς λόγοις, & similibus, quas collegit Casaub. ad Theophr. p. 208. Sic χόρταζέ (με) τῶν μονῳδιῶν, infra, III. 99. f.

AD CAP. XLIV.

Ποτικολλῶν ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ. Inseruit Schneiderus Fragmentis Pindari, num. 126. Caeterum verba ista, ita extra connexionem orationis ab Epitomatore abrupta proiectaque, qua occasione fuerint ab Athenaeo adhibita intelligitur ex lib. VI. 248. c. Scilicet, inducebatur h. l. alius e Deipnosophistis, dicens, *se habere quae dictis ab alio adiiciat, ita ad idem argumentum pertinentia, & superius dictis ita arcte iungenda, quemadmodum iungitur lignum ligno adglutinatum.* Caeterum in scriptura primi verbi vereor ne menda insit. Ad ποτικολλῶν, quod ita editum ex ed. Cas. tenui, nulla quidem h. l. nostris e msstis notata varietas est; (quae, in terminatione potissimum vocis facile effugere potuerat aciem adolescentis, qui istos codices nostri caussa excussit.) sed ποτίκολλον hic habet ed. Ven. & Bas. Rursus vero VI. 48. c. editio quidem Basileensis ποτικολλῶν habet, unde eamdem scripturam & ibi & hic adoptavit Casaubonus; at ibi pariter & in ed. Ven. & in vetustissimis nostris membranis perspicue ποτίκολλον scribitur: quae haud dubie vera scriptura est, quam restitutam auctori velim. Quemadmodum σύγκολλος graece dicitur, *conglutinatus*: sic & πρόσκολλος, *adglutinatus*, & dorico idiomate ποτίκολλος.

*Ὅτι Σέλευκός φησι &c. »Ridiculum est, quod dicitur »δαῖτα θάλειαν quam vocat Homerus, στοιχείων μετα»θέσει δίαιταν εἶναι: magis quod sequitur, τὸ δ' ἀπὸ »τοῦ δαίσασθαι λέγειν, βιαιότερόν ἐστι. Quae ista est, »Deus bone, grammatica? Sed iam didici nihil in hoc »genere mirari. Inconstantiam notasse sit satis: nam cum »supra scripsisset, [pag. 12. e.] ἡ τροφὴ δαὶς ἐπὶ τῷ »δαίεσθαι λέγεται, nunc religio nova hominem in»cessit, & ait esse illud βιαιότερον, id est, *durius*, vel *coa»ctius.*« CASAUB. — Mireris vero doctissimum Animad-

verſorem adeo penitus oblitum inſtituti Athenaei noſtri, ut inconſtantiae eum immeritum profecto accuſet, cuius fuerat conſtans & perpetuum in hoc opere inſtitutum, varias eaſque diverſiſſimas atque ſaepe contrarias ſententias, ſicut aliorum auctorum poëtarumque ſuper variis argumentis, ſic & Grammaticorum ſuper grammaticis quaeſtionibus, colligere, & unum ſub conſpectum poſitas iudicio lectorum ſubiicere. De voce δίαιτα conſ. notata ad pag. 9. f. b

῞Οτι Καρύστιος - - - ᾄδειν. Inſertam hoc loco ῥῆσιν iſtam dedit rurſus optimus noſter cod. *a*. & codex Corſelii apud Schottum, Obſ. Hum. p. 9. In noſtro codice mendoſe τὰς Κερκυραίους ſcribitur: recte e Corſeliano τὰς Κερκυραίας edidit Schottus.

Δίσκοισιν τέρποντο &c. Odyſſ. δ'. 626. c

Καὶ ἐπὶ κυνηγεσίᾳ δὲ ἐξιᾶσιν. »Scribe ἐπὶ κυνηγέσια: »ſequitur enim, καὶ ἐπὶ θήρας παντοίας.« CASAUB. — Nec me tamen vulgatae poenituit ſcripturae. ἐξιέναι ἐπὶ κυνηγεσίᾳ ſonat *exire venandi cauſſa*: cui ſtructurae non obſtat quod nonnullis interiectis ſequitur ἐπὶ θήρας παντοίας, *ad varia venationis genera*.

ὡς ὅτε πυργηδὸν &c. Iliad. μ'. 43 ſq.

λουτρὰ, ἄκη πόνων, παντοῖα. παντοῖα cum ed. Ven. & Baſ. & msstis noſtris, agnoſcit Euſtath. ad Odyſſ. δ'. p. 148, 7. apud quem eadem vox παντοῖα interpoſito etiam commate diſtincta eſt a praecedentibus, quo indicaretur, non ad ἄκη eam, ſed ad λουτρὰ, eſſe referendam. παντοίων ſua auctoritate edidit Caſaubon. Dictio ἄκη πόνων habet aliquid coloris poëtici: nec tamen ea apud Homerum de balneis uſurpata occurrit, ſed de θείῳ, id eſt, de *ſulphure* ſive neſcio quo *ſuffimento*, Od. χ'. 481.

κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες. Sic cum editis habet Euſtath. Od. δ'. 148, 8. ubi etiam ſequentia recitantur verba: & convenit quod mox ait τρόπος καμάτων λύσεως. Mox ἀναχαλῶντες & dein ξηρανθέντος ex Euſtath. l. c. ſe correxiſſe ait Caſaub. cum ἀναχαιῶντες & ῥανθέντος olim editum fuiſſet. Et ἀναχαλῶντες quidem recte etiam dant libri noſtri; in ῥανθέντος vero conſentiunt cum ed. Ven. & Baſ. Sed & pro λίπος, quod habebant editiones veteres, λίπα poſuit idem Caſaub. conſentientibus msstis & Euſtathio. Sic Iliad. κ'. 577. σ'. 350. Odyſſ. γ'. 467. & ſaepe aliàs Poëta ἀλείφεσθαι λίπ' ἐλαίῳ, pro λίπα; quod d

d ex λιπαρὰ (idem valente ac λιπαρῶς) decurtatum, ut docent Grammatici. Paulo poſt, ἀπεσκληρυμμένα ſcripſi cum ed. Ven. & Baſ. geminata litera μ, pro qua ſimplicem poſuerat Caſaub. Formatur enim praet. act. ἀπεσκλήρυγκα, non ἀπεσκλήρυκα.

οἱ γοῦν ἀπὸ τῆς σκέπης &c. Iliad. κ'. 572 ſqq. Pro ἀμφί τε μηροὺς, quod Venetus editor fortaſſe ex Homero correxit, corrupte ἀμφί τε μακροὺς habent mssti noſtri: ſic ſubinde temere vagantur.

Ἔστι καὶ τρίτος ἕτερος &c. Totum locum uſque εἰς ὕδωρ βληθείη habet Suidas in Καταιονοῦσι: ubi vocem καταιονήe σεων interpretatur καταντλήσεων: in fine vero pro βληθείη ſcribit βληθεὶς, quod perinde eſt. Apud Euſtath. qui eadem verba ex Athenaeo adpoſuit, βληθῇ pro βληθείη editur, ad Odyſſ. δ'. p. 148, 12. Res de qua agitur, & verſus ille, Θυμῆρες κεράσασα &c. ductus ex Odyſſ. κ'. 362.

ἢν μή τις - - - παράσχῃ. εἰ μή τις - - - παράσχῃ Euſtath. l. c. prorſus ut noſtri libri. Potuit Epitomator particulam εἰ cum ſubiunctivo modo conſtruere: ſed equidem librariorum ſolenni confuſione παράσχῃ pro παράσχοι ſcriptum putem.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασι. In *Ariſtotelis Problematibus*, quae hodie exſtant, Sectione II. multae ſunt Quaeſtiones ad *Sudorem* pertinentes: in his una, quae eam quam hic dicit Athenaeus, proxime tangit, num. 2. Διὰ τί οὐχ ἱδροῦσι τὰ ἐν θερμῷ ὕδατι μέρη; &c. (T. II. pag. 687. ed. Du Val.) ſed eamdem ipſam, de qua hic agitur, mihi non licuit ibi reperire.

AD CAP. XLV.

f παρὰ πίονα ὄρχον &c. Odyſſ. η'. 127. ἐπὶ δὲ κρόμυον &c. Iliad. λ'. 629. Pro ποτῷ Brunck in ora ſui exempli ποτοῦ notavit: neſcio an ex cod. msto: in lectionibus quidem noſtri cauſſa ex eodem, quo ille uſus erat, codice excerptis, nulla adnotata diſcrepantia: & apud Homerum, quod ſciam, in ποτῷ conſentiunt omnes.

Ὄγχνη γὰρ ἐπ' ὄγχνῃ. Sic h. l. mssti cum editis, ſecus ac ſupra p. 9. e. Et quoniam hic loquitur alius conviva, alium auctorem ſecutus, potuit etiam aliam ſcripturam ſequi. Nec vero omnino quidquam intereſt. Vide quae ad Od. η'. 115. & 120. adnotarunt Barneſ. Clark. & Ern.

Ἔνθα [δὲ] δένδρεα &c. Odyss. η'. 114 sq. Ἔνθεν δέν- a
δρεα μακρὰ &c. Odyss. ε'. 238 sq. Nihil, quod sciam,
apud Athenaeum variant libri.

De *Tantalo* vide Odyss. λ'. 581 sqq. ἀπαλλάττεται
placuit, quod dedere nostri codices & Eustath. ad Od. λ'.
p. 458, 15. ἀπηλλάττετο antehac edebatur.

προσείων - - - τοὺς τοιούτους καρπούς. Cum προσιὼν & b
τοῖς τοιούτοις καρποῖς legeretur in edd. & msstis, atque
etiam apud Eustathium loco citato; perspecte CASAU-
BONUS monuit, προσείων & τοὺς τοιούτους καρποὺς esse
legendum, eâ sententiâ quam in versione latina expressi.
»Omnino (inquit) scribendum est προσείων, non προσ-
»ιών: quamquam idem error apud Platonem, eo quem
»Athenaeus imitatur loco. Ita enim Plato: [in Phaedro
»p. 287. T. X. ed. Bip.) ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα
»θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι. Sic legendum
»hic quoque, non προσιόντες. θαλλὸν vertunt *baculo*; er-
»rore insanum magno: non enim de pastorali pedo hic
»agitur; sed de *fronde*, *quam pastor* manu tenens, ac subin-
»de *commovens*, *sequenti pecori ostentat*: qua ratione cupi-
»dum gregem minat ille quo lubet cumque. Gestus pecu-
»des minantis pastoris pulcherrime exprimitur voce προ-
»σείων, *ante & in oculis pecoris quatiens*. Quare ita scribi
»debere utroque loco vero verius. Hesychius: Προσείσας·
»προσανακινήσας, καὶ οἷον ἀπαγγείλας· ἀπὸ τῶν περιαγόν-
»των τὰ τετράποδα ὅπου βούλονται. τοὺς γὰρ θαλλοὺς
»σείοντες, [perspecte σείοντες legit, pro vulgato ibi σείον-
»τας] ἐπεδίδοσαν. Lucianus verbo προδεικνύειν in ea re
»usus: [in Hermotimo s. de Sectis, cap. 68.] οὐδὲν κω-
»λύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προ-
»δειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. Pecudes & bo-
»ves etiam θαλλῷ ali, id est, *fronde virente*, adeo com-
»mune est, ut non dubitaverit Hesychius θαλλὸν expo-
»nere βοὸς τροφὴν, sive ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες, *pabulum boum*:
»sed & *pecudum*, ut *caprarum*, lib. XIII. [Athen. p. 587.
»a.] θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα: sic esse scri-
»bendum hunc versum, ibi docemus. Athenaeus eo in
»libro: [ibid.] θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες· διόπερ οὐδ' εἰς
»ἀκρόπολιν ἄνεισι τὸ ζῶον. Longus in Pastoralibus suis
»φυλλάδα θάλλουσαν pro θαλλὸν solet dicere.« — Per-
spectam Casauboni emendationem probavit, spissaque ex-
emplorum e variis auctoribus collectorum sylva firmavit

b Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. v. Θαλλός. Pro ἀποκρούεται corrupte ἀποκρύψαι ſcribunt noſtri codices: ſed recte ἀποκρούεται Euſtath. l. c. e quo fortaſſe hoc adſciverat Venetus editor.

Ὄχνας μοι δῶκας &c. Odyſſ. ω'. 339.

AD CAP. XLVI.

Σαρπηδὼν δῆλον ποιεῖ. Iliad. ε'. 487. Pro τὴν ἅλωσιν, eſſe msstos libros ait Caſaubonus, qui τὴν ἄλοντα inepte ſcribunt. At noſtri quidem verum tenent.

c Eubuli *primus verſus*, contra metri leges, atque etiam per ſe inficete, in hunc modum ſcribebatur vulgo:

Ἰχθῦν δὲ ποῦ γ' Ὅμηρος ἐσθίοντ' εἴρηκε γε. (ſic)

Ubi tamen mssti libri γε particulam in fine repetitam ignorant. Et Caſaubonus quidem in Animadv. ſilentio praeteriit hunc locum. Ego vero haud cunctandum duxi, quin ſcripturam adoptarem, quam Grotius praeivit in Excerpt. p. 659. ubi tres priores ex iſtis verſibus exhibet.

Οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες. δ' οἱ ἥρωες malueram. Ad rem quod ſpectat, vide Odyſſ. χ'. 302 ſqq. & de νεφέλαις, quod eſt *retis* genus, vide Euſtath. ad Od. p. 787, 21 ſqq. cuius verba citavit Clark ad Od. χ'. 304. Adde Ariſtoph. Av. 195 & 527.

d ἐγυμνάζοντο δὲ &c. Vide Iliad. ψ'. 852 ſqq. Eſt autem ei libro Iliados, qui numero eſt tertius & viceſimus, brevis inſcriptio Ἀγὼν ἐπιτάφιος, id eſt, *Ludi parentales* vel *funebres*.

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ. Iliad. φ'. 362 ſq. ubi vide quae notavit Clark, & conf. Dammii Lexic. in Μέλδω & in Κνίσα. Adde Euſtath. pag. 1330, 49 ſqq. Habet quidem μελδομένη noſter cod. a. pro μελδόμενος, ſed id temere

e factum videtur. καὶ ὁ κατ' Ὀδυσσέως ἀφεθεὶς &c. Odyſſ. υ'. 299. πόδα γὰρ βόειον. Vide Etymol. M. p. 203. in Βοὸς πόδα. Mox βόειαν λέγον correxi: referetur enim ad ſuperius καὶ τὸ, cum quo non congruebat maſculinum λέγων.

καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας. Ἀτταλικὰς τραπέζας malebat Interpres Gallicus cum Coelio Rhodigino Lect. Antiq. VII. 9 & 10. & XI. 1. At perſpecte docuit idem Rhodigin. IX. 26. minime ſolicitandam vulgatam ſcripturam, deſumtam ex Platonis Epiſt. ad Dionyſii amicos: (p. 97.

T. XI. ed. Bipont.) ubi iunguntur Ἰταλιωτικαὶ καὶ Συρακούσιαι τράπεζαι. Intelligitur *Italia inferior*, quemadmodum cum *Italicam Philosophiam* dicimus. Conf. Ciceronem Tusc. Quaest. V. 35.

οὐ συνέζευκται γυνή. Ignorat vocem γυνὴ cod. a. f

AD CAP. XLVII.

Παλαιὸν μὲν οἶνον &c. Pindar. Olympionic. θ'. 73. sqq.

Ἄτοπον δ' ἐ. Sic Grotius Excerpt. p. 659. quemadmodum nostri dedere mssti. Ἄτοπόν γε correxit Casaub. in Animadv.

τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ἄλεξις &c. »Quod si verum est, hos a »Eubuli versus ab Alexide ἀπαραλλάκτως pro suis esse »usurpatos, possumus hoc exemplum iis adiicere, quae »de furtis Graecorum scriptorum observantur Clementi »Stromat. lib. VI. & Eusebio Προπαρασκευῆς lib. X.« CASAUB. — Vide supra notata ad I. 17. c. d. Non praetermisit istud furtum Taylor, Lection. Lysiac. pag. 229. ed. Reisk.

Οὕτως δὲ ὁ παλαιὸς οἶνος. Articulum ὁ ignorabant edd. quem dedere nostri mssti & Eustath. ad Odyss. β'. p. 101, 6. δύναμίν τε. Et hoc e nostris codd. & Eustath. δύναμιν δὲ edd.

τὸ αἷμά τε ἐ ν ε ρ ε υ θ ὲ ς -- κατασκευάζει. Apud Eustath. Od. p. 101, 8. ἐνέρευθες antepenacute scribitur: nescio, an rectius; scilicet a masculino ἐνερευθὴς. In versione latina cum Dalechampio posui, *sanguinem rubrum gignit*: neque aliter vocem ἐνερευθὴς interpretatus erat H. Stephanus in Thes. Linguae Graecae. Pariterque Suidas: ἐνερευθὴς, ἀντὶ τοῦ ἐρυθρός. Oportuisse vero *subrubrum*, *modice rubentem*, *rubenti affinem*, *rubicundum*, docet CASAUBONUS; cuius tam doctam, quam prolixam, ad hunc locum Animadversionem huc transcribere non gravabor: »Nemo dubitat, (inquit) vinum bonum sanguinem bo»num generare, &, ut loqui amat Galenus, χρηστοῦ αἵ»ματος εἶναι γεννητικόν. Hoc ipsum significare voluit »Athenaeus, cum vini veteris naturam his verbis expli»caret: δύναμιν τοῖς σώμασιν &c. Mirum potest videri, »cur dicatur *vinum vetustum sanguinem generare* ἐνερευθῆ, id »est, *rubrum*, ut vertunt docti. Annon enim, quicunque »sanguis in corpore generatur, is *rubet*? aut det mihi ali-

a » quis colorem alium sanguini convenientem κατὰ φύσιν
» ἔχοντι. Sciendum est, aliud Graecis esse ἐρευθὴς, aliud
» ἐνερευθής. Athenaeus sanguinem a vino vetere fieri ait
» non ἐρευθῆ, id est, *rubrum*; sed ἐνερευθῆ, id est, *rubenti*
» *affinem*, sive, *e flavo rubrum*. Remissam rubedinem au-
» ctor intelligit: quem esse colorem optimi sanguinis sunt
» e medicis qui scribant; ut Actuarius libro de Urinis,
» cap. 4. Celsus contra, sanguinem semper laudat *qui ru-*
» *bet & pellucet*, Aristoteles in sano corpore ἐρυθρὸν, Avi-
» cenna *rubeum* esse pronunciant. At ille Medicus, unde
» haec descripta Auctori nostro, cum Actuario sensit:
» id enim clarius meridiana luce ex istius vocis recta in-
» terpretatione. Porro, verum esse quod diximus de diffe-
» rentia vocum ἐρευθὴς & ἐνερευθὴς, neque aliter ista ex-
» poni debere, vel unus hic Dioscoridis locus evincat,
» scribentis libro XII. de veneno araneorum: ὁ τόπος,
» ait, ἐνερευθὴς φαίνεται: quod statim ipse interpretatur
» μετρίως ὑπέρυθρος, ut *valde dilutam rubedinem* necesse ha-
» beamus intelligere, quae non sit ἐρυθρὰ, sed ὑπερυθρὰ,
» [ὑπέρυθρος voluerat scribere;] & id quoque μετρίως.
» Ideo ait Nicander, vix in cute parere vulnus aranei. Ita
» semper accipere debes apud Dioscoridem, Galenum, &
» omnino ubicumque occurrit vox ἐνερευθής: quamquam
» pauci observarunt, quam vim particula ἐν habeat in hac
» dictione & similibus; non enim otiosa est, neque, ut
» multi putant, significationem intendit, sed minuit po-
» tius, & id significat quod diximus. In secundo Galeni
» Θεραπευτικῆς μεθόδου, ceu affines colores ponuntur ἐνε-
» ρευθὴς, & λευκὸς ἀκριβῶς. Ex Theone gymnasta scribit
» idem, Ὑγιεινῶν libro secundo, τὴν ὀλίγην τρῖψιν ἐνερευ-
» θῆ πρὸς ὀλίγον χρόνον τὴν ἐπιφάνειαν ποιεῖν; *modicam fri-*
» *ctionem modice rubentem ad breve tempus cutem reddere.* ἐνε-
» ρευθῆ, hoc est, ἔρευθός τι ἔχουσαν, ut loquitur Galenus
» alibi de re eadem. Dioscorides libro I. ἔστι δὲ κάλλι-
» στον τὸ καιόμενον λύκιον τὸ κατὰ τὴν σβέσιν τὸν ἀφρὸν
» ἐνερευθῆ ἔχον, ἔξωθεν μέλαν, διαιρεθὲν δὲ κιῤῥόν. Libro III.
» de onosmate, ῥίζιον δὲ ὕπεστιν ὑπόμηκες, ἀσθενὲς, λε-
» πτὸν, ἐνερευθὲς ἡσυχῇ. Libro IV. sideritidis folia dicun-
» tur ὑπόλευκα ἐνερευθῆ, hoc est, *medii coloris inter album*
» *& rubrum.* Cicero Attico: *Angebar, quod Tiro* ἐνερευθέ-
» στερον *te sibi esse visum dixerat.* Sic accipe particulam hanc
» in omnibus similibus vocibus, ut ἔγκιῤῥος, ἐμπόρφυρος,

» ἔγχλωρος, item ἔμπικρος, ἔγχροος, & similibus apud a
» Dioscoridem. In Theophrasti libello de Coloribus ἔμπυῤῥον
» & λευκόπυῤῥον eiusdem coloris appellationes esse inve-
» nias, ut scripsimus in nostro de Coloribus commen-
» tario. « — Polybius XXXII. 9, 8. de adolescentulo Scipione loquens, timidiuscule & verecunde ipsum compellante, τῷ χρώματι, ait, γενόμενος ἐνερευθής: id est; quod latine dicimus *rubore suffusus*. Vis ea, quam particulae ἐν in eius generis vocabulis inesse monuit Casaubonus, derivatur a verbo ἔνεστι; quod subintelligi debet. Sonat enim, verbi caussa, ἐνερευθὴς idem ac ᾧ ἔνεστι ἐρυθρόν τι: ἔμπικρον, ᾧ ἔνεστι πικρόν τι, & sic de caeteris.

καὶ τοὺς ὕπνους ἀταράχους παρέχει. » Quod ait, *vi-*
» *num vetus praestare somnos imperturbatos*, referendum ad
» insomnia: ut contrarium eius intelligatur, quod vino
» novo attribuunt medici; nam, τὸν νέον οἶνον esse δυσό-
» νειρον, auctor Dioscorides. « CASAUB.

Ἐπαινεῖ δὲ Ὅμηρος τὸν ἐπιδεχόμενον ἱκανὴν κρᾶσιν: hoc est, » *quod multam aquam ferre potest*. Hippocrates οἰνώδεα
» hoc vinum & πολυφόρον solet appellare. Κρᾶσις in hoc
» loquendi genere pro *aqua* sumitur. Hodie contra in idio-
» tismo Graecorum κρασὶ est *vinum*. « CASAUB. — Vide Odyss. ι'. 196 sqq. & 208 sqq. De *Marone* diverso ab eo, quem ibi Poëta dicit, vide infra apud Nostrum I. 33. d.

διὰ τὸ μᾶλλον θερμὸς γίνεσθαι παλαιούμενος. » Πα- b
» λαιοῦσθαι de vino dicitur duobus modis: vel cum *diu*
» *asservatum* est; quod κεχρονικὸς vocant: vel cum *veteris*
» *vini qualitatem* quoquo modo est *affectum*. Galenus de
» Antidoris libro I. Καλοῦσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ, παλαιοῦ-
» σθαι, τὸ μεταβάλλειν ἑτοίμως εἰς τὴν τοιαύτην ποιότητα
» τῶν παλαιουμένων. Vires autem *& calorem acquirere vinum*
» *senescendo*, & scribitur hic, & notissimum est ex libris
» Medicorum. Inde natum vetus dictum, atque, ut lo-
» quitur Galenus, ὁ περιφερόμενος λόγος· Πάντα τ' ἄλλα
» γηρᾷ τῷ χρόνῳ, πλὴν οἴνου. « CASAUB. — Varias artes, quibus *praecox* gignitur *vetustas*, exponit Plinius XIV. 8, 10.

τὴν Διονύσου φυγὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Iliad. ζ'. 130 sqq.

παρεγχεομένης θαλάσσης. Θάλασσα, non modo *mare*, sed & *aqua marina*. Sic infra p. 32. a. & e. Sic Polybius, de navi adflicta loquens, quae multum aquae traxisset, *repletam esse* ait θαλάσσης, XVII. 5, 4.

μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων πλεῖστον χρόνον. » Hoc

b » medici dicere solent, πλείονα τῷ σώματι δίδωσι τροφήν. » Est vero ἕξις isto loco *ipsa corporis substantia*: ut libro » II. [45. e.] χάριν τοῦ προαναληφθῆναι τοῦτο (τὸ ὕδωρ) » εἰς τὴν ἕξιν. Eodem libro [II. 59. b.] dicitur cucurbita » ὑγραντικὴ τῆς ἕξεως: pro quo Aëtius, τροφὴν τῷ σώματι » δίδωσιν ὑγράν. Alibi Athenaeus ὄγκον pro eodem dixit. » Vide lib. III. cap. 5. [Animadv. ad III. 79. b.] Non » quidquid in corpus admittitur, statim fit ἕξις: sed id tan- » tum quod in alimentum cedit, & partibus corporis as- » similatur: est enim vera τροφὴ αὐξητικὴ τῆς οὐσίας. Ita » ἕξιν accipiunt interdum medici. Diverso sensu ἡλικίαν » καὶ ἕξιν [*aetatem & exteriorem corporis habitum*] in dele- » ctu militum spectasse Romanos, scribit Polybius. [VI. » 20, 3.] Et Senecae quoque Epist. 47. *habitus militaris*, » pro statura & exteriore specie: Terentio ac Ciceroni, » *habitudo corporis*. « CASAUBONUS. — Ad superioris usus exempla pertinet illud, II. 54. b. τὰ κάστανα παχύνει τὰς ἕξεις, *pinguefaciunt corpus, corpulentos reddunt hos qui eis vescuntur*. Docuit Foesius in Oeconomia Hippocratis, (voce ἕξις) distingui subinde inter ἕξιν & σχέσιν corporis humani: ita quidem, ut ἕξις ad partium solidarum structuram & constitutionem referatur, σχέσις vero ad genus venosum aliosque humores. Hoc ergo dicit, puto, Athenaeus, *rubrum vinum diutius in partibus solidis corporis morari*, nec tam cito partim in sanguinem diffundi, partim per urinam secedere. Infra, p. 32. d. ait, ἐγχρονίζων περὶ τὰ ὑποχόνδρια.

c πέπτει ῥᾷον, ξηραντικώτερος ὤν. πέττει & ξηραντικὸς ὢν notavit Brunck in ora sui libri; nescio an e msto; in nostris quidem notulis nihil ad hunc locum comparet. Pro πέπτειν vero alibi plerumque apud Nostrum vel πέσσειν vel πέττειν scribitur: sed id quidem perinde est.

AD CAP. XLVIII.

Περὶ Ἰταλικῶν οἴνων φησὶν ὁ παρὰ τούτῳ τῷ σοφιστῇ Γαληνός. » Initio cum ista legerem, existimabam quae *de vi- » nis Italicis loquentem Galenum* inducit Athenaeus, eadem » esse cum iis, quae de illis vinis in Galeni scriptis va- » riis locis leguntur. Quod secus se habere, collatione » utriusque auctoris postea deprehendi. Pauca enim repe- » rias apud Galenum in nostris hodie libris, quae videri

» queat huc transtulisse Athenaeus: adeoque pleraque omnia e » illius non solum exposita sunt aliter, sed etiam alia. « Casaub. — Si integrum Athenaei opus haberemus, planius fortasse intellecturi essemus, unde ista diversitas. Nonnihil tamen iuvat ipse noster Epitomator, qui non, ut vulgo edebatur, φησὶν παρὰ τ. τ. σ. Γαληνὸς scripsit, sed adiecto post φησὶν articulo, φησὶν ὁ π. τ. τ. σ. Γαληνός: quasi signanter dixisset, non ille Galenus cuius scripta habemus, id est, non Galenus in scriptis quae supersunt, sed *ille Galenus qui ab Athenaeo inducitur*. Quod non eo valet, quasi Galenus, quem loquentem Auctor noster inducit, alius esset ab eo quem e scriptis novimus; nam eumdem ipsum esse, diserte in Praefatione declaraverat Athenaeus: sed quod alia dicentem eum fecerit hic Auctor, quam quae scriptis ille consignasset. Caeterum cum hac disputatione *de Vinis Italicis*, quemadmodum & cum ea, quae deinde de *Vinis Graecis* instituitur, conferenda sunt quae congessit Hermolaus Barbarus libro quinto *Corollariorum ad Dioscoridem*; ubi, Venetis usus codicibus manuscriptis, plurima ex Athenaeo protulit, & in his nonnulla emendatiora quam deinde edita sunt. Quae ad Italica vina spectant, reperies ibi sect. 829 & sqq. Conferendus item Plinius, VIII. 6, 8. & XXXIII. sect. 20 sq. Pleraque ex eisdem vinis celebravit Martialis lib. XIII. Epigr. 109 & seqq.

Συῤῥεντῖνος δὲ ἀπὸ πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχεται γί- d
νεσθαι πότιμος. Surrentinum gemina litera *r* scribitur apud Plin. ut editum est apud Athen. Sed *Surentinum*, simplici *r*, cum nostris codicibus & Galeno scribit Hermolaus. Ad hunc locum ex Galeni scriptis haec depromsit Casaub. » In libro priore de Antidotis, ista leguntur: Περὶ δὲ τοῦ » Σουρεντίνου τί δεῖ καὶ λέγειν; ἅπαντες γὰρ τοῦτ' ἤδη » γιγνώσκουσιν, ὡς σχεδὸν πρὸ κ'. ἐτῶν ἔτι ἐστὶν ἄπεπτος. » ἀκμάζει δὲ τοσούτων ἐτῶν γιγνόμενος, ἐπὶ πολύ τε πα- » ραμένει πότιμος. Discrepantia est annorum quinque; imo » fere sex, propter vocem σχεδὸν: nisi aliquis dicat, in » Galeno fuisse olim scriptum πρὸ κέ. ἐτῶν: de quo iudi- » cium esto penes eruditum lectorem. «

καὶ λίαν ψαφαρός. » Vinum Surrentinum ψαφαρὸν au- » daci translatione appellat auctor, propter *asperam* eius » naturam, &, ut sic dicam, *intractabilem* atque *indomi- » tam*: cuius gratia *generosum acetum* a Tiberio, *nobilis*

d »*vappa* a C. Caesare vocitari meruit. [Plinio teste, lib.
» XIV. cap. 6. sect. 8. num. 3.] Proprie ψαφαρότης sive ψα-
» θυρότης ad qualitates tactiles pertinet, & contraria est τῇ
» γλισχρότητι, *friabilitas lentori glutinoso*. Optimi scripto-
» res transferunt ad liquida. Ψαθυρὸν ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλί-
» σχρον, & maris aquam ψαθυρὰν dici invenias ab Aristo-
» tele & Theophrasto. Similis metaphora in voce σκλη-
» ρός: nam vino & aquae tribuitur σκληρότης saepe in
» his libris. Theophrastus in sexto de Caussis, postquam
» fecit mentionem quorundam odorum quos appellat δρι-
» μεῖς καὶ σκληρούς, quasi excusans duritiem verbi, ἔστι
» γάρ τις, inquit, ὥσπερ καὶ οἴνου καὶ ἁπλῶς χυλοῦ σκλη-
» ρότης καὶ ἰσχὺς, οὕτω καὶ ὀσμῆς. Galenus, de Differen-
» tiis Pulsuum lib. III. Οἶνον ἔφη σκληρόν τις ἐκ μεταφορᾶς
» ὀνομάζων &c. - - - οἶνον μέν τοι σκληρὸν, ὅταν ἰσχυρὸς ᾖ
» τῇ ποιότητι, καὶ πλήττων βιαίως ἤτοι τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν
» αἴσθησιν τὴν γευστικήν· ὕδωρ δ' αὖ σκληρὸν, τὸ δυσ-
» κατέργαστόν τε καὶ βραδύπορον, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐν τοῖς
» ὑποχονδρίοις μένειν. « CASAUBONUS.

σχεδὸν μόνος ἐστὶν ἐπιτήδειος τοῖς χρωμένοις. Sic edd. Sed μόνον cod. *b.* puto & cod. *a.* quamquam de hoc quidem haud satis sim certus. Et receptum id ipsum μόνον velim: licet enim μόνοις malles cum Brunckio, persaepe tamen loco adiectivi adverbium ita positum videre memini.

e Τριφολῖνος recte edd. & cod. *b.* Conf. Harduin. Emend. ad Plinii librum XIV. num. 72. Perperam Τριφαλῖνος cod. *a.*

ὁ δὲ Στάτανος τῶν πρώτων ἐστὶν οἴνων. Sic ambo nostri codd. Consentit Plinius XIV. 6, 8. num. 3. ubi, *Falerno*, inquit, *contermina Statana ad principatus venere non dubie.* Conf. eumdem Plin. XXIII. sect. 21. Hermolaus, Corollar. ad Dioscor. V. sect. 829. ex hoc Athenaei loco, *Falerno*, inquit, *Statinum* (sic ille) *simile est, tantum levius.* ὁ δὲ Σετῖνος nescio utrum suo in cod. invenerit primus Editor, an, cum corruptus fortasse codex esset, sic corrigendum putaverit, quod notius illi fuerit *Setinum* vinum quam Statanum. Nam & Setinum in primis laudatur Plinio XIV. 6, 8. num. 1. & XXIII. sect. 21.

ἐμφερὴς τῷ Φαλερίνῳ. Φαλέρνῳ h. l. edebatur, & mox rursus Φαλέρνου: sed sicut paulo superius in Φαλερῖνος (quae est usitata Graecis forma nominis) libri omnes

conſentiebant, ſic h. l. *Φαλερίνῳ*, & mox dein *Φαλερίνου* tenuere codices noſtri mssti.

ὁ Λαβικανός. Agri *Labicani* mentionem facit Plin. lib. III. T. I. p. 155. l. 2. ed. Hard. *Labicani vini* non meminit. *ἡδὺς καὶ λιπαρός.* Particulam *καὶ*, quam ignorabant editi, commode dedere noſtri mssti.

ἡ δὲ αὐτοῦ πόσις. Pro iſtis verbis, quae cum editis codex noſter *b.* agnoſcit, haec habet cod. *a.* *ὁ δὲ ἄρχεται τῆς πόσεως.*

ὁ Γαύρανος δέ. Corrupte *ἀγγαύρανος* ed. Venet. & Baſ. cum cod. *b.* *ἀγαύρανος* cod. *a.* Recte vero *Gauranum* ex Plinio reſtituit Dalech. unde & in graeco exemplo correxit Caſaubonus. *Gaurum montem*, & *Gauranos montes*, & *Gauranas vites* Plinius commemorat; & de *Gaurano* praeterea *vino* ita ſcribit lib. XIV. 6, 8. num. 2. *Quidam ita diſtinguunt*, inquit: *ſummis collibus Gauranum gigni, mediis Fauſtianum, imis Falernum.* Mox, pro *εὔτονος*, perperam *εὔγονος* cod. *a.*

Οὐλβανός. Pro hoc, ſuâ auctoritate *Fauſtianum* poſuit Dalech. Quidni cum Hermolao *Urbanum?* ab Urbana colonia quam in eiſdem partibus nominavit Plin. XIV. 6, 8. num. 8. Haud raro literam *R*, praeſertim ante aliam conſonam, mollioris pronunciationis cauſſa in *L* mutatam novimus. Sic viciſſim, paulo poſt, in *Βαρβῖνος* & in *Ἔρβουλος* eſt *ρβ*, ubi latinus ſermo *lb* praeferebat. *κοῦφος, πότιμος ἀπὸ ἐτῶν πέντε.* Sic haud dubie tranſponenda fuere iſta verba, quae perperam inter ſe mutaverant ſedes.

Ὁ Ἀγκωνιτανὸς χρηστὸς, λιπαρὸς πως. Bene ſic edidit Caſaub. neſcio an e msstis, quorum tamen nullam fecit mentionem: illud video, praeiviſſe Caſaubono Dalechampium in verſione, qui reſpexerat puto Plinii verba XIV. 6, 8. num. 5. ubi *vina* laudantur *Ancone naſcentia.* Quidquid ſit, iſtam ſcripturam a Caſaub. receptam firmant (quod quidem ſciam) codices noſtri, e quibus nulla diſcrepantia ab iſta ſcriptura adnotata eſt. Partim vero mutila, partim corrupta erat ſcriptura in ed. Ven. & Baſ. in hunc modum, *ὁ ἀσ. . . . . νιτάνος χρηστὸς, λιπαρὸς πος . . . .* Unde ſuperior interpres, Natalis a Comite, *Aſconitanum* vinum fecerat.

Ὁ Βυξεντῖνος. Sic & noſtri codices & Hermolaus a Barbarus l. c. ſect. 830. Erat *Buxentum*, (Straboni Πυ-

a ξοῦς, Ptolemaeo Βούξεντον) Lucaniae oppidum; de quo vide Cellar. Geogr. Antiq. T. I. p. 907. Quod vulgo h. l. edebatur Ὁ Βικεντῖνος, e Veneti editoris ingenio aut παροράσει erat prognatum. ἐμφερὲς ἔχει τῷ Ἀλβανῷ τὸ ὀμφακίας εἶναι. τῷ ὀμφακίας habent nostri codd. & carent εἶναι. Perperam omnino. Id sive ex ingenio curaverit primus Editor, sive meliorem librum secutus sit, bene hunc locum curavit.

ἔστι δὲ δυνατὸς καὶ εὐστόμαχος. Nihil in ista scriptura, si per se spectes, magnopere desiderandum videtur. Sed quod si cum eo quod habent h. l. codices nostri, (δυνάμει pro δυνατὸς scribentes) conferas consentientem paulo inferius (lit. c.) librorum scripturam, εὔκρατος τῇ δυνάμει, εὐστόμαχος &c. tum rursus p. 33. a. διὰ τὸ πολὺς εἶναι (sive ibi παχὺς oportuit) τῇ δυνάμει, facile tibi persuadebis, hic quoque δυνάμει verum esse. Et poteras quidem suspicari, intercidisse adiectivum aliquod, cum εὐστόμαχος iungendum: at ne hoc quidem statuere opus est, si καὶ *etiam* interpretemur, hoc modo, *est vero sua vi etiam ventriculo commodum.*

ὁ Οὐελίτερνος. ὁ Οὐέτερος erat editum; quod etiam Natalis in versione tenuit, *Veterum* scribens: sed Dalechampius *Veterninum*. CASAUBONUS vero in *Animadv.* air: » In » membranis reperio ὁ Οὐεστῖνος δέ. *Vestini*, populus Ita- » liae non obscurus. *Vestinum* igitur posthac id *vinum* di- » catur: quamquam Dalecampii coniecturam stabiliunt qui- » dam codices, in quibus scriptum ὁ Οὐέντερος. « Si msstos libros diligentius inspexisset Casaubonus, vidisset non Οὐέντερος in illis scriptum, sed Οὐέντερνος: in quo vocabulo, si cogitas quam parum intersit inter N & ΛΙ, ipsum Οὐελίτερνος haud obscure inesse videbis. *Veliternum* autem vinum percommode dicere illud potuit, quod *Veliterninum* Plinio est XIV. 6, 8. num 3. Istud Οὐεστῖνος, quod in membranis se repetisse Casaubonus ait, non ipse in membranis vidit; sed, ut iam saepe observavimus, in ora exempli impressi notatum reperit, in qua ora mixtae erant lectiones e codicibus msstis excerptae & virorum doctorum coniecturae.

ἴδιον δ' αὐτοῦ τὸ μὴ δοκεῖν ἀπαρέγχυτος εἶναι. Recte monuit CASAUB. nil opus esse, ut ἀπαράχυτος corrigamus cum Dalech. » Scio, (inquit) Galeni dictionem esse

ἡ ἀπαράχυτος: sed, & παραχεῖσθαι dixerunt, & παρεγχεῖσθαι. « — Vide p. 26. b. & p. 31. f.

ὁ δὲ Σιγνῖνος μέχρις ἐτῶν ἓξ χρήσιμος. Nil variant graeci libri, a quorum scriptura prorsus discedens Dalech. sic in versione posuit: *Signinum ad annum usque sextum crudum & nullius usus.* Tum in Notula ait: *Austeritate nimia id alvum continet, & ideo inter medicamina numeratur:* quae verba ex Plinio ducta sunt, XIV. 6, 8. num. 3. Rursus idem Plin. XXIII. sect. 21. *Alvo citae*, ait, *Signinum maxime conducere, indubitatum est.* Sic & Martial. XIII. 116. *Potabis liquidum Signina morantia ventrem.* Apud Athenaeum intercidit fortasse aliquid, sive Epitomatoris culpâ, sive librariorum. b

Νωμεντᾶνος. Latinis auctoribus, *Nomentanum* vinum. Sic Martial. XIII. 119. Et Nomentanas vites laudat Plin. XIV. 2, 4. num. 2. ubi vide quae notavit Harduin. Σπωλητῖνος. Editum erat Σπολ. per ο breve, quemadmodum & apud Strabon. lib. V. pag. 227. d. At Σπωλητ. dedere nostri codices, quod rectius putavi. Certe primam in illo nomine syllabam longam usurpavit Martial. XIII. 120. Sic & Σπωλήτιον recte scribitur apud Appian. de Bell. Civ. V. 33.

Καπυανός. Poenitet propemodum hanc tenuisse scripturam, quae haud dubie nonnisi ingenio debetur Veneti editoris. Ἀκουανὸς est veterum librorum scriptura; sub qua quidem quid lateat, an ipsa vera sit, viderint docti. Αἰκανοὶ esse veterum *Aequorum* nomen, satis constat; & *Aecanos* Plinius etiam nominat: at id quidem nihil huc facere videtur. *Aequanum* vinum, quasi Αἰκουανὸς legisset, nominavit Hermolaus sect. 832. at id a nemine alio e veteribus laudatum video, nec, unde dictum sit, habeo compertum. Mox Συῤῥεντίνῳ παρεμφερὴς & dein Φαλερίνῳ ἐμφερὴς dedere mssti, nisi quod Συῤῥεντ. non Συρρεντ. habent. Utrimque nude ἐμφερὴς ed. Ven. & Bas. Συῤῥεντ. ἐμφερὴς & Φαλερ. παρεμφερὴς edidit Casaub. inverso msstorum ordine.

ὁ Βαρβῖνος. *Balbinum* Hermolaus nominat, ad Plinium provocans, qui XIV. 6, 8. num. 6. *vinum* commemorat *Babiae* (in inferiori Italia) *genitum*; ubi pro *Babiae*, *Balbiae* legendum idem Hermolaus coniectaverat. ὁ Καυκῖνος. Consentiunt graeci libri: quum vero nullum tale notum sit in Italia nomen, probabiliter Hermolaus *Cau-* c

c *linum* huc traxit, quod iuxta Capuam gigni Plinius loco modo citato docet. Suspicatusque est idem Hermolaus, non diversum esse vinum Caulinum ab eo, quod Polybius (ut docet noster Athenaeus I. 31. d.) ἀναδενδρίτην, id est, *arbustivum* vocari tradiderat. Β ε ν ε φ ρ ά ν ο ς. *Venafranum vinum*, ex Venafrano agro Campaniae, cuius oleum prae caeteris laudatum erat. Τ ρ ε β ε λ λ ι κ ό ς. Τρεβιλλικὸς habent nostri libri. Sed istud verum est. Sic quidem latini scriptores *Trebellicum* dicunt.

ὁ Ἔρβουλος. Graecum nomen *Herbulum* tenuit Hermolaus. Equidem Dalechampium probavi, *Helvolum* latine scribentem: permutatis inter se literis R & L ante B vel (quae eiusdem organi est) V. De qua permutatione paulo ante ad p. 26. f. diximus. *Herbuli* vini aut agri nemo Romanus scriptor, quod sciam, meminit. *Helvolas uvas* Plinius laudavit XIV. 2, 4. num. 4. & Columella III. 2. *Helveolum vinum* Cato dixit de Re Rust. cap. 24. si vera ibi scriptura. Est autem ei non a patria nomen, sed a colore *helvo*, quem inter rubeum & album medium statuunt; ut videatur idem esse helveum & gilvum. Iam & *Massiliense vinum* inter *Italica* refertur; puto ob frequentiorem eius in Italia usum. Pro Μ α σ σ α λ ι ώ τ η ς, quod erat editum, Μ α σ σ α λ ι ή τ η ς dedere libri nostri: quae forma nominis, apud Stephanum Byz. quidem nescio quo casu praetermissa, ex nummis vero ab Holstenio ad Stephanum commemorata, passim tamen apud scriptores Graecos cum in editis libris, tum in probatissimis msstis, reperitur. Vide Polyb. XXXIII. 4, 1. & 7, 1 seq. tum Cod. Vat. apud eumdem Polyb. III. 95, 6. Diodor. Sicul. XIV. 93. Appian. in Reliq. Histor. Ital. c. 8. in Excerptis Vales. &c.

d ὁ δὲ Μαμερτῖνος - - - καλεῖται Ἰ ω τ ά λ ι ν ο ς. »Postremam vocem esse mendosam nemo dubitat. Emendarunt »Ἰ τ α λ ι κ ό ς. Vera lectio Π ω τ α λ ῖ ν ο ς. Plinius lib. »XIII. cap. 6. [immo XIV. 6, 8. num. 4.] *Mamertina vina circa Messanam in Sicilia genita. Ex iis Potulana, ab auctore dicta, in loco proximo Italiae laudantur praecipue.* « CASAUB. — Quod Plinius docet, *Potulana* vina ab auctore nomen habuisse, id ignorasse aut certe de eo non cogitasse videtur Athenaeus cum ista scriberet. Prorsus eum colorem habent graeca verba, ac si dixisset auctor, *Mamertinum vinum, extra Italiam licet genitum, tamen I t a-*

licum ſolere nominari, & *Italicis accenſeri.* Facile quidem mihi perſuaſi, errorem ineſſe in Graecis verbis, in quibus nihil mutant mssti noſtri: ſed error videbatur ipſius Athenaei eſſe; adeoque a nobis, qui quae Athenaeus ſcripſit edenda reſtituendaque ſuſcepimus, non corrigendum. Suſpicatus vero etiam eram, Ἰταλιωτικὸς fortaſſe ſcripſiſſe Athenaeum; quae forma nominis (pro Ἰταλικὸς) paulo quidem rarior, at occurrit tamen cum alibi, tum in illo Platonis loco, quem ſupra ad p. 25. e. citavimus.

AD CAP. XLIX.

ANTIPHANIS *verſum* 4. cui deeſt poſterius hemiſtychium, e ſupplere tentavit CASAUBONUS hoc modo:

Τυρὸς Σικελικὸς, ἐκ Συρακουσῶν σύες.

» De *caſeo Siculo*, inquit, Ariſtophanes Veſp. [vſ. 838. ed. » Br.] τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδοκε. De Syracu- » ſarum ſuibus, ſive carnibus ſuillis, Hermippus paullo » poſt, Αἱ δὲ Συράκουσαι σῦς καὶ τυρὸν παρέχουσι. « — *Verſ.* 5. μύρον ἐξ Ἀθηνῶν. Alia, quae laudantur ex Attica, vide infra, II. 43. b. c. *Ibid.* ἐγχέλυς Βοιώτιαι. Scilicet ex Copaide lacu Boeotiae. cf. II. 71. b. c. VII. 297. c. d.

Ἕρμιππος δ᾽ οὕτως. HERMIPPUS, ſcil. in fabula cui titulus Φορμοφόροι, ut docet Heſychius in Διὸς βάλανος, coll. cum vſ. 20. quem habes pag. 28. a. Eamdem fabulam infra citat Athenaeus XV. 700. d. Ex hoc quidem loco ſuſpicari licebat, fuiſſe unam e *Parodiis* Hermippi. Et *primus* quidem *verſus* totus ex Homero (Iliad. β'. 484. λ'. 218. ξ'. 508. π'. 112.) translatus: e quo etiam corriget ſtudioſus lector levem errorem, qui e prima ed. Caſaub. & ſuperioribus in noſtrum irrepſit exemplum; ſcribetque ἔσπετε, pro ἔσπετε.

Verſ. 7. Καὶ παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίοισι. » Facetus nimis Hermippus alludit ad *expeditionem* aliquam » *Lacedaemoniorum* in Thraciam, rogatu *Sitalcae* reguli ſu- » ſceptam; unde aliud nihil *retulerint* niſi *ſcabiem & alia va-* » *letudinis incommoda*, quae ἐκ κακουχίας naſci ſolent. « CASAUB. — Vide, ne non *Sitalcae rogatu* expeditionem ſuſceperint Lacedaemonii, ſed *adverſus Sitalcam*, qui Athenienſium ſocius erat bello Peloponneſiaco, ut docet Thucyd. II. 29. & Diodor. Sic. XII. 50. Quod, praeter *ſcabiem*, *alia etiam valetudinis incommoda* dixit Caſaubonus, reſpexit

e puto ſcripturam ante nos editam ψώρας, quaſi in plurali vocabulum iſtud poſuiſſet poëta. At vera lectio ψώραν eſt, in ſingulari, quam e msstis noſtris reſtitutam dedimus.

Verſ. 8. καὶ παρὰ Περδίκκου ψευδῆ ναυσὶν πάνυ πολλαῖς. περὶ Περδίκκου habet cod. *a.* quod ſpecie non caret; *de Perdicca*, ſcil. ſpem inanem de Perdiccae ſocietate conceptam. Neque tamen hoc praetulerim vulgatae ſcripturae, cui ſuffragatur cod. *b.* In ψευδῆ conſentiunt edd. neſcio an & mssti, e quibus ad hunc locum nihil notatum: omnino vero ψεύδη ſubſtantivum (*mendacia*) repoſitum velim. Sic etiam haud dubie Euſtathius legit, exſerte ψεύδεα ſcribens, ad Iliad. β'. p. 197, 49. ubi etiam ſcripturam παρὰ Περδ. recte tenuit. Haec ad verba. De re ſic CASAUBONUS: » *Peloponneſiaci* belli temporibus » *Sitalcas* partis Thraciae dynaſta fuit, *Perdiccas* Macedo» niae rex. Narrant autem hiſtorici, Perdiccam ſocietate » iunctum fuiſſe cum Athenienſibus: quorum animos cum » erexiſſet in ſpem magnam auxilii, in nervum conatus » erupit. Ea propter ait poëta, *Perdiccam miſiſſe Athenas* » *inanes auxiliarii militis, & mendaciis onuſtas naves.* Ille » quidem *Athenienſes* non nominat: ſed, ita exponendum » eſſe hunc verſiculum, fatebitur qui recens fuerit e lectio» ne libri ſecundi Thucydidis, & libri XII. Bibliothecae » Diodori. Recte obſervat Euſtathius, imitatione Homeri » hoc eſſe dictum ab Hermippo. Ὅρα, inquit, [ad Iliad. » β'. p. 147, 50.] τὸ, ψεύδεα ναυσὶ πάνυ πολλαῖς, παρα» ξεσθὲν ἐξ Ὁμήρου, φαμένου ἐν τοῖς ἑξῆς, δυνατὸν εἶναι » ὀνείδεα μυθήσασθαι, ὅσα οὐδ' ἂν ἑκατόνζυγος ναῦς ἄροι» το. Locus poëtae eſt Iliad. ψ'. [Immo Iliad. ύ. 247.] « —

f αἱ δὲ Συράκουσαι σῦς καὶ τυρὸν παρέχουσι. Non placebat παρέχουσαι, cum per ſe, tum ob ὁμοιοτέλευτον cum voce Συράκουσαι. Quo libentius tenui παρέχουσι, quod tacite repoſuerat Caſaub. Sic quidem & legiſſe Euſtathius videri poterat: at id haud ſatis certum, quoniam paulo diverſa utitur verborum ſtructura. καταλέγει, inquit, ἀστείως ὁ Ἕρμιππος, πρὸς ἄλλοις, (πρὸς τοῖς ἄλλοις malim) - - ὡς αἱ Συράκουσαι σῖτον καὶ τυρὸν παρέχουσι. Quibus in verbis illud notandum, quod pro σῦς, in quod (quoad mihi compertum) conſentiunt cum editis noſtri msti, σῖτον Euſtathius poſuit. De quo vocabulo CASAUBONUS: » Cogitemus ſane: inquit; Sicilia enim fru» menti fertiliſſima. Sed metro levi mutatione conſulen-

» dum foret: *σῖτον ἠδὲ τυρόν.* « — Observandum tamen, si Casauboni sequaris emendationem, oportere ut primam in *τυρὸς* brevem statuas: quam quidem constanter, ni fallor, longam usurparunt Graeci; quemadmodum etiam latine *butyrum* penultima longa dicimus.

Vers. 10 *sq.* *καὶ Κερκυραίους - - - ὅτι δὴ δίχα θυμὸν ἔχουσι.* Cum nude *ὅτι δίχα* scriberent omnes, monuit CASAUB. » Infarta syllaba scribendum *ὅτι δὴ δίχα* » *θυμὸν ἔχουσι.* Iocus est [sic pergit idem] in pronuncia» tione vocis, *θυμὸν*, aut *θύμον*. Nam *θύμος*, *agrestis cepa*, » qua vescebantur pauperes, ut nautae miseri. Antipha» nes, [apud Athen. II. 60. d.] *Οὐδεὶς κρεῶν παρόντων* » *ἐσθίει θύμον.* Potest igitur elici haec sententia: *Male* » *pereant Corcyraei, qui cepas istas agrestes*, quae in ipso» rum Insula nascuntur optimae, *sibi solis servant*, neque » alio transmittunt, sed in suis ipsi navibus edunt. Potest » & ita exponi, si pronunties *θυμὸν*, tono in posteriorem » syllabam translato: *Male sit Corcyraeis, qui cum caeteris* » *Graecis tempore necessario consentire non solent.* Alludit ad » bellum Xerxis, quo tempore publica Graeciae salus » prodita est a Corcyraeis; ut ex Herodoto explicat vere » Eustathius, Odyss. *ή.* [p. 288, 21 sqq.] Olim legebam, » *ὅτι ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσι: quia in factiones divisi neque* » *se neque caeteros Graecos quietos esse sinunt.* Lege Thucy» didem & Diodorum de caussis conflati belli Peloponne» siaci, quo attritae opes Graeciae. « — De *θύμῳ*, *cepa agresti*, cogitasse poëtam vix putem: quamquam praecise negare nolim, istud etiam in verbis ludicrum aliquatenus eum esse secutum. Eustathius verba Hermippi l. c. referens, pariter nude *ὅτι δίχα* scripsit. Tutissimum visum est, *δὴ* cum Casaubono supplere. Qui itacismum cogitaverit, facile intelliget quid ansam dederit omissioni illius voculae. *δίχα θυμὸν ἔχουσι*, *diversa sentiunt*, dictio plane Homerica, Iliad. *ύ.* 32.

Vers. 12. *Ταῦτα μὲν ἐντεῦθεν.* Si haec verba non modo ad superiora, sed & ad proxime praecedentia referas, intelligere debebis, *e Corcyra ortam inter Graecos* (bello scil. Peloponnesiaco, ut monuit Casaub.) *discordiam.* *Vers.* 17. *αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας.* Si recte percepi, habet *ἀπ' Εὐβοίης* cod. *b.* Nescio an & alter. *Vers.* 18. *ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.* Vide Erasmi Adag. *Arcadas imitans;* & Suidam in *Ἀρκάδας μιμούμενοι.* *Vers.* 19. *αἱ Παγασαὶ* ex

f msstis correxit Casaub. consentientibus nostris. Perperam *αἱ Ταγασαὶ* ed. Ven. & Bas. » Nam ubi gentium (ait Casaub.) visae *Tagasae* istae? At *Pagasae* oppidum Phthiotidis Thessaliae, Ptolemaeo, aliis. Fuit aliquando urbs » ea portu nobilis & emporio: indeque, ut videtur, peti » solita *mancipia* Thracica, *frontes inscripta* more gentis & » literata. « — Retractavit hunc locum Palmerius Exercitat. p. 481 sq. ita tamen, ut non admodum operae pretium fecisse videatur.

a *Vers.* 20. *τὰς δὲ Διὸς βαλάνους.* » *Διὸς βάλανοι* sunt *nuces Ponticae*, de quibus in Excerptis libri II. « Casaub. — Hesychius, in *Διὸς βάλανοι*, postquam hunc ipsum versum ex Hermippi *Φορμοφόροις* citavit, hanc subiecit interpretationem: *τὰ καστάνια. τινὲς δὲ Ποντικὰ λέγουσιν ἢ Ἡρακλεωτικά.* Vide infra lib. II. p. 53. c. & e. *Ibid. καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα.* » *Amygdala magna & admirabilia:* » vel *compuncta & parvis foraminibus distincta.* Allusio facta » ad Homericum acroteleutium. « Casaub. — Amavit utique Homerus istud epitheton in fine versuum ponere, ad indicandam rem *quae suam ob praestantiam cum admiratione & silentio spectari mereatur.* Et haud dubie a poëtarum principe istud vocabulum mutuatus est Hermippus, sed in aliam fortasse sententiam traxit. Prior Casauboni interpretatio vulgatissima; quam adnotavit etiam explicavitque Eustathius, cum alibi, tum praesertim ad Iliad. *ἑ*. p. 411, 12. Eâdemque ratione facile equidem patiar, ut *σιγαλόεντα* apud Hermippum quoque, ut apud Homerum, *praestantissima* intelligantur. Alteram interpretationem ab eodem Casaub. propositam tetigit ibidem Eustathius: at ea sane, si quid video, lubrico admodum nititur fundamento, ut quae statuat *τὸ σιγαλόεν*, per ellipsin literae *τ* post *σ*, idem valere ac *τὸ κατεστιγμένον*. Mireris tertiam interpretationem, ab eodem Eustathio ibidem propositam, & ad ipsa haec Hermippi verba adplicatam, de quibus agimus, silentio praetermissam esse a doctissimo Animadversore. Operae pretium videtur, ipsa Graeci Commentatoris verba adponere: *οἱ δὲ σιγαλόεντά φασιν - - - τὰ εὐμάλακτα, - - καὶ διὰ τοῦτο σιγηλὰ καὶ μὴ θορυβοῦντα ψόφῳ ἤχου. ὅθεν ἀστείως καὶ ἀμύγδαλά τις ἔφη σιγαλόεντα, τὰ μὴ ψοφητικὰ ἐν τῷ κλᾶσθαι, ἀλλὰ πιεσμῷ δακτύλων ἐνδιδόντα εἰς θραῦσιν.* Scilicet *σιγαλόεντα* dici *amygdala*, quae ita sint *molli putamine*, ut *sine stre-*

pitu frangi poſſint, uni preſſioni digitorum cedentia. In eamdem ſententiam (Euſtathii quidem locum citatum, ut videtur, ignorans) incidit Palmerius, in Exercit. in Auct. Graec. p. 482. ubi *molluſcas* ſe h. l. intelligere ait *amygdalas*, de quibus Plinius loquitur lib. XV. cap. 22. (al. 24.) *quarum ſcilicet fragile putamen eſt, & ideo ſine ſtrepitu frangi & manducari poſſunt.* a

Verſ. 21. τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός. Ex Odyſſ. α'. 152. *Verſ.* 22. Φοινίκη αὖ. Sic recte duae priores editiones Caſaubonianae. Φοινίκη δ' αὖ edd. vett. & ed. 3. Caſ. cum noſtris msſtis, quod non ferebat metri ratio. *Verſ.* 23. δάπιδας. Sic edd. δάπεδας cod. *a.* δάπητας cod. *b.* quod teneri fortaſſe potuerat. Licet enim vulgo nonniſi δάπιδες & τάπητες pro legitimis habeantur formis; reperitur tamen apud Heſychium etiam Δάπης, pro ſynonymo τοῦ τάπης.

AD CAP. L.

Πίνδαρος &c. Vide Schneideri Fragmenta Pindari p. 9. num. 2. In PINDARI *Verſ.* 2. τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν. Perperam τρέφειν editur apud Euſtath. ad Odyſſ. ρ'. p. 633, 39. — » *Canes* vocat Pindarus ἑρπετὸν, quaſi di» cas animal βαδιστικόν: nam ἕρπειν apud antiquiſſimos » Graecos *ire* ſignificat: quae ſignificatio vocis huius re» manſit apud Doras, ut Theocritum, qui ita ſemper ac» cipit. Et Homerus quoque ἑρπετὰ pro *animalia* poſuit, » Odyſſ. δ'. [418.] Etiam hominum genus ἑρπετὸν dici » adnotatum Heſychio. [in Ἑρπετά. ubi conf. quae adno» tavit doctus Editor.] De *Lacacnis canibus*, omnes grae» ci: de *capris Scyriis* Strabo. « CASAUB. — *Verſ.* 3 *ſq.* Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώτατοι. In αἶγες & ἐξοχώτατοι conſentiunt libri. Pro Σκύριαι vero eſt Σκύριας (ſic) in ed. Ven. & Baſ. Inde fortaſſe anſam Schneiderus cepit, Σκυρίας - - αἶγας ἐξοχωτάτους edendi, quo ſimul conſtructio orationis ſimilis redderetur ei, quae in duobus verſibus praecedentibus obtinet. At iſtud Σκύριας in ed. Ven. nil aliud, niſi manifeſtum erratum operarum eſſe videtur: ut vero conſtructio ubique ſimilis fieret, nulla ratio cogebat; pariter certe in Hermippi verſibus praecedentibus, & in ſequentibus Critiae, variatam videmus conſtructionem. Ac ſane ad

a ἐξοχώτατοι percommode verbum substantivum intelligi posse videtur. Sed id ipsum (fateor) me turbat, nec quid sit video, quod ad *foemininum* αἶγες referatur *masculinum* ἐξοχώτατοι: nam eiusmodi superlativum generis communis esse, & in foeminino genere eamdem cum masculino terminationem posse habere, non compertum habeo equidem. Itaque omnino aut ἐξοχώταται scribendum puto, aut ἐξοχώτατον, intellecto e superioribus nomine ἑρπετόν. De *Scyriis capris*, praeter Strabonem IX. 437. b. confer Athenaeum nostrum XII. 440. d. (ubi etiam *Lacaenae* rursus *canes* laudantur) & Zenobium Proverb. Centur. II. 18. ubi eosdem hos Pindari versiculos respexit paroemiographus. *Vers.* 6. Pro ἀπὸ γᾶς,
b perperam ἀπὸ τῆς habent mssti nostri. In eisdem, *vs.* 7. est Σικελίας ὄχημα, absque δὲ coniunctione. Σικελὸς ὄχος mox etiam a Critia laudatur.

Critiae *versus* 1. in ed. Ven. & Bas. nostrisque msstis sic scribebatur:

Κότταβος ἐκ Σικελῆς χθονὸς ἐκπρεπὲς εἰς ἔργον.

Quem ita, ut nunc legitur, tacite emendavit edidítque Casaubonus, deleta voce εἰς, & verbo substantivo ante χθονὸς inserto. De *Cottabo* frequenter & copiose in decursu huius operis agitur; praesertim lib. XI. p. 666 sq. ubi idem etiam Critiae versus eodem modo, ut hic, emendatus consentientibus libris legitur. (vide p. 666. b.) Interim, cui ignotum illud nomen, vel e latinis Lexicis, quid *cottabum* veteres dixerint, petere poterit.

Vers. 3. Posterius hemistychium olim, etiamque a Casaubono, sic erat editum, καλλιδαπάνη τε κρατίστη. Et priorem mendosam vocem tenent quoque mssti, sed pro κρατίστη, κράτιστε habet cod. *b.* κράτιστος vero cod. *a.* quam posteriorem scripturam Casaubonus pariter e suis msstis enotatam animadvertens, ita emendandum versum monuit, ut a nobis editus est. Pentameter, qui sequi debebat tertium versum, nusquam comparet: cuius defectum suo loco transversis nonnullis *lineolis* indicavimus.

Vers. 5. Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος. » *Sellae Thessalicae* meminit Pollux lib. X. cap. 26. [immo lib. VII. cap. 26. sect. » 112.] κάλλιστοι ὁ Θετταλικοὶ δίφροι. διὸ καὶ ἡ Πυθία » ἔφη· Θέτταλε ποικιλόδιφρε. Lege eumdem lib. X. c. XI. » [sect. 47 sq.] & Hippocratem περὶ Ἄρθρων.« Casaub.

Vers. 6. εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει. Vox ἔξο-

χα, quam percommode exhibent editi libri, nescio unde arreptam, deest illa quidem nostris msstis. *Vers.* 8. Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη. Perperam Τυρσηνὴν edd. Monuit vero Casaubonus Τυρσηνὴ legendum: adiicere debebat, ita dare msstos libros; sic quidem nostri. *Tuscanica opera* etiam a Plinio laudari, notavit idem Casaub. Scilicet *Tuscanica signa & simulacra*, Plin. XXXIV. 7, 16. *Coronarum Etruscarum ex auro* meminit idem XXXIII. 1, 4. & XXI. 3, 4.

Vers. 10. Φοίνικες δ' εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα. »De c »illo versu haec Eustathius, commentario in Ulyxeam »XIV. [p. 560, 18 sqq. extremo comment. in Odyss. Ξ.] »Πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀλεξάνεμος χιτὼν, ἐῤῥέθη καὶ νεῦς »ἀλεξιάρη ἡ παρὰ Ἡσιόδῳ· καὶ ἀλεξίκακος, ὁ κατὰ μετά»ληψιν καὶ κηρεμύντης παρὰ Λυκόφρονι· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν ἐπι»γράμματι ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, ὅς ἐστι θώραξ πολεμι»κός. Τοιαύτης δὲ συνθετικῆς δυνάμεως καὶ τὸ ἀλεξιφάρμα»κον, καὶ τὸ ἀλεξίλογον, οἷον· Φοίνικες δ' εὗρον γράμμα»τα ἀλεξίλογα. Explicat autem varie: ἢ τὰ ἀλέγοντα, »ἤγουν βοηθοῦντα, εἰς λόγους, *quibus utimur in sermonem:* »vel, δι' ὧν ἀποσοβεῖται τὸ πλεῖω λέγειν, *quarum ope* »*longiorum sermonum fit compendium.* Haec quidem mira »interpretatio est. Non deterius est, quod fingebamus »nos: Vocari *literas*, ἀλεξιλόγους, *propter vim orationis* »*in sanandis animi perturbationibus.* Notum illud, Ψυχῆς »νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι: vel quia per *literas* absen»tiae malis medemur; epistolis enim, ut eleganter ait »Gregorius, σκιαγραφοῦμεν τὴν τῶν ἀπόντων παρουσίαν.« Casaub. — Mihi vero nihilo probatiores Casauboni interpretationes visae sunt, quam istae quae sunt ab Eustathio prolatae. Quod de literarum, id est, epistolarum solatio dixit vir doctus, prorsus silentio praetereo: quae cum alia ratione, tum & ea ipsa parte peccat, qua prior eiusdem interpretatio, de vi orationis ad sanandas animi perturbationes. Est enim ea (alias rationes ut taceam) prorsus analogiae sermonis & compositionis repugnans: in istam enim sententiam oportebat ἀλεξίπαθος aut aliqua similis compositio; nam vocabulum illud, quod ad ἀλεξι in fine adiicitur, denotat id *malum*, cui mederi, quodve depellere debet ea res de qua agitur. Igitur si vocabulo ἀλεξίλογος usus est Critias, de literis loquens, hoc dixit: *literas mederi* non animi perturbationibus, sed τοῖς λόγοις,

vel, *literas propellere* τοὺς λόγους. Et in hanc sententiam Eustathius posteriori loco vocabulum illud accepit; cuius adeo non aliam, nisi frigidam interpretationem dare potuit. Nam quod prius aiebat, interpretari nonnullos, ἀλέγοντα (id est, βοηθοῦντα) εἰς λόγον, id manifeste contra analogiam est omnium vocabulorum ex ἀλεξι compositorum, quae ab ipso adlata sunt. Quibus ex rationibus conficitur, ut intelligamus, non γράμματ' ἀλεξίλογα, ut vulgo editur, aut, ut Eustathius legebat, (quod perinde erat) γράμματα ἀλεξίλογα scripsisse, sed γράμματα λεξίλογα, aut λεξιλόγα, penacute, quod perinde esse videtur. Et perapte quidem sciteque τὰ γράμματα, (id est *scripturae elementa*) ita dicta mihi visa erant, quasi *verbilega;* scilicet quod valeant illa πρὸς τὸ λέξαι τοὺς λόγους, quod eorum opera λέγομεν (id est συλλέγομεν) τοὺς λόγους, *colligimus conservamusque verba & dicta*, quae absque illo admirabili invento in aëre dissiparentur perirentque. Igitur id ipsum dicit Graecus poëta, quod suo sermone percommode Lucanus Pharsal. III. 219. his versiculis complexus est:

Phoenices primi, famae si creditur, ausi
mansuram rudibus vocem signare figuris.

In eamdem sententiam locum hunc a Gallico interprete acceptum video, qui sic vertit: *Les Phéniciens ont inventé les lettres, qui conservent nos paroles.* Dixi perinde videri, λεξίλογα an λεξιλόγα scribas: nam adiectiva e verbo & nomine composita sunt quidem pleraque antepenacuta, ut φιλόκαλος, μισόκαλος & similia; quae vero ex verbo & nomine λόγος composita sunt, fere penacute usurpantur, ut μισολόγος, φιλολόγος; at reperiri etiam φιλόλογος antepenacute scriptum, adnoravit Steph. in Thes. Ling. Gr. II. 640. d. nec ita male fortasse, nam id quidem desiderare analogia videtur.

Vers. 12. φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἀλὸς ταμίαι. » Cares poëta vocat ἀλὸς ταμίας, veterem eorum θαλαττοκρατίαν spectans, non mercaturae habita ratione; quae » eam gentem, quod sciam, nobilem fecit nunquam. « [At φορτηγοὶ tamen mercaturam significare videntur.] » Maris imperium populi Graeciae atque Asiae alius alio » tempore obtinuerunt, ut scimus ex Strabone & histori» cis. Cares, quo tempore Romam a se conditam rege» bat Romulus, principes maris mediterranei fuisse, Eu-

» ſebius ſcriptum reliquit in Chronico. φορτηγῶν ſive *one-* c
» *rariarum* inventionem attribuit Plinius [VII. 56, 57.] » Hippo Tyrio.« Casaub. — Longam diſputationem de variis populis, qui diverſis temporibus maris olim obtinuerant imperium, idem Caſaubonus poſt editas in Athenaeum Animadverſiones inſtituit in Commentario in Polybium, qui numquam quidem abſolutus eſt: ſed eam illius particulam, qua iſta diſputatio continebatur, e viri docti ſchedis Iac. Gronovius ſuae Polybii editioni adiecit, ubi p. 194. num. X. de Carum θαλαττοκρατίᾳ agitur.

Verſ. 13. τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον &c. Cum τροχὸν olim legeretur, haec adnotaverat Casaubonus: » *Rotae figlinae inventores* dicuntur Critiae » fuiſſe *Athenienſes:* credo, propter ſingularem Atticorum » fictilium praeſtantiam: quod etiam obſcurius innuit » Athenaeus, cuius verba [proxime ſequentia] ita cape, » καὶ ἐπαινεῖται ὄντως ὁ Ἀττικὸς κέραμος, *& revera laudan-* » *tur opera figlina Attica.* Matro Parodus, [apud Athen. » IV. 136. f.] Ἀττικῷ ἐν κεράμῳ πέττων τρεῖς καὶ δέκα » μῆνας. Caeterum de auctore primo figlinae rotae maxi- » mi ſcriptores in alia omnia eunt, Strabo, Seneca, Pli- » nius, & Diogenes quoque Laërtius.« — Veterum auctorum loca de rotae figlinae inventore curatius indicata vide apud Harduin. ad Plin. T. I. p. 414. not. 50. & Menag. ad Laërt. I. 105. Caeterum iſta ſic diſputata retractavit dein idem Casaub. in *Addendis*, haec reponi iubens: » Rotae figulinae inventores dicuntur Critiae fuiſſe » Athenienſes: ſed fallunt nos depravati codices. Nam ſine » controverſia ſcribendum, Τὸν δὲ τροχοῦ (non autem » τροχὸν) γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρε. Non dicit Cri- » tias, *rotam figulorum ab Athenienſibus eſſe inventam:* verum, » *artem ipſam fingendi opera figlina;* quae eleganter appellan- » tur a poëta, *ſoboles* (id eſt, *opus*) *rotae*, *terrae*, & *camini.* » Sic in aenigmate, de quo libro X. cap. 17. [p. 449. b.] » *olla* dicitur τροχορυμαιτευκτον κύτος, πλαστὸν ἐκ γαίης: » & ſimilia alibi. Vide lib. II. cap. 23. [ad iſta verba τρο- » χηλάτου κόρης, p. 64. a.] Plinius lib. VII. c. 55. [aliis, » cap. 56. ſect. 57. p. 414. ed. Hard.] *Figlinas Choroebus* » *Athenienſis invenit.*« — In mendoſam ſcripturam τροχὸν conſentiunt noſtri libri: ſed neceſſariam Caſauboni emendationem nil cunctatus iam pridem adoptavit Valcken. ad Herodot. V. 88. p. 416. not. 93. De re confer quae no-

c tavit Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. II. p. 141. & p. 130. Adde quae fupra ad Athenaeum noftrum I. 3. f. ad verba illa Χίου κέραμιον adnotata funt. Pro γαίης τε, libri noftri γαίας τε habent. In eifdem paulo poft, pro Μαραθῶνι, in quod confentiunt editi libri, Μάραθῶνος fcribitur. Aliud animo agebat Vir doctus, quem modo laudavi, cum *Marathonem* hoc loco *inventorem* perhiberi ait rotae figlinae.

Εὔβουλος δέ φησι· Κνίδια κεράμια &c. Ifta verba, Κνίδια --- πιθάκνια, Cafaubonus ita edenda curaverat, quafi unum abfolverent verfum. Ego cum metri rationem, quod ei verfui ineffet, compertam non haberem, cum fuperioribus editionibus tamquam metri vinculo foluta eadem verba pofui. Adnotavit ad hunc locum CASAUB. » Κεράμια in Eubuli verfu non funt *vafa figulina* » fimpliciter, fed eorum fpecies peculiari nomine fic dicta. » Erant *dolia minora* certae menfurae, transferendo vino » apta, aut in ufum *orcarum* ad falfamenta. *Cnidia* haec *ce-* » *ramia* (*amphoras* licet appelles: nam κεράμιον & ἀμφορεὺς tantumdem capiebant) laudat Eubulus; non quam- » vis *Cnidiam teftam.* « — In eam fententiam lubens equidem in verfione latina h. l. pro *Cnidia figlina*, *Cnidiae amphorae*, & fupra I. 3. f. pro *Chii vini plenum fictile*, *Chii vini plenam amphoram* reponi velim. Mox pro βατάνια, perperam βοτάνια habet cod. *a*. De illo vocabulo vide infra, IV. 169. d-f. & Hefych. in Βατάνια.

d 'Αντιφάνης δέ· Νάπυ Κύπρου &c. Verba ifta, quae ANTIPHANI hic tribuuntur, vulgo quafi in verfus diftributa legebantur in hunc modum:

Νάπυ Κύπρου καὶ σκαμμωνίας ὀπὸν,
κάρδαμον Μιλήσιον, κρόμυον Σαμοθράκιον,
καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος καὶ σίλφιον, θύμον Ὑμήττιον,
ὀρίγανον Τενέδιον.

Quae malui equidem continuo tenore tamquam metro foluta fcribere, quam ita male claudicantes verfus adponere. Poterant tamen facili negotio in ordinem cogi, praeeunte praefertim Polluce VI. 67. ubi leguntur quatuor hi fenarii, quibus parum utique ad iuftam menfuram deeft:

Καὶ νάπυ Κύπριον, καὶ σκαμμωνίας ὀπὸν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον, καὶ κρόμμυον
Σαμοθράκιον, καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος
καὶ σίλφιον, θύμον τε τῶν Ὑμηττίων.

Lege *verſ.* 1. cum Athenaei libris Κύπρου pro Κύπριον, d & σκαμωνίας ſimplici litera μ ſcribe; tum *vſ.* 4. τὸν Τμήττιον lege, pro τῶν Τμηττίων: addeque prius hemiſtychium quinti verſus,

ὀρίγανον Τενέδιον.

& nihil deſiderabitur amplius. Quibus in verſibus cum commemoretur καυλὸς & σίλφιον, quorum in ſequentibus frequens etiam fiet mentio; (& ἐκ Κυρήνης καυλὸν paulo ante memoratum vidimus, p. 27. e.) in tranſcurſu notabimus, & καυλὸν & σίλφιον interdum totum illum fruticem denotare, e cuius vel caule vel radice capitur ὀπὸς, id eſt, *ſuccus* ille, quem *ſuccum Cyrenaicum*, *laſer*, *laſerpitium* Romani vocabant; qui tam pro medicamento, quam pro condimento, in ſummo honore cum apud Graecos tum apud Romanos erat. Sigillatim vero καυλὸς, *caulis* fruticis, σίλφιον vero *radix* dicebatur; ut monuit Pollux l. c. Qui uberiora cupit, adeat Bodaeum a Stapel ad Theophr. Hiſt. Plant. lib. VI. cap. 3. Caeterum quum diſerte verſus illos ex EUBULI fabula, cui *Glaucus* titulus, ductos Pollux dicat, quorum auctorem *Antiphanem* facit Athenaeus; incertum, poëtarum-ne illorum alter alteri eos ſubripuerit; (de cuius generis furtis ſupra ad I. 17. c. d. & 26. a. dictum) an alterum ex ſcriptoribus, qui eos citarunt, memoria fefellerit; aut fuerit-ne apud Athenaeum per Epitomatoris aut librariorum culpam aliquid hoc loco turbatum. Meurſius quidem, hunc locum tractans in Reliquiis Atticis cap. 10. p. 45 ſq. recta pronunciare non dubitavit, memoria falſum eſſe Athenaeum.

AD CAP. LI.

τὸν Χαλυβώνιον - - ὃν φησι Ποσειδώνιος κἀν Δαμασκῷ τῆς Συρίας γίνεσθαι. » *Chalybonium vinum* Strabo, Heſy-» chius, Euſtathius, *naſci in Syria* ſcribunt: Athenaeus, » ſi conſtat fides noſtris libris, κἀν Δαμασκῷ τῆς Συρίας, » *etiam Damaſci in Syria*; quaſi eſſet illius vini regio prior » alia patria quam Damaſcus, cuius urbis uvas hodieque » in deliciis eſſe tota Europa ſciunt omnes. Euſtathius [ad » Od. δ'. 173, 25. eumdem hunc Athenaei locum ob ocu-» los habens] legit ἐν Δαμ. non κἀν: eum ſequerer, ni-» ſi alio traherent ſequentia verba. In Suidae collectaneis

» Χαλυδώνιος per δ perperam. « Casaub. — Confer auctores ad Hesych. laudatos.

e Ista verba: — Καὶ ἀντίδοτον καὶ ἔγχει &c. e codice Corseliano protulit Schottus Obs. Hum. I. 6. p. 9. num: 6. Erant autem in ora illius codicis ita adscripta, ut in contextum h. l. reponenda esse significaretur. An eadem praeferat etiam noster cod. *a.* non habeo compertum: nihil quidem ex eo ad hunc locum adnotatum reperio. Erant autem in cod. Cors. continuo tenore scripta; certe sic a Schotto producta sunt: quae nos in quatuor versiculos distinximus, quorum primo deest primus pes, quarto posterius hemistychium. In *vers.* 2. possis legere ὅτι γὰρ pro ὁ γὰρ, sed & hoc teneri poterit. Cuiusnam vero poëtae sint isti versus, nec adnotatum erat in codice Corselii, nec aliunde mihi liquet. — De *Thasio vino* plurima veterum testimonia collegit Lennep ad Coluthum p. 11 sqq.

In Clearchi *verbis* illis, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ, si μοι ad ἐποίησεν referas, nihil difficultatis inerit: sic enim δοκῶ *puto* sonabit, ut frequenter aliâs. Sed eam speciem praefert structura verborum, ac si cohaererent verba μοὶ δοκῶ. Et haud dubie iuncta haec intelligerem, nisi insolita prorsus dictio videretur. Pervulgata quidem formula, ἐμοὶ δοκεῖν vel ἐμοὶ δοκοῦν, pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, *ut mihi videtur*: magis etiam pervulgata illa, ἐγώ μοι δοκῶ ἰδεῖν, ἀκηκοέναι, & similia, *ego mihi videor vidisse, audivisse*: sed μοὶ δοκῶ prorsus absolute positum, aut adiecto verbo quod ad aliud subiectum referatur, pro ἐγὼ δοκῶ vel δοκεῖ μοι, *ego puto, mihi videtur*, id vero infrequens admodum & paene insolitum mihi videbatur. At eiusdem tamen generis fuerint duo exempla e Galeno prolata a Wetstenio ad Actor. 26, 9. scil. de Usu partium XI. ἐγὼ μὲν δή μοι δοκῶ παρ' ὅλον ἤδη δεδεῖχθαι τὸν λόγον· & de Dogmat. Hippocr. & Plat. II. ἐγὼ μὲν δή μοι δοκῶ τὸ κελευθὲν ὑπὸ τοῦ Χρυσίππου πεπρᾶχθαι: nisi forte utroque istorum locorum (quod nunc non vacat disquirere) verba δεδεῖχθαι & πεπρᾶχθαι activa notione sint accipienda. Sed prorsus certe simile ei loco Clearchi, de quo quaerimus, est illud exemplum, quod ex Plotino Ennead. I. 6, 8. idem Wetstenius ibidem protulit: ὥς πού τις μῦθος δοκῶ μοι αἰνίττεται. Denique simillimum omnino habes ex Lyncei epistola apud ipsum nostrum Athen. IV. 129. a. ἐπεισβάλλουσιν αὐλητρίδες, - - ἐμοὶ μὲν δοκῶ,

γυμναὶ, πλὴν ἔλεγόν τινες αὐτὰς ἔχειν χιτῶνας. *Clearchi* verba, ut h. l. apud Nostrum leguntur, sic repetiit Eustath. ad Odyss. *i.* p. 347, 28. — De *Marone* vide I. 26. a. ibique not. & I. 33. d.

— Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἶναρ. &c. Iidem ALEXIDIS *versiculi* repetuntur II. 47. d. omissis quidem duobus verbis καὶ Λεσβίοις. Ad *vers.* 2. τῆς ἡμ. τὸ λειπ. ὑποβρέχει μέρος, adnotavit CASAUB. » Elegans verbum ὑποβρέχειν, pro ὑποπίνειν, *pitissare*, &, ut Neronis verbum usurpem, *subbibere*: nam βρέχειν pro *bibere* ponebant, ut ante dictum. » [I. 23. a.] Longus Pastoral. lib. II. καὶ οἷον δὴ γέροντες » ὑποβεβρεγμένοι πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον. «

ὁ αὐτός· Ἡδὺς ὁ Βρόμιος &c. Ad quosnam versus spectent in hac operis parte nomina Auctorum adscripta, per Epitomatoris culpam haud satis adparet; cum alia nomina post recitatos versus posita sint, alia deinde versibus praeposita: at hoc loco utique etiam librariorum errore factum videtur, ut maior esset nominum confusio. Nec vero dubitandum puto, tria deinceps prolata fragmenta, (primum illud, Λεσβίου πόματος &c. alterum, Θασίοις καὶ Λεσβίοις, tertium hoc, Ἡδὺς ὁ Βρόμιος) ad eumdem ALEXIDEM fuisse referenda. Sed in hoc postremo ne ipsa quidem verba carent difficultate. *Versus* 1. consentientibus edd. & msstis sic conceptus erat:

Ἡδὺς ὁ Βρόμιος τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου ποιῶν &c. ubi τὴν ἀτέλειαν de *vili pretio* acceperat interpres Dalech. & a totius loci sententia aberraverat. Commode vero CASAUBONUS: » Fingebat, inquit, Alexis in » aliquo dramate, exiisse *Bacchi edictum: Ne quis Lesbiorum » alio quam Athenas vinum deferret vaenum: qui secus faxit, » illius bona universa Baccho sacra sunto.* Non animadver» terunt interpretes, in *primo versu* Λεσβίου vitio scri» bi, cum poëta sine omni dubio scripsisset Λεσβίοις. « — Quam Casauboni emendationem in contextum recepi, memor etiam eiusdem vocabuli ἀτέλεια simillima ratione constructi apud Polyb. V. 88, 7. ἀτέλειαν τοῖς πρὸς αὐτοὺς πλωΐζομένοις ἔδοσαν. Nec tamen diffiteor, quod nunc quidem demum in mentem venit, potuisse forsitan, debuisseque adeo, eâdem notione vulgatam etiam scripturam Λεσβίου defendi, intelligendo ποιῶν τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου (scilicet οἴνου) τοῖς εἰσάγουσιν τὸν (id est, τοῦτον τὸν) οἶνον ἐνθάδε; *qui immunitatem fecit Lesbii* (vini) *eis*,

qui illud vinum huc importarent. Quae ratio ſi placet, (& placebit puto pleriſque) id etiam commodi habebit, quod ſic non *ſolos Lesbios immunes a vectigali* dixerit poëta, *ſi vinum ſuum Athenas adferrent;* ſed *quicumque naucleri aut mercatores*, (ſive illi Lesbii eſſent, ſive Athenienſes, ſive alii) *quicumque*, inquam, *Lesbium vinum Athenas importarent, ii nullum pro eo vino vectigal ſolverent.*

f *Verſ.* 3. ὃς δ' ἂν ἐς ἑτέραν ληφθῇ γ'. Vulgo εἰς ἑτ. ubi ἐς ſcripſi, metri cauſſa. Poſt ληφθῇ ignorant codices noſtri γε particulam, quam recte ibi poſitam habent edd. *Verſ.* 4. Corrupte κύσθον edd. Ven. & Baſ. pro κύαθον. Tum eaedem ἐγγράφον, quod recte in ἐγγράφων mutavit Caſaub. pro quo perperam ἐγγράφω habent noſtri mssti. De iſto verbo monuit CASAUBONUS: » ἐγγράφειν » fori Athenienſium vox, pro ζημιοῦν, *mulctare*, vel *de- » ferre mulctandum.* Hic praegnans vox eſt, ut loquuntur » grammatici, pro κελεύειν ἐγγράφειν: nam proprie au- » ctor legis non ἐγγράφει, ſed dat delatori poteſtatem τοῦ » ἐγγράφειν τὴν οὐσίαν ἱερὰν, hoc eſt, *denuntiandi ius fiſco » acquiſitum in eius bona qui leges migravit.* «

In EPHIPPI *verſ.* 1. pro Πράμνιον malim *minuſculâ literâ* ſcribi, πράμνιον οἶνον Λέσβιον. Debet enim ibi πράμνιον adpellative, ut aiunt Grammatici, accipi; ſive pro *nigro*, ſive pro *vetere* & *generoſo*. cf. p. 30. e. & Euſtath. ad Iliad. λ'. p. 818 extr. *Sequens verſus*, Πολλὴ δὲ Λεσβία &c. ex alio eiuſdem poëtae loco deſumtus.

In ANTIPHANIS *verſ.* 3. prius hemiſtychium, Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ab Euripide mutuatum eſt. Vide Athen. VI. 270. c. In eamdemque fere ſententiam II. 40. b. citatur eiuſdem Euripidis verſus ex Bacchis: Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστιν Κύπρις.

EUBULI *vſ.* 2. ἢ Λέσβιον γέροντα. Monuit Euſtath. ad Od. β'. p. 100 extr. quum παλαιὸς proprie dicatur de *vetere vino*, feſtive poëtas vocabulum γέρων, quod de *hominibus* proprie uſurpatur, ad *vinum vetus* pariter transtuliſſe.

Μέμνηται δὲ αὐτος (ſcil. idem EUBULUS) καὶ Ψιθίου οἴνου. Ψιθίου & mox Ψίθιον dedere noſtri mssti. Eodem modo Heſychius: Ψιθία· εἶδος ἀμπέλου. ubi vide notata. Apud Plinium quidem XII. 27, 60. per *y* ſcriptum editur id nomen: ſic & apud eumdem XIV. 9, 11. ubi, *Pſythium*, ait, *& melampſythium paſſi genera ſunt, ſuum ſaporem, non vini referentia.* Ad ſequentes EUBULI *verſus*, Οἶνον

γάρ με Ψίθιον γεύσας &c. haec adnotavit CASAUB. » Sensus
» est: *Cum mihi vini Psythii gustum praebuisset, postea acetum*
» *dedit, quod stomachum graviter laesit.* γεύειν τινὰ, est *rei*
» *vendendae alicui praebere* γεῦμα. Seneca in Epistolis, *gu-*
» *stum dare.* Idem alibi vocat *exemplar*, ut Graeci δεῖγμα. «
— Conf. IX. 404. c. & Euripid. Cyclop. 149.

AD CAP. LII.

Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας &c. a
» Saepe olim factum, ut plures fabulas sub eodem nomi-
» ne docerent Comici iidem. Saepe enim, quod argumen-
» tum negligentius vel infelicius primo tractaverant, sub
» incudem revocabant: & nova diligentia quasi recoctam
» atque emendatam veterem pro nova fabula proferebant.
» διασκευὰς & ἐπιδιεσκευασμένα δράματα proprie istas fa-
» bulas vocabant; ut accurate docemus lib. III. cap. 26.
» [ad p. 110. b.] Inde nata est illa *distinctio Fabularum*
» eiusdem & auctoris & nominis, *in Priores & Posteriores.*
» Sic Eupolidis πρότερον Αὐτόλυκον & δεύτερον Αὐτόλυκον
» passim invenias laudatum: Aristophanis *priores* & *poste-*
» *riores Nebulas*; *priores* & *posteriores* Θεσμοφοριαζούσας. Prio-
» rum meminit Clemens Stromat. lib. VI. & Aul. Gellius
» lib. XV. cap. 10. ex quo scimus, fabulam, quae hodie
» inter Aristophaneas extat, inscripta *Thesmophoriazusae*,
» *priorem* esse, non *posteriorem*. Sed de appellatione harum
» fabularum diversum ab aliis sentiebat DEMETRIUS *Troe-*
» *zenius*: qui drama prius Θεσμοφοριάζουσαι, *Festum Ce-*
» *reris celebrantes*; posterius Θεσμοφοριάσασαι, *Quae festum*
» *Cereris celebrarunt*, voluit inscribi. Videtur hic criticus
» existimasse, quam vulgo *posteriores Thesmophoriazusas* vo-
» cabant, novam plane fabulam fuisse, non prioris emen-
» dationem. « CASAUB.

Οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον. Cum οὐ Θάσιον
vulgo consentientibus libris legeretur, οὐδὲ scripsi, quod
metrum flagitabat, praeeunte Brunckio, in Aristopha-
nis Fragm. p. 248. Monuit h. l. CASAUBONUS: » Notan-
» dam esse istam *vini Thasii* mentionem apud Aristopha-
» nem, adversus doctissimum eius Scholiasten, qui ad
» Acharn. vs. 671. negat de *Thasio vino* posse [eum lo-
» cum] intelligi, *quia nondum ea aetate in pretio esset Athenis*
» *vinum illud*: quod falsum esse hinc liquido constat, &

a »ex eiusdem Lysist. 196. & Concion. vs. 1111.« — Potuerat addere Plutum vs. 1022. Quod *vers.* 3. τὸν ἔμβολον dicit, id τὸ αἰδοῖον interpretatur Hesychius, ad Aristoph. Θεσμοφορ. nominatim provocans. Conf. supra p. 5. c. & ad eum locum Animadv. p. 66.

In Eubuli *vers.* 1. Μιλήσσιος erat in ed. Ven. & Bas. unde Μιλήσιος ed. Cas. Reperiatur-ne vero etiam alibi laudatum *Milesium* vinum, nescio. In Μιλίττιος, quod habent nostri mssti, poterat etiam μελιτίτης latere, aut eàdem notione μελίττιος: ut intelligeretur *melitites vinum*, vini dulcis genus, arte factum, de quo Plin. XIV. 9, 11. & Dioscorides V. 15. citatus ibi ab Harduino. Suo arbitratu Dalechampius in versione h. l. *Messenium* vinum posuit. *Vers.* 2. Recte οἰνίσκος οὔτω πότιμος edd. vett. & mssti. οὔπω πότιμος ed. Casaub. casu puto, non consilio editoris; miror tamen, de eo sive errore, sive consilio, nil adnotatum in Animadv.

b In Archestrati *vers.* 1. πλήρωμα Διὸς Σωτῆρος. *Postremum calicem*, qui in *Iovis servatoris* honorem ebibebatur, πλήρωμα vocat poëta, quasi *complementum*, quo *finis* imponitur compotationi. Vide XV. 675. b. & 692. f. & Erasmi Adag. *Servatori tertius*. *Vers.* 2. πολιὸν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα. Perperam κρατοφοροῦντα ed. Ven. & Bas. cum msstis; quod sic corrigendum perspecte monuit Casaub. »Poëtica licentia (inquit) *vetus vinum* ait *caput canum gestare*.« *Vers.* 3. ὑγρὰν χαίταν λευκῷ πεπυκασμένον ἄνθει. Vulgo omnes ὑγρᾷ χαίτᾳ, pro quo ὑγρὰν χαίταν corrigendum perspecte adnotavit Brunck.

Vers. 5. Τὸν δ' ἀπὸ Φοινίκης ἱερῆς, τὸν Βύβλινον, αἰνῶ. Aliud est Βύβλινος οἶνος, quem Archestratus dicit; aliud Βίβλινος, de quo deinde p. 30. f. & 31. a. Hoc quidem loco in istam scripturam Βύβλινον, deinde vero in alteram Βιβλ. consentiunt libri. Diserte etiam distinguuntur apud Suidam, ubi est suo loco, Βίβλινος οἶνος, ἀπὸ βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου. Tum rursus sua in serie: Βύβλινος οἶνος, ἐκ Βύβλου πόλεως. Scio quidem, passim apud varios auctores, ubi Βίβλινος scriptum oportebat, Βύβλινος vulgo scribi, & a plerisque edi solitum; veluti apud Hesiod. Ἔργ. 587. & Theocr. Idyll. XIV. 15. quae corrigenda esse iam pridem monuit Holstenius ad Steph. Byz. pag. 67. correxitque apud Hesiodum Brunck vs. 550. & apud Theocrit. idem Brunck cum Valcken. Vicissim ve-

ro apud Euripidem in Ione, cum recte Βιβλ. tam ab aliis, b quam a Barnes. vs. 1195. fuisset editum, nescio qua caussa Βυβλ. edidit Musgrav. vs. 1212. eamdemque scripturam (ne temere ei excidisse putes) repetiit in Notis ad eum locum, nulla tamen ratione reddita istius novationis. Omninoque magna non modo in scribendis istis nominibus confusio, sed & in interpretandis inconstantia iam olim obtinuerat. At h. l. clarum videtur, de vino loqui Archestratum circa *Byblum*, vetustissimam *Phoeniciae* urbem, genito. Et gignebatur quidem in Phoenicia nobile etiam e vite vinum: sed quodsi conferamus quae deinde porro de Φοινικίῳ vel Φοινικίνῳ vino adiicit Athenaeus, & praesertim quod *eiusdem vini mentionem a Xenophonte factam* ait; intelligi par est, de *palmeo vino*, quod e palmulis exprimere solebant populi Orientis, hic locutum esse Archestratum, aut saltem verba eius sic accepta esse ab Athenaeo. De quo vino, ut alios taceam auctores, conf. Plin. XIII. 4, 9. XIV. 16, 19. num. 3. Ut *dulce inprimis* c laudatur illud *vinum* paulo post *vers.* 13. Nec tamen diu admodum durat illa dulcedo, & mox in acetum vertitur vinum; ut docet nescio quo auctore Eustath. ad Iliad. λ'. p. 819. 30. Οἶνος γοῦν ἐκ φοινίκων, inquit, γλυκὺς μετρίας ἡμέρας, εἶτα ἐκτροπίας· καὶ ἰδοὺ ὄξος φοινίκινον.

Eiusdem *Archestrati versui* 14. deest posterius hemistychium; quod suppleri posse monuit Casaub. adiiciendo ad verba, οὐ προσέχω τὸν νοῦν αὐτοῖς, ista, τάδε μυθεύουσι, vel ὥς τις ταχυπειθής. At eo minus opus erat, hariolando illum versum complere, quod non modo huius extrema verba, sed complures etiam versus sequentes, qui in suam rem non facerent, consulto fortasse praetermiserat Athenaeus.

Vers. 15. Ἔστι δὲ καὶ Θάσιος πίνειν γενναῖος, ἐάν γ' ᾖ. Duas particulas, καὶ & γ', quas ignorabant libri omnes, inserui monente Brunckio, ut fulciendo versui necessarias, quae facile intercidere potuerint librariorum negligentiâ. *Vers.* 16. πολλαῖς πρεσβεύων ἑτέρου &c. Quod in Notula contextui subiecta dixi »οἴνου edd. absque ἑτέρου« non satis adcurate dictum. Utramque vocem ἑτέρου οἴνου sic iunctam habent editt. vett. cum msstis nostris & Eustath. Od. β'. pag. 101. 3. Casaubonus vero, οἴνου tenens, ἑτέρου deleverat. Ego, praeeunte Brunckio, οἴνου delendum, ἑτέρου tenendum censui.

AD CAP. LIII.

d *Φοινικίου δὲ οἴνου.* Sic noſtri codices, quos ſequi debui. *Φοίνικος δὲ οἴνου* edd. *Φοινίκιον* vero *οἶνον palmeum vinum* intelligo, quod mox & *φοινίκινος* & *φοινικικὸς οἶνος* nominatur. Herodotus *φοινικήϊον* vocat III. 20. (conf. Athen. XI. 473. b.) itemque I. 194. & II. 86. quod idem valet ac *φοινίκειος* vel *φοινίκιος*.

Ἔφιππος· Κάρυα, ῥοιὰς, φοινίκια, ἕτερα νωγαλίσματα, σταμνάριά τε οἴνου τοῦ φοινικικοῦ. Nihil in his variant libri: neque in iſtis verbis quidquam deſiderari videbatur. Monuit vero Casaubonus: »Ephippi Comici verſiculos »ita ſcribe:

»*Κάρυα, ῥοιὰς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα·*
»*σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικικοῦ,*
»*ὠάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια.*

»Nibil hic [inquit] ex coniectura aut ingenio mutavi»mus: verum ex aliis ipſius Athenaei locis & Euſtathio »rectam lectionem reſtituimus. Pro *κάρυα* legit *βότρυς* Eu»ſtathius: ſed vide librum II. ubi haec alii poëtae tribuun»tur. « — Haec ille: quae quo valeant, paucis videamus. Scilicet lib. II. pag. 47. citatur Antiphanis verſus huiuſmodi:

Βότρυς, ῥοιὰς, (ſive ῥοὰς) φοίνικας, ἕτερα νώγαλα.

quem eodem modo repetiit Euſtath. Iliad. *δ'*. 1222, 8. Quo e verſu probabile quidem fieri poterat, nec vero certum erat, eo modo, quo dixit Caſaubonus, conceptum fuiſſe iſtum Ephippi verſum, quem hoc loco reſpexerat Athenaeus. At nil opus erat, in Athenaeum inferre ipſum Ephippi verſum, cum ille poëtae huius verba metro ſoluta voluerit proferre, quod e ſequentibus etiam verbis *σταμνάριά τε οἴνου τοῦ φοινικικοῦ*, ſatis adparet: nam ſi haec quoque metro adſtricta adferre voluiſſet, integrum verſum adpoſuiſſet, ut II. 57. e. *σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικικοῦ.* Nihil vero impediebat, quo minus, ſi id ageremus, coniectare licuerit, alia atque alia ratione ſuperiorem iſtum verſum ab Ephippo fuiſſe conceptum. Denique, ſi vel maxime eum Antiphaneo illi quam ſimillimum reddere velles, nil tamen opus erat, etiam *φοινίκια* in *φοίνικας* mutare; nam diminutivum ad metrum iſto loco non minus aptum erat.

Φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεώγνυτο. ὑπανεώγνυς

ται habent h. l. ſcripti (quod ſciam) & editi; quod per ſe non erat improbandum: ſed commodius videbatur *ὑπανεσύγνυτο*, quod ex XIV. 652. e. (ubi idem verſus recurrit) huc reponi iuſſit Caſaub. de quo iam antea monuerat H. Steph. in Theſ. Ling. Graec. IV. 180. a. Ex eodem loco diſcimus, e fabula *Ephebis* ductum eſſe hunc verſum. Sicut vero hic in *φοινικίνου*, ſic ibi in mendoſum *φοινίκου* conſentiunt libri. Utrobique *φοινικικοῦ* corrigi voluit Caſaub. Equidem *φοινικίνου* hic tenendum iudicavi, & ibi reponendum: in quo conſentientem habeo H. Stephanum l. c. Habes etiam *φοινίκινον μύρον unguentum palmeum*, XV. 689. e. & *φοινίκινον ὄξος* apud Euſt. Il. λ΄. p. 819, 31.

μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ξενοφῶν Ἀναβάσει. Xenophon de Exped. Cyri, lib. II. p. m. 220. *οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν.* Sequitur ibi continuo apud Xenoph. *αὗται δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων*, pro quo (ut in tranſcurſu moneam) *αὐταὶ δὲ* legendum: *ipſae vero palmarum glandes*, id eſt, *ipſae vero palmulae* &c.

Μενδαίου δέ. *Mendaei vini* iam ſupra mentio facta, I. 23. b. *Μένδη*, Thraciae oppidum, cuius cives *οἱ Μενδαῖοι*, mox p. 29. f. Quod ſequitur, *ὁ Κρατῖνος*, delendum articulum notavit Brunck, neſcio an e cod. msto. In excerptis noſtri cauſſa factis nihil ad hunc locum notatum. Lubens vero equidem iſta caream vocula.

In Cratini *verſ.* 1. *Νῦν δ᾽ ἂν ἴδοι* &c. rectius *ἴδῃ* ſcribetur, ob *ἂν* particulam; quod & Brunck adnotavit. Sed leviter claudicat metrum in ipſo verſus initio: cui vitio medebimur, ſi pro *ἂν* ſcribemus *ἢν* vel *ἐὰν*, ut ſit primus pes ſpondaeus vel dactylus], pro trochaeo. *Verſ.* 3. *ἆρ᾽ οἴσει τρία*; » Soliti Graeci multa aqua dilutum vi» num bibere: multa auctor lib. X. de variis *κράσεων* ge» neribus. [p. 426 ſqq.] Utplurimum ita temperabant, » ut crateri *ter tantum aquae* infunderent, *quantum vini.* » Propterea de parum generoſo vino frequens erat in ore » potatorum, *ἆρ᾽ οἴσει τρία*; Quod cum in vino locum » habeat proprie, videtur ad alia eſſe translatum *παροι» μιακῶς*. Heſychius: *Ἆρ᾽ οἴσει τρία; Ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, » ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ » τέταρτον οἴνου.* Hodie ſcriptum in Heſychii codicibus, » *Ἀροῦσι τρία*: neque hoc tantum; ſed praecedit etiam, » *Ἀροὺς, τὰ λιβάδια.* Nobis haec *θαύματα* videntur. Cra» tini verſum ita debere accipi, oſtendit praecedens vox

d » οἰνίσκος. Non recte sentiunt qui οἴμοι laetantis vocem hic
» esse adnotant: [quod fecerat Dalech.] est enim miran-
» tis potius, & indignantis. Appellat ἁπαλὸν vinum, quod
» non est οἰνῶδες, ut loquitur Hippocrates, sed ὑδαρὲς,
» *languidum* & *elumbe*. Vocat etiam λευκὸν, non tam ut
» colorem indicet, quam ut vires eius elevet; quia vina
» alba plus aquae habent quam rubra, & sunt ὀλιγοφο-
» ρώτερα. « CASAUBONUS.

e *Μενδαίῳ μὲν ἐνουροῦσιν καὶ οἱ θεοὶ αὐτοί.* Cum οἱ articulus deesset in ed. Casaub. sicut in superioribus & in msstis, intelligens claudicare versum Casaubonus, in Animadv. nihil quidem de isto vitio diserte monuit, sed versum ipsum sic repetiit, ut καὶ τοὶ θεοὶ αὐτοὶ scriberet. Inde qui ed. 2. & 3. Casaub. curarunt, imperite sic, καὶ τοι θεοὶ αὐτοὶ, in contextu posuerunt. Mihi ad fulciendum metrum satis esse visum erat, si οἱ pro τοὶ scriberem. Priora huius versus verba latine sic reddiderant interpretes, *Mendaeum meiunt*; quod postquam *alienum prorsus* esse *a poëtae mente*, monuit CASAUBONUS: » Ἐνουρεῖν
» Μενδαίῳ [inquit] interpretamur, *vinum Mendaeum tam-*
» *diu bibere, donec illum meiere cogaris*. Quis nescit, stre-
» nuis potatoribus hoc esse familiare? Ideo matulas in con-
» vivia intulerunt, ut diximus ante. Quid poterat dici
» ἐναργέστερον ad declarandam vini huius praestantiam?
» nam, ipso Nectare, qui Deorum est potus, melius es-
» se, non obscure declarat poëta. « —

Vers. 6. Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ Σαπρίαν καλέουσιν &c. » Σαπρίαν vulgo appellabant Graeci, τὸ πρὸς τῷ τέ-
» λει, inquiunt Grammatici, *vinum quod inibi est ut desinat*,
» paulatim exhausto dolio: in nostro idiomatismo, *vin*
» *bas*. Chrysostomus οἶνον σεσηπότα, in Comment. Epist.
» ad Roman. οὐδὲ γὰρ ὁ μεθύων οἶδε πόση τοῦ σεσηπότος
» οἴνου ἡ βδελυγμία. Hermippus contra sic nominari ait
» *vetus vinum*, &, ut scribit Eustathius, τὸν ἀνθοσμίαν:
» eum lege Odyss. β'. Mira in hac voce ἀκυρολογία &
» antiphrasis. « CASAUB. — Quod ait vir doctus, dicere Grammaticos, σαπρίαν a Graecis vulgo τὸ πρὸς τῷ τέλει fuisse appellatum, voluit puto σαπρὸν scribere, & τὸν πρὸς τὸ τέλος, quemadmodum iam olim ad Theophr. Charact. p. 249. scripserat: nam nec vulgo Graecis usurpatum vocabulum σαπρίας, & nulli Grammaticorum, quod sciam, nisi Eustathio ad Od. β'. p. 200 extr. memoratum. At

ipſam etiam vocem σαπρὸν qui ita, ut Caſaub. dicit, in- e
terpretaretur, ex omni Grammaticorum numero non niſi unum Thomam Mag. reperi; apud quem haec leguntur: Σαπρὸς οἶνός ἐστιν ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης, &c. Caeteri omnes uno ore σαπρὸν οἶνον, τὸν παλαιὸν interpretantur; & Suidas quidem diſerte etiam monuit, Σαπρὸν, οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν: & Moeris, Σαπρὸν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς. ubi vide quae notavit Pierſon: conf. Heſych. & ibi notata. Atque ita vocabulum iſtud uſurpatum apud Athen. legimus I. 31. a. & XII. 441. d. Sed nomen Σαπρίας, ut dixi, nuſquam alibi niſi hic apud Hermippum, & ex hoc loco apud Euſtathium, legitur. Ex eiſdem his Hermippi verſibus H. Stephanus in Theſ. III. 777. d. τὸν σαπρίαν ſic interpretatus eſt: *Vini genus quoddam conditi herbis in eo putreſcentibus ſeu marceſcentibus, odoremque illarum ex marcore iſto concipientis.* De ἀνθοσμίᾳ vino, quod iſtis verbis deſcribi Euſtathius aiebat, vide infra ad p. 31. f.

Verſ. 7. Pro vulgato ἀνοιγομ. deberi compoſitum ὑπανοιγομενάων, monuit Caſaub. in Addend. Sic paulo ante alius poëta ὑπανεώγνυτο dixit.

Verſus 11. bene curatus eſt in editis: Τούτου χρὴ παρέ- f
χειν πίνειν ἐν τῇσι θαλείῃς. Perperam in libris noſtris ſic ſcriptus: Τούτου χρὴ παρέχειν καὶ πίνειν ἐν τῇ θαλείᾳ.

Φανίας ὁ Ἐρέσιος. Nil mutant ſcripti libri: ſed in ed. Ven. eſt Φανίας ὁ Ἐρέσσιος.

ῥαίνειν τῷ ἐλατηρίῳ. *Elaterium* (ut ex Plinio diſces init. libri XX. aliiſque auctoribus ibi ab Harduino citatis) eſt ſuccus e cucumere ſylvatico expreſſus, vim habens alvi molliendi purgandique. Quare ſpeciem utique habet, quod ad ſequentia verba, διὸ γίνεσθαι τὸν οἶνον μαλακὸν, monuit CASAUBONUS: » Scribendum μαλακτικὸν cum » viris doctis: [nempe hoc in verſione expreſſerat Dalech.] » nam aliud eſt vinum *molle*, quod opponitur *duro*, τῷ » σκληρῷ: aliud, quod στυπτικῷ eſt contrarium, & *alvum » mollit ac liquat.* « — Sic habes quidem οἶνον κοιλίας μαλακτικὸν, p. 32. f. & p. 33. b. At non de vino medicato & purgandi vim habente h. l. agi videtur, ſed de nobiliſſimo illo vino, quem ab ipſis Diis potari dixerat modo Hermippus. Atqui illud vinum non modo dulce, ſed & *molle* (μαλακὸν) erat: quam μαλακότητα in vitio quidem poſuit potator ille apud Cratinum, (paulo ante, lit. d.)

f pura, qui austera & valida vina amaret; sed eamdem alii in laude vini ponebant, ut intelligitur ex p. 32. b. Et in hac opinione esse potuerant *Mendaei*, virtutem illam conciliari vino per eiusmodi *irrigationem*. Quare vulgatum mutare, in quod consentiunt libri, non sum ausus.

AD CAP. LIV.

Ὅτι Θεμιστοκλῆς &c. Vide Plutarchum & Nepotem in Themistocle, & Schol. ad Aristoph. Equit. vs. 84. *Περκώπην δὲ.* » *Percota* Straboni, Plutarcho, & in scholiis Co» mici, quae hic cum π *Percopa*: utrumque recte. Adi » Stephanum. « CASAUB.

a *ὡς καὶ Δημαράτῳ, δοὺς τὰ πρότερον ὑπάρχοντα.* » Locus » est vitii manifestus, & sententia subobscura. Videtur di» cere, exegisse Persam a Themistocle, ut veste uteretur » Persica, quemadmodum a Demarato hoc ipsum ante » exegerat; quaecunque autem Demaratus in Perside do» mo regis prius possedisset, ea fuisse data omnia Themi» stocli. Minima mutatione scribo, *ὡς καὶ Δημαράτῳ, δοὺς* » *τὰ πρότερον αὐτῷ ὑπάρχοντα.* « — Mentem viri docti in latina versione expressi: at retractans hunc locum, nil opus fuisse ea novatione intelligo. *δοὺς τὰ πρότερον ὑπάρχοντα*, est *confirmans priora dona.* Simili quadam ratione *ἔχειν* interdum non nude denotat *habere*; sed, *retinere*, *in possessione manere*; ut apud Polyb. V. 103, 7. XVIII. 30, 9. Iam *δοὺς* idem valet ac *κελεύων ἔχειν*, adeoque hoc loco idem ac *iubens eum retinere*, *in possessione manere*; id est, *confirmans possessionem eorum quae prius ei concesserat.* Casaubonum secutus erat Lederlin ad Brisson. de Regno Persar. p. 203. De *Demarato* vide Herodot. lib. VI. & VII. passim, & Suidam h. v.

καὶ στολὴν γάμβριον προσθείς. » Lege & moribus di» stincta erant apud Persas vestimenta: alia fuit regi pro» pria vestis, alia regis cognatis conveniens, alia eius ge» neris & affinibus, alia amicis & proceribus. « CASAUB. — Locum hunc spectavit Suidas, cum dictionem *Γάμβρειος στολὴ*, nulla quidem adiecta interpretatione, suum in Lexicon referret. Analogiae autem convenientior videtur forma nominis *γάμβριος*, quam habent libri nostri cum editis, quam *γάμβρειος*.

Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ. *Pytharchi* illius (sive *Pitharchus*,

Πείθαρχος, ſcribendum nomen) alius-ne qui hodie ſuper- a
ſit ſcriptor meminerit, non habeo compertum. *Κάμαν*,
Τῖον. Cum unâ voce *Καμάντιον* vulgo ſcriberetur, ad-
notavit Casaub. » *Camantium*, quae dicitur fuiſſe *una e ſe-*
» *ptem urbibus Pytharcho donatis*, nuſquam invenio. Prae-
» terea ſex, non ſeptem hic nominantur. Numerum imple-
» veris, & mendam codicibus, opinor, abſterſeris, ſi legas
» *Κάμαν*, *Τίον*. Notae urbis in Paphlagonia nomen *Tium*,
» vel *Τίος*. « — Vide Steph. Byz. in *Τίος*. Poterit vero
Κάμα intelligi oppidum praefecturae *Καμανηνῆς*, quam
nominavit Strabo XII. 534. d. in Cappadocia. *Chamane-*
nam, contra quam Strabo, per χ vel *ch* ſcripſit nomen
iſtius praefecturae Cellarius in Geogr. Antiq. III. 8. pag.
348. Ptolemaeum ſecutus. — Haec ſcripſeram, cum pro-
babiliorem etiam emendationem ab eodem Casaubono
in *Addendis* propoſitam animadverti; quae prae illa, quam
amplexus ſum, in contextum recipi fortaſſe merebatur. Lo-
co verborum, quae ſtatim poſuerat » ſi legas, *Κάμαν*,
» *Τίον*. « haec ponenda monuit vir doctus: » ſi legas
» *Ἀκαμάντιον*, *Τίον*: cuius emendationis partem exco-
» gitavit Turnebus, partem nos. Ille ſcribebat *Ἀκαμάντιον*,
» auctore Stephano, cuius ſunt verba: *Ἀκαμάντιόν ἐστι*
» *πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Ἀκάμαντος κτίσμα, τοῦ*
» *Θησέως*. Nos, ut numerum perficiamus ab auctore de-
» finitum, *Ἀκαμάντιον*, *Τίον*. «

Σκῆπτρα, *Ἀρτύψον*. » *Artypſus*, niſi fallor, quae geo-
» graphis *Artymneſus*: aut quae *Artaca*. Stephanus, *Ἀρ-*
» *τάκη, πόλις Φρυγίων, ἄποικος Μιλησίων*. *Sceptra*, quae
» illis Sceplis & Palaeſcepſis. « Casaub.

πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον. *πρόκροσσοι*, *alii poſt*
alios, ſive potius, *alii ante alios*, *conferti*. Homericum
vocab. ex Iliad. ξ'. 35. ubi vide Euſtath. p. 949, 22 ſqq.
item Herodoteum, VII. 188. ubi hunc Athenaei locum
citans Weſſeling. interpretatur, *ſummo impetu*; ſive, *ob-*
verſis, qualis arietum pugna, *frontibus*.

Τιμᾶται δὲ παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος. » *Priapum* ſi- b
» ve *Priepum* cur *Lampſaceni* inſtituerint colere, narrat
» Strabo in XIII. [p. 587 ſq.] « Casaub.

ὡς Θρίαμβος. » De cognomine *Thriambi*, Varro lib. V.
de Lingua Latina, [p. 69. ed. Bipont.] & Diodorus Si-
» culus in prima. « Casaub. — Diodori locus non eſt li-
bro I. ſed lib. IV. cap. 5. Confer Suidam in *Θρίαμβος*.

b Πρόδρομον καλοῦσιν· ἄλλοι δὲ πρότροπον. Absurdum adsumentum, ἢ πρόδρομον, quod adiecere libri omnes, abiicere non dubitavi. Tollendum notaverat etiam Casaub. πρότροπος οἶνος proprie appellatur *mustum sponte defluens, antequam calcentur uvae*, ut docet Plin. XXIV. 9, 11. Sic rursus apud Athen. II. 45. e. Idem vinum Lesbii πρόδρομον vocabant, quo nomine alias *ficus praecoces* adpellabantur, ut ex Theophrasto docet Athen. III. 77. c. & Plin. XVI. 26, 49.

AD CAP. LV.

In AMPHIDIS *vers.* 1. ἐν Γέλᾳ. φακῆ scripsi ex II. 67. b. ubi quidem φακῆ gravi accentu vulgo scriptum. φακοὶ ex librariorum confusione est. φακὸς, *lens cruda*; φακῆ, *lens cocta, lenticula*; utrumque nomen collectivum, in plurali vix occurrens.

ὁ Πράμνειος. Perinde & sic scribitur, & Πράμνιος. Priori nominis forma Homerus usus est, Il. λ'. 638. & Od. κ'. 235. altera posterioribus scriptoribus magis frequentata, quae & paulo post saepius occurrit. Totam fere hanc de *Pramnio vino* disputationem Eustathius in Commentarium suum in Iliad. λ'. p. 818, 41 sqq. retulit. De eodem conf. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. XII. 31.

c τὸν Ἀθηναίων δῆμον &c. Disiecta verba versuum ARISTOPHANIS ex incerta fabula; quae in numeros digerere parum felici conatu tentaverat Grotius. Vide Brunckii Fragm. Aristoph. p. 277. Verba ista, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ Casaub. in Animadv. sic interpretatur: *sed anthosmiam* vinum probant, *& uvam maturam ex qua stillet in torculari nectar merum*. Cuius interpretationis incommoda notavit Palmerius, Exercit. in Auct. Graec. p. 482 sq. ipse πέπονα νεκταροσταγῆ intelligens *peponem* vel *melonem, nectareum liquorem stillantem*. Mihi videbatur poëta ipsum vinum ἀνθοσμίαν, πέπονα dicere, & νεκταροσταγῆ, *mitem*, & *nectaris instar dulcem*. In eamdem sententiam versum poëtae, quo illa verba continebantur, sic concinnavit Brunckius:

ἀνθοσμίᾳ δὲ πέπονι, νεκταροσταγεῖ.

d Φυκοῦσσαι καὶ Λοπαδοῦσσαι. Perperam vulgo omnes Φυκοῦσαι, contra usum pariter & formationis analogiam. Vide Steph. Byz. in Φυκοῦς. Tum Λεπαδοῦσαι ed.

Ven. Λαπαδοῦσαι ed. Baſ. & Caſ. & ſic etiam (ni fallor) d
mssti: quod in Λεπαδοῦσσαι mutari iuſſit Caſaub. in Addend. quod non ſperno equidem, quum praeſertim λεπάδας plerumque, non λοπάδας, dictas legamus conchas illas, quas *patellas* latine dicimus. Sed quandoquidem corrigenda erat librorum ſcriptura, Λοπαδοῦσσαι ſcribere malui cum Steph. Byz. In eamdem initio vocis ſcripturam conſentit Strabo XVII. 834. c. Cum *patina* vel *patella*, a qua conchulae illi nomen eſt, λοπὰς graece dicatur; conſentaneum eſt, ut conchulam quoque perinde λοπάδα & λεπάδα dictam fuiſſe credamus: & apud latinos quidem auctores *lopadem* adpellatam reperimus. Caeterum Λοπάδουσα per ſimplex σ & antepenacute ſcriptum editur nomen apud Strabonem; & in ſingulari numero cum apud Strab. tum apud Steph.

ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοέων. Sic cum editis habent mssti & Euſtath. Il. λ'. p. 818, 49. Sed Οἰνοαίων corrigi iuſſit CASAUB. »Nam ab Οἰνόη, inquit, gentile formatur Οἰ»νοαῖος, non Οἰνοεύς.« — Sic quidem Stephanus: Οἰνόη, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοαῖος.

ἔνιοι δὲ ἐν τῷ καθόλου &c. ἐν τῇ καθόλου edebatur; ubi e
CASAUB. » Verba ſonant, *Quidam* ἐν τῇ καθόλου (id libri » nomen) *ſcribunt*. Herodianum ἐν τῇ καθόλου laudant poe»tarum interpretes. An de eo ſenſit Athenaeus? an ve»rior lectio quae apud Euſtath. [Iliad. λ'. p. 818, 51.] ἐν » τῷ καθόλου, *in totum, generaliter?* Hoc verum.« — Sic recte noſter cod. *a.* ἐν τῇ cod. *b.* οἱονεὶ παραμένιον ὄντα. Sic cod. *b.* cum ed. Ven. Baſ. & ed. 1. Caſ. οἱονεὶ παραμένειον ὄντα ed. 2. & 3. Caſ. οἷον δὲ παραμένειον ὄντα cod. *a.* οἷον παραμένειν (abſque ὄντα) Euſtath.

AD CAP. LVI.

τὸν ἐξ Ἀκάνθου. Steph. Byz. Ἄκανθος, πόλις Θρᾴκης, ἀκάνθαις πεφραγμένη. AMPHIDIS *verſiculos* 1. 2. defectos olim, & perperam in unum contractos, digeſſi ſupplevique ut praeivit Valckenaer ad Phoen. p. 205.

In ALEXIDIS *verſu*, ubi ὁ γὰρ Κορίνθιος ſcribitur, eſt f
Κορινθία in noſtris msstis, notanda confuſione literae α & ſyllabae ος. Mox, pro πιὼν Εὐβ. perperam ποιῶν Εὐβ. iidem mssti.

ARCHILOCHI teſtimonium de *Naxio vino* abeſt; ſed ad-

ficitur aliud de *Ismarico*, ex Ismaro, Thraciae oppido. Ibi *in fine verf.* 2. pro κεκλιμένος est κεκλημένος in una ed. 1. Caf. operarum errore; sed omnes ibi δορὶ habent cum msstis. At sicut *verf.* 1. δορὶ postulabat metrum, sic *vf.* 2. δουρὶ oportebat, quod reposui. Cum illo, ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα, confer Scolion quod legitur XV. 695. f. ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος. De *Naxio vino* vide, si lubet, quae congessit Bochart in Chan. lib. I. cap. 30. p. 627 sq. ed. Cadom.

Οἶνος κοκκύζει τοῖς ὁδοιπόροις πιεῖν. »Metri lex »hanc scripturam refutat. Scribo κοκκύζει οἶνος. De »caupona loquebatur secundum viam posita, ut fuit mo»ris. Prostare ait in ea vinum optimum: quod visum prae»tereuntibus. κοκκύζειν [quod proprie *cuculi*, atque etiam »*galli cantum* significat] simpliciter pro ὀξέως φωνεῖν, ut »exponit Hesychius. Si cui hoc durius dictum videatur, »probet fortasse is conjecturam nostram, κοχύζει aut κο»χύει τε scribendum esse, pro *fluit ubertim*, sive, *praesto* »*adest in magna copia*. Ita dixit Phetecrates libro V. αὐ»τομάτους ποταμοὺς ζωμοῦ κοχυδεῖν. Similia apud poëtas »alios.« CASAUBONUS. — Pherecratis verba etiam H. Steph. in Ind. Thes. col. 1283. h. (unde ista Casaubonus desumsisse videtur) citavit tamquam in *libro quinto* Athenaei reperiunda: exstant vero lib. VI. p. 269. c. d. Apud Theocr. Id. II. 107. est, ἐκ δὲ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν (al. κοχύεσκεν) ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις, *copiose defluebat*. Hesych. κοχυδεῖν, ὑπερχέειν. an ὑπερχεῖσθαι? Quemadmodum vero verbum κοχύεσκω vel κοχυδέσκω scholiastes Theocriti onomatopoëticum esse ait, e sono factum: eodem modo κοκκίζει, quod habent mssti nostri, e sono vini e lagena aut doliolo effluentis factum conjectare licebit.

ἶσον ἴσῳ κεκραμένος. Vide II. 36. b. & X. 431. a. & b.

Ἀχαιὸς δὲ τὸν Βίβλινον. Ἀχαιοὶ mssti nostri, perperam. Recte Ἀχαιὸς edd. ACHAEUS poëta, saepe citatus nostro, cuius est versus qui sequitur. Caeterum, quemadmodum supra, ubi de vino e Phoenicia agebatur, in scripturam Βυβλ. per υ consentiebant apud Athenaeum libri, (conf. Not. ad p. 29. b.) sic hoc loco, ubi de *Biblino* Thracico, omnes constanter Βίβλινον per *iota* scribunt. Nam quod Eustathius, de eodem Thracico vino loquens, Iliad. λ'. pag. 819, 25. Βύβλινον scribit, id non ex Athenaei libris

duxit, sed ex Hesiodi exemplo, in quo perperam sic scriptum erat; de quo monuit Holstenius ad Steph. Byz. p. 67. a. ubi & alia, quae ad hunc locum spectant, opportune adnotata studiosus lector reperiet. Adde Barnes. ad Eurip. Cycl. vs. 1195.

Ἐδεξιοῦτο Βιβλίνου *μέθυος* ἐκπώματι. *μέθης* edeba- a tur, consentiente nostro cod. *a.* *μέθους* cod. *b.* (nisi, vice versa, *μέθους* cod. *a.* *μέθης* cod. *b.* qui solet frequentius cum editis facere.) Corrigendum *μέθυος* monuit Casaub. idque adoptavit Holst. ad Steph. p. 66. ad quam scripturam proxime accedit ille ex nostris codicibus, qui *μέθους* praefert. Nil frequentius apud poëtas, quam *μέθυ*, pro *vino*, *mero*, *temeto*. Monuit insuper CASAUB. » Versui su» perest pes integer, si iambicum senarium esse volumus. « — Mihi videbatur verbum ἐδεξιοῦτο e superiore esse versu, ita ut alteri versui desit primus pes cum dimidio secundi. Idem vero CASAUB. in *Addendis*: » Sed non est » dubium, (ait,) veram lectionem esse, Ἐδεξιοῦτο Βιβλί» νου μ' ἐκπώματι· sublata voce *μέθυος*. « — Suo iudicio utatur Lector.

φησὶ δὲ καὶ *Φιλύλλιος*. φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος edd. At *Philinus* orator erat, citatus ab Athenaeo nostro lib. X. 425. b. de quo vide Ruhnken. in Hist. crit. Oratorum Graec. in Reiskii Orat. Graec. Vol. VIII. p. 153. Fuit alius *Philinus* medicus, citatus nostro XV. 681. b. & 682. a. de quo vide Fabric. Bibl. Graec. T. XIII. pag. 365. Denique Philinum aliquem Pythagoreum sequioris aevi laudavit Plutarch. Sympos. VIII. 7. PHILINUM *poëtam comicum* nemo novit. Nec vero Φιλῖνος habent scripti libri, nostri quidem; sed Φιλυανὸς, quod ex Φιλύλλιος esse corruptum facile patebat, litera Λ cum Α permutata, & Ν cum ΛΙ, ut supra vidimus in nomine Οὐελίτερνος, I. 27. a. De restituendo h. l. nomine Φιλύλλιος monuerat iam Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. p. 167. secundae edit. qui scilicet illam, quam dixi, librorum scripturam in eodem codice Parisiensi, qui a nobis *cod. a.* insignitur, observaverat. PHILYLLIUS autem *comicus* saepius a nostro citatur. Neque vero praeterire debeo, codices nostros, ante poëtae nomen, καὶ particulam ignorare: quae quidem abesse percommode poterat.

PHILYLLII verba sic edita legebantur: ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Παπ* Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μη-

a δὲν κραιπαλᾶν. Ubi haec notavit CASAUBONUS: » Aiunt » quidam reperisse in membranis Πεπαρήθιον, Θασ. Pepare- » thio vino an sit locus inter illa quae hic nominantur, » dubitabam: nam id abominatur Hermippus, & hostibus » dari optat: [p. 29. f.] sed contra Aristophanes Pramnio, » Chio & Thasio paulo supra [p. 29. a.] adiungit. At do- » ctissimus vir Henr. Stephanus compendium veteris co- » dicis, quem Romae diligenter contulit cum editis, σ α- » π ρ ὸ ν significare existimabat. Esset *generosum* illud vinum, » Hermippo σαπρίας dictum, [p. 29. e.] de quo superiori » capite. In Turnebi editione absque ulla mutili codicis » nota scriptum Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Πάσσαπρον, » Θάσιον: atque ille existimabat, πάσσαπρον quasi *totum* » *putre* id vinum dici, quod alii σαπρίαν nominant. « — Haec Casaubonus: qui quod de Πεπαρήθιος dixit, rursus docti cuiusdam viri coniecturam pro lectione e cod. msto excerpta acceperat. Et erat quidem, nisi certius quid darent libri, speciosa illa coniectura, ac metro perapta, ut primus versus ita sonaret

Χῖον παρέξω, Λέσβιον, Πεπαρήθιον,

quemadmodum constituendum illum versum Brunckius suspicatus erat. Sed ecce, σ α π ρ ὸ ν, quod in Romano codice obscurius scriptum H. Stephanus repererat, perspicue exhibet noster cod. *a.* e quo illud etiam a Ruhnkenio (loco paulo ante citato) commendatum recepi. conf. supra ad p. 29. e. notata. Sed parum commode in nostro exemplo *commate* a voce Χῖον separatum σαπρὸν video, quod aptius fortasse cum illa voce, quam cum ea quae proximo versu sequitur, connectebatur. Igitur commate post σαπρὸν reposito, Χ ῖ ο ν σ α π ρ ὸ ν, scriptum velim. In nostro cod. *b.* Villebrunius παξ legerat: qui si meminisset illius compendii, quo terminationes ικος, ικον, aliaeque similes indicari in vetustis libris solent, παπτικὸν ibi scriptum vidisset; vocem quidem nihili, sed quae hac ipsa occasione documento esse potest, quam similis ista figura sit literae ξ, ita quidem ut etiam librarii interdum decipi se passi sint, cuius rei exemplum paulo inferius II. 49. a. videbimus. Idem vir doctus ait, *Dalechampium* quoque (qui *papae!* h. l. in versione posuit) haud dubie pariter *παξ suo in codice manuscripto* reperisse: nec hoc uno loco, sed frequenter manuscripti codicis, quo vult usum esse illum interpretem, fecit mentionem. Quo ne quis turbe-

tur, aut perſuaderi ſibi patiatur, conie&turas illas, aut a partem ſaltem earum, quibus frequentius indulſit Dalechampius, manuſcripti codicis niti auctoritate; contra obſervatum velim, non modo ex tota huius interpretis Verſione & adie&tis Adnotationibus perſpicue adparere, ſed ipſum etiam diſertiſſimis verbis in Epiſtola Dedicatoria teſtatum facere, ſe *nullum Athenaei codicem manuſcriptum* oculis uſurpaſſe. Ut ad PHILYLLII *verſus* redeam: quum ὥστε μηδὲν κραιπαλᾷν eſſet ſcriptum, neceſſario μηδὲν in μηδένα fuit mutandum: quem errorem dum corrigebam, nihil impediebat, quo minus ſimul metrum luxatum reſtituerem; quod feci duo verba tranſponendo, quod a Brunckio etiam in ora ſui libri factum videram.

Ἐπίχαρμος δὲ -- φησὶ αὐτόν. φησὶν ſcribe. Perpetuus propemodum in his libris error iſte, centies & ſexcenties a nobis correctus, ſubinde tamen aciem effugit oculorum.

ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην. » Prima verba apud » doctos ingenue mendum profitentur. Lego ἣν Ἀντισάρην ἢ Τισάρην. Urbs fuit Thraciae, quam alii *Tiſaram*, alii *Antiſaram* dicebant. Ἀντισάρη, καὶ αὕτη πόλις. (*Datenorum* videlicet, qui erant Thraces.) τινὲς δὲ » Τισάρα [Τισάρη] γράφουσι. Verba ſunt Stephani de Ur» bibus. *Oeſima* etiam Geographis inter Thraciae oppida.« CASAUB. — In ſcriptura nil variant libri. Apud Athenaeum nude ἣν Ἀντισάρην καὶ Οἰσ. legendum contendit Berkel. ad Steph. ſatis probabiliter, ni id etiamnum turbaret, quod ἡ Βιβλία, quam modo dixerat Athenaeus, *regio* eſt, ut ipſe diſerte adiicit; *Antiſare* vero & *Oeſyme*, oppidorum nomina. Sed fortaſſe Epitomatoris culpâ nonnihil turbatum; & videndum, ne aut teneri αὖθις poſſit, aut ſub eo aliud quid lateat; quum praeſertim nude etiam Τισάρην dictum oppidum Stephanus doceat. Quae Βιβλία regio h. l. vocatur, ea apud Stephanum alioſque Βιβλίνη audit. Caeterum non *Oeſime*, ut Caſaub. ſcripſit, ſed *Oeſyme*, Οἰσύμη, (quam ſcripturam tenent apud Athenaeum libri omnes) Thraciae oppidum eſt; quod apud Steph. quidem Macedoniae attribuitur; ſed id perinde eſt, quum ſaepe Thraciae maior pars Macedoniae accenſeatur. Vide Stephani interpretes. Apud Scylacem quidem (pag. 64. ed. Gron.) corrupte Σισύμη pro Οἰσύμη ſcriptum.

b *τὰ πλησίον αὐτῆς χωρία. τὰ ἀπὸ πλησίον αὐτῆς* habet cod. *a.*

Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο &c. Iliad. *η'.* 467.

Ἱππίας δὲ ὁ Ῥηγῖνος. Ἵππυς legendum non modo probabile fecit, sed evicit, ni fallor, Vossius de Histor. Graec. IV. 3. pag. 442. Is HIPPYS *Σικελικὰ* libris quinque, tum *Ἰταλίας κτίσεις*, aliaque scripsit, Suida teste. *τὴν εἰλεὸν καλουμένην ἄμπελον.* Nescio an huc spectet quod est apud Hesychium, *Ἴλεοι, σταφυλῆς εἶδος.* *Πόλλιν τὸν Ἀργεῖον.* *Sicyonium* facit *Pollin* Etymologus in *Βίβλινος οἶνος*, sed *Argivum* cum Athenaeo Pollux VI. 16. ubi quidem *Πόλις* simplici λ scriptum nomen; mox tamen ibid. etiam per λλ scribitur.

εἴη ἂν οὖν ὁ παρὰ Σικελιώταις γλυκὺς καλούμενος Πόλλιος, ὁ Βίβλινος οἶνος. » Alii vocant *Πολλαῖον.* Iulius » Pollux Lib. VI. cap. 2. [sect. 16.] *Καί που καὶ γλυκὺς* » *καὶ Πολλαῖος, ἔστι μὲν ἐκ Συρακουσῶν, Πόλλις δ' αὐτὸν* » *ὁ Ἀργεῖος πρῶτον* (scribe *πρῶτος*) *ἐπεσκεύασεν, ἀφ' οὗ* » *καὶ τοὔνομα· ἢ ἀπὸ τοῦ Συρακουσίων βασιλέως Πόλιδος, ὡς* » *Ἀριστοτέλης λέγει.* Haec Pollux.« — In recentiori Pollucis editione *Πόλλιος* e mssris restitutum, itemque alia correcta. Conf. Aelian. Var. Hist. XII. 31. Caeterum ex hoc loco probabile fit, *Βύβλινον* illud vel potius *Βίβλινον vinum*, quod Theocritus laudavit Idyll. XIV. 15. (de quo iam supra ad p. 29. b. dictum) non *Thracicum Biblinum*, sed *Syracusium* esse intelligendum; quod mireris non observatum ab interpretibus.

Χρησμός· Πῖν' οἶνον &c. Pythiae *oraculum*; de quo vide Plutarch. in Quaestionib. Graec. pag. 295. e. f. qui locus

c cum nostro conferendus. Ibidem quoque *ὅθι γ'* editur, cum *ὅθι κ' - - ἔπινες* utique malles, i. q. *ὅθι ἂν ἔπινες.* *Ὑπέραν. Hypere* Plinio lib. IV. sect. 23. vetus nomen insulae e Sporadibus, quae postea Amorgos.

AD CAP. LVII.

ἄνθεος ὄσδοντα, i. e. *ὄζοντα*, *vinum florum odorem spirans.* Verba ista Alcmanis citans Eustath. Od. *β.* p. 101, 2. monuit, divisis vocibus poëtam hunc sic adpellasse id vinum, quod alii *ἀνθοσμίας* dicunt.

d *Οἶνον δ' Οἰνουντιάδην, ἢ Δένθιν, ἢ Καρύστιον, ἢ Ὀνογλιν, ἢ Σταθμίταν. καὶ Καρύστιον μὲν, τὸν ἐκ*

Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας. Pro priori Καρύ- d
στιον, Παρύστιον edebatur; deinde vero (ut ſub contex-
tu iam adnotavi) καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, omiſſis duabus vo-
cibus, Καρύστιον μέν. Ubi CASAUBONUS: » Multa [in-
» quit] nobis animadvertenda in his Alcmanis verbis. Οἰ-
» νουντιάδης οἶνος recte, qui *natus Oenunte*, ut explicat au-
» ctor. Sed Δένθιν qua ratione τὸν ἐκ Δενθιάδων, ut modo
» dixit? Analogia ſcribendum arguit Δενθιαδίτην; ſiqui-
» dem recte Athenaeus cenſet, de eo vino locutum Alc-
» manem. Heſychio auctori δένθις Laconicae linguae vox
» eſt, quae *vinum* ſignificat: quare nihil mutemus, ſed
» amplius cogitemus. *Paryſtium* vinum neque explicatur
» Athenaeo, neque ego poſſum: ſed locum cenſeo cor-
» ruptum, & Καρύστιον legendum eſſe pro certo habeo:
» affines literae κ & π in msstis. Quod autem ſequitur
» καὶ τὸν ἐκ Καρύστου &c. non ſunt illa Alcmanis, ſed
» Athenaei verba. Quia poterat non admonitus lector exi-
» ſtimare, *Caryſtium vinum*, cuius hic meminit Alcman, a
» Caryſto, claro Euboeae loco, ſic dictum; prudenter
» Athenaeus deſcriptis Alcmanis verbis hanc admonitio-
» nem ſubiungit. Itaque ponenda τελεία στιγμὴ poſt no-
» men Σταθμίταν, [ubi nudum comma ponebatur:] quod
» eſt poſtremum verborum Alcmanis: deinde legendum,
» Καρύστιον λέγει τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι τόπος
» πλησίον &c. Etſi per ſe clarum attendenti, ſic conſti-
» tuendum eſſe hunc locum; proferemus tamen locum
» Strabonis, qui neminem ſinat de eo dubitare: verba il-
» lius ſunt libro X. [p. 446. d.] Κάρυστος δέ ἐστι καὶ ἐν
» τῇ Λακωνικῇ τόπος, τῆς Αἰγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ
» Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε. Legendum etiam
» Ὀνογλίταν, non Ὄνογλιν. Ut a Stathmis, Σταθμί-
» τας: ita Ὀνογλίτας, ab Onoglis. « — Quod non niſi e
coniect. corrigendum doctus Animadverſor monuit, id
perſpicue uterque noſter codex dabat, ἢ Καρύστιον. In
caeteris nil mutant, niſi quod poſt Σταθμίταν, ubi καὶ
τὸν ἐκ Καρ. cum cod. *a.* dabant editi, abeſt καὶ in cod. *b.*
Ibi in eamdem, quam voluerat Caſaubonus, ſententiam
commodius putavi καὶ Καρύστιον μὲν ſupplere; ad
quae verba dein referuntur iſta, ἄπυρον δὲ εἶπε. De *Ca-
ryſto Laconiae* poſt Strabonem, & ex ipſo Strabone, mo-
nuit etiam Steph. Byz.

Πολύβιος δὲ - - - τὸν ἀναδενδρίτην. Hunc locum retuli-

d mus in Polybii Reliquiis ex lib. XXXIV. cap. 11, 1. Eumdem paulo ſuperius tetigimus in Notis ad p. 27. b. ubi de *caulino vino* agebatur. Sed *arbuſtivam vitem* proprie dicebant Romani; ſcil. non iugatam, ſed maritatam ulmo, fraxino, aut opulo: haec enim tria fere genera erant, e quibus conficiebantur *arbuſta*, i. e. agri arboribus conſiti, quibus arboribus maritabantur vites; vide Columell. de Arborib. cap. 16. Plin. XVII. 11, 15. & cap. 22. ſect. 35. num. 22. *ἀναδρίτην* babet alter (neſcio uter) ex noſtris codd. quod haud dubie corruptum. Ἀναδενδράδα, Suidas ait adpellari *uvae genus*: quod haud diverſum ab *ἀναδενδρίτῃ* videtur. Pro *σταφυλῆς γένος*, quod eſt apud Suidam, *εἶδος ἀμπέλου*, id eſt, *vitis genus* aliquod *ἀναδενδράδα* dici ait Schol. Ariſtoph. Veſp. 325. Quod adiicit Suidas: *οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαί φασιν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα*: eam ſpeciem habet, ut iſta omnia ex pleniori Athenaei exemplo ducta videantur, omiſſa hoc loco ab Epitomatore. Vocabulum *ἀμάμαξυν* vero etiam apud Noſtrum legitur IV. 137. b. E Suida verba nonnulla in ſuos Commentar. transtulit Euſtath. Od. ε'. p. 208. 3. *ἀναδενδράδων* mentio etiam apud Noſtrum occurrit XV. 685. a. Apud Geopon. V. 51. *ἄμπελος ἀναδενδρῖτις* eadem dicitur quae *ἀναδενδρὰς* ibid. VII. 20.

ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι. Nobilia vina (ait Plinius loco proxime cit.) *nonniſi in arbuſtis gigni; & in his quoque laudatiora ſummis, ſicut uberiora imis: adeo excelſitate proficitur.*

περὶ τὴν Ἐφεσίαν φησὶν εἶναι. Recte *φησὶν* dedere noſtri codd. *φησὶ* ed. Ven. Operarum errore omiſſum verbum in ed. Baſ. qui error in ed. Caſ. propagatus. *τὴν πρ. καλουμένην Λητοῦς, νῦν δὲ Λατωρείαν.* *Λητουΐδα* ed. Venet. *Λητοΐδα* ed. Baſ. & Caſ. *Λητοῦς* perſpicue dedit noſter cod. *b*. cum quo conſentit Euſtath. hunc locum citans ad Iliad. λ'. p. 818, ult. Eamdem ſcripturam e noſtro cod. iam citaverat Villebr. T. I. pag. 144. ubi quidem *Lectous* pro *Leetous* excuſum eſt, operarum errore. In cod. *a*. eſt *Λητουί* (ſic) aut aliquid ſimile; in eodemque deſunt verba *νῦν δὲ*, perperam. In *Λατωρείαν* & *Λατωρείας* nil mutant (quod ſciam) libri noſtri: ſed apud Euſtathium *Λατόρειαν* (per ο breve, & antepenacute) & *Λατορείας* ſcribitur.

e *ὑπόχυτον - - - παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ.* Suidas: Ὑπό-

χυτος οἶνος, ὁ γλυκύς. Confer Diogenem Laërtium Lib. e IV. 20.

γλύξις. Perperam γλύτρις ed. Ven. & Baſ. Tacite mutavit Caſaubonus; recte vero: certe in γλύξις, quod ille edidit, conſentiunt noſtri libri. Valet autem γλύξις idem quod γλεῦξις, ut ex Heſych. diſcimus, apud quem utrumque vocabulum reperitur. Quod vero adiicitur, ὁ τὸ ἕψημα ἔχων, ſi Euſtathium inſpexeris ad Od. α'. pag. 12, 1. iurares, ſcriptum oportuiſſe ὁ πολὺ τὸ ἕψημα ἔχων. At ne quid praepropere mutes, retrahet idem, quem modo citavi, Heſychius in Γλεῦξις & in Ἕψημα, ubi confer quae notarunt Interpretes, & praeſertim Plinium vide XIV. 9, 11. Eamdem vocem γλύξις reſtituendam Laërtio IV. 20. monuerunt viri docti.

Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον ἐν Ῥόδῳ. »Non do»cet nos, quod vini genus Rhodii αὐτίτην vocarent. Cri»tici antiqui eam vocem expoſuerunt multis modis: for»taſſe pro diverſorum populorum vel ſcriptorum uſu. »Galenus apud Hippocratem [in Expoſitione Gloſſarum »Hippocratis] *vinum hornum* interpretatur: αὐτίτην οἶνον, »ait, τὸν αὐτοετίτην, τὸν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους. Alii, »τὸν αὐτοῦ γεγεννημένον, *indigenam*. [Sic Suidas, τὸν αὐτο»γενῆ.] Alii, τὸν ἀπαράχυτον, *cui nihil infuſum aquae;* »[Sic Erotianus, in Lexico vocum Hippocr. in Δεινὸς »αὐτίτης, quod corrupte ibi ſic ſcriptum pro Οἶνος αὐτί»της.] ab ea ſignificatione vocis αὐτὸς, qua ponitur pro »μόνος, ut latine *ipſe*, pro *ſolus*. Qua ratione Ariſtote»les, ut ait Demetrius Phalereus, [de Elocut. ſect. 144.] »αὐτίτην nove dixit τὸν μόνον αὐτὸν ὄντα.« CASAUB. — Duo iſta verba ἐν Ῥόδῳ, quae ex ed. Ven. hic adiecta Caſaubonus tenuit, cum ignorent noſtri libri neſcio unde Venetus editor arripuerit. Paulo ante, ubi de ὑποχύτῳ agebatur, libri omnes ea agnoſcebant. Suſpicatus eram, reperiſſe illum editorem in ora ſui libri, ἐν Ῥοδ. quo ſignificari potuiſſet, Polyzelum de ea re ſcripſiſſe ἐν Ῥοδιακοῖς, quod opus POLYZELO tribuitur lib. VIII. 361. c. Sed αὐτίτου οἴνου mentionem feciſſe *comicum Polyzelum* in fabula, cui titulus Δημοτυνδάρεως, ex eodem, quem modo nominavi, Erotiano didici. Conf. Schneiderum ad Demetr. l. c. Gente *Rhodium* fuiſſe *Polyzelum hiſtoricum* Plutarchus in Solone docuit, notante Voſſio de Hiſt. Graec. lib. III. p. 406. Fuerit-ne vero idem hiſtoricus atque co-

e micus, haud satis certum; de quo disputavit Hemsterhus. ad Polluc. p. 1244.

Πλάτων δ' ὁ κωμικὸς, καπνίαν. » *Capnias*, si vocem » spectes, *fumosum* est latinis *vinum*; ut, *Nunc mihi fumo-* » *sos veteris proferte Falernos Consulis.* Sec longe alia grae- » cae appellationis ratio: nam *capnias*, vitis genus; cuius » praeter Graecos etiam Plinius meminit. « Casaub. — Vide Plin. XIV. cap. 3. sect. 4. num. 7. ubi monuit Harduinus, non a fumo, quo vinum suffitum fuerit, sed a *colore* quodam *quasi fumi*, nomen sortitam videri *capniam* vitem. Sic quidem καπνία (vel κάπνιος) ἄμπελος, apud Suid. & Hesychium, ἡ μέλαινα. Sed καπνίας οἶνος apud eumdem Hesych. & in Photii Lexico ὁ κεκαπνισμένος, i. e. *fumatum vinum*, exponitur. Et *vini fumo inveterati* meminit Plin. XXIII. sect. 22. quod quidem *insaluberrimum* ait *esse*. καπνίας οἶνος, ὃς γίνεται ἐν Βενεβεντῷ τῆς Ἰταλίας, ex hoc Athenaei loco habet Suidas, & Scholiast. Aristoph. Vesp. 151.

Ἄμφις δ' οἶνος, ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Hunc locum tangens Casaub. in Animadv. ad lib. III. videtur significare, ludere voluisse Sosicratem in *Amphidis* nomine, veteris comoediae poëtae. Adiicit vero, videri ἄμφιν οἶνον id esse quod ἀμφικλεῆ appellant alii, *vinum dubium* sive *ancipitis existimationis.* Quidquid sit, in nomine peccatum videtur. Certe non modo apud Hesychium habes, Ἀμφίας, γένος οἴνου: sed & apud Suidam, Ἀμφίας· μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ, καὶ Σωσικράτης. quae haud dubie e pleniore Athenaei exemplo hausit Lexicographus. Est vero apud Hesychium etiam Ἀμφής· οἴνου ἄνθος. οἱ δὲ, μέλανα οἶνον. ubi, nisi repugnaret interpretatio, videri posset Ἀμφὴς ex Ἄμφις corruptum. οἰνάριον ἀμφίβολον habes apud Nostrum, II. 60. c.

ὃ ὀκάλουν τρίμμα. » Hesychius: Τρίμμα, ὁ ἀρωματίζων. » πέμμα ἐν γάμοις γενόμενον, καὶ ἐν θεατρικοῖς ἀγῶσιν. » Deest una vox: scribe ὁ ἀρωματίζων οἶνος: reliquae in- » terpretationes nihil ad hunc locum. « Casaub. — Suidas ex Athenaeo: Τρίμμα, δι' ἀρωμάτων πόμα.

Θεόφραστος δὲ &c. Theophr. *Hist. Plant.* IX. 20. conf.
f Aeliani Var. Hist. XIII. 6. & Plin. XIV. 18, 22. τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσας ποιεῖ. » Non probo lectionem, quam » reperi e libris, ut aiunt, veteribus promtam, τὰς δὲ » γυναῖκας κυούσας ποιεῖ ἐξαμβλῶσαι. Hanc probo uni-

»ce, quam habent meliores libri omnes, τεκνοῦσας. Ita f »olim legisse Plinium constat, qui vertit *foecunditatem foe»minis importat*. Neque Athenaei, sed Theophrasti potius »emendandi codices, contra quam docti homines censue»runt: nam quae in eius libris obtinet lectio, plane nul»lius auctoritatis pondere firmata est.« CASAUB. — Nil mutant libri nostri: cum quibus, praeter Plinium, etiam Aelianus consentit l. c. ubi τὰς γυναῖκας, ait, τεκνοποιοὺς τίθησι. Apud Athenaeum τεκνούσας ποιεῖ, *gravidas facit*, vertit Toup in Addend. ad Not. in Theocr. p. 8. Vide eumdem ad Suid. Part. III. p. 331. edit. Lips. ubi illud verbum confert cum παιδοῦσα vel παιδοῦσα, quod ἐγκύμων Suidas interpretatur.

περὶ δὲ Κερυνίαν. Καρυνίαν apud Theophr. & *Caryniam* apud Plin. locis modo citatis. Nihil interest. Vide Perizon. ad Aelian. XIII. 6. & nos ad Polyb. II. 41, 8.

κἂν τῶν βοτρύων δὲ, φησὶ, φάγωσιν, ἐξαμβλοῦσιν. Non dubitare se professus est Bodaeus a Stapel ad Theophr. p. 1172. quin apud Athenaeum legi debeat, κἂν δὲ βοτρύων οἱ κύνες φάγωσι. Scilicet apud Theophr. IX. 20. in ipsius Stapelii editione sic legitur: Πάλιν δ' ἐν Ἀχαΐᾳ, καὶ μάλιστα περὶ Καρυνίαν, ἀμπέλου τι γένος, ἀφ' οὗ ὁ οἶνος ἐξαμβλοῦν ποιεῖ τὰς γυναῖκας οὔσας κἂν αἱ κύνες φάγωσι τῶν βοτρύων, ἐξαμβλοῦσι καὶ αὐτά. Ubi mireris non vidisse doctum virum, quam corrupta esset scriptura. In Heinsii editione, quae triginta annis ante prodierat, est τὰς γυναῖκας ἐγκύμονας οὔσας, voce nescio ex ingenio-ne, an e libris, adiecta: quae si ex ingenio editoris est, poterat ille minoribus ambagibus κυούσας corrigere, pro οὔσας. At id non satis erat: haud dubie rursus pro αἱ κύνες erat vel αἱ ἐγκύμονες vel αἱ κύουσαι scribendum: dein in fine pro καὶ αὐτά, manifeste καὶ αὐταὶ oportebat. Quis quaeso hic serio de *canibus* possit cogitare? aut, ubinam locorum canes uvis vulgo vescuntur? Neque sane Plinius de canibus quidquam h. l. apud Theophrastum legerat, qui graeca verba his latinis reddidit, *atque etiam si uvam edant gravidae.*

ὑπνητικόν. Spuria utique videtur haec vocabuli forma, quam huius unius loci auctoritate in Thesaurum suum retulit Stephanus, thema fingens ὑπνάω vel ὑπνέω, quod nusquam occurrit. Unice probandum videtur ὑπνωτικόν, quod Brunckius hoc loco adnotavit: quae forma

f cum apud alios auctores, tum apud nostrum II. 69. f. reperitur. Sic etiam apud Theophr. legitur IX. 20. eodem loco, unde ista desumsit Athenaeus.

AD CAP. LVIII.

Περὶ δὲ τῆς τοῦ ἀνθοσμίου σκευασίας. In maximis deliciis olim habebatur vinum, quod *ἀνθοσμίαν* vocabant; de quo vide Hemsterhus. ad Luciani Dial. Select. p. 10 sq. & ad Aristoph. Plut. vs. 808. & Foesii Oeconom. Hippocr. in *Ἀνθίνης οἶνος*. Ut auctores omittam, ab his citatos, unum Xenophontem in testimonium advocabo, qui Hellen. VI. 2, 4. (ed. Mori) ait, *τοὺς στρατιώτας εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, ὥστ' οὐκ ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη.* Illius vini in superioribus non nisi semel & id quidem obiter facta mentio est, in Aristophanis verbis p. 30. c. ubi indicabatur *delicatum* quidem *vinum & dulce*, caeterum cui non nimis vigoris viriumque esset. *Ἀνθοσμίας* vi originis idem valet ac *ἄνθεος ὄζων*, quod paulo superius Alcman dixit, id est, quod *florum odorem spirat:* quale pluribus etiam verbis Hermippus (supra p. 29. e.) illud, quod *σαπρίαν* nominavit, descripserat; ubi vinum *ἀνθοσμίαν* indicari Eustathius aiebat. Quod si recte Eustathius statuit, ex eisdem illis Hermippi verbis colligere licebat, multa arte, multis certe adhibitis vel florum generibus vel odoratis herbis, parari hoc vinum solitum. Atque ita subinde fuisse paratum, probabile est: (conf. II. 39. f. & Geopon. VII. 20.) nonnumquam vero etiam minoribus ambagibus ad illud conficiendum usos esse homines, ex hoc ipso Athenaei loco discimus. Quare etiam Grammatici atque interpretes *ἀνθοσμίαν οἶνον* plerumque non nisi generalioribus his verbis, *εὔπνουν*, *εὔοσμον*, *εὐώδη*, *ἡδὺν*, exponere consueverunt.

Γλεύκει π α ρ ε γ χ ε ῖ τ α ι. Teneri poterat codicum scriptura, *π α ρ α χ ε ῖ τ α ι.* Sed p. 26. b. ubi de eadem ratione vini dulcis parandi agebatur, dixerat *ἡδὺν εἶναι τὸν*
a *οἶνον παρεγχεομένης θαλ.* Mox cum *π ε ρ ὶ π ε ν τ ή κ ο ν τ α εἰς θαλ.* vulgo legeretur, monuit Casaub. » Malim *παρά*. Deest mensurae nomen, ut saepe apud » Graecos. Sic etiam apud Dionem Chrysost. *τὸν οἰνόφλυγα ἓν Θάσιον κατέπλησε*, *vino deditum unus vini Thasii* » haustus liberalior *repleverit.* Alibi leges *τρία κρέα*, pro,

» *tribus carnium frustis* : & similia multa. « — Mihi παρὰ a praepositio unice vera visa est: vide vero, ne pro πεντήκοντα, πέντε χοῦς oportuerit. Nam nimius numerus videtur, quem vulgo praeferunt libri. Plinius certe de simili vino (ut videtur) loquens, XIV. 8, 10. *Coi*, inquit, *marinam aquam largiorem miscent; idque translatum in album mustum, leucocoum appellatur.*

Τοὺς ὀμφακώδεις συμπατήσαντες &c. Nescio an huc spectet ὀμφακίτης οἶνος Dioscoridis lib. V. cap. 6. sub fin. de quo Hermolaus in Corollar. 841. τὰς ὀμφακώδεις habent nostri libri; ut videatur nomen σταφυλὰς desiderari: nam ἀμπέλους quidem subintelligi nequit, quia non *calcantur vites*, sed *uvae*. Mox, εἰς τὰ κέραμια cod. *b.* εἰς τοὺς κεράμους cod. *a.*

ἐὰν τις κεράσῃ. » Repetendum ex superioribus Theo- b » phrasti verbis, τὸν οἶνον γίνεσθαι θαυμαστὸν τὴν ἡδονήν: » alioquin desit aliquid. « CASAUB.

Μυρτίτης δὲ ἢ μυῤῥίνης οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδ. » Cum » dicit, ἢ μυῤῥίνης, indicat Posidippi locum varie lectum » olim. *Myrtites* vinum ex Dioscoride, Plinio & aliis no- » tum. Μυῤῥίνην explicat Hesychius *vinum cui unguentum* » *infusum*. Sed videtur Posidippus nove h. l. *myrteum* vi- » num, hoc est, τὸν μυρτίτην vel μυρσινίτην, appellasse » μυῤῥίνην. Verum quia neque exstat hodie Posidippi fa- » bula, neque satis de lectione constat, nihil possumus » affirmare. *Murrina* Romanorum, & ὁ ἐσμυρνισμένος οἶ- » νος apud Marcum Evangelistam aliud sunt. « CASAUB. — Vide auctores ad Hesych. in Μυῤῥίνην laudatos ab Editore: & interpretes ad Marci Ev. cap. 15, 23.

Καὶ Ἑρμῆς δ' εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι. » Non vi- » deo quorsum pertineant in tractatione de Vinorum ge- » neribus & natura, verba ista. Verum est, non solum » a Strattide poëta, sed vulgo olim a priscis Graecis Ἑρ- » μῆν fuisse appellatam τὴν τελευταίαν πόσιν, ut docet nos » Pollux. [VI. 100.] Nam cum Mercurio postrema fieret » libatio, [de qua supra, p. 16. b.] etiam poculum illud » quod agmen cogebat, *Mercurium* vocabant. Postea mos » ille mutavit, & Iupiter τέλειος in Mercurii locum asci- » tus, auctore Athenaeo. [l. c.] Atque haec quidem ita » habuere: verum alienissimo loco haec posita hic, ut » multa saepe in isto opere. Non adscribitur autem hic lo- » cus Strattidis, quem reperies libro XI. in voce Καδίσκος.

b »[p. 473. c.]« CASAUB. — Nimis saepe iniquiorem se praebuit Vir magnus bono Athenaeo; oblitus scilicet, quod tamen ipse nonnumquam perspecte observaverat, non posse nos in hac operis parte, quid *suo loco*, quid *alieno* positum fuerit ab Athenaeo, iudicare, cum multa resecta fuerint ab Epitomatore, & ea praesertim omnia, quae ad indicandum tenorem gressumque disputationis, declarandamque occasionem qua quaeque dicta sunt, pertinebant.

c *ἀλλά τι καὶ λέσχης* &c. Sic recte ed. Cas. Perperam *λεύχης* edd. vett. cum mss. satis frequenti confusione literarum *υχ* & *σχ*. Correxerat iam H. Steph. in Anthol. pag. 513. Eamdem sententiam (ut monuit Casaub.) expresserat Hesiodus in Melampodia, cuius verba citat Noster II. 40. f.

Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον. Cum *οὐδὲ γὰρ*, non *οὐ γὰρ*, dent mssti; quoniam teneri istud non potuit, malebam utique *οὐδὲν ἀποβλ.* ut esset *οὐδὲν Διονύσιον*, scil. *δῶρον*, *nullum Bacchi munus*, aut omnino *nihil quod a Baccho est*. Monuit CASAUB. imitatum esse poëtam Homericum illud, *Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα*, ex Iliad. γ'. 65. *Διονύσια* vero *δῶρα* habes apud Bacchylidem, infra II. 40. e. Caeterum putaveram equidem, hunc versum non cohaerere cum praecedenti distycho: iunxit vero tres istos versus H. Stephanus in Anthol. l. c. eidemque SIMONIDI (is enim est *Ceus poëta*, quem Athenaeus dicit) tribuit.

AD CAP. LIX.

Cum hoc Capite conferenda sunt quae habet Dioscorides lib. V. cap. 6. & Plinius lib. XXIII. sect. 19 sqq.

d *ἐγχρονίζει περὶ τὰ ὑποχόνδρια.* Hoc est quod pag. 26. b. dixerat *μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων πλεῖστον χρόνον.*

Μνησίθεος δ' ὁ Ἀθηναῖος φησὶν ὁ μέλας οἶνός ἐστι θρεπτικώτατος &c. Varro apud A. Gellium XIII. 30. *Non vides apud Menestheum scribi, tria genera esse vini, nigrum, album, medium, quod vocatur κιῤῥόν; - - - & efficere nigrum virus, album urinam, medium πέψιν?* Corrige *Mnesitheum*; tum *vires*; nam *θρεπτικώτατον εἶναι* dicit *vires efficere. Corpora alit, vires alit*, dicit Plinius XXIII. 22.

ἀκραίπαλοί τε εἰσί. Abest τε cod. a. καὶ κοιλίαν λύουσιν. κοιλίας codex uterque.

ἐμφυσήσεις τε ἐνεργάζονται. Videtur deesse negativa e particula. Sic certe accepisse video H. Stephanum in Thes. Gr. Ling. T. I. 1490. c. ubi legi ait h. l. apud Athenaeum, *vina* ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένα *cruditates non gignere*, *nec flatus*. ἱκανῶς δὲ καὶ ὁ Κῷος τεθαλάττωται. Vide locum Plinii XIV. 8, 10. paulo superius citatum: & conf. supra p. 26. b.

ὁ δὲ Κνίδιος. » *Cnidium* vinum appellarunt veteres non » illud solum, quod in Cnidiorum vinetis gignebatur, cuius » auctor meminit: sed etiam illud, quod Cnidii mercato- » res ex Aegypto petere, & in alias regiones transferre » soliti &c. « Casaub. Quod mox ait αἵματος γεννητικὸς, vide ne adiectum oportuerit αἵματος χρηστοῦ, ut paulo post, ubi de *Chio* vino loquitur.

τοῦ Χίου ὁ καλούμενος Ἀρυούσιος. Sic nostri dedere f mssti. Nescio an huc spectet, quod nimis breviter Suidas adnotavit, Ἀρυώτης, ὄνομα κύριον. Praestabat tamen fortasse quod editum erat, Ἀριούσιος. Sic quidem & apud Strabonem editur XIV. 645. c. & apud Galenum, quem citavit Harduin. ad Plin. XIV. 719. Plinium vero si sequaris, aliosque Romanos scriptores, qui *Arvisium* scribunt, Ἀρουΐσιος oportebat.

διὰ τὸ πολὺς εἶναι τῇ δυνάμει. Cum πολὺ vulgo lege- a rent omnes, πολὺς corrigendum monuit Casaub. qua in voce Atticismum agnituros ait eruditos. Quum vero paulo post, in simillimo loco, ubi rursus πολὺ erat editum, παχὺ dederint mssti omnes, videndum ne & h. l. παχὺς oportuerit. Vocabulum δυνάμει similiter de vinis usurpatum supra vidimus p. 27. a. & c.

καὶ ὁ Φαλερνίτης. Licet superius Φάλερνος & in nostris libris Φαλερῖνος constanter nominatum sit hoc vinum, non satis tamen id caussae esse mihi visum erat, cur diversam istam nominis formam, quam hoc loco codices dabant, damnaremus. τὴν Φαλερῖτιν nominatum legimus *agrum Falernum* apud Diodor. Sicul. XX. 90. ubi Φαλερνῖτιν cum Wesselingio legendum videtur. Quod vero ὁ καὶ Φαλερ. dabant libri nostri, quasi idem esset *Albanum* vinum & *Falernum*, (quae vina constanter & ab aliis auctoribus & apud Nostrum pag. 26. f. distinguuntur,) id quidem non probavi; sed tenui καὶ ὁ Φαλ. quod ex edit.

Baf. tenuerat Cafaubonus, cum in ed. Ven. inepte prorfus ὁ καὶ ὁ φαλ. excufum effet. ὁ δὲ Ἀδριανὸς καλ. εὔπνους. εὔυπνος maluiffe Turnebum refert Cafaubonus, improbatque merito eam coniecturam; quoniam multis locis εὔπνους, *fuaviter fpirans*, in vini laude ponitur.

b τὸ παχὺ τῆς δυνάμεως. Sic & noftri mssti, & ii e quibus excerptas lectiones Cafaubonus habuit. ὁ δὲ ἀπὸ Κιλικίας Ἀβάτης καλουμ. »De hoc vino Galenus in com»mentariolo de Bonis malifve Succis: αὐστηρὸς δὲ οἶνος »ἅμα καὶ γλυκὺς, ὁ Κιλίκιος ὁ Ἀβάτης, ἀπὸ χωρίου τὴν »προσηγορίαν ἔχων. Male in quarto de Simplicium Medi»cam. facult. ἀλβάτης; alibi etiam deterius.« CASAUB.

c ἐν ταύταις γὰρ σκληρὰ τὰ τοιαῦτα ὕδατα. Vocem τοιαῦτα ut delendam notavit Brunck. nefcio an codicis mssti auctoritate. In noftris quidem excerptis nil notatum. De *aquis Athenarum* vide lib. II. pag. 43. b. c. τοῖς δὲ θαλασσίοις τῶν οἴνων. E confecutione difputationis fatis patet, opponi haec vina, de quibus nunc loquitur, τοῖς τεθαλαττωμένοις. Quare quum fynonyma fint (ut docuit H. Steph. Thef. T. I. 1490. b.) θαλάσσιος οἶνος & τεθαλαττωμένος; videtur utique aut ἀθαλάσσοις legendum, aut aliquid aliud fub illa voce latere. Mox verba ἔτι δὲ, olim omiffa, dedere noftri libri. Iidem dein in ἀποιότατα recte confentiunt, quod Cafaubonus correxerat, cum ἐπιότατα perperam ante ipfum editum fuiffet.

AD CAP. LX.

Ὦ γλῶσσα, σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον &c. »SOPHO»CLIS *locum* proferebat is qui fermonem *de Vinis Aegyptiis* »inchoabat. Quis ille fuerit e convivis, hodie fciri nequit »ex his reliquiis. Aegyptium fuiffe liquet: fortaffe Athe»naeus ipfe, vel Plutarchus, qui Alexandria oriundus.« CASAUB. — Εὖ γλῶσσα edebatur: pro quo φεῦ γλ. legi voluerat Cafaub. Opportune Ὦ γλῶσσα dedere noftri libri; quod & in Sophoclis Fragm. p. 39. num. 38. receptum a Brunckio, qui in noftro cod. *b.* fic fcriptum viderat. *Verf.* 2. pro τλήσῃ idem Brunck atticam formam τλήσει pofuit. *Ibidem* haud cunctanter recipere debuiffem eiufdem Viri docti emendationem, ἐπεξελθεῖν, id eft, *enarrare*, *commemorare*. Prorfus utique alienum ὑπεξελθεῖν, quod nil aliud nifi *clam egredi* fignificat, &

cum genitivo casu construitur. *Vers.* 4. ἀνάκτορον (quod in ἀνακτόρων Grotius mutavit in Excerpt. p. 153.) tenui cum Brunckio, adiective accipiens; ut sit τὸ κρυφθὲν ἀνάκτορον, *arcanum regium*. Sic τὸ ἀνάκτορον scil. δῶμα, i. q. τὸ βασίλειον; & τὰ ἀνάκτορα, i. q. τὰ βασίλεια. Vide Hesych. in Ἀνακτόρων.

ὁ Ἀλεξανδρεωτικός. Notatur apud Steph. Byz. haec forma nominis gentilis, ut minus probata veterum auctoritate. Usus vero est eâdem formâ, Athenaei fere aetate Lucianus, ut monuit Holsten. ubi adiici debuerat hoc exemplum ex Athenaeo; e quo eamdem vocem repetiit Eustathius loco mox citando. d

ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρείας. „*Mariam* [Ma„ream] *fontem* Athenaeus nominat; *lacum* alii (si satis „memini) omnes, praeter Eustathium, qui Athenaei ver„bis loquitur. Odyss. ί. [pag. 347, 29.] De eo lacu & „Mareotico vino consule Strabonem. [XVII. 799. c. d.] „Hoc amplius tirones observent, *Alexandriae* nomine au„ctorem hic intelligere, non urbem ipsam, sed eius ur„bis territorium: aliter illa verba, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, num„quam capias recte. Sic loqui amat hic scriptor: vide lib. „II. cap. 5." [scil. ad illa verba τὰς ἐν τῇ Τρωϊκῇ Λαρίσσῃ, p. 42. f.] CASAUB. — Possis ἐν pro πρὸς, παρὰ, vel ἐγγὺς accipere, *iuxta*, *prope*; ex multorum usu scriptorum, cuius exempla etiam nonnulla in Lexic. Polyb. adnotavimus. Stephanus Byzant. Μάρεια, πόλις καὶ λίμνη τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη.

ἣ πρότερον μὲν ἦν μεγίστη, νῦν δὲ κώμη περιελείφθη μέγεθος, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσα &c. Corrupte in editis legebatur νῦν δὲ κώμη· παρείληφε μέν τοι τὴν προσηγορίαν. Ubi Casaub. ex Eustath. ί. pag. 347, 30. νῦν δὲ κώμη περιελείφθη, τὴν προσηγ. corrigendum monuit. Percommode id quidem: sed supererat mendosa vox μέν τοι, a Casaubono prorsus neglecta, quam ex μέγεθος corruptam esse perspicue docuerunt ambo nostri codices. At hi ipsi alias hic turbas dant, sic exhibentes, νῦν δὲ κώμη περιείληφε μέγεθος: ubi quidem si κώμης scriptum esset, videri posset nihil amplius desiderari, ut prodiret sententia satis commoda, nunc vero *vici complectitur magnitudinem*; (vide Lexic. Polyb. in Περιλαμβάνειν.) quamquam in eam sententiam περιλαμβάνει in praef. temp. quam περιείληφε in praeterito, maluisses. At ipsa illa scriptura, e

d *κώμη*, in nominativo caſu, corruptelam teſtificatur: & eo facilius mihi perſuaſi *περιείληφε* ex *περιελείφθη* eſſe corruptum, quod & aliàs haud raro verba iſta inter ſe permutata a librariis obſervaveram. (Villebrunius in noſtro cod. *b.* *περιειλήφθη* ſcriptum eſſe contendit: quod ſi ita eſt, non ego cum hoc interprete veram iudicaverim illam ſcripturam, ſed ad veram propius accedere dixerim.) Iam igitur verba illa, *νῦν δὲ κώμη περιελείφθη μέγεθος* ita accipienda erunt, ut *μέγεθος* pro *κατὰ μέγεθος* poſitum intelligamus: *nunc vero vicus relictus eſt*, (vel, *nonniſi ut vicus ſupereſt*,) *magnitudinem ſi ſpectes*. Videndum vero, ne vel ſic *κώμης* pro *κώμη* ſcripſerit auctor, eâdem quidem ſententiâ, ſed aptius ad graeci ſermonis uſum: ut, quemadmodum dicimus *ἐγὼ περιελείφθην τοῦτο*, pro *τοῦτο μοι περιελείφθη*, *mihi hoc relictum eſt, ego hoc reliquum habeo*, ſic, *ἡ Μάρεια νῦν κώμης περιελείφθη μέγεθος*, ſit, *Marea noſtrâ aetate nonniſi vici magnitudinem reliquam habet.*

πάνυ βρωθῆναι εὔστομος. Sic ſcripſi cum cod. *a.* *βρωθῆναι*
e *πάνυ εὔστ.* edd. & cod. *b.* Paulo inferius, *πρὸς τῷ ἡδὺς εἶναι*, & mox deinde *ἐπιστύφον*, recte dedere ambo codices. Perperam *πρὸς τὸ*, & *ἐπιστύφων*, edebatur.

f *ὁ κατὰ Ἄντυλλαν πόλιν.* Deeſt *ὁ* cod. *a.* male. In *Ἄντυλλαν* nil mutant libri. *Ἄνθυλλαν* ſcribitur apud Herodot. II. 98. nec aliter apud Steph. Byz. *οἱ τότε βασιλεῖς.* Poterat dicere *οἱ ἀεὶ βασιλεῖς*, quemadmodum fere eſt apud Herodotum, eamdem rem narrantem. Nec vero ſpernam *τότε*: quae particula, cum proprie *tunc* ſonet, interdum pro *olim* ponitur, ellipticâ quâdam ratione; verbi cauſſa hoc loco, *tunc, cum Aegyptus indigenas adhuc haberet reges, & deinde cum Perſiae regibus pareret.* Pro *εἰς ζώνας*, quod dicit Athenaeus, *εἰς ὑποδήματα* dixerat Herodotus.

ὡς καὶ τοῖς πυρεταίνουσι. Sic ſcriptum oportebat noſtrorum codicum auctoritate. Perperam deeſt *καὶ* particula noſtro exemplo & editis omnibus.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι. Ad haec verba, quae ſilentio praeteriit Caſaubonus, ſatis commode adnotaverat DALECHAMPIUS: » Praeoccupatio: lectorem » moleſte ferre non vult, quod Aegyptius ipſe, nempe » Naucratites, Aegyptia vina laudet. « — Confer notata ad initium huius capitis, ad p. 33. c. Videtur vero alium rurſus Deipnoſophiſtam induxiſſe Athenaeus, haec reſpondentem ei, qui Aegyptia vina laudaverat. Verſus eſt *Phi-*

Q 2

lemonis Comici, ut docuit Suidas in Σαυτὴν, (apud quem ποτὲ pro γύναι legitur) & Zenobius Adag. Centur. V. 100. apud quem eodem modo, ut apud Athenaeum, scribitur. In proverbium abierat *Astydamantis*, *Tragici poëtae*, a *putida* de se ipso *gloriatio*, cum populo Atheniensi epigramma proponeret, statuae sibi decretae inscribendum.

A D. C A P. L X I.

Ὅτι Θεοπ. ὁ Χῖος. Sic bene edd. Ὅτι ὁ Θεοπ. ὁ Χῖος mssti nostri: ubi non placet articulus isto modo repetitus. Historiam, quae hic narratur, eamdem leges apud Pausan. VI. 36. pag. 517 sq. χαλκοῦς λέβητας recte nostri codd. Corrupte χαλκοῖς ed. Ven. χαλκεῖς ed. Bas. & Cas. Mox perperam καινοὺς mssti, pro κενούς.

ἐν τῇ Πλινθίνῃ πόλει. »*Plinthinae* oppidi nomen in libris »chirographis scriptum diverse invenimus: Πλινθίνη, & »Πλινθύνη, ut apud Eustath. quoque. Rectum est Πλιν»θίνη. Stephanus: Πλινθίνη πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς »Σαμαρείας. Lego, πόλις τις Αἰγυπτία, ἀπὸ τῆς ἐν Σα»μαρείᾳ, id est, *Plinthine vocatur urbs quaedam Aegypti*, »nomen habens *ab illa quae est in finibus Samariae*. Puta»vit Stephanus, Plinthinam Aegyptiam nomen habuisse »ab urbe *Libna*, cuius sacra historia meminit Iosuae cap. »10. & alibi. Sane hebraeum *libna* est Πλινθίνη, quasi di»cas *Lateritia*.« Casaub. — Apud Eustath. quidem ad Od. ι. p. 363, 38 sq. ubi eadem res ex Athenaeo commemoratur, Πλινθύνη scribitur, in editis certe libris. At in Πλινθίνη nostri codices Athenaei cum editis consentiunt. Emendationi, quam in Steph. Byz. proposuit Casaubonus, nullum esse locum recte docuit Holstenius ad Steph. sed quod hic ait, ἀπὸ τῆς Μαρείας legendum esse apud Stephanum, nonnisi pars est emendationis adferendae: nam ἀπὸ non, ut Holstenius existimasse videtur, *prope* significare potest. Haud dubie ἐπὶ τῆς Μαρείας legendum, id est, *ad Maream lacum sita*. Nam *ad ipsum lacum* sitam fuisse docet *sinus Plinthinus*, ab oppido illo nomen habens, cuius Scylax loco ab ipso Holstenio prolato meminit. Consentit Strabo XVII. 799. c.

Δίων ὁ ἐξ Ἀκαδημίας. Δίων Ἀκαδημαϊκὸς, ait Strabo lib. b
XVII. p. 796. c. ubi narrat, principem hunc fuisse legationis ab Alexandrinis Romam adversus Ptolemaeum Au-

b letem missae. conf. Ciceron. pro M. Coelio, cap. 10. & Academ. II. (al. IV.) 4. Scripti vero alicuius, ab hoc Dione editi, nusquam alibi mentio occurrit. *εὑρεθῆναί τε βοήθημα παρ' αὐτοῖς.* Sic mssti. Transpositis verbis editi, *εὑρεθῆναί τε παρ' αὐτοῖς βοήθημα.*

'Αριστοτέλης δέ φησι &c. Quaesivi, nec inveni, in Problematum sect. III. ubi multae quidem iactantur quaestiones ad Vini potum & ad Temulentiam pertinentes. Quare sicubi bellam istam observationem proposuit Philosophus, fecerit id singulari libello περὶ Μέθης, quem subinde Noster citavit.

AD CAP. LXII.

c τὸ παρὰ μόνοις αὐτοῖς, ὡς νόμιμον, ἐν τοῖς δείπνοις πρὸ πάντων ἐδεσμάτων κράμβας ἐσθίειν ἑφθὰς, καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο παρασκευάζεσθαι. »Malim ἐν νομίμῳ:« ait CASAUB. hac adiecta verborum istorum interpretatione: *mos quem soli servant, comedendi ante omnes alios cibos brassicas coctas, quae etiam hodie parari solent.* Minus recte illa reddidisse ait interpretes. Scilicet Dalech. sic reddiderat: *quod apud eos tantum in coenis statutum est, ante omnem cibum brassicam elixam comesse, & ad compotationem ita sese praeparare.* Equidem profiteor, non satis mihi perspicua graeca verba esse; eaque ne satis quidem integra esse suspicor. Si dixisset καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο ο ὕ τ ω παρασκευάζεσθαι, intelligerem, *& illud institutum ad hunc diem tenere.*

εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους. »Intellige συνθέσεις, ut saepe apud Galenum. Vulgo ἀμέθυστα vocabant. Basilius, μέθης φάρμακα. *Brassicam* in *amethystorum* »compositione locum habere, non mirum est; cum ipsa »per se sit pro ebrietatis remedio. Cato de Re Rustica, »cap. 156. *Si voles in convivio multum bibere, coenareque libenter; ante coenam esto [brassicam] crudam quantum voles* »*ex aceto: & item ubi coenaveris, comesto aliqua* [*alia* est in »edit. quâ utor] *quinque folia : reddent te quasi nihil ederis* »*biberisque : bibesque quantum voles.* Eadem Varro ex Cato»ne. Caussam quaerit Philosophus istius occultae facultatis, Problematum tmemate III. quaest. 18. Etiam in Geo»ponicorum libro septimo, caput extat de istis *amethystis*, »ubi non est praetermissa *brassica*. Ex his licet intelligere »quid appelles auctor τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους.«

CASAUB. — Ad τὰς ἀμεθύστους possis etiam cum Henr. c
Stephano (in Indice Thesauri) φαρμακείας aut πόσεις subintelligere. ἀμεθύστους (vel, quod perinde est, ἀμεθύσους) κατασκευὰς dixit Eustathius, hunc ipsum Athenaei locum respiciens. Εἴπερ ἐμετροῦμεν, inquit, ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι, σωφρόνως πίνοντες, οὐκ ἂν αἱ ἀμέθυσοι περιενοήθησαν κατασκευαὶ τοῖς παλαιοῖς· ἐν οἷς καὶ σπέρμα κράμβης προσελαμβάνετο. Caeterum non sperno emendationem e nescio cuius viri docti ingenio a Gallico interprete h. l. commendatam, καὶ πολλοὶ ἑαυτοὺς κατασκευασάμενοι ἀμεθύστους προλαμβάνουσι &c. sed quid eâ magnopere hic opus fuerit non magis video equidem, quam quid in Casauboni adnotatione insit, quod atram movere bilem potuerit, quam eodem loco in Virum de humanioribus omnibus literis meritissimum idem homo indigno prorsus modo effundere non erubuit. De re, quae hic agitur, conf. Bodaeum a Stapel ad Theophr. p. 774.

ἐν ᾧ δ' ἂν ἀμπελῶνι κράμβαι φύωνται. Perperam ἀμπέλῳ cod. a. Recte vero uterque codex φύωνται dedit, pro φύονται, quod antea edebatur.

In ALEXIDIS *vers.* 2. παύσῃ γάρ, intellige τοῦ κακοῦ, d
scilicet τῆς κραιπάλης, *liberaberis malo*, nempe *crapulâ*. Paulo post (in Anaxandridis vs. 2 sq. est παύσετε (sive παύσεται) τὸ βάρος.

EUBULI *versiculos* Excerptis suis inseruit Grotius p. 653. In *vers.* 2. pro ῥάφανόν γε κομίσας', quod habent editi, in msstis est ῥάφανόν με νομίσας'.

τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Conf. infra IX. p. 369. f. & 370. f. Adde Polluc. IX. 54.

In APOLLODORI *vs.* 1. ὑμεῖς scripsi cum Dalech.

In ANAXANDRIDIS *vs.* 2. pro vulgato ἐντρώγητε, & e
metrum & sermonis usus aoristum ἐντράγητε flagitabat. Monuit etiam Hermannus de Metris p. 165.

In NICOCHARIS *vers.* 1. post Εἰσαύριον metri caussa δ' particulam inserendam putavi. *Vers.* 2. βαλανεῖον, quod erat editum, tenuit Grotius, vertitque ut verba sonabant, *balneum elixabimus*. Perspecte vero, ut mihi quidem visum erat, CASAUBONUS: » ἑψεῖν βαλανεῖον non con» coquo. [inquit.] Noli dubitare librariorum imperitiam » monstrum illud lectionis edidisse. Scribendum, adstipu» lantibus libris manualibus, ἑψήσομεν βαλάνιον. Quam

e » vim habeant adversus crapulam *glandes*, non facile di- » xerim: habere aliquam existimavit, qui ista loqueba- » tur. Sed ridiculi sumus, si omnium, quae apud Comi- » cos dicuntur, speramus caussam posse reddere. « — Amygdalam ἀμέθυσον esse docet Dioscor. I. 144. & Plin. XXIII. 8, 75. conf. Plutarch. apud Nostrum II. 52. d. Eamdem virtutem alii ταῖς βαλάνοις potuerunt tribuere, sive illi glandes quernas dixerint, sive fagineas, sive castaneas. *Ibid.* Pro ἵνα νῷν, perperam olim ἵν' οὖν erat editum, quod tacite correxit Casaub. suffragantibus nostris msstis.

AMPHIDIS *duo postremi versus* sic erant editi:

λύπην τιν' οὕτως. ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα
λήρους, ὥστε τὰς ῥαφάνους οὕτω δοκεῖν.

Ubi CASAUBONUS monuit, & versum & sententiam claudicare. Et, de importuna quidem post οὕτως distinctione nil monens: » Lego [inquit] & distinguo:

» — — ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα·
» ὡς λῆρον εἶναι τὰς ῥαφάνους οὕτως (vel ὄντως) δοκεῖν.

» Graecorum proverbium est, cum duorum alterum alteri » longe anteponunt, παιδιὰ φαίνοιτο ἂν εἶναι, vel λῆρος. » Sic accipiendum est hoc loco. *Tantum*, ait, *iuvat tristis » casus aliquis ad arcendam ebrietatem, ut prae eo brassicae vi- » deri queant nugae merae.* « — Utrumque versum ita, ut nos edidimus, distinxit ediditque Grotius in Excerptis p. 523. nisi quod ex editis λήρους tenuit, pro quo nos λῆρον posuimus, codicum nostrorum auctoritate. Grotius praeeuntem se habuisse Scaligerum professus est in Notis. Particulas ὄντως & οὕτω vel οὕτως permutatas a librariis nemo mirabitur: nec id aliàs raro factum. vide IV. 137. d. 161. f. Grotii latinam versionem Graecis versibus subiecimus.

ἱστορεῖ καὶ Θεόφραστος. Theophr. Histor. Plant. IV. 20 extr.

Supplenda nonnulla, aut Corrigenda in Animadverſionibus ad Epitomen libri I.

In Animadv. ad Cap. XXI. pag. 110. *med.* (ad p. 12. d. ed. Caſ.) *poſt verba illa*, de quo vide Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 272 ſq. *adiici haec debebant:* & praeſertim Fr. Aug. Wolf. in doctis ad Homerum Prolegom. Vol. I. p. 199 ſq.

τὸ
Pag. 118. *lin.* 10. *a fine. Non*, Suſpicor πο, *volueram;*
τ
ſed πο: *in quo, licet iterato monitus, non paruit typotheta.*

Pag. 122. *med. Poſt verba*, Oportebat haud dubie, παιδιά. *Adde:* Typis vix expreſſa haec erant, quum apud Ammonium in Lexico Homerico, voc. Μέλπεσθαι, non modo eamdem obſervationem de vocabulo μολπὴ apud Homerum pro παιδιὰ uſurpato propoſitam, eodemque exemplo ex Odyſſ. ζ'. 101. petito confirmatam, verum eamdem etiam emendationem (παιδιὰ apud Heſychium pro παιδεια ſcribendum) ibidem in Nota a Villoiſono noſtro occupatam animadverti.

Pag. 130. *lin.* 12. *a fine. Poſt verba ex Etymologico M. prolata, haec debebant adiici:* Quae loca Grammaticorum, Pollucis, Etymologi, Euſtathii, in eo conſentientia, ut nomen illud, de cuius vi & origine quaeritur, ἀπὸ τοῦ φενακίζειν derivent, monere nos debebant, ut intelligeremus, falſam eſſe ſcripturam illam φαινίνδα, quae Athenaei libros ubique inſedit; veram hanc, φενίνδα, quae apud Etymologum obtinet: quâ poſitâ ſcripturâ, non tam utique abſurda fuerit, quam Caſaubono viſa erat, illa derivatio. Quo accedit, quod eamdem ſcripturam apud Pollucem tuentur hactenus codices mssti omnes, quod φεν. non φαιν. praeferant; tum quod eam in Antiphanis verſu, quem citat Athenaeus, metri ratio, tam in vocabulo φενίνδα, quam in nomine Φενεστίου (quod & ipſum ſic apud Etymologum ſcribitur) percommode admittit. Porro ne id ipſum quidem, quod apud Athenaeum noſtrum legimus, *ludum iſtum nomen* φενίνδα *inveniſſe* ἀπὸ τῆς ἀφέσεως, tam abſurdum, quam prima ſpecie videri pot-

erat, reperietur, ſi cum Meursio (de Ludis Graecorum, voc. Ἐφετίνδα : Tom. VII. Theſauri Antiq. Gronov.) ſtatuamus, non hoc voluiſſe Athenaeum, *a voce ἀφέσεως derivatum eſſe nomen φενίνδα*, ſed *a re, ab ἀφέσει ipſa*; nempe *a modo τῆς ἀφέσεως*, ſcilicet *a fallaci proiiciendae pilae modo*, quod alii eam mitterent, cum alii miſſuri viderentur. Sic, correcto nomine φενίνδα, nil aliud porro cum aliqua ſpecie poterit vitio verti ſcripturae apud Athenaeum vulgatae, niſi hoc fortaſſe, quod nimis conciſa eſſe videatur: quod per Epitomatoris culpam accidiſſe conſentaneum eſt. Sed ne apud Etymologum quidem ſatis perſpicue id, quod cauſſam continet, expreſſum videtur, cum ait, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων· ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν &c. ubi per particulam ἢ diſtinguitur τὸ φενακίζειν a τῇ ἀφέσει, quae per illud exponi declararique debebat. Itaque vide, ne ibi ἤγουν (i. e. *ſcilicet, videlicet*) pro ἢ ſcriptum oportuerit, hac ſententia: *φενίνδα dictum eſt per ſyncopen pro φενακίνδα, a modo quo pilam mittunt ludentes, ſcilicet a decipiendo in pila mittenda* &c.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM

IN EPITOMEN LIBRI SECUNDI.

Ed. Caſ. p. 35.

AD CAP. I.

QUEMADMODUM & aliàs, cum initio, tum in fine ſingulorum fere Librorum, per quos diſtributum totum hoc opus eſt, colloquentem ſe cum ſuo Timocrate facit Athenaeus: ſic in ſecundi libri initio inducebatur in opere olim integro idem Timocrates ad Athenaeum verba illa dirigens, Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας &c. quae adponere hoc loco placuit Epitomatori. Quibus in verbis Τὸ articulus non ad πολὺ referendus; quo prodiret abſurda ſatis ſententia huiuſmodi, *Maiorem* (vel, *Plurimam*) *diei partem* &c. ſed naturalis ſtructura orationis haec intelligenda, Τὸ ἐπιμετρεῖν πολὺ τῆς ἡμέρας τῷ ὕπνῳ, *Magnam diei partem inſuper* (ſcil. iuxta cum nocte) *tribuere ſomno.* Immo vero, ſubtilius etiam ſi ſpectaveris, intelliges, non ad ſolum verbum ἐπιμετρεῖν pertinere articulum: (quandoquidem infinitivus abſque articulo recte pendebat a verbo finito οὐκ εἴων με·) ſed eſſe illum ad totam dictionem Πολὺ - - - ὕπνῳ referendum: quae dictio eum plane habet colorem, ut e ſcriptore neſcio quo, ſive gnomico, ſive alio, ad verbum ducta debeat videri. Itaque haud incommode tali quodam modo excudi diſtinguique exordium hoc ſecundi libri po-

a ruiſſet: TIM. Τὸ π πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ αὐ οὐκ εἴων με &c. Quo etiam ſpectant ſequentia verba, ὕπνῳ διδόναι σχολήν. quae ſive ab ipſo Athenaeo adpoſita fuiſſe ſtatuas, quod facile equidem crediderim, ſive ab Epitomatore de ſuo interſerta, (quae fuit Caſauboni ſententia, provocantis ad locum paulo inferius occurrentem, p. 47. a.) adiecta haud dubie ſunt interpretationis cauſſa eorum quae praecedunt, προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ. Quare conſulto parentheſeos ſignis iſta intercepi. Caeterum ſilentio non debeo praeterire, ipſum verbum προσεπιμετρεῖν tacite a Caſaubono eſſe correctum: nam προσεπιμετρεῖ habent noſtri mſsti cum ed. Ven. & Baſ. quod poſſis quidem coniectare ita ſcriptum fuiſſe ab eo auctore, e quo verba iſta mutuatus eſt Athenaeus; ſed facile mihi perſuaſit, librariorum culpa decurtatum eſſe verbum.

Quae ſequuntur de *Vino* & de *vini vitiſque inventione*, reſpectum habent ad eam diſputationem quae ſub finem primi Libri inſtitui coepta eſt, ac praeſertim ad ea quae proxime p. 34. a. dicta ſunt.

In Nicandri fragmento, quod e *Georgicis* excerptum videtur, notabit Lector analogiarum grammaticarum ſtudioſus verbum ἔκλησεν, a themate minus uſitato κλέω, unde & praeteritum κέκληκα aliaque tempora, & nomen κλῆσις & alia ſimilia derivantur, quae ad verbum καλέω referri vulgo ſolent: de quo monuit Everard. Scheidius ad Lennepii Etymologicum Linguae Graecae, T. I. p. 383. Pro κοίλοισιν in priori verſu perperam κοίλοις habent noſtri codices, ac fortaſſe etiam alii; cuiuſmodi manifeſtos errores, e librariorum negligentia prognatos, merito correxit vir doctus Muſurus, qui Venetam editionem curavit: ipſam autem veram lectionem ſervavit Suidas in Οἶνος, ubi & haec & alia plura ex Athenaeo noſtro excerpta exhibet. De *Oeneo* Apollodorus Biblioth. I. 8. Οἰνεὺς, ait, βασιλεύων Καλυδῶνος, παρὰ Διονύσου φυτὸν ἀμπέλου πρῶτος ἔλαβε. quem ad locum vide quae ab Heynio adnotata ſunt. Eiuſmodi aliquid haud dubie hoc loco, in opere olim integro, ſcripſerat etiam Athenaeus, quod adponere neglexit Epitomator.

Μελανιππίδης ὁ Μήλιος) De duobus poëtis, quibus Melanippides nomen fuit, nil opus eſt ut hoc loco repetam quae vel Suidas & Eudocia tradiderunt, vel ad

Suidam a Küſtero, aut in Bibliotheca Graeca a Fabricio a (T. I. p. 585.) docte congeſta ſunt: unum locum indicaturus eram, quem ab his praetermiſſum obſervaveram, ubi dithyrambicae poëſeos nomine Melanippides laudatur, ſcilicet apud Xenoph. in Mem. Socr. I. 4, 3. ſed & hunc locum ab Harleſii diligentia (ad Fabric. l. c.) occupatum video. Superior-ne vero, an poſterior *Melanippides* fuerit, e quo ductus ſit verſus ab Athenaeo hic prolatus, nemo facile definiverit: niſi, quoniam poſterior nonniſi lyrica ac dithyrambica carmina reliquiſſe commemoratur, ſuperior vero & dithyrambica, & epica, & epigrammata, & elegias, *& alia plurima*, coniecturam inde facere licet, verſum noſtrum, quem e dramatica aliqua fabula ductum eſſe adparet, auctorem habere ſuperiorem Melanippidem. conf. quae de eodem poëta idem Fabricius in Tragicorum deperditorum Notitia (Bibl. Graec. T. I. p. 683.) adnotavit. Quidquid ſit, ſuperiorem *Melanippidem* Μήλιον, id eſt e *Melo* inſula oriundum, diſerte tradunt Suidas & Eudocia: poſterioris patria non exſerte quidem nominatur, at ex eo, quod hic non modo nepos fuit maioris illius, ſed quod patri etiam utriuſque idem nomen fuit Critonis, intelligi par eſt, eamdem patriam utrumque habuiſſe. Quare Fabricius (loco paulo ſuperius citato, T. I. p. 585.) non modo ſuſpicionem movit, verum etiam liquido pronunciavit, mendoſam eſſe apud Athenaeum ſcripturam cum hoc loco, quem prae manibus habemus, tum lib. XIV. p. 651. e. ubi Μιλήσιος *Melanippides* perhibetur. Cui ego non temere eram ſuffragaturus, quandoquidem ambigi poterat, eſſetne apud Suidam peccatum, cuius ſcrinia dein compilaſſe Eudociam conſtat, an apud Athenaeum. Sed quoniam altero illo loco (XIV. 651. e.) vetuſtae noſtrae membranae, in quibus deeſſe duos priores Athenaei libros dolemus, non Μιλήσιος habent, ut ad hunc diem e corruptis codicibus editum erat, ſed in Μήλιος amice cum Suida concordant; hoc pariter loco iſtud Μιλήσιος, quod libros omnes vulgo invaſit, halucinationi deberi librariorum mihi perſuaſi; quum praeſertim & multo notius iſtis hominibus nomen Μιλήσιος quam Μήλιος fuerit, & hoc ipſo loco inſuper facile etiam aberrare potuerit librarii oculus in lineam proxime ſequentem, ubi Hecataei nomini recte adiecta vox Μιλήσιος legebatur.

a In ipso Melanippidis *versu*, consulto-ne an casu factum sit nescio, ut in Casaubonianis editionibus Ἐπώνυμος scriberetur: certe nil caussae erat, cur a scriptura Ἐπώνυμον, in quam cum editt. vett. consentiunt mssti libri, discederetur. Pervulgatus iste usus est graecè loquentium, ut simillima ratione adiectivum in neutro genere ponant, quod ad substantivum masculini vel foeminini generis referatur: quale ad adiectivúm quemadmodum in aliis exemplis plerumque substantivum πρᾶγμα subintelligendum monent grammatici, sic nunc hoc loco in promtu erat ῥῆμα vel ὄνομα intelligere. Articulum ὃ, quem ignorant libri scripti, commode adiecit primus Athenaei editor, ad fulciendum labans metrum. At ne sic quidem omnibus numeris absolutus versus est, nisi ultimam vocis ἐπώνυμον brevem excusari ex pausae alicuius ratione posse statuamus. Alioquin inserta particula δ' vel γ' opus erat: cuiusmodi quidem versuum fulcimenta persaepe in Athenaei libris, sive ex librariorum culpa, sive quod ipse auctor parum curarit, neglecta videmus.

Quae ex Hecataeo *Milesio* profert noster, e libris Γενεαλογιῶν ducta videntur, qui citantur in opere integro
b lib. IV. p. 145. f. *Orestheum* Pausanias lib. VIII. 3. pag. 601. & Stephanus Byzant. (voc. Ὀρεσθάσιον) filium faciunt *Lycaonis*; quod Casaubonum commovit, ut suspicaretur, pro Δευκαλίωνος hoc loco Λυκάονος scriptum oportuisse. At in salvo est vulgata lectio, in quam libri consentiunt. Orestheum Lycaonis filium, qui Arcadiam habitavit, non confundendum esse cum *Orestheo Deucalionis filio*, apud Locros Ozolas Aetoliae finitimos regnante, docet idem ipse Pausanias in Phocicis, X. 28. pag. 895. ubi eamdem de hoc fabulam narrat, cuius mentionem Athenaeus facit. Pro ἐπὶ βασιλείᾳ, quod recte cum ed. Ven. habent scripti libri, temere ex ed. Bas. in Casaubonianum exemplum ἐπὶ βασιλέα irrepsit, quod etiam Dalechampius in versione expresserat: sed veram scripturam Casaubonus in Animadv. restituit. Mox, quod ἐκέλευσεν αὐτὸν (i. e. τὸν κύνα) κατορυχθῆναι &c. vulgo scribebant omnes, id nec per se probabile erat, (nec enim ex *cane*, sed ex *caudice* enatam *vitem* consentaneum est;) &, ad τὸ στέλεχος referendum fuisse pronomen, perspicue ex Pausania intelligitur: quare αὐτὸ corrigere non dubitavi.

Quod ait, οἱ γὰρ παλαιοί, φησίν, — deest verbum

φησὶν in nostro cod. *a.* sed agnoscit alter cum edd. Nec b vero satis perspicuum videtur, ad Athenaeum-ne referatur hoc verbum, ut dicat Epitomator, *monuisse hoc loco Athenaeum de usu illo vocabuli* οἴνη *apud veteres;* an ad Hecataeum, ut Athenaeus dicat, *esse illud ab Hecataeo monitum.* Supersunt autem hodieque eiusdem usus exempla apud Hesiod. Ἔργ. 568. & 570. & in Scuto Herc. 292. Eodem vocabulo Meleager (in Brunckii Analect. T. I. p. 4. num. VI.) tropice pro ipso *vino* usus est.

Platonis locus, *in Cratylo*, legitur p. 276 sq. T. III. ed. c Bip. his verbis: Οἶνος δ', ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τῶν πινόντων τοὺς πολλοὺς, οὐκ ἔχοντας, οἰόνους δικαιότατ' ἂν καλούμενος. In Homeri versu, qui ex Iliad. ζ. 260. ductus est, pro δέ κ' αὐτὸς, quod Basileensi editori debetur, δὲ καὶ αὐτὸς scribunt nostri libri cum ed. Ven. & Eustath. ad Il. ζ'. p. 500, 21. adponentes integras illas vocales, quae ob vocalem in proxima voce sequentem eliduntur in pronunciando: quem morem vetustae nostrae membranae Veneto-Parisienses, quae reliquos Athenaei libros integros continent, fere constanter servant. Sed ex eadem ratione, quoniam κ' illud ex καὶ est, non ex enclitica κε, debebat δὲ κ' αὐτὸς scribi, non δέ κ' αὐτὸς, quemadmodum & apud Athenaeum & apud Homerum vulgo editur. Ex hoc Athenaei loco nonnulla citavit Eustathius ad Il. ζ'. p. 500.

AD CAP. II.

Ὁ δὲ τῶν Κυπρίων φησὶ ποιητὴς, ὅστις ἂν εἴη. Post verba ὀνίσκειν ἡμᾶς, ex abrupto statim sequebantur vulgo duo illi versus, Οἶνόν τοι Μενέλαε &c. Apud Suidam vero (qui sive uberiores e duobus prioribus Athenaei libris eclogas habuerat, sive prorsus etiam integro opere usus erat, nec tamen, ubi ex hoc auctore aliquid profert, singula semper verba adnumerare solet) post eadem illa verba, sub vocab. Οἶνος prolata, sequuntur haec: Ὁ δὲ Κύπριος ποιητὴς φησίν· Οἶνόν τοι &c. Ac potuit quidem percommode ita scribere Athenaeus, quemadmodum ὁ Κυρηναῖος ποιητὴς ait I. 2. b. & II. 36. e. aut ὁ Συρακούσιος ποιητὴς, I. 5. a. sive quae sunt eius generis alia. Sed quoniam in ora vetustorum Codicum (testibus H. Stephano & Levino apud Casaub.) pluribus nonnullis ver-

bis, eiſque paulo magis cum aliis locis, ubi eadem *Cypria carmina* a Noſtro citantur, concordantibus, ſic ſcriptum h. l. legebatur: 'Ο τῶν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητὴς, ὅστις ἂν εἴη· conciliatâ inter ſe utrâque ſcripturâ illud dedi, quod aut ab ipſa Athenaei manu profectum, aut ad eius ſcripturam proxime accedere viſum erat. Vide VIII. 334. b. & XV. 682. d. e. Conf. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 282 ſq.

d In Diphili *vſ.* 1. perperam προσφιλέστατος ſcribitur in cod. *a.* *Verſus tertius* vulgo, conſentientibus (quod ſciam) libris, ſic legebatur:

ὅταν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιῇς μόνος.

Quod hactenus quidem ferri utcumque poterat, ut eſſet ille verſus protaſis periodi, cuius apodoſis duobus inſequentibus verſibus contineretur. Nec tamen per ſe ſatis commoda erat ea ratio, & ad accuſativum ταπεινὸν neceſſario articulus requirebatur: quare non dubitavi emendationem eam adoptare, quam a Brunckio noſtro in ora libri, quo ille uſus eſt, adnotatam reperi. Sic & grammatica ratio in ſalvo eſt, & omnia fluunt facilius. Pari modo ὁ τὸν in ὅταν a Simplicii librariis mutatum nuper notavimus, T. II. noſtrae ed. p. 321. Vocales vero η & ει ſexcenties atque etiam millies permiſcuerunt hi, qui Athenaei codices deſcripſere. In Grotii Excerptis, ubi Diphili verſus pag. 797. exhibentur, ſervata vulgata ſcriptura ὅταν, ποιεῖς pro ποιῇς editum eſt, quod operarum culpa admiſſum puto. Quod in extremo *vſ.* 5. vulgo ſcribunt, τὸν δειλὸν, θρασύν. id ferendum non putavi. Deſiderabatur verbum in infinitivo poſitum, quod, quemadmodum γελᾷν & τολμᾷν τι, a verbo finito συμπείθεις penderet. Itaque θρασεῖν probavi, quod perſpecte Grotius hoc loco poſuit. Ad ſententiam iſtorum verſuum, & nonnullorum ex iis qui ſequuntur, apta ſunt quae apud Ovidium legimus, Art. Am. I. 237 ſqq. *Vina parant animos; - - tunc veniunt riſus; tunc pauper cornua ſumit;* &c. & apud Horat. Epiſt. I. 5, 19 ſqq. *Quid non ebrietas deſignat? - - in praelia trudit inermem* &c.

Ad Philoxeni fragmentum haec adnotavit Caſaubonus. » Vinum magna copia admiſſum in corpus, εὐρείτην » vocavit Philoxenus Cytherius. εὐῤῥείτας οἶνος πάμφωνος, » *vinum large fluens omnis generis voces ciet.* Sic ſaepe τὸ » ῥεῖν non *fluere* ſimpliciter, ſed *ferri cum impetu* ſignificat. » Demoſthenes [pro Coron. T. I. p. 272. ed. Reisk.] τῷ

» Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ λαμπρῷ [πολλῷ habent libri] d
» ῥέοντι καθ' ἡμῶν. Et εὐῤῥείτας ἄνεμος apud poëtas, *ven-*
» *tus vehemens & λαμπρός.* «

Chaeremonis verba vulgo, veluti prorſus ſoluta oratio eſſet, continuo tenore ſcribebantur. E quibus Grotius in Excerpt. p. 849. duos ſenarios confecit huiuſmodi:

Τοῖς χρωμένοις οἶνος παρασκευάζεται
γέλωτα, σοφίαν, εὐμαθίαν, εὐβουλίαν.

Quorum prior utique non erat Athenaeo a me obtrudendus; poſteriorem haud cunctanter adoptare debui, εὐμαθίαν ſcribendo pro vulgato εὐμάθειαν, quod ipſum quidem ferri aliàs potuiſſet, (quemadmodum & πολυμάθεια paſſim tenui ex librorum conſenſu,) ſed nec verſui aptum, & alioquin analogiae minus erat conſentaneum; quippe non a verbo εὐμαθεῖν, quod nullum eſt, ſed ab adiectivo εὐμαθὴς proxime derivatum. Sicut librariorum ſive ignorantia ſive levitas vocales ει & ι frequentiſſime confudit, (quod noſtri librarii in eam potiſſimum partem facere conſueverunt, ut ει pro ι ſoleant ponere;) ſic liberum eſſe debet editori, huiuſmodi praeſertim minutias pro ſuo iudicio, ut res & locus & uſus poſtulare videtur, invitis etiam libris omnibus, fidenter refingere.

» Ion Chius [ſic Casaub.] videtur licentia poëtarum
» *vino* tribuere perſonam. Vocat παῖδα ἄδαμνον, *pue-* e
» *rum indomitum.* Perſius: [III. 3.] *indomitum deſpumare*
» *Falernum.* Sic ſcribendum, vel ἀδάματον: nam ἄδαμον
» vix Graecum eſt. *Puerum* dicit, quia Bacchi ſimulacra
» puerili aut iuvenili facie fingebantur. ταυρωπὸν, propter
» vini robur, aut ebriorum truculentiam: eam enim ob
» cauſſam Bacchum tauro fingebant ſimilem, ut dicitur
» non multo poſt. « — Vide infra, II. 38. e. f. Ἀδαμνὸν (cum accentu in ultima, ut ſcribitur apud Heſychium) nil cunctatus adoptavit Toup Epiſt. Critic. p. 85. ed. Lipſ. ac videtur illud utique rectius eſſe vulgato, a quo quidem non receſſit Grotius in Excerpt. pag. 449. Tenuit idem Grotius in *tertio Ionis verſu* vulgatum ἀερσίπνουν, pro quo tamen cum Caſaub. ἀερσίνοον malles, quod ipſum etiam velut exploratum Toupius accepit. Contulit cum hoc vocabulo Caſaubonus illud Panyſiadis verbum, quod paulo inferius in ſupplemento ad p. 36. d. legitur, μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ: monuitque, emendationi ſuae

quodammodo favere ſcriptam lectionem *ἀερσίπνοον*. At e noſtris codicibus nullus a vulgata ſcriptura diſſenſus enotatus eſt.

a Ad MNESITHEI *vſ.* 8. *καὶ τοῖσιν ἑλκωθεῖσιν* &c. laudavit Caſaubonus in eamdem ſententiam Dioſcoridis verba, quae leguntur lib. V. cap. 6. ſect. *ϡπε'*. ubi *περὶ Δυνάμεως τῶν οἴνων* agitur. Totum iſtud Mneſithei fragmentum ſatis emendatum ad nos pervenit: nonniſi levia quaedam erant corrigenda, quorum pars non tam librariorum culpa,
b quam editorum, minus recte fuerat curata. *Verſ.* 11. Sic edebatur,

εὐθυμίαν φέρει γ' ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς ὕβριν.

ubi integro pede redundabat ſenarius. At *γ'* particulam recte ignorant noſtri mssti: quâ particulâ eiectâ, & voculâ *ἐὰν* in *ἂν* mutatâ, (quorum utrumque iam a Grotio ex mera coniect. factum video) iuſtam nunc menſuram verſus habet; cum e duobus iambicis pedibus, *φέρει γ' ἐὰν δ'*, factus ſit unus anapaeſticus *φέρει ἂν δ'*.

Verſ. 12. Quum ſic eſſet excuſum, *ἐὰν δ' ἶσον ἴσῳ* &c. rurſus claudicabat verſus: cui incommodo ita poteramus mederi, ut iterum *ἂν* pro *ἐὰν* ſcriberemus, quod Iacobs fecit in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. I. pag. 327. At, quoniam non poteſt ſolum, ſed & ſolet a poëtis, in hac ipſa potiſſimum phraſi, penultima brevi uſurpari vocabulum *ἴσος*; (conf. I. 30. f. X. 430. f. & 431. a.) praetuli eam rationem, quam Grotio etiam probatam vidi, ut nonniſi accentum mutarem, *ἴσον* pro *ἶσον* ſcribens. Minus commode vero idem Grotius *προσφέρῃς* ſcripſit pro *προσφέρῃ*, quod rectiſſime dabant libri omnes, ſcilicet in medio genere, cui hic erat locus ex conſtanti ſermonis graeci uſu. Et in eiuſdem Grotii Notas ad h. l. error irrepſit, cum ait, *προσφέρει* olim fuiſſe excuſum, quod in nulla editione legitur.

Verſus 13. ſic vulgo efferebatur:

ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν γε σωμάτων.

nec diſcrepantiae quidquam enotatum e noſtris codicibus. Ubi peſſumdatum prorſus metrum effugiſſe ſubtiliſſimum Grotii ſenſum mireris; ne dicam de *γε* particula, quae iſto loco poſita nullam omnino vim habet, &, ad ſententiam quidem, importune prorſus inſerta eſt. Perſpecte Brunckius noſter, in ora ſui libri, delendam eam particu-

lam, & initio versus ἐ ἂν pro ἂν scribendum, monuit: cui b morem haud dubie gerere debui.

Verf. 15. Ut εἴρηκεν cum Grotio pro vulgato εἴρηκε scriberem, clamabat metrum. Ad rem quod spectat, *Athenienses* fuisse illos, quos *a Pythia iussos esse* ait Mnesitheus *Bacchum* venerari *Medicum*, supra docuit Athenaeus I. 22. e. Latinos versus, quos Graecis Mnesithei subiecimus, Grotii esse, facile intellexerit is cui notum est divinum viri ingenium. Ab eodem Grotio mutuatus sum Latinam interpretationem versuum Eubuli proxime sequentium.

AD CAP. III.

Εὔβουλος δὲ ποιεῖ τὸν Διόνυσον λέγοντα. Quum exstiterit EUBULI fabula, cui titulus Διόνυσος ἢ Σεμέλη erat, praeter Clementem Alex. & Zenobium ipsi etiam Athenaeo memorata; (XI. 460. f.) consentaneum est, ut, ex illa ductos esse versus hic prolatos, cum Grotio Excerpt. p. 649. statuamus. Quare, cum titulos fabularum ab Athenaeo constanter adiectos fuisse constet, & ab Epitomatore solum resectos, haud valde erat verendum, ne ab auctoris manu multum aberrarem, si in ipso contextu Εὔβουλος δ' ἐν Διονύσῳ posuissem. Versus Eubuli leguntur etiam apud Suidam, sub voce Οἶνος. Eosdem suae editioni Graecorum Gnomicorum inseruit Brunck p. 197 sq.

Vs. 1. mendose prorsus in cod. *a.* γίνεται pro γὰρ scriptum; quod eo solum adnotatum volui, quoniam & alibi fortasse, ubi non ita plana res fuerit, eadem permutatio occurrere poterit, e male accepto scripturae compendio orta.

Verf. 3. Pro vulgato ὑγείας, quod & Suidae libri habent, cum Grotio & Brunckio ὑγιείας scripsi, flagitante metro ob primam huius vocabuli brevem.

Verf. 5. Potuit ferri εἰσπιόντες, quod cum editis agnoscit nostrorum codicum alter: itaque tenui cum Grot. & Br. Nec enim, quod nusquam alibi occurrit (quod sciam) hoc verbum, satis id caussae, cur sperneretur, fuit; cum praesertim simillimae compositionis verbo ἐμπίνειν (nempe τὸν οἶνον) non modo poëtae, sed etiam prosaici scriptores usi sint, veluti Plutarch. Sympos. III. 3. Nec vero improbaverim, si quis, haud satis commode *calicem imbibere*, pro *ebibere*, dici existimans, al-

b teram praetulerit scripturam ἐκπιόντες, in quam cum Suidae libris consentit noster cod. *a*. qui, inter multos quidem errores, magnum numerum probatissimarum lectionum, ab aliis librariis corruptarum, integras servavit. (Apud Suidam quidem in vetustis editionibus non ἐκπιόντες, sed ἐκπίνοντες legitur, quod neminem turbaverit.) Caeterum minime me fugit Criticorum ille canon, quo perspecte praecipiunt, *lectionem difficiliorem*, caeteris paribus, *praeferendam esse faciliori*. Sed qui observaverit, quam miris modis, quamque temere & inconstanter & fortuito saepe a planissima apertissimaque auctoris scriptura in nescio quae monstra aberrarint librarii; nae is intelliget, quanta cautione sit opus, ne ista regula abutamur, & meros carbones pro solido auro interdum arripiamus.

c *Vers.* 6. In βαδίζουσ' consentiunt codd. nostri & ed. Ven. cum Suida. βαδίσουσ' erratum erat, ex ed. Bas. in tres Casaubonianas propagatum. τέτρατος, pro τέταρτος, ex ed. Ven. in alias omnes transierat, invitis msstis. Utrumque tamen errorem correxit Casaub. in Animadv. In voce τέτρατος finem sexti versus fecerant editores, cui alium mirae longitudinis subiecere, huiusmodi:

οὐκ ἔθ' ἁμέτερος ἔστ', ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς.

quibus quidem in verbis nihil quidquam mutant Athenaei codices. At apud Suidam οὐκ ἔτι absque apostropho scribitur, ac dein:

ἡμέτερός ἐστιν, ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς.

Quae ob oculos habens, ut videtur, CASAUBONUS *in Animadv.* (nullam licet Suidae mentionem faciens) recte οὐκέτι sexto versui adiiciendum monuit, & *Vers.* 7. pro dorico ἁμέτερος, cui non erat hic locus, ἡμέτερος posuit: tum vero cum eodem Suida ἐστὶν duabus syllabis scribens, cum longiorem iusto etiam tum videret esse versum, duas voculas ὁ δὲ eiecit. Sic prodibat iustus senarius huiusmodi:

ἡμέτερός ἐστιν, ἀλλ' ὕβρεως· πέμπτος, βοῆς.

qui percommode fluens, illud unum incommodi habebat, quod duas voces, quas communi consensu libri omnes Athenaei Suidaeque adposuerant, expulisset. Eas voces tenens Grotius, itemque ἔστ' ex Athenaei libris servans, unius literae levi mutatione (ὕβρεος pro ὕβρεως scribens) metro consuluit. Cuius rationem mihi sequendam putavi, praeeunte etiam Brunckio.

Verſ. 9. *ὁ δ' ὄγδοος, κλήτορος.* Cum verſui, ab *ὄγδοος* c vulgo & in Athenaei libris & apud Suidam incipienti, non conſtaret metrum; Caſaub. in Animadv. praemittere duas voces *ὁ δ'* iuſſit, quod probavit Küſterus, & ego, cur improbarem, cauſſam nullam vidi. Nam quod Grotius, *ὄγδοος ἀνακλήτορος* corrigens, *non bono ſenſu κλήτορος* vulgo ſcriptum ait, id quale ſit fateor me non perſpicere. Eſt apud Heſych. Κλήτωρ· κήρυξ, ἄγγελος, ὑπηρέτης: & Κλητήρ· (paulo quidem diverſâ nominis formâ, ſed per ipſam formam haud abſimili ſignificatu) *ὁ εἰς δίκην καλῶν*: & apud Suidam, Κλητήρ· *ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον*, &c. Perapte igitur *κλήτορες* hic dicuntur *adparitores*, qui *in ius vocant* hos, qui per ebrietatem tumultuantes vulnera aliis inflixerunt: quam in eamdem ſententiam in latina verſione, cum alioquin Grotium ſecutus ſim, hoc loco *octavus eſt lictoris* ſcripſi. Nam, quod *Octavus revocatoris* dedit Grotius, parum commodum id viſum erat: ac ſane, ſi *ἀνακλήτορος* libri dediſſent, non alium ſignificatum huic vocabulo (quod ipſum quidem e nullo vetere ſcriptore adnotatum uſquam reperi) atque ſimplici *κλήτορος* tributurus eram, nitens uſu verbi *ἀνακαλεῖν*, de quo conſuli Lexicon noſtrum Polybianum poteſt. Minus vero etiam morari me debuit, quod *ἀνακλητόρων* in plurali Brunckius, levi de coniectura, ſcripſit.

Vſ. 10. *ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ.* *ποιεῖν* ſcripſere Grot. & Br. quod ſicut lubens accepiſſem, ſi codex aliquis dediſſet, ſic non neceſſarium hoc loco putavi invitis libris obtrudere. At totam iſtam phraſin frigidam iudicavit vir doctus Iacobs, (in Emendationib. in Anthol. Graec. p. 14. & in Animadv. in Anthol. Vol. I. P. II. pag. 97.) & cum ſubſequentibus minus apte cohaerentem; quam ſic refingendam acute ſuſpicatus eſt, *ὅς γε καὶ σφάλλει πόδας*, hac ſententia, *decimus furorem excitat, & bibentem evertit.* Brunckius quidem cum vulgata ſcriptura percommode contulit Ariſtophanis verſus in Veſp. 1253 ſqq. At non diſſimulandum eſt, quod *βάλλειν* hic vulgo legitur, id ipſum, rem & ſententiam ſi ſpectes, iam ſupra in illis verbis *ἕβδομος δ' ὑπωπίων*, & quidem fortius etiam, expreſſum fuiſſe. *Vſ.* 11. *μικρὸν ἀγγεῖον*, *alvum hominis* dici adparet. Pariter *ἀγγεῖον* totum corpus humanum dixit M. Antonin. III. 3. diverſa quidem ratione; ſcilicet quatenus quaſi vas eſt aut animi receptaculum, ut ait Cic. Tuſc.

c l. 22. De verbo *ὑποσκελίζειν vers.* 12. conferri potest Anthol. T. I. pag. 230. num. 38. & quae ad eum locum notavit Iacobs.

Ἐπίχαρμος δ' ἔφη dedere ambo nostri codices pro δὲ φησὶ, quod erat editum. Epicharmi verba habet etiam Suidas in Οἶνος, paucis vel omissis, vel mutatis. Ea quum tam apud Suidam, quam apud Athenaeum, veluti soluta oratione scripta essent, minima mutatione ac fere nulla in iambicos versus tetrametros catalecticos, quales sunt fere qui supersunt Epicharmi, digessit Grotius in Excerpt. p. 481. quem in graecis maxime secutus sum, non item
d hoc loco in latinis. *Vers.* 2. Desunt apud Suidam verba χαρίεν ὥς γε μοι. Apud Athenaeum χάριεν antepenacute editum erat, contra grammaticorum legem. *Vers.* 3. ἐκ πόσιος Suid. ἐκ πόσιος δὲ Grot. Equidem vulgatum tenui ἐκ δὲ πόσιος, quod aeque aptum erat versui. Pro θυανία, θυανεία est apud Suid. & *vs. sq.* θυανείας, quod neminem debet turbare. Ipsum vocabulum, quod nusquam aliâs occurrit, potest a verbo θύω esse derivatum, quatenus *cum impetu veluti furibundus feror* significat. Sed Hesychius, ut Cas. monuit, συανία legisse videtur, quod vocabulum ab illo, sua in serie locatum, exponitur λοιδορία, καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη, quae notio perapte huic loco convenit: apud eumdemque Hes. rursus hanc glossam habemus: Ὑανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. Et συανία hoc loco veram esse scripturam censuere Bochart. Hieroz. P. I. lib. II. c. 34. & Ruhnken. ad Timaeum, voce Ὑηνεῖς.

Pro his quae *Vers.* 4. & 5. posuimus, apud Suidam sic legitur, ἐκ δὲ θυανείας δίκη· ἐκ δὲ δίκης, πέδαι τε &c. in Athenaei libris vero ἐκ δὲ θυανίας, δίκη· ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε &c. unde satis adparebat, quod & alioquin suspicari licuerat, intercidisse integrum gradationis membrum, ἐκ δίκης δὲ καταδίκη: quae verba hoc loco adiicienda esse, post Henr. Stephanum (Thes. Graec. Ling. III. 1165. g.) Casaubonus monuit; eademque Grotius adoptavit, & in latina versione iam expresserat Dalechamp. Verbum 'γένετ' idem Grotius, quo versui constaret mensura, voci δίκη subiecit; nec dubitare se ait, quin ita, ut ab ipso factum, scripserit Epicharmus. *Vers.* 5. Quid sit quod σφάκελος (*gangraena, sphacelus*) medius inter *vincula* & *mulctam* hic nominetur, non magis mihi adsequi datum est, quam cur σφάκελοι in plurali numero

(nisi id ab operis peccatum) posuerit Grotius. Scio, pas- d
sim apud alios auctores perperam a librariis σφάκελος pro φάκελος scriptum reperiri; qua de confusione Valckenarius monuit ad Ammon. p. 220 sq. Est autem φάκελος, *fascis*, sive *fasciculus* quicumque, *lignorum* praesertim aut *sarmentorum:* conf. Suidam, & Thucydidis Interpretes ad II. 77. & Valcken. l. c. Quo vocabulo si constaret usos esse Graecos, ubi de *virgis* sive *baculis* agebatur *in fustigationis supplicio* adhibitis, posset ei percommodus videri hic esse locus. Sed quoniam nullum usquam vestigium illius usus occurrit, probabilior mihi visa est Bocharti coniectura, σφαλλὸς legentis, (sive σφαλὸς malueris, ut est apud Poll.) quod *cippus* latine reddere possis, estque *compedis ligneae* genus aliquod gravius & adstrictius, ut videtur, cuius meminere Hesychius h. v. & Pollux VIII. 72. ita tamen, ut quale fuerit, haud satis adpareat.

Grotii versus, quibus Epicharmi graecos latine reddidit, hi sunt:

A. *Ex sacro convivium,*
ex convivio potatio nata est. B. *Factum gaudeo.*
A. *Ex potatione lusus, ex lusu bacchatio,*
ex bacchatione lis, ex lite condemnatio,
e damnatione mulcta, vincla, sideratio.

PANYASIS duos solum calices citra noxam bibendos concedit. Cum quo conferre iuvabit dictum haud inelegans, quod in Epicteti Fragmentis num. 115. nostrae edit. legitur his verbis: Ἡ ἄμπελος τρεῖς βότρυας φέρει· τὸν μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸν δεύτερον μέθης, τὸν τρίτον ὕβρεως. *Tres uvas fert vitis: primam voluptatis, alteram ebrietatis, tertiam contumeliae.* Panyasidis versus, qui in Athenaei opere integro olim hoc loco legebantur, cum ab Epitomatore hic praetermissi essent, servati sunt cum aliis quibusdam Fragmentis in codicibus nonnullis msstis Epitomes, ubi extremo libro XIII subiecti leguntur. Ibi eos suo in codice, quem deinde ad Casaubonum misit, repererat Dav. Hoeschelius, edideratque in libello, qui Augustae Vindel. 1588. prodiit, cui titulus *S. Ioannis Damasceni Oratio Graeco-Latina* &c. p. 95. Eosdem lectoribus Athenaei promisit Casaubonus se exhibiturum in *Fragmentis Athenaei a se collectis;* quae quidem, quod sciam, lucem numquam viderunt. Nostrum in usum eosdem versus e Codice Parisiensi *a.* idem iuvenis descripsit, cuius diligentiae uni-

d versum adparatum lectionum e Parisiensibus Athenaei Libris excerptarum debemus: quos ego suo loco inserens, cum superioribus verbis ope formulae φησὶ γοῦν, qua similibus in locis uti solet Athenaeus, connectendos putavi.

Vers. 1. Planius utique nonnihil fuerat, si Πρώτην dixisset poëta, quod Hoeschelio placebat: sed videtur eàdem notione Πρῶται posse teneri, ut, qui *primi* obtinuisse *locum* dicuntur, his *primus locus* obvenisse intelligatur. Quod vero *Vers.* 2. idem Hoesch. ἥνπερ ἔτευξαν, pro οἵπερ, maluit, id quidem minime probavi. Videtur is ἔτευξαν ad thema τυγχάνω retulisse, ut *obtinuerunt, nacti sunt,* significaret: quod nec ad sententiam aptum erat, quoniam, postquam ἔλαχον μοῖραν dixit poëta, frigidissime atque otiose prorsus ista duo verba adiecta fuissent: nec vero significatum illum ferebat graeci sermonis usus, secundum quem primus ille aoristus activae vocis nonnisi activam habere notionem potest. Quare οἵπερ ἔτευξαν intellexi *qui* (vel *quippe qui*) *pararunt*, scil. *vinum.* Nempe *Gratias, Horas & Bacchum vinum hominibus parasse* ait Poëta. De *Horis* conf. II. 38. c. *Gratiis* communem cum *Baccho* aram consecratam memorat Pausan. V. 14 extr.

Vers. 5. εἴ τις μὲν πίνοι. Neutram scripturam, quam codices dabant, ferendam fuisse adparet, sive sensum spectes, sive metrum. In με, quod habet Parisiensis codex, perspicua erant voculae μὲν vestigia, quam recepi. Particulae γε non erat hic locus. Deinde in proxima voce prior syllaba esse longa debebat, quae in πίοι brevis erat; quare πίνοι correxi. *Vers.* 6. κύρσαις scribendum fuisse pro κύρσαι, nemo facile dubitaverit. *Vers.* 7. ἐλαύνοι, an ἐλαύνει scribas, perinde fere est. ὅτε τις, sequente optativo, *quoties quis* sonat; cum indicativo, *si quis.* *Vers.* 9. pro κακὰ, quod recte dedit codex noster, καλὰ erat in Hoescheliano; frequentissimo librariorum errore, voces istas quamvis contrarium prorsus significatum habentes inter se permutantium. κακὰ vero Hoeschelius in ora notaverat pro sua emendatione. *Vers.* 14. ἐσθλοῖς τε ξενίοισι &c. Rursus nec ad sensum, nec ad metrum, ullo modo apta erat librorum scriptura. Pro simplici verbo θήσεις, compositum ἐπιθήσεις ex interpretamento irrepserat: praepositio vero ἐν, quam non ferebat syntaxeos ratio, haud dubie in particulam τε, quae eo ipso loco desiderabatur, fuit mutanda.

Proxime *sequentem* eiusdem PANYASIDIS *versum*, Ἐκ γάρ οἱ &c. (pag. 139. lin. 6. nostrae edit.) cum praecedentibus verbis καὶ ἐξῆς περὶ ἀμέτρου οἴνου, iidem codices dedere. Corrige in nostro exemplo accentum: Ἐκ γάρ οἱ oportebat, non Ἐκ γὰρ οἱ. Referenda autem ἐκ praepositio ad verbum ὀπηδεῖ in fine versus, ut sit verbum ἐξοπηδεῖν eadem ratione compositum, eademque notione, qua ἐξακολουθεῖν, Polybio frequentatum.

EURIPIDIS *versiculus*, Πληγὰς ὁ κῶμος &c. quanam sit e fabula ductus, non habeo compertum: in Fragmentis quidem ex Incertis Fabulis apud Musgrav. & Barnes. frustra quaesivi.

AD CAP. IV.

ALEXIDIS *versus* e fabula ductos esse, cui *Demetrius* titulus erat, adnotatur in ora Stobaei Serm. CXIV. de Senectutis Laude, ubi iidem versus (perperam quidem omissis sexto & septimo, cum posteriori hemistychio quinti, & priori octavi) exhibentur; unde eos, tam foede licet truncatos, in suum Florilegium recepit Grotius p. 475. Rursus vero eosdem integros ex Athenaeo idem Grotius Excerptis ex Tragoediis & Comoed. Graec. p. 565. inseruit; cuius latinam versionem, ibidem ex adverso positam, lectoribus Athenaei nostri adposui. Eosdem repetiit Brunck in Gnomicis Graecis p. 183.

Vers. 1. Ὁμοιότατον scripsere Grotius & Brunck cum e Stobaeo; percommode id quidem: sed quoniam, nec male, potuit Athenaeus Ὁμοιότατος scribere, in quod consentiunt libri, tenendum hoc putavi. *Vers.* 2. pro τὸν γὰρ, quod etiam apud Stob. editum est, καὶ γὰρ e cod. msto Stobaei recepit Grot. tenuitque Brunck. *Vers.* 3. recte apud Athen. ut apud Stob. editur πολλή γ' ἀναγκ. Nostri quidem codices πολλή τ' ἀναγκ. habent.

Versus 4. in ed. Ven. & Bas. consentientibus nostris codicibus sic erat scriptus:

πρώτιστον ἀφυβρίσαι τε ἀπανθῆσαι· πάλιν

In Casaubonianis vero editt. hunc in modum:

πρώτιστον ἀφυβρίσαι κ' ἀπανθῆσαι· πάλιν,

In Animadv. vero sic corrigendum censuit Casaub.

πρώτιστον, ἀφρίσαι τε, κ' ἀνθῆσαι, πάλιν

Apud Stobaeum tali modo legebatur:

e *πρώτιστον, ἀφυβρίσαντ', ἀποινήσαντα δὲ*

Grotius in Florileg. ſic edidit:

πρώτιστον, ἀπαφρίσαντ' ἀποινίσαντά τε

In Excerptis vero:

πρώτιστον ἀπαφρίσαντα τ' ἀποινίσαντά τε

Brunckius denique, partim ex Athenaei libris, partim ex Stobaeo, ea quae utrimque res & ratio ſuadebat adſciſcens, talem conſtituit verſum:

πρώτιστον, ἀφυβρίσαι τ'· ἀπανθήσαντα δὲ

Quam ego veriſſimam rationem iudicavi. Verbum ἀφυβρίσαι certe nil opus erat mutare; quod, de *ferociente iuvene* dictum, reſpondet verbo ἀποζέσαι ad vinum proprie pertinente: nec vero intelligi debet ἀφυβρίσαι, ut in Lexicis traditur, *deſiſtere a petulantia;* ſed *ad ſatietatem indulgere petulantiae*, *deſaevire;* quod teutonica lingua aiunt, *die Iugend muſs austoben.* ἀποινεῖν verbum, vel ἀποινίζειν, ignorat graecus ſermo. ἀπανθήσαντα δὲ σκληρὸν γενέσθαι apte in iuvenem convenire videtur, qui, poſtquam primae *pueritiae flos & gratia*, quae ipſam etiam petulantiam comitabatur, *deceſſit*, *durus fit & acerbus;* quemadmodum & in uva aliiſque arborum fructibus, poſtquam decidit flos, inſequens fructus durus ſtatim & acerbus eſt: ſive ad recentis vini flores referre malueris, quibus peractâ effervescentiâ in fundum deiectis, limpidum quidem incipit fieri vinum, ſed *durum* ſtatim eſt *acerbumque*, donec ſuccedente tempore miteſcat.

CYRENAEUM, quem dicit, POETAM, non (ut hoc loco Dalechampius putavit, utque lib. I. p. 2. b. omnes vulgo exiſtimant) *Callimachum* eſſe, ſed ERATOSTHENEM, docuit Caſaubonus ex Heſychio, qui in v. Ναρθηκοπλήρωτον initium primi verſus citans, diſerte Eratoſtheni tribuit. Accedit Stobaei auctoritas, qui integra duo diſtycha habet, Serm. XVIII. περὶ Ἀκρασίας. Tres priores verſus, tacito quidem auctoris nomine, leguntur etiam apud Clement. Alex. in Paedag. lib. II. c. 2. p. m. 115. E recentioribus edidere eoſdem Grotius in Florileg. pag. 97. tum Gnomicorum poëtarum editores, in his Brunck pag. 134. idemque in Analect. T. I. p. 477.

Apud Athenaeum in ed. Caſaub. locus hic ſic erat digeſtus: Κατὰ δὲ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν,

f *Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον* &c.

ubi τοι particula *Vſ.* 1. e Caſauboni ingenio erat adiecta:

nam in ed. Ven. & Baſ. nude *οἶνος πυρὶ* legitur, quae verba ibi non ut initium verſus ſcribuntur, ſed continuo tenore cum ſuperioribus *Κυρηναῖον ποιητὴν*, commate ſolum interpoſito, iunguntur. Nec mssti libri *τοι* agnoſcunt, ſed *ὁ οἶνος* (praemiſſo articulo) habent: quo ſatis declarant, verſus hos ita ab Athenaeo fuiſſe adductos, ut ſuis verbis ſoluta oratione ſententiam exorſus, mox poëtae verbis loqui pergeret; quod & aliâs ſaepe ab eo factum videmus. Caſaubonus initium primi verſus, quale apud ipſum poëtam olim ſcriptum videbatur, exprimere voluit: itaque omiſſo articulo, quem Athenaei codices dabant, inſertâ voculâ *τοι* labans metrum ſuffulſit: quam particulam dein Sylburgius aliique Gnomicorum poëtarum editores tenuere, cum apud Stobaeum, e quo verſus hi in Gnomarum collectionem recepti ſunt, perperam *Οἶνός τε πυρὶ* refragante metro editum eſſet. Potuerant *Οἶνος τῷ πυρὶ* corrigere, quod ex Heſychio Grotius adoptavit, haud ſane incommode. Sed, ecce, eamdem illam *τοι* particulam, quam contra librorum fidem Athenaeo obtruſerat Caſaubonus, e quinque codicibus Stobaeo nuper reſtitutam vidimus a viro docto Nic. Schow, in nova utiliſſimi libri editione; quam non eſſe ad finem perductam, cum feliciſſimis auſpiciis inchoata eſſet, etiam atque etiam dolendum eſt. Denique vero apud Clementem *Οἶνός θ', ὅς πυρὶ* ſcribitur; quod & ipſum, pro eorum ratione, quae apud poëtam fortaſſe praeceſſerant, percommode dictum eſſe potuit. In fine *verſ.* 1. pro *ἄνδρας*, quod apud Athen. & Clementem eſt, *ἄνδρα* e Stobaeo receperunt Gnomicorum editores & Grot. *Verſ.* 3. pro *βοῤῥῆς*, in quod apud Ath. & Stob. conſentiunt libri, *βοῤῥᾶς* ſcriptum video apud Grot. & Br. Ionicam tamen formam etiam Clemens tenuit, apud quem mendoſe quidem *βορέης* legitur in ed. qua utor. Dein pro *τὰ δέ τοι*, *eodem vſ.* 3. commode cum Stobaeo *τὰ δὲ καὶ* legunt Grot. & Gnomicorum editores; eamdemque partic. *καὶ* apud Clementem, cum nude *τὰ δὲ* ſcriptum fuiſſet, adiecit editor Sylburg. f

Cum ALEXIDIS verſibus, qui ſequuntur, contuliſſe iuvabit illos Eubuli, qui ſupra I. 25. f. leguntur. *Vſ.* 1. *Οὐδέν γ' ἔοικ'*. Deeſt in libris noſtris particula poſt *οὐδὲν*, quae videtur ex ingenio adiecta a primo editore, recte id quidem. *Verſ.* 2. Sic vulgo dabant omnes *ὁ μὲν γὰρ ἀπογηρ.* quod & in Grotii Excerpt. p. 595. ſervatum. At

in Notis idem Grotius perſpecte monuit, metri cauſſa voculam γὰρ poſt ἀπογηρ. fuiſſe ponendam. *Vſ.* 4. δάκνει, *mordet:* intellige, *ſua aſperitate & moroſitate offendit.*

a PANYASIDIS verſus ſeptem, Οἶνος γὰρ πυρὶ &c. praemiſſis undecim aliis leguntur etiam apud Stob. tit. XVIII. περὶ Ἀκρασίας, unde eoſdem repraeſentavit Grot. in Floril. p. 101. & Brunck in Analect. T. III. pag. 328. & in Gnom. p. 130. *Vſ.* 1. Deeſt particula γὰρ noſtris msstis.

Verſ. 2. Cum per ſe parum commodum videri debebat illud πάσῃ συνοπηδὸν ἀνίῃ, tum ob nexum cum verſu ſeq. ἐν μὲν γὰρ θαλίης &c. Sed recepturum me peraptam Stobaei ſcripturam, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς, retraxit Suidas, qui ſub voc. Οἶνος priores duos Panyaſidis verſiculos ex Athenaeo citans, nihil a conſtanti librorum noſtrorum ſcriptura recedit; unde probabile fiebat, ex ipſius Deipnoſophiſtae ſtylo lectionem noſtram manaſſe, ſive is memoria lapſus ita ſcripſit, ſive in codice ſuo ita ſcriptum invenerat. Neque deeſſe videbatur ratio, qua haec ipſa lectio defendi utcumque poſſet: quamquam Stobaei ſcripturam firmat etiam alius eiuſdem poëtae verſus, (paulo poſt, lit. b.) ubi ait, ᾧ (ſcil. οἴνῳ) πᾶσαι ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαί. *Vſ.* 3. ἐν μὲν. Intellige ἐν τῷ οἴνῳ ἔνεστι μέρος &c. *Eod.* ἱερὸν μέρος, pro ἐρατὸν, habet Stob.

Vſ. 4. χοροιτυπίης. Homericum vocab. Il. ω'. 261. χοροτυπίης mss. noſtri, invito metro. *Vſ.* 5. δεδεμένον perperam mssti noſtri, neſcio an & alii. Perapte vero δεδευμένον edd. id eſt, *rigati:* qua ratione adfine verbum βρέχειν uſurpatum vidimus, I. 23. a. & ὑποβρέχειν, I. 28. e. Minus commode δεδεγμένον eſt apud Stob. quod tenuere Grot. & Brunck. Quare verſiculum hunc latine ſic Grotius reddidit:

Mente igitur grata Bacchi complectere munus.

Vſ. 6. βορῆς κεκορημένον. βορῇ κεκακωμένον Stob. *Ibid.* ἠΰτε παῖδα ex codicum msstorum cum vetuſtis editionibus conſenſu reſtitui, pro ἠΰτε γῦπα, quod ex Stobaeo praeter neceſſitatem invexerat Caſaub.

Quinque alios *verſiculos*, qui ſequuntur, eiuſdem PANYASIDIS, Οἶνος δὲ θνητοῖσι &c. ex Athenaeo recepit Brunck in Analect. T. III. p. 329. itemque in Gnom. p. 130. praeeunte puto Wintertono, cuius editione Minorum Poëtarum aegre careo. *Verſ.* 1. Sicut ſupra coniunctio γὰρ, ſic hoc loco δὲ, poſt οἶνος, abeſt a noſtris

codicibus. Eiuſmodi coniunctivas particulas initio ver-
ſuum perſaepe ex ingenio adiecisse videtur primus editor,
ubi metri ratio fulcrum tale deſiderabat. *Vſ.* 3. ὀρχησ- b
μοί. ὀρχηθμοὶ Br. *Vſ.* 4. ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. Tranſ-
poſitis verbis, ἀνδρῶν ἀλαπάζει ἀνίας ſcripſit Brunck,
cacophoniam ineſſe cenſens vulgatae ſcripturae, librario
imputandam.

AD CAP. V.

Ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης. ὑπὸ malebam; ſed &
vulgatum ferendum putavi. Vide quae notavimus ad Sim-
plicii Comment. in Epicteti Enchirid. ad p. 41. c. Ἐγ- d
κλινθέντες. A verbo ἐγκλίνω, ἐγκλιθέντες oporte-
bat, apud proſaicum quidem ſcriptorem. Tamen & alibi
ſubinde formâ iſtâ minus legitimâ aoriſti primi paſſ. ver-
bi κλίνω, aut eius compoſitorum, uſos memini noſtros
librarios. At h. l. ipſum verbum parum commode ſtare vi-
detur, cuius nullus mihi ſignificatus innotuit qui apte huc
quadret. Commodum vero fuerit ἐγκληθέντες, *accu-
ſati, ad iudicem delati*; quam ad ſcripturam accedunt et-
iam nonnihil codices noſtri, in quibus ἐγκληνθέντες ſcri-
ptum. Is cuius erat illa domus, illaque ſupellectilia foràs
eiecta, & partim fracta, partim a plebe direpta, nihil prius
habuerat, quam ut rem ad magiſtratus deferret; qui et-
iam mox ipſi in rem praeſentem veniunt, quid iſtuc rei
eſſet cognituri. Itaque coram his cauſſam ſuam agunt iu-
venes, unus culpae participationem a ſe amoliens, alii
neceſſitatem cauſſantes. Verbum ἐπιτιμήσαντες h. l. ex
eorum genere eſt, quae *praegnantia* a Grammaticis non-
nullis vocantur, id eſt, quae alterius cuiuſdam verbi no-
tionem includunt: ſcilicet intelligendum, *cum increpatione
monentes*. Verbum ἔφη in iſta connexione non erat fe- e
rendum; neque dubitare quemquam puto, quin recte in
ἔφησαν mutaverim.

AD CAP. VI.

Οἶνος καὶ ἀλήθεια. *Vinum & veritas*; intellige, *unâ ha-
bitant, & in una ſede morantur*; ut monuit Caſaub. qui &
illud Theocriti adpoſuit, quo reſpexit Deipnoſophiſta:
(ex Idyll. XXIX. 1.)

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλάθεα.

f Sequentia verba, *Theognidis* sunt; e distycho illo: (vs. 491 sq. ed. Br.)

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ'. ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον.

De proverbio, *Ex tripode loqui*, magis pervulgata sententia eorum est, qui ad Delphicum tripodem illud referunt. Utramque interpretationem Erasmus in Adagiis explicavit. Alteram etiam Athenaeus noster tangit in his, quae paulo post sequuntur.

Ἦν γὰρ τὸ ἀρχαῖον. Haec cum nonnullis, quae partim sequuntur, partim praecesserunt, ex Athenaeo repetiit Eustath. ad Iliad. ι'. p. 635. l. 42 sq. *ἐμπυριβήτης.* Vide Iliad. ψ'. 702. *λοετροχόος.* Il. σ'. 346. Od. θ'. 435.

Aeschyli versiculi fortasse ex fabula *Athamante* ducti sunt, quam nominat Noster VII. 316. b. ubi quidem diserte ait, *τρίπουν λέβητα* in accusativo casu scriptum in illa fabula reperiri; quae verba vel paulo ante vel post hoc fragmentum posita esse potuerunt. In priori vers. recte *οἰκεῖος* editum: perperam *οἶκος* mssti.

a *ὁ δ' ἕτερος, ὁ κρατὴρ καλουμ.* Articulum ante *κρατὴρ* delendum notavit Brunck suo in libro; Eustathium, puto, secutus, apud quem ad Il. ι'. p. 635. l. 44. verba ista sic, ut ille voluit, leguntur. Mihi tamen ferendum, adeoque tenendum, vulgatum videbatur. Homeri verba *ἑπτ' ἀπ. τριπ.* habes Il. ι'. 122. ubi *ἀπύρους* bene Scholiastes interpretatur *τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους.*

ὁ τῆς ἀληθείας οἰκεῖος τρίπους. Deletam h. l. vocem *οἰκεῖος* Brunckius volebat; puto, quod sine vi ac sine gratia e proxime sequentibus verbis huc irrepsisse iudicaret. Cuius iudicio libenter ego subscribens, eiicere tamen vocabulum, quod ferri poterat, contra librorum fidem non sum ausus.

Semus, *Delius*, notus Grammaticus, saepe laudatus Nostro; perperam Eleus, pro Delius, dictus apud Suidam. Proprium nomen mendose *Σίμος* pro *Σῆμος* h. l. scripsere librarii.

De vocabulo *τρίπους* alia rursus inter Deipnosophistas incidit disputatio paulo inferius, p. 49. a. sqq. ubi is refertur illius usus, quo *mensam* denotat. Ad hanc vero disputationem, de *tripode* pro *cratere* dicto, videtur pertinuisse illud Antiphanis fragmentum, quod e cod. Paris. in calce

huius ſecundi libri exhibui, in quo diminutivum τριπό-
διον occurrit.

Ephippi verſiculos repetiit Grot. in Excerpt. pag. 679. b
Antiphanis idem ibid. p. 635. Utriſque ſubieci Grotii ver-
ſionem. In ANTIPHANIS fragmento ſententia plana; in
verbis nonnihil difficultatis ineſt. *Verſ.* 2. ἅπαντα bene
edd. πάντα mss. Quod *verſ.* 5. editum erat καὶ τῶν λό- c
γων τ' αὖ, percommodum id quidem videri poterat: ſed
ταῦθ' (ſcil. ἀμφότερα ταῦτα) dederunt mssti libri, tam
noſtri, quam ii quibus Caſaubonus uſus eſt, e quibus ille
eamdem ſcripturam in Animadv. protulit probavitque.
Tum vero *ſeq. verſu* pro ταῦτα, quod erat in editis,
τούτους dabant noſtri codices, & vocabulum πολλοῖς
prorſus ignorabant, quod e primi editoris coniectura ful-
ciendi metri cauſſa adiectum fuiſſe mihi perſuaſi. Itaque
τούτους auctori reſtituens, lacunam, qua laborabat ver-
ſus, multo aptius inſerta voce αὐτοὺς (idem valente
ac ἑαυτοὺς) expleri poſſe putavi; quam tamen, ut ſigni-
ficarem nonniſi e coniectura adpoſitam, uncis incluſi. De-
nique, licet ὥστε etiam cum *indicativo* modo conſtrui
poſſe non ignorarem, (cf. not. p. 36. c. vſ. 10.) in hac
tamen connexione non ferendum fuit verbum finitum
ποιεῖ, ſed in ποιεῖν mutari haud dubie debuit.

AD CAP. VII.

Quae ex PHILOCHORO hic adferuntur, ducta eſſe ex
Ἀτθίδος (id eſt, *Rerum Atticarum*) *libro ſecundo*, docet
Deipnoſophiſta XV. 693. d. ubi pars horum repetitur. De
Amphictyone, vini temperandi rationem a Baccho acci-
piente, conferendus idem IV. 179. e. & praeſertim XV.
675. a. b. Alibi quidem Melampodi adſcribitur illud in-
ventum. II. 45. d. De *Horis* conf. quae ad p. 36. d. no-
tavimus. Propriorum ſacrorum, Horis fieri ſolitorum ab
Athenienſibus, ex eodem Philochoro meminit Noſter XIV.
656. a. Bene αὗται γὰρ edd. οὗτοι γὰρ cod. *a.* αὗταὶ
γὰρ cod. *b.*

Διονύσου τροφοὶ αἱ Νύμφαι. Quod vulgo omnes hic d
dabant Μοῦσαι, id non modo conſtanti veterum tradi-
tioni repugnabat, *Nymphas* Bacchi nutrices perhibenti;
(conf. Caſaub. de Satyr. Poeſ. lib. I. c. 1. p. 35. & Plu-
tarch. Sympoſ. III. 9 extr. & noſtrum Athen. XI. 465.

d a. b. & V. 200. c. d.) ſed & hoc ipſo loco adverſabatur connexioni cum his, quae proxime praecedunt. Sed quod de menda, quae locum hunc obſederat, dubitationem omnem eximebat: in gemino huic loco, XV. 693. e. ubi ex eodem Philochoro eamdem rem repetiit Noſter, veram ſcripturam Νύμφας, quam hic reſtitui, omnes libri tenuere.

Bonum Deum, τὸν Ἀγαθὸν Θεὸν, quem mox dicit, ipſum eſſe Bacchum, diſerte monetur XV. 675. b. τὸ τοῦ Διὸς Σωτῆρος ὄνομα. Hinc *Iovis Servatoris* poculum, cum ſaepe aliàs memoratum Noſtro, tum eo ipſo loco quem modo citavi. δ ι δ α χ ῆ ς καὶ μνήμης. In ed. Ven. & Baſ. ſic erat expreſſum διὰ καὶ . . . μνήμης &c. cum lacuna inter καὶ & μνήμης. In ed. Caſ. διὰ . . . . καὶ μνήμης. Eodemque fere modo in libris manu ſcriptis. Caſaubonus in Animadv. maiori mole ſarturus damnum erat, διά τε τὸν οἰωνὸν καὶ μν. ἐν. ſcribendo; probavit vero dein Ioh. Levinit coniecturam δ ι δ α χ ῆ ς καὶ μν. ἐν. quae mihi & per ſe nulli prorſus dubitationi obnoxia viſa eſt, & eo etiam certior, quod illius haud obſcurum veſtigium in noſtro cod. *a.* ſupereſt; in quo exiguo admodum ſpatio inter δια & καὶ relicto, vox δια accentu caret, ſuperne autem litera χ adſcripta eſt.

Platonis locus ſub finem eſt libri II. de Legib. p. 100. Tom. VIII. ed. Bip.

e Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην δὲ καταστήματος καὶ ταύρῳ παρεικ. Hinc ταυρωπὸν, id eſt, *taurino vultu inſtructum* Bacchum vocavit Ion poëta apud Noſtrum II. 35. e. Eſt enim κ α τ ά σ τ η μ α, *habitus, vultus.* Vide Simplic. in Enchir. p. 415. & 444. noſtrae edit. collatis Epicteti Diſſert. I. 25, 31. & III. 4, 16.

Inſequentibus verbis Alcaeus varios effectus vini, (ut ait Caſaub.) nunc potorem exhilarantis, nunc ad iram provocantis, indicat. Quorum verborum extremum ἀῤῥητουμένος (ſic) efferebatur in ed. Ven. & Baſ. Ex quo Casaub. ſua in ed. ἀῤῥήτου μένος fecit, nihil utique proficiens. Idem dein in Animadv. cum dixiſſet, ſcriptos codices ἀρητυμένοι dare, veram lectionem eſſe ἀ ρ η τ υ μ έ ν ο υ pronunciavit, hac ſententia: *hauſto vino, aliás dulci mellis inſtar, aliás acutiore tribulis & aſperiore.* Statuiſſe igitur videtur verbum ἀρητύω, eiuſdem ſignificationis cum ἀρύω & ἀρύτω: quae quidem verbi forma quod alibi nuſ-

quam occurrit, recte (si quid video) iudicavit vir do- e
ctus, non satis id caussae esse cur a vetustis libris oblatam repudiemus. At, hoc posito, nihilo magis necessarium erat, ut primus casus pluralis numeri cum secundo singularis commutaretur: nam si *ἀρυτύω* est *haurio*, si porro *ἀρυτυμένου* sc. *οἴνου* est *hausto vino*; erit *ἀρυτύμενοι* (sic enim, non *ἀρυτυμένοι* dant nostri codices) in verbo medio, ad normam verborum in *μι* flexo, *haurientes sibi, bibentes*: quod percommode hic stare poterat, subintellecto genitivo partitivo *οἴνου*, pro *οἶνον* vel *οἴνου μέρος*. Nec vero dissimulo, vereri me, ne nimiae sint hae ambages; ac prope absum ut rectâ probem Levinii emendationem *ἀρυτόμενοι*, a Casaubono iuxta cum sua laudatam. *ἀρυτομένου* ad sui libri oram adnotavit Brunck, medium tenens inter Levinum & Casaub. Henricus vero Stephanus quid spectarit, cum *ἀῤῥηκτούμενος* ederet, (in Addendis ad suam Lyricorum editionem) nulla ratione adsequor. Denique, se suspicatum olim esse, significavit Casaubonus, pertinere ad hunc Alcaei locum illam Hesychii glossam, Ἀρηρυγμένου, ἀπηντλημένου. Gallicus interpres *ἄῤῥητον μένος* legit, *mirificam vini virtutem* intelligens: *la vertu incompréhensible, ou inexprimable du vin.*

EURIPIDIS versus est ex Bacch. 742. ubi non neglexere interpretes adnotare Virgilianum illud, e Graeci poëtae dictione expressum, *irasci in cornua discit.* Georgic. III. 232. Ipsam graecam formulam *εἰς κέρας θυμωθεὶς* suam fecit Aelian. Nat. Anim. IV. 35. Quod vero apud Athen. in ed. Ven. & Bas. *καὶ ἐκ κέρως* pro *κ' εἰς κέρας* legitur, ex errore factum est, quem tacite correxit Casaub. consentientibus (ut videtur) in veram lectionem scriptis libris: e nostris certe nulla discessio enotata est.

AD CAP. VIII.

Ἀρίστων ὁ Κῖος. Quod Χῖος bic legebatur, quo signi- f
ficabatur Chius Aristo, Stoicus philosophus, id nonnisi latinorum interpretum, Natalis & Dalechampii, ac dein editoris Casauboni arbitrio factum. Scripti libri cum ed. Ven. & Bas. in Κῖος consentiunt; quo nomine designatur ARISTO CEUS, sive CEIUS, Peripateticus, cuius Ἐρωτικὰ Ὅμοια passim ab Athenaeo citantur: de quo consuli possunt quae collegit Bruckerus in Hist. Philos. T. I. p.

f 852. Ac rectius quidem fortasse fuerat, si ὁ Κεῖος fuisset scriptum, quemadmodum apud Nostrum lib. XIII. 563. f. & I. 3. e. (ubi de Simonide agitur) editum est: sed priore quidem loco (XIII. 563. f.) vetustae nostrae membranae ὁ Κῖος tenent, in quod XV. 674. b. consentiunt libri; sive ea scriptura vetusto librariorum errori debetur, ει & ι confundentium, sive & ipsa per se legitima fuit. Certe & apud Ptolemaeum *Ceos* sive *Cea* insula, in qua natus hic Aristo erat, Κία nominatur, ut monuit Cellar. Geogr. Antiq. T. I. p. 1284.

In ARISTONIS *verbis* uno quidem consensu, quod sciam, libri omnes εὐδίας tenebant, quod *tranquillitatem* vertunt latini Athenaei interpretes. Ac non me fugit quidem, quamquam de *aëris serenitate* aut *maris tranquillitate*, proprie usurpatur hoc vocabulum, posse tamen etiam per tropum orationis ad *tranquillum reipublicae statum*, atque etiam ad *animi tranquillitatem perturbationibus vacui* referri. At sic quidem dici potuerit *animo* vel *vitae* εὐδία inesse; *vino* vero, vel omnino *potui*, inesse εὐδίαν, (ποτὸν ἅμα μὲν γλυκύτητος, ἅμα δ' εὐδίας κοινωνοῦντα) sine absurditate, si quid video, a scriptore certe, qui soluta oratione uteretur, dici non poterat. Quo minus dubitavi εὐωδίας cum Gallico interprete corrigere, cum ea etiam, quae mox sequuntur, (οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας εἰς ταὐτὰ, καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη) levem istam mutationem evidenter desiderare viderentur. Conf. quae de ἀνθοσμίᾳ *vino* supra notavimus ad I. 31. f. Ad vocem κηρία Eustathius, locum hunc citans, (ad Odyss. *ι*. pag. 360 extr. & sq.) adnotavit μέλιτος δηλαδή.

a ANAXANDRIDIS versus, cum nonnullis sequentibus, repetiit ex parte Eustath. loc. c. p. 360. l. 38 sq. Illos, disiectos olim nonnihil, & veluti soluta oratione scriptos, ita digessi, ut in Animadv. praeivit Casaubonus: nec tamen negabo, potuisse Athenaeum suo arbitratu etiam illa verborum serie uti, quam libri exhibent, Τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω. *Vers.* 3. ἑκάστοθ' quidem per apostrophum editum erat, sed exserte ἑκάστοτε dabant codices nostri.

SAPPHUS versum posteriorem, in quo mendose ἔρπεν & οἰνοχοήσων editum erat, ex Eustathio (loc. cit.) & vetustis libris corrigendum esse monuit Casaub. Nostri quidem codd. etiam recte ἔρπιν dabant. Significabat autem ἔρπις *vinum*, Aegyptiorum sermone, ut docet Eustathius:

eodem vero vocabulo, praeter Lesbiam poëtriam, etiam a
Lycophron usus est in Cassand. 579. & Hipponax apud
Tzetzem ad Lycophr. l. c. Apud Deipnosophistam quidem
X. 425. d. ubi iidem Sapphûs versiculi proferuntur, ὄλπιν
pro ἔρπιν legitur. Ex eodem vero Athenaei loco intelligi-
tur, priorem versiculum non integrum h. l. esse addu-
ctum, scilicet initio vocem καδδ' esse praetermissam. Pro
οἰνοχοήσαν, quod h. l. libri omnes habent, est οἰνοχοῆ-
σαι X. 425. d. Utrobique οἰνοχόησε vel οἰνοχόησεν opor-
tebat, ut est apud Eustath. l. c.

'Ο δ' Ὅμηρος. Recte 'Ο δ' ed. Bas. & Cas. pro Οὐ δ', b
quod erat in ed. Ven. & msstis. Sic statim Iliad. α'. 598.
omnibus Diis Deabusque Vulcanus

ᾠνοχόει γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.

Quae ex IBICO adferuntur verba, sunt disiecta membra
poëtae. Eadem ex Athen. citans Eustath. ad Od. ι. pag.
361. ἐννεαπλασίονα scripsit pro ἐννεαπλασίαν.

AD CAP. IX.

In ALEXIDIS versu primo, posterius hemistychium sic erat scriptum, ἄνθρωπός ἐστι κακός. Ubi ita, ut fecimus, transponenda esse verba recte monuit Casaub. quem etiam Grotius secutus est in Excerpt. p. 595. *Vers.* 2. pro συνὼν, ξυνὼν scripsit Grotius, atticâ formâ. *Ibid.* διμάτωρ Βρόμιος. Sic Βάκχε διμάτωρ, Orph. Hym. XLIX. 1. Et Ovid. Metam. IV. 11 sq. *Bacchumque vocant, Bromiumque, -- satumque iterum, solumque bimatrem.* Scilicet ex fabula, secundum quam,

Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo
eripitur, patrioque tener (si credere dignum est)
insuitur femori, maternaque tempora complet:

ut est apud eumdem Ovid. Met. III. 310. conf. Lucian. Dial. Deor. IX extr. Cuius fabulae qui physicam reddere tentarunt rationem, Diodor. Sicul. III. 62. & Phurnut. de Nat. Deor. c. 30. p. 215. his vereor ne non satis feliciter res cesserit.

'Ο δὲ ποιήσας τὸ εἰς Κρατῖνον ἐπιγρ. »Ad oram c
»vetustissimi codicis (ait CASAUB.) erat adscriptum, τοῦ-
»το δὲ Δημητρίου του Ἁλικαρνασσέως φασὶν εἶναι.« Ei-
dem *Demetrio* Halic. tribuitur a Zenobio, Proverb. Cent.
VI. 22. e quo fortasse ductum est illud scholion, a Ca-

c faubono memoratum. Ad *Nicaenetum* auctorem refertur in Anthol. ubi exhibetur T. I. p. 417. ed. Brunck. Alii (Planudes in Anthol. p. 83. ed. H. Steph. Suidas in Ὕδωρ δὲ πίνων, & Mich. Apoſtolius, Prov. Cent. XIX. 77.) aliis tribuunt auctoribus, de quibus monuit Brunck T. III. in Lect. & Emend. p. 96. Confer Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. II. p. 230 ſqq. qui & lectionis varietatem & alia huc facientia adnotavit. Idem Epigramma illuſtravit Toup in Addendis ad Theocr. p. 407. & ante hunc Bentlei ad illa Horatii verba, Epiſt. I. 19.

Priſco ſi credis, Mecaenas docte, Cratino;
nulla placere diu, nec vivere carmina poſſunt,
quae ſcribuntur aquae potoribus.

Cratini poëtae bibacitatem paſſim traduxit Ariſtophanes praeſertim in Pace vſ. 700 ſqq. *Verſ.* 1. mendoſe in noſtris codd. ſcribitur Οἶνός τι χαρίεν πέλει. *Eod.* Pro μέγας eſt ταχὺς apud Zenobium & in eod. Vat. Anthol. quod adoptarunt Bentl. & Br. μέγας tenuit Toup cum Athen. & Anthol. Planud. nec id male, ut mihi quidem viſum erat. *Verſ.* 2. χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις. Sic cum Athen. habet Zenob. & Apoſt. (niſi quod apud Zenob. τίκτῃς ſcribitur:) idque tenuere Bentlei & Toup. καλὸν οὐ τέκοις ἔπος Suid. & Anthol. Plan. οὐδὲν ἂν τέκοι σοφὸν Br. cum Vaticano puto codice. *Verſ.* 3. Ταῦτ' ἔλεγεν. Τοῦτ' ἔλεγεν cod. Vat. Anthol.

Verſ. 5. Perbene τοι γάρ τοι habent edd. apud Athen. quod inde & Bentl. & Toup & Br. accepere. Videtur illud tamen non niſi coniecturae deberi primi editoris. Noſtri quidem codices ambo τοιγαροῦν habent: male id utique, & refragante metro; ſed poteſt οὖν ex ὑπὸ eſſe ortum, quod habet Antholog. tam Planudea, quam Vaticana: at in his quidem dein στεφάνοις ſcribitur, non στεφάνων, ut apud Athen. Caeterum ferat-ne, an minus, graeci ſermonis uſus illam verbi conſtructionem, βρύειν ὑπό τινος aut ὑπό τινι, viderint doctiores: illud interim meminerimus, in omnibus exemplis quae de uſu verbi βρύω adferri vulgo ſolent, conſtanter fere cum dativo caſu illud conſtructum reperiri, perraro cum accuſativo; cum genitivo nuſquam, quod ſciam, niſi hoc loco. Pro vocab. δόμος, quod *medio verſ.* 5. ſequitur apud Noſtrum, quodque hinc Bentl. & Toup & Br. acceperunt, μέγας ſcribitur in Anthol. Planudea & Vatica-

na, quod ex *μέγαρα* ortum acute ſuſpicatus eſt Iacobs. c In fine *eiuſd. verſ.* *κιττῶν*, quod prius edebatur, nonniſi operarum errore in primam editionem irrepſiſſe videtur, in qua ſic expreſſum *κιττῷν*, cum iota ſubſcripto. Certe *κιττῷ*, de quo Caſaub. monuit, dant ambo codices noſtri: ſed proxime pôſt eam vocem neſcio quas alias turbas cient iidem, ante *μέτωπον* alter *τὰ* ſcribens, alter *παρ*. De *hederacea corona* vide quae infra dicuntur XV. 675. c. d.

Verſ. 6. *οἷα* ex Athen. cum Bentl. & Toupio recepit Brunck, pro *ὥσπερ*, quod erat in Anthol. Planud. & Vat. Recte vero monitum eſt a viris doctis, nihil fuiſſe cauſſae, cur *κεκροκωμένον*, quod uno conſenſu dant omnes libri, in *κεκρικωμένον* mutatum Caſaubonus voluerit, quod ille interpretatus erat· *cinctum hederae corona tanquam κρίκῳ* ſive *anulo*. Nam & *croceam* cognominatam *hederam* apud Theocr. legimus, Epigr. III. & Idyll. I. 31. & diſerte Plinius Hiſt. Nat. XVI. 34, 62. docet, eſſe genus *hederae*, *cui ſemen crocatum;* (id eſt, corymbi crocei;) *cuius coronis*, inquit, *poëtae utuntur, foliis minus nigris;* (*χλωροῖς πετάλοις καὶ κορύμβοις* eſt apud Athen. XV. 675.d.) *quam quidam Nyſiam, alii Bacchicam vocant.* Cui gemina fere Dioſcorides habet lib. II. cap. 210. (*κεφ. τσή.* meae ed. & CLXXI. latinae verſ.) Eodemque ſpectat, quod Graeci nonnulli apud Plin. l. c. hederae genus quoddam *Chryſocarpon* vocabant. Quare *εἶχε κιττῷ μέτωπον κεκροκωμένον* idem valet ac *κιττῷ κροκόεντι ἐστεμμένον*, *habebat frontem crocea hedera redimitam*, qualem ipſe Bacchus geſtaverat.

Μάττωνα καὶ Κεράωνα ἥρωας ὑπό τινων μαγείρων ἱδρύσθαι. Eorumdem numinum, Spartae a coquis dedicatorum, rurſus meminit Noſter IV. 173.f. & ſq. ubi pro *ὑπό τινων μαγείρων*, quod hic legitur, eſt *ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων*. quibus verbis ſimul ratio ſignificatur nominum numinibus illis impoſitorum. Nempe, *ἀπὸ τοῦ μάζαν μάττειν*, alterum *Μάττωνα* vocarunt; pro quo nomine, opportune hic poſito, minus commode *Δαίτωνα* eſt IV. 173. f. Contra ibi recte *ἀπὸ τοῦ κεραννύειν* vel *κερᾷν τὸν οἶνον*, alterius nomen *Κεράωνα* ſcriptum exhibent libri omnes & Euſtath. ad Od. *α'*. p. 50. l. 34 & 36. quod ipſum hic pro vulgato *Κέρδωνα* (monente etiam Meurſio in Miſcell. Lacon. lib. I. c. 6.) eo minus dubitavi reponere, quo proclivior librariis erat ex litera A in Δ aberratio; cum prae-

fertim notationem nullam haberet vox Κέρδων huic loco admodum opportunam.

d Quae paulo post sequuntur verba, Ἐκ τροφῆς ξηρᾶς &c. e Poëta aliquo ducta esse existimavit interpres Dalechampius; quod equidem nec negare ausim, nec adfirmare. HOMERI verba illa Πῇ ἔβαν &c. ducta sunt ex Il. θ'. 229-232. ita quidem, ut plura omissa sint, & nonnulla etiam leviter immutata: quod & aliâs haud ita raro, non modo in Epitome, sed & in pleniore opere factum a Deipnosophista videmus. Exhibui autem ista verba, qualia dedere nostri codices; cum quibus consentiunt editiones veteres, nisi quod in his extrema verba sic scripta, κρητῆρας οἴνου ἐπιστεφέας, pro quibus *in msstis* est οἴνου κρατῆρας ἐπιστεφέας: quae postrema verba quum & ipsa sic in contextu nostro posita voluissem, per errorem factum est, ut altera scriptura irreperet. Casaubonus sua auctoritate priores duos, qui apud Homerum leguntur, versus integros edidit:

Πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ 'φάμεν εἶναι ἄριστοι,
Ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,

tum vero duos posteriores Homericos in hunc sesquiversum parum ἀρτίποδα (ut ipse in Animadv. fatetur) redactos subiecit,

ἔσθοντες κρέα πολλὰ, καὶ πίνοντες κρητῆρας
οἴνου ἐπιστεφέας.

De ARISTARCHI censura in istum Homeri locum vide quae Wolfius monuit in Prolegom. in Homer. pag. 281. Ad verba quod spectat, ὑπὲρ κρεωφαγίας tenent libri omnes, perincommode utique; quasi *de carnis usu gloriantes Graecos faceret ille versus*. Nam ὑπὲρ, ut recte CASAUB. monuit, in ista locutione rem notat, quam ostentator sibi tribuit. Atqui non gloriantur apud Homerum Graeci de carnium esu, sed de sua virtute, qua unusquisque ipsorum adversus centenos ducenosque Troianorum staturum se in pugna praedicabat. Neque vero ipsa Aristarchi ratiocinatio, quae e verbis proxime sequentibus satis perspicua est, patitur, ut illum statuamus Homerico versui sensum eum tribuere, quem verba ὑπὲρ κρεωφαγίας indicabant. Nam hoc plane dicit Criticus ille, iactantiam, ludum & iocum non tam ex carnium largo usu solere nasci, quam e vino & compotatione. (conf. Clark & Ernest. ad Homer. l. c.) Quare pro ὑπὲρ perspecte

Casaubonus ὑπὸ scribendum censuit, quo caussa notare- d tur, e qua ortam esse iactantiam, ex Aristarchi interpretatione, dixisset Homerus. Eâdem sententiâ praepositione ἐκ usus est, de eadem re loquens, atque eamdem haud dubie Aristarchi censuram respiciens, Scholiastes codicis Veneti a Villoisonio editus, cum ad illum vers. ἔσθοντες κρέα πολλὰ &c. haec adnotavit: Περιττὸς ὁ στίχος· ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ ἐσθίειν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει. Eamdem autem vim cum praepositione ἐκ in ista constructione sermonis habet ὑπὸ, quam cum ὑπὲρ confuderunt librarii. Nisi forsan pro ὑπὲρ apud Nostrum παρὰ κρεωφαγίαν malueris, quod eadem ratione dici poterat, qua παρὰ δεῖπνον dicunt Graeci, aut παρὰ τὴν δίαιταν, *in coena*, *inter epulas*. Caeterum ad alia, quae hic scripsit Casaubonus, quae nunc non moror, consuli possunt (si tanti videtur) quae respondit Palmerius in Exerc. in Auctores Graec. p. m. 483.

A D C A P. X.

Bacchylidis carmen ex Athenaeo exhibuit H. Ste- e phanus aliique in Lyricorum Fragmentis, tum Brunck in Analect. Tom. I. pag. 151. nuperque Car. Dav. Ilgen, animadversionibus illustratum, in Scoliis, s. Carminibus Convival. Graecor. num. XLVI. p. 237 sqq.

Vers. 1. ἀνάγκα recte dedere mssti nostri, ut edidit Brunck, pro ἀνάγκη quod apud Athen. editum erat. Dein γευομένα habebat ed. Venet. & posteriores omnes, nisi quod temere γευόμενα antepenacute scriptum est in ed. Bas. indeque in prima Casauboniana. Monuit vero ad h. l. Casaub. » σευομένα κυλίκων habent membranae anti» quitatis venerandae: non possum interpretari, nisi prae» positionem ἐκ vel ἀπὸ adiicias: *O dulcis necessitas quae* » *venis & oreris e poculis*; nam σευομένη nihil aliud quam » πορευομένη & ὁρμῶσα. Accedam lubens ad libros alios, » ubi γευομένα: sed eligant doctiores. « — Isti *libri alii*, quos dicit, fortasse non sunt alii nisi ipsae vetustae, quas dixi, editiones: suspicatusque sum, lectionem istam γευομένα ingenio deberi primi editoris. Certe σευομένα cum Casauboni membranis dant etiam ambo nostri codices: idque merito cum Scaligero ad Tibull. III. 6. & H. Stephano, tenuere Brunck aliique. Iungenda autem

e intelligit Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. I. pag. 284 seq. duo verba ἀνάγκη κυλίκων, totumque versum primum sic interpretatur, *Blanda illa potandi necessitas, ubi exoritur.* Eumdem versum Ilgen, ἀνάγκην *tormentum* intelligens, in hunc modum vertit, *Lene tormentum, quod admovent calices;* contulitque cum his illa Horatii verba, Od. III. 21, 12.

Tu lene tormentum ingenio admoves
plerumque duro;

quae tamen in longe aliam sententiam solent accipere interpretes. Mihi media via incedendum visum erat, vocabulum ἀνάγκη usitatiori notione accipiendo, genitivum vero κυλίκων (subintellecta ἐκ vel ἀπὸ praepositione) ad verbum σευομένα referendo; ut, *suavis necessitas ingruens e calicibus*, intelligeretur *vis illa, qua pleni calices hominem vini amantem non invitant modo, sed paene attrahunt ad se;* cui vi nec resistere ille potest, nec vellet, si posset; sive *ipsam vim vini* intelligere malueris, *quae potantem abripit non invitum.*

Vers. 2. Θάλπησι θυμὸν Κύπριδος, *incalescere facit animum Venere.* Θάλπησι pro θάλπει, insolentiori forma, a verbo θάλπημι ex θαλπέω facto, cuius vestigium servavit Etymologus in 'Οκνείω pag. 620. ubi confert inter se ὀκνείω, ῥιγείω, θαλπείω. Quorum verborum sicut priora duo ex ὀκνέω & ῥιγέω orta sunt, sic θαλπείω ex θαλπέω natum intelligi debet; quamquam paulo aliter haec tradit Grammaticus ille, doctrina quidem abundans, sed in explicandis analogiis saepe parum feliciter versari solitus. Ante Κύπριδος interpunxit orationem Brunckius, ut cohaererent ista verba, Κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει φρένας. Quae ratio, ut recte monuit Ilgen, minus apte convenit cum sequentibus, quae non ad *Veneris spem*, sed ad *spem in universum*, inter pocula excitatam inflammatamque, pertinent. Aliam rationem Iacobs iniit, sic scribendum proponens:

θάλπησι θυμὸν Κύπριδος·
ἐ λ π ί δ ι' αἰθύσσει δὲ φρένας
χ α ρ ᾶ μιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.

Sed istos motus neutiquam desiderare hic locus videtur, satis apte commodeque se habens qualis in consentientibus Athenaei libris legitur.

Ad *Vers.* 3 & *seqq.* opportune adnotarunt viri docti si-

milia latinorum poëtarum dicta de *Spe inter pocula mentem hominis ad quaeque sibi promittenda erigente, curasque omnes pellente*; qualia sunt Horat. Od. III. 21, 17 sqq. IV. 12, 19 sq. Epist. I. 5, 19 sqq. Ovid. Art. Am. I. 237 sqq. quorum partem iam ad Diphili carmen p. 35. d. citavimus.

Ad *Vers.* 5 *sq.* adnotavit vir doctus apud Ilgen illud f
Anacreontis, *ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις φέρειν ἔδωκα λύπας*, quod exstat vs. 1035 sq. in ed. Barn. cum quo iungi possunt quae ibid. vs. 606 sqq. leguntur. *Vers.* 7. Αὐτὸς est *solus*; nempe ὁ *πίνων*, ex vs. ult. vel is cui spes inter pocula animum incendit, ex vs. 3 sq. *Vers.* 10. Pro *μοναρχήσειν* commodius & ad sensum & ad metrum iudicavit Ilgen, si *μοναρχέειν* scriberetur; quod ipsum & in contextum recipere non dubitavit.

Vers. 13. Ad *αἰγλήεντα* intell. *πόντον*. Eâdem notione *μαρμαρέην ἅλα* Homerus dixit. Ista vero ellipsis si cui durior videtur, videat possit-ne *αἰγλήεντα* ad *μέγιστον πλοῦτον* referri: quod quidem si nullum incommodum haberet, percommode *κατ'* ad verbum *ἄγουσι* referretur, ut intelligeretur *κατάγουσι*, *domum advehunt*, *in portum advehunt*. *Vers.* 14. pro *ἀπ'* Αἰγύπτου mendose *ἐπ'* Αἰγ. habent nostri codices. *Ibidem* cum in ed. Cas. *ἄγουσι* expressum esset, Brunckius elisâ ultimâ vocali *ἄγουσ'* edidit: quod sine caussa idonea factum Ilgen censuit; versum esse monens dactylicum trimetrum hypercatalecticum, vel, si media vocis Αἰγύπτου corripiatur, logaoedicum. Ego, qui in doctrina de Lyricorum metro prorsus me hospitem debeo profiteri, quaestionem illam iudicare non praesumens, cum vidissem illud *ἄγουσι* temere ex ed. Bas. in editionem Casaub. irrepsisse, satis habui *ἄγουσιν* e Veneta restituere.

Vers. ult. Vulgo sic scribebatur,. *ὧς πίνοντος* &c. pro quo ὃς edidit Brunck, pronomine ad *πλοῦτον* relato; parum quidem commode. Vulgatam scripturam tenendam Iacobs censuit, eâdem sententiâ quam in latina versione cum Ilgenio expressi: sed in hanc sententiam cum eodem Ilgenio *ὧς* particula accentu fuit notanda, quo idem atque *οὕτως* valeret.

Sophoclis versus iustam iambi mensuram habet, cui a
primus pes demtus. Eum inter Fragm. ex incertis Fabulis retulit Brunck p. 39. num. XXXIX.

a Quod ait, *alios poëtas* (quos videtur ab Homero, rege poëtarum, quem mox nominat, diſtinguere) *vinum dixiſſe εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης*, monuit CASAUBONUS, oblitum videri Athenaeum, verba iſta in Iliade legi, (nempe γ'. 246.) Heſiodum vero (vſ. 720. ed. Br.) *fruges*, non *vinum*, *εὔφρονα καρπὸν* adpellare. Fortaſſe vero alii ſequiores poëtae illam ipſam dictionem ab Homero mutuati ſunt.

In *principis Poëtae* verbis quae ſequuntur, iſta duo, quae uncis incluſi, nec veteres Athenaei editiones, nec noſtri codices mssti agnoſcunt: videturque illa rurſus Caſaubonus (quemadmodum ea, de quibus ad p. 39. d. dixi) ſua auctoritate adieciſſe. Potuerat ea conſulto praetermittere ipſe Athenaeus; potuit etiam Epitomator, ab Athenaeo adiecta, brevitatis ſtudio reſecare.

AD CAP. XI.

Mira videri poterat dictio illa *ἡ κωμῳδίας εὕρεσις - - εὑρέθη*: quae tamen, verum ſi quaeris, talis eſt, ut ab optimorum auctorum uſu neutiquam abhorreat.

b *ἐν Ἰ κ α ρ ί ῳ τῆς Ἀττικῆς.* »Locus Atticae, ubi dicitur »inventa eſſe tragoedia, *Icaria* dicebatur. Itaque ſcribe *ἐν* »*Ἰ κ α ρ ί ᾳ*, non *Ἰκαρίῳ*. Stephanus: *Ἰκαρία, δῆμος Αἰ*»*γηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠριγόνης.*« Sic CASAUB. cui ne obtemperarem, Suidas vetuit; apud quem in voc. *Θέσπις* haec leguntur: *Θέσπις, Ἰκαρίου, πόλεως Ἀττικῆς.* Quae verba, quamquam nec ipſa ſuſpicione mendi carent, (de qua vide Reineſ. Variar. Lect. lib. III. p. 364.) tamen eodem modo repeτuntur apud Eudociam p. 232. Accedebatque Plinius, qui in Attica *Icarium* montem commemorat, IV. 7, 11. nulla *Icariae* facta mentione.

τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία. Hinc Heſych. *τρυγῳδεῖν, κωμῳδεῖν.* ubi vide loca ab Interpretibus laudata. Praeſertim vero conſulendus Bentlei in Diſſert. *upon the Epistles of Phalaris* p. 298 ſqq. ubi *τρυγῳδῶν* pro vulgato *τραγῳδῶν* reſtituendum Athenaeo XII. 551. c. docuit. Caſaubonus de Satyrica Poëſi l. 1. p. 22. poſt *ἐκλήθη* cenſuerat *καὶ ἡ τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία* ſcriptum oportuiſſe: quod nullo modo neceſſe eſſe videtur.

Euripidis verſiculi in Bacchis leguntur num. 771 ſqq.

ANTIPHANIS fragmentum in duos hos ſenarios redegit Grotius Excerpt. p. 635.

Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἄνθρωπος, ἀμελής
τις γίνετ', ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός. C

Ibi ἐμπιπλάμενος intelligunt interpretes *vino se explens*; quod si verum est, recte etiam (vi oppositionis) ὑποπίνων *parcius bibens*, *paulum adbibens*, fuerint interpretati. Attamen aliàs ὑποπίνειν, *largiter*, *gnaviter bibere* significat, aut certe, generatim, *potare*, *potui indulgere*; & ὑποπιὼν, *bene potus*. Itaque videndum, ne, eadem notione accipiendo h. l. verbum ὑποπίνων, (*sedulo bibens*, *largiter se proluens*,) superius illud ἐμπιπλάμενος non de *bibente* sit accipiendum, sed de eo *qui cibo ventrem implet*; qui & vulgatissimus est illius verbi usus, & huic loco perapte conveniens. *Qui cibis continue ventrem implet, fit piger & negligens; qui vino se probe proluit, admodum fit industrius.*

Difficultate non carent ALEXIDIS *versus*, Οὐ μεθύω τὴν φρόνησιν, &c. quos qui apud poëtam pronunciabat, is hoc voluit: (ut ait CASAUB.) » *se vini potui tantisper in-* » *dulgere, donec adhuc lingua non titubet, sed articulate voces* » *possit proferre; nedum ut ad dementiam usque se ingurgitet.* « Trochaicos esse versus, recte idem monuit Casaubonus: at statim initio, quod ille non observasse videtur, claudicat prior versiculus, ob brevem syllabam θυ in μεθύω. Cui incommodo in promtu foret remedium, si pro μεθύω posset μεθύσκω scribi, hac notione, *non inebrio mentem & intelligentiam meam*: sive μεθύσκω non modo activum & transitivum, (ut aiunt grammatici) sed etiam neutralem & intransitivum habere significatum potest, ut μεθύσκω τὴν φρόνησιν idem valeat, ac μεθύω κατὰ τὴν φρόνησιν. Quorum si neutrum placeat, coniectare licebit, fuisse apud poëtam versum interiectâ post μεθύω particulà δὲ vel γε suffultum; eamque particulam sive librariorum aut Epitomatoris culpa, sive etiam ab ipso Athenaeo, ut saepe aliàs factum videmus, fuisse praetermissam. Aliam viam Grotius iniit, Οὐ μεθίω τὴν φρ. scribens: qua ratione versui quidem bene consultum video, non item sententiae. Nam quod ille verba ista sic interpretatus est, *Doctus esse non laboro*; prorsus contrarium dicunt graeca ab ipso posita: quandoquidem μεθίω per se, absque negatione, *non laboro*, *non curo*, significat; quam in partem & Suidas & Hesychius μεθίει, ἀμελεῖ interpretantur. Praeterea, sententiam istam si sequaris a Grotio expressam, nulla prorsus superest ratio, cur versus isti hoc lo-

cco, cum quo nihil commune habent, fuerint ab Athenaeo adducti. *Eodem* priori *versu* pro τοιοῦτον, Caf. τοσοῦτον maluerat: at id quidem nec necessarium admodum erat, & metro adversabatur. *Posteriore versu*, cum ait,

τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα,

illud τὸ διορίζεσθαι, quod ad orationis structuram adtinet, percommode se haberet, si in priori versu valeret Grotii ratio: *Doctrinam non curo, - - hoc unum curo.* Ex aliorum vero interpretum ratione, quam & nos (cum certius nihil haberemus) secuti sumus, impedita utique est orationis structura, nec commodus ipse sensus admodum expeditusque. Plana, puto, forent omnia, si, pro τὸ διορίζεσθαι, οὐ διορίζεσθαι legeretur; unde haec prodiret sententia:

Non ebrius ita sum, ut mentis non sim compos; sed eatenus solum,
ut non possim distincte literas omnes pronunciare.

διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα dicit, quod in eadem re διορθοῦν τὴν λέξιν Aristoteles dixit, Problem. sect. III. quaest. 31. Pro τὰ γράμματα malles quidem τὰ ῥήματα, quod ipsum etiam peraptum metro foret: sed agebatur fortasse in Alexidis fabula, de *scripto* quodam, quod clara voce praelegere debuerat is qui hic loquitur; quam in sententiam, cum Grotio, vocabulum hoc interpretatus sum. Caeterum satis etiam constat, labantem ebrii hominis linguam in aliis magis *literis*, quam in aliis, pronunciandis solere offendere. Dalechampius vero, eodem vocabulo γράμματα, ut videtur, commotus, τῷ στόματι in τῷ ὄμματι mutavit, sic vertens:

Literas ut oculis certo queam discernere.

Quod Grotius, in Notis ad istos Antiphanis versus, ait, *male apud Athenaeum* βέβαιος *scribi*, id nonnisi Basileensem editionem ferit, in qua mendose βεβαῖος expressum.

In *Etymologia vocabuli* θαλία, monuit Casaubonus, perperam Dalechampium ηὐλίζοντο legisse, pro ἡλίζοντο, quod est ab ἁλίζομαι, *congregor*; cui cognatum etiam nomen ἁλία, *congregatio*, *coetus*, ionice ἁλίη, Herodoto frequentatum est. Et ἡλίζοντο recte quidem iam in ed. Ven. erat expressum: caeterum non dissimulandum, vocalem υ in msstis nostris esse adiectam, sed ita tamen, ut asper spiritus adpositus (ηὑλίζοντο) mendam prodat. Ipsum no-

men, quod *comessationes* significat, perinde est, θαλίας scribas cum editis, an θαλείας cum nostris codicibus: tenui priorem formam, ut frequentiorem, & magis (ut videtur) legitimam; in quam & alibi libri nostri consentiunt, velut XII. 532. f. De perpetua confusione vocalium ει & ι, quae in eisdem libris nostris obtinet, iam saepe monui. Homericum δαῖτα θάλειαν supra etiam I. 3. d. citaverat Noster.

In *Aristotelis* verbis, nisi aliud quid turbatum aut imperite omissum est, ad τὸ δὲ μεθύειν φησὶν intelligendum e superioribus fuerit verbum ὀνομάσθαι: tum vero, pro τὸ μετὰ τὸ θύειν, oportebat διὰ τὸ μετὰ τὸ θύειν, aut aliquid in eamdem sententiam. Sic demum deinde pronomen αὐτῷ, quod aliâs nil habet quo referatur, ad ipsum τὸ μεθύειν commode referetur; ut χρῆσθαι αὐτῷ (scil. τῷ μεθύειν) sit *vino indulgere*. d

AD CAP. XII.

Si cui subit mirari, ex abrupto huc adduci illos EURIPIDIS *versus* Θεοῖσι μικρὰ &c. is cogitet, (quod per totum Librum primum secundumque numquam obliviscendum) non ipsum Athenaei opus, sed *Epitomen* hanc esse, in qua resecta sunt multa, quae universae disputationis gressum connexionemque erant illustratura. Ipsum *Euripidis* fragmentum quinque versibus ab initio auctum exhibet Stobaeus Serm. XCV. in Συγκρίσει Πενίας καὶ Πλούτου, ubi simul docet, ex fabula desumtum cui *Danaë* titulus fuit. Inde in Florilegium suum recepit Grotius pag. 391. & in Euripidis Fragmentis posuit Barnes. p. 443. & Musgrav. p. 559. In *priori vers.* post μικρὰ apud Stob. recte inserta est vox χειρὶ, ad versum necessaria, quae, nullo sententiae incommodo praetermitti ab Athenaeo potuit. Ex vulgata quidem apud Stobaeum scriptura, iuncta intelligebantur verba μικρᾷ χειρὶ, quasi *parca manu* dixisset poëta: sed, μικρὰ ex Athenaeo tenendum, & ad τέλη referendum, monuit Musgravius; χειρὶ θύοντας, illos intelligens, qui tribus digitis (ut est apud Aristophan. Vesp. 95.) aris thura iniiciunt. Et eadem quidem ratione in Stobaei optimo codice msto Parisiensi, e quo olim omnia poëtarum loca cum Florilegio Grotiano diligenter contulit Brunckius noster, non μικρᾷ scriptum est, sed μικρὰ,

d prorsus ut apud Athenaeum, & ex hoc apud Eustath. ad Iliad. μ'. 847, 48.

Ad eadem EURIPIDIS verba, tum ad id quod *de vocabuli τέλος significatione* mox traditur apud Nostrum, non praeterire hoc loco debeo quae sunt a CASAUBONO adnotata. »Τέλη μικρὰ (inquit) in Euripidis versu, *minores »sunt hostiae, & minoris impensae*: haec nominis ratio. »Alioqui τέλος pro *hostia* non dicitur: etsi scio, prodi-»tum esse contrarium ab antiquis grammaticis, qui omnes »secuti sunt auctoritatem Athenaei, aut illius unde ipse »habet. Mihi vero & absurdum videtur & ridiculum quod »scribitur hic ab auctore, τέλος significare θυσίαν in eo »quem profert Homeri loco ex principio noni libri Odys-»seae. [Od. ι. 5 sq.] Atque ego mirari satis nequeo, »tam φορτικὴν interpretationem tam erudito viro probari »potuisse. Melius illi, qui τέλος in illo versu accipiunt ut »apud philosophos, cum in morali disciplina de *finibus* »disputatur. Etenim dubitari non potest, illud ultimum, »quo omnia consilia & vota nostra referuntur, ea vo-»ce hic a poëta intelligi. Est sane familiaris ionice scri-»bentibus dictio τέλος, quae saepe nihil sonat aliud, »quam χρῆμα, *res*. τέλος θανάτου, *res mortis*, pro *morte*, »saepe apud Homerum & Hippocratem: ut *res volupta-»tum* Plauto, pro *voluptates*. Hoc etiam modo exponas »recte οὐδὲν τέλος χαριέστερον, *res nulla gratior.*« — Haec ille. Alia exempla similis usus vocabuli τέλος collegit Perizon. ad Aelian. Var. Hist. III. 43. laudatus ab Ernest. ad Homer. l. c. Quibus tamen in exemplis vocabulum illud plerumque non exuit vulgatissimam eam notionem, qua *finem*, *exitum*, *eventum* denotat: & apud Homerum quidem l. c. commodissime *eventum* interpretabimur. Apud Euripidem vero videndum, ne recte τέλος pro *sacrificio* vel *munere Diis oblato* ea ratione accipi possit, quod sit veluti *tributum* quod Deo ab homine solvitur. Caeterum, quod iam saepe monui, haud satis observatum Casaubono, recordentur velim Athenaei lectores, ne, si quid etiam oppido absurde dictum in his libris repererint, statim in ipsum Athenaeum absurditatis illius conferant culpam. Plurima quippe nonnisi historice, ut sic dicam, ab hoc scriptore proferuntur, id est, ut aliorum sententias exponat, suo non interposito iudicio: multa item sic proponuntur, ut inducatur deinde alia persona, quae con-

tra disputat, superioremque confutat sententiam: sed haec ipsa praesertim operis oeconomia minus conspicua est in duobus prioribus libris, quorum Epitomator personarum partes plerumque non distinxit, magnamque partem eorum, quae a diversis personis dicta Athenaeus retulerat, praetermisit.

In ALEXIDIS *vers.* 1. adiiciendam in fine vocem ἀεὶ monuerat Casaub. eamque recepit Grotius in Excerpt. p. 597. Quae ratio explendi mutilatum versum adeo certa olim mihi visa erat, ut praeeuntes illos viros sequi non dubitaverim. Voculam istam AEI a praecedente verbo ΔEI, simillimis fere ductibus scripto, expulsam fuisse, mihi persuaseram. In *Vers.* 2. nihil mutandum Casaubonus adnotavit, nisi quod ποεῖν pro ποιεῖν scriberet; quod non erat necessarium: nam sicut vs. 4. syllaba ποι in πεποίηκεν brevis est ob sequentem vocalem, sic & hoc loco in ποιεῖν. Nec tamen legitime fluit versus, ob spondaeum, τὴν τοῦ, in quarta iambi sede. Quare qui iustum habere versum cupit, accipiat Grotii emendationem; ni minori molimine sic maluerit legere:

φανεράν τε τὴν δόσιν ποιεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ.

Sed ecce, nullâ prorsus mutatione verbis illatâ posse & primum & secundum versum in ordinem cogi, docuit Hermannus in libro de Metris Poëtar. Graec. & Roman. p. 165. sic scribendo:

- - - - Τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς
δεῖ ζῆν, φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ Θεοῦ
ποιεῖν. —

Cuius rationem lubens secutus essem, si ea, quae sequuntur, (de quibus mox) pariter nobis probasset vir doctus.

Versus 3. & 4. sic editi legebantur:

Ὁ γὰρ δεδωκὼς τ' ἀγαθὰ, τὸν μὲν ὧν
πεποίηκεν, οἴεται χάριν τινὰ
ἔχειν ἑαυτῷ.

Quos Casaub. in hunc modum refictos voluit:

Ὁ γὰρ δεδωκὼς τ' ἀγαθὰ δαίμων, τὸν μὲν ὧν
πεποίηκεν αὐτὸς οἴεται χάριν τινὰ &c.

Grotii emendationem ipsi contextui subiectam dedi, cuius sententiam ille latinis versibus sic expressit:

Nam qui beneficii est auctor, hunc, qui sic agit
utique novit [sc. qui *novit uti* beneficio] *gratiae nonnil sibi*
habere credit.

e Quod vero idem Grotius ait, *in aliis libris* apud Athenaeum *πεποίηκεν αὐτὸς οἴεται legi*, id ſi de ſcriptis libris intellexit, deceptus eſt eo quod in ora ed. Caſ. anni 1612. (ſicut & in poſtrema, quae anno 1657. prodiit) *γρ. αὐτὸς οἴεται* notatum eſt. Quâ notâ ſaepe deceptos doctiſſimos viros video, ut illas marginales lectiones e ſcriptis libris aut certe e vetuſtis editionibus ductas eſſe exiſtiment; quarum longe plurima pars, ſicut & ea ipſa lectio, de qua hic agitur, nonniſi ingenio debetur Caſauboni, & coniecturae in Animadverſionibus ab illo propoſitae. In *quarto* quidem *verſu* nihil variant editi libri; nec ab editis quidquam diſſentiunt manuſcripti. Sed in *tertio*, noſtri codices ambo non *τὸν μὲν*, ſed *τῶν μὲν* dabant: quod ego accipiens, utrumque verſum ita conſtitui, ut a poëta ſcriptum fuiſſe ſuſpicatus eram; adhibita quidem ea cautione, ut verba ex ingenio adiecta uncis includerem, cum praeſertim eadem verba, ſi vel maxime eis uſum eſſe poëtam conſtaret, tamen conſulto ab Athenaeo praetermiſſa videri poſſent, quoniam abſque his etiam ſententia reliquis verbis conſtabat. Illud quoque, leviuſculum quidem, obſervabit lector metri ſtudioſus, quod *verſu tertio* pro *τ' ἀγαθὰ*, quod erat in editis, *τἀγαθὰ* cum Grotio ſcripſi, ut prima ſyllaba, quae in altera ſcriptura brevis erat, per craſin longa fieret. Naturalem orationis ſtructuram talem conceperam: Ὁ *γὰρ δεδωκὼς τἀγαθὰ, οἴεται, τούτους* (ſcil. *εἷς ἔδωκεν αὐτὰ*) *ἔχειν ἑαυτῷ χάριν τινὰ τῶν* (i. e. *τούτων*) *ὧν* (attice pro ἃ) *πεποίηκεν αὐτούς*. ubi *ἀγαθὰ ποιεῖν τινα* eodem modo dictum putavi, atque vulgo *εὖ ποιεῖν τινα* dicere graeci conſueverunt. Hermannus l. c. eoſdem verſus ita digeſſit:

ποιεῖν· ὁ γὰρ δαίμων δεδωκὼς τἀγαθὰ
αὐτὸν μὲν ὧν πεποίηκεν οἴεται χάριν
τιν' ἔχειν ἑαυτῷ &c.

Ubi, ne de vocabulo *δαίμων* dicam ex mera Caſauboni coniectura adſcito, videtur Vir doctus dictionem *χάριν ἔχειν* ad Deum referre; quaſi ſonaret, *gratiam reportare*; quod vereor ne non ferat graeci ſermonis uſus, iuxta quem *χάριν ἔχειν* dicitur is, qui (quemadmodum etiam latine dicimus) *gratiam habet alteri.*

Verſ. 6. In tranſpoſitione illorum verborum, *πράττειν μετρίως*, quam iambici verſus leges deſiderabant, praeeuntes habui Caſaubonum, Grotium, Hermannumque.

AD CAP. XIII.

Οὐ *χαίρει τῷ πόματι* &c. Recte monuit CASAUB. alium hic convivam induci loquentem, qui sequentem longam *de Aquis* disputationem erat habiturus. Mox idem conviva adlatis HESIODI *versibus* monet, in epulis quamvis lautis prudentes viros non tam vino aut cibis delectari, quam iucundis utilibusque sermonibus. In *priori* illorum versuum, Ἡδὺ γάρ ἐστ' &c. particula γὰρ metri caussa adiecta est a primo editore, cum sive ab Epitomatore sive ab ipso Athenaeo esset praetermissa. Certe eam non solum h. l. ignorant nostri codices: verum etiam in illo supplemento locorum nonnullorum e Secundo Libro olim integro excerptorum, quod in codicibus Epitomes exhibetur post Epitomen libri XIII, (de quo Supplemento iam supra diximus) ubi hi versus Hesiodi repetuntur, pariter deest eadem particula. Ibidem vero recte in fine versus τεθαλυίῃ scribitur, pro quo hic mendose τεθαλείῃ habent nostri codices.

Οὔ τινι ὑμῶν ἐπῆλθε. Contra editionis Ven. & msstorum fidem ἡμῶν excusum est in ed. Bas. quod temere inde a Casaub. & in contextum receptum, & in Commentario repetitum est. περὶ ὑδάτων εἰπεῖν τι. ὕδατος habent ambo nostri codices; sed quoniam iidem mox deinde in ἀφ' ὧν consentiunt cum editis, tenere hic cum eisdem editis *pluralem* malui, quam ibi ὧν in οὗ mutare, quamquam per se paulo commodius hoc videri poterat. καὶ ὁ οἶνος φύεται. Recte φύεται correxit editor Basileensis. Perperam ἀφύεται ed. Ven. cum nostris msstis, eisque quibus Casaub. usus est. In aliis quidem ἀρύεται scribi ait idem Casaub. sed id nonnisi in ora alicuius libri ex docti cuiusdam viri coniectura adnotatum fuisse suspicor.

Pervulgatus est PINDARI *versiculus* e primae odae Olympicae principio. HOMERI locus de *populis arboribus aqua enutritis* legitur Od. ρ'. 208. Alter locus, de *limpida aqua*, Od. ε'. 70. quo in versu perperam πίσσυρες scribunt nostri codd. Quod de *Titaresio* amne dicit, ὃς τῷ Πηνειῷ συμμίσγεται, id ex Homer. Il. β'. 753 sq. corrigendum monuit CASAUB. ubi poëta, de Titaresio loquens, diserte ait:

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.

a Ac potuit utique negativa particula per librariorum negligentiam intercidere. Poterat vero eamdem ipse etiam Athenaeus, & quidem citra gravem magnopere culpam, omittere, superiores solummodo poëtae versiculos nunc respiciens:

Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ.

Nam τῷ Πηνειῷ συμμίσγεται potest idem valere, & ex usu graeci sermonis idem valere solet, ac εἰς Πηνειὸν προΐει τὸ ὕδωρ, *in Peneum influit.*

Quod mox sequitur de PRAXAGORA *Coo*, medico, turbatum nonnihil Epitomatoris culpâ videtur: nam nec per se bene cohaeret oratio, & versus, qui adducitur, non Praxagorae est, (ut orationis connexio indicare videbatur,) sed Homeri ex Od. ζ'. 87.

b διαστέλλει δὲ καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἀπὸ πλατέος. Ita prorsus hoc dictum est, quasi πλατὺ ὕδωρ, utpote τῷ γλυκεῖ oppositum, *salsam aquam* denotaret; quam in partem etiam apud Hesychium glossa est, Πλατὺ ὕδωρ, τὸ ἁλμυρόν. Eademque ratione τὸν πλατὺν Ἑλλήσποντον (apud Homer. Il. η'. 26. & ρ'. 432.) *salsum* interpretatur non quidem ipse Athenaeus, (quod Casaubonus ait,) sed tamen grammaticus ille, ex cuius sententia haec dicentem unum e Deipnosophistis Athenaeus induxit. Quae quidem sententia & per se satis absurda videri poterat, quoniam nihil commune τὸ πλατὺ cum τῷ ἁλμυρῷ (*latum* cum *salso*) habet; nec suffragantes habet alios Grammaticos, Scholiorum minorum auctorem, (ad Il. η'. 26.) Scholiasten Venetum Villoisoni, (ibid.) Eustathium, (ad Il. η'. p. 535. l. 32.) & Apollonium in Lexic. Homerico; qui omnes eam Hellespontì partem intelligunt, quae Troiam spectat, ubi, quod aliàs flumen esse videbatur, nunc latum mare esse incipit; cum quibus etiam ipse Hesychius consentit in Πλατὺν Ἑλλήσποντον. (conf. Rich. Wood on the original Genius of Homer, p. 320 sqq. laudatum ab Alex. Tollio ad Apollonii Lexic. p. 554.) Nec desunt tamen illustres auctores, qui priorem illam vocabuli acceptionem (πλατὺς pro ἁλμυρὸς) non modo apud Homerum probent, sed etiam ipsi in scriptis suis imitentur. Sic certe Aristotelem locutum esse, meminisse se ait Casaubonus, Meteorolog. lib. II. (cap. 3. T. I. p. 556. ed. Duval.) Ὅθεν μὲν οὖν ἡ γένεσις ἔνεστι τοῦ ἁλμυροῦ ἐν τῷ ὕδατι, εἴρηται. καὶ

διὰ τοῦτο τά τε νότια ὕδατα πλατύτερα, (h. e. *falsiora*) b καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν. Et paulo post: Ἀνάγεται δὲ ἀεί τι μέρος αὐτῆς μετὰ τοῦ γλυκέος· ἀλλὰ ἔλαττον τοσούτῳ, ὅσον καὶ ἐν τῷ ὑομένῳ τὸ ἁλμυρὸν καὶ πλατὺ τοῦ γλυκέος ἔλαττον. Ibidemque rursus: Ἐν τῇ Χαονίᾳ κρήνη τίς ἐστιν ὕδατος πλατυτέρου· ἀποῤῥεῖ δ' αὕτη εἰς ποταμὸν πλησίον γλυκύν.

Mox quod ex *Homero* citatur, cum vulgo sic scriberetur, Σ τ ῆ σ α ν μ ὲ ν νῆας &c. e librariorum errore natum mihi visum erat: nec enim ulla caussa erat cur a σ τ ή σ α μ ε ν, quod est apud poëtam, (Od. μ'. 305.) discederet Deipnosophista: quare hoc reponendum putavi. Videtur vulgata scriptura ab homine fuisse invecta, qui istis verbis unum Homeri versum comprehendi putaret, cum sint duorum versuum priora hemistychia inter se iuncta.

A D C A P. X I V.

Οἶδε δὲ καὶ τὴν χλιαροῦ φύσιν &c. Vide Homer. Il. λ'. 821. 829. & 845. Commodum utique foret τὴν τ ο ῦ χλιαροῦ φύσιν, adiecto articulo, quem in ora sui libri adscripsit Brunck: sed ferre vulgatum debui, quod tenent (quoad quidem sciam) mssti cum edd. Cum eodem Brunckio mox deinde καταιονᾷ & ἐπαιονᾷ malles, pro καταιονεῖ & ἐπαιονεῖ: sed & haec in librorum consensu erant ferenda, cum praesertim eamdem verbi terminationem & Suidas agnoscat in Καταιονοῦσι, & Hesychius in Καταιονεῖ, ubi vide quae a docto editore adnotata sunt. Conf. H. Steph. Thes. Gr. Ling. T. I. col. 180. a.

Verba ista, καί τοι εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἱμοῤῥαγίαν &c. respectum habere ad Hippocratis Aphorism. sect. V. num. 23. commode monuit Villebrune.

Poëtae versus *de Scamandri fontibus* leguntur Il. χ'. 149 c sqq. Eorum versuum primum Casaubonus in Animadv. ad h. l. ita citavit, quasi apud Homerum Ἡ μέν τοι ὕδατι esset scriptum. Inde factum, ut pro Ἡ μὲν γὰρ (quod cum Homeri exemplis tenebant & Athenaei codices mssti & superiores editiones, atque etiam ipsius Casauboni editio) dein in duobus posterioribus editionibus, quae Casauboni nomen praeferunt, Ἡ μέν τοι ederetur. Eosdem Homeri versus citans Strabo, (lib. XIII. p. 602. ed. Casaub.) vocabulum λιαρῷ pariter per θερμῷ interpretatus est, ut hic

a Deipnosophista factum videmus. Quod sequitur ἀρά γε, in eo convenit cum editis cod. *b*. Commode vero ἆρα δὲ cod. *a*. Mox ubi de altero Scamandri fonte agitur, pro more suo sensim sensimque a suis verbis ad ipsa poëtae verba progreditur Athenaeus: nam apud Homerum quidem primus versus integer sic sonabat:

Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ.

d De *Agamemnone saucio* versiculus exstat Il. λ'. 266. De *cervo*, ibid. vs. 477. cuius in versiculi fine temere apud Athenaeum ὀρέρει erat editum, ubi nostri mssti cum Homeri libris in ὀρούρῃ consentiebant.

Tepidam aquam ab Atheniensibus μετάκερας dictam fuisse, iterum monet Athen. III. 123. e. & pluribus adlatis exemplis ibi probat. Videtur autem ista vox a vocabulo μετακέρασμα (*mixtio, temperamentum*) decurtata; significans quippe ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα, ut loquitur Plutarchus, citatus ab H. Steph. in Thes. II. 139 extr. Conf. Foesii Oeconom. Hippocr. in Μετακέρασμα.

ERATOSTHENIS verba, quae hic proferuntur, sane non carent difficultate. Dalechampius quidem, vulgatam tenens scripturam, dissimulato tamen altero φησὶ, latine sic vertit: *Sic Eratosthenes dixit, Aquosum & μετάκερας*, id est, *tepidum*. CASAUBONUS vero satis habuit, dubitationem suam significare his verbis: »Cum de aqua tantum dici »vox μετάκερας videatur, quid vocat Eratosthenes ὑδαρές? Non enim, si vinum quoddam dici solet οἰνῶδες, »ullam ideo aquam (quae quidem pura aqua sit, nec me»dicamentosa) ὑδαρῆ recte dixeris.« Post hunc SAM. PETITUS, locum hunc tractans Miscellaneor. libro V. c. 1. p. 7 sq. graeca verba sic citavit, quasi semel tantum φησὶ hic legeretur, tum reliqua sic corrigenda censuit, ὕδωρ ῥέει καὶ μετάκερας, ut adnotaverit geographus Eratosthenes, *alicubi aquam e fonte tepidam fluere*. Quae emendatio mihi eo magis probabilis visa est, quod non ὑδαρὲς, sed ὑδαρῆ habent ambo nostri codices; quod (pro illorum more vocales ει & ι & η perpetuo inter se permutandi) perfacile ex ὕδωρ ῥεῖ oriri potuit. Sed quaenam deinde vis insit particulae καὶ, non video: quae adeo aut delenda fuerit, aut statuendum, aliud quid proxime ante eam intercidisse. Quod vero repetitum verbum φησὶ adtinet, si utroque loco recte stat, referendum fuerit al-

terum ad auctorem eum, e quo hanc partem disputationis *de Aquis* sumsit Deipnosophista, alterum ad ipsum Eratosthenem, cuius verba idem auctor citaverat. Sin importunam atque vitiosam iudicamus istam repetitionem, quidni posteriori loco ex φύσει corruptam potius statuamus, (e quo proclivis erat librariis in φυσὶ transitus) quam prorsus abiiciendam? d

AD CAP. XV.

Δνοφερὰ καλεῖ, ὡς ἀχρεῖα. Il. ί. 15. & π'. 4.
— — — ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.

»Δνοφερὰ ὕδατα (ait CASAUB.) interpretatur Athenaeus »ἀχρεῖα: sicut Latinis *atrum* in cuiusque rei vituperatio»ne.« Sed aliter vulgo explicant Interpretes poëtae, ad quos cum Casaubono remittimus lectorem. Quod dein de *fontana aqua* ait, *longos fertilium terrarum tractus perfluente*, id pertinet ad Odyss. ί. 70 sqq. e

Hesiodi versus est ex Ἔργ. 593. (vs. 556. ed. Brunck.) In eo ἀεννάου duplici ν scribunt nostri libri, reclamante metro. PINDARI *versiculi* in Odis non supersunt: in Fragmentis eos retulit Schneider num. XCVIII. Eosdem ex Athenaeo repetiit Eustath. ad Od. κ'. pag. 410. sub fin. adiectâ etiam de *obitu Tiresiae* historiolâ; cuius auctor *Aristophanes*, ab Athenaeo citatus, Grammaticus est Byzantius, saepe & aliâs a Nostro laudatus.

In his quae *de Nili aquis* traduntur, turbavit interpretes quod ait διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας, quasi dicat, *eam ob caussam alvum mollire Nili aquas, quod dulces sint:* quod absurdum illis videtur. »Nam si ideo alvum solvit »aqua Nili, (inquit CASAUB.) quia dulcis est, cur non »omnia dulcia eamdem vim habent?« — Itaque verba ista ita reddiderat Dalechamp. quasi ἀλλὰ λύειν scriptum esset, atque etiam sic legendum contenderat. Casaubonus vero καὶ ὅτι λύει legi voluit, quemadmodum est apud Eustath. ad Od. δ'. p. 173. 20. At (ut ab hoc incipiam) licet ibi Eustathius hunc Athenaei locum ob oculos habuerit, tamen istae coniungendi particulae καὶ ὅτι ab eo sic ponuntur, ut praecedens ipsius oratio desiderabat, non ut inde colligi possit, sic eum apud Athen. scriptum reperisse. Et perraro omnino Eustathius suo in codice Epito- f

fmes (nam Epitome fola ufum effe conftat) bonam aliquam reperit lectionem, quae non, fi minus in omnibus, certe in uno aut altero eorum codicum, qui ad noftram aetatem pervenerunt, reperiretur. Hoc vero loco libri omnes in vulgatam fcripturam confentiunt: quae, verum fi quaeris, ne debebat quidem folicitari. Nam fi vel maxime fic nude ac citra reftrictionem Theophraftus (e quo haec adfert Athenaeus) fcripfiffet, *Nili aquam alvum folvere eo, quod dulciffima fit;* ferendum hoc erat, cum & errare potuerit Theophraftus, (nobis autem nunc non tam de re, quam de fcriptura quaeftio eft;) & non magnopere erraturus fuiffet, quoniam plurima dulcia illam vim habere conftat. Atqui non nude id dixit, fed adiectis verbis *μίξιν ἔχον* (vel *ἔχοντα*) *λιτρώδη* fignificavit, cauffam cur illam vim ineffe *Nili aquae* exiftimaret, hanc effe, *quod fimul dulciffima effet, fimulque nonnihil nitrofa.* Illud commode habet Euftath. quod *ἔχον* fcribit, ad *ὕδωρ* relatum, quod etiam ex ed. Baf. in fuam editionem recepit Cafaub. Sed quoniam in *ἔχοντα*, quod ad ipfum *Nilum* referri poteft, cum editione Ven. non modo noftri codices mssti confentiunt, fed etiam ii quibus Cafaub. ufus eft, tenendum hoc putavi. Eorumdem codicum, tam noftrorum, quam Cafaubonianorum, auctoritate *λιτρώδη* recepi, pro *νιτρώδη*, quod dabant edd. cum Euftath. Eadem attica vocis forma cum alibi apud Noftrum recurrit, tum mox p. 43. a.

Quem locum mox ex THEOPHRASTI libris *περὶ Φυτῶν* citat, is in Hiftor. Plantarum lib. IX. cap. 20. his verbis conceptus vulgo legitur: *Ἐνιαχοῦ μὲν γάρ φασι τὸ ὕδωρ παιδογόνον εἶναι γυναιξὶν, ὥσπερ καὶ ἐν Θεσπιαῖς. ἐνιαχοῦ δὲ ἄγονον, ὡς ἐν Πύρρᾳ.* Quo ex loco, pro *παιδογόνιον*, quod apud Athen. edebatur, *παιδογόνον* fcribendum monuit Cafaub. Atque hoc ipfum, ni fallor, indicatur compendiofa fcribendi ratione, qua in fine vocis utitur nofter codex *b.* Et *παιδογόνον* recte iam ediderat H. Stephanus, qui hanc Athenaei difputationem de Aquis & Fontibus (inde ab illis verbis, *Κρήνη δὲ ἐν Βοιωτίᾳ*, pag. 41. e. ufque ad ifta *τὴν τοῦ οἴνου ὀσμὴν*, p. 43. f.) inferuit libello anno MDLVII edito, cui titulus *ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου* &c. pag. 147 fqq. In noftro cod. *a.* quidem *παιδογονίας* diftincte fcriptum; cui fi adiectum *αἴτιον* effet, nihil utique defiderares. Vocabulum *παιδογό-*

νιος (ut taceam, nusquam alibi reperiri) per ipsam suam formam non poterat *activam* illam notionem habere, quae huius loci erat, quaeve vocabulo παιδογόνος inest, quod idem prorsus valet ac παιδογονίας αἴτιος. Ad παιδογόνον hoc loco e Theophrasto γυναιξὶ adiectum malles cum Casaubono; sed eam quidem vocem, quam ignorant Athenaei libri omnes, nullo incommodo omittere potuit Deipnosophista. Pro Πύρᾳ apud Theophr. & pro Πύῤῥᾳ apud Ath. restituendum utrobique Πυραίᾳ vel Πυῤῥαίᾳ censuit Bodaeus a Stapel ad Theophr. p. 1167. & p. 1172. scilicet ex Plinio, XXXI. 2, 7. ubi, *In Pyrrhaea*, inquit, *flumen, quod Aphrodisium vocatur, steriles facit.* Eumdem Plinii locum cum nostro etiam contulerat Casaubonus; qui quod dein subiicit: » Legit Plinius apud Theophrastum ἐν » Πυραίᾳ, non ἐν Πύῤῥᾳ. « — ex Plinii quidem verbis tuto colligi non poterat, legisse eum ἐν Πυῤῥαίᾳ in eodem Theophrasti loco, quem Athenaeus hic respexit: quod si enim totum Plinii locum inspexeris, intelliges, aut alium praeter Theophrastum auctorem ibi ob oculos habuisse Plinium, aut certe alium Theophrasti locum. Neque vel ex Strabone vel ex Stephano Byz. (ad quos provocant) efficias, debuisse h. l. Πυῤῥαίᾳ scribi, quod alter *universae Thessaliae*, alter *partis Thessaliae, vetustum nomen* fuisse tradit. Gravius aliquanto est, quod apud ipsum Theophrastum de Caussis Plant. II. 8. (ubi non modo de eàdem re agitur, sed & ad id, quod in libris de Hist. Plant. dictum est, provocatur) περὶ τὴν Πυραίαν vulgo scribitur. At potuit uno loco Πυραίαν vel Πυῤῥαίαν scribere Theophrastus, altero Πύῤῥαν: &, non modo Πυῤῥαίαν, sed & Πύῤῥαν dictam fuisse Thessaliam, ex Rhiano docet Apollonii Rhodii Scholiastes ad III. 1089. Et oppidum Magnesiae Thessalicae, cui *Pyrrha* nomen, memorat Plin. IV. 9, 16. cuius oppidi regio potuit a Theophrasto Πυῤῥαίας nomine designari. Quare, quamquam lubens largior, potuisse apud Athen. facile a librariis Πυῤῥαίᾳ in Πύῤῥᾳ decurtari, nihil tamen mutandum censui, cum praesertim in Πύῤῥᾳ hoc loco libri omnes, editi scriptique, & mox dein rursus manu exarati omnes consentiant.

Pergit Deipnosophista: καὶ τῶν γλυκέων δὲ, φησὶν, ὑδάτων ἔνια ἄγονα ἢ οὐ πολύγονα· ὡς τὸ ἐν Φέτᾳ, καὶ τὸ ἐν Πύῤῥᾳ. Quae verba Theophrasti eo consilio adiecit Athenaeus, quoniam notabile hoc ei visum erat, quod non

ſ modo nitroſae aut id genus aquae, verum etiam *dulces nonnullae*, exitioſam illam vim habere tradantur ſterilitatem adferendi, aut certe minuendi fertilitatem. Non eſſe autem haec verba ex eodem Theophraſti loco ducta, unde iſta de quibus modo egimus, ipſa loci inſpectio docet. Nec vero ex alio eiuſdem auctoris libro qui hodie ſuperſit, deſumta ſunt: ſed haud dubie (quod etiam Dalechampius adnotavit) in libro paulo ante citato Περὶ Ὑδάτων illa ſcripſerat Theophraſtus; quo ſcilicet libro ex profeſſo de diverſis Aquarum viribus egerat diſertus ille naturae interpres. In eiſdem autem verbis nihil variant apud Athenaeum libri, niſi quod pro Πύῤῥᾳ, quod hic rurſus communi conſenſu & noſtri codices & Caſauboniani dedere, neſcio quo ſive caſu ſive conſilio Τάῤῥᾳ erat editum. Pro ἄγονα & πολύγονα ſuſpicatus olim eram ἄτροφα & πολύτροφα h. l. ſcriptum oportuiſſe, quemadmodum apud Theophr. de Cauſſ. Plant. II. 8. eſt ἢ ὅλως ἄτροφον, ἢ μὴ (ſic enim ibi pro εἰ μὴ ſcribendum) τελεσφόρον: ut ἄτροφα nunc ad ea pertineret *quae e terra gignuntur*, ſicut ſuperius ἄγονα ad *animantes*. At nihil opus erat ſolicitare vulgatum: nam, & verba hic citata non eſſe ex illo Theophraſti loco deſumta adparet, & ab eodem Theophraſto τὸ ἄγονον promiſcue ad *animantes* & ad *plantas* refertur: ſic, verbi gratia, de Cauſſ. Plant. II. 7. ἄτροφα, ait, καὶ ἄγονα φυτῶν: ibidemque paulo poſt, καὶ ζώων καὶ φυτῶν ἄγονα. De Πύῤῥᾳ iam paulo ante dictum. De Φέτᾳ, cuius nuſquam alibi mentio occurrit, latus coniecturis locus eſt. Dalechampius, ἐν Οἴτῃ legendum cenſens, nil adtulit quo coniecturam ſuam firmaret. At confectam rem nuperus Gallicus interpres contendit eo, quod apud Theophr. Hiſt. Plant. IX. 11. *cum Pyrrhaea* (ut ait) *Oeta iungatur*. Qui (quum apud hunc auctorem l. c. ubi non de *Aquis*, ſed de *Elleboro* agitur, ſic ſcriptum legatur: ἀλλὰ πρὸς τὴν Πυλαίαν οἱ ἐκ τῆς Οἴτης συλλέγουσι· - - - μοναχοῦ δὲ φύεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν.) ſi pro Πυλαίαν, Πυραίαν ſcriptum oportuiſſe cenſuit, docere nos debebat, quo fundamento nitens pro certo & confecto id ſumſerit; aut quo pacto id, quod in quaeſtione verſabatur, adhibita ſumtione non minus controverſa extra dubitationem collocari potuerit: ſive pro περὶ τὴν Πυρὰν, περὶ τὴν Πύῤῥαν aut Πυῤῥαίαν legit, Livium adeat XXXVI. 30. aut Hemſterhuſium ad Luciani Timon. c. 6. qui eum do-

ceant, quaenam illa Πυρὰ ſit, quam dixit Theophraſtus. — »Φεραῖς fortean, aut Ἀφέταις, (ait Casaub.) »ſcripſerat Theophraſtus.« — quorum oppidorum utrumque Theſſaliae fuit, & Ἀφέται quidem eiuſdem Magneſiae Theſſalicae, in qua *Pyrrha* oppidum a Plinio memoratum ſupra diximus. Poteras etiam Φενεῷ coniectare, quod Arcadiae oppidum ſatis notum eſt, cuius etiam Plinius eodem loco, quo de Aquis agitur, mentionem fecit. XXXI. 5, 30.

αὐχμῶν δέ ποτε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον &c. Repetiit haec ex Noſtro Euſtathius ad Il. λ'. p. 762. 22. Plinius vero, XXXI. 4, 29. eumdem, ut videtur, Theophraſti locum ob oculos habens: *Nili rigua*, inquit, *pluviae amara fecere, magná peſtilentiá Aegypti.* Quem ſi ſequaris, ſtatuendum erit, aut intercidiſſe aliquid in noſtris libris, aut pro αὐχμῶν (quae eſt *ſiccitas ex vehementi aeſtu*) ὄμβρων oportuiſſe.

μεταβάλλειν τέ φησι. Ait, nempe *Theophraſtus*, e cuius libro περὶ Ὑδάτων & ſuperiora ducta ſunt, & quae ſequuntur. Pro ἀλυκὸν, mendoſe h. l. ἀλυκὸν habent tres editt. Caſaub. (ſic & paulo poſt bis habet ed. Ven. quae h. l. verum tenuit cum noſtris msstis;) tum κατὰ pro καθὰ ſola poſtrema ed. Caſ. Quibus ſublatis mendis, vereor tamen ne vel ſic nondum ſatis emendata oratio ſit; cum qua conferendus eſt Plinius XXXI. 5, 30. Mox, cum in ed. Ven. & Baſ. conſentientibus msstis in hunc modum legeretur, καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι. παρ' ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστι: editor quidem Venetus, poſt Κιθαιρῶνι *ſtellulam* poſuit, defectus ſignificandi cauſſa; Natalis vero Comes latine ſic vertit, quaſi nihil deeſſet: *Sicut qui in Cithaerone eſt, apud quem Iovis Marini templum eſt erectum.* At lacunam, quae erat in Graecis verbis, diſertior interpres doctiorque Dalechampius perſpecte e Plinio ſic explevit: *ut ad Cithaeronem, ubi Iovis, & in Caria, ubi Neptuni delubrum eſt.* Scilicet Plinius (loco modo citato) praetermiſſa quidem Cithaeronis mentione, & Iovis templi, peropportune eam ipſam partem verborum Theophraſti, quae apud Athenaeum interciderat, conſervavit, cum ait: *Et in Caria, ubi Neptuni templum eſt, amnis, qui fuerat ante dulcis, mutatus in ſalem eſt.* Ex eodem Plinio dein Caſaubonus graeca ea verba effinxit, & in contextum recepit, quae exhibuimus; de quo ſupplemento, aut de lacuna

a quae in Graecis libris erat, mireris eumdem Casaubonum ne uno quidem verbo in Animadversionibus monuisse lectorem: cuius silentii ea, puto, caussa fuit, quod eadem graeca verba cum in ora alicuius libri aut in excerptis lectionibus, quibus ille usus est, e docti cuiusdam viri emendatione adnotata invenisset, pro vetusti alicuius codicis scriptura habuerit, eàque tam evidenter verâ, ut non modo absque cunctatione in contextum recipienda, sed ne ulla quidem adnotatione indigere ipsi viderentur.

AD CAP. XVI.

Ἄλλα δέ. Sic recte dedere nostri codices, non Τἆλλα δὲ, ut erat editum. τὸ ἐν Τροιζῆνι. De *aquis in Troezene* illud adnotavit Plinius, quod *earum culpa omnium pedes vitia sentiunt.* XXXI. 2, 8.

b Ad ἐνενήκοντα ἓξ recte Dalech. e graecorum usu vocabulum δραχμὰς intellexit. Mira vero & incredibilis est differentia, cum legimus, cotylam aquae Pangaei montis hieme *nonaginta sex* drachmas pendere, aestate nonnisi *quadraginta sex.* Ea caussa eumdem DALECHAMPIUM commovit, ut, merâ quidem ex coniecturâ, (nam nec alium testem invocat, & codice manuscripto nullo se usum esse ipse in Praefatione professus est; quem etiamsi habuisset, nihil hic ab editis discedentem reperturus erat:) pro *quadraginta sex*, *sexaginta sex* poneret, hac adiecta adnotatione: » Cotyla continet cyathos sex: cyathus sescunciam » & scriptula quatuor. Cyathi sex efficiunt drachmas septuaginta octo. Aqua Pangaei hyeme gravior est reliquis, unciis duabus & totidem drachmis; aestate levior » sescuncia. « Absque animadversione hunc locum praetermisit Casaub. In proxime seqq. verbis συστέλλει δὲ αὐτὸ, ex msstis αὐτὸ restitui; pro quo cum vitiose ed. Ven. & Bas. αὐτὸς haberent, suo arbitratu αὐτὰ ediderat Casaub.

Διὸ καὶ ἐν τοῖς γνώμοσι ῥέον. » Sine exemplo, quod equidem meminerim, (ait CASAUB.) γνώμονα pro *horologiorum eo genere* posuit Athenaeus, *quod horas fluxu aquae indicat.* Gnomonice, exposita Vitruvio in nono libro, circa umbrarum rationem tota versatur. Sed auctor speciei nomen γενικῶς usurpavit. Itaque τὸ ἐν τοῖς γνώμοσι ῥέον » ὕδωρ, est *aqua fluens in horologiis*, quae proprie *clepsydrae*

» vocantur. « — At per ipſum veriverbium, vocabulum b
γνώμων (nempe τῶν ὡρῶν, id eſt, *horarum index*) perapte de
quovis genere horologiorum uſurpari potuit. Qua occaſio-
ne, cum *Athenaeum* rariore notione illo vocabulo uſum
eſſe dicat Caſaubonus, iterum iterumque monitum velim
lectorem, ut, ſive de rebus agatur, quae toto hoc Athe-
naei opere tractantur, ſive de ſtylo ac dicendi formulis,
meminerit, vix centeſimam partem *ipſius Athenaei* eſſe; re-
liqua omnia, cum res, tum verba, iis auctoribus eſſe tri-
buenda, e quibus excerpta haec omnia congeſtaque no-
bis adpoſuit Deipnoſophiſta.

ὡς καὶ τὸ θαλάσσιον, θερμοτέραν ἔχον τὴν φύσιν, καὶ μὴ
ὅμοιον πάσχον. Ad priora verba ὡς καὶ τὸ θαλάσσιον, in-
telligi par eſt e proxime praecedentibus, πλείονος δεῖται
κατεργασίας, *coctione indiget diligentiore.* Quo ex loco col-
ligi videtur, haud incognitam fuiſſe veteribus rationem,
aquam marinam coquendo potabilem aliquatenus redden-
di: quam tamen nonniſi fere ad medicatos uſus viden-
tur adhibuiſſe, de quibus conſuli Plinius poteſt XXXI. 6,
33. Poſtrema verba, καὶ μὴ ὅμοιον πάσχον, ad literam
ſonant, *nec ſimiliter adficitur;* quod quo referretur cum non
viderem, paulo commodius, nec vero minus ex uſu grae-
ci ſermonis ſic converti poſſe putavi, *ſed illam qualitatem
non habet;* qualitatem autem intellexi *terrenam*, de qua mo-
do dixerat, τὸ δὲ ἁλυκὸν ὕδωρ, γεωδέστερόν ἐστι. Quod
recte-ne, an ſecus, a nobis factum ſit, iudicet peritus le-
ctor; aut videat, magis-ne ſatisfaciat Gallicus interpres,
felix ingenium, cui nihil obſcurum, nihil abſconditum,
omnia aperta, certa omnia. Eius interpretatio totius huius
loci haec eſt: *L'eau ſéléniteuſe* (ſic enim intelligendum τὸ
ἁλυκὸν ille contendit, quod graecis omnibus idem ac τὸ
ἁλμυρὸν valet) *eſt plus terreuſe que les autres, & d'une co-
ction plus difficile: c'eſt ce que prouve l'eau de la mer, qui,
quoique naturellement d'une qualité plus chaude, ne s'échauffe
pas ſur le feu en même raiſon.*

μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἁλυκῶν, τὸ τῆς Ἀρεθούσης. *Una* c
vero omnium ſalſarum prorſus indomita eſt Arethuſae aqua.
Cum plures variis in regionibus memorentur *Arethuſae*
fontes, quorum celeberrimus ille eſt, qui Syracuſis in Si-
cilia fluebat, de quo mira etiam multa narrantur; de eo
ipſo fonte hic agi ſtatuerunt interpretes Dalech. & Ca-
ſaub. Quo ſumto, illud oriebatur incommodum, ut, quo-

c niam potu iucundam nec salsam utique fuisse Arethusae illius aquam satis constat, (quod etiam diserte Strabo docet lib. VI. p. 271. ed. Cas. cum quo conf. quae notavit Hemsterh. ad Lucian. Dial. Marin. III. 2.) pro *τῶν ἀλυκῶν*, *τῶν μὴ* vel *οὐχ ἀλυκῶν* corrigere cogerentur: cuius remedii violentia eo magis etiam importuna hoc loco videri debebat, quod totius orationis connexio indicare videbatur, *non* de *dulci aqua*, sed de *salsa*, eodem hoc loco loqui voluisse auctorem. Accedebat alterum incommodum, de *insigni prae caeteris ἀτεραμνίᾳ*, id est, *ad coquendum & ad concoquendum difficultate*; (conf. Foesii Oecon. Hippocr. in voc. Ἀτέραμνος) quae immerito utique tribui illius Arethusae aquae videri debuit. Quas effugissent difficultates, si, ut a Gallico interprete prudenter factum video, aliam circumspexissent *Arethusam*, in quam revera caderent ea, quae hic consentientibus libris omnibus leguntur. Atqui eam in Armenia maiore erant reperturi, in qua *nitrosum lacum* fuisse, cui *Arethusa* nomen, Plinius memorat, II. 103, 106. quem eumdem lacum *omnia illata pondera sustinere*, & *nitrum nebulis exhalare* scribit idem Plin. VI. 27, 31. Alii quidem Arethissam vel Artisam eum lacum, alii aliter vocant, ut monuit Salmas. ad Solin. p. 489 sq. quos nunc non moror; illud unum monere contentus, si integrum haberemus hunc Athenaei librum, adiectam fortasse visuros nos fuisse notam aliquam, qua caveretur, ne istam *Armeniae maioris Arethusam* cum aliis Arethusis confunderet lector.

ἐν Κραννῶνι δ' ἐστὶν ὕδωρ ἡσυχῇ θερμὸν, ὃ θερμαῖνον διατηρεῖ κραθέντα τὸν οἶνον ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας. Pro vulgato Κραννῶνι a Brunckio adnotatum Κράνωνι video; nescio an ex cod. nostro *b.* quem ille olim tractaverat, e quo tamen in notulis nostri caussa excerptis nihil ad hunc locum adnotatum reperio. Quidquid sit, utrumque rectum fuerit: nam quamquam in Thessalici illius oppidi nomine magis vulgata scriptura Κράνων est, cum apud alios auctores, tum apud Steph. Byz., tamen apud eumdem Stephanum in loco e Strabone citato Κραννὼν dare msstos libros docuit Holstenius. Sequentibus in verbis iungendam putavi codicum nostrorum scripturam cum edita, alteramque ex altera supplendam. Orationis autem structuram talem intellexi, *ὕδωρ ἡσυχῇ θερμὸν*, ὃ *θερμαῖνον τὸν κραθέντα οἶνον*, *διατηρεῖ* (scil. *αὐτὸν θερμὸν*)

ἐπὶ δύο &c. id eſt, *aqua leniter calida, quae calefaciens vi-* c
num cum ea mixtum, conſervat illud calidum &c. Caſaubo-
nus, ſcriptorum librorum nullam faciens mentionem, ve-
luti ſua de coniectura ſic ſcribendum cenſuit: ἡσυχῇ θερ-
μαῖνον, ὃ θερμὸν διατηρεῖ &c. quod ſi cui commodius
videtur, cum eo equidem minime pugnabo. Eamdem rem,
eumdem cum Athenaeo auctorem (qui etiamnum Theo-
phraſtus eſſe videtur) ſecutus Plinius, his verbis expreſſit:
*Cranone eſt fons calidus citra ſummum fervorem, qui in vinum
additus triduo calorem potionis cuſtodit in vaſis.*

διὸ καὶ τῶν ὀμβρίων βελτίω, καὶ τὰ ἐκ κρυστάλλου δέ. d
Dalechampius vertit: *Eadem ratione coeleſtis aqua melior eſt,
& quae liquatur e glacie;* in eamdemque ſententiam Gallicus
interpres. Qui non viderunt, pro iſta ſententia τὰ ὄμ-
βρια oportuiſſe, non τῶν ὀμβρίων. At nihil mutandum,
modo recte interpreteris. Dixerat, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀπὸ
τῆς χιόνος (ſcil. ὕδατα) δοκεῖ χρηστὰ εἶναι: ad iſta ver-
ba referuntur haec, διὸ καὶ τῶν ὀμβρίων βελτίω, ſcil. εἰσὶ
τὰ ἀπὸ τῆς χιόνος, id eſt, *quapropter aquae e nive liquatae,
meliores etiam ſunt quam pluviales.* Quam in ſententiam Pli-
nius, eadem graeca verba reſpiciens, ait, *Ideo & nives
praeferunt imbribus.* Scilicet, licet leviſſima aliàs cenſeri ſo-
leat imbrium aqua, tamen ei praeferunt aquam e nive;
quia nempe, ut modo dixit Athenaeus, continet nix id
quod maxime potabile eſt, (vellem addidiſſet *leviſſimum* vel
ſubtiliſſimum, quod fortaſſe ab Epitomatore omiſſum) *id-
que ab aëre percuſſum:* quam in partem Plinius XVII. 2, 2.
ait, *nives liquorem praebere purum leviſſimumque, quando nix
aquarum coeleſtium ſpuma eſt.* Pergit dein Noſter, καὶ τὰ
ἐκ κρυστάλλου δὲ, ſcil. βελτίω τῶν ὀμβρίων. id eſt, *atque
etiam quae e glacie liquantur aquae, praeſtare cenſentur imbrium
aquis.* Verum iſta quidem verba Plinius eodem loco ita
reddidit, ac ſi non τὰ ἐκ κρυστ. ſed τῶν ἐκ κρυστάλλου
legiſſet; nam cum dixiſſet, *Ideo & nives praeferunt imbribus*,
ſubiicit, *nivibusque etiam glaciem:* quod minus commo-
dum videtur.

τὸ γοῦν τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης, ἐρυθρὸν γίνεται ἐπί e
τινας ἡμέρας. Plinius XXXI. 5, 30. *Mutantur & colores
aquarum: ſicut Babylone lacus aeſtate rubras habet diebus
undecim.* Graeca vero verba ex Athenaeo ſic repetiit Eu-
ſtath. ad Iliad. λ'. p. 762. l. 21 ſq. ut intelligas, non ma-
gis ipſum ſuo in codice, quam nos in noſtris, adiectam

e vocem θέρεος (quae ab Epitomatore praetermiſſa videtur) reperiſſe.

τὸ δὲ τοῦ Βορυσθένευς, κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς, καίπερ ὄντος καθ᾽ ὑπερβολὴν λεπτοῦ. Graeca verba uſque ἰοβαφὲς pariter habet Euſtath. eodem loco, quo ſuperiora. Latine omnia Plinius l. ç. ſic expreſſit: *Et Boryſthenes aeſtatis temporibus caeruleus fertur, quamquam omnium aquarum tenuiſſimus.* Quae apud Athenaeum ſequuntur verba, cum ſatis emendata dediſſent ſcripti libri, in editis varie alterata ſunt & corrupta, partim negligentia, partim intempeſtiva ſedulitate Editorum. In ed. Ven. erat: σημεῖον δὲ τοῦ ὑπάνιος ἐπάνω γίνεται διὰ κουφότητα τὴν ἐν τοῖς βορείοις. In ed. Baſ. σημεῖον δὲ τοῦ ἐπάνω γίνεται, διὰ κουφότητα τὴν ἐν τοῖς βορείοις. ſcil. perperam omiſſo nomine ὑπάνιος. Eamdem ſcripturam H. Stephanus ſecutus eſt. Denique Caſaub. ſua auctoritate ſic edidit: σημεῖον δὲ τούτου, τὸ ἐπάνω Ὑπάνιος νήχεσθαι, γίνεται διὰ κουφότητα τὴν ἐν τοῖς βορείοις. In Animadverſionibus vero idem Caſaubonus monuit quidem, τὴν ἐν τοῖς βορείοις verti debere *flantibus Aquilonibus*, non (ut a Dalecampio factum) *in locis ſeptentrionalibus*: caeterum nec de mutatione Graecis verbis a ſe illata, nec de ſuperiorum editionum lectione, nec de codicum manu exaratorum ſcriptura, vel uno verbulo monere dignatus eſt lectorem. Atqui codices mssti id ipſum dedere, quod dedit Venetus editor; niſi quod hic, cum, quid eſſet τοῖς βορείοις, parum intelligeret, ſuo ex ingenio duas voces τὴν ἐν adiecit, quas recte ignorant mssti. Et in ipſa illa codicum ſcriptura, quam eamdem verbum de verbo recepi, nihil admodum deſideres; niſi forte particulam ὅτι poſt σημεῖον δὲ poſitam malueris, quemadmodum paulo ante dixit, σημεῖον δ᾽ ὅτι καὶ ὁ κρύσταλλος: ſed poterat etiam abeſſe ea particula, quemadmodum in illis exemplis abeſt, quae e Polybio in Lexico Polybiano (ſub voce Σημεῖον) a nobis indicata ſunt. Ac poſtulare quidem videbatur cultior ſermonis graeci uſus, ut, abſente particula ὅτι, deinde γὰρ poneretur, hoc modo: σημεῖον δέ· τοῦ γὰρ Ὑπάνιος &c. ſed potuit etiam iſta vocula (ab Epitomatore ſaltem) citra graviorem culpam omitti. Quod ſi pro γίνεται, νήχεται dediſſent ſcripti libri, lubens utique accepiſſem. Sic Plinius loc. cit. de Boryſthene loquens, *ideoque innatans*, ait, *Hypani:* at idem valet

id quod dant apud Athenaeum libri omnes, τοῦ Ὑπάνιος ἐπάνω γίνεται. Quod Casaub. monuit, ἐν τοῖς βορείοις (scil. ἀνέμοις) valere *flantibus aquilonibus*, recte provocavit ad Aristot. Problem. XXIII. 9. At nil opus erat adiecta ἐν praepositione, quae percommode poterat abesse, & plerumque abest in illa dicendi formula. Sic sane in eodem Aristotelis loco paulo post habes τοῖς δὲ βορείοις absque praepositione: &, esse in hoc genere hunc morem loquendi frequentiorem, observaverit quisquis non hospes est in graecorum scriptorum lectione. Sic τοῖς ἐτησίοις vidimus apud Polyb. IV. 44, 6. sic in sing. βορέῃ ἀνέμῳ est apud Herodot. VI. 139. & apud Hippocr. de Aëre, Locis & Aq. T. I. p. m. 284. τοῖσι νοτίοισι, τοῖσι βορέοισι. Pro eo, quod apud Athenaeum scribitur, *flantibus aquilonibus Hypani superiorem fieri Borysthenem*, vice versa Plinius, nec absimili tamen sententia, verbis supra adlatis haec subiicit: *In quo illud mirabile, austris flantibus superiorem Hypanim fieri.* De *Hypani* vide mox rursus Nostrum p. 43. d. e

AD CAP. XVII.

Πολλαχοῦ δ' εἰσὶ κρῆναι, αἱ μὲν ποτιμώτεραι, καὶ οἰνωδέστεραι· ὡς ἡ περὶ Παφλαγονίαν. Quod hic οἰνῶδες vocat, id ipsum mox dein τὸ ὀξὺ dicit: quo magis adparet, de eis aquis hic agi, quae *acidulae* vocari solent: de quibus Plinius agens II. 103, 106. eumdem *Paphlagoniae* fontem, de quo Noster loquitur, commemorat: *Lyncestis* (inquit) *aqua, quae vocatur acidula, vini modo temulentos facit: item in Paphlagonia.* Eiusdem fontis Vitruvius, Casaubono citatus, meminit: (VIII. 3. extr.) *Sunt etiam fontes ut vino mixti: quemadmodum est unus Paphlagoniae, ex quo etiam sine vino potantes fiunt temulenti.* Quod autem hic legitur αἱ μὲν ποτιμώτεραι, i. e. *alii* (fontes) *potabiliores*, refertur ad id ipsum quod mox sequitur, ἁλμώδεις δ' ἅμα τῷ ὀξεῖ, quod idem valet ac si dixisset ἄλλαι δ' ἁλμώδεις ἅμα τῷ ὀξεῖ (intell. εἰσὶν) ἐν Σικ. *alii vero simul cum acido sapore salsuginosi*, adeoque minus potabiles. Pro πρὸς ἣν φησι, φασὶ adnotavit Brunck, i. e. *aiunt;* quod percommodum utique foret: sed φησὶ, in quod consentiunt libri, ut persaepe in hac disputatione, sic & hoc loco non minus commode sive ad Athenaeum referri potest,

e quem id *dicere* aiat Epitomator, sive ad Theophrastum aliumve auctorem, quem id *tradere* dicat Athenaeus.

Quem *ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας fontem* memorat, *acidulam aquam* fundentem, eamque *simul salsam;* eiusdem meminit Antigonus Carystius Historiar. Memorab. cap. 154. edit. Becm. auctorem Lycum Rheginum citans: *Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ (κρήνην) φέρειν ὄξος, ᾧπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται.* Quibus fortasse verbis nitens Salmasius ad Solin. p. 89. ubi Athenaei hunc locum citat, *ἅμα τῷ ὄξει* pro *ἅμα τῷ ὀξεῖ* scripsit: quae novatio non modo parum necessaria, sed ne commoda quidem erat. Nam sicut apud Carystium percommode *τὸ ὄξος* stabat, id est *acetum;* sic apud Nostrum cum *τῷ οἰνώδει* & *ἁλμώδει*, quae praecedunt, aptius conveniebat adiectivum pro substantivo positum, *τὸ ὀξὺ*, quod *acidum saporem* significat. De *Σικανοῖς*, cum satis constet universam Siciliam olim *Sicaniam* fuisse dictam, monuit CASAUBONUS: »fuisse *Sicaniam* etiam peculiare nomen »cuiusdam particulae; istamque Sicaniam haud procul »Agrigento fuisse, e Stephano Byzant. videri constare.« Nempe Stephanus: *Σικανία·* inquit, *ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων.* Alii quidem etiam *oppidum* commemorant, cui *Sicania* nomen, in Agrigenti vicinia, ut notavit Scholiast. Lycophr. ad vs. 951. ubi ad ipsius etiam Lycophronis provocat auctoritatem, scil. ad ea quae vs. 870. scripserat ille poëta.

ἐν τῇ Καρχηδονίων ἐπικρατείᾳ &c. Eisdem verbis Aristoteles de Mirabilib. Auscult. cap. 123. (ed. Becm.) *Ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ* (inquit) *τῶν Καρχηδονίων --- κρήνην ἐλαίου φασὶν εἶναι.* Eumdem fontem alii in agro Agrigentino in Sicilia, alii prope Mytistratum Siciliae oppidum ponunt: qui omnes amice inter se consentiunt. Quam enim *Carthaginiensium ditionem* Aristoteles dixit, ea ditio in Sicilia insula intelligenda erat: quod non observasse videtur Casaubonus, qui postquam Aristotelis verba modo dicta adposuerat, continuo ista Vitruvii subiecit: [VIII. 3.] *Item Carthagini* (sive *Carthagine*) *fons est, in quo natat insuper oleum*, &c. tum illa Sotionis, [ex libello *περὶ Ποταμῶν καὶ Κρηνῶν καὶ Λιμνῶν*, p. 141. ed. H. Steph.] *Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, κατὰ Καρχηδόνα κρήνην εἶναι ἐλαίου* &c. nulla adiecta animadversione, qua moneret, falsos esse Vitruvium & Sotionem, cum *prope Carthaginem* ponerent,

quod *in Sicilia* erat quaerendum. De quo errore Salmasius monuit ad Solin. p. 89. & Becmann ad Aristot. l. c. & Antigoni Carystii interpretes ad cap. 154. Simillimum Stephani Byzantini errorem, aut eius qui opus illius in Epitomen redegit, notavimus olim ad Appiani Hist. Hisp. cap. 33. & ad Polyb. I. 24, 10 & 11.

Quod ait ὃ *ἀποσφαιροῦντες*, Dalechampius nude *quo ex-* f
cepto vertit; Salmasius vero (loc. cit.) isto verbo indicari modum existimavit, quo oleum illud ab incolis eius regionis colligebatur. Scilicet, quod Plinius XXXV. 15, 51. dicit, ubi de oleo illo loquitur, quod *pingue bitumen liquoris oleacci vocat: Incolae id arundinum paniculis colligunt, citissime sic adhaerescens*; aut, quod paulo pluribus verbis Solinus cap. 5. complexus est, *hoc pingue* (*oleum*) *haeret arundinum comis de assiduo volutabro, e quarum capillamentis legitur unguentum*; id ipsum Salmasius existimavit apud Athenaeum ἀποσφαιροῦσθαι dici, id est, *volutatis in summa aqua harundinum panniculis adhaerescere illud oleum, ac sic colligi.* Quorum mihi quidem nihil reperire in verbo ἀποσφαιροῦν licuit, quod & vi originis & per ipsam suam formationem nihil aliud hoc loco significare posse videtur, nisi σφαίρας ποιεῖν, id est, *globulos* vel *pilulas facere*: quae dictio, σφαίραν ποιεῖν, eiusque synonymum, συστρογγύλλειν, iocoso quodam sensu infra occurrit, IV. 165. e. ubi homo, *qui bona sua abligurivit*, dicitur σφαῖραν πεποιηκέναι τὴν οὐσίαν, καὶ συνεστρογγυλκέναι, id est, *bona sua veluti in pilulam conglobata devorasse*, ut commode reddidit H. Steph. in Thes. III. 1160. h. Igitur silentio praetermittens Athenaeus, aut certe Epitomator, rationem colligendae illius pinguedinis, ait, *globulis ex ea factis uti incolas* πρὸς τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη: quod Plinius, *ad scabiem iumentorum*, dixit; Solinus vero, *unguentum medicum contra armentarios morbos*; Antigonus Carystius, δύνασθαι, ait, φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, *vim habere tubercula scabiemque sanandi.* — Haec scripseram, cum verbum illud ἀποσφαιροῦντας eâdem fere ratione, qua a nobis, a Gallico interprete redditum vidi: *les gens du pays l'enlèvent par globules.*

Ἐν Αἰγαῖς τῆς Κιλικίας. Ex pluribus oppidis, quibus Αἰ- a
γαὶ nomen, primo loco *Aegas Ciliciae* nominavit Steph. Byz. Et apud Strabonem quidem, XIV. 676. b. mutatâ paulisper terminatione Αἰγαῖαι vocatur id oppidum; sed

a alii auctores (quorum testimonia Cellarius in Geogr. Antiq. collegit) in Αἰγαὶ nomen consentiunt. Quare per se nihil habet vulgata apud Nostrum scriptura, quod suspectam eam reddere debeat. Sed *calidarum aquarum* apud *Aegas Ciliciae* nemo alius, quod sciam, scriptor mentionem fecit: at *Segestae* vel *Egestae in Sicilia* (Graecus scriptor diceret ἐν Αἰγέστῃ Σικελίας, vide Plutarch. Mor. p. 315. c. d. & Strab. XIII. 608. b.) haud dubie erant calidae aquae, θερμὰ λουτρὰ Ἐγεσταῖα vel Αἰγεσταῖα. Diodor. Sic. IV. 23. Strab. V. 275. a. Antonini Itiner. p. 91. Et, quemadmodum Athenaeus noster ait *dulces* esse (id est, *potui aptas*) eas aquas de quibus hic agitur, sic Egestaeas aquas *potabiles* esse diserte Strabo l. c. observavit. Iam, quam facile ex Αἰγέστῃ Σικελίας a librariis effingi Αἰγαῖς τῆς Κιλικίας potuerit, nil attinet dicere. Accedit, quod Plinius XXXI. 6, 32. ubi easdem, quas continuo deinde Athenaeus nominat, aquas commemorat, quae sunt *in Larissa Troade*, *Magnesia*, *Melo*, *Lipara*, ibidem eisdem praemittit *aquas* quae sunt *in Segesta Siciliae*; ut eumdem, e quo sua Athenaeus hausit, ob oculos habuisse auctorem videatur: nam quod ibi Plinius non, ut hoc loco Athenaeus, aquas istas ut *dulces* commemorat, sed hoc ait, esse illas *calidas* quidem, *nec* vero *medicatas*; non adeo multum interesse videtur. Sed hoc qualecumque sit, satis subesse caussae mihi visum erat, cur ὡς τὰ ἐν Αἰγέστῃ (sic enim in Nota sub contextu nostro positum volueram, non ὡς τὰ περὶ Αἰγέστην.) Σικελίας scripsisse Athenaeum h. l. suspicarer. Sed quoniam, ut initio dixi, est revera etiam *Ciliciae* oppidum, *Aegae* dictum; vix credibile forsan videatur, tam docte peccasse librarios, aut fortuito casu ita factum esse, ut hi, cum in utroque & oppidi & regionis nomine (Αἰγέστῃ & Σικελίας) a vero aberraverint, in istam potissimum scripturam per se speciosam inciderent. Itaque altera simul occurrebat suspicio, utrumque fortasse oppidum nominatum hoc loco fuisse ab Athenaeo, librarium autem fugitivo oculo ab ὡς τὰ ἐν Αἰγέστῃ ad ὡς τὰ ἐν Αἰγαῖς aberrasse. Sed de hac altera suspicione utcumque statuas; alia etiam, eaque gravior, dubitatio eodem hoc loco mihi oborta erat, cuius rationem insequenti adnotatione explicabo.

καὶ περὶ Παγασσάς. Τραγασὰς unde arripueris

primus editor, nescio: suspicor autem, ex mera conie- a
ctura ita posuisse doctum virum Musurum, inductum eo quod continuo in msstis sequebatur τὰς ἐν τῇ Τρωϊκῇ Λαρίσσῃ, cum meminisset loci in *Troade*, cui *Tragasae* nomen. Erat nempe Τράγασαι, sive (ut alii scribunt) Τραγάσαι, palus salsa in Troade, e qua *Tragasaeus* qui dicitur *sal* conficiebatur, cum aliis auctoribus celebratus, Straboni XIII. 605. a. b. Polluci VI. 63. Plinio XXXI. 7, 41. (ubi confer quae ab Harduino num. 6. adnotata sunt:) tum ipsi nostro Athenaeo III. 73. d. At *calidorum fontium Tragasaeorum* nemo fecit mentionem. Nec vero Τραγασὰς habet melior noster codex *a.* sed Παγασσὰς, quod etiam ex aliis codd. msstis enotatum Casaubonus repererat. Erat autem Παγασσαὶ (sive, ut alii scribunt, Παγασαὶ) Thessaliae oppidum maritimum, de quo Strabo consulendus IX. 436. a. & Plinius IV. 8, 15. Et *Pagasaeos calidos fontes* diserte idem Plinius XXXI. 7, 39. commemorat. Iam vero ne hanc quidem librorum scripturam difficultate vacare fatendum est: nam, cum ex *calidorum fontium* numero eos nunc se nominaturum professus sit Athenaeus, qui *dulces* essent; ecce Plinius, eosdem calidos Pagasaeos fontes *salem ferre*, ait. Quid quod, verum si quaeris, etiam qui deinde apud Nostrum nominantur calidi fontes, non in *dulcibus* videntur illi commemorari debuisse. *Magnesiae* certe *salsas* fuisse *aquas calidas*, idem Plinius docet XXXI. 5, 30. *Meli* vero insulae fontes, & *Liparae*, vel sulphuratos fuisse, vel aluminatos, ex eiusdem Plinii lib. XXXV. 15, 50. & 52. coll. cum XXXI. 6, 32. colligi videtur. Itaque apud Nostrum post verba ἐν Αἰγέστῃ Σικελίας intercidisse coniectavi ista, ἄλλα δὲ ἁλυκὰ, id est, *aliae vero salsae*; quae verba superioribus illis, ἔνια γλυκέα ἐστὶν, responderent. Sed & hanc coniecturam nonnisi dubitabundus proposui: cui etiam illud opponi posse intelligo, quod, ad ἔνια si referri ἄλλα δὲ debebat, ἔνια μὲν oportuerit, non ἔνια simpliciter.

τά τ' ἐν τῇ Τρωϊκῇ Λαρίσσῃ. τά τ' pro vulgato τὰς corrigendum commendavit Casaub. quod verum putavi, praesertim quum non Τραγασὰς, sed Παγασσὰς, quod Thessaliae oppidum, non Troadis est, dedissent libri mssti. Apud Plinium, loco supra dicto, XXXI. 6, 32. ubi eorumdemque, de quibus hic agitur, fontium fit mentio, per-

a peram vulgo *Lariſſa*, *Troadi*, edunt, interpoſito commate, quod delendum. Nec enim de Lariſſa Macedoniae ibi agitur, ut in Indice Geographico Harduinus ſtatuit; ſed de *Lariſſa Troadis regionis*, quam *Lariſſam Troadem* vocat Plinius, eâdem ratione qua Alexandria Troas dicebatur pro Alexandria Troica.

ἐν δὲ Προύσῃ -- τὰ βασιλικὰ καλούμενα. Quid praedicaverit de *calidis* illis *Pruſienſibus aquis*, quas *Regias* adpellatas fuiſſe ait, aut quodnam ad genus illas retulerit, ad *dulcium*-ne, an ad *ſalſarum*, (pro coniectura noſtra de verbis nonnullis paulo ante omiſſis,) aut quodnam tandem ad aliud genus, haud adparet: nec apud alios auctores mentionem illarum aquarum factam reperi. *Aquae regiae fontem* in Epiro, Plinius commemoravit lib. IV. cap. I. Quum iam non, ut in proxime praecedentibus, *καὶ ἐν Προύσῃ* dicat, ſed *ἐν δὲ Προύσῃ*, indicare haec adverſativa particula videtur, ad *diverſum a ſuperioribus genus calidarum aquarum* fuiſſe hanc Pruſienſem ab auctore relatam: ſed nullum verbum, quo id genus indicetur, comparet; niſi forte in eis quae proxime ſequuntur *ἐν δ' Ἀσίᾳ --- ἐστὶ λιπαρὰ*, pro *ἐν δ'* debuit *ἐν τ'* ſcribi, *coniunctivâ particulâ*; quâ poſitâ, *regia* illa *aqua* cum eis, quas proxime deinde nominat, ad *pinguium* genus fuerit relata. In eiſdem vero verbis *τὰ δ' ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τράλλεις*, ipſum vocabulum Ἀσίᾳ ſuſpectum mihi viſum eſt. Nam cum *Myſiam* modo nominaſſet, cur ab ea *Aſiam* diſtingueret? cum Myſia perinde ac Lydia aut Caria, cuius erat urbs *Tralles*, non modo in Aſia, ſed in ea etiam Aſia fuerit, quae ſub Romanorum imperio ſtrictiori ſenſu *Aſia* nominata eſt. Itaque vide, ne *τά τ' ἐν Λυδίᾳ περὶ Τράλλεις* ſcriptum oportuerit. Nomen urbis, quod Τράλλις hîc vulgo ſcriptum erat, in ſingulari quidem numero ſic effertur apud Steph. Byz. & alios nonnullos ſcriptores: ſed in plurali (qui hîc obtinet) nonniſi eorum librariorum iſta ſcriptura eſt, qui diſcrimen inter ει & ι ſusque deque habent. Χαρακωμήτην ποταμὸν nuſquam alibi memoratum reperio. Vetuſtum nomen Trallium Χάραξ fuiſſe, ait Steph. Byz. in Χάραξ, quod an huc faciat neſcio. Illud video, a Χάραξ formatum Χαρακηνὸς oportuiſſe: igitur nomen loci unde formatum adiectivum, quod hic legitur, fuiſſe debet Χάραξ κώμη vel Χάῤῥα κώμη.

Νύσσα, quam alii Νύσα ſcribunt, haud procul Tralli-

bus, Lydiae oppidum, aut Cariae, ut statuunt alii. ἐπα- a πολουομένους tenui ex ed. Cas. consentientibus (quod sciam) msstis. ἐπαπολουμένους habent editt. vett. quod & ipsum quidem ferri poterat. Conf. not. ad p. 5. f. Δασκύλου κώμη. Aliis Δασκύλειον; aliis Δάσκυλος, in Bithynia. *Carura*, in confinio Cariae & Phrygiae, ut adnotavit Casaub. Μηνὸς κώμη. »*Menis pagum* (ait idem CASAUB.) »illum vicum intellige ubi fuit Μηνὸς Κάρου ἱερὸν, de quo »Strabo in descriptione Phrygiae lib. XII. [pag. 580. a.] »nisi malis illam intelligere κωμόπολιν, ubi Μηνὸς Φαρνάκου delubrum; de quo Geographus libro eodem.« [p. 557. a.]

Cum περὶ Δονύλαιον haberent edd. cum msstis, adnota- b vit CASAUBONUS: »*Donylaeum* nullum equidem ex ve- »terum lectione habeo notum. Scribe περὶ τὸ Δορύλαιον. »Sic omnes veteres nominant.« — Cui obtemperandum putavi. Haud rara Phrygii illius oppidi mentio; in cuius nomine scribendo variant quidem nonnihil auctores, (quorum testimonia collegerunt Stephani Byz. interpretes, & Cellarius in Geogr. Antiq.) sed nusquam Δονυλ. pro Δορυλ. scriptum reperitur. Nec tamen prorsus abiectam volui scripturam quae apud Athenaeum ad hunc diem obtinuerat: sed extra contextum adnotandam putavi.

περὶ Βαΐας ἢ Βαΐου λιμένα. Prorsus mendose olim περὶ βαΐαος ἢ βαΐῳ λιμένα ed. Ven. & Bas. Dein περὶ Βαΐας, ἢ Βαΐων λιμένα edidit Casaub. Denique vero in Animadv. idem CASAUB. monuit: »Lego cum mss. περὶ Βαΐας ἢ »Βαΐου λιμένα. De isto *Baio* Strabonem consulere potes »ac Servium.« — Eamdem vero scripturam nostri etiam dedere codices. *Baius* unus ex Ulyssis sociis fuisse perhibetur, ibi locorum sepultus.

AD CAP. XVIII.

Τῆς ἐν Κορίνθῳ Πειρήνης. Vide Pausan. II. 3. & conf. infra IV. 156. e. οὐ γὰρ Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ πεπίστευκα &c. »Atticae aquae libro primo improbatae sunt, [I. 33. »c.] & σκληραὶ dictae, hoc est, *difficilis concoctionis*, ut ex- »plicat Galenus. Recte igitur negat hic Athenaeus se as- »sentiri posse Antiphani, qui etiam huius laudis palmam »tribuit Athenis. Audiamus Vitruvium: [VIII. 3.] *Aquae »species est, quae cum habeat non satis perlucidas venas, spu-*

b »*ma, uti flos, natat in summo, colore similis vitri purpurei.*
»*Haec maxime considerantur Athenis. Ibi enim ex huiusmodi*
»*locis & fontibus, & in Asty, & ad portum Piraceum, du-*
»*cti sunt salientes, e quibus bibit nemo propter eam caussam:*
»*sed in lavationibus & reliquis rebus utuntur. Bibunt autem ex*
»*puteis, & ita vitant eorum vitia.*« CASAUB.

ANTIPHANIS *Vers.* 1. Οἷα δ' ἡ χώρα φέρει. Sic recte
omnes dabant infra, III. 74. e. ubi tres priores horum ver-
suum, cum initio quarti, reperiuntur. Ibi Casaubonus (cum
utroque loco veluti soluta oratione scripti vulgo essent
hi versus) docuit, in trochaicos tetrametros catalecticos
esse digerendos: quem secutus sum in tribus prioribus,
quamvis *vers.* 2. intelligam vix laturas delicatiores aures
c spondaeum πάσης in impari sede trochaici. In *sexto versu*
nihil erat difficultatis, nec in eo a Casauboni ratione dis-
cessi: nam quod ille sic ibi scripsit, Σφόδρ', ὥστε καὶ
&c. id imprudenti viro docto exciderat, qui haud dubie
in fine quinti versus vocem σφόδρα adiectam voluerat.
Pro *quarto* & *quinto versu*, in libris, cum scriptis, tum
editis, non nisi novem verba supererant; ea ipsa quae
exhibui, exceptis duobus quae uncis inclusi. Quos duos
versus ut compleret Casaubonus, magnis motibus usus
est, sic scribens:

διαφέροντα καὶ πάνυ γ' αὕτη φέρει, βοσκήματα,
ἔρια, μύρτα, θύματα, τυροὺς, ὕδωρ διαφέρον σφόδρα.

Mihi primum distinguendae visae erant personarum par-
tes, quas ille non distinxit: tum lacunam indicare, ubi
verba nonnulla praetermissa videbantur, malui, quam ex
ingenio pro lubitu supplere. Duas tamen voculas μύρα
τε, uncis quidem ab aliis seclusas, inserere tentavi: quae
ab insequente simillima voce μύρτα extrusa fuisse suspica-
tus eram. Ac sane μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud eumdem Anti-
phanem diserte laudatum vidimus I, 27. e. θύματα ge-
neratim sunt *sacrificia* quaevis; cum cruenta, id est, vi-
ctimae; (ut apud Hesych. θύματα, σφάγια: & apud
Athen. IX. 377. a. τὸ θῦμα, βοῦς) tum incruenta, i. q.
ἀπαρχαὶ, apud Hesych. & i. q. θυμιάματα, apud Schol.
Sophocl. ad Electr. 636. qui sic interpretatur τὰ θύματα
πάγκαρπα quae ibi dixit poëta, nempe varias *herbas odo-
ratas ad libationes adhiberi* solitas; quam in partem fortasse
h. l. accipienda ea vox: nisi forte *liborum* potius varia
genera Diis oblatorum significare poëta voluit, quod ex

Schol. Thucydidis ad I. 126. & ex his quae ad Polluc. c
I. 26. Kühnius adnotavit, fit probabile, cum inprimis eximium haberetur piſtorium opus Athenis factum. conf. IV. 101. d. e. Pro *τυροὺς* Brunckius *πυροὺς* coniectaverat, id eſt *triticum:* quod non probo. Recte quidem, ut modo dixi, piſtorium opus Atticum laudari poterat, quemadmodum & vſ. 3. *panes* Attici laudantur, rurſusque III. 109. d. e. 112. b. IV. 134. e. at *tritici* non erat ferax Attica, ſed aliunde advehebatur illud frumentum. Contra, ubi praeclara paſcua, (quae modo laudata ſunt) ibi praeſtare etiam *caſeos* & butyrum conſentaneum eſt.

Τὸ ὕδωρ, ποταμοῦ σῶμα &c. Commode CASAUB. monuit, non illud inſolens videri Eubulo debuiſſe, quod *aquam* Chaeremon tragicus *fluvii corpus* dixerit; nam & Ariſtotelem & alios haud abſimili ratione vocabulo *σῶμα* eſſe uſos, & doctiſſimum Strabonem XVII. 786. b. eodem fere modo *τὸ σῶμα τοῦ Νείλου* dixiſſe: ſed »Sicut Aeſchylum videmus, ait, dare Ariſtophani poenas quod »δὶς ταὐτὸν εἶπε, [Ran. vſ. 1154 ſqq. ed. Br.] ſic Chaeremonem Eubulo: nam vel *ὕδωρ* dixiſſe, vel *ποταμοῦ σῶμα*, ad ſententiam ſatis erat; non ſatis ad verſum: hanc »igitur metri *στοιβὴν* ſive tibicinem irridet comicus.«

καὶ ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ἐξ ὑδάτων ἄρδεται. »Haec »quo pertineant, neſcio: nam cum praecedentibus verſibus nihil eis commune.« CASAUB. — Sam. Petitus Miſcell. V. 1. p. 80. loco ſuo mota iſta verba contendit, referendaque ad extr. p. 40. Adiecta enim ea fuiſſe ab Athenaeo Pindari teſtimonio de aquae utilitate; ut his quaſi duobus teſtibus oſtenderet Athenaeus, diſputationem de Aquis, ſibi non fuiſſe praetermittendam. Ego, quamquam verborum illorum connexionem cum proxime praecedentibus certa ratione demonſtrare nequeo; tamen non praeciſe contendere auſim, nihil ad illa haec pertinere. Metrum utique verbis non ineſſe adparet; ſed inerit, ſi levicula mutatione legas,

χ' ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται.

Sic *ὑδάτων ἄρδεται* idem valebit ac *ἐξ ὑδάτων*, ut XIII. 601. b. *μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν* (dorice pro *ῥοῶν*, i. q. *ἐκ ῥοῶν* vel *ὑπὸ ῥοῶν*) *ἐκ ποταμῶν*, *mali arbores rigati rivulis e fluminibus deductis.*

HERODOTI locus legitur cap. 52. libri quarti.

παρὰ τὸν Ἐριγῶνα. In *παρὰ* nil mutant libri : at, d

d id qui ferri possit, vix video. Non enim *secundum fluvium* dixerit auctor esse illum fontem, sed alicubi *prope*, *iuxta*, *circa* illud flumen. Id autem graece est, περὶ τὸν ποταμὸν, quod reponendum puto. Fluvii nomen Ἐργάνην dabant impressi libri, corruptum haud dubie. In utroque nostrorum codicum satis clara exstant vestigia verae scripturae Ἐριγῶνα, quam ex nostro cod. *b.* etiam Brunckius ad sui libri oram adnotavit. Est enim *Erigon* (ὁ Ἐριγῶν vel Ἐριγὸν, Strab. VII. 327. b.) fluvius Macedoniae & Epiri, Lyncestidem Epiri regionem perfluens. Atqui, in Lyncestide fuisse eum fontem, de quo hic agitur, complurium auctorum testimoniis constat, quae collegit Harduin. ad Plin. II. cap. 103. p. 121. e quibus Sotion p. 140. ed. Henr. Steph. & Plinius XXXI. 2, 13. diserte ad eumdem auctorem Theopompum provocant, quem Athenaeus citavit.

AD CAP. XIX.

τὸ δ' ὑφεστηκὸς ἁλμυρόν. Sane non in *summo*, sed in *imo* erat salsa aqua. Quare ferri vulgatum ἐφεστηκὸς nullo modo potuit, quod contrarium significat. ὑφίστασθαι est *in imo*, *in fundo* (vasis) *subsidere*, velut apud Hippocr. de Aëre, Aquis & Locis, sect. 52. pag. 46. nuperrimae editionis a Coray viro doctissimo curata: pariterque ὑπόστασις & ὑπόστημα apud medicos sunt *sedimenta*, ut plurimis exemplis Foesius in Oecon. Hippocr. docuit. De confusione, tam frequente, quam proclivi, syllabarum υπ & επ, υφ & εφ, cum saepe aliâs monui, tum ad Polyb. I. 36. 3. & ad Epicteti Dissert. lib. III. 1, 13. Similiter vero aliorum fontium Plinius meminit, (XXXI. 10, 46. num. 2.) quorum *summae aquae* dulces erant & potabiles, *inferiores* nitrosae.

τὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον. *Heroëm* esse Achillem; *Strambelum* vero, (sive potius *Trambelum*) Telamonis filium, Aiacis fratrem, ab Achille occisum, ex Parthenii Eroticis cap. 26. docuit Casaub. monitus de ea re a iuvene tunc temporis Meursio. Ex eodem Parthenio, & ex Lycophr. vs. 467. monuit idem, Τράμβηλον pro Στραμβ. scribi debuisse. Conf. Gale ad Parthen. p. 390. 5. & Canteri notam ad Lycophr. 467. Est autem & ista confusio, literarum στρ & τρ, ex frequentibus admodum.

προάγουσι, φησὶν, ἡ μ ῖ ν. Si verum est *ἡμῖν*, oportebat dein *ἦν*, verbo finito, non *εἶναι*: & reliqua, quae sequuntur, in oratione finita erant efferenda. Percommode vero omnia habebunt, deleto isto pronomine. De via, quae Corintho Argos & vice versa ducebat, cui *Κοντοπορία* nomen erat, vide Pausan. II. 15. & notata ad Polyb. XVI. 16, 4. ubi sub finem Adnotationis Tom. VII. p. 262. nostrae editionis corrigat velim lector typographi sphalma, nunc primum in oculos meos occurrens: pro *quidem simpliciter*, *quidni simpliciter* oportebat. e

Φύλαρχος δέ φησιν, ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην &c. Eamdem rem, eisdem paene verbis, ex Isigono auctore refert Sotion, *περὶ Ποταμῶν καὶ Κρηνῶν*, p. 139. Rursusque de eodem fonte loquens idem p. 140 sub fin. ait: *ἐν Κλειτορίοις τῆς Ἀρκαδίας κρήνην φασὶν εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας μισεῖν τὸν οἶνον.* f

μέλι δὲ, καὶ ἔλαιον, χλωρόν. Sic *mel χλωρὸν* dicit Homer. Il. λ'. 630. Od. κ'. 234. ubi quidem *νέον*, *πρόσφατον* intelligunt Scholiastae, id est, *recens*; sed poterat etiam de colore accipi. Denotat autem *τὸ χλωρὸν*, colorem *pallide viridem*, *ex viridi flavescentem*, qualis est germinum recens protrusorum.

τὸ δ' ἐκ τῶν μ ύ ρ τ ω ν θλιβόμενον, μέλαν. Vulgatum *μ ύ ρ ω ν* defendat qui potest, ac cui lubet: *expressam unguentorum faecem* vertit Dalech. Equidem non dubitandum putavi, quin *μύρτων* corrigerem; de *vino myrteo* vel *myrtite* accipiens, de quo vide Dioscorid. V. 37 sq. Catonem de Re Rust. c. 125. Columell. XII. 38.

Εὔβουλος· Εὑρετικοὺς, φησὶ, &c. EUBULI verba, quorum priorem partem metricis numeris solutam adposuit Athenaeus, ad metri legem revocaturus Casaub. in Animadv. invertit sententiarum ordinem, in hunc modum:

Ὁ μὲν οἶνος ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ·
ὕδωρ δὲ τοὺς πίνοντας εὑρετικοὺς ποιεῖ.

Eamdemque fere rationem tenens Grotius in Excerpt. p. 659. priorem versum sic mutavit:

Ὁ μὲν οἶνος ἡμῖν τὸ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ.

diserte etiam in Notis monens, pro *τῷ φρονεῖν* se *τὸ φρ.* posuisse: qua quidem mutatione minime fuit opus; nam verissima erat verbi *ἐπισκοτεῖν* constructio, quam ex Athenaei libris tenuerat Casaubonus.

AD CAP. XX.

f *Τοιαῦτα, ὥσπερ οἱ ῥήτορες, πρὸς ὕδωρ εἰπών.* Perperam *εἶπον* erat editum: pro quo ex melioribus libris *εἰπὼν* reponendum monuit Casaub. Et hoc quidem nostri etiam dabant codices. Ludit auctor in dictionis *πρὸς ὕδωρ* ambiguitate. Disputaverant Deipnosophistae *de Aqua*, id est, *περὶ ὕδατος*: pro quo etiam dici poterat *πρὸς ὕδωρ*, id est, *ad aquam quod spectat.* Notum vero, diversa notione dici oratores *verba facere πρὸς τὴν κλεψύδραν* vel *πρὸς τὸ ὕδωρ*: cuius locutionis exempla qui desiderat, dabit ei Reiskii Index Graecitatis Demosth.

a AMPHIDIS versiculis subieci Grotii versionem, ex Excerpt. p. 522.

ANTIPHANIS festivum fragmentum, paulo correctius quam erat vulgo editum, exhibuit idem Grotius, ibid. p. 635. cuius ex ingenio *Vers.* 1. adiecta sunt verba *τῷ* & *χρῇ*, ad complendam iambici tetrametri catalectici mensuram: nam illo metri genere hîc usum esse poëtam, liquido patebat ex *verss.* 2. 5. & 6. qui prorsus incorrupti erant. Cum istis verbis, *Οἴνῳ τὸν οἶνον ἐξελαύνειν*, commode Casaub. conferri iussit illa Alcaei (Antiphane vetustioris) apud Nostrum, X. 430. d. *ἁτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω*: admonuitque de adlusione ad notum illud proverbium, *clavus clavo truditur.*

Versus 3. in hunc modum editus legebatur:

καὶ ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην.

quem claudicantem sic refinxit Grotius:

καὶ τῷ ψόφῳ πάλιν ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην.

Sed, ut taceam, insertam vocem *πάλιν* rapido horum iamborum cursui concisaeque brevitati parum videri convenire, voculam *καὶ* initio versus ignorant mssti: unde collegi, ante verba *ψόφῳ ψόφον* duo alia nomina substantiva, ad reliquorum similitudinem formata, ac duos iambicos pedes efficientia, intercidisse. In msstis nostris vox *τριωβόλῳ* non satis perspicue scripta: nec tamen videntur aliud quidpiam debuisse aut voluisse librarii. *Scorta diobolaria* Plautus dixit in Poenulo, I. 2, 59.

Vers. 4. *αὐθαδίαν* & *αὐθαδίᾳ* recte Grot. pro vulgatis *αὐθάδειαν* & *αὐθαδείᾳ*, quae non ferebat metri ratio. Quod ait, *Καλλίστρατον μαγείρῳ*, hoc quam potissimum vim habeat, haud satis mihi liquet. Nec enim satisfecit

Dalecampius, ſic haec interpretans: »Ineptum & moleſtum coquum, altero importuno & odioſo expellendum.« Illud perſpicuum videtur, rideri *Calliſtratum*, oratorem & demagogum Athenienſem; quem eumdem *ad voluptates incontinentem* fuiſſe Theopompus prodidit, apud Athenaeum noſtrum IV. 166. e. An igitur hoc dixerit Antiphanes, obſonii quidem parandi ſcientiâ ita eminere Calliſtratum, ut cum coquo conferri poſſit; ad adminiſtrandam vero rempublicam parum valere? At quo pacto id cum ſingulari illa auctoritate conveniat, in qua cum apud populum, tum apud principes Athenienſium, fuiſſe eumdem virum conſtat, non ſatis video. Conſule Ruhnkenii Hiſtoriam Crit. Oratorum Graecorum, (in Reiskii Oratorib. Graec. Vol. VIII. pag. 140.) & quos ille laudavit auctores. a

AD CAP. XXI.

Θεόδωρον τὸν Λαρισσαῖον. Hunc nec in viginti illorum b
Theodororum numero, quos Laërtius II. 103 ſq. recenſuit, nec alibi uſquam memoratum reperi.

καὶ τοὺς πλουσιωτάτους πάντων ἀνθρώπων. Vocem *πάντων*, & mox dein verba iſta, *κέκτηνται γὰρ - - πλεῖστον*, omiſſa ab Epitomatore, inſerui ex Stephano Byz. qui in voce *Ἰβηρίαι* verbotenus ſic locum hunc citavit ex Athenaei libro II. quo ille integro uſus erat. Ex eodem Stephano verbum *τυγχάνοντας*, pro vulgato *ὄντας*, adſcivi. Verbum *μονοσιτεῖν* h. l. Dalech. & apud Stephanum Berkelius *ſolos cibum capere* interpretati ſunt; per ſe quidem, ac vi originis, ſatis probabiliter: ſed uſus obtinuiſſe videtur, ut in iſta notione verbo *μονοφαγεῖν* uteretur graecus ſermo, (quod I. 8. e. occurrebat) *μονοσιτεῖν* vero hos dicerent, qui nonniſi *ſemel de die cibum caperent*; ut paulo poſt ad II. 47. c. d. oſtendetur. Quo pacto, quod dein dicit *ἐσθῆτας τε φορεῖν πολυτελ.* cum *avaritia*, de qua modo dixerat, conſentiat, haud ita liquet: & paulo utique commodius videri ſaltem poterat adverſativa particula *δὲ*, quam editi libri apud Athenaeum habebant: ſed haec e primi editoris ingenio accita videtur; noſtri quidem mssti cum Steph. Byz. l. c. in *τε* conſentiunt. Ac poteſt ſane homo, quem avaritia retinet, ne in gulam bona ſua abſumat, ſplendore tamen quodam in externo cultu dele-

ctari, quo oftentantur quidem divitiae, nec vero diffipantur.

c ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννήσασι. » Ego iftos *Piraeei* » *tyrannos* haud novi. Illos novi XXX tyrannos, de qui» bus multa Xenophon, Plutarchus, alii. Quid de hoc » loco fufpicer, non dicam, contentus lectorem advertif» fe. « CASAUB. — » An Πιεριωτῶν? « ad oram fui libri notavit BRUNCK. Nempe de *Pieribus* Macedoniae cogitans: quam in partem propius etiam ad fcripturam librorum acceflerit Πιερι έων, a fing. ὁ Πιεριεὺς, (quam formam fimul cum altera ὁ Πιεριώτης adnotavit Steph. Byz. in Πιερία.) aut Πιέρων, ut fcribit Herodot. quem vide lib. VII. c. 112. Villebrunius vulgatum h. l. contra Cafaub. defendens, in cod. noftro ms. *b.* fcriptum Πειραιοῖ effe contendit: cuius eiufdem codicis fcripturam & Brunckius, qui eo olim ufus erat, & nuper Godofredus nofter Schweighaeufer, nihil hoc loco a vulgata lectione difcedentem viderunt. Verbum τυραννεύουσι, quod habent ambo codices, percommode teneri potuerat.

οὐδενὸς ἧττον διακεῖσθαι σώμασιν ἐῤῥωμενεστέρους. » Scri» be cum Euftathio ἐῤῥωμένους, non ἐῤῥωμενεστέρους. « CASAUB. — Euftathii locum ftudiofe mihi quaerenti non licuit reperire. At non tam comparativus ille turbare nos debet, loco pofitivi pofitus, quam *adiectivum*, ubi *adverbium* defiderabatur cum verbo διακεῖσθαι iungendum. Itaque ἐῤῥωμενεστέρως corrigendum puto. Nam comparativum quidem pro pofitivo fimillima ratione ufurpatum habes III. 81. c. στρυφνοτέρους ἧττον. Pariterque cum μᾶλλον, ibidem: μᾶλλον ἔτι παχυτέρους. Tum vero in proximis verbis fi abeffet αὐτῶν, bene haberet τὸν δ' ἱδρῶτα δυσώδη οὕτως ἔχειν: fcilicet, ἔχειν αὐτοὺς τὸν ἱδρῶτα οὕτω δυσώδη: fed fervato pronomine αὐτῶν, neceffario δυσωδῶς οὕτως ἔχειν videtur legendum.

d Μάτρις δ' ὁ Ἀθηναῖος. Si *Matrin* ὑμνογράφον illum dixit, cuius Encomium Herculis infra X. 412. b. laudatur, Diodoro Siculo etiam I. 24. memoratum; illum quidem *Thebanum* facit Ptolemaeus Hephaeftion apud Photium p. 246. ed. Hoefch. (p. 313. ed. Galei in Hiftoriae Poëticae Scriptoribus.) Nec tamen idcirco continuo equidem cum Toupio (ad Longin. fect. 3. p. 160.) corrigendum hoc loco Θηβαῖος pronunciem. Mox vero, pro ὃν ἰδίῳ χρόνον, perquam utique probabile eft, quod Cafaubon. monuit, ἴσον oportuiffe; cuius vocis duae priores literae abfor-

ptae funt ab illis, in quas exit praecedens vox 'Αθηναῖος. d
Adeoque in contextum repofitum ὅσον malim; quamquam & vulgatum defendi utcumque poffit. Pro μυρίνης, quod perperam editum erat, recte μυῤῥίνης dedere libri noftri.

Λάμπρος ὁ μουσικός. De hoc conf. XI. 506. f. tum Muretum, Var. Lect. IX. 5. & quae notavit Fabricius ad Sext. Empir. p. 359. λάρους θρηνεῖν (fcil. αὐτὸν,) ἐν οἷσι Λάμπρος ἐναπέθνησκεν. *Larus* five *gavia*, avis eft aquatilis & rapax, pifcibus vivens, & cadaveribus in maris litus aut in fluminum ripas eiectis: de qua confuli doctiffimus Gefnerus poteft, Hiftor. Anim. lib. III. p. 523 fqq. Quod autem *inter gavias vixiffe Lamprum* ait poëta, non tam rapacitatem harum avium, quam id unice fpectaffe videtur, quod *aquam* illae continuo fequantur; ut eatenus earum quafi fodalem fuiffe Lamprum, utpote *aquae potorem*, dixerit. In Epigrammate Anthol. T. I. p. 240. ed. Br. video quidem iuvenem, qui naufragio perierat, fingi *a laris defletum*: quid autem lucis inde lucrari haec Phrynichi verba dixerit Iacobs, vir doctus, in Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 129. id non fatis me intellexiffe profiteor. μίνυρος antepenacute fcribunt quidem h. l. omnes. Rectius vero fuerit μινυρὸς, acute, ut apud Hefych. & Theocrit. XIII. 12. alibique. Eft autem μινυρὸς non modo *minutus*, ut in verfione pofui, Hefychium fecutus, qui μικρὸν & ὀλίγον interpretatus eft: fed & i. q. μινυρίζων, i. e. *exili, querula ac flebili voce loquens* vel *cantillans*, quemadmodum idem Hefychius & Theocriti Scholiaftes l. c. exponunt; quam in partem rectius eodem hoc loco acceperat eam vocem Dalecampius, praeeunte Mureto l. c. Fortaffe autem interpofito *commate* feiungi debebant vocabula μινυρὸς, & ὑπερσοφιστής: quae quidem iuncta, ut vulgo leguntur, accipiens Muretus, fic vertit haud incommode, *mirificum artificem lugubre quiddam & querulum concinendi.* Qua notione ἀηδόνων ἠπίαλος dicatur Lamprus, haud certo definire aufim. *Lufciniarum febrim* vertit Muretus; quo fenfu accipiens, nefcio. Illud docet Hefychius aliique Grammatici & Schol. Ariftoph. ad Vefp. 1033. ἠπίαλον Graecis dici *febris frigidae acceffum*, & ipfum *febrilem algorem.* Conf. Foef. Oecon. Hippocr. hac voce. Docet vero idem Hefychius, ἠπιάλους etiam dictos effe τοὺς ψυχρούς. Quare fi *lufcinias* cum Dalecampio *poëtas* five *cantores* intelligas, fuerit fortaffe ἀηδόνων ἠπίαλος,

d *cantorum frigidissimus.* At equidem, videns ἠπίαλον etiam idem ac ἐπιάλτην vel ἐφιάλτην denotare, (Schol. Aristoph. ibid. Etymolog. M. in Ἠπίαλος, Eustath. ad Iliad. ε´. pag. 426, 14 sq.) scilicet *nocturnum* illud *terriculamentum*, quem *Incubum* vocant, quem *malum* quemdam *genium* esse fingunt *terrorem hominibus incutientem*; putavi ineptum cantorem per iocum haud ita absurdum *lusciniarum terriculamentum* dici potuisse. Denique ὕμνος ᾄδου, quod Muretus simpliciter *Plutonis hymnum* reddidit, vix ferendum videtur. Itaque Dalecampium probavi, qui *inferorum cantor* interpretatus est, quasi ὑμνῳδὸς in graeco esset. Et hanc quidem graecam vocem non modo sententia desiderare videtur, sed etiam ipsa metri ratio: nam si numeris suis distinctos describere istos PHRYNICHI *versiculos* volueris, tales erunt fere:

— — — — (φασὶν) λήρους
θρηνεῖν, ἐν οἷσι Λάμπρος ἐναπέθνησκεν, ὃν
ἄνθρωπος ὑδατοπότας, μινυρὸς ὑπέρσοφος,
μουσῶν σκελετὸς, ἀηδόνων ἠπίαλος,
ὑμνῳδὸς ᾄδου. — —

AD CAP. XXII.

e ψυχρὸν ὕδωρ πεπωκέναι. Deest ὕδωρ codici *a*. nec ita male fortasse.

περὶ αὐτοῦ μάρτυς ἀχιόχρεως Δημοσθένης. Vide Philippic. II. p. 73. ed. Reisk. περὶ αὐτοῦ, ut persaepe aliâs, idem valet ac περὶ ἑαυτοῦ; *de se.*

Πυθέας γοῦν. De PYTHEA, Atheniensi oratore, vide Ruhnkenium in Hist. Crit. Orator. Graec. & in Adnotat. ad Rutilium Lupum, in Reiskii Oratorib. Graec. Vol.
f VIII. p. 158 sq. & 175 sq. De DEMADE vide eumdem ibid. p. 150 sqq. μεριμνῶν τὰς νύκτας. *noctes studiis incumbens.* Eo spectabat notum eiusdem Pytheae dictum, *lucernam olere Demosthenis orationes.* Pro ἀνακυκλεῖται, perperam est ἀνακαλεῖται in nostris codicibus: videturque vulgata lectio ex emendatione esse primi Editoris, cui eo nomine gratiam habemus.

In *Euphorionis* historiola de *Lasyrta*, quem merito (ut videtur) *planum* & *agyrtam* adpellat CASAUBONUS, pro verbis οὖρον δὲ προΐετο, idem vir doctus οὐδ' οὖρον προΐετο legendum contendit; aitque, cuivis attendenti ad verba

auctoris manifeſte id patere. Quod mihi plane contra videtur: perſpicue enim ſignificare videtur auctor, pertinuiſſe hoc ipſum ad augendum miraculum, quod, *licet potu omni abſtineret ille homo, tamen meieret ſicut alii homines.*
At, quae paulo poſt ſequuntur verba, haud dubie corru- a
pta, & defecta ſunt; quod interpoſitis duobus *ſtellulis*, ubi nonnihil excidiſſe ſuſpicatus eram, indicavi. Nam quod Casaubonus ait: »Iſta, *τὴν κύστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντα*, »hanc ſententiam arbitror continere: iſtos, qui Laſyrtam »obſervabant, verum putaſſe ipſum meiere numquam, »quod illum ſemper viderent, *τὴν κύστιν αὐτοῦ ἔχοντα*, »id eſt, *veſicam eodem ſemper in loco & ſtatu habentem:* « in eo ne ipſe quidem ſibi, ut ingenue fatetur, ſatisfecit. Ac ſane nec ſententia ea huius loci eſſe videtur, & ad illam efficiendam *ἐν τῷ αὐτῷ* oportebat, non *αὐτοῦ*. Sam. Petitus, Miſcell. V. 2. p. 81. poſtquam ſuperiora verba *οὖρον δὲ προΐετο* contra Caſaub. defendit, h. l. *τὴν πίστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντες* corrigebat, i. e. *illius rei argumenta & probationes habentes:* ſuſpicabatur autem, poſt *ἁλμυροῦ* nonnihil intercidiſſe. Brunckius *τὴν κύστιν δ' αὐτὸν κατέχοντα* coniectavit, haud ſatis ſcio qua ſententiâ; puto, *retinentem urinam*, i. e. *non meientem*; ut probaſſe videatur ſuperiorem Caſauboni coniecturam *οὐδ' οὖρον*. Veram equidem putavi ſententiam, quam Dalech. in verſione expreſſit, *veſicam tamen exonerari lotio plenam:* quam in partem *ἐκχέοντα* pro *ἔχοντα* in graecis legendum ſuſpicari poſſis; nec tamen id ſatis eſſe videtur. Difficultatem omnem ſuſtulit ſcilicet, & acu rem tetigit divinum Villebrunii ingenium, qui velut de tripode loquens docuit nos, *τὴν κύστιν matulam* denotare; itaque, *αὐτοῦ* adverbialiter accepto, perſpicuam eſſe ſententiam, *vidiſſe illos obſervatores, ad manum homini fuiſſe matulam.*

Antiphanis *verſiculum primum*, quem truncatum ab initio & mutata verborum ſerie retulit Athenaeus, ſtatuere cum Caſaub. licet talem fere fuiſſe:

Τὸ γὰρ μεταλλάξαι διάφορα βρώματα.

Verſ. 2. *Θρυλλούμενα* non modo ſunt *de quibus vulgo multa loquuntur*; ſed & generatim *vulgata, vulgaria*; ut IX. 403. f. Et adverbium *πολλάκις*, ſubtilius ſi ſpectes, non tam ad *Θρυλλούμενα* fuerit referendum, quam ad *παραγεύσασθαι*, *guſtare etiam interdum.* Sic enim plurimis in locis accipi *πολλάκις* debet, ut non tam *ſaepenumero*, quam

a *interdum*, *subinde*, intelligas. Verbum παραγεύσασθαι (*vers.* 3.) est *obiter gustare*, aut, ut Casaub. ait, *gustare aliud atque aliud more fastidientium*, *sic ut in nullo adquiescas.* *Vs.* 4. Verborum ordinem, quem praeibant libri, tenens Grotius, articulum τὴν delevit. Sic prodibat versus,

καινοῦ, διπλασίαν παρέσχεν ἡδονήν.

qui versus, praeterquam quod caret artic. τὴν, quem non sine vi adiectum dabant libri omnes, illud etiam incommodi habet, quod antepenultimam in διπλασίαν longam faciat, quae apud Aristoph. quidem (Acharn. 88.) in simillimae formae voce τριπλάσιος brevis est. Quare laboranti in vulgata scriptura metro malui cum Casaubono nudâ transpositione duarum vocum succurrere: quam rationem Toupius etiam tenuit in Curis Noviss. in Suid. p. m. 280.

AD CAP. XXIII.

ἐν τῇ πρώτῃ Ἡρόδοτος. Sic correxit editor Basil. unde tenuit Casaub. ἐν τῇ τετάρτῃ erat in ed. Ven. & ἐν τῇ δ'. in msstis; scilicet perperam a superioribus librariis Δ'. literâ posita pro Α'. Legitur enim ille Herodoti locus lib.
b I. cap. 188. Mox Χοάσπεος ex ed. Ven. in alias propagatum. Sed Χοάσπου habet cod. *a.* Χοάσπεως cod. *b.* Χοάσπεω oportebat, (a recto casu, ὁ Χοάσπης) quemadmodum non modo apud Herodotum est, sed & apud Eustath. ad Od. δ'. p. 173. 23. qui ex Athenaeo, non ex ipso Herodoto, hunc locum citavit. In Ctesiae verbis, quid opus sit pro φέρεται τῷ βασ. corrigere συμφέρεται, quod Valckenario ad Herodot. l. c. placuit, equidem non video. Polybii locum, de *Ptolemaeo Philad.* eiusque filia *Berenice*, cum, quonam ex Historiarum libro illius scriptoris ductus esset, haud adpareret, in Polybii editione T. V. posui in Fragmentis Historicis, num. 54.
c p. 69. τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντίοχον -- Ἐπιμανῆ. Conf. infra, V. 193. c. d.

τὸν Φρύγα Μίδαν φησὶ Θεόπομπος &c. Vide Aeliani Interpretes ad Var. Hist. III. 18. qui cum alia multa ad istam fabulam spectantia, tum ex Servii Comment. ad Virgil. Eclog. VI. hoc docent, narrasse eam Theopompum in libro, cui Θαυμάσια titulus erat; de quo vide Voss. De Historicis Graec. I. 7. p. 31. Confer etiam Davis. ad

Cic. Tusc. I. 48. Σειληνὸν. Σιληνὸν adnotavit Brunck. c quâ scripturâ quidem lib. V. p. 199. a. b. & alibi vetustas nostras membranas usas esse videbimus. Sed, neutram scripturam auctoritate carere satis probata, cum ab aliis monitum est, tum a Perizonio ad Aelian. l. c.

ἔστι δὲ ἡ κρήνη, ὥς φησι Βίων, μέση Μαιδῶν καὶ Παιόνων. *Medi* (Μῆδοι) in Pannoniae vicinia nulli sunt: sed *Maedi*, satis notus Thraciae populus, a meridie Macedoniae imminens, ab occidente *Paeoniae*, id est, Pannoniae. Quare Μαίδων corrigendum monuit Casaub. Et sic passim, penacute scriptum reperitur id nomen, veluti apud Thucyd. II. 98. Appian. Illyric. cap. 5. & olim apud Polybium. Paulo rectius vero me facturum putavi, si Μαιδῶν cum accentu in ultima scriberem, quemadmodum apud Polyb. X. 41, 4. ex probatissimo codice msto edideram, consentiente Stephano Byz. qua ratione etiam apud Strab. VII. pag. 318. e. editum est, nisi quod ibi in prima syllaba, ex vulgari pronunciatione, *ε* pro *αι* positum. Sed illud velim nos hoc loco docuisset Casaubonus, quum *Phrygiae regem* communi consensu *Midam* faciant omnes scriptores, quumque locum etiam Phrygiae in Asia definiverit Xenophon, (de Cyri Exped. lib. I. p. 194. ed. Leuncl.) ubi sua adhuc aetate *fons* ille monstrabatur, *ad quem Midas* Silenum (quem *Satyrum* ille vocat) *cepisse perhibetur, quum fontem vino miscuisset*; qui factum sit, ut ab eo auctore, quem Athenaeus citat, idem fons *in Maedorum atque Pannoniorum confinibus* poneretur. Mihi quidem Bion, quo auctore hoc refert Noster, (sive is *Solensis* fuit, qui Aethiopica ac forsan etiam alia scripsit; sive, quod ego suspicatus sum, illo antiquior *Proconnesius*, qui Cadmi Milesii Historias in compendium redegisse perhibetur) videtur ille non modo, ut Herodotus VII. 73. & post hunc alii, statuisse, Phrygas ex Europa olim in Asiam immigrasse, sed & factam esse eam migrationem Midae ductu; & ante id tempus in Macedoniae confinibus accidisse ea, quae de Sileno a Mida capto narrantur. Certe haec omnia eadem statuentem video Cononem, (Narratione prima, p. 243. ed. Galei) qui fortasse eodem Bione auctore usus erat.

Ἴννα καλουμένη. Nil mutant libri. Quod Casaub. in Commentar. *fontem Innam sive Oenam* dicit, ex *Dalecampii* versione ductum est, qui suo ex ingenio *Oenam* potue-

c rat, quasi Οἴναν scriptum esset, & in ora adnotaverat: »Tanquam *vinosum; ἀπὸ τοῦ οἴνου.* «

Στάφυλος δέ φησι, τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν. Tria verba *πρὸς τὸ ὕδωρ*, cum deessent editis, adieci duorum nostrorum codicum auctoritate. STAPHYLUS, quem dicit, Grammaticus sive Philologus fuit Naucratita, cuius varia scripta ad illustrandam antiquitatem spectantia, de Rebus Thessalicis, Atticis, Aeolicis, Pelasgicis, passim citantur: quem scriptorem mireris a Fabricio in Bibl. Graec. in Grammaticorum recensione suo loco (T. VII. p. 171.) alibique praetermissum esse, ac nonnisi in numero Medicorum, ad quos nihil ille pertinebat, (T. XIII. p. 427.) uno verbo nominatum; cum tamen de eodem Staphylo idem Fabricius ad Sextum Empir. p. 272. satis adcurate testimonia veterum collegisset, cui iam olim praeiverat Vossius de Historic. Graec. lib. III. p. 416. Confer Harduini Indicem Auctorum, quibus Plinius usus est, T. I. Opp. Plin. p. 66. ubi quidem pariter Medicum facit hunc scriptorem Harduinus. *Melampus*, vetustus vates & medicus, nemini ignotus: quem & alia multa Graecos primum docuisse, & nomen atque sacra Bacchi eis interpretatum esse, Herodotus tradit II. 49. & Diodor. Sic. I. 97. Quid ergo mirum, quod Athenaeus, licet II. 38. c. IV. 179. e. XV. 675. a. b. de inventione *τῆς κράσεως τοῦ οἴνου* alias aliorum sententias retulerit, hoc loco nos doceat, *Staphylum* scriptorem inventum illud ad *Melampodem* retulisse? Aut quid caussae erat, cur exclamaret ad hunc locum Casaubonus: »Quis, malum, iste *Nigripes?*« Scilicet, cum minus notus esset *Staphylus scriptor*, turbaverat virum doctum, quemadmodum & dein Gatakerum, (Adversar. Posth. p. 454.) id quod apud Plinium vulgo legitur, VII. 55, 57. ubi ait: *Vinum aqua misceri* (invenit) *Staphylus Sileni filius.* At ibi vide, ne, sive librariorum culpâ, sive ex ipsius etiam Plinii fortasse errore, confusio aliqua exstiterit: sin vel maxime integra statuas Plinii verba, & e vetusto nescio quo auctore ducta; nihilo minus Athenaei quoque verbis, de quibus agitur, sua constare integritas poterit: nec eam vim habere dissensus ille auctorum censendus est, ut de veritate scripturae apud Nostrum dubitationem nobis debeat iniicere. Caeterum de illo, quem Plinius dicere videtur, Staphylo consulendi sunt auctores,

quos ad Aristophanis Plut. p. 371. citavit Hemsterhusius, quibus adiici poterat Scholiastes Apollon. Rhod. ad III. 996. qui omnes in hoc consentiunt, ut Staphylum illum non, ut fit apud Plinium, Sileni filium statuant, sed ipsius Bacchi ex Ariadne. Perperam *κράσιν* h. l. edd. Corrige *κρᾶσιν*.

Πλειστόνικος. Dubitare videtur Casaubonus, utrum Ap- d pionem Grammaticum h. l. Athenaeus dixerit, qui *Πλειστονίκης* est cognominatus, an Medicum. Haud dubie *medicum Plistonicum* dixit, Praxagorae discipulum, Plinio, Celso & Galeno laudatum; de quo vide Harduin. in Ind. Auct. & Fabric. Bibl. Graec. T. XIII. p. 374.

AD CAP. XXIV.

Ὅτι τοῖς προπίνουσι. Sic mox iterum iterumque composito verbo *προπίνειν* utitur, agens scilicet de *potatione*, quam *ante coenam* sumebant; a qua etiam ciborum nonnullorum *Gustatio*, quae legitimam coenam praecedebat, nomen *πρόπομα* sortita est; de qua ex professo deinde verba facit p. 58. b. cap. 51. huius edit.

καὶ πολλάκις φθορὰς τῶν ληφθέντων παρασκευάζει. τὰ ληφθέντα sunt *sumti cibi*. Commodius videri poterat *φθορὰν*, quod est in nostris msstis: sed simillima notione infra p. 53. c. rursus in plurali *φθορὰς τῆς τροφῆς* consentientibus libris legitur. Quod ad ipsam vocem spectat, illud mihi notabile visum est, quod apud Medicos verbum quidem *φθείρεσθαι*, ubi de sumtis cibis agitur, in bonam fere partem usurpari soleat, ut *corrumpi* idem valeat ac *concoqui in ventriculo*, & *εὔφθαρτος* idem fere sit eis atque *εὔπεπτος*, *concoctu facilis*, *δύσφθαρτος* idem quod *δύσπεπτος*. vide Athen. II. 50. b. 68. f. III. 87. d. VIII. 355. d. &c. quem usum etiam latine loquentes imitati sunt, veluti Celsus II. 28. At nomen *φθορὰ* h. l. & p. 53. c. ubi pariter quidem de sumtis cibis agitur, haud dubie in deteriorem partem accipitur; puto, de cibis, qui non concoquuntur ac dissolvuntur in ventriculo, sed vix mutati per alvum transeunt. Sed haec, & quae sunt eius generis alia, quae bene multa apud Nostrum occurrunt, Medicis disquirenda explicandaque debeo relinquere.

ὡς μὴ προσεκλύειν τὸν στόμαχον. Eadem ratione e I. 22. f. *τὸν πνεύμονα* vidimus *ἔκλυτον* dictum. Videtur autem *προεκλύειν* h. l. oportuisse; quemadmodum & mox

e προαναληφθῆναι dicit. εἰς τὴν ἕξιν. Vide notata ad I. 26. b.

τοῖς πέρασι τῶν ἀγγείων, *vasorum lateribus* interpretatus sum. Nescio an rectius Gallicus interpres de *extremitatibus vasorum* acceperit, scilicet de externis venarum ramulis, qui a vini aciditate adstricti crispatique transire sanguinem non patiuntur, sed retrocedere eum cogunt. *Vasorum finibus* dederat latinus Interpres. CASAUBONI ad hunc locum haec est adnotatio: »Τὰ πέρατα τῶν ἀγ»γείων sunt *ora venarum quibus alimenta suscipiunt.* [vo»luerat, puto, *suscipiuntur.*] Galenus modo πέρατα, mo»do στόματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν τροφὴν ἀγγείων »appellat. ἀγγεῖα in Medicorum libris dicuntur *venae* & »*arteriae* angustiore significatione. Unicum Galeni lo»cum adscribam, qui isti lucem afferet magnam. Sic ille »III. in librum Hippocr. Περὶ Ὀξέων [διαίτης] commenta»rio: Ὁ οἶνος κατὰ τὸ ἧπαρ ἐξ εὐρέων ἀγγείων τῶν ἐπὶ »ταῖς πύλαις εἰς στενὰ παραγίνεται πέρατα τῶν ἐν τοῖς »σιμοῖς αὐτοῦ μέρεσι, καὶ τῶν ἐν τοῖς κυρτοῖς· καθ' ἃ καὶ »ἡ μετάληψις ἁπάντων τῶν ἀναδιδομένων εἰς ὅλον τὸ σῶ»μα γίνεται.«

γλυκὺν ὑδαρῆ ἢ θερμὸν προλαμβανέτω. Vulgata scriptura, γλυκὺ ὕδωρ ἢ θερμὸν, nec ob antecedentia ferri poterat, quia nunc loquitur cum eis qui aquam bibere gravantur; nec ob sequentia, quoniam, quod ait μάλιστα δὲ τὸν καλ. πρότροπον &c. (cf. I. 30. b.) perspicue indicat, de *vino*, non de *aqua*, proxime ante esse dictum. Quare haud dubie pro γλυκὺ ὕδωρ ἢ corrigendum γλυκὺν ὑδαρῆ putavi, quod & ad sententiam aptissimum erat, & a scripturae vestigiis minimum recedebat. γλυκὺς, subintellecto nomine οἶνος, *vinum dulce* est: ὑδαρὴς autem vinum dicitur, cum est *aquâ probe dilutum*, IV. 143. c. X. 427. c. 431. d. & saepius aliàs. In eamdem sententiam correcturus hunc locum Villebrunius, γλυκὺ ὑδαρὲς scribendum censuit, immemor vocabulum οἶνος masculini esse generis. Quod vero dein ἢ θερμὸν adieci, rectius facturus eram, si, omissâ ἢ particulâ, quam e terminatione praecedentis vocabuli ὑδαρῆ perperam effinxerunt librarii, nude θερμὸν scripsissem. Itaque in hunc modum rescriptum velim, γλυκὺν ὑδαρῆ θερμὸν, id est, *vinum dulce calidâ aquâ probe dilutum*.

Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ Διαίτης &c. De eo libro consule Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 849. num. 66. & Acker-

mann. in Harlesii nova edit. Biblioth. Gr. T. II. p. 556
sqq. quorum ab utroque praetermissum mireris hoc Athe-
naei testimonium de diversis eiusdem libri titulis. Verba f
Hippocratis ab Athenaeo adlata, habes T. I. Opp. p. m.
392. l. 21. (Francof. 1621.) Ibi post verbum ἁπτόμενος,
commode legitur καὶ διαχωρητ. quam voculam ignorant
Athenaei libri. Mox τὸ ἔντερον, sic nude in sing. positum,
idem valet ac ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα, p. 53. c.

Quod de *Carmanis* narratur, similem morem de Scy-
this, cum foedera ineunt, tradit Herodot. IV. 70. conf.
Lucian. in Toxari s. de Amic. c. 37. προσφέρεσθαι. Mi-
nus recte Dalech. *bibendum offerunt*; quem & Gallicus se-
cutus est interpres. προσφέρεσθαι, de cibo usurpatum, est
comedere; de potu, *bibere*. Sic mox, μετὰ τὴν προσφορὰν,
epoto sanguine. τέλος φιλίας, i. q. ὅρος φιλίας, (ut mo-
nuit Casaub.) i. e. *perfectissima amicitia*. Eodem modo τὸ
πέρας VII. 290. b. & I. 15. b. ubi vide not. εἰς τὸ ἀπο- a
κρούεσθαι τὸ ἀπὸ τοῦ πότου. Perspecte Casaub. sic corrigi
iusserat; monens, τὸ ἀπὸ τοῦ πότου id ipsum esse, quod
mox τὴν τοῦ οἴνου ἀναθυμίασιν dicit.

In Alexidis *vs*. 2. ποιεῖν praetuli, quod legitur XV.
687. d. ubi hi versiculi repetuntur: quo loco etiam no-
men fabulae (ἡ Πονήρα) editur, unde ii ducti sunt. Conf.
Clement. Alex. Paedag. lib. II. p. m. 132.

AD CAP. XXV.

τὰ παχέα τῶν μύρων. τὰ πάχη dant nostri mssti;
quae vera videtur scriptura, a sing. τὸ πάχος. Abstra-
ctum pro concreto, ut in scholis dicunt. Et amant Graeci
nominibus eiusmodi in plurali numero uti; sic τὰ ψύχη,
τὰ θάλπη, & id genus alia.

τὸ δὲ συμμέτρως θερμαινόμενον καὶ ψυχόμενον ὕδωρ. b
Duobus modis haec accipi possunt: sive *quae facile calefit
aqua & facile refrigescit*; quam in partem p. 42. c. dixerat,
τὰ ταχὺ θερμαινόμενα, κοῦφα καὶ ὑγιεινά: vel *quae non-
nisi modicum & caloris & frigoris gradum recipiunt*, ut spe-
ctetur id quod ead. pag. 42. d. ait, τὸ δὲ σωματῶδες, καὶ
θερμανθὲν θερμότερον, καὶ ψυχθὲν ψυχρότερόν ἐστι. Poste-
rior interpretatio magis cum vi vocabuli συμμέτρως con-
venire videtur; prior magis cum Hippocratis verbis, quae
continuo post citantur. Ad rem ipsam haud multum in-

b teresse videtur, quoniam alterum coniunctum est cum altero. *Cito* vertit Dalech. Unde συντόμως coniecit Pursanus.

καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. Utique καὶ ὃ εἰς χαλκ. aut ὃ καὶ εἰς χαλκ. malles; quod & Villebr. monuit, fortasse a viro quodam docto in ora libri, quo ille usus est, adnotatum. Dein τὸ ἰῶδες pro τὸ scribi vult idem Villebr. quod non ita necesse videtur. τὸ ἰῶδες (ut monuit Casaub.) sunt *maculae*, de quibus Vitruvius VIII. 5. *Si fons novus fuerit fossus, & in vas Corinthium, sive alterius generis, quod erit ex aere bono, ea aqua sparsa maculam non fecerit, optima est.* Et Plin. XXXI. 3, 22. *Damnantur fontes, si vasa aerea inficiunt.* Monuit idem Casaub. non satis caussae esse, cur vocem ἀργύρεον cum Gesnero damnemus, & cum σιδήρεος permutatam velimus.

Hippocratis verba, ὕδωρ τὸ ταχέως &c. leguntur in Aphorism. V. 26. & Epidem. lib. II. haud multum ab initio. Ἐν τῷ περὶ Ὑδάτων Ἱπποκράτης καλεῖ τὸ χρηστὸν ὕδωρ, πότιμον. Sic pro mendoso πολύτιμον correxit Cas. in Animadv. ipsum autem locum existimavit in Hippocratis libris hodie non exstare. Scilicet quaesisse eum videtur Casaubonus cum Foesio in eo libro, qui inscribitur vulgo Περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων: cuius libelli ea verba, quae leguntur p. m. 283. l. 36 sq. spectasse hoc loco Athenaeum censuerat Foesius not. 21. coll. eiusdem not. 1. ad initium illius libelli. At ibi vocabulum πότιμον, aut aliud simile, non reperitur, nec alibi uspiam in eodem libello: nec mirum; nam iste libellus paululo post sub titulo περὶ Τόπων citatur, ut diversus ab eo de quo hic agitur. Pari vero ratione Erotianus, in Praefatione ad Dictionum apud Hippocratem occurrentium Interpretationem, manifeste libellum περὶ Ὑδάτων ab altero isto, cui Περὶ Τόπων καὶ Ὡρῶν titulum facit, distinguit. Unde perspecte nuper monuit Coray, vir doctus, in libelli περὶ Τόπων editione, (*Discours Prélimin.* p. 113 sq.) priorem libellum, cui περὶ Ὑδάτων titulum Athenaeus & Erotianus faciunt, eum esse qui περὶ Ὑγρῶν χρήσεως vulgo inscribitur. Atqui in illius libelli ipso principio aqua ea, quam ὕδωρ χρηστὸν (id est, *ad usum bonam, communi hominum usui inservientem*) h. l. Athenaeus dicit, veluti proprio quodam & signato vocabulo ποτὸν dictam videmus: quae vox ποτὸν aut ipsa restituenda h. l. Athenaeo pro

corrupta *πολύτιμον* fuerit; aut, quod facile mihi persuasi, b
statuendum est, pro ea Athenaeum vocem *πότιμον*, ut prorsus synonymam illi, (confer Suid. in *Ἄγευστος*, & Aristotelis verba ibi a Küstero citata) eamque minus ambiguam, posuisse. Et alibi quidem (in libro de Medico, T. I. Opp. p. 19.) ipso etiam vocabulo *πότιμον* eadem insigniori notione, de qua Athenaeus hic monuit, usus est Hippocrates, ut ad hunc locum adnotavit Villebrunius; a quo etiam id, quod de libello *περὶ Ὑγρῶν χρήσεως* modo dictum est, iam ex parte occupatum video.

τοῦ ἐξ Ἀμφιαράου ὕδατος. Non *ex Amphiarao*, ut ver- c
tit Dalech. sed *ex fonte Amphiarai.* Nempe: » In agro Oro» piorum fanum Amphiarai fuit, & *fons* non procul inde, » qui dicebatur *Amphiarai*, sive *Amphiaraeus.* « Casaub. Vide Pausan. I. 34. p. 84. & II. 37. p. 200.

Ἱπποκράτης δ' ἐν τῷ περὶ Τόπων. De eo libello, de quo proxime ante nonnihil notavimus, vide Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 845. & Ackermannum in Harlesii nova ed. Bibl. Gr. T. II. p. 561. inprimis vero consulenda novissima ipsius libelli ed. paulo ante laudata, quae e msstis libris emendata, cum Gallica versione & Adnotationibus atque Introductione, Parisiis anno IX (1800) duobus voll. in 8vo prodiit, auctore Coray, Smirnensi, Med. Doct. cuius viri cum doctrinae & ingenio, tum singulari de bonis literis bene merendi studio, haud parum etiam debiturum Athenaeum nostrum spero; ad quem vel emendandum vel illustrandum symbolam ille suam, quam confido minime vulgarem futuram, pro sua benevolentia ultro mihi obtulit propediem conferendam.

ἐκ λόφων. ξηρῶν. » Mirum quid appellet *colles siccos*, » vel *aridos.* Nam si *arent*, quomodo illinc manabit aqua? » si venas habent aquarum, cur *sicci* dicuntur? Scriben» dum *ἐκ λόφων γεηρῶν* ex ipso Hippocrate, qui *λόφους* » *γεηροὺς* vocat, quos vulgo Graeci *γηλόφους* & *γεωλό*» *φους.*« Casaub. — Locus est in Hippocr. Op. T. I. p. m. 284 med. Iamque in eo equidem eram, ut *γεηρῶν* apud Nostrum etiam reponerem, cum me cautior retraxit Coray, dubitans (in Notis, T. II. p. 111.) an potius apud Coum Philosophum fortasse, pro insolito *γεηρῶν*, ipsum hoc *ξηρῶν* ex Athenaeo sit reponendum, ut opponantur hi clivi iis locis, sive campestribus, sive clivosis, quae *ἐλώδη* habent *ὕδατα*, de quibus aquis paulo ante dixerat. Nam,

c verum si quaeris, sunt etiam ἑλώδεις (i. e. *paluſtres*) haud pauci clivi: nec vero ex his solum, verum etiam ex *aridis* caeteroquin & *petrosis* clivis exire fontes possunt. At rursus minime spernendum videtur, quod pro γεηρῶν porro adtulit CASAUB. sic scribere pergens: »Distinguunt »Medici aquam e *colle terreo* fluentem, ab illa quae de *ru-* »*pe:* hanc aquam damnant, illam praestantissimam esse »pronunciant. Lege Oribasium V. 3. Aëtius quoque in »optima aqua desiderat τὸ διὰ πόρου τινὸς ἢ γῆς καθαρᾶς »διηθῆσθαι: quae verba ipse mutuatus est a Galeno Ὑγιει- »νῶν lib. I. Propterea dicebat paulo ante Athenaeus, [p. »41. d.] Homerum aquas improbasse τὰς ἐκ πέτρων φε- »ρομένας: laudasse τὰς διὰ εὐκάρπου καὶ πλείονος γῆς φε- »ρομένας. Denique non aliter visum praestantissimis qui- »busque Graecorum Arabumve Medicorum.« — Quare ego, Athenaeo quidem suum ξηρῶν, donec in melioribus codicibus aliud fuerit repertum, relinquens, (in quo ipse Athenaeus vel errare vel suo uti iudicio potuerat;) γεη- ρῶν tamen apud Hippocr. solicitatum nollem, quod, praeterquam quod ad rem convenit, vocabulum est legitime formatum, ut ὑγιηρὸς, διψηρὸς, aliaque multa Hippocrati familiaria; & apud alios etiam scriptores olim occurrisse videtur, quandoquidem & apud Suidam adnotatur Γεη- ρόν· τὸ γήϊνον.

τὸν οἶνον ὀλίγον φέρειν οἷά τε ἐστί. Dalech. *nec limi trahere multum*: scilicet πηλὸν aut ἰλὺν pro οἶνον legendum praeter rationem suspicatus. Recte CASAUBONUS monuit: »Aqua κατὰ φύσιν ἔχουσα nullum saporem, nullum ve- »rum colorem, nullam denique ποιότητα habet. Optima »illa, quae maxime talis & ἀποιοτάτη. Hanc ait Hippo- »crates τὸν οἶνον φέρειν ὀλίγον, hoc est, *minimo infuso vino* »*recipere ποιότητα & saporem.* Contrarium usu venit in ea »quae sua natura est saporata aut medicata: nam, ista »ut suum amittat, & vini assumat saporem, maiore vini »copia est opus. Pari ratione vina quaeque generosissi- »ma, sunt πολυφορώτατα, id est, plurima opus habent »aqua, ut naturam mutent, & saporem amittant ἔμφυ- »τον.« — Eodem vero modo iam ante Casaub. ab Hippocratis interpretibus exposita fuisse ista verba monuit Coray.

d ἀνάγκη γὰρ λαμπρὰ εἶναι. Sic codex noster uterque, fere ut apud ipsum Hippocr. ubi ἀναγκαίη γὰρ λαμπρό- τερα εἶναι. Corrupta fortasse in Musuri codice fuerat pri-

ma vox; quam ille correcturus, sic edidit, τὰ γὰρ ἀνα- d
τολικὰ λαμπρὰ εἶναι, quod tenuere posteriores editores.

Πραξαγ. τί φησι ταῦτά. ταῦτά φησιν adnotavit Brunck. quod paulo quidem concinnius videtur, sed tenere debui librorum scripturam. ἐπαινεῖ δὲ τὸ ὄμβριον. Confer supra p. 42. d. & Plin. XXXI. 3, 21. & ibi Harduin. Mox pro Ἀμφιαράου perperam h. l. partim Ἀμφιαράτου, partim Ἀμφιαράθου erat editum. Vide paulo ante ad lit. c.

AD CAP. XXVI.

πτισάνη. πτισσάνη (nescio an ex nostro cod. *b.*) ad- e
notavit Brunck. Utraque probata scriptura. διοικεῖται. Corrupte διάκειται cod. *a.* Verbum διοικεῖν aliâs, ut διοικονομεῖν, de *digestione* ciborum usurpatur, ut ostendit P. Leopard. Emendat. I. 12. in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 8. nunc, notione non multum diversa, de *nutritione.* conf. Steph. Thes. Gr. Ling. II. 1224. a. b.

Δημόκριτον δὲ &c. Conf. Diog. Laërt. IX. 43. qui loco *mellis*, cuius *odore* vitam per dies aliquot prorogavit senex philosophus, *calidos panes* nominat. ἐξάξαι αὑτὸν. Haesit haec scriptura ex prima ed. Cas. Et sic h. l. videtur esse in msstis nostris, e quibus nihil discrepantiae adnotatum est. Nec male vero, ut alibi vidimus, est αὑτὸν (idem valens ac ἑαυτὸν) in ed. Ven. & Bas. quod & in
tertia ed. Cas. revocatum. Εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέ- f
χει &c. Idem Democriti responsum ex Diophanis medici scriptis refertur in Geoponicorum collectione, lib. XV. c. 7. Ibi verbum χρίσοιντο in optativo sive potentiali modo ponitur, ut apud nostrum βρέχοι in superioribus editt. Sed nec minus bene habet indicativus βρέχει, quem dedere nostri mssti: malim tamen h. l. βρέχοι restitutum, ob constructionem quae in praecedentibus obtinet verbis. Ad rem quod spectat, simillimum responsum Pollio Romilius Augusto dedit, *mulsum* pro melle nominans,
auctore Plinio XXII. 24, 53. ἀνόσους διατελεῖν. Sic me- a
lius mssti nostri, quam ἀνόσως edd.

AD CAP. XXVII.

Ὅρα τὸ ἀνατιθεμένων &c. Est Epitomatoris observatio

a ad verbum iſtud pertinens, (conf. Not. ad p. 35. a.) quo uſus erat Athenaeus; quod rarius utique iſta notione occurrit, nec tamen ſine exemplis, quorum nonnulla Stephanus collegit in Theſ. Gr. Ling. III. 1482. d. e.

τὸ ἄνηστις, ἤτοι νῆστις. Sic quidem edd. ex primi editoris fortaſſe ingenio. Veram puto ſcripturam, quam ex noſtro cod. *b.* enotatam nunc demum animadverto, τὸ ἄνηστις ὁ νῆστις, quod ad ſententiam quidem nil differt ab edita ſcriptura: nam hoc dicit, *vox* ἄνηστις, *pro* ὁ νῆστις (i. e. *ieiunus*) *poſita;* aut, *vox* ἄνηστις *idem valens ac* νῆστις: ſic autem, ubi tale quid ſignificare volunt, loqui amant graeci Grammaticl. In cod. *a.* eſt, τὸ ἄνηστις ἢ νῆστις, mendoſe; niſi forte omiſſum aliquid, ut debuerit librarius ὁ καὶ ἡ νῆστις.

παρὰ Κρατίνῳ. Poterat ex Suida (in Ἄνηστις) titulus fabulae adiici, ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ. Bene autem idem Suidas docuit, non eſſe per merum pleonaſmum literam α initio adiectam, ſed vim ei ineſſe intenſivam; quippe ἄνηστις in eodem Cratini verſu interpretatur ille ὁ νῆστις λίαν. In verſu ipſo, pro Οὐ γὰρ, Suidas Ἰοὺ γὰρ habet, tum vero poſt πρῶτος interſerit vocem ἄκλητος. Quare Toup in Append. Notar. in Theocr. p. 14. ex Suida ſupplens Athenaeum, viciſſimque ex Athenaeo Suidam corrigens, ſic ſcribendum Cratini verſum cenſuit: Οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. ut ſit verſus tetrameter anapaeſticus catalecticus in ſyllabam; qui, qualis apud Athenaeum vulgo legitur, fuerit trimeter hypercatalectus.

b Diphili *verſibus* Grotii verſionem ſubieci ex Excerpt. p. 796. Quos ibi *omnia ante tempus ſcire cupidos* dicit, putabam eſſe paraſitos non modo famelicos, verum etiam catillones, qui e coquo ante percunctantur, quaenam fercula in epulas, quibus inhiant, parata ſint. Casaubonus vero tranſlate hic uſurpari vocem ὀξύπεινος cenſuit de eo *qui valde aliquid cupiat*, ut apud Cic. ad Attic. IV. 13. & II. 12. ubi ait, *Sum in curioſitate* ὀξύπεινος &c.

In Antiphanis *verſ.* 2. perperam in omnibus editionibus factum, ut verbum λέγεις iſti verſui adiiceretur, quod ad ſequentem pertinebat. Id & noſtram obſervationem, neſcio quo pacto, effugerat. Scribe igitur *verſ.* 3. λέγεις κομιδῇ &c. Nam anapaeſtum in ſecunda ſede non reſpuit apud comicum poëtam iambicus verſus: quod ni

ita esset, in promtu foret, κωμιδῇ λέγεις scribere. De b *Thessalorum voracitate* conf. omnino X. 418. c.

In Eubuli *versibus*, quis sit qui dicitur *Zethum iussisse Thebas migrare*, *Amphionem* vero *Athenas*, nescio. De diverso fratrum illorum ingenio, res satis nota; quo etiam respicit id quod infra legitur lib. VIII. 351. b. Nec vero omnino ab alio veterum, quod sciam, *Amphion* fingitur *Athenas migrasse*. *Vers.* 2 *sq.* ἀξιωτέρους ἄρτους non (ut Dalech. reddiderat) *praestantiores* esse *panes*, sed *qui minori pretio veneunt*, monuit Casaub. Et sic sane apud Aristophanem plus semel, aliosque Atticos, ἄξιος idem atque εὔωνος valet. Nempe quoniam verbum ἄγειν, a quo derivatur id nomen, aliquando τῆς σταθμικῆς proprium, (ut ait Casaub.) & pro ἕλκειν, *pendere*, usurpatum fuit; hinc *quod a liberali venditore emerant cumulatiore mensura*, & *quidquid parvo emtum* videbatur, ἄξιον adpellabant. Sic quidem ille. Sed fortasse magis placebit alia ratio, quam indicare Etymologus videtur: nam quemadmodum τὸ ἄξιον inter alia etiam significat id quod *aequum* vel *iustum* est, ἀπὸ τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων: sic graeci τὸ ἄξιον pro τὸ εὔωνον simillimo modo dixerint, atque nos vernaculo sermone *à juste prix* dicimus, pro *à bon marché*.

Vers. 4. σὺ δ' ὀξύπεινος. Sic libri omnes; quod ita de- c fendi possit, ut intelligatur verbum ἔφη: *tu enim, inquit ille, famelicus es*. *Vs.* 6. οὐ ῥᾶστ' ἀεὶ πεινῶσι &c. »locantur in tenuem Atheniensium victum. Ait, eos non vivere, sed esurire. Erat enim solum Atticum parum uber; »ipsi deparci. - - Tenuitatis victus, quo utebantur, testes »Aristophanes & Comici omnes: sed inprimis insignis est »locus Lyncei Samii, quem habes lib. IV.« [p. 131 extr. & sq.] Casaub. — ῥᾶστ' ἀεὶ percommode nostri codices dedere. ῥᾶστα δὴ edd. *Vers.* 7. ἐλπίδας σιτούμενοι. Dictionem praeiverat Aeschylus, Agamemn. 1677.

AD CAP. XXVIII.

Ὁ δὲ μονοσιτῶν &c. Verbum μονοφαγεῖν I. 8. e. de eis usurpatum vidimus qui *soli*, *sine convivis*, *cibum capiunt*. Eodem modo μονοφάγους dictos ait Plutarch. Quaest. Graec. pag. 301. *qui domi cibum capiebant*, ἀλλοτρίου μηδενὸς παρεισιόντος. Et sic hoc nomen supra apud Ameipsiam comicum in convicii loco positum vidimus, cui

c praeiverat Aristophanes in Vesp. 923. ed. Br. cum nominat nonneminem,

κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον.

Iam, per se, idem valere videri poterat alterum verbum; huic simile, *μονοσιτεῖν*. Et in eamdem etiam partem sequiori quidem Graecitatis aevo usurpatum docuit Casaubonus, cum Iohannes Chrysostomus accusatus traditur, *ὅτι τὴν φιλοξενίαν ἀθετεῖ, μονοσιτίαν ἐπιτηδεύων, καὶ Κυκλώπων ζῶν βίον.* (Vellem scriptorem nominasset vir doctus: equidem de ea re apud Photium, p. 141. l. 2. ed. Hoesch. apud Socrat. Hist. Eccl. VI. 4. & Sozomen. VIII. 9. nil aliud reperi, nisi *ὅτι μόνος ἤσθιεν*, & *μὴ βούλεσθαι συνεσθίειν τινὶ, μηδὲ καλούμενον ἐφ' ἑστίασιν παραγίνεσθαι.*) Eâdemque notione videri poterat accipi id verbum posse paulo superius apud Nostrum p. 44. c. ubi *Hispaniae incolae* dicuntur *μονοσιτεῖν ἀεὶ διὰ μικρολογίαν*: qui similiter apud Strabonem III. 154. c. dicuntur *μονοτροφοῦντες καθαρίως καὶ λιτῶς*: sed usus obtinuit, ut apud probatissimos quosque auctores *μονοσιτεῖν* & *μονόσιτοι* ii dicerentur, *qui nonnisi semel quotidie cibum capiebant.* Sic quidem saepe & constanter Hippocratem usum esse, post H. Stephanum & Foesium, CASAUBONUS docuit. »In libro de » Victus ratione in Acutis, [inquit] *δὶς σιτέεσθαι τῆς » ἡμέρης* & *μονοσιτέειν* non semel opponuntur. Alibi apud » eumdem *τῷ μονοσιτέειν* opponitur *τὸ ἀριστᾷν*. Nam quia » fere prandio potius, quam coena, abstinebant qui semel » comedebant, ideo *ἀριστᾷν* ponit pro *bis de die vesci.* « &c. Eumdem usum nominis *μονοσιτία* ex Galeno adnotaverat H. Steph. Nec vero solis Medicis proprius ille usus: nam eodem modo Xenophon locutus est Cyropaed. VIII. 8, 9. & in Comici Platonis verbis, quae paulo post adfert Athenaeus, manifeste idem usus obtinet.

In ALEXIDIS verbis, si *priores duos versus* per se spectes, putes fortasse *ἄνδρα μονοσιτοῦντα* hominem dici, qui *solus cibum capit*, quam in partem Dalech. vertit: *Privatum hominem cibum capere solum si videris, aut poëtarum versus & numeros non expetere*: sed ea quae sequuntur considerans intelliges, secundo versui longe aliam inesse sententiam, & in primo verbum *μονοσιτοῦντα* commodius eâdem notione, de qua modo dictum est, accipi. Sententiam totius loci commode exposuit CASAUBONUS: » *Si e vul- » go*, inquit poëta, *aliquem videris, qui semel de die sumat*

» *cibum, aut poëtam qui recitandis versibus convivas non ob-* c
» *tundat, statuere debes, & poëtae artem suam cessisse infeliciter,*
» *& illum alterum bonorum suorum dimidium amisisse, ambos*
» *denique vivere miserrimos.* Saepius de die cibum sumere,
» tam soliti veteres plerique quam nos hodie; nisi quod
» parcius fere prandebant. Multi etiam coena tantum vel
» prandio erant contenti: ii nempe, qui vel studio vir-
» tutis, vel amore literarum, aut propter valetudinem,
» genium defraudabant suum. De his non sentit poëta,
» verum de caeteris; quos *ἰδιώτας* vocat. Sic illam vo-
» cem accipio apud Hippocratem aut Polybium [Poly-
» bum] initio libri de ratione Victus salubri: *Τοὺς ἰδιώ-*
» *τας*, ait, *ὧδε χρὴ διαιτᾶσθαι. Idiotas* arbitror intelligi
» eos, *qui more communi vitam degunt*, nec peculiari aliqua
» ratione suae valetudini convenienter, illam instituunt.
» Alibi [lib. III. de Diaeta] vocat *τὸ πλῆθος.* « — Grotius (cuius versionem ex Excerpt. p. 596. adposui) usitatâ maxime notione *privatum* hominem intellexit, *publicis negotiis non districtum*, ut fere Galenus apud Hippocr.

Vers. 2. Pro mendoso *ποιητικὰς*, non modo nostri mssti; sed & Levinii codex apud Casaub. *ποιητὰς* dabant: at *ποιητὴν* in sing. oportuisse, quod & Cas. proposuit, manifeste ex vs. 4. adparet. *ποθοῦντ᾽ ᾠδὰς* nude est, *qui delectatur cantibus.* Pro ea sententia, quam Casaubonus expressit, aliud verbum graecum exspectasses; sed in vulgato adquiescendum.

Platonis (non philosophi, puto, sed comici) verba, d
quae sequuntur, cum deessent editioni Ven. & Bas. primus edidit Casaub. ex Italico codice ab H. Steph. excerpta, & ex Leviniano: eadem vero & nostri codices exhibent.

Ἀραρὼς, ἐν Καμπυλίωνι. Titulum fabulae, qui h. l. deerat vulgo, adieci ex III. 86. d. & e Photii Lexic. ms. apud Albert. ad Hesych. T. II. pag. 695. In Ararotis *versu* deerant in edd. particulae *μὲν δὴ*: sed *μὲν* dedit noster cod. *a.* *δὴ* vero cod. *b.* quas iunctas desiderabat metrum. Conf. not. ad III. 86. d.

In Alexidis *vs.* 1. perperam & invitis msstis *οἰνάροις* erat editum. *Vers.* 3. pro *καὶ νωγ.* est *ἐνωγαλίζει* in nostris codd. Inde Brunck *ἐνωγάλιζε* corrigebat & *vs.* 2. *ὑποβρέχων.* Sed *ὑποβρέχει* & *καὶ νωγαλίζει*, ut hoc loco erat

d editum, ſic habent libri omnes I. 28. e. ubi iidem verſiculi recitantur.

'Αντιφάνης ἐν Βουσίριδι. Fabulae titulum rurſus ex Photii Lexico adieci, unde eum ediderat doctus Heſychii editor ad voc. *Νωγαλεύματα.* In fine *verſus* ANTIPHANIS, *ἕτερα νωγαλεύματα* invito metro erat editum: quod mireris eodem modo apud Photium l. c. legi. Recte vero *νώγαλα* dedere noſtri libri cum Euſtath. ad Il. σ'. p. 1222, 9. Conf. Suidam in *Νωγαλέον*, quae vox mendoſe ibi ſic ſcripta videtur, & haud dubie in *Νώγαλον* mutanda. Pro *ῥοιὰς* in eodem verſu *ῥοὰς* habet Phot. quod perinde eſt. Caeterum ſimilia quidem verba quaedam I. 29. d. ex Ephippo adlata video: nec vero idcirco cauſſa ulla fuit, cur hunc locum ex illo corrigendum cenſeret Caſaub.

'Απόσιτον δ' εἴρηκε Φιλωνίδης. Ipſum PHILONIDIS *verſum*, e fabula *Cothurnis*, habes VI. 247. e. De voce conſuli poteſt Foeſ. in Oecon. Hippocr. & Heſychii interpretes; quibus adde Koen ad Corinth. de Dial. p. 250 ſq.

e *Κρώβυλος*: nempe *ἐν 'Απαγχομένῳ*, ut diſcimus ex VII. 248. b. ubi auctius adponitur fragmentum. Ibi etiam vides, verba *παράσιτον, αὐτόσιτον*, eſſe initium ſenaril: quae neſcio quo pacto tamquam finis verſus adpoſita ſunt in noſtro contextu. *αὐτόσιτος, ὁ οἰκόσιτος.* Suid. nempe qui non eſt paraſitus; aut qui, ubi cum alio coenat, ſuam ſymbolam confert, ut monuit Heſych. Paulo poſt, quod, pro *εἴρηκεν Εὔπολις*, in ed. 1612. *εἴσικεν Εὔπ.* legitur, ſphalma eſt illi editioni proprium.

'Αναγκόσιτον. »Cui potius, quam Athletae, id verbi »quadret, non video. Sic paſſim auctores ei hominum ge»neri tribuunt *βίαιον τροφὴν*, & *ἀναγκοφαγίαν*, ſive *τὴν »πρὸς ἀνάγκην ἐδωδήν*: ut Ariſtoteles, Clemens, Plutar»chus, Galenus; qui etiam ſcribit, athletas, *τροφὰς προσ»φέρεσθαι σὺν ἀνάγκῃ πολλάκις ἄχρι μέσων νυκτῶν.*« CASAUB. — Conf. Epictet. in Enchir. 29, 2. & Diſſert. III. 15, 3. ibique notata.

Μειράκιον κατὰ τύχην &c. »Intelligit *adoleſcentem tonſo »capite, eo genere tonſurae quod σκάφιον dicebant.* *σκάφιον* »eſſe *εἶδος κουρᾶς*, ex comicis ſcire debemus & Gramma»ticis. [Vide Suid. & Heſych. ibique Interpretes.] Cae»terum integram huius loci ſententiam parati ſumus illi »aperire, qui integrum *Nicoſtrati* drama nobis exhibuerit.« CASAUB.

AD CAP. XXIX.

κατεκλίνθημεν. Haec verbi formatio pro *κατεκλίθημεν* e (de qua ad II. 37. d. nonnihil dictum) tam frequenter apud Nostrum, quam altera, occurrit: sic rursus p. 49. d. IV. 149. e. & alibi. *τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον.* Festive; *centurionem* dicit militum suorum nomina praelegentem. Adludit ad *κατάλογον στρατιωτικὸν*, quem dixerat I. 2. f.

PHRYNICHI *versum*, Ἑπτάκλινος &c. trochaicum esse putavi: sed, ut metro constet ratio, pro εἶτ' fuerit καὶ scribendum.

EUBULI verba, quae veluti metro soluta vulgo scribebantur, legitimi sunt iambi senarii; quorum tertio in fine deest unus pes cum dimidio. *Vers.* 3. Σικελικὸν correxit in ora exempli sui Brunckius, ad superiora verba referens. Equidem in vulgata scriptura adquiescendum putavi.

AMPHIDIS verba, Οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ τρίκλινον; sic a in ed. Cas. velut unus versiculus, aut pars versiculi, scribebantur. At, verum si quaerimus, erunt tria priora verba posterior senarii pars; vox *τρίκλινον* autem, initium senarii sequentis.

In ANAXANDRIDIS *vs.* 2. editam scripturam libri omnes tenent. Ibi CASAUB. ait: » Lego *γεροντικά*, & *συνάγεσθαι συναυλίαν γεροντικὴν* interpretor, *convenisse in unum » plurium senum turbam.* Emendationem facit necessariam » lex metri. « — Deest utique syllaba ad complendam versus mensuram: at potuit apud poëtam alia vox quaecumque monosyllaba versum claudere. Quae continuo sequuntur, Ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε, &c. alterius nescio cuius sunt poëtae, cuius nomen intercidit: quare haec nonnihil a superioribus separanda curavi. Ibi recte *κρατῆρα δ' αἴρου* ed. Cas. Corrupte *αἴργου* ed. Ven. & Bas. & *ἄργου* alter e nostris codd. alter *αἴγου*.

AD CAP. XXX.

Initio huius capitis *asteriscum* posui, ut defectus signum. Nam sicut proxime ante intercidit nomen auctoris, cuius sunt isti versus: sic haud dubie hic interciderunt priora verba, quae ex PLATONE adposuerat Athenaeus. » Platonis locus [ut monuit CASAUB.] est in Politico: ubi cum » *velamenta corporis* in duo genera divisisset, *σκεπάσματα*,

a »& περικαλύμματα, postea sententiam eamdem aliis ver- »bis repetens, διετέμομεν ἀπ' αὐτῆς, inquit, artem in- »telligens texendi vestes, νῦν δὴ τὴν τῶν στρωμάτων σύν- »θεσιν, περιβολῇ χωρίζοντες καὶ ὑποβολῇ.« Scilicet *artem vestium conficiendarum*, & *artem conficiendorum stragulorum*, sub communi genere τῆς ὑφαντικῆς, id est, *textoriae artis*, dixerat contineri; distingui autem eas inter se ita, ut altera τὰ περικαλύμματα sive τὴν περιβολὴν curet, altera τὰ ὑποπετάσματα sive τὴν ὑποβολήν. Vide Platonis Opp. p. 52. T. VI. ed. Bip. ubi vulgo quidem & in Graecorum verborum distinctione & interpretatione solent peccare. Sic enim erat oratio distinguenda: τὴν μὲν διετέμομεν ἀπ' αὐτῆς (scil. τῆς ἱματουργικῆς) νῦν δὴ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν, περιβολῇ χωρίζοντες (nempe αὐτὰς) καὶ ὑποβολῇ.

b *Comici* PLATONIS *versus*, duo Anapaestici sunt tetrametri catalectici, qui quoniam paulo longiores erant, quam ut quemque una e nostris lineis caperet, in duo hemistichia partitus sum utrumque ibi ubi caesura est, post quartum pedem. Eamdemque rationem deinde in similibus versibus tenere constitui. In *hemistich.* 3. percommode, si modo metro conveniret, ferri posset vulgata scriptura Σαρδιανικαῖσι: nam eâdem nominis formâ βάμμα Σαρδιανικὸν Aristophanes dixit, Acharn. 112. & Pac. 1174. ubi erravit quidem Scholiastes ad Acharn. quod ad *Sardiniam* insulam nomen istud retulerit; magis vero erravit Suidas in Βάμμα, & Michaël Apostolius Proverb. Cent. V. 38. qui Scholiasten illum exscribentes, quod ille dixit, posse etiam ad *Sardes Lydiae* urbem referri, praetermiserunt, unius Sardiniae mentionem facientes. De quo errore (in quem Casaub. etiam h. l. inciderat) monuere Holsten. ad Steph. Byz. sub voce Σάρδις, & Küster ad Suid. l. c. Est nempe Σαρδιανικὸς possessiva forma, quam dicunt Grammatici, a gentili Σαρδιανός. Non minus autem haec forma, Σαρδιανὸς, quam altera, conveniebat huic loco: &, quia unice ad metrum apta erat, haud dubie a poëta h. l. adhibita est. Et eâdem sane formâ non modo Σαρδιανὸν κάρυον dictum videmus II. 53. f. & Σαρδιανοὺς βαλάνους pag. 54. c. verum etiam (quod inprimis huc facit) ψιλοδάπιδας Σαρδιανὰς, XII. 514. c. Quo minus dubitandum duxi, quin Σαρδιαναῖσιν hic corrigerem. *Hemistich.* 4. pro κοσμησαμ. est κοσμισαμ. in cod. *b*. peius etiam edito. Ego vero ita certam emen-

dationem κοιμησόμενοι puto, quam & Casaub. pro- b posuit, & ante eum iam Dalech. in versione expresserat, ut iam propemodum ipse nesciam, cur in contextum non receperim. Videntur fere ex eodem hoc Platonis loco expressa Varronis illa verba a Nonio XIV. 34. citata, *cubo* (id graece κοιμάομαι est) *in Sardinianis tapetibus:* ubi vix dubito, aut *Sardianis* aut *Sardianicis* scriptum oportuisse.

Hieronymus scriptor, quem citat, *Rhodius* esse videtur; qui Epigramma istud fortasse ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι retulit, quae alibi laudavit Athenaeus. Sed de his, & quae sunt eiusdem generis, olim, si Deo placet, in Auctorum Indice, quibus usus est Athenaeus, dicetur. In *Delphico Epigrammate*, perperam vulgo ὧν ἐνὶ χερσὶ legitur in edd. & mss. Recte vero Brunck in Analectis T. III. p. 192. ᾧ ἐνὶ χερσὶ edidit, cui praeiverat Eustath. ad Od. α'. p. 32. 31. Quod *Salaminius* Helicon dicitur, de Salamine Cypri accipiendum esse, e superioribus intelligitur: nec ex alio auctore (quod Casaubonus existimasse videtur) hoc adnotavit Eustathius.

Ephippi *versus* ita digeri poterant: c

——— ὡς ἐγὼ σκιρτῶ πάλαι, ὅπου
ῥοδόπνοα στρώματ' ἐστὶ, καὶ λοῦμαι μύροις
ψακαστοῖς.

Nam λοῦμαι, pro λούομαι, dicebant Attici; ut iam alibi observavimus. » ψακαστὰ μύρα vetustioribus Graecis di» cta unguenta quae posterioribus στακτὰ, inquit Eusta» thius Iliad. π'. [pag. 1093, 9.] allatum hic sine dubio » Ephippi locum respiciens.« Casaub.

Aristophanis Fragm. citavit Eustath. Od. ν'. p. 271, 31. Apud Brunck. legitur in Fragm. p. 277, 2. Sophronis στρουθωτὰ ἐλίγματα (ut monuit Casaub.) *tapetes* sunt, *in queis expressae avium imagines;* ut ζωωτὰ, *belluata.* Corrupte στρονθωτὰ edd. vett. quod e msstis correxit Casaub. Mox Idem: νένετετιμημένα, pro *magni emta*, etsi » non damnamus, veteris tamen coniecturae nondum nos » poenitet, ἐντετιλημένα, *consoriata* stragula. Eam vocem » apud Aristophanem legas non semel.« — Probabilis utique coniectura. Certe verbum ἐντιμᾶσθαι nusquam aliàs, quod sciam, nisi singulari illa notione occurrit, cum quis alteri, loco paratae pecuniae, quam ei debet, vasa, vestes, aut alias res tradit, *certo pretio aestimatas*, illique pro eo pretio *imputatas*. Vide Poll. VIII. 142. Harpocrat. in

c Ἐνετιμᾶτο, & ibi Valef. tum Reiskii Indic. Demofth. in Ἐντιμᾷν.

Ὅμηρος δὲ &c. Euftathius hunc Athenaei locum citans, ad Od. α'. p. 32, 28. ait, *Athenaeum dicere, Homerum vocari* θαυμασιώτατον καὶ ἱερώτατον. Unde Cafaubono probabile vifum, poft θαυμασιώτατος h. l. Euftathium in fuo Athenaei exemplo καὶ ἱερώτατος legiffe. At potuit illud epitheton ex alio Athenaei loco huc retuliffe Euftathius; quamquam locus, ubi ἱερώτατον Homerum Athenaeus nominaverit, nullus mihi nunc in promtu eft. Daphnum medicum ἱερὸν ab eo adpellatum in Praefat. p. 1. e. memini. Caeterum additamentum iftud libri omnes Epitomes h. l. ignorant: & fatis caeteroquin conftat, fola Epitome ufum effe Euftathium, non integro Athenaei opere. Homeri locus, quem prae caeteris hic refpicit Deipnofophifta, eft Od. κ'. 352 fq. cui adde Il. ὠ. 644. & Od. α'. 130. De voce λῖτα adnotavit CASAUB. „λιτὰ fcribunt multi » grammatici apud poëtam, & hic quoque pars veterum » codicum: Athenaeus circumflectit, tefte Euftathio. Eum » confule, & auctorem Etymologici. « — Vide Euftath. praefertim ad Od. α'. p. 32. lin. 19 fqq. Quos hic *veteres codices* dixit Cafaubonus, nulli alii funt nifi editio Ven. & quae eam fecuta eft Baf. in quibus tamen non λιτὰ, fed λίτα fcriptum. λῖτα correxit Cafaub. & fic (ni fallor) fcribitur etiam in noftris codd.

AD CAP. XXXI.

Πρῶτοι δέ. Καὶ πρῶτοι δὲ edd. ubi delevi priorem par-
d ticulam auctoritate noftrorum codicum. εὐαφεια, quam mox dicit, *mollis contactus* eft, ut bene monuit Cafaub. Quem *Cretenfem* nofter Timagoram memorat, eum *Athenienfem* apud Plutarchum in Pelopida dici, adnotavit idem Caf. At *Athenienfem Timagoram*, pluribus fcriptoribus commemoratum, (vide infra ad VI. 251. b.) bene noverat etiam Athenaeus nofter, eumque paulo poft ipfe nominat. Φαινίας h. l. habet cod. *a.* Φανίας *b.* cum edd. τὸν ὑποστρώσοντα. στρώτας θεράποντας dicit Plutarch. in Pelopida, p. 294. e. τὸ συγγενικὸν ἄριστον. cf. Not. ad I. 30. a. & infra, III. 114. e. Curt. III. 3, 14. ibique Freinsh.
e ψυχαγωγήσας commode dedere noftri mssti. τούτων τινὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀπεστέλλετο. » Scribe τούτῳ τινὰ

»[ait Casaub.] non τούτων.« —— Quâ novatione nil e
opus videtur. Adest enim paucis ante verbis dativus ca-
sus Τιμαγόρᾳ τῷ Ἀθηναίῳ, ad quem haec referuntur; qui
si etiam longius abesset, facile subintelligeretur αὐτῷ. Ge-
nitivus τούτων vero, post τῶν δὲ παρατιθεμένων βασιλεῖ,
signanter nec sine emphasi repetitur, quasi diceret *de his
ipsis*. Vide Lexic. nostrum Polyb. in Οὗτος. Pro ἀπεστέλ-
λετο Brunck ἀπέστελλε malebat; puto, quoniam mox se-
quitur ἔπεμψε in activo: quod tamen non satis caussae vi-
detur, cur a librorum scriptura discedamus, cum praeser-
tim constructio illa, τινὰ ἀπεστέλλετο, conveniat cum stru-
ctura verborum praecedentium, τοῦτο οὐχ ὑπῆρξε. σκη- f
νὴν οὐρανόροφον. »Intelligit *tabernaculum diversorum colorum*,
»*in tholi modum factum*: nam tholi forma est οὐρανοειδής.
»Propterea dicebat Dio lib. LIII. [cap. 27.] Pantheon,
»quod Romae Agrippa condidit, θολοειδὲς ὂν, τῷ οὐρανῷ
»προσεοικέναι. Alii scriptores, ut formam huiusmodi pa-
»pilionum indicent, οὐρανίσκους appellant. [conf. infra,
»V, 196. b.] Talem fuisse tabernaculorum figuram qui-
»bus reges Persarum utebantur, etiam Hesychius [in Οὐ-
»ρανὸς] admonet: Πέρσαι, inquit, τὰς βασιλείους σκηνὰς
»καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανούς. Deest
»vox ἐκάλουν aut similis.« [Quale verbum quidem per-
saepe consulto omittere solent Grammatici.] »Hodie in
»idiotismo nostro ἀκύρως *coelum lecti* appellatur summum
»illius tegmen, etiamsi nihil in eo οὐρανοειδοῦς formae.“
Casaubonus. Pro οὐρανόροφον, quod recte editum, men-
dose οὐρανοφόρον esse in scriptis libris, ait idem Cas. At
nostri quidem libri verum tenent.

AD CAP. XXXII.

Initium huius Capitis in Codicibus msstis Epitomes tale a
legitur, quale illud exhibuit, Τράπεζαι ἐλεφαντό-
ποδες &c. usque πεποιημένων. Tum vero de Cratini
versibus nonnisi tria posteriora verba erant adposita, hoc
modo: Κρατῖνος· Τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. Sic
nempe Epitomator hunc locum ex opere integro excer-
pserat. Musurus vero, qui Venetam curavit editionem,
(suum nescio codicem, an ingenium, secutus) prima ver-
ba sic dedit in accusativo casu posita, τραπέζας ἐλεφαντό-
ποδας: & ea quidem a praecedentibus *interposito puncto*

a diſtinxit. Baſileenſis dein editor, ſuo arbitratu, punctum illud *commate* mutavit, ut iſta verba cum praecedentibus cohaerere viderentur: eamdemque rationem Caſaubonus tenuit, nulla mentione facta ſcripturae codicum; illum modo corrigens ſuperiorum editionum errorem, ut pro *σφενδάνου* & *σφενδανιναι*, quod illae habebant, *σφενδάμνου* & *σφενδάμνιναι* poneret. De CRATINI *verſibus* Euſtathius non amplius quam eadem tria verba, quae Epitomator adpoſuerat, cognita habuit: certe nonniſi illa citavit in Comment. ad Od. α'. p. 29, 50. Integros vero duos tetrametros trochaicos dedit nobis codex noſter *a*. (olim Sedanenſis, hodie Pariſienſis) in illo, de quo iam ſaepius dixi, *locorum nonnullorum ex libro II. olim integro ductorum Supplemento*, quod ibi in fine Epitomes libri XIII. exhibetur. Ibi media inter alia fragmenta ex abrupto ſic legitur: Κρατῖνος· Γαυριῶσαι &c. ſicut edidimus; praeterquam quod *μ ε ί ρ α ξ* in codice ſcribitur, quod haud dubie ex *μ ε ί ρ α κ ε ς* eſt corruptum: quem lapſum librarii, qui ſcripturam ſui exemplaris perperam acceperat, non mirabitur is, qui noverit literam *κ* in fine vocum (nam terminatio ſuperne adponebatur, ut *κ* in fine eſſet vocis) ita mire interdum in codicibus mstis circumduci ſolitam, ut prorſus literae ξ figuram referat; cuius ſcripturae qui exemplum deſiderat, adeat Montfauc. Palaeogr. Graec. p. 345. videatque ibi col. 3. poſt medium, quibus ductibus vox *βασιλικὸν* per compendium ſcripta ſit: de eadem ſcriptura confer quae ſupra ad pag. 31. a. (pag. 229. harum Animadv.) diximus. Eoſdem CRATINI *verſus* ex eodem codice a ſe excerptos olim Ruhnkenius cum Valckenario communicaverat, qui illos in Diatribe Hippolyto Euripidis adnexa p. 163. primus edidit, poſteriorem verſum ſic corrigendum cenſens,

μείρακες φαιδρὰl τραπέζας τριτκελεῖς σφενδαμνίνας.

Equidem a codicis ſcriptura, niſi ubi manifeſte corruptus erat, mihi non diſcedendum putavi.

ἐξ ἀπραξίας. Perperam *ἐξ ἀπορίας* ed. Ven. & Baſ. Recte vero iſtud e mstis, quibus & noſtri adſentiuntur, reſtituit CASAUB. idque in Animadv. interpretatus eſt: » *poſt ceſſationem*, vel, *pro ceſſatione*: aut ita accipe, [ait,] » *iſtius inertia negotium hodie creabit mihi.* « — Tum, quod & mihi primum iſta verba legenti viſum erat, adiicit: » Videtur mutuatus ex aliquo vetere ſcriptore. « — De

vocabulis *τρίπους* & *τράπεζα* haec monuit idem CASAUB. a
» Offenditur Ulpianus isto vocis *τρίπους* usu: quasi *tripe-*
» *dibus ollis* tantum, non *mensis*, id nomen conveniret. At-
» qui scire licet, mensarum alias tres, alias quatuor pedes
» habuisse: illas proprie *τρίποδας* dici; has *τραπέζας*,
» quasi *τετραπέζας*. Usus, penes quem loquendi norma
» est, obtinuit, ut in totum mensae *τράπεζαι* vocaren-
» tur, relicta appellatione *τρίποδος* alterius generis uten-
» sili. Tamen eruditi scriptores, ut hic Athenaeus obser-
» vat, etiam aliter sunt locuti.« — Eam in partem inpri- b
mis illustris est XENOPHONTIS locus, *de Exped. Cyri* VII.
p. 315. ubi easdem *mensas* modo *τρίποδας*, modo *τραπέ-*
ζας nominat.

In ANTIPHANIS senario, *κατὰ χειρῶν εἴχομεν* idem va- c
let ac *κατὰ χειρῶν λαβόντες* apud Menandrum, infra lib.
IX. p. 408. f. De more illo, simulque de loquendi for-
mulis, vide ibi totam fere pag. 408 & seq.

De EUBULI *versiculis* monuit CASAUB. » Pleraque Eu-
» buli comici venustatis aliquid redolent; & saepe sunt
» subobscura; non raro etiam depravata. Omnia haec istis
» censeo inesse: *Τρίποδες οὗτοι πέντε σοι, Καὶ πέντε. πεν-*
» *τηκοστολόγος γενήσομαι.* Lego *Κρέα πέντε.* Induce-
» bat aliquem Eubulus, qui alteri traderet aut incoram
» recenseret *quinque mensas, & quinque apponendarum car-*
» *nium frusta:* fortasse etiam plures aliae res pari numero
» erant enumeratae, quas suo more praetermisit Athe-
» naeus. Utut sit, repetita saepius vox *πέντε* occasionem
» praebuit iocandi ei, cui ista dicebantur. *Ego*, inquit il-
» le, *qui tot rerum pemptadas accipiam*, *πεντηκοστολόγος*
» *γενήσομαι*. Proprie sic dicitur *publicanus, qui vectigal quin-*
» *quagesimae exercet.* Meminit Demosthenes illius vectiga-
» lis in Orat. contra Midiam, & in ea contra exceptio-
» nem Lacriti, & alii oratores.« — Ipsum vocab. *πεντη-*
κοστολόγος habes apud Demosth. T. I. p. 558. 18. & T.
II. pag. 909. 10. Latine vero, sicut *vicesimarius* vocatur
qui vicesimas exigit, (de quo dictum ad Epicteti Dissert.
IV. 1, 33.) sic *πεντηκοστολόγον* non *quinquagenarium*, sed
quinquagesimarium dictum volueram.

EPICHARMI *versus* non carent difficultate. Adponam
ipsam librorum scripturam, ut commodiora tentare possit
qui nostra non probarit. Neglecto metro neglectaque di-
versarum partium distributione scripti in superioribus edi-

tionibus verſus erant, & a Caſaub. in hunc modum editi: Ἐπίχαρμος, Τί δὲ τάδ' ἐστί; δηλαδὴ τρίπους. Τί μὰν οὐκ ἔχει πόδας τέτταρας; οὐκ ἔστι τρίπους, ἀλλ' οἶμαι, τετράπους. ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους, τέτορας γε μὰν ἔχει πόδας. Οἰδίπους τοίνυν πόθ' ἦν αἰνίγματ' οὐ νοεῖς. Librorum varietates hae ſunt. Priora verba in ed. Venet. perincommode ſic diſtincta ſunt, τὶ δὲ τάδ' ἐστὶ δηλαδὴ, τρίπους. Sed, ut apud Caſaubonum, ſic diſtincta exhibentur apud Euſtath. ad Od. α'. pag. 29. l. 48. eodemque modo, ni fallor, in noſtris msstis. Tum ed. Venet. ſic pergit: Τιμὰν οὔ. ἔχει. πόδας τέτταρας. & ſic fere msstı noſtri, qui magis quidem mendoſe Τίμανον ἔχει habent. Euſtathius vero abſque negatione, & adpoſito interrogandi ſigno, Τί μὰν ἔχει πόδας τέτταρας; Deinde pro αὐτῷ, αὐτῇ legit idem Euſtath. ſic, ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῇ τρίπους. & in his verbis ſinem facit ille huius fragmenti. Mox pro τέτορας γε μὰν eſt quidem in ed. Ven. & Baſ. τέτταρας γε μὰν, quod etiam in ed. 3. Caſ. (Lugd. 1657.) repoſitum video: ſed τέτορας ex msstis (quorum quidem ad hoc vocab. nullam mentionem facit) adſciviſſe Caſaubonus videtur; agnoſcunt quidem hoc loco eamdem ſcripturam noſtri codices. In poſtremis verbis nil ab ed. Caſ. diſcrepat ed. Ven. niſi quod pro ſcriptura manifeſte vitioſa πόθ' ἦν, quae ex ed. Baſ. in Caſaubonianas tranſiit, ποτ' ἦν habet cum noſtris codicibus. In fine vero, pro αἰνίγματ' οὐ νοεῖς codices noſtri αἰνιγμάτοι νοεῖς habent. Grotius (in Excerpt. p. 481.) totum hoc Epicharmi fragmentum in quatuor tetrametros trochaicos, quo fere genere uſum Epicharmum conſtat, ſic digeſſit:

A. Τί δὲ τοῦτ' ἔστι; B. Δηλαδὴ τρίπους. A. Τί μὰν; πόδας οὐκ ἔχει
τέτορας. B. Οὐκ ἔστι τρίπους οὖν, ἀλλά γ' οἶμαι τετράπους.
A. Ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῷ τρίπους. τέτοράς γε μὰν ἔχει πόδας·
Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦσθα, κ' οὐ νοεῖς αἰνίγματα.

Quem ego in aliis ſecutus, in aliis ſcripturam librorum preſſius tenendam putaveram; perſonarum etiam partes nonnihil mutavi. Initio primi verſus non ferebat trochaici metri ratio anapaeſtum Τί δὲ τοῦτ', a Grotio invectum: quare tribrachyn Τί δὲ τάδ' tenui, quem libri dabant. At *ſecundum verſum*, qualem equidem conſtitui,

τέττορας πόδας; οὐκ ἔστι τρίπους, ἀλλά γ' οἶμαι C
τετράπους,

ferri non posse intelligo, ob spondaeum in tertia sede. Itaque aut ad Grotii rationem recurrendum fuerit, aut sic scribendum,

τέττορας πόδας; οὐ τρίπους οὖν ἐστιν, ἀλλὰ τετράπους.

aut, servato verbo *οἶμαι*, quod habent libri:

τέττορας πόδας; οὐ τρίπους οὖν, οἶμαι· ἄλλα τετράπους.

quod fortasse verissimum fuerit, ut particula *οὖν* in vulgata scriptura statuatur expulsa fuisse per glossam olim superscriptam *ἐστί*. Pro vulgato *τέσσαρας*, dorice perinde & *τέττορας* & *τέτορας* dici potuit, ut docuit Maittaire in Dialectis Gr. Ling. p. 189. Ad totum Epicharmi locum nihil adnotavit CASAUB. nisi ad postrema verba; ubi, tamquam versus esset trimeter hypercatalectus, ait: » Sic scribebam, *Οἰδίπους τύνη ποτ' ὤν, αἰνίγματ' οὐ νοεῖς;* » *Tu qui Oedipus alter cluis, aenigmata non intelligis?* Paul» lo tamen aliter optimi libri, *Οἰδίπους τοίνυν ποτ' ἦν* » [melius *ἦς·*] *αἴνιγμά τοι νοεῖς. Ergo tu Oedipus es: ae*» *nigma enim intelligis.*" — Ego vero cum Grotio existimavi, eamdem mensuram hunc versum debere habere atque praecedentes: ibique cum codices mssti (tam nostri, quam illi quorum excerptis Casaubonus usus est) pro vulgato *οὐ* ante *νοεῖς* particulam *τοι* habeant, suspicatus sum, ob ea expulsam fuisse vicini soni voculam *τὺ*, (dorice pro *σὺ*) quae illam sequi debebat. Pro *ποτ' ἦν*, quod habent libri, utrum rectius sit, *ποτ' ἦσθα*, quod Grotius posuit in praet. imperfecto, an, quod mihi visum erat, *ποτ' ἐσσὶ*, in praesente, pronunciabunt hi quibus de sententia postremi versus certo constiterit. In latina versione, Grotii verba adposui, quae ipsius Graecis respondent: nostrae scripturae haec inerit sententia: *Oedipus ergo tu es; aenigmata sane tu nosti.* (subintellige, *non ego.*) Sed, pro hac ipsa sententia, deletam malim personae *B.* notam initio versus; ut ei, qui id *quod quatuor pedes* habet, tamen constanter *tripes* vocat, ista dixerit is qui hoc non capit, & cui hoc simile videtur aenigmati Oedipodis. Una mihi dubitatio superest, de vocula *ποτ'*: quae primum non dorica est, nam *ποκ'* oportebat; deinde ad propositam sententiam parum apta est. Itaque suspicor, non ΠΟΤ, sed ΠΟΥ, olim scriptum fuisse. Nisi forte tali quodam modo concipiendus fuerit versus:

Οἰδίπου τοίνυν ποῖά ποτ' ἦν αἰνίγματα σὺ οὐ νοεῖς;
Oedipi ergo quae fuerint aenigmata, tu non noſti?

ARISTOPHANIS *iambos* ex Athenaeo repetiit Euſtath. d Od. α'. p. 29. 47. Poſtremum autem verſum alibi rurſus memoriter citans idem, (ad Iliad. λ'. p. 813. 35.) ſic mutavit, *οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν*; Brunck in Ariſtophanis Fragm. p. 277. n. 3. *primum verſum* ita ſcripſit, quaſi Τράπεζαν eſſet primum verbum verſus, & *ἡμῖν φέρε* duo poſtrema; ut omiſſa fuerint ab Athenaeo quae inter iſta interiecta fuiſſent. Equidem poſt *τράπεζαν* particulam *οὖν* ex coniectura inſerui. *Verſ.* 2. *μὴ 'χέτω* habent edd. omnes: mssti vero noſtri *μὴ ἐχέτω*, negligentes (ut fit ſaepe in optimis vetuſtiſſimiſque codicibus) eliſionem, quam poſtulat metri ratio.

AD CAP. XXXIII.

κατακλινθέντι. Vide paulo ante, ad II. 47. e.

De DAMASCENIS, aliiſque *prunis*, conſule Bodaeum a Stapel ad Theophraſti Hiſt. Plant. IV. 3. p. 317 ſq. *κάλ-*
e *λιστα γεωργεῖται.* Conf. Suid. in Βράβυλα. *ἄλλοι τε μέμνηνται.* Sic tacite ex ingenio correxit Caſaub. *ἄλλος τε μέμνηται* habent edd. vett. & mssti.

HIPPONACTIS *verſus*, Στέφανον &c. quodnam ad genus pertineat, mihi incompertum. Eſt unus pes tribrachys, tum quatuor ſpondaei cum dimidio. Quatuor *ſpondaeos* dico: nam ſyllaba *κυ* in *κοκκύμηλον*, licet in Alexidis ſequentibus verſibus bis brevis uſurpetur, tamen & longa eſſe potuit, quia ex *κόκκυγος μῆλον* contractum vocabulum: *κόκκυγος* autem penultimam longam habet, ut paulo poſt ex Nicandri verſu adparet. In ALEXIDIS *verſ.* 1. pro *ὕπνῳ*, eſt *ὕπνοις* in cod. *a.* commode. In *verſ.* 2. metro non convenit *νίκατραν*, quod pro *νικητήριον* propoſuit Caſaub. Itaque *νικήτριον* ſuſpicatus ſum, licet nuſquam repererim hanc vocabuli formam. In fine *verſ.* 4. deſunt vulgo verba *ὡς ἐμὲ*, quibus explendum verſum idem Caſaub. probabiliter coniectavit.

Verſ. 5. *στεφάνῳ κυλιστῇ. κυλιστῷ* utique malim cum eodem Caſaub. Nam & grammatica analogia deſiderare hanc formationem videtur, & eadem conſtanter aliàs occurrit. Vide infra XV. 678. e. f. Euſtath. ad Od.

ς'. pag. 228. 28. Pollucem VII. 199. Proinde restituen- e
dum hoc Athenaeo censeo, licet pertinaciter h. l. libri
vulgatum teneant. — » Veteres in coronas addebant non
» solum *flores*, sed etiam *fructus*, ut pruna, ficus, & simi-
» lia his: atque hae sunt coronae quas vocarunt κυλι-
» στοὺς στεφάνους, διὰ τὴν ἁδρότητα καὶ τὸ μέγεθος, quia
» videlicet propter firmitatem circuli κυλίεσθαι corona ac
» *rotari* poterat. Latine *volubilem* aut *rotatilem* coronam di-
» xeris. Interpres, *tortilem*: is vero est πλεκτὸς στέφανος,
» non κυλιστός.“ CASAUB. — Vide auctores modo cita-
tos, & Bod. ad Theophr. p. 317. *Eodem vers.* 5. excla-
mationem Ἡράκλεις alteri personae tribuendam putavi:
si eidem homini malueris tribuere, qui insomnium nar-
rat, non repugno.

Ex *sequentibus* quatuor eiusdem ALEXIDIS *versibus*, duos f
priores sic legendos censuerat Casaub.

Ἑώρακας πώποτε εὖ ἐσκευασμένον
ἤνυστρον, ἢ ὀπτὸν σπλῆνα μεμονθυλευμένον;

quibus verbis tamen non magis constat metri ratio, quam
vulgatis. Commodius primum versum sic refinxit Dawes
Misc. Crit. p. 202.

Ὥρακας ἤνυστρόν ποτ' ἐσκευασμένον.

In *vers.* 2. deest puto vocula: verbi caussa, ἢ σπλῆνά που
ὀπτὸν, vel ἢ σπλῆνα ὀπτὸν καὶ &c. Sed nil adtinet his
immorari. *Vers.* 4. Pro μέτωπον, πρόσωπον legendum
censuerat Casaub. ex Eustath. Iliad. β'. pag. 160, 4. De
verbo μονθυλεύειν dictum est ad I. 4. b. (p. 49 sq. harum
Animadv.) Ad argumentum quod spectat horum ver-
suum, adnotavit CASAUB. » Loquebatur poëta de pugi-
» le, cui pugnis facies probe fuerat contusa. Eam foedi-
» tatem exprimere cupiens, variis hisce similibus ingenio-
» se usus est. Porro istis Alexidis locis alium addas licet ex
» lib. IV. ubi ἀποθέτων κοκκυμήλων facit mentionem: ea
» erant *pruna Damascena sole siccata* ad perennandum.“

βράβυλα. Sic h. l. edd. omnes, nec e msstis ad hunc
eumdem locum enotata est varietas: & sic apud Hesy-
chium scribitur, (ubi pro Βράβυλος, fortasse Βράβυλα
oportebat) & apud Suidam, qui sua ex Athenaeo hausis-
se profitetur. Mox vero in *Theocriti versibus*, quorum prior a
est ex Idyll. VII. 146. alter ex XII. 3.) in ed. Ven. & in
nostris codicibus βραβιλ. per *iota* scribitur. Quod dein
ait, τῇ περιφορᾷ, adnotavit Casaub. nove id dictum esse

a pro περιφερείᾳ. SELEUCI grammatici verba ex Athen. repetiit Eustath. ad Od. ά. p. 836. 26. ubi bis βράβηλα per η scribitur, mendose; nam penultimam brevem habet hoc nomen, apud Theocritum quidem. In eisdem Seleuci verbis, priori loco βραβυλὰ (sic, acute scriptum) legebatur apud Athen. in edd. omnibus; βράβιλα, in nostris msstis: posteriori loco, βράβυλα in ed. Bas. & seqq. eodemque modo (ni fallor) in msstis; βράβιλα vero in ed. Venet. Apud Suidam, qui eadem Seleuci verba ex Athenaeo refert, in Küsteri quidem editione constanter βράβυλα scribitur: sed in vetustis editionibus (in Mediolanensi quidem, & in Bas. quae e Veneta expressa est) constanter βράβηλα, quod ex βράβιλα potius quam ex βράβυλα corruptum videri debet.

τὰ μὲν μάδρυα. Nil mutant libri: & consentiunt Suid. & Eustath. locis citatis. Apud Hesychium vero legitur: Ἀμάδρυα· κοκκύμηλα Σικυώνιοι. (int. καλοῦσι.) quod non convenit cum etymologia, a Seleuco tradita. τὰ δὲ βράβυλα, φησὶν, ὅτι. Verbum φησὶν h. l. ignorant codices nostri, nec male.

Θεόφραστος δὲ &c. Apud Theophr. Hist. Plant. III. 7. ubi de *arboribus* agitur, sic legitur: κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Inde, cum σπονδίας scriptum esset in ed. Ven. & Bas. & σπονδιὰς in msstis, σποδιὰς apud Athen. correxit Casaubonus: κοκκύμηλα vero, quod utique videtur utrobique in κοκκυμηλέαν mutari debuisse, intactum reliquit. Attamen in *arborum* numero etiam memorantur κοκκύμηλα apud Polluc. I. 232. nisi ibi pariter mendosa scriptura; quod facile credas. Nomen σποδιὰς vel σπονδιὰς nusquam alibi, quod sciam, legitur. Praeferam quidem ego cum Casaub. priorem vocis formam, ut a *cineritio colore* ductum sit nomen.

b Ἀραρὼς δὲ κοκκυμηλέαν καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. » Qui ita loquitur, clarum dat indi» cium, alios scriptores aliter has voces usurpasse; quod » falsum est: nam *arborem* istam semper philosophi & me» dici vocant κοκκυμηλέαν; *fructum*, κοκκύμηλον. « CASAUB. — At, quoniam κοκκυμηλίαν habent libri nostri, videri posset hunc ipsum proprium Araroti poëtae usum adnotare voluisse Athenaeus; nisi simul illud de fructus adpellatione, in qua quidem nihil singulare est, ad-

iiceretur. Obſervat vero (ut mox idem adnotavit Ca- b
saub.) Pollux I. 232. *apud mediae aetatis comicos*, qualis
fuit Araros, Ariſtophanis filius, *prunum arborem appellari*
κοκκύμηλον ἀρσενικῶς. Ex eo haud improbabiliter conii-
ciebat Caſaub. ſic ſcripſiſſe Athenaeum: *Ἀραρὼς δὲ τὸν*
κοκκύμηλον καλεῖ τὸ δένδρον, τὸ κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρό-
δρυον. Quod autem adiicit idem Casaub. »Poſtea anim-
»advertimus, non multo aliter eſſe in uno e msstis. « —
commode facturus erat vir doctus, ſi codicis ſcripturam,
qualis fuerit, declarare nobis eſſet dignatus. In noſtris
quidem libris nullum talis ſcripturae veſtigium cernitur.
— »Fructus coccymeleae, teſtibus Aëtio & Aegineta,
»*προῦμνον* in Aſia vulgo appellabatur: quamquam Gale-
»nus lib. II. De Vi Alimentorum *προῦμνα* ait dicta ſuo
»tempore fructus *τῶν ἀγρίων κοκκυμήλων*. Utut ſit; ab
»Aſiatica voce originem habet Latinorum *prunus*. *προύμνη*
»tamen etiam Theophraſto arboris nomen. Fuerunt et-
»iam e Graecis, qui fructum, qui aliis *κοκκύμηλον* eſt,
»*μόλτυον* appellarent. Heſychius: *Μολτύους, τὰ κοκκύ-*
»*μηλα*. « Casaub.

εὔφθαρτα. De huius vocabuli uſu apud medicos dixi
nonnihil ad p. 45. d.

AD CAP. XXXIV.

Θεόφραστος. Vide Hiſt. Plant. III. 13. *Ceraſi florem* di- c
cit *ἐκ μικρῶν ἀνθῶν συγκείμενον, κηριῶδες*. Cum perperam
olim apud Theophr. *κηρῶδες* legeretur, monuit Caſaub.
corrigendum id eſſe ex Athenaeo. *κηρίον* Graecis *favus*
dicitur, non modo *apum*, ſed & *veſparum*; qua de fami-
lia eſt genus quoddam ſolitarie viventium, quae favum
ſive nidum conſtruunt flori fere ſimilem, pediculo inſi-
dentem, & ſuper eo veluti in umbellae formam expan-
ſum. Cum his, ut videtur, potiſſimum conferre Graeci
ſolebant tam *flores* eos, quos proprio nomine *umbellatos*
vocant recentiores botanici, quam alios quoslibet qui ſi-
milem fere ſpeciem utcumque referunt. Eodem modo *ce-*
raſi florem κηριώδη vocat Theophraſtus, id eſt, exteriori
habitu *κηρίον* referentem. Pari modo idem eodem cap. 13.
lib. III. de ſambuco ait: *Τὸ δὲ ἄνθος λευκὸν ἐκ μικρῶν* (ſic
recte ibi editt. veteres, non *μίσχων*, ut poſteriores) *λευ-*
κῶν πολλῶν, ἐπὶ τῇ τοῦ μίσχου σχίσει κηριῶδες. Idem III.

c 12. postquam dixit sorborum fructus racemis provenire similes, addit, πολλὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆς κορύνης, ὥστ' εἶναι καθάπερ κηρίον. Herodotus II. 92. in plantae cuiusdam aquaticae descriptione ait, ὁ καρπὸς γίνεται κηρίῳ σφηκῶν ἰδέαν ὁμοιότατον. His locis, quae ad illustrandum vocab. κηριώδεις Casaubonus collegit, adiecit idem vir doctus alium de faba Aegyptiaca ex Theophr. IV. 10. cuius partem etiam Athenaeus noster initio libri III. citavit, sed ibi quidem alia ratio est.

ὅμοιος διοσπύρῳ. *Diospyrus* ille, vel potius *diospyron*, quisnam fructus sit, ignorare se profitetur Bodaeus ad Theophr. Suspicatur autem, esse aliquod genus *cerasi sylvestris*. In sylvestribus certe fructibus τὰ διόσφορα (quae a Theophrasti διοσπύροις non diversa videntur) commemorat Galenus, de Aliment. Facult. II. 38. citante Bodaeo p. 208 extr. Gallicus Athenaei interpres in brevi ad h. l. nota ait, esse » *Plakminier, de la famille des Airelles. Voy.* » *Adanson Familles des Plantes, T. II. num. 22.* «

Καὶ πάλιν· Κράταιγος &c. Vide Theophr. Hist. Plant. III. 15 extr. & ibi Bodaeum p. 233. *Folium τεταμένον*, (proprie *tensum*, *intentum*) idem valere ac τετανὸν apud Theophrastum, nempe *glabrum*, *laeve*, *non rugosum*, plane ex Galeno Bodaeus demonstravit. Ipsam vero vocem τετανὸς habes etiam apud Nostrum II. 69. e. Pro μεσπίλῃ, perperam est μεσπήλῃ in sola edit. 1612. & sic ibi mox iterum. μεῖζον ἐκείνου tacite e Theophr. correxit Casaub. Perperam ἐκεῖνος edd. vett. & mssti. καὶ πλατύτερον καὶ προμηκέστερον. Ex Theophr. a nobis sic repositum est; quod & a Dalech. & a Gallico interprete factum video. Quam recte, viderint qui rei herbariae me sunt peritiores. Si ἢ προμηκ. teneas, longe diversa fuerit sententia, *magis latum quam longum*. Pro χαραγμὸν, male

d χαρασμὸν edd. vett. μονόῤῥιζον εἰς βάθος ὡς ἐπὶ πολύ, id est: *radix singularis, alte admodum descendens*. Pro hac sententia tamen oportebat potius ὡς εἰς πολὺ, quam ἐπὶ πολύ. Prorsus vero in contrarium Dalech. *non alte*; quasi esset οὐκ ἐπὶ πολὺ, aut οὐκ εἰς πολύ. Apud Theophr. est ὡς ἐπιτοπολὺ, idque fortasse rectius; quod sonat *plerumque*. Istam autem dictionem apud Theophr. plane non expresserunt interpretes. Pro κότινος est κόψιμος apud Theophrastum, quod ex Athenaeo corrigendum ibi monuerunt interpretes. τὸν χυλὸν μεσπίλου. Sic recte h. l. mssti,

ubi de fructu agitur, non de arbore: in eamdem senten- d
tiam κατὰ τὸν χυλὸν μεσπιλῶδες est apud Theophr. Perperam h. l. μεσπίλης apud Athen. editum erat.

In fine cap. quod *crataegum cum ceraso confudisse* Deipnosophista perhibetur: »Danda venia, ait Bodaeus, »Athenaeo, in re herbaria parum exercitato.« — Ibi quod ait φησὶν ὁ φιλόσοφος &c. haud dubie φησὶν ad *Athenaeum* refertur, quem Epitomator ait id dixisse: sed ὁ φιλόσοφος dubites utrum idem Epitomator dixerit, de eodem *Athenaeo* loquens; an Athenaeus, loquens de *Theophrasto*. Ego priori modo accepi, ut, quem alibi σοφιστὴν adpellat Eclogarius, ut I. 4. a. I. 26. c. II. 49. a. alibi τὸν ῥήτορα, ut hac pag. lit. f. eumdem nunc τὸν φιλόσοφον dicat, quemadmodum I. 20. c. Ad sententiam quidem h. l. nihil interest.

AD CAP. XXXV.

ὁ δὲ καρπὸς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ὅμοιος. Non dicit, *cui* e
similis. Sed quum *de chamaecerasο*, id est, de *humili* & *pumila*, quae dicitur, *ceraso* agatur, consentaneum est, ut intelligatur fructus dici similis *fructui cerasi*. ἀλγεῖν τὴν κεφαλὴν τίθησι. Sic codices nostri. Diversa verborum serie βαρύνει τε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀλγεῖν τίθησι edebatur, e primi editoris fortasse ingenio, cui commodius hoc visum esset. τό τε γὰρ φέρον αὐτὰ δένδρον τοιοῦτον. In ed. Ven. corrupte sic legebatur, τό τε γὰρ τότε γὰρ (sic ista bis) φέρει αὐτὰ δένδρα τοιοῦτον. Inde sic ed. Cas. τό τε γὰρ ... φέρει αὐτὰ δένδρα τοιοῦτον. In Animadv. vero monuit: »Tolle notatam *lacunam*, & scribe τό τε γὰρ φέρον αὐτὰ »δένδρον τοιοῦτον. Diu est cum ex coniectura sic emen»daveram: admonitus sum postea ab eruditiss. Levinio, »ita scribi in membranis melioribus.« Et sic quidem priora sex verba etiam nostri dant libri; sed iidem vocem τοιοῦτον (eam ipsam, quam unam recte tenebant editi) non agnoscunt: & in cod. *b.* quidem simpliciter ea abest, in cod. *a.* exiguum pro ea spatium vacuum relictum. Mox in ὁ πλέον τῶν ἑπτὰ τοῦ καρποῦ consentit cum editis noster cod. *b.* in cod. *a.* vero desunt duo verba τῶν ἑπτὰ, sed rursus vacuum nonnullum relictum est spatium.

Aristophanis *versum* apud Brunck in Fragm. non reperi. Est anapaesticus tetrameter catalecticus; quem, quia una nostrarum linearum non capiebat, in duo hemisti-

chia divisum excudi iusseram. In posteriori hemistichio est pes proceleusmaticus κυλα φυς, quem fert anapaestici metri ratio. Si anapaestum malles, φύνται oportebat pro φύεται. In THEOPOMPI iambo, pro mendoso Τράγουσι, quod erat editum, recte Τρώγουσι dedere libri nostri. In CRATETIS *vers.* 1. nil opus erat solicitare ὡραιοτάτη, quod ad puellam refertur de qua agitur. In *vers.* 2. τὰ τίτθι' per apostrophum scribebat Brunck. Mihi commode teneri posse vulgatum videbatur. AMPHIDIS *iambos*, ex h. l. repetiit Eustath. ad Od. κ'. p. 395. 24. In *vs.* 1. perperam 'Ο συκάμινος συκαμίνους habebant editt. vett. cum msstis nostris & Eustath. Recte συκάμιν' ed. Cas. quod & metrum & res desiderabat; poteras vero etiam συκάμινα absque apostropho scribere. Ad metrum quod attinet, observent qui rationem eius non in promtu habent, in vocibus συκάμινος & συκάμινον syllabas συ & μι longas esse. In *vers.* 2. πρῖνος vulgo acute scribebatur: sed, πρῖνος oportuisse, vel hic ipse iambus docebat; nam sequens vox ἀκύλους penultimam brevem habet, (Homer. Od. κ'. 242.) ut secundus pes sit tribrachys. THEOPHRASTI verba de *Arbuto*, habes Hist. Plant. III. 16.

De *Agene* fabulà, conf. XIII. 586. d. & 595. e. Et quemadmodum posteriori isto loco scribitur Πύθων ὁ Καταν. ἢ ὁ Βυζ. sic fortasse & hîc ἢ ὁ Βυζάντιος *cum articulo* scriptum oportebat, quo *Catanaeus Python* distingueretur a *Byzantino Pythone*. De Byzantino conf. XII. 550. f. & Suid. in Πύθων.

ὁ παρὰ τῷ ῥήτορι Λαρήνσιος. » Dicit ista auctor Excer» ptorum. ὁ ῥήτωρ est Athenaeus. Ille quidem *philologus* » appelletur ex isto opere iustius, quam *rhetor:* sed ita » passim Eclogae consarcinator & Eustathius aliique Gram» matici Athenaeum indigitant. « CASAUB. — Conf. paulò ante, not. ad lit. d.

ὑμεῖς οἱ Γραικοί. » Spiritum viri Romani arguunt haec » verba, quae latine verti debent, *vos Graeculi.* Apud » scriptores Graecos vocabulum Γραικὸς tantumdem va» let, quantum apud Latinos *Graeculus.* Sic apud Plutarch. » in Cic. Γραικὸς καὶ σχολαστικὸς, *Graeculus & Scholasti» cus:* item in illo veteri dicto in Christianos iactato, ὁ » Γραικὸς ἐπιθέτης. « CASAUB.

Λεύκολλος, ὁ 'Ρωμαίων στρατηγὸς, &c. » *Lucullum ce» rasos primum Romam invexisse e Ponto ad annum Urbis*

» *DLXXX*; notum ex Plinii libro XV. [cap. 25. sect. a
» 30.] Ammiani lib. XXII. & Hieronymi ad Eustochium
» epistola quadam. Sed falsum est quod *de cerasorum ap-*
» *pellatione* disputat hic Laurentius, *cerasorum nomen esse a*
» *Lucullo inventum*, &c. [At nempe] ita vulgo Romanis
» fuisse persuasum video. Hieronymus, vir undecumque
» doctissimus: *Hoc genus pomi, Ponto & Armenia subiugatis,*
» *de Cerasunte primus Lucullus Romam pertulit. Unde & de*
» *patria arbor nomen accepit.* Refellit hoc merito Athenaeus,
» & cerasorum nomen multis ante Luculli aetatem seculis
» fuisse Graecis cognitum, auctoritate Diphili probat. Cur
» huic potius in hanc rem testimonium denuntiarit, ne-
» scio: erant enim ad manum Diphilo antiquiores, qui
» cerasorum meminissent: sed illos fortasse non Athenaeus
» praetermisit, verum iste Eclogarius. Nos amplius dici-
» mus, *cerasorum* appellationem ipsius *Cerasuntis* urbis na-
» talibus esse antiquiorem. Κερασοῦς indubitanter dicta ἀπὸ
» τῶν κεράσων, ut Ἀγνοῦς, [vide Steph. Byz. in hac vo-
» ce.] Ἀναγυροῦς, Ἀχραδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυῤῥινοῦς, Σελι-
» νοῦς, Πυξοῦς, Μυρικοῦς, & similia his ab aliis plantis lo-
» corum deducta nomina.« CASAUBONUS.

τὸν καρπὸν καλέσας κέρασον. Sic mssti nostri, ipsum latinum nomen *cerasum* exprimentes. Δάφνος τις. Intelligitur *Daphnus* Ephesius, *medicus*, de quo in Praefatione Athenaei dictum. Vide Animadv. ad p. 1. e. παμπόλλοις ἐνιαυτοῖς. Posterius vocab. ex primi editoris ingenio suppletum videtur: nec satis commode *permulti anni* dicuntur, pro duobus fere *seculis*, quae a Lysimacho ad Syllam elapsa sunt. Quare χρόνοις oportuisse suspicatus eram. Sic πολλοὺς χρόνους, τοσούτους χρόνους, & similia, dixere Polybius & alii.

ἐκ ψυχροῦ δὲ λαμβανόμενα, εὐστόμαχα. ἐκ ψυχροῦ, in- b
tellige ὕδατος, ut monuit Casaub. conf. XIV. 650. c. Difficultatem autem, quam creat illud vocab. εὐστόμαχα nude sic repetitum, non tetigit idem doctus Animadversor.

AD CAP. XXXVI.

Ἀλεξανδρεῖς μόνοι μόρα ὀνομάζουσι. Repetiit ista & alia ex hoc loco Eustath. ad Iliad. λ'. p. 819 extr. Hoc, puto, dicit Athenaeus, *sequiore aevo solos Alexandrinos mó-*

μα nominasse τὰ συκάμινα: nam paulo post (lit. c. d.) idem nomen eodem modo ab Aeschylo & Sophocle usurpatum docet. ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν. τεττάρων volebat Casaub. ex Theophr. IV. 2. ubi τεταρταῖα πέττεται: cui suffragatur Plin. XIII. 7, 14. At parum sane interest.

c Φέρει δὲ τὸν καρπὸν — ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων. Tractavit hunc locum H. Steph. in Thes. Gr. Ling. II. 80. d. e. & Bod. ad Theophr. pag. 289. Scilicet vocab. τὸ ἐπικάρπιον rarioris est usus, ac nusquam alibi (quod sciam) nisi bis apud Athenaeum occurrit. Quod ille h. l. dicit ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων, id Theophrastus IV. 2. his verbis expressit, οὐκ ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ στελέχους: eisdemque fere verbis Galenus & Dioscorides. Pariter Plinius XIII. 7, 14. *Pomum fert, non ramis, sed caudice ipso.* Quare propemodum suspicari licebat, pro ἐπικαρπίων apud Athenaeum ἀκρεμόνων (i. e. *ramorum*) oportuisse, quo Bodaeus inclinabat. Sed prudenter tamen idem Bodaeus censuit, nihil praepropere mutandum. Nempe ἐπικάρπια videtur Athenaeus, sive auctor e quo is haec depromsit, dixisse illos *ramulos* sive *surculos* (βλάστας & βλαστήματα Theophrasti, Galeni, ac Dioscoridis) e quibus in aliis arboribus progerminat flos, & suo tempore fructus dependet. Similiterque II. 68. b. τὸ ἐπικάρπιον *cucumeris* aut *peponis* dicitur *surculus* ille & *germen, e quo fructus hi enascuntur; cauda* sive *pediculus, e quo fructus dependet.*

πεπαίτερος μόρων. Similiter apud Theocrit. VII. 120. *exoletus homo* ἀπίοιο πεπαίτερος dicitur, i. e. *piro mollior.* καὶ κατὰ τῆς βάτου. Sic recte edidit Casaub. suis e mstis, quibus adsentiuntur nostri, (cf. Eustath. Il. λ'. p. 769. 5. & mox cap. 37. lit. e.) In edd. vett. erat κατὰ τῆς κατ... d cum lacuna. In *vers.* 1. ex AESCHYLI *Cressis* μελαγχύμοις edebatur; quod vel eo reprobandum erat, quoniam χυ in χυμὸς longa est syllaba. Veram scripturam codices nostri dedere. Cf. Brunck ad Aeschyli Persas vs. 299. & Eustath. ad Il. χ'. 1349, 27. *Vers.* 2. μιλτοπρέποις edd. illegitimâ vocabuli forma. CASAUBONUS adnotabat: »Scribe μιλτοπρέπεσι, vel μιλτοπρέποισι, ut laudat Eustath. « — At Eustath. l. c. (in editione quidem Bas.) μιλτοπρέποις habet: & terminationem οισι metrum h. l. respuebat. μιλτοπρέπτοις legitimam formam dedit noster cod. *b*. In cod. *a*. terminatio intricata voci superscripta est, quae ne-

ſcio an *μιλτοπρεπέσι* ſit: ea forma magis etiam foret le- d
gitima a ſing. *μιλτοπρεπής*. In fine eiuſd. verſ. monſtroſe *ταυτοῦ χρυσίου* dabant edd. vett. ubi *χρόνου* ex msstis correxit Caſaub.

Sophoclis duos *iambos* tertio auxit Brunck in Sophoclis Fragm. p. 39. num. 40:

ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

quem duobus prioribus iunctum dederat Lexicon mſ. Bibl. Sangerm. Duos iſtos ex Athenaei Epitome repetiit Euſtath. ad Il. λ'. p. 769. 3. diſerte adnotans, *τὸν μόρον* maſculine ibi dici. Mox in *Nicandri vſ.* 2. eſt *ὀπώραν* in no- e
ſtris msstis, non *ὀπώρην*.

AD CAP. XXXVII.

ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδους διαγονὰς, &c. Corruptum haud dubie locum expediendi nulla ſatis commoda ratio mihi occurrebat: itaque in iſtis quidem verbis nihil mutavi, & interpretatus ea ſum utcumque potui. Videoque etiam Caſaubonum ingenue profitentem, ſe nihil in eis intelligere. Quod autem idem etiam ait: » quid *τὸ μόρον τὸ βατῶδες* » appellet Phanias, amplius quaeramus: « — confecta res mihi videbatur, ſic appellari ab eo *mori ſylveſtris* i. e. *rubi fructum*. Conf. Salmaſ. Exercit. p. 328. Bodaeus hunc locum tractans ad Theophr. p. 270. corrigebat *σπερματικὰς καὶ συκαμινώδεις ἔχει γονὰς καὶ διαφύσεις, ὥσπερ ὑφαινούσας, ψαθυρὰς καὶ εὐχύμους*. Totumque locum ſic vertit: *Mori pilula ubi maturavit, ad inſtar mori fructus eminentias & diſcriminationes quaſdam veluti contextas habet glabras & ſucculentas*. Cui (quod ille diſſimulavit, quemadmodum & alios plerumque emendationum propoſitarum auctores tacuit) praeiverat doctus olim Medicus, Casp. Hofmannus, in Variarum Lectionum libello, Lipſiae anno 1619. edito, ubi eamdem prorſus emendationem proponens, *γονὰς* intelligendas cenſuerat » fructum ipſum, aut fortaſſe minuta illa granula, quae in ficubus ſunt *κεγχραμίδες*, & quae non minus in moro, quam in ficu, verum ac foecundum ſemen ſunt. Ut autem deleam (inquit) *τὸ σπερματικά*, videtur poſtulare ſenſus: ſin retinere placet, & ad foecunda illa granula referre, non » repugno. Muto *διαφορὰς* in *διαφύσεις*, & puto indicari

e »tubercula illa, quibus totus est compactus fructus, quasi e segmentis seu tessellis quibusdam, seu opere textorio.« — Equidem vocem διαγονὰς, quamquam ἅπαξ (quod sciam) λεγομένην, solicitare non ausim, quae fortasse idem fere ac διαφύσεις sonare potuerit; de quo posteriori vocab. vide H. Steph. in Thes. T. IV. 286. d. & conf. Nostrum III. 72. c. d. Suspicatus sum autem, in eamdem fere sententiam, quae est ab Hofmanno exposita, sic fortasse hoc loco scripsisse Athenaeum, σπερματικὰς ἔχει τὰς κεγχραμιδώδεις διαγονὰς, aut κεγχραμιδώδεις ἔχει τὰς σπερματικὰς διαγονάς. Dein vero, quod editum erat, ὑφαινούσας, cum activam haberet notionem, nullo modo teneri posse mihi persuasi, sed in vocem passivae significationis mutandum. Et ad ὑφάντους quidem proxime ducebant vestigia scripturae nostri codicis *b*. Sed ὑφαντὸς acute scribunt graeci: itaque ὑφαντὰς oportebat, aut, servatâ ους terminatione, ὑφαντούς; videtur enim hoc adiectivum, utpote derivatum, Atticorum more etiam in foeminino genere retinere posse terminationem masculinam. Vulgatum vero διαφορὰς, cui non erat hic locus, in διατροφὰς mutavi, quod iam Casaubonus proposuerat. Nam non modo εὐχύμους, quod sequitur, ad *nutrimenti* facultatem diaeteticam manifeste pertinet, sed & τὸ ψαθυρὸν, quod proprie tactilem aliquam qualitatem significat, haud raro ad *cibi* qualitatem refertur. Valet autem idem διατροφὴ ac τροφὴ, & de quolibet *alimento* usurpatur. Paulo quidem rarius vocabulum; quod unius Hesychii auctoritate (qui habet Διατροφάς· βρώματα.) citavit H. Steph. Utitur autem eo non modo D. Paulus I. ad Timoth. 6, 8. sed & Epictetus in Enchir. cap. 12, 1. (olim cap. 16. ubi in ed. Naog. sicut h. l. pro διατροφὰς perperam διαφορὰς legitur;) indeque in Simplicii Comment. p. 109. c. & p. 144. e. τὸ ψαθυρὸν, quod Attici ψαδυρὸν scribebant, idem valere ac ψαφαρὸν, Hesychius & Galenus docent; quibus vocibus significatur *friabile*, *siccum*, *pinguedine carens*, *leve*, *tenue*. (conf. Foesii Oecon. Hippocr. in ὑποψάθυρα.) Ita *alimentum* ψαθυρὸν, fuerit *siccum*, *tenue*, *leve*: & tota phrasis, διατροφὰς ἔχει ψαθυρὰς καὶ εὐχύμους, idem valebit atque id quod mox apud Nostrum Diphilus istis verbis effert, εὔχυλα μέν εἰσι μέσως, ὀλιγότροφα δέ. De cognato vocab. ψαφαρὸς supra disputantem Casaubonum

vidimus ad I. 26. d. ubi, quod λίαν ψαφαρὸς dicitur vi- e
num Surrentinum, de *aspera* & *intractabili* eius *natura* ille accepit, quod de *siccitate* potius & *tenuitate* erat accipiendum; quo & spectat id ipsum, quod ibi adiicitur, ἀλιπὴς, id est, vinum *non pingue*, *non multas habens partes oleosas.* Quare eidem vino Plinius etiam *tenuitatem* tribuit XIV. 6, 8. num. 3. Quod Casaub. adnotavit, in verbis τὸ μόρον τὸ βατῶδες in quibusdam exempl. μῶρον per ω scribi, sicut in Galeni libris saepius: nostri libri nil mutant, & constanter (quemadmodum & Eustath.) μόρα tenent; nisi quod semel paulo inferius αἱ καὶ μοόρα (sic) ex cod. *a.* citatum video pro μόρα.

ἄβρυνα. Hesychius: Ἄβρυνα, συκάμινα. Idem alibi: f
Βατία, - - καλεῖται καὶ ἄβρυνα ἢ μόρα. Ab ἁβρὸς, *mollis*, derivatum nomen coniectaverat H. Steph. in Indice Thes. Salmonium, sive Grammaticum, sive Medicum, e quo dein vocab. Βάτια citatur, nusquam alibi commemoratum reperi. Notandum vero, in utroque nostrorum codicum terminatione plurali scribi nomen, *Salmonii*, vel *Salammonii*; quasi populus aliquis vel incolae oppidi nescio cuius designarentur. Et est quidem *Salmone* oppidum Pisatidis in Peloponneso: memoratur item *Salmonium* (aliis *Sammonium*) promontorium Cretae insulae. Possis etiam de *Salaminiis* cogitare; sed parum probabile videtur, tam notum nomen in tam obscurum mutasse librarios. Medici nescio cuius, sive foeminae quae de rebus ad medicam artem pertinentibus scripsit, cui *Salamine* nomen, ex Serapione meminit Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 386. itemque *Salomonis* archiatri, (nisi corruptum nomen) ad quem Galenus scripsit libellum περὶ Εὐποριστων, ibid. pag. 390. Pro βάτια, Galenum plurimis locis constanter βάτινα dixisse adnotavit Casaub. ubi intelligendum substantivum συκάμινα vel μόρα monuit H. Steph. in Ind. Thes.

Δημήτριος δὲ, - - - οἷον αἱμόῤῥοα καὶ σύκων ἀμείνω. Pro αἱμόῤῥοα est αἱμόροα in nostris msstis: post hanc vocem autem repetebatur in edd. & msstis vox μόρα, quam deleri iussit Casaub. hâc adiecta notâ: »Id est: *Demetrius* »*Ixion eadem putat esse sycamina & mora: sic dicta, quasi* »αἱμόῤῥοα, [i. e. *sanguinea*,] & σύκων ἀμείνω. [i. e. *ficis* »*meliora.*] Vult *mora* ita dicta ob succi colorem; *sycami*»*na*, ob saporis praestantiam, quasi ficubus sapiant me»lius. Eustathius, quo loco disputat de mutatione diph-

f »thongi ει in simplicem ι vocalem, [Iliad. ξ'. p. 982. 1.] »hoc *sycaminorum* etymon non praetermisit.“ — Vocem μόρα post αἱμόῤῥοα delendam utique censui, ut e scholio invectam. In *Versione* vero *Latina* temere omissa est interpretatio verborum οἷον - - ἀυσίνῳ, quam e superiore adnotatione petat aequus lector, qui quidem eam desideraverit.

ἔνωμα, crudiuscula, quibus adhuc cruditatis aliquid inest, nondum satis matura. In isto vocabulo praepositio ἐν eamdem vim habet, quam in ἐνερευθὴς supra cum Casaub. observavimus, ad l. 26. a. εὔχυλα μὲν εἰσι μέσως. Sic cod. *b.* cum edd. In cod. *a.* est εὔχυλα μέν ἐστιν, & abest μέσως.

a ἐπιδηπίαν ποδαγρικὴν recte dedere nostri codd. Perperam ἐπιδ. ποδαγρικῶν edd. περιπεσεῖν δὲ τούτῳ τῷ δεινῷ καὶ αἰπόλια. Sic pro vulgato, quod teneri nullo modo poterat, corrigere iusserat Casaub. & sic corrigi debuisse consentient omnes, qui constantem apud Graecos verbi περιπίπτειν constructionem noverint. Vide Lexic. nostrum Polyb. & Indic. in Epictet.

AD CAP. XXXVIII.

πάντα τὰ ἀκρόδρυα, κάρυα λέγουσιν. Si (quemadmodum H. Steph. in Thes. T. I. 1045. g. indicare videtur) ἀκρόδρυα proprie, & ex vulgaio maxime Graeci sermonis usu, dicerentur ii *arborum fructus, qui in ambitu lignosum putamen habent;* nihil difficultatis haberent verba supra scripta. Certum est enim, & ex eis etiam, quae in hac ipsa disputatione ab Athenaeo passim adferuntur, satis adparet, omnes eius generis fructus apud graecos scriptores communi nomine κάρυα fuisse adpellata; quemadmodum apud Latinos idem genus communi adpellatione *nucum* continetur. conf. Macrob. Saturn. III. 19. Et ponit quidem Collector τῶν Γεωργικῶν vel Γεωπονικῶν lib. X. cap. 74. inter τὰ ἀκρόδρυα & τὴν ὀπώραν eamdem distinctionem, quam Latini scriptores inter *nuces* & *poma* ponunt: aitque, ὀπώραν dici omnes *arborum fructus qui foris nihil lignosi habent;* ἀκρόδρυα vero, *quicumque lignosam partem vel putamen habent extrinsecus.* At strictior iste vocabuli ἀκρόδρυον vel ἀκρόδρυα usus unius illius hominis auctoritate, qui decimo post C. N. seculo scripsit, nititur; nullumque eius vestigium sive apud Grammaticos graecos,

sive apud alium quemquam (quod sciam) veterum scriptorum reperitur: nam quod capitulum illud, quo istam distinctionem exposuit ille Geoponicus, ad *Democritum* auctorem refertur; quam sit vanum absurdumque illud commentum, facile cognoscet qui praecedens ibi caput, quod eidem Democrito tribuitur, perlegerit. Constanter veteres omnes *quodlibet genus fructuum, quos ferunt arbores*, *ἀκρόδρυα* adpellant. Diserte Suidas: *'Ακρόδρυα· καρποὶ δενδρικοί· πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποί.* Nec aliter Hesych. quamquam non ita clare; sed vide ibi Interpretes. Pollux I. 30. mala, *τὰ μῆλα*, diserte ad *τῶν ἀκροδρύων* genus refert. Etymologus M. in Δρύϊνος· 'Ακρόδρυα vocari ait *οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐδώδιμον*, *cuiusvis arboris & arbusti* (ea enim vis est graeci vocabuli *φυτόν*:) *fructus edules*: rationem etiam addens, quoniam *δρῦς* veteribus non modo *quercus* dicebatur, sed etiam *arbor quaelibet*. Cum quo convenit quod apud Athen. III. 78. c. *ξύλινοι καρποὶ* pro synonymo *τῶν ἀκροδρύων* eâdem *generali notione* usurpatur. Nec vero aliter, nisi eâdem generaliori notione, vocabulum *ἀκρόδρυον* Hippocrates, Theophrastus, Aretaeus, alii, usurparunt. Denique apud Athenaeum nostrum idem nomen promiscue de *pomis*, *piris*, *ficis*, *prunis* dictum reperitur; I. 26. f. II. 49. e. 50. a. III. 81. b. 82. d. At hoc quidem loco haud dubie idem Athenaeus nonnisi de eis fructibus, qui *extrinsecus putamen* aut *lignosum corticem* habent, loqui potuerat: nam hos solos a Graecis communi nomine *κάρυα* adpellatos esse constat. Quare non dubito, adiecta h. l. ab auctore fuisse verba nonnulla, quae id, quod voluerat, planius declararent; scilicet *πάντα τὰ ἀκρόδρυα, ὅσα ξυλῶδες λέπος ἔχουσιν*, ut ait Nicandri Scholiastes citatus a Bodaeo ad Theophr. pag. 89. aut *ὅσα ξυλώδεσι ἢ δερματικοῖς τισι περιέχεται*, ut Theophrastus loquitur De Causs. Plant. I. 23. Epitomator autem, cuius aetate vocabulum *ἀκρόδρυον* strictiori illo significatu, de quo compilator Geoponicorum dixit, frequentabatur, verba ista, cum minus necessaria iudicaret, consulto omisisse videtur. Similis quaedam de huius loci lectione dubitatio oborta Pursano olim videtur, cui ita occurrendum ille censuit, ut legeret: *Κάρυα οἱ 'Αττικοὶ - - - πάντα τὰ ἀκρόδρυα σκληρὰ λέγουσιν*: scilicet posterius *κάρυα* in *σκληρὰ* mutans, satis id quidem ingeniose; sed, hoc vocabulo *σκληρὸς* in ea re usos esse

Graecos auctores, nusquam reperi. Vide tamen p. 54. e. Sic vero iam Dalech. in versione latina posuerat, *fructus omnes operimento duro tectos*; e qua istud sumsit Pursanus.

b *καπυροτρώγονα κάρυα.* conf. p. 54. b. c. *καπυρὰ τρωγάλια, κάρυα* &c. legendum suspicatus erat Casaub. Ego vulgatum non solicitem. *ὠὰ, κάρυα, ἀμυγδ.* *Ova* in Gustationibus diserte inferius commemorantur, p. 57. d. sqq. Quare non admodum opus erat, solicitare hoc loco librorum scripturam: nec tamen tacere debeo Pursani coniecturam, *ὂα* legendum suspicantis, i. e. *sorba*: de quo fructu eiusque graeco nomine consulendus Bod. ad Theophr. p. 204. Sed hanc rursus coniecturam eidem viro docto iam praeiverat Dalech. in versione latina. *τὰ νῦν καστάνεια.* Aut *καστάνια* aut *καστάνεα*, puto, oportebat; aut brevius etiam, *κάστανα.*

φηγοὺς, κάρυα, καρύστια. *φηγοὺς* h. l. non arbores, sed *fructus fagi, glandes fageas* dici adparet; sicut p. 54. c. & 55. a. *κάρυα Καρύστια* iunctim accepit Dalech. & *Καρύστια* pro nomine proprio habuit: tum in Nota, nescio quo auctore, ait, *avellanam, nucem Carystiam* vocari. At, quum Carystus sit Euboeae oppidum, fuerit potius *Carystia nux* eadem, quae aliis *Euboica* dicitur, scilicet *castanea.* (vide infra, pag. 54. b.) Sed interposita distinctione a praecedenti *κάρυα* separant libri vocabulum *καρύστια*, quod ego cum Hofmanno Variar. Lect. III. 15. adpellative accepi, pro diminutivo vocis *κάρυον*, quod idem ac *λεπτοκάρυον* significaret, id est *avellanam*, quasi *minutam nucem.* Erraverat vero etiam Dalecampius, quod verba haec de *arboribus* interpretatus est: quam in partem in graeco *καρύας* oportuerat, non *κάρυα.* Quare etiam corrigendum videtur id, quod doctus Hesychii editor ad voc. *Καρύστειος* e Photii Lexico msto protulit: *Καρυστεία, γένος καρυῶν.* Lege: *Καρύστια, γένος καρύων.* Vix enim dubitandum, ex hoc Athenaei loco citata esse ista verba a Photio, quemadmodum frequenter alia ex eodem auctore.

ημβστηνα κάρυα quaenam sint, (ait CASAUB.) ex»pecto ut aliquis me doceat. In libris Medicorum pluri»ma extant *καρύων* cognomina: unum illorum hic latet, »ut arbitror, corruptum.« — Coniectare licet, oportuisse fortasse *μυκηρὰ*, ut mox litera c. aut *μουκηρὰ* ex pag. 53. d. Salmasius vero in Exercit. Plin. p. 424. b. D. tam ingeniose, quam docte, duas voces *καὶ μύστηνα* ex una

voce Πραινεστῖνα corruptas censuit, intelligens *avellanarum* illud genus, cuius Plinius meminit XV. 22, 24. & XVII. 13, 21.

AD CAP. XXXIX.

PHRYNICHI *versus*, cum neglecto metro eisdem verbis, c quae ego non mutata reddidi, scripti essent, Casaubonus insertis duabus vocibus in iambicos senarios sic redigendos censuerat:

τοὺς δὲ γομφίους
ἅπαντας οὕτως ἐξέκοψεν, ὥστε νῦν
οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην
κατᾶξαι.

Mihi citra ullam mutationem duo legitimi trochaici tetrametri brachycatalecti esse visi erant: nam in hoc genere nihil impedire videtur, quo minus pes ultimus, (veluti ὥστ' οὐκ, in fine vers. 1.) licet in sede impari, spondaeus esse possit; quemadmodum in illo ipso, qui ab Hephaestione (in Enchirid. de Metris, p. 19.) pro exemplo huius generis est adpositus:

οὐδ' Ἀμεινίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ὑμῖν.

Id si non placet, vide an magis arrideant duo iambici octonarii, in quos levi mutatione eosdem versus digessit Pierson ad Moeridem p. 111. Ii sic sonant:

Καὶ τούς γε γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε
οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.

Ubi ego quidem dubito, an ὥστε, quamquam in fine versus, tamen, cum sequatur vocula οὐκ a vocali incipiens, pro voce dissyllaba usurpari possit. Quae difficultas fortasse Toupium commovit, ut maioribus etiam motibus ad remedendum his versiculis opus esse iudicaret: quem vide in Emend. in Suid. Part. I. p. 27. ed. Lips.

Διάφοροι - - κἀν Κύπρῳ &c. » *Cypriae amygdalae* hodie » in Hispania praesertim non rarae. Inde allatas Lugduni » vidimus, prorsus ut ait Athenaeus, triplo aut quadruplo » vulgares superantes, & figurâ accedentes ad siliquas. « CASAUB. — Mox τὰς ἀλλαχόθεν (i. e. *quae aliunde adferuntur*) revocavi ex msstis: sic enim & nostri libri & ii quibus Casaub. usus est. ἀλλαχίθι editum erat, ex Musuri fortasse ingenio.

τὰ μαλακὰ κάρυα μυκήρους. μουκήρους p. 53. b. Utrum-

que recte. Pro μεγάλα, quod erat editum, μαλακὰ dedere nostri libri, & alii e quibus excerptas lectiones habuit Casaub. Inde corrigenda vulgata scriptura apud Hesych. in Μύκηρος, ubi perperam μῆλα κάρυα. *Molluscas nuces* vocat Plin. XV. 22, 24. & Macrob. Saturn. III. 18.

d Εὔπολις, Ταξιάρχοις. Fabulae nomen, quod deerat vulgo, adieci ex Ammon. in Ἀμυγδαλῆ, ubi prior istorum versuum adfertur. PLUTARCHI locus est Sympos. I. 6. In ista narratione, pro ὥσπερ κωλυθεὶς, est ὥσπερ in nostris msstis; quasi praecessisset ἀμύγδαλα, non ἀμυγδάλας.

e » Etymon dictionis Ἀμυγδαλῆ, quod ex Herodiano » affertur, idem est cum iis quae ex Oro [Grammatico] » describit auctor Etymologici, ubi scribendum: Ἀμυγ- » δαλὴ, [potius Ἀμυγδάλη] παρὰ τὸ ἐν τῷ καλυφῷ, τῷ » [vulgo τὸ] μετὰ τὸ ἔξω χλωρὸν, πολλὰς ἀμυχὰς ἔχειν. » *Amygdala inde dicta, quia in tegmine, quod extimo viridi* » *proximum est, multas scarificationes habeat.* « CASAUB.

Ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων. Brevius vulgo fertur proverbium, Ὄνος εἰς ἄχυρα: quod Erasmus cum Suida & aliis Paroemiographis accepit de his, quibus fortuna lautior praeter spem obrigit. Sed ei sententiae in Philemonis quidem versu, ut observavit etiam Casaubonus, parum convenit verbum βαδίζεις: quare cum eodem Casaub. de his accipi malim, *qui postpositis melioribus, eligunt deteriora*. In eam sententiam in his nostris regionibus, qui elegantiores esse volunt in ciborum selectu paratuque, in eos qui non sunt tam delicati, dicere solent: *den Bauern gehoert Haberstroh!* Sed fateor, non satis mihi perspicuam esse dictionem istam, εἰς ἄχυρα τραγημάτων, quae accipienda fuerit, quasi esset εἰς ἀχύρων τραγήματα, vel εἰς ἄχυρα ἀντὶ τραγημάτων: nisi forte ἄχυρα τραγημάτων dixerit poëta *putamina nucum*, & alia quae de bellariis non comedunt homines, sed abiiciunt.

Quo consilio pauca dein illa ex NICANDRI *Georgicis* verba adferantur, non magis ego, quam olim Casaubonus, adsequor. Sed miratus sum eundem doctum Virum editam tenentem scripturam, φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, id est, *fagineum Panis simulacrum;* cum tamen ipse docuerit, partem msstorum φηγοὶ, non φηγίνεον, dare. Atqui sic uterque noster codex: quod ego adsciscendum putavi, *Fagos arbores* intelligens, *Panis*, (id est, *sylvarum*) *ornamentum*.

AD CAP. XL.

ὁμοίως τῷ ἀμυγδάλῳ. In lat. versione posui »*pariter ut* f *in τὸ ἀμύγδαλον.*« Scilicet *ἀμυγδάλη* vox barytona est, (i. e. ultimam nec acutam, nec circumflexam habet) sicut vox *ἀμύγδαλον.* Si malueris »*pariter ut in voce ἀμυγδάλῳ:*« hoc simul indicatum fuerit, habere penultimam acutam.

καὶ Ἀρχίλοχος. Corrupte Ἀντίλοχος edd. pro quo istud ex Ammon. p. 123. reponendum monuerat iam Valcken. in Animadv. ad Ammon. p. 204. Sic enim ille: Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος·

> Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
> ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Quos versiculos etiam in Archilochi fragmentis exhibuit Brunck Analect. T. I. p. 46. Nomen Ἀρχίλοχος vero apud Athen. quoque agnoscunt ambo nostri codices.

Φιλόξενος δὲ ἀμφότερον περισπᾷ. Sic & Hesych. Ἀμυγ- a δαλῆ τὸ δένδρον, καὶ τὰ τραγήματα: nam τραγήματα pro inepto πράγματα, quod ibi vulgatur, legendum perspecte monuit Casaub. Caeterum de tota hac Athenaei disputatione conf. H. Steph. in Indice Thes.

In Aristophanis *vers.* 1. *ἀμυγδαλᾶς* scriptum erat in ed. Ven. & *ἀμυγδαλὰς* in ed. Bas. & Cas. Equidem *ἀμυγδάλας* corrigere non dubitavi. *Vers.* 2. Verba ista, *τὴν κεφαλὴν σαυτοῦ*, alteri personae tribui, Toupium ex parte secutus; qui & vocem λίθῳ simul cum istis alteri tribuit personae, Emend. in Suid. P. I. pag. 27. Olim omnia eidem personae tribuebantur; ubi adnotavit Casaub. » Locus est, cum ait Aristophanes, *Age, sume has amygdalas,* »*& saxo tibi caput frange.* Expectabat auditor, *& illas saxo* »*frange.* Plenae exemplis figurae huius & Aristophanis & » aliorum comicorum fabulae. " — Fragmentum istud Comici in Brunckii editione frustra quaesivi.

κτητικοῦ - - τοῦ χαρακτῆρος. *Possessivâ formâ;* scilicet, b ut v. gr. χρυσῆ, χαλκῆ, λεοντῆ. Nempe ex *ἀμυγδαλέα* contracta vox. conf. Etymol. in Συκῆ. *μουκηρόβατον*, a recto casu *μουκηρόβατος*, id est, (ut ait H. Steph. in Ind. Thes.) quasi *super nuces & amygdalas gradiens, & eas frangens.* At nomen hoc vi formationis suae *passivam* habet significationem, cum *activa* h. l. desideretur, quales sunt istae, *ἐπιβάτης*, *ἀεροβάτης*, & harum similes. Igitur

b laconicâ (id eſt, doricâ) terminatione fuerit ὁ μουκηροβάτας. Sic & haud dubie apud Heſych. ſcribi debuerat, ubi corrupte Μουκηρόβας, καρυοκατάκτης. Corrige igitur apud hunc, Μουκηροβατας: & apud Noſtrum, μουκηροβάταν. De inſtrumento iſto egit Ariſtoteles in Quaeſt. Mechan. cap. 24. T. I. p. 1194. ed. Duval. Non ſolum μουκήρους vero, ſed & μυκήρους, dictas a Laconibus nuces & amygdalas ſupra vidimus, p. 52. c.

AD CAP. XLI.

Ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. »Aut Εὐβοϊκῶν ſcripſerat, »aut ſcribere debuerat. Heſychius: Λόπιμα, κάστανα· οἱ »δὲ Εὐβοϊκά. Quin ipſa Nicandri verba non longe poſt »ſequuntur: [p. 208. d.] Λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοίες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο.« Casaub. Cui ſuffragatur Bod. ad Theophr. p. 173. Recte quidem hactenus, quod haud dubie Nicander de *caſtanea* loquitur, quae omnium auctorum conſenſu *Euboica nux* adpellatur; non *Pontica*, quo nomine conſtanter *avellanam* omnes deſignant. conſ. Salmaſ. Exercit. Plin. p. 424. Sed potuit h. l. Athenaeus inducere aliquem e Deipnoſophiſtis, qui iſta nomina confunderet, & *Ponticam* nucem eam intelligeret, quae *Euboica* rectius adpellatur: cui dein reſpondentem facit eum, qui p. 54. b. c. de caſtanea ſ. Euboica nuce ex profeſſo diſſerit, ibique etiam ipſa Nicandri verba citat. λόπιμα vero dictae ſunt *caſtaneae*, a λόπος, (quod idem ac λέμμα & λέπισμα valet) quod *tenuiorem corticem* & quaſi *tunicam* habent, quam alii ex eis fructibus, qui communi nomine τῶν καρύων (*nucum*) comprehenduntur. cf. Euſt. ad Od. τ'. pag. 694 init. Quo reſpectu etiam Theophr. Hiſt. Plant. I. 18. caſtaneam cum glande iungit, & ab amygdala aliiſque nucibus eo diſtinguit, quod *fructus glandis & caſtaneae includatur ἀγγείοις δερματικοῖς, vaſis coriaceis; fructus aliarum nucum* autem ξυλώδεσιν, *ligneis vaſis*.

Porro Hermonax & Timachidas grammatici potuerunt nomen Διὸς βάλανον de *Pontica nuce*, id eſt, de *avellana*, interpretari; (conſ. mox pag. 53. d. & 54. c.) licet eodem nomine ab aliis *caſtaneam* inſignitam fuiſſe cum aliunde conſtet, tum ex Heſychio in Διὸς βάλανος, qui quidem ſimul monuit, ab aliis ſic vocari *Ponticas* ſ. *He-*

rackoticas nuces. conf. Salmaſ. l. c. & quos ille citavit auctores, praeſertim Geopon. X. 63. & 73. Potuit vero haec ipſa varietas in uſu nominis Διὸς βάλανος occaſionem dare errori eorum, qui, ut proxime ante vidimus, *Ponticam* nucem (quae *avellana* eſt) pro *caſtanea* acceperunt. Pro φ η σ ὶ, Salmaſius ibidem φ α σ ὶ legebat : ac per- c
ſaepe ſane duo iſta a librariis noſtris confuſa vidimus.

παρενδυομένης non male edd. Videtur autem id ingenio deberi primi editoris: poſſit-ne vero commodius aliquid e corrupta codicum noſtrorum ſcriptura extundi, viderint doctiores. Equidem ſaltem προενδυομένης vel προσενδυομένης malueram. Pro ἐμπλεκόμενα, perperam ἐμπλεκόμενος codices noſtri; confundentes, ut ſubinde aliàs, α & ος.

ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς. Conf. II. 45. d. & ibi notata.

AD CAP. XLII.

διὰ τὸ ἔχειν κ ε γ χ ρ ῶ δ έ ς τι. Sic mox rurſus de avel- d
lana, (lit. e.) ἔχει δέ τι κεγχρῶδες: rurſuſque III. 82. f. de nuce proprie ſic dicta, quam iuglandem Romani vocabant, λιπαρώτερον καὶ κεγχρῶδες εἶναι. Nihilque in ea voce variant omnibus iſtis locis mssti: nam, quod Caſaub. ait, καχρυῶδας in msstis reperiri, quovis pignore equidem contendam, non e msto codice, ſed e docti alicuius viri ingenio adnotatum hoc fuiſſe in ora illius libri, in quo id Caſaubonus reperit. Nam certatim viri docti, vim vocis parum intelligentes, corrigere eam tentarunt; alii ἐλαιώδες, ῥεγχῶδες alii, κερχνῶδες, ἐρευγῶδες coniectantes. Denique plurimum ſibi gratulatus Caſaubonus eſt, quod unice veram (ut quidem ipſi videbatur) ſcripturam, & in tribus iſtis locis Athenaeo reſtituendam, ſuo ex ingenio inveniſſet, priuſquam eamdem alibi iam adnotatam reperiſſet; erat autem ea, καγχρυῶδες vel καχρυῶδες: *cachryn* autem, unde derivatum hoc adiectivum, intelligebat *pilulam* illam in *robore aliiſque nonnullis arboribus creſcentem*, Theophraſto, Dioſcoridi, & Galeno paſſim commemoratam, *quam in medicina urendi vim habere* Plinius ait XVI. 8, 11. quae quidem prorſus ab hoc loco aliena erat. conf. Bod. ad Theophr. III. 7. & Salmaſ. Exercit. pag. 422. Si quid corrigendum, haud dubie κ ε ρ χ ν ῶ δ ε ς oportebat, vulgatiſſimum apud veteres medicos vocabulum, id

d ipsum significans, quod paullo post, ubi de eâdem qualitate nucis iuglandis agitur, (lit. e.) planissimis his verbis effertur, φάρυγγα τραχύνει καὶ στόμα, *fauces atque os exasperat*: de quo vocabulo, eiusque coniugatis, fuse egit Foesius in Oecon. Hipp. pag. 334 sq. At ne ista quidem emendatione opus erat, quoniam idem valet κεγχρῶδες & κερχνῶδες: quod iam partim ex eis intelligi poterat, quae idem Foes. ad voc. κεγχρίδες docuerat, partim vero ex professo demonstrarunt Casp. Hofmann Var. Lect. III. 22. & Salmas. Exercit. p. 422. coll. pag. 240. Iuvabit unum adposuisse locum, quem ex Galeni Comment. ad Hippocr. de Arte lib. III. citavit Hofmann: Ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὴν φάρυγγα βῆχα κινεῖ, κερχνώδη ταῦτα καλεῖ (Ἱπποκράτης.) Τοῦτο δὲ ἔσεται τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι. - - Οὕτω δὲ ὀνομάζουσιν οἱ Ἴωνες, ὅταν αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίνεται μικρῶν, ὥσπερ κέγχρων. Confer Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 1395.

Τὰ δὲ Ἡρακλεωτικὰ καλούμενα καὶ Διὸς βάλανοι. *Heracleotica* nux, ab Heraclea Ponti nomen habens, eadem quae *Pontica* est, (vide Hesych. in Διὸς βαλ. & Eustath. ad Il. ν. p. 925, 42.) adeoque *avellana*. cf. Salmas. pag. 424. Ut hic *Diocles* medicus, sic paulo inferius (p. 54. c.) Mnesitheus pariter *Heracleoticam* dixit, quam alii Ponticam: eodemque nomine Theophrastus usus est, cum alibi saepius, tum manifeste lib. III. c. 15. Nec turbare quemquam debet, quod apud Macrob. Saturn. III. 18. Oppius dicit, *Heracleoticam* quosdam castaneam nominare: is enim singularis quorumdam usus esse potuit. Nec rursus illud repugnat, quod easdem etiam Διὸς βαλάνους (id est, *Iovis glandes, Iuglandes*) Diocles adpellat. Nam licet eodem nomine alii castaneas insigniverint, & in his ipse Theophrastus; (cf. Bod. ad III. 10. p. 172.) tamen minime constans ista fuit adpellatio; & *avellanam* ab aliis Graecis sic adpellatam paulo ante vidimus: Romani vero etiam idem nomen vulgo *nucibus* strictius sic dictis tribuerunt. conf. Macrob. l. c.

e Τὰ Περσικά. *Persica* nux, quam *Regiam* paulo post Diphilus dicit, ea est quam strictiori sensu *nucem* vocamus; quam Romani, quo ab aliis distinguerent, *nucem iuglandem* vocabant. κεφαλαλγικὰ dedere nostri codices. Paulo post, brevius etiam κεφαλαλγῆ habes. Quas *latas nuces*, πλατέα κάρυα, Diocles dicit, Casaubonus *amygda-*

las, Hofmannus *avellanas* dici putavit. At de utrisque e iam dixerat Diocles: nunc supererat, ut de *castaneis* loqueretur; de quibus rectissime nomen istud interpretatus est Dalech. suffragante Bodaeo ad Theophr. p. 173. & Salmas. p. 426. Et ratio nominis e vulgarium castanearum figura, cum quovis alio nucum genere collata, satis adparet: &, quod ait, ἑφθὰ, *elixas has nuces comedi*, ad nullum aliud genus referri potest; aliae enim nuces vel *crudae* vel *frixae aut tostae* solummodo comeduntur; solae *castaneae*, etiam *elixae*. cf. p. 54. d.

Τὸ πλατύ, καὶ τὸ καλούμενον Σαρδιανόν. *Sardiana nux*, f quam PHILOTIMUS dicit, quam eamdem *Sardianam glandem* Diphilus (p. 54. c.) vocat, haud dubio omnium consensu *castanea* est: (Vide Plin. XV. 23, 25. & Bod. ad Theophr. pag. 173.) quae quia hoc ipso loco discerni videbatur ab ea nuce, quae πλατὺ κάρυον vocatur, eo persuaserat sibi Casaubonus, πλατὺ κάρυον & hic & paulo ante non posse de *castanea* accipi. Quam difficultatem ut tolleret Bodaeus l. c. proponebat pro καὶ τὸ καλ. legendum τὸ καὶ καλουμ. ut id ipsum esset, quod Dalech. in versione expresserat, *nucem latam, quam et Sardianam vocant*. At ne ea quidem opus esse mutatione Salmasius monuit Exercit. p. 425. & ipse etiam Bodaeus intellexerat, (ibid. p. 174.) statuentes, duas indicari castanearum species, (sive varietates, ut hodie loquimur) alteram magis *latam* planamque ab uno latere; alteram, quae *Sardiana* vocabatur, rotundiorem. In verbis igitur, quae ex PHILOTIMI *libris* περὶ Τροφῆς hoc loco adferuntur, agitur de tribus nucum generibus: primum de *castaneis*; tum de *Ponticis*, i. e. *avellanis*; denique de *amygdalis*. Exspectabas etiam nonnihil de *Persicis*, id est, de *nucibus* stricte sic dictis, quas *iuglandes* Romani vocant; quae silentio hic praetereuntur. At, quod merito mireris, ea ipsa pars disputationis Philotimi, quae hic desideratur, longius abhinc, loco alienissimo, ubi non de nucibus, sed de malis Persicis agebatur, nescio quo errore inserta legitur, lib. III. p. 82. f.

AD CAP. XLIII.

Παχύνει δὲ τὰς ἕξεις. De voc. ἕξις vide not. ad I. 26. b b. ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ. *Si quis eas vicerit*, i. e. *conco-*

quere potuerit. cf. III. 79. c. τὰ Ἡρακλεωτικὰ, *avellanae*,
c vide ad p. 53. d. αἱ ἀμυγδάλαι τε αἱ ξηραί. Ignorant αἱ
ante ἀμυγδ. nostri mssti; commode; quia & Διὸς βάλανοι
absque articulo ponuntur. Sunt autem h. l. Διὸς βάλανοι
rursus *avellanae*, ut supra pag. 53. b. & d. & e. τὰ δὲ
σκληρὰ καὶ στρυφνά. ξηρὰ e superioribus verbis temere
huc invectum erat. σκληρὰ correxi ex eis, quae mox se-
quuntur. Quod addit αἵ τε φηγοὶ: si φηγοὶ sunt *fagi
glandes*, Gallis nostris *faines* dictae, (de quibus vide Plin.
XVI. 6, 7.) miror, cur illae hic ad τὰ στρυφνά, i. e.
acerba, referantur; cum dulces magis, quam acerbae sint:
quemadmodum etiam idem Plin. XVI. 5, 6. adnotavit:
Dulcissima omnium (*glans*) *fagi*. Atque etiam Graecorum τῆς
φηγοῦ (quaecumque illa arbor intelligatur) *dulcissimum* esse
fructum Theophrastus ait, Hist. Plant. III. 9.

Σαρδιανὰς βαλάνους. Vide ad p. 53. f. Σαρδιανὰς cor-
rexi. cf. Dioscor. lib. I. cap. ρμϛ'. Perperam Σαρδιανοὺς
edd. & cod. *b*. Σαρδιανὰ cod. *a*. quod ita intelligi possit,
d Σαρδιανὰ κάρυα καλεῖ βαλάνους.' De Nicandri fra-
gmento vide not. ad p. 53. & conf. Bodaeum ad Theophr.
p. 174. col. 2. Pro Εὐβοέες corrupte Εὐβοέοις erat in ed.
Ven. sed verum tenent mssti. Apud Eustath. ad Od. τ'.
p. 694, 5. in Nicandri verbis, pro βάλανον, perperam vox
κάρυον repetitur. ἄμωτα. » Dioscorides μότα. Alteruter
» videtur corrigendus. « Casaub. — Dioscoridis locus est
lib. I. capite modo citato. τὰ κάρυα τὰ Σινωπικά. *Sino-
picae nucis* nomen, de *castanea*, nusquam alibi quod sciam
legitur. Ab Heraclea, quae, sicut Sinope, *Ponti* oppidum
erat, cognominatam a nonnullis castaneam fuisse, supra
vidimus, teste Macrob. III. 18.

AD CAP. XLIV.

e Crobyli *versus*, neglecto metro olim editos, sic fere,
ut a nobis factum, digerendos docuit Cas. in Animadv.
Pro ἐρεβ. τιν', quod erat editum, exserte τινὰ dedit co-
dex noster uterque. De *cottabi* ludo fuse infra agetur;
vide interim ad l. 28. b. Vini loco hi, de quibus poëta
agit, *cicera* in lancem proiiciebant. Pro ὅλως, perperam
ὅλος habent edd. vett. κενὸν potest ad ἐρέβινθον referri: ne-
scio vero, an rectius adverbialiter accipiatur pro διακε-
νῆς, *in vanum*, *frustra*. Pro τραγήματα δ', in quod con-

ſentiunt libri omnes, praeter rationem *τράγημα δὴ* volebat Caſaub. Solet fere iſtud nomen in plur. numero poni: nec obſtat quod deinde *τοῦτο* in ſing. infertur; quod facile in *ταῦτα* mutari poſſet, ſi opus eſſet. — HOMERI *verſus* eſt ex Iliad. *ν'*. 589. e

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐν Παρῳδαῖς. Παρῳδίαις malebat Menag. ad Laërt. IX. 18. qui de *ſillis* intelligit, quorum auctorem XENOPHANEM faciunt alii. cf. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 797. & Harles T. II. p. 616 ſq. Laudatur Matron *ἐν Παρῳδαῖς*, III. 73. d. ſed *ἐν Παρῳδίαις*, XV. 656. e. & ſic etiam ſcripti libri II. 64. c. *Verſ.* 3. *ὑποτρώγοντ'*. Potuit *ὑποτρώγειν* (licet id verbum ignorent lexica) ſimili ratione dici atque *ὑποπίνειν*, ſive pro ſimplici *τρώγειν*, *comedere*, ſive *gnaviter comedere*. Et vulgatum tuetur Euſtath. ad Il. *ν'*. 925, 33. *ἐπιτρώγοντ'* vero malebat vir doctus CORAY; cuius ad me his ipſis diebus tranſmiſſas in Athenaeum Notas laudandi dehinc frequens erit occaſio. *Verſ.* 5. Pro *Μῆδος* fuerat *μῆσος* in edd. vett. errore haud infrequenti, e libris nato manu currente ſcriptis, in quibus ſaepe *σ* & *δ* literas vix inter ſe diſcernas. Veram ſcripturam, quam libri noſtri tenent, reſtituit CASAUB. monuitque: »*Μῆδος* eſt Perſarum rex, » vel Darius, vel Xerxes. Ita Graeci, praeſertim Attici, » Perſas nominant, & Latini. Catullus: *Cum Medi irrupere » novum mare.* Horatius: *Neu ſinas Medos equitare inultos.* » In Xenophanis tempora incidiſſe Perſarum irruptionem » in Graeciam, vel hic locus manifeſto arguit. Sunt e » veteribus qui claruiſſe Xenophanem tradant Ol. L. in » his (ſi bene memini) Euſebius. Melius Diogenes Laërt. » Ol. LX. Quin hic quoque numerus iuſto fortaſſe minor » eſt: fuit enim Xenophanes natu minor Pythagora, » quem *ἀκμάσαι* ſcribunt Ol. LX. Marathonia pugna, qua » Darii copiae ab Athenienſibus devictae, pugnata eſt Ol. » LXXII. 2. Xerxis tranſitus in Graeciam incidit in Ol. » LXXV. 2. Interceſſiſſe annos aliquot (puta XV aut XX) ab » ea pugna, de qua loquitur poëta, ad id tempus quo » haec ipſi componebantur, per eſt veriſimile. Tempo» rum rationem nunc ineat lector: reperiet, verum non » eſſe, florem aetatis ſuae obtinuiſſe Xenocratem circa Ol. » LX. etſi ſcio longaevum hunc virum fuiſſe, & ultra » XCII annos vitam extendiſſe. «

SAPPHUS *verſiculum* ex h. l. repetiit Euſtath. ad Il. *ν'*. p. f

f 925, 37. ἀϊόνων dorice dictum, pro ἠϊόνων, ut contra Dalech. monuit Caſ. χρύσειοι ἐρέβινθοι ſunt πυξοειδεῖς, quae laudantur p. 55. b.

Θεόφραστος δ' ἐν Φυτικοῖς - - κρείους. Apud Theophr. Hiſt. Plant. VIII. 5. κριοὺς vulgo legitur, quod *arietinum cicer* Plinius interpretatur XXII. 25, 72. & alii quos ibi citavit Harduin. — » Suſpicatur Euſtathius, [ad Iliad. ν'. » 925, 39.] κρείους dictos propter *magnitudinem*, de nomi» ne *Crii*, Coeli filii. Favent eius coniecturae SOPHILI » mox verba, ὁ πατὴρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστι, κρεῖος » ἐρέβινθος. Ac ſicut modo per ει, modo per ſimplex ι ſcri» bitur κρεῖος, cum *cicer* ſignificat, ita & nomen Gigantis » in Heſiodo [Θεογ. 134.] Κρεῖος, Apollodoro Κρίος. [Κρῖος, » Apollod. Bibl. I. 1, 3.] vide & lib. III. cap. 10. [Athen. » III. 87. b.] Sed de iſto genere cicerum contraria ſcribun» tur magnis auctoribus. Plinius [XVIII. 12, 32.] κριὸν » ab arietini capitis ſimilitudine ſcribit appellatum, & par» vitate eos facit inſignes. Galenus lib. I. de Viribus Alim. » μέλανες δ' εἰσὶν οὗτοι καὶ μικροὶ, κατὰ Βιθυνίαν μάλιστα » γενόμενοι, καὶ καλούμενοι κριοί. « CASAUB. — κρείους vero rurſus conſentientibus libris ſcribitur apud Noſtrum paulo inferius p. 55. b.

a ALEXIDIS verba, veluti ſoluto ſermone antehac edita, *verſibus* conſtare *anapaeſticis dimetris* molliſſime fluentibus perſpecte docuit Grotius, Excerpt. p. 597. quem & in Graecis & in latina verſione ſecutus ſum. Ac minima quidem mutatione fuit opus. *Verſ.* 3. Vulgatum καὶ ἦδ' nullo negotio in χ' ἦδ' mutabatur. *Verſ.* 4. Adnotavit GROTIUS: » Male legi δειπνοῦμεν oſtendit quod ſequitur. Coenabant » vir, filia, & virgo Olynthia. Anus & puer paululum » quid accipiebant. « — Ubi quod *Olynthiam* nominat virginem, reſpexit haud dubie alterum locum III. 75. a. ex quo cum noſtro vſ. 14 & ſeqq. collato intelligitur, ductos eſſe hos verſus e Fabula, cui titulus 'Ολύνθιος erat; niſi forte ibi pro ἐν 'Ολυνθίῳ oportuit ἐν 'Ολυνθίᾳ, ut ab hac eâdem virgine, quae ἦδ' ἡ χρηστὴ h. l. dicitur, titulum *Olynthia* habuerit ea fabula: cum quo convenit quod apud Suidam in Εὐημερία citatur Alexis in 'Ολυνθίᾳ. Sed idem hic *verſ.* 4. iuſto minor erat, cum vocula μὲν tam in edd. & mss. quam apud Grotium deeſſet, quam ego complendae menſurae cauſſa adieci; cuius voculae veſtigium etiam in ipſa illa prava terminatione verbi δειπνοῦμεν quodam mo-

do ſupereſſe mihi viſum erat. Nam quod in Notis ad extremos verſus monuit idem Grotius: » Notandum autem, & hic, & aliis plurimis in locis, tum apud Tragicos, tum apud Comicos intercurrere *anapaeſtos dimetros brachycatalectos*: « id ſub finem quidem ſyſtematis anapaeſtici poſſe locum habere iudicavi, (velut *vſ.* 13. τέττιξ, ἐρέβινθος, ἀχράς·) non item in medio verſuum decurſu: praeterea ne erat quidem *brachycatalectus* verſus ille, quem h. l. Grotius poſuerat, τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦσιν, ſed *catalecticus in ſyllabam*, ut aiunt metricae artis magiſtri. *Verſ.* 6. μάζης μικρᾶς, pro vulgato μάζης μιᾶς, recte dedere noſtri mssti, quod iam e ſuis laudaverat Caſaub. *Verſ.* 9. Rectius *delebitur comma* poſt ἡμῶν: eſt enim ſtructura naturalis verborum haec, τὰ μέρη δὲ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ βίου ἡμῶν. Commode vero vocabulum μέρος, ſicut aliâs ἡ μερὶς, de *cibis*, & *ciborum portionibus*, dicitur. *Verſ.* 10. ἐστὶν poſui pro vulgato ἐστὶ, quod & Grotius tenuerat. a

Verſiculos 12 & 13. citans Euſtath. ad Iliad. γ'. p. 925, 33 ſqq. bene monuit, φηγὸν eſſe βαλάνους φηγίνους, βολβὸν vero κρόμμυόν τι ἄγριον: ſed mireris, eumdem doctiſſimum commentatorem in voce τέττιξ haeſiſſe, quam ille τέτιξ ſimplici τ ſcripſit, & quaſi rem aliâs incognitam *notandam* monuit. τέτιξ δὲ, inquit, βρώσιμόν τι καὶ αὐτὸ, ὃ καὶ σημείωσαι. Quaſi non notum ſatis fuerit, non modo *locuſtis* (ταῖς ἀκρίσι, de quibus vide cum alios, tum Wetſtenium ad Evang. Matth. 3, 4. & ipſum Euſtath. ad Od. γ'. p. 303, 47.) verum etiam *cicadis* (ταῖς τέττιξι) pro cibo uti ſolitos eſſe multos veterum: quam in partem Casaubonus cum ad alia apud Noſtrum provocavit teſtimonia, velut IV. 131. e. ubi τέττιγες ὀπτοὶ in nuptiarum Iphicratis adparatu recenſentur, & IV. 133. b. ubi etiam *provocandi adpetitus gratia comeſtae cicadae* memorantur; tum ad Aelian. Hiſt. Anim. lib. XII. cap. 6 extr. ubi pro μάλα γε ἐδείπνει utique μάλα γέ τις ἐδείπνει cum eodem Caſaub. malles, λελήθασι vero non neceſſe fuerit ex eiuſdem praeſcripto in οὐ λελήθασι mutare.

Poſtrema *Alexidis verba* ſic vulgo ſcribebantur: τό τε θειοπαγὲς μητρῷον ἐμοὶ μελέδημ' ἰσχὰς, Φρυγίας εὕρημα συκῆς. Eodemque prorſus modo repetita leguntur apud Euſtath. ad Od. η'. p. 275, 18. At θειοπαγὲς (quod a verbo πηγνύναι, *compingere*, derivatur) quamnam h. l.

a vim habeat, difficile dictu. Poterat *carica* quidem *compacta ficus* dici; sed mirum, si quis *a Deo compactam* dicat. Recurrunt eadem verba apud Nostrum, III. 75. b. ubi θειοφαγὲς scribitur, paulo speciosius; quasi *Deorum cibum* dicat. At, ibidem in membranis θειοφανὲς (i. e. *a Diis ostensum*) legi, notavit ad h. l. Casaubonus: quam quidem scripturam, quoniam ibi nec e nostris praestantissimis membranis Veneto-Parisiensibus, nec ex alio Parisiensi codice vel a Brunckio vel a Villebrunio enotatam reperi, non e veteri aliquo codice, qui hodie supersit aut Casauboni aetate superstes fuerit, ductam, sed (quod iam saepe de aliis diximus) e docti cuiuspiam viri coniectura in ora libri alicuius a Casaubono repertam arbitror; at eamdem ita non modo probabilem, sed certam, atque adeo unice veram iudicavi, ut cum Grotio in contextum recipere non dubitaverim. Vide apud Pausan. I. 37. p. 89. epigramma in *Cererem*; *quae*

— — πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν,
ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει.

Iam quod *carica* sive *ficus* dicitur Φρυγίας εὕρημα (sive εὕρεμα) συκῆς; nescio, quemnam in his verbis iocum sibi reperisse CASAUBONUS visus sit, cum ait: »Videtur io»cari facta allusione ad Phrygiam Deam sive Pessinun»tiam.« Neque magis video, GROTIUM quid induxerit, ut diceret: »Illud Φρυγίας εὕρεμα συκῆς parodia esse vi»detur ex Tragico aliquo, apud quem, de tympano forte, »fuerit Φρυγίας εὕρημα θεᾶς.« Equidem cum ipso Athenaeo III. 75. a. b. simpliciter de *caricis* vel *ficis Phrygiis* acceperam; quod genus mulier illa prae caeteris colens & aestimans, *inventum* dicat sive *fructum Phrygiae ficus arboris*. Ad metrum quod spectat, Grotius pro εὕρημα, quod h. l. libri omnes dabant, ex III. 75. b. εὕρεμα accipiens, quod per se perinde erat, (vide mox hac pag. b. & III. 78. c.) duos postremos versiculos sic constituerat:

μελέδημ' ἰσχὰς Φρυγίας
εὕρεμα συκῆς.

Ego vero, memor Anapaesticum systema desinere fere in basin, id est in monometrum, sequente paroemiaco quem dicunt, sic malui:

μελέδημ' ἰσχὰς,
Φρυγίας εὕρεμα συκῆς.

Ac scio quidem, postremum versiculum non esse genui-

num paroemiacum; quippe qui debebat esse dimeter catalectus in syllabam, ut aiunt. Sed mutare nihil volui. At levissima tamen mutatione, & restituta quidem etiam vocali η in voce εὕρημα, habebimus id quod quaerimus, sic scribentes: a

Φρυγίας εὑρήματα συκῆς.

Et nihil incommodi habuerit pluralis εὑρήματα, quamquam ad singulares, ἰσχὰς & μελέδημα, relatus. Simili quidem ratione paulo ante vidimus, τραγήματα δ' ἐστὶ τοῦτο.

PHERECR. Ταγηνοὺς ποιήσεις - - εὐθέως. Versus est ex b poëtae *Crapatallis*, ut discimus ex IX. 366. d. Ibi pro εὐθέως legitur αὐτόθι, id est, *hoc ipso loco;* pro quo oportebat puto αὐτόθεν, *protinus*. Et sic haud dubie hic etiam scripserat Athenaeus; pro quo Epitomator, ut saepe solet, interpretamentum εὐθέως posuit: de quo etiam monuit CASAUB.

In DIPHILI verbis, σμηκτικοὶ correxit Caf. Corrupte σμυκτικοὶ ed. Bas. Sed μηκτικοὶ ed. Ven. cum nostris msstis; quae forma ferri fortasse poterat. Certe, quemadmodum & σμικρὸς & μικρὸς, & σμίλαξ & μίλαξ, & sic plurima alia, duplici formâ dicta videmus: sic nihil impedit, quo minus in verbo σμήχω eiusque derivatis idem habuisse locum credamus; nisi quod de hoc quidem verbo taceant Grammatici & Lexicographi. Apud unum tamen Eustath. Iliad. α'. 101, 27. reperio: μέρδω, σμέρδω· καὶ μῶ, σμῶ, ὅθεν καὶ τὸ σμήχω. Sed apud Athen. eâdem hac pag. 55. f. in eiusdem Diphili verbis formam usitatam σμηκτικοὺς tenent libri omnes.

In DIOCLIS verbis mendose olim ζημωτικοὶ legebatur. ζυμωτικοὶ, quod iam Dalech. expresserat, e msstis restituit Casaub. cui & nostri libri suffragantur. » ζύμωσιν ἥπατος » apud Hippocr. interpretatur Erotianus οἰδηματώδη ὄγκον, » *tumidam molem*, i. e. *tumorem praeter naturam*. Flatuosum » esse cicer non minus quam fabam, magis alere, & ad » Venerem incitare scribit Galenus: quae omnia vocem » ζυμωτικὸς nobis explicant. « CASAUB. ἀποβεβρεγμένοι dedere nostri codices. Nude βεβρεγμένοι edd.

AD CAP. XLV.

ΘΕΡΜΟΙ. Ἄλεξις. Auctoris nomen, vulgo praetermis- c

c ſum, adieci auctoritate Pollucis VI. 45. ubi nonnulla e ſequentibus verſibus verba adferuntur.

ὥραισι μὴ ἵκοιθ'. » Graecis uſitata formula fuit, cum *im*» *precari* alicui *exitium* vellent, & *mortem anno vertente ci*» *tiorem*, μὴ ὥραισιν ἵκοιο. Lucianus in Deorum Dial. [VI. » 4.] Ἄπαγε· μὴ ὥραισιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. » *Apage: pereat anno citius quicumque altiora ſe concupiſcit.* » [Vide ibi Schol. Graec. & Editorum Notas.] Latini ſim» pliciter dicerent, *Male pereat!* Idem in Ἑταιρικοῖς Dial. » [num. x. T. VIII. p. 242.] Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ἐκεῖνος ὁ λῆ» ρος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. Et de Saltat. [cap. » 5. T. V. pag. 125. ubi rurſus vide Graeca Schol.] Μὴ » ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην, &c. Ariſtophanes diverſo caſu ex» tulit, in Lyſiſtr. [vſ. 1037. ed. Br.] Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'. » [Idem tamen etiam tertio caſu uſus eſt, ib. vſ. 391. ubi » vide Brunckii Notam.] Theophylactus in Epiſtolis, Μὴ » ἵκοιτο ὥρας ὁ Λεύκιππος. Et ὥρας & ὥραισι dictum pro εἰς » ὥρας, ut in contraria bene precandi formula apud Theo» crit. Κ' εἰς ὥρας κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης. [Idyll. » XV. 74. ubi vide Valcken. pag. 370.] Plato Epiſt. VII. » Μένε ἐπὶ τούτοις τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον, εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι. » Gloſſarium, εἰς ὥρας, *ad annum.* Ariſtophanes, Ranis, » [vſ. 380.] articulum inſerens, diverſo ſenſu accepit, » pro *quotannis*, εἰς τὰς ὥρας. Nunc corruptum poëtae lo» cum emendemus. Scribendum enim:

» Μὴ ὥραισι δὴ ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών.

» Nam illa inſititia, μετὰ τῶν κακῶν, reliquiae ſunt ſcho» lioli, quo loquendi hoc genus explicabatur. Primae duae » ſyllabae vocis ὥραισι coaleſcunt in ſpondaeum cum prae» cedente μὴ, ut apud Poëtam, ἦ οὐχ ὁράᾳς. Olim emen» dabam:

» —— —— —— Μὴ ὥραισι δὲ,
» φεῦ τῶν κακῶν! ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών. «

Haec Casaub. Commode vero & breviter Euſtath. ad Od. ί. pag. 342, 8. μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο· ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη. Pro κακῶν ſuſpicatus eram, forſan καλῶν legendum. Nempe οἱ καλοὶ ὥραισι ἵκοιντο, *diu vivant!* *ſed iſte homo* μὴ ἵκοιτο, *male pereat!*

Verſ. 4. Pro μάλιστα δὲ Caſaub. τίς δ' ὅδε; volebat. Quod quidem, ſi quid video, nec ad ſententiam neceſſarium erat, & metrum peſſumdat. *Verſum* 7. qui mutilus in fine erat, idem Caſaub. indubitanter ſic explendum

censuerat, ut Κλεαίνετος adiiceretur: cui ego morem hac
parte gerendum iudicavi.

*Λυκόφρων -- ἐν σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει
ἔγραψεν εἰς Μενέδημον.* Titulus illius dramatis erat *Μενέ-
δημος*, ut discimus ex Nostro, X. 420. a. & Laërt. II.
140. Pro *ἔγραψεν* est *ἔγραφεν* in ms. *b.* quod pro *γέ-* d
γραφεν positum iudicaverat Brunck, cuius formae plura
exempla paulo inferius ad hanc ipsam pag. lit. f. collegit
Casaub. In ms. *a.* decurtatum verbum, ut nec ψ nec φ
conspiciatur. Contrarium Athenaeo dicere videtur Laërt.
l. c. *laudes Menedemi* in ista fabula *scripsisse Lycophronem.*
Nempe *ironice* scriptum erat illud encomium, ut ad Laërt.
monuit Menagius. Quod ait poëta, *Καὶ δημόκοινος ἐπε-
χόρευσε &c.* in mente habuerat Homericum illum versum,
quem citavit Noster pag. 54. e. conf. infra, IV. 157. a.
Cum *δημόκριτος* h. l. vulgo consentientibus legeretur li-
bris, tenens eam vocem in latina versione Dalecampius,
adnotaverat in ora: » *Vulgaris ac plebeius cibus* populo gra-
tus. Iocus ex ambiguo. « Eamdem dictionem, *δημόκριτος
θέρμος*, Casaubonus (obiter tangens hunc locum in cap.
21. Animadv. ad lib. III.) confert cum ista, *ἄμφις οἶνος*,
I. 31. e. & in eumdem fere modum cum Dalech. inter-
pretatur; simul tamen significans, se istam scripturam
non probare: merito quidem, quippe contra quam ipsum
metrum (ut alia taceam) reclamabat. Itaque in Anim-
advers. ad h. l. idem Casaub. » Scribo *δημόκοινος*, in-
» quit. *Θέρμος δημόκοινος, cicer plebeium.* Persius: *plebeia ra-
» dere beta.* Alteram lectionem, si cui forte magis arrideat,
» explicamus libro sequente. Sed vocem *δημόκοινος* in Eu-
» stathii scimus exstare Commentariis. « — Iam infra, X.
420. b. ubi idem Lycophronis versus cum nonnullis et-
iam praecedentibus recitatur, pro *δημόκριτον* habent *δη-
μόνικον* editi scriptique libri, ad metrum quidem commo-
de, non item ad sententiam: ubi quod *δημοτικὸν* corri-
gebat Dalecampius, ut ad sententiam commodum videri
poterat, sic ad metrum reprobum erat. Quare ibi rur-
sus *δημόκοινον* (quod quam facile in *δημόνικον* corrumpi
potuerit satis adparet) corrigendum Casaubonus perspe-
cte monuit: cui utrobique obsecutus sum. Sed, quod
plebeium interpretatus est hoc nomen, id quo iure fecerit
dubitari poterat: nam *δημόκοινον*, aut quod idem valet
δημόσιον, *publicum* quidem significare potest, *& id quod*

d *ad rem publicam pertinet*: (vide Suid.) *plebeium* vero graece non δημόκοινον sonat, sed δημῶδες aut δημοτικόν. Quod autem vocem δημόκοινος apud Eustathium legi Casaubonus ait, id verum est quidem: sed illud vocabulum alia occasione commemoravit Eustath. & notione plurimum diversa ab hac quam eidem Casaubonus subiecit. Scil. in Comment. ad Od. σ'. p. 651, 6. vocem illam δημόκοινος adtulit Eustath. ut *convicium, quod in pravos homines coniicitur*, prorsus sicut latine *carnifex!* dicimus. Et, verum si quaeris, hoc ipsum sonat illa vox; ut communi consensu Suidas, Hesychius, & Etymologus docent. Et cum bi in universum τὸν δημόκοινον, τὸν δήμιον aut βασανιστὴν interpretentur; de distinctione etiam nonnulla monuit Helladius in Chrestom. p. 18. ed. Meurs. ubi ait, δήμιον *vocari proprie* c a r n i f i c e m, *qui eos occidit qui ad mortem condemnati sunt;* δημόκοινον *vero*, t o r t o r e m. Itaque perspecte noster Coray ad hunc locum adnotavit: »Comice »Lycophron *lupinum* appellat δημόκοινον, *carnificem*, ob »amarorem & acrimoniam, (διὰ τὴν δριμύτητα καὶ πι»κρότητα, quarum mox mentio fit) quibus torquet & »quasi strangulat manducantes.« Quod mire convenit cum eo, quod versu proxime praecedente (X. 420. b.) idem *lupinus* ἀλιτήριος dicitur, i. e. *scelestus, flagitiosus, abominandus.* Adeoque in latina nostra versione, pro *Et plebeius, Et carnifex* repositum velim. Monuit idem, quem modo nominavi, Vir doctus, eàdem maculà, quae Lycophronis versum h. l. occupaverat, Hesychium etiam in Βρόχος contaminatum videri. Βρόχος· ἀγκύλη, δ η μ ό κ ρ ι τ ο ς, ἀγχόνη, δεσμός. »Lego illic quoque, (inquit) δ η»μ ό κ ο ι ν ο ς. Nimirum βρόχος veteribus non modo *la»queum*, strangulationis instrumentum, verum etiam ipsum »*strangulatorem* vel *carnificem* significare potuit; ad instar »aliorum vocabulorum, quibus & abstractum & concre»tum, quod aiunt, promiscue indigitatur; veluti λῆρος, »φλήναφος, πλάνος, &c.« — Nisi forsan δημόκοινον ibi oportuit, idem valens ac δεσμωτήριον. coll. Hesych. In Δημόκοινον, & Δημόσιον. Longe vero diversa ratione curandum Lycophronis versum, qui nos adhuc tenuit, Toupius censuit, Emend. in Suid. P. III. p. m. 497 sq. δ η μ ό λ ο ι χ ο ς legendum contendens; id est, ut ipse interpretatur, *lardo unctus.*

In *posteriore Lycophronis versu* quaenam vis sit vocabuli

τρικλίνων, divitum-ne intelligantur triclinia, an pauperum, haud ſatis mihi liquere fateor. Lib. X. p. 420. b. ubi *πεινήτων καὶ τρικλίνου* ſcribitur, per hendyadin iſta interpretatus eſt Dalecampius, *inopum in tricliniis.* d

In DIPHILI *verſ.* 4. *ῥόδα*, *ῥαφανίδας*, &c. ne quis metri ſtudioſus offendatur eo quod *ῥόδα* pro iambico pede uſurpatur, memento ultimam huius vocis produci ob ſequentem *ῥ* literam, cum aſpero ſpiritu pronunciatam, aut in pronunciando geminari ſolitam; de quo & Clark & Brunck ſaepe monuere, & ille quidem praeſertim ad Iliad. *α'*. 51. num. 9. hic vero ad Comici Plutum vſ. 1065.

Verſ. 5. Pro *αλλως* Coray *ἀλμάδας* legendum ſuſpicatur; ingenioſe utique, ac neſcio an vere. cf. p. 56. b. & IV. 133. a. Tutiſſimum tamen fuerit tenere vulgatum, eo ſenſu quem in verſione expreſſi: *praeterea* (vel, *denique*) *quidvis aliud facere*; nam ad *ἅπαντα μᾶλλον* non repetendum *πωλεῖν*, ſed, ut aliâs in hac locutione, ſupplendum verbum generalioris notionis *ποιεῖν*. e

σημείωσαι, φησὶ, τὸ θερμοκυάμους. Conf. Euſtath. ad Il. *ν'*. p. 925, 23. ubi monet, idem ſonare *θερμοκυάμους* atque ſimplex nomen *κυάμους*. Vocabulo *λυσιλαΐδας* cur *lupinos* inſigniverint Lacedaemonii, aliis diſcutiendum relinquo. Villebrunius ait, *λυσιάδας* in msstis legi, quod e neutro ex noſtris enotatum. In Natalis quidem verſione *Lyſiadas* h. l. ſcriptum video, quod & Dalech. in ora adnotaverat: ſed poterat is error vel interpretis eſſe vel operarum.

Θεόφραστος -- ἐν Αἰτίοις Φυτικοῖς. Vide de Cauſſ. Plant. IV. 16. — *μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν.* »*ζωοῦσθαι* gra»num dicitur, quod *ζῶον ἐμφύει*, *in quo animal innaſci»tur.* Alibi *θηριοῦσθαι* dixit Theophr. ut in l. de Cauſſis, »cap. 7. *οὐ θηριοῦται καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων.* « CASAUB. — Iam quod Athenaeus ait, *μόνα τῶν χεδροπῶν*, id eiſdem quidem verbis repetiit Euſtath. ad Od. *ν'*. pag. 925, 25. at longe aliter hodie apud Theophr. legitur. — »Theophraſti codices (ait idem CASAUB.) ha»bent hodie, *μόνα οὐ ζωοῦται τῶν σιτωδῶν*. Athenaeus »*τῶν χεδροπῶν*, & ita Euſtath. Non refert hilum. Sic »ſaepe ſuis pro Theophraſteis verbis utitur, ut ſupra quo»dam loco [II. 50. c.] *τεταμένον* pro *τετανὸν*, & his ſi»milia multa.« — Ubi primum obſervari velim, in Heinſiana quidem Theophraſti editione, qua utor, vocem *μό-*

e να eo loco, de quo agitur, non reperiri, sed sic legi, ὅθεν καὶ διαφθειρόμενα τὰ τῶν σιτωδῶν οὐ ζωοῦται. Tum quod *ne hilum quidem referre* Casaubonus ait, aut valde ego caecutio, aut plurimum falsus est vir doctissimus. Nam (quod etiam per se intelligi poterat) τὰ σιτώδη, id est, *frumentacea*, ut triticum, hordeum & similia, a τοῖς χεδροποῖς aut (quod idem sonat) ὀσπρίοις, i. e. *leguminibus siliquosis*, qualia sunt faba, cicer, pisum, ita diserte distinguit Theophrast. Hist. Plant. VIII. 1. ut nihil disertius. Et sic quidem saepe aliàs: atque eodem etiam loco, de quo hic agitur, (Causs. Plant. IV. 16.) triticum & hordeum hoc ipso differre a lupino & cicere docetur, quod in illis animalcula generentur, in his non item. Quare videant docti, ne hac parte ex Athenaeo corrigendi sint Theophrasti codices. At mox eodem hoc loco alia nascitur dubitatio, ut merito quaesisse videri possit idem CASAUBONUS: » At » quomodo verum erit, *cicer non* ζωοῦσθαι, cum statim » sequatur, *generari in cicere* κάμπας? « — Nempe sic mox pergit Noster: γίνεσθαι δὲ, λέγει, κάμπας ἐν τοῖς ἐρεβίνθοις, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς αὐτῆς πραγματείας. Ubi, quod ἐν τῷ τετάρτῳ ait, tangitur quidem eadem res lib. IV. cap. 15. sub finem, sed ibi est verbum σκωληκοῦται: ipsa vero verba, αἱ κάμπαι ἐγγίνονται τοῖς ἐρεβίνθοις, leguntur lib. III. cap. 27. Quo ex loco collato cum hoc, de quo nos quaerimus, simul intelligitur, ibi de illis frugibus agi, quae adhuc in agris sunt, nondum collectae vel demessae; hic vero de his, quae sunt in granariis repositae. Quod ait, ὁ ἐρεβ. μέλας γίνεται διαφθ. ex Theophrasto de Causs. Plant. II. 4. recipiendum hoc putavi, quod post Dalech. etiam in postrema ed. Cas. 1657. receptum erat: nam μέγας, quod Athenaei libri h. l. dabant, vitiosum utique videtur.

f ἀπεγλυκλασμένους. » Observabit curiosus lector ἀπεγλυκ. pro ἀπογεγλυκασμ. sicut lib. III. διέγλυπται pro » διαγεγλ. & ἀπεγλαυκωμένος III. 117. e. Sic ἐβλάστηκεν, » ἤκτικεν, ἐβούλευκεν, ἐξετίακεν, & τυρὸς ἐξεγλυμμένος, καὶ » ἄλλα μυρία, inquit Eustathius. [ad Il. ί. p. 662, 40.] Lib. III. » in Diphili versu εὐπορηκώς: apud Appian. ὑπομεμνηκὼς Ci- » vil. I. apud Galenum γαστέρα ὑπερθερμασμένην, lib. II. » de Facult. Nat. Eunapius in Libanio vocat λέξεις κατα- » γλωττισμένας, quas alii *glossas*; « &c. CASAUB.

Ξυμικὸς recte dedit ms. *a*. In ms. *b*. corrupte μιτικὸς:

quod cum in ſuo etiam libro (ut videtur) reperiſſet editor Ven. in θυμοτικὸς mutavit; dein θυμωτικὸς edidit Caſ.

AD CAP. XLVI.

Ἐν τοῖς δείπνοις τοῖς καλουμένοις κοπίσι. De iſtis Lace- a
daemoniorum coenis plura habes infra, IV. 138 extr. & ſeq. Conf. Meurſ. Miſcell. Lacon. lib. I. cap. XI.

EPICHARMI *verſus* (ut fere ſunt alii eiuſdem poëtae) trochaicus tetrameter catalecticus eſt, priori ſyllabâ demtâ, quam praefixâ *καὶ* voculâ explevit Toup, in Curis Noviſſ. in Suid. p. 296. ed. Lipſ. »φώγειν ſive φώζειν eſt *in* »*foco aliquid torrere.* Euſtathio εἶδος πυρεύσεως: melius »quam ut alii, φρύγεσθαι. Nam τὸ φρύγεσθαι proprium »iis quae in ſartagine coquuntur.« CASAUB. — αἰ χ' ὁ Διον. εἰλῆ ex msstis correxit item Caſ. (Corrupte αλχ' ὁ Δ. ed. Ven. Dein ἄλλ' ὁ Δ. ed. Baſ.) Quod autem ait, videri excidiſſe voculam σε ante extremum verbum, id ſane nec ad metrum aptum, nec ad ſententiam.

DEMETRIUS, cuius adfertur verſiculus, Comicus eſt, cuius drama Σικελίαν citavit Athen. III. 108 extr. & ſeq. eiuſdemque Ἀρεοπαγίτην IX. 405. e. f. Conf. Interpretes Heſychii ad voc. Ἐμπήρους.

AD CAP. XLVII.

Εὔπολις Σηπίαι, δρυπεπεῖς τ' ἐλάαι. Cohaereant-ne haec Eupolidis verba cum iſtis, quae paulo poſt (hac pag. e.) leguntur, non definiam. In uſu vocabulorum δρυπεπὴς & δρυπετὴς, (ſive, ut alii ſcribunt, δρυπέπης & δρυπέτης) quae & de aliis quidem arborum fructibus, ſed maxime de *olivis* dicuntur, magna eſt apud veteres auctores, & apud Grammaticos praeſertim, diſſenſio, plurimum etiam aucta ex librariorum confuſione. De quibus turbis, ut alios omittam, conſulat, cui vacat, quae congeſta ſunt a Bodaeo ad Theophr. p. 312 ſq. & a Moeridis Interpretibus p. 121 ſq. *Oliva* δρυπεπὴς, (ſive δρυπέπης, ut a veteribus penacute ſcriptum fuiſſe Euſtathius ait, ad Od. μ'. p. 494, 4.) dicitur *quae in arbore maturuit*, ἡ ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσα. δρυπετὴς autem (ſive δρυπέτης) a nonnullis quidem pari fere notione accipitur, ut ſit *quae ob maturitatem ex arbore decidit*; ab aliis contra intelligitur quae

a *immatura* (ὠμὰ, ut eſt apud Heſych.) *decidit ex arbore.* Iſtam diſcutere litem, & quae cum ea coniuncta ſunt diſquirere, nec nunc nobis vacat, nec huius eſt loci: ſed quum praeſertim frequentius apud unum Athenaeum, quam apud omnes alios, qui ſuperſunt, veteres auctores ſimul ſumtos, (Grammaticis exceptis) occurrant iſta vocabula; commode factum fuerit, ſi, quid ſingulis in locis dent libri noſtri, unum ſub conſpectum adduxerimus. Igitur primo quidem, quod ad accentum ſpectat, nuſquam apud Athen. nec in msstis nec in edd. penacute δρυπέπης aut δρυπέτης ſcribitur; conſtanter δρυπεπὴς aut δρυπετὴς cum accentu in ultima: nam quod hac pag. d. δρυπέπεσι ſcribitur, quaſi a ſing. δρυπέπης, id nonniſi in ed. 2. & 3. Caſ. factum; ſuperiores omnes cum msstis δρυπεπέσι habent. Iam quod ad literam π vel τ pertinet, hoc ipſo ſtatim loco, ubi δρυπετεῖς *editum fuiſſe* dixi in ſubiecta contextui nota, non omnes edd. hoc habent: ſed, poſtquam temere in ed. Baſ. ſic poſitum fuiſſet, in Caſaubonianas editiones tranſiit ea ſcriptura. Monuit autem Casaub. in Animadv. »Scripta lectio habet δρυπεπεῖς, non δρυπετεῖς.« Et in eamdem ſcripturam editio Venet. msstique noſtri conſentiunt: idque non ſolum hoc loco, ſed quinquies etiamnum eâdem hac paginâ, ubi partim omnes etiam edd. conſentiebant, partim in ſolam ed. Baſ. & Caſ. temere rurſus δρυπετεῖς erat invectum, quod in Archeſtrati verſu factum, qui proxime ſequitur. Iam p. 57. a. & IV. 137. e. nonniſi tertia ed. Caſ. iſtam ſcripturam habet; ſuperiores omnes cum msstis conſtanter δρυπεπεῖς tenent. Rurſus VI. 267. e. δρυπετεῖς ex ed. Baſ. in Caſaubonianas migravit: Veneta cum msstis δρυπεπεῖς ſervat. Denique IV. 133. a. habent quidem rurſus δρυπετεῖς tres editt. Caſaub. nec e msstis noſtris (quae cum prima Caſ. collata ſunt) aliud quid enotatum: ſed ibidem δρυπεπεῖς tenet ed. Ven. & Baſ. ut veriſimile ſit, caſu factum eſſe, ut e msstis noſtris iſta ſcriptura ibi non fuerit adnotata. Ita fit, ut, quod Toupius in Epiſt. Crit. pag. 106. ait, δρυπέπης *Graecorum recentiorum eſſe*, δρυπέτης *Atticorum veterum*, (quam fuiſſe etiam Salmaſii ſententiam, ex Brunckii Nota ad Anal. T. III. p. 177. intelligo) id quidem fere nonniſi tertiae editionis, quae Caſauboni nomen praefert, auctoritate, id eſt, verum ſi quaeris, nullo prorſus idoneo fundamento nitatur. Nam apud Ariſtophanem

quoque in Lysistr. vs. 564. (qui e paulo vetustioribus au- a
ctoribus unicus est locus, his exceptis qui ab Athenaeo citati sunt, ubi vocabulum istud occurrat) pro olim vulgato *δρυπέτεις*, duorum codicum msstorum auctoritate *δρυπέπεις* a Brunckio restitutum est; quam scripturam etiam ob oculos ibi habuisse veterem Comici scholiasten, perspecte Pierson ad Moerid. p. 121. observavit. Sic igitur vetustissimus auctorum omnium, in quo ista scriptura per *π* literam maneat, Romanus Plinius fuerit, apud quem Lib. XV. 1, 2. sic vulgo legitur: *Optima aetas ad decerpendum -- incipiente bacca nigrescere. Nostri vocant drupas, Graeci vero drypetas.* At, quoniam *decerpi* drupas ait, non *delapsas* colligi; videndum, ne ibi pariter *drypepas*, non *drypetas*, scriptum oportuerit: quod & suadet cum hic ipse Athenaei locus, ubi, *quae δρυπεπεῖς Eupolidi dictae sunt, easdem a Romanis δρύππας* (i. e. druppas) *vocari ait;* tum & eadem illa vocabuli forma *δρύπεπα*, quae in Longini Epigr. occurrit, Analect. T. II. p. 200. ed. Brunckii: (cuius confer Notas T. III. p. 177.) quae forma nescio cur non eadem pariter in Phaniae Epigr. 5. T. II. p. 53. recepta sit, ubi, si minus addicebant scripti libri, metrum certe non minus quam altero loco *δρύπεπα* pro vulgato *δρύππα* desiderasse videtur. Ac turbare quidem has rationes rursus idem Plinius videri poterat, cum lib. XII. 26, 60. ait: *druppa vocatur (oliva,) priusquam cibo matura sit, iam tamen colorem mutans;* quod cum propria vi vocabuli *δρυπεπὴς* videtur pugnare. Sed, quamquam & ad hanc difficultatem non desit fortasse quod responderi possit, tamen, ut initio dixi, non est hic locus universae isti quaestioni ulterius immorandi: quae vero ad eam pertinentia proposuimus, ea ipse hic Auctoris nostri locus, in quo versamur, visus erat desiderare.

τὰς δὲ κολυμβάδας καλουμένας. Eaedem a *muria*, qua b
conditae erant, proprio & magis vulgato nomine *ἁλμάδες* dicebantur. cf. IV. 133. a. Eaedem sunt *νητρίδες* vel *νηκτρίδες* apud Poll. VI. 45. Caeterum cum de hoc, tum de aliis olivarum generibus nominibusque consulendus Bodaeus ad Theophr. p. 133 sqq.

Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις. Titulum fabulae adieci ex Poll. VI. 45. apud quem, pro olim vulgato *Νήσαις*, *Νήσοις* legendum monuit ad hunc locum Cas. De Attica forma *ἐλάας*, quam pro *ἐλαίας* recepit Brunck in Fragm. Aristoph. p. 257.

b vide eiusdem Notas ad Aves 617. — στέμφυλα dicebantur & uvarum *faeces* & olivarum *fraces*, id est *expressarum uvarum aut olivarum retrimenta;* quibus pro obsonio (ut ait Suidas) utebantur. Et Attici quidem (ut mox ipse Athen. docet) in *olivarum fracibus* potissimum hoc vocab. ponebant. Sed nonnulli etiam τὰς ἀπυρήνους ἐλαίας (ut Hesych. monet) eodem nomine intelligebant, i. e. *olivas quibus demti nuclei*, nempe *quae demtis nucleis tusae pressaeque condiebantur;* ut eadem videantur esse στέμφυλα & θλασταὶ ἐλάαι: quam in partem in illo ARISTOPHANIS *versu*, Οὐ ταὐτόν ἐστιν &c. accepisse eam vocem videtur Athenaeus. Nempe ἁλμάδες *integrae* erant *olivae muriâ conditae*, quae natantes in muria adponebantur mensis: στέμφυλα & θλασταὶ, *fractae* erant & *tusae compressaeque;* quarum condiendarum ratio docetur in Geopon. IX. 32. Apud Hesych. l. c. pro vulgato πταίσματα corrigendum πιέσ-
c ματα vel ἐκπιέσματα monuit ad h. l. Casaub. In fine *versus sq.* Θλαστὰς γὰρ εἶναι &c. genitivum ἁλμάδος tenent libri omnes in eam sententiam, quam in versione expressi. ἁλμάδας vero (cum H. Steph. in Thes. I. 374. e.) legit Brunck in Fragm. Aristoph. p. 258. hâc sententiâ, *Praestat ut contusae sint olivae eae quae muriâ condiuntur.* In ARCHESTRATI *versu* corrupte Ῥισσαὶ ed. Ven. & Bas. pro quo Ῥυσσαὶ ed. Cas. Poterat vero teneri codicum scriptura Ῥυσαὶ, de qua vide Var. Lect. Iliad. ι. 499. De δρυπεπεῖς paulo ante dictum. HERMIPPI ludicri *versus*, trochaici sunt. *Foeniculum* graecis vulgo μάραθρον dicitur, sed & μάραθον, II. 70. f. 71. a. & IV. 131. e. ex codicum scriptura. Inde adlusio ad *Marathoniam* victoriam. Adnotavit ad hunc locum CORAY: » Olivas *foe»niculo* condire etiamnum apud Graecos solenne est. Has » foeniculo & muria conditas olivas appellant κολυμβητὰς » ἐλαίας, vocabulo paulum deflexo a veterum κολυμβάδες.«

Πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλάαι. » Scribit Na»talis, αἱ θλασταί. [scil. *olivae tritae* posuit in versione.] » Libri nostri omnes cum editis φαῦλαι. Praeter generalem » notionem vocis φαῦλος, quae omnibus rebus convenit » *minus bonis*, proprie olivarum quaedam species ita di» cebatur ob *parvitatem*. Grammatici: Φαῦλος λέγεται καὶ » ἐπὶ σμικρότητος· ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἢ » καὶ φαυλία, γινομένη φασὶν ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ με» ταφυτευθέντος. « CASAUB. In φαῦλαι consentiunt no-

ſtri codices. Grammaticus, cuius verba Caſaubonus cita- c
tavit, Euſtathius eſt ad Iliad. ω'. p. 1492. med. quem falli,
ubi φαυλίαν *olivam* a *parvitate* nomen habuiſſe ait, cum
ex aliis auctoribus docuit Bodaeus ad Theophr. p. 80. &
p. 415. tum ex Plin. XV. 3, 4. ubi *grandiſſimam* quidem
phauliam dicit, caeterum *minimo ſucco*. φαυλαι igitur vel
φαυλίαι dictae, ut *viles* & *vulgares*. Sic φαύλια μῆλα, non
parva mala, (nam *magna* ſic dici Heſychius docet) ſed
vulgaria & *trivialia*. cf. III. 81. a. & 82. b.

Callimachi *Fragm.* paulo uberius, quam Epitomator,
ex Athenaeo olim integro conſervavit Suidas in Γεργέρι-
μον, e quo verba nonnulla ſupplevi, praeeunte Bentleio
in Callimachi Fragm. p. 433. num. 50. Particula τε, quam
poſt Γεργερ. adiiciunt mssti noſtri, verſui non eſt apta.

Ἔλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γερ- d
γερίμους. » Quod non *caricas* ſolum, ſed etiam genus *olea-*
» *rum*, ἰσχάδας Attici vocarint, verbo indicat ex Didy-
» mo Athenaeus; pluribus ex Athenaeo Euſtathius ulti-
» mo in Odyſſeam commentario. « Casaub. — Ego ve-
ro vereor, ne ambiguitate, quae in ſtructura graecorum
verborum ineſt, & Dalecampius & Caſaubonus in er-
rorem fuerint inducti; quos & ipſe in verſione latina im-
prudens ſecutus ſum; quaſi hoc dixiſſet Didymus, τὰς
δρυπεπεῖς ἐλάας *dictas etiam fuiſſe &* ἰσχάδας *&* γεργερί-
μους. Et eodem quidem modo etiam Euſtathius acceperat,
ad Od. ω'. p. 838, 37 ſq. ubi, hunc ipſum Athenaei lo-
cum reſpiciens, ait, *veteres vocabulum* ἰσχὰς *non modo de*
fica, ſed & de oliva uſurpaſſe. At rectius haud dubie
idem Euſtath. ad Odyſſ. μ'. p. 494 init. eumdem Noſtri
locum ob oculos habens, ſcripſerat: δρυπέπεις ἐλαῖαι, -
- - αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, αἱ καὶ γεργέριμοι. - -
ἐλέγοντο δὲ καὶ ἰσχάδες τινὲς, δρυπεπεῖς. Scilicet voca-
bulum ἰσχὰς, de *oliva* uſurpatum, univerſa (quod ſciam)
antiquitas ignorat: Didymus vero hoc, puto, dixerat,
vocabulo δρυπεπεῖς *& de olivis & de ficis uſos eſſe ve-*
teres; utraſque vero pariter γεργερίμους *etiam fuiſſe dictas*.
Sic ſane δρυπεπεῖς de *olivis* quidem maxime, ſed & de *fi-*
cis fuiſſe uſurpatum, diſerte Suidas (in Δρυπέπης) teſta-
tur; cuius uſus exemplum habemus in Ariſtophanis Ly-
ſiſtr. 564. ubi etiam vetus Scholiaſtes monuit, Τὰς ἐπὶ
τῶν δένδρων πεπανθείσας ἐλάας φασὶ δρυπέτεις [ſive δρυ-
πέπεις, aut δρυπεπεῖς· de qua voce confer paulo ſuperius

d dicta.] *νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἰσχάδων.* Vocem autem *Γεργέριμος* prorsus eodem modo definit Suidas, quo *δρυπέπης* vel *δρυπεπὴς* definiri solet, nempe *ἡ ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσα ἐλαία.* Igitur Didymi verba sic erant accipienda, ac si hac serie essent posita: *Τὰς δὲ δρυπετεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας ἔλεγον καὶ γεργερίμους.* Et orta quidem fortasse ambiguitas fuerit ex Epitomatoris aut ex ipsius etiam Athenaei studio brevitatis: at, ut nunc etiam leguntur verba, eam quam dixi interpretationem percommode admittunt; perspicuitatis vero caussa debebat *post ἰσχάδας comma* interponi.

In Teleclidis verbis, quae corruptissima visa erant Casaubono, nil mutavi; nisi quod, cum neglecto metro fuissent scripta, in duos iambos distinxi, praeeunte Toupio in Epist. Crit. p. m. 106. qui prioris etiam iambi initium supplevit, *καὶ* particulâ praefixâ. Rectius vero fortasse pro *λιπαρεῖτο*, quod Casaub. edidit, *λιπαρεῖτε* scripsit idem Toup. Nam licet ad sententiam commodius videri possit verbum in tertia persona positum, *orabat me*, quam in secunda, *oratis me;* dubito tamen, an *λιπαρεῖσθαι* in pass. vel med. pro activo *λιπαρεῖν* dictum alibi reperiatur: nec augmentum verbi ista ratione ab Attico poëta omitti potuisse videtur. Manifesto vero vitio in vett. edd. & in msstis est *λιπαρεῖτω.* Porro pro *με* habent *μου* edd. vett. sed *με* (quod dedit Cas.) tenent scripti libri. Quae sequuntur, ea sic corrigenda Casaub. censuerat, *δρυπεπέσι μάζαις τε· ἀεὶ γὰρ σκανδικίσαι* vel *διασκανδικίσαι,* hâc sententiâ: *Orabat me obnixe, ut sibi per me liceret druppis & maza tandem vesci: diu namque se scandice tantum victitasse.* In quo mire hallucinatum esse magnum virum, docuit Toup l. c. monens, *δρυπεπεῖς μάζας* (sive *δρυπέπεις*, ut ipse malebat) esse *mazas bene coctas;* (coll. VI. 267. e. & Aristoph. Plut. 1143.) verbum *διασκανδικίσαι* vero ex Aristoph. Equit. 19. esse mutuatum. Vide ad illum Comici locum quae docte Brunckius noster adnotavit: cui tamen non adsentior, verbo *διασκανδικίσαι* eam vim inesse, ut sonet *tam insulsa loqui & tam nullius pretii, quam sunt s c a n d i c e s;* sed collato vers. praeced. & Ran. 840 sq. *διασκανδικίσαι* nil aliud dixisse putem Comicum, nisi *loqui more Euripidis, σκανδικοπώλιδος filii;* id est, *multis bellisque verbis uti parum roboris habentibus, & parum ad rem facientibus;* brevi, *blaterare, garrire.* Quare h. l. non incommode per *confabulari* reddi posse visum erat. Bene

vero CASAUB. adnotavit: ξυγγίνεσθαι δρυπέπεσι, *rem habere cum druppis olivis*, pro *vesci*; ut ὁμιλεῖν οἴνῳ, *vinum bibere*; & τῷ οἴνῳ προσιέναι apud Aelian. Var. Hist. III. [15.] item συνεῖναι μαινίδιοις infra VII. 308. a. Simile illud Aristophanis in Vespis, στεμφύλων ἐς λόγον ἔρχεσθαι. Quod vero idem ait: θρυπέπεσι scribendum προπαροξυτόνως: ad Eustathium provocat, qui ita scripsisse veteres ait, ad Od. μ'. p. 494. 5 sq. cui morem gesserunt ii qui edit. 2. & 3. Cas. curarunt: sed δρυπεπέσι tenent mssti cum superioribus edd. Et apud ipsum etiam Eustath. Il. β'. pag. 160, 6. δρυπετὴς acute scribitur: ad Il. κ'. vero p. 532, 17. ait, αἱ δρυπέτεις, ἢ κατά τινας περισπωμένως δρυπετεῖς. cf. supra ad p. 56. a.

βρύτεα cum edd. & msstis nostris tenet Eustath. Od. ω'. p. 838, 41. βρύτια Suid. βρυττία Hesych. ubi vide Notata.

AD CAP. XLVIII.

Οὕτως κέκληνται. Rectius videtur quod est in msstis, Αὗται: *Hae nomen habent*. Nec enim dicunt graeci πῶς καλεῖται; sed τίς καλεῖται; Quod de voce ῥαφανῖδες *aliàs productâ, aliàs correptâ* dicit Athenaeus, id non cum Dalech. ad primam, sed ad νι syllabam esse referendum, ex Eustathio docuit Cas. Is ad Iliad. φ'. p. 1302, 1. sic scribit: Ἰστέον ὅτι ἡ ῥαφανὶς, ὡς ὁ Ἀθήναιος καὶ αὐτὸ παραδίδωσι, διφορεῖται κατὰ τὴν κ α ρ ί δ α· (dixerat paullo ante, & brevem & longam reperiri in ea voce penultimam.) καὶ ἐκτείνει μέν φησι τὴν λήγουσαν (*ultimam*, puta, *in casu recto*; quae in obliquis *penultima* est:) ἀττικῶς παρὰ Κρατίνῳ, ἐν τῷ, Ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοις. συστέλλεται δὲ παρ' Εὐπόλιδι, ἐν τῷ, Ῥαφανίδες ἄπλυτοι. Itaque cum in Cratini versu in ed. Ven. & Bas. ῥαφανίσι penacute scriptum esset, ῥαφανῖσι penultima longa edidit Casaub. Est autem CRATINI *versus* (ut monuit idem Cas.) integer anapaesticus trimeter; nempe catalecticus in syllabam. In eodem versu, verbum δοκεῖ latine *similis est* reddidit Dalech. Nescio quam recte: sed nihil certius equidem habui; nisi cum Natali malis, *Raphano videtur, non aliis oleribus*. Adamus, qui ante Villebr. Athenaeum in gallicam linguam converterat, δοκεύει legerat, i. e. *insidiatur*: at Homericum illud verbum cum accusativo casu construitur, non cum dativo.

e Ad Eupolidis verba adnotavit Casaub. » Hesychius: » Ἄπλυτοι ῥαφανίδες· οὕτως ἔνιοι, καὶ οὐ πετάμιαι, ἃς δὴ » καὶ θαλασσίας τινὲς ἔλεγον. Videtur is Grammaticus » hunc ipsum Eupolidis locum respexisse: quod si verum » est, dubitari non potest, scribendum esse [pro καὶ οὐ πο- » τάμιαι, apud Hesych.] καὶ οὐ σηπίαι. Confer cum isto » Athenaei loco diligenter. Simul observa, quas vocat He- » sychius θαλασσίας ῥαφανίδας, dici in nostris Athenaei » codicibus Θασίας, corruptis sine dubio aut huius aut » illius exemplaribus. Ab Hesychianis stant aliquo modo » Theophrastea, in queis λειοθαλασσία dicitur semper, quae » λειοθασία in Athenaeo. « — Eupolidis verba adlata cum manifeste videantur esse initium iambici versus, (conf. notata ad p. 56. a. initio cap. 47.) miratus ego sum, quo indicio Athenaeus aut alii veteres Grammatici, nisi eos codice usos esse statuamus accentibus notato, scirent, in vocabulo ῥαφανίδες penultima brevi usum esse poëtam, quandoquidem in iambico versu primus pes perinde & anapaestus & tribrachys esse possit. Paullo post, τὸ ἄπλυτοι ex coniect. correxi, persuasum habens sic scripsisse Athenaeum. Articulus τὸ in errorem induxerat librarios, ut ἄπλυτον imperite scriberent. ἄπλυτον ῥάφανον esse, qui intus albus, foris *pullus* est, & ab ipsa *nigredine* nomen habere, quod quasi *illotus* videatur, monuit Bod. ad Theophr. p. 770.

Antiphanis verba, scripta olim quasi metro soluta, duos iustos efficere senarios iambicos mihi visa erant: modo vulgatum ἐντρώγειν fuit in ἐντραγεῖν mutandum, qua formâ (scil. aor. 2.) solent in isto verbo uti poëtae Attici. vide II. 65. e. III. 74. a. IV. 159. f. Sic & in imperativo, ἔντραγε, VII. 324. b. Ultima vocalis in ὠὰ, ob sequentem vocalem, in pronunciando eliditur: ac poterat per apostrophum scribi, ὠ' ἐγκρίδας: sed poterat etiam in scriptura, ut fit saepe in optimis vetustissimisque codicibus, negligi elisio.

f Θασίας. Vide quae paullo superius a Casaub. ad Eupolidis verba notata sunt. θαλασσίας ex Hesych. (in Ἄπλυτοι) corrigendum visum erat H. Stephano Thes. III. 403. f. Cui coniecturae favebat etiam scriptura apud Theophr. vulgata, λειοθαλασσίαν, Hist. Plant. VII. 4. pro λειοθασίαν, quod paullo post bis legitur apud Nostrum. Sed sicut ibi cum Athenaei codicibus consentit Plin. XIX. 5, 25.

ſic hoc loco eorumdem codicum noſtrorum ſcriptura fir- f
matur Pollucis teſtimonio, VI. 63. ubi pariter *Θασίαι ῥαφανῖδες* laudantur: quare fuerint potius ex Athenaeo emendandi Heſychius & Theophraſtus, quam vice verſa; cum praeſertim & apud eumdem Heſychium alibi legatur, *Θασία, ῥαφάνου εἶδος.*

Pherecratis verbis, qualia hîc prolata ſunt, non vidi quo pacto conſtaret metrum: nec expedita occurrebat ratio, qua ad iuſtos modulos revocarentur. In Platonis fragmento perperam *φύλιον* erat editum. Recte *φύλλιον* dedere mssti noſtri; quod collective pro *φύλλια* accipiendum, & cum Galeno in Lexic. Hippocr. intelligendum videtur de *herbis hortenſibus aromaticis* aut odoriferis, *quae veluti cumulus adiiciuntur his qui olera emunt*; quales ſunt, *coriandrum*, *mentha*, *ruta*, *apium*, & *ſimilia.* Paullo aliter exponunt *φύλλεια* vel *φυλλεῖα* apud Ariſtoph. Acharn. 468. cf. Heſych. & Suid.

Ex Theophrasto qui citatur locus, legitur ille Hiſt. Plant. VII. 4. cum quo conferendus Plinius XIX. 5, 25. qui (ut paullo ante ad voc. *Θασίας* monui) ſcripturam *λειοθασίαν*, quae eſt apud Noſtrum, contra vulgatam apud Theophr. lectionem confirmat. Caeterum *napos* ibi Plinius vocat, quas *ῥαφανῖδας* (i. e. *radiculas*) cum Theophraſto Athenaeus nominat. Notandum porro, *Ἀμωρέαν radiculam* Theophraſti codices hodie prorſus ignorare: ſed praeter reliqua quatuor genera ab Athen. recenſita, commemorari ibi quintum aliquod, cuius non alia nota adfertur, niſi quod *folium habeat erucae ſimile.* Plinius quatuor generibus, *Corinthio*, *Cleonaeo*, *Liothaſio*, & *Boeotico*, quintum addit, quod *per ſe viride* (ait) dixerunt: deinde vero ab his quinque diſtinctum facit aliud *genus ſilveſtre*, *cuius folia ſunt erucae ſimilia.* Quibus in omnibus nihil ineſt, quod cum *Ἀμωρέᾳ* Athenaei ſimilitudinem aliquam habere videatur: nec vero ipſum hoc nomen unde dictum ſit reperio. Proxime ad id nomen accedere videri poſſit *armoracia*, quo nomine ſilveſtris raphani genus intelligebatur apud Romanos, Ponticis *armon* dictum, ut Plinius refert XIX. cap. 5. ſect. 26, 3. ubi vide quae notavit Harduin. & conf. Bod. ad Theophr. p. 1120.

In Calliae verbis pro vulgato *πῦρ* iam coniectave- a
rat Caſaubonus, *πύος* forſan aut tale quid ſcripſiſſe poëtam. Eſt autem *πύος primum lac poſt partum*, quod *colo-*

a *strum* latine vocatur; & in universum *lac concretum*, *coagulatum*. Iam cum pro πύος etiam πύαρ dixerint veteres, ut Eustathius docuit ad Od. ί. pag. 350, 40. perspecte Georg. d' Arnauld Lection. Graecar. I. 17. iudicavit, πύαρ h. l. scriptum oportuisse, quod recipere non dubitavi. Vide Notata ad Hesych. voce Πύαρ. Caeterum peropportune Casaub. monuit, intelligi posse hunc Calliae locum de more φυλλοβολίας antiquissimo apud Graecos, de quo more vide quae ab eodem docto viro ad Suetonii Neronem cap. 25. e veterum scriptis collecta sunt. Ubi si praesertim Eratosthenis verba ex Euripidis Scholiaste ad Hecub. 574. prolata consideraveris, non dubitabis agi h. l. de variis muneribus, tenuibus illis quidem, quae in primo comoediae ortu histrionibus tribuebantur a spectatoribus. Eodemque pertinent Aristophanis versus e Danaidibus, qui continuo deinde adferuntur; e quibus intelligitur, nonnullis ex istis donis corpora sua ornare deinde solitos histriones, alia vero *sub alis*, id est, in pallii sinu condidisse. In eisdem *Calliae* verbis, δρυπετεῖς habet sola ed. 3. Cas. Superiores omnes cum msstis, δρυπεπεῖς: de quo supra dictum ad pag. 56. a. ἐλατῆρες sunt *placentarum* genus, de quibus vide Hesych. & alios, qui ibi ab Interpretibus laudati sunt. *Aristophanis* duos anapaesticos tetrametros, in duo hemistychia quemque divisi. Ibi αὐτὸν (quod ἑαυτὸν valet) dedere nostri mssti: iidemque σχελίσι tenent, quod iam e suis ediderat Cas. pro σκελίσι, quod fuerat in ed. Ven. & Bas. Sunt σχελίδες, *oblonga carnium frusta*, *costae* praesertim: σκελίδες vero VI. 269. a. & III. 69. a. (ubi male vulgo σχελίδες) sunt *pernae*, *petasones*: quamquam confundere duas voces videtur Hesychius.

AD CAP. XLIX.

b ΚΩΝΟΙ. Hoc vocab. cum h. l. ignorarent ed. Ven. & Bas. adiecit Casaub. tacite quidem, sed suffragantibus certe nostris msstis. Consuli potest de huius capitis argumento Bodaeus ad Theophr. pag. 168. & Salmas. de Homonymis Hyles Iatricae pag. 82.

ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ὅτι δὲ κώνους &c. » Si originem spectes, ὀστρακίδας (quasi di» cas *testulas*) eleganter appellaveris *opercula* illa, sub qui-

» bus in ſtrobilo latent ſingulae *πιτυΐδες* ſive *nuclei.* At b
» Mnesitheus, ut obſervat auctor, ipſos *nucleos* ſic vo-
» cabat: *ἔτι δὲ κώνους*, hoc eſt, ut nos interpretamur,
» eoſdem *nucleos* vocabat *κώνους*. Apud Theophrastum
» [Hiſt. Plant. III. 10.] alioſque, *conus* eſt ipſum [totum]
» pomum, intra quod *αἱ πιτυΐδες* continentur. Interdum
» arboris nomen eſt, ut in lib. VII. Pauli Aeginetae. Da-
» lecampii ſententia [qui, quod de Mneſitheo refert Athe-
» naeus, ſic reddiderat: *oſtracidas vocat tum conos ipſos, tum*
» *eorum nucleos*] foret vera, ſi eſſet ſcriptum, *ἔτι δὲ τοὺς*
» *κώνους.* - - - Quod ait, *οἱ πολλοὶ δὲ πυρῆνας*, veriſ- c
» ſimum eſt: nam apud Galenum & caeteros medicos *πυ-*
» *ρὴν στροβίλου* eſt illud quod edimus e ſtrobilo. Hunc uſum
» vocis *πυρὴν* probat eſſe antiquum allato Herodoti lo-
» co. Verba illius, quia minus recte leguntur, hic appo-
» nam: *Καρπὸν δὲ φορέει κυάμῳ ἴσον, πυρῆνα δ᾽ ἔχει· τοῦ-*
» *το ἐπεὰν γένηται πέπον, σακκέουσιν ἱματίοισι.* De nuce
» avellana loquitur Herodotus, non de ſtrobilo. Ideo fru-
» ſtra [ab Athenaeo hic] allata eius verba putant docti:
» qui non animadvertunt, ab hypotheſi ad theſin tranſiſ-
» ſe Athenaeum, & illud in genere demonſtrare, *πυρῆνα*
» Graecis id quoque dici, quod in nuce, aut ſtrobilo, aut
» alio quo, ſit eſui aptum. Uſitatiore ſignificatione *πυρὴν*
» in oliva maloque punico nucleus ligneus dici ſolet, in
» uva *τὸ γίγαρτον.* Inde appellantur *ἀπύρηνα*, quae huiuſ-
» modi oſſe carent: &, per translationem, in his libris
» [VII. 299. a.] dicitur *ἀπύρηνος ἰχθύς*: vocante auctore
» *πυρῆνα, τὴν ὀστώδη ἰχθυηρὰν ἄκανθαν*, inquit Euſtath.
[ad Iliad. φ'. 1329, 33. Sed iſtud quidem de anguilla di-
ctum, ex emendatione tam docta, quam ingenioſa, longe
aliter interpretatus nuper eſt noſter Coray, in Notis ad
Hippocr. de Aëre &c. pag. 242.] » Simillimum apud Lati-
» nos in voce *nucleus* poteſt obſervari. In Herodoto pla-
» niſſima eſſet lectio, *τοῦτον ἐπεὰν γένηται πέπων.*
» Athenaeum puto ita ſcripſiſſe: neque id temere, *ὥς γε*
» *ἐμαυτὸν πείθω.*" Casaub. — Herodoti locus eſt IV. 23.
ubi conf. quae adnotavit Weſſeling. Paulo ſuperius, ubi
de Hippocratis libro *περὶ Πτισ.* agitur, recte noſtri
mssti δ' *ἐκ τοῦ ἡμ...ους* dedere. Perperam δ' *τὰ ἐκ τοῦ ἡμ.*
ed. Venet. Inde *οὗ τὰ ἐκ τοῦ ἡμ.* ed. Baſil. quod tenuit
Caſaub.

AD CAP. L.

d »OVUM Graeci vulgo ᾠόν: Sappho & Iones quidam »ὤϊον: Dores nonnulli ὤεον: Argivi ὤβεον, si Hesychio »credimus. Aeoles more suo inter duas vocales digam»ma suum inserebant, ut in similibus omnibus. Imitati »sunt Latini, ut in plerisque aliis: *ovum*, *ovis*, *aevum*, »*scaevus*." CASAUB.

ὄρνιθος γάλα. Videtur in vetusto aliquo poëmate ista dictio olim, nescio quo metaphorico aut fabuloso sensu, occurrisse; quam ANAXAGORAS in libris, qui τὰ Φυσικὰ inscripta erant, veteres fabulas ad Naturae interpretationem referens, de *ovi albumine* interpretatus est. Apud Aristophanem vero in Vesp. (vers. 506. ed. Br.) monent interpretes ὀρνίθων γάλα proverbialiter dici in homines ita felices, ut ea, quae per rerum naturam fieri non possunt, ipsis praesto sint & ex voto succedant. Conf. Eustath. Od. δ'. p. 153. 4 sq. Illud Τίκτει πρῶτον &c. legitur in Avib. 695. sed diversis paululum verbis. SAPPHUS *Fragmentum prius* paulo uberius habes apud Etymologum in Ὠόν: Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὑρεῖν ὤϊον. Utrumque Fragm. ex Athen. repetiit Eustath. ad Od. λ'. 437 sub fin. ubi & alia ad hoc caput spectantia.

e διὰ τεσσάρων δὲ αὐτά. Commode δ' αὐτὰ mssti, per apostrophum. EPHIPPI verba ex parte iam supra adlata sunt I. 29. d. praemissis aliis nonnullis. Ἄλεξις δὲ ἡμιτομά που ᾠῶν. Vide II. 60. a. ὤα· φησὶ Κλέαρχος. Sic nostri libri. ὠϊὰ edd. Particulam ὡς suo arbitratu adiecit Casaub. praeter necessitatem. ὦα quidem προπερισπωμένως in eo significatu scribitur apud Eustath. ad Od. α'. 61, 9. λέγεται δὲ ὑπερῷον, τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα. ὦα γὰρ κατὰ γλῶσσαν, τὰ οἰκήματα. Et ad Iliad. π'. p. 1069, 9. φασὶ δὲ, ὅτι τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ὦα καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

a »IBYCUS poëta *Herculem* intellexit, cum caneret, Τούς τε »λευκίππους κούρους τέκνα Μολιόνας κτανόντα. Is est qui oc»cidit Alectoridas [Actoridas] Molionas, sive Molionae fi»lios. Potest scribi vel Μολιόνας, *Molionae*; vel Μολίονας, *Mo»liones*, [i. e. *Molionidas*.] Nam & Moliona horum mater, & »ipsi Moliones poëtis dicti. Vide Iliad. λ'. [708 & 749.] »Recte etiam λευκίππους, non λευχίππους: consule Eu»stathium.« CASAUB. — Multa huc spectantia habet Eu-

ſtath. ad Il. ψ'. pag. 1442. ubi etiam l. 31 ſq. verba illa a Ibyci ex Athenaeo repetit, ἅλικας, ἰσοκεφάλους, &c. itemque ad Od. λ'. p. 437, 43. Hiſtoriam Molionidum ab Hercule occiſorum narrat Apollodorus Biblioth. II. 7, 2. & quos ibi Heynius laudavit. κτανόντα non omnes edd. habent; ſed ſic correxit Caſaub. cum vitioſe κτάνονταν expreſſum eſſet in ed. Ven. & Baſ. At κτάνον ἅλικας dedere noſtri mssti; ut ipſe Hercules loquens induci videatur. In λευκίππους recte conſentiunt edd. omnes & mss. *Poſt* ἐνιγύους excidit in contextu noſtro *comma*, quod ſubiici debuerat. Miris iſtis poëtarum poſt Homerum commentis nil aliud, niſi mira fratrum concordia, indicari debuiſſe videtur. *Tertio verſu*, ἐν ὠεῷ erat in editis; neſcio an & in manu exaratis. Ibi ὠέῳ penacute ſcripſi cum Euſtath.

In Ephippi *verſu priore*, omiſſa initio eſt particula εἶτ', ex XIV. 642. e. ſupplenda. Cui indicando defectui ſic ſcribi debuerat ille verſus: — Ἴτρια, &c. Sunt autem ἴτρια genus *placentarum*, de quibus vide XIV. 646. e. d. In quo vocabulo primam ſyllabam eſſe longam adparet ex Sophoclis verſu ibi adlato, & ex Ariſtoph. Acharn. 1092. *Verſ.* 2. Recte ἐχναύομεν habent mssti noſtri. Cum vitioſe ἐχαύνομεν legeretur in ed. Ven. & Baſ. (nec minus corrupte in eiſdem editt. XIV. 642. e.) correxit Caſaub. ad Euſtathium provocans, qui iſta verba ex Athen. citavit ad Iliad. π'. p. 1082. 29. ubi etiam verbum χναύειν interpretatur, λίχνως ἐσθίειν.

In Nicomachi *verſ.* 1. legitima quidem maxime nominis forma fuerit Οὐσίδιον, quam & mssti noſtri offerunt, & tenebant ed. Ven. & Baſ. eamdemque habes apud Epictet. Diſſert. II. 2, 10. Sed quo pacto ea metro h. l. apta ſit, non video. Quamvis enim ἂρ pro γὰρ cum Brunckio corrigamus; ne ſic quidem conſultum iuſtae verſus menſurae fuerit: manebit enim illegitimus pes ſpondaeus in quarta ſenarii ſede. Atque etiam, ipſam illam ἂρ particulam in ſenariis locum non habere, pronunciavit idem Br. in Ariſtophanis Indice. Tenendum igitur putavi Οὐσείδιον, quod tacite hîc poſuerat Caſaubonus, ſimili formâ atque κτησείδιον, γραμματείδιον, λεξείδιον, de quibus dixi ad Epict. Diſſ. III. 18, 3. Sin Οὐσίδιον malueris, ſyllaba certe σι longa ſtatui debebit. Sed, utrum praeferas, metro non fuerit conſultum, niſi abiecto pronomine perſonali μοι, quod percommode ſubintelligi poterat. *Verſ.*

2. *συνεστρογγύλικα.* conf. IV. 165. e. & quae a nobis ſupra ad II. 42. f. notata ſunt.

b In ERIPHI *verſibus* imprudenti mihi accidit, ut, quod in ora mei libri pridem adnotaveram, negligerem, tertiumque verſum ſuperioribus non perſpicue ſubiicerem. Sunt enim iſta,

οὗτος δέ φησι, ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν, i. e.
Hic vero dicit, Ledam haec peperiſſe:

non Athenaei aut Epitomatoris verba, ſed poëtae; legitimum ſenarium efficientia, ſuperioribus ſubiiciendum.

Ἐπαίνετος δὲ καὶ Ἡρακλείδης - - τῶν ὠῶν φησι. In *φησὶ* conſentiunt libri: & frequenter quidem (ob ſcripturae compendium) confuſa & permutata a librariis ſunt *φησὶ* & *φασί*: ſed cum hîc etiam ſingularem *καταλέγει* teneant omnes, nil mutare auſus ſum. Sane & alibi ſimiliter locutus eſt ſive Athenaeus ſive Epitomator; v. gr. II. 53. c. *Ἑρμῶναξ δὲ καὶ Τιμαχίδας - - φησί*: quo fortaſſe indicatur, alterum ſcriptorem verbotenus exſcripſiſſe alterum; ut nonniſi is proprie *dixiſſe* cenſendus ſit; qui primus dixerit. — *τῶν τάῶν* expreſſum erat in ed. Ven. & *τῶν ταῶν* in ed. 1. Caſ. cum ſpiritu aſpero in media voce, de qua ſcriptura vide infra, IX. 397. f. & 398. a. At *ταῶν* dedere h. l. mssti noſtri, ut erat etiam in Caſ. 2. & 3.

AD CAP. LI.

Τούτου φησὶ περιενεχθέντος, ὁ τῶν δείπνων ταμίας, Οὐλπιανὸς ἔφη. *Dele comma poſt ταμίας*, ne ſeparentur invicem verba, quae meo iudicio iuncta intelligenda ſunt. Verbum *φησὶ* haud dubie Epitomatoris eſt ad *Athenaeum* referendum: ad eumdem vero (cum poſt *περιενεχθέντος* vulgo non inciſa eſſet oratio) etiam illa verba *ὁ τῶν δείπνων ταμίας* retulit CASAUBONUS, quaſi ipſe *Athenaeus* ab Epitomatore nunc *Coenarum iſtarum promus condus* diceretur; quia ſcilicet is lectoribus ſuis has Coenas (nempe Coenarum deſcriptionem) inſtruxiſſet adpoſuiſſetque, quemadmodum Larenſius per ſuum promum condum ipſam veram coenam inſtrui convivis curaverat: quam in partem contulit ille cum hoc loco id quod in Prooemio dictum eſt, (p. 1. b.) *καὶ ἔστιν ἡ τοῦ λόγου οἰκονομία, μίμημα τῆς τοῦ δείπνου πολυτελείας· καὶ ἡ τῆς βίβλου διασκευὴ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς.* Quam interpretatio-

nem licet & ſpecioſam eſſe, & docto viro, qui eam pro- b
poſuit, minime indignam fatear; non potui tamen quin
aliter ſentirem, perſuaſumque haberem, *τὸν τῶν δείπνων ταμίαν* (i. e. *Coenarum harum*, nempe non ciborum, ſed ſermonum convivalium, qui hoc opere deſcribuntur, *Dispenſatorem ac Moderatorem*) ab Athenaeo nunc dici ULPIANUM illum, quem ubique ut eum inducit, qui quaeſtionibus a ſe quavis occaſione propoſitis, pro ea auctoritate, qua cum apud convivatorem tum apud reliquos convivas valebat, ſuum fere ad arbitrium *ſermones* illos *convivarum dirigeret moderareturque.* Eamdem in partem iam acceperat Dalecampius; in eo ſolum leviter peccans, quod pro *moderatore*, vel *diſpenſatore*, *cenſorem* dixit; quod nomen Graeci ſcriptores (ut monuit etiam Caſaub.) vocabulo *τιμητὴς*, non *ταμίας*, reddere conſueverunt. Poſſis in eamdem quam dixi ſententiam *ταμίαν τῶν δείπνων* latine etiam *praeſidem coenae* interpretari; quemadmodum apud Heſychium *Ταμίας* inter alia etiam *προστάτης* exponitur.

Εἰ κεῖται παρά τινι τὸ πρόπομα οὕτω καλούμενον, ὡς νῦν ἡμεῖς φαμέν; De PROPOMATE multa h. l. congeſſit CASAUBONUS, e quibus potiora haec ſunt fere. Mos olim multis fuit, *προπίνειν*, id eſt, *a potu incipere coenam*, &, *priuſquam cibum caperent, vino dare operam.* Quo ſpectat, (quod hîc non tetigit Caſ.) id quod legitur apud Noſtrum II. 45. d. tum (quae loca Caſaub. citavit) III. 120. e. IV. 128. c. d. 142. d. Ab exteris gentibus morem illum ante coenam vinum potandi ad Romanos, haud multo ante ſuam aetatem, tranſiſſe Plinius queritur, XIV. 22, 28. *Tiberio Claudio principe*, inquit, *ante hos annos XL inſtitutum, ut ieiuni biberent, potuſque vini antecederet cibos.* At *πρόπομα* quod vocabatur Athenaei aetate, non intra *vini potum* ante iuſtam coenam conſiſtebat, ſed coniunctum erat *cum* variorum *ciborum uſu*, qui *excitandi adpetitus cauſſa* ſumebantur: eratque id quod Romani *antecoenium*, *promulſidem*, & praeſertim *guſtationem*, aut *guſtum* adpellabant; de quorum nominum uſu Lexica latina conſuli poſſunt. Graeca
vox, ſi a PHYLARCHI verbis diſceſſeris ab Athenaeo ad- c
latis, (in quibus *ciborum* tamen *cum vino adpoſitorum* nulla fit diſerta mentio) iſta quam dixi notione primum apud Plutarchum reperitur, Sympoſ. VIII. 9. pag. 733 ſq. ed. Francf. ubi de cauſſis novorum morborum diſputans: *Quae frigidae*, inquit, *menſae* (*ψυχραὶ τράπεζαι*) *olim adpel-*

c *labantur, ostrea, echini, cruda lactuca, nunc a cauda ad caput (ut Plato ait) traductae, primum pro ultimo locum tenent. Magnum vero etiam momentum ad invehendos morbos habent* P r o p o m a t a *quae vocantur. Nam antiqui ne aquam quidem bibebant priusquam edissent: nunc vino ante cibum captum oppleti, humectato & fervente corpore cibum adgrediuntur, tenuia & acuta & vi incidendi praedita ad adpetitum excitandum ingerentes, ac deinde demum caeteris cibis sese implentes.* Athenaeus *προπόματος* nomine omnia ista, de quibus Plutarchus praedictis verbis loquitur, complectitur: & varia ciborum genera, quae eo referebantur, reliquo libro II. totoque libro III. exponit: quos eosdem cibos etiam III, 120. c. *τὰς εἰθισμένας προπαρατίθεσθαι περιφορὰς* adpellat. In Satyrico Petroniano (cap. 31.) *gustationis* laterculum est huiusmodi: *olivae, glires melle & papavere sparsi, tomacula, Syriaca pruna, grana Punici mali.* Conf. Martial. XI. Epigr. 53. & ibi Interpp. Uberiorem recensum, & in multis similem ei quem dehinc Athenaeus orditur, ex superiori etiam aevo in descriptione coenae Metelli pontificis maximi habes apud Macrob. Saturn. III. 13. hoc tenore: *Coena haec fuit: Ante coenam,* (sive, iunctâ voce, *Antecoena,*) *echinos, ostreas crudas, quantum vellent, peloridas, sphondylos, turdum, asparagos,* &c.

περὶ Ζηλᾶ τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως. Vide Notata ad Polyb. XXXVII. 2, 1. *ἀρέσκειν ἑ α υ τ ὸ ν* dedere nostri codices, quod idem valet ac *ἑαυτῷ*, quoniam perinde cum accus. & cum dativo construitur verbum *ἀρέσκω*. Intellige igitur (*αὐτὸν*) *ἀρέσκειν ἑαυτὸν*, *placere ipsum sibi.* *Ἦν δὲ τῶν ἐν τοῖς προπόμασι, φησὶ, π α ρ α σ κ ε υ α ζ ο μ έ ν ω ν ἄλλα τε* &c. Nescio an recipiendum fuerit quod libri nostri dabant, *π α ρ α σ κ ε υ α ζ ό μ ε ν α*: at sic sane nunc videtur, nempe structuram orationis talem concipiendo, *Τῶν ἐν τοῖς προπόμασι* (scil. *ὄντων*, vel *νομιζομένων*, vel, genitivum subintellectum ex ipso verbo quod adest repetendo, *τῶν ἐν τοῖς προπόμασι παρασκευάζεσθαι εἰωθότων*) *ἦν παρασκευαζόμενα ἄλλα τε καὶ* &c. id est, *ex his quae solent ad Gustationes parari, parata erant* &c.

AD CAP. LII.

d HESIODI de *Malva* versus est ex *Ἐργ.* 41. conf. paulo inferius ad finem huius cap. notanda. *Τοῦτο Ἀττικόν.*

Sic noſtri codd. percommode. Caeterum, quod ad rem facit, monuit etiam Moeris pag. 263. Μαλάχη, Ἀττικῶς. μολόχη, Ἑλληνικῶς. ubi vide notata a Pierſono. Scilicet μολόχη non modo dorice dicebatur, ut apud EPICHARMUM, quem mox citat Noſter, ſed etiam communi Graecorum lingua: quare ea forma & in ANTIPHANIS *nonnulla exemplaria* irrepſit, ut ait idem Noſter; itemque in Ariſtophanis aliquem codicem, apud Hemſterh. ad Plut. vſ. 544. eademque etiam apud latinos ſcriptores Columellam & Plinium occurrit. τοῦ Ἀντιφάνους Μινωος διὰ τοῦ ο γεγρ. Totidem literis iſta ſic dedere noſtri mssti; quos cur non ſequerer nulla cauſſa fuit: nam quod ANTIPHANIS *fabula Minos* a nullo alio, qui ſuperſit, auctore citatur, non illud quidem ſilentium infringere poteſt librorum auctoritatem, qui diſerte eam nominant: ſin minus aptum comoediae argumentum *Minoëm* aliquis exiſtimet, non repugnabo fieri poſſe ut leviter corruptum ſit nomen, & ſuſpicari licere, Μίδωνος fortaſſe debuiſſe librarios, aut Μύλωνος, coll. Polluce X. 152. & VII. 211. In ed. Ven. ſic legebatur hoc loco, τοῦ Ἀντιφάνους τὸ μο καὶ λος, δια τοῦ ο γεγρ. eodemque modo in ed. Baſ. & Caſ. niſi quod in his καὶ λο eſt, pro καὶ λος. EPICHARMI verba reperiit Euſtath. ad Od. α'. p. 40, 41. ſed corrupti illius codices, ex Athenaeo corrigendi. d

PHANIAE ſive PHAENIAE priora verba nullam habent difficultatem Eſt tamen ad ea CASAUBONI Animadverſio ſatis prolixa »*Malvae*, (inquit) σπερματικὸν τύπον adpellavit Phanias, quod Plinius *ſemen*, Dioſcorides τὸν »καρπὸν: alii *placentam*, ait Phanias. Heſychius quoque: »Πλακοῦς, ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης. »Cauſſam huius appellationis explicat, quod orbiculus »ille pectinatim ſit inciſus, ut ſolent incidi *placentarum cre*»*pidines.*« &c. — In poſterioribus eiuſdem auctoris verbis, καὶ περιληφθείσης τῆς κρηπῖδος ὅμοιον γίνεται τοῖς θαλαττίοις περιγεγραμμένοις ἐχίνοις, quae prae caeteris explicatione indigebant, deſtituit nos docti Viri auxilium. Ea quum mihi obſcura prorſus eſſent, forte fortuna utcumque interpretatus ſum; & ita quidem, ut verear ne longiſſime ab auctoris aberraverim ſententia. Propius, ut nunc quidem denuo hunc locum diſcutienti videtur, a vero abfuit Dalecampius, Graeca latine ſic reddens: *ambitus vero marginis* (*imitatur*) *echinorum, quos in* e

e *mari capiunt, delineationem & circumscriptionem.* Quam versionem tenuit Bodaeus ad Theophr. pag. 825. ubi totam istam malvae descriptionem *luculentissime traditam* ait. Ego vero, ut dicam quod sentio, leviter corrupta Graeca ista arbitror, & pro περιληφθείσης τῆς κρηπῖδος legendum suspicor περιλειφθείσης τῆς λεπίδος, in hanc sententiam: *Malvae* ille *fructus, si ei relictum sit putamen*, (i. e. si consideretur *quatenus tunicâ adhuc suâ*, quam hirsutam esse scimus, *involutus est*) *speciem refert echinorum illorum marinorum, qui figuras quasdam descriptas in testis habent.*

f Ἕρμιππος δ' ὁ Καλλιμάχειος, ἐν τοῖς Περὶ τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν, καὶ εἰς τὴν καλουμένην φησὶν ἄλιμον, προσέτι τε ἄδιψον, &c. Titulum libri HERMIPPI, ab Epitomatore omissum, supplevi ex Proclo, quem laudaverat CASAUBONUS, haec ad h. l. adnotans: »Ἄλιμον, intellige σύν»θεσιν: [sive φαρμακείαν, aut κατασκευήν. conf. quae »ad τὰς ἀμεθύστους l. 34. c. notata sunt.] *Remedium* quod»dam id fuit *contra famem & sitim*; unde nomen utrum»que, ἀλίμου, & ἀδίψου. Sapientes illos priscos hoc phar»maco usos legimus pro cibo & potu. [conf. IV. 161. a.] »De *alimo* multi: locus autem HERMIPPI est sumtus ex »illius libro *De Septem Sapientibus*. Proclus in Hesiodeum »versum, [paulo ante citatum] Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ &c. »Ἴσως, inquit, καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἕρμιππος γὰρ »ἐν τῷ [περὶ] τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν περὶ τῆς ἀλίμου λέγει. »μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος (malim Ἡρόδωρος) »ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου. καὶ Πλάτων ἐν »γ'. τῶν Νόμων, Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσ»φερόμενον, ὧδε διατελεῖν τὴν ἡμέραν· ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου »καὶ μαλάχης, ὅπερ αὐτὸν ἄλιμον καὶ ἄδιψον ἐποίει. « — Procli verba ista leguntur pag. 19 sq. editionis Heinsianae Hesiodi ex offic. Rapheleng. 1603. HERMIPPI *libros* περὶ τῶν ἑπτὰ Σοφῶν alibi citavit Athenaeus, X. 443. a. Herodorus utique, non Herodotus, auctor est τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου. vide Athen. IX. 410. f. Nec vero in Platonis lib. III. de Legibus, nec usquam alibi apud Platonem id, quod ex eo refert Proclus, reperire mihi contigit; nisi eo referas pauca illa verba, quae haud procul initio libri III. de Legibus leguntur, ubi ait: ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν. i. e. *Quod olim verbis divinavit Hesiodus, id re ipsa ille* (Epimenides)

perfecit. Quae quidem Philofophi verba in eamdem, quam f Proclus dicit, fententiam expofita apud Plutarchum legimus in Septem Sapientum Convivio, T. II. Opp. p. 157. ed. Francf.

AD CAP. LIII.

Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν Σικυωνίαν ὀνομάζουσι. » Mi- » rum, quare dicatur, *Megalopolitas appellaffe cucurbitam* » σικυωνίαν: nam ea vox non *Megalopolitarum* Arcadum pro- » pria, fed multorum Graeciae populorum communis fuit. » Hefychius: Σικυωνέα, κολοκύντη. Hippocrates quoque » non femel σικυώνην appellat τὴν κολοκυνθίδα, interpre- » tibus Galeno & Erotiano. « CASAUB. — Conf. Foef. Oecon. Hippocr.

Θεόφραστος δὲ τῶν κολοκυντῶν, φησὶν, οὐκ εἶναι ἓν μέρος ἰδέας. Negotium fibi facere ifta verba, profeffus eft CASAUBONUS; nec immerito. » Ipfum primo (inquit) loquendi ge- » nus fufpicionem movet, οὐκ εἶναι ἓν μέρος ἰδέας: quo- » modo vix putem locutum Theophraftum. Sententia de- » inde manifefto falfa: nam *plures effe cucurbitae fpecies* di- » ferte *negat* philofophus. Σικύου, ait, καὶ κολοκύντης, τοῦ » μὲν εἶναί φασι γένη, τῆς δὲ οὐκ εἶναι· - - ἀλλ' ἐν τῷ αὐ- » τῷ γένει τὰς μὲν βελτίους, τὰς δὲ χείρους. Athenaei for- » taffis etiam hic memoriam licet accufare, aut librario- » rum perfidiam: nifi credere malumus attentionem illi » defuiffe, qui haec excerpebat. « — Verba ifta leguntur Hiftor. Plantar. lib. IV. cap. 7 med. At initio tamen eiufdem capitis idem Theophraftus *cucurbitam & cucumerem* in earum numero plantarum retulit, quarum *plura fint genera.* Ad verba quod fpectat, valet idem μέρος ac γένος, & idem ἰδέα ac εἶδος. Itaque dicere potuerat philofophus ἓν μέρος καὶ ἰδέαν, quemadmodum v. gr. VI. 1. ait, ἔστιν αὐτῶν εἴδη καὶ μέρη πλείω: fed ἓν μέρος ἰδέας inepte utique dictum videri debet. Sufpicatus eram, πολλὰς ἐν μέρει ἰδέας fcripfiffe Athenaeum, *multas particulares fpecies* five *formas*: fed nec hoc placet; nam *particulatim*, graece κατὰ μέρος vel ἐπὶ μέρος fonat; ἐν μέρει, eft *viciffim.* Tractavit hunc locum Bodaeus ad Theophr. pag. 785. parum quidem ad levandas difficultates promovens.

ἡ μὲν Ἰνδικὴ, ἡ καὶ αὐτὴ καὶ σικύα. *Alia eft Indica; ea a ipfa, quae & Sicya vocatur;* vel, *eadem quae & Sicya voca-*

a *tur.* In eamdem ſententiam rectius fuerit ἡ δὲ αὐτὴ καὶ
σικ. quemadmodum legendum monuit CORAY.

ἄχρι δὲ τοῦ νῦν λέγεσθαι παρὰ Κνιδίοις τὰς κολοκύντας
Ἰνδικάς. » Legi malim - - τὰς κολοκύντας σικύας Ἰνδικάς.
» vel ſic potius, τινὰς κολοκύντας Ἰνδικάς. Nam ſine di-
» ſtinctione omnes *cucurbitas* fuiſſe dictas Cnidiis *Indicas*,
» falſum cenſeo: tamen, ut iſta lectio ſonat, Cnidiis Ἰν-
» δικὴ tantundem valuit atque κολοκύντη. « CASAUB. Mox,
pro Γαλατείᾳ, rectius Γαλατίᾳ ſcriberetur. Quod
b abſque apoſtropho δε ἐστιν, δὲ ἡ, & ſimilia, h. l. & ſae-
pe aliàs efferuntur; iſta ita edita inveni, (niſi quod ſubinde
δὲ ἐστὶν, ſic, praeſertim in ed. Caſ. ſcribitur) nec e codd.
msstis aliud enotatum vidi. Malebam equidem δ' ἐστὶν,
δ' ἡ, & ſic de caeteris. Sed in infinita maiorum curarum
turba, haec talia negligenda fuere. ἡ ἀρτυτή. » *Cucurbita*
» *condiebatur* hyſſopo, origano, aliiſque herbis condimen-
» tariis. Aëtius lib. I. χαίρει δ' εἰκότως ὀριγάνῳ ἀρτυμένη,
» διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὑδατώδη ποιότητα. « CASAUB. In ver-
bis εὔπεπτ. δὲ καὶ ἔκκριτ. particula καὶ in ed. 2. & 3. Caſ.
deſideratur errore operarum. Mox κάθεφθος recte e msstis
reſtituit idem Caſaub. & ſic quoque noſtri codices. In aliis
quidem, ait ille, κάτεφθος eſſe. Olim mendoſe κάθευδος
edebatur, quod *ſeſſilis* interpretatus erat Dalech. κάτεφθος
valde cocta vel *elixa* exponit Caſaub. Satis, puto, fuerat
cocta vel *elixa*. De *malis* στρουθείοις vel στρουθίοις vide ad
III. 81. a. Mox εἴ τι τοιοῦτον ſcripſi cum noſtris codd.
τοιοῦτο edd.

c Ἀττικοὶ δὲ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην. » μόνως, *uno*
» *vocabulo*: non, ut aliae gentes, vel *Indicam*, vel *ſi-*
cyam. « DALECH.

HERMIPPI *verſiculus* cuius metri ſit, neſcio. Olim ſic
ſcribebatur: Τὴν κεφαλὴν ὅσην ἔχει, ὅσην κολοκύντη. Ibi
notavit CASAUB. » Potius ſcribam - - ὅσην ἔχει; ὅση κο-
» λοκύντη. *Quam magnum caput habet? quanta eſt cucurbita:*
» non ὅσην, *quantum habet cucurbita caput.* « Quem ſecutus
ſum. Malim tamen prius hemiſtychium pro *exclamatione*,
quam pro *interrogatione*, accipi: *Quantum caput habet!* In
EPICHARMI *iambo*, cum τ' ἦν ἔτι perperam vulgo lege-
retur, τἦν' ἐστὶ correxerat Grotius in Excerpt. pag. 481.
ſed, pro Dorico poëtae ſtylo, ἐντὶ oportuiſſe monuit
Koen ad Corinth. de Dial. p. 130. Latinam Grotii ver-
ſionem adoptavi; quam in partem (de *ſalubritate*) etiam

Dalecampius acceperat. Quod si tamen vox ὑγιέστερον c
ad *hominem* aliquem referretur, ut intelligeretur v. gr. μειράκιον, γυνάριον, aut simile aliquod substantivum; magis placeret Erasmi interpretatio, in Proverb. *Cucurbita sanior*, cum ait: »Mihi videtur, non absurde ductum hinc »proverbium, quod cucurbita undique turgeat integra, »nec rimis hians, nec vermiculis obnoxia. Est autem »obesitas & integritas corporis, *sanitatis* argumentum. « (conf. Bochart. Hieroz. P. II. lib. IV. c. 27.) Cui interpretationi favet, quod apud Suidam (in Κολοκύντη, & in Ὑγιής) in masculino effertur proverbium, cui quidem interpretatio non est adiecta, Ὑγιέστερος κολοκύντης vel κολοκύνθης; (nam utroque modo scribitur.) Et suspicari liceret, in Epicharmi versu fortasse ὑγιεστέρα, in foeminino, de *puella* quadam scriptum oportuisse, nisi rursus in neutro genere usus esset eodem proverbio Sophron apud Etymol. in Ὑγιής. Idem proverbium Erasmus apud Zenodotum (sic ille Zenobium adpellat) etiam legi ait; at ibi mihi non contigit reperire.

AD CAP. LIV.

Ἐπικράτης, ὁ κωμῳδιοποιός· Τί Πλατών; &c. »Comi- d
»cos Atticos nihil fecisse libentius, quam ut philosophorum disciplinas & institutionem in scena traducerent, & »populo ridendam propinarent, ex Aristophanis dramatibus, Diogenis Laërtii historia, & hisce commentariis »nemo ignorat. [Vide v. gr. Aristotelicorum irrisionem, »III. 98. f. & 99. a. & Stoicorum, III. 104. b. c. & 103. »d.] Athenaeus h. l. Epicratis plusculos *versus* descripsit, *quibus Platonis schola ridetur* salsissime. Inducebatur »medicus quidam Siculus, discipulis Platonis oppedens, »subtilibus atque (ut existimabat) inanibus illorum disputationibus & divisionibus offensus. Frendunt iuvenes »dentibus, & tantam contumeliam parant ulcisci: fecissentque adeo, nisi eorum motus auctoritas praesentis magistri compescuisset. « Casaub. — Festiva illa Epicratis verba in ed. Ven. & Bas. veluti nullo prorsus metro adstricta continuo tenore scripta sunt. Anapaesticum eis inesse metrum recte videns Casaubonus, sed rationem illius metri vel non satis ipse tenens, vel minus certe curans, distribuit per anapaesticos trimetros, non modo mire

d inter se confusos, promiscue mixtis aliis integris, aliis brachycatalecticis, aliis catalecticis in syllabam; verum etiam intercurrentibus passim iambicis aut trochaicis pedibus, quibus in eo systemate non erat locus, misere subinde claudicantes. Ego, GROTIUM fere secutus, (in Excerpt. pag. 669 sqq.) in dimetros anapaesticos dispescui, acatalectos (i. e. integros) plerosque, modo sub initium fere aut finem cuiusque orationis mixtos monometris vel dimetris catalecticis in syllabam. In exemplo, quod typis describendum dederam, quintum quemque versum sua nota numerali distinxeram; in quo vellem praescriptum meum secutus esset typographus: sic facilius versum quemque reperturus erat lector, quo referuntur animadversiones ad nonnulla loca strictim proponendae.

In *vers.* 1. paulisper haeseram, cum sit Τί Πλάτων singulus pes anapaesticus, ubi duo saltem, qui monometrum efficerent, exspectasses. Eum fortasse decurtavit Athenaeus. Equidem Τί δὲ δὴ ὁ Πλάτων malueram. *Versum* 3. qui est ex catalecticis, sic scripserat Grotius, *περὶ τίσι νῦν διατρίβουσι*; Ubi operarum errore irrepsisse *περὶ* pro vulgato *πρὸς* putaram, nisi diserte ille in Notis scripsisset: »Legi»tur apud Athen. *πρὸς τίσι*, sed sensus illud magis exigit.« At (ut taceam, citra necessitatem sic proceleusmaticum pedem pro dactylo invehi) eamdem vim habet in ista constructione praepositio *πρὸς* atque *περί*. Quemadmodum *πρός τινι εἶναι* vel *γίγνεσθαι* dicunt Graeci, *alicui rei intentum, in ea occupatum esse*; (vide Lexic. Polyb. in Πρὸς cum dativ.) eodem modo eodemque sensu *πρός τινι διατρίβειν* percommode dictum fuerit. *Vers.* 4. φροντὶς meminerimus & aliâs frequentatum inprimis de *philosophorum curis* ac *meditationibus*. *Vers.* 7. *ποτὶ τᾶς γᾶς* a Grotio est. Cum *γᾶς* vulgo dorice expressum esset, consentaneum erat, ut adiecta praepositio pariter doricâ efferretur formâ. Articulum vero desiderabat metrum, ut fieret versus similis versibus 3 & 5. *Vers.* 10. Vulgatum *μειρακίων* metro prorsus adversabatur: quare commode *μειρακιδίων* correxit Grot. In quo vocab. syllaba *ρα* sua quidem origine brevis erat, sed ob trium brevium in una voce concursum produci potuit. *Vers.* 11. In Ἀκαδημίας penultima anceps, hîc longa est: quod si opus esset, potuerat Ἀκαδημείας
e scribi. *Vers.* 14. *ζώων τε βίον* recte edd. cum ms. *b*. Perperam *ζώων τε καὶ δενδρ.* ms. *a*. *Vers.* 16 sq. In fine ora-

tionis rectius penultimum locum, quam postremum, occupaverit monometer. Quare sic distribuendi fuerint isti versiculi: e

τὴν κολοκύντην

ἐξήταζον, τίνος ἐστὶ γένους.

Vers. 18. Casaubonus, superiorem versum vel eius partem cum hoc iungens, sic ediderat:

τίνος ἐστὶ γένους. καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο;

Grotius, praemisso monometro *τίνος ἐστὶ γένους*, hunc subiecit, distinctum personae *A.* nota:

A. *καὶ τί ποτ ἆρ' ὡρίσαντο;*

cuius mensuram equidem non percepi. Speciem habet dimetri catalectici. Itaque ἆρ' circumflexum est, ut cum prima syllaba ὡ verbi sequentis spondaeum efficiat. Sed deinde ρι in ὡρίσαντο pro longa usurpatur, quod & analogiae & usui repugnat. Nec vero ipsa illa particula ἄρ' circumflecti hoc loco debuit, cum non sit interrogativa, sed ex ἄρα decurtata. Itaque alia ratione consulere metro tentavi, *ἑωρίσαντο* scribens, quod perinde ac ὡρίσαντο dici potuit, quemadmodum pro ὤρακα & ἑώρακα & ἑόρακα dixere Graeci. (vide Not. ad I. 15. c.) Sic existebat dimeter brachycatalectus, cuius primus pes dactylus est, alter proceleusmaticus, tertius trochaeus: quem versum ferri in hoc systemate posse putavi; recte-ne, an secus, iudicent artis magistri, cuius ego tironem me profiteor. Simili ratione *vers. seq.* vulgatum *γένους* in *γένεος* cum Grotio fuit resolvendum: sed & duae voces fuere transponendae. *Versum* 20. sic Grotius curaverat: *δήλωσον δ' εἴ τι κάτοισθα.* Equidem pro δὲ, sulciendo metro, γὲ particulam praetuli. *Vers.* 21. οὖν particulam inserui praeeunte Grotio, itemque Scaligero, cuius emendationibus msstis usus erat Grotius.

Vers. 22. Percommodum verbum *κύψαντες*. Valet enim *κύπτειν*, (sicut *κυπτάζειν* apud Schol. Aristoph. in Lysistr. 17.) *περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν*: scilicet, *pronum incumbere in aliquid quaerendum* vel *elaborandum.* Inde *ἀνακύπτειν*, I. 6. a. *ex labore se erigere reciipereque.* *Vers.* 25. *μειρακιδίων* pro vulgato *μειρακίων* (sicuti vs. 10. etiam Grotius fecerat) recepi. Nec tamen improbaverim eiusdem Grotii rationem, qui h. l. vulgatum tenens, *καὶ* particulam initio huius versus posuit, non in fine superioris, qui adeo fiebat catalecticus:

κἤξαίφνης, ἔτι κυπτόντων
καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων.

f *Verſ.* 27. »ποίαν (inquit Grotius) pro πόαν, ob verſum.« In eamdem vero formam ποίαν conſentiebant edd. omnes & mssti. *Verſ.* 28 & *ſeqq.* In ed. Caſaub. ſic legitur:

— — ταῦτα δ' ἀκούων
ἰατρός τις Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς, κατεπέρδετ'
αὐτῶν ὡς ληρούντων. ἦ που δεινῶς
ὠργίσθησαν, χλευάζεσθαι ἐβόησαν.

Nec variant quidquam libri, niſi quod de poſtremis verbis infra dicam. Grotius iſtos verſus ſic conſtituit:

Ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς, κατεπάρδε-
τ' αὐτῶν ὡς μάλα ληρούντων·
ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν,
χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν.

In noſtrum exemplum quo pacto in primo iſtorum verſuum, pro ἰατρὸς, Ionicum irrepſerit ἰητρὸς, iam ipſe neſcio: & reſtitutum velim iſtud, quod mutare nil erat neceſſe. Caeterum rationem, quâ duos proximos verſiculos curavit ſummus alioquin in hoc genere artifex, probare non potui; cum & perincommode diviſum eſſet verbum in fine verſus, & vox μάλα praeter neceſſitatem inſerta. Adnotavit ad hunc locum ipſe GROTIUS: »μάλα »addidimus, ut eſſet catalecticus. Si hoc omiſſo brachy»catalectum malis, non repugnabo.« Nempe ex ipſius ratione ſuperior etiam verſus erat catalecticus. Atqui nec catalecticis, nec brachycatalectis, nec inſerta voce, hic erat opus. Verbum πέρδω nonnumquam quidem in medio reperitur, ſed multo frequentius in activo, & praeſertim in Aoriſto ſecundo. Itaque κατέπαρδ' legendo manebant verſus dimetri integri, ſicut ii qui praecedunt, iuſto tenore fluentes:

Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς, κατέπαρδ' αὐτῶν,
ὡς ληρούντων. ἦ που δεινῶς &c.

At in his, quae nunc proxime ſequuntur, feſelliſſe me rationem intelligo. Sic enim ſcribi debebant *verſiculi* 31 & 32. ut praecederet monometer, ſequereturque paroemiacus:

ὠργίσθησαν,
χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν.

Copulam τε poſt χλευάζεσθαι cum ignorarent editi libri, adiecit Grotius; eamdem vero noſtri dedere mssti: eo-

demque modo etiam Casaub. in Animadv. obiter citaverat ista verba, nihil tamen nec de edita, nec de scripta lectione monens.

Sequuntur *vers.* 33 & 34. verba discipulorum:

»Τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαῦτα
»ποιεῖν, ἀπρεπές.« — Οὐδ' &c.

Recte ταῖσδε post λέσχαις dedit noster cod. *a*. Alter codex cum editis τοιαῖσδε: quod tenens Grotius, duos versiculos sic constituit:

τὸ γὰρ ἐν λέσχαις
τοιαῖσδε τοιαῦτα ποιεῖν ἀπρεπές.

In ed. Cas. uno dein versu comprehensa erant haec verba:

εὐπρεπὲς, οὐδ' ἐμέλησε τοῖς μειρακίοις.

& continuo sequebatur, Ὁ Πλάτων δὲ &c. Ubi ἀπρεπὲς corrigendum monuit Casaub. *in Animadv.* & pro οὐδ' ἐμέλησε scribendum censuerat οὐδ' ἠμέλησε, *non neglexerunt adolescentes factam sibi iniuriam.* Quarum emendationum priorem, nulli dubitationi obnoxiam, cum Grotio adoptavi: ad alteram quod spectat, postquam dixit poëta δεινῶς ὠργίσθησαν, *vehementer irati sunt*; languidus & frigidus videri poterat, si nunc demum subiecisset, *non neglexerunt.* Quare aliam emendandi rationem iniens Grotius, sic scripsit:

οὐδ' ἐμέλησεν τῆς κολοκύντης
τοῖς μειράκιοις.

monuitque idem in Notis: »Legebatur, οὐδ' ἐμέλησε τοῖς »μειρακίοις. Atqui iam dixerat, *iratos adolescentes* ob me»dici Siculi inverecundiam. Ergo hoc dicit: *prae iracundia* »*oblitos discipulos quaestionis*, quae erat prae manibus, nisi »eam Plato forti animo resuscitasset.« — Quam rationem ego, quod ad sententiam, probans, verba sic locavi, quemadmodum continuus tenor integrorum versuum dimetrorum desiderare videbatur. Sed, ut infra contextum significavi, non satis videtur οὐδ' ἐμέλησε, sed particulam ἔτι desidero: quare utique οὐδ' ἔτι ἔμελε (sic scriptum volebam, non ἐμέλει) malim, id est, *non amplius curabant*; aut eâdem sententiâ, quod commodius fortasse fuerit, οὐδ' ἔτ' ἐμέλετο. Ac potuit ἐμέλησε ex interpretatione pro ἐμέλετο, in contextum irrepere: est enim hoc *atticum*, istud *commune*, ut docet Eustath. ad Iliad. α'. p. 108 extr. Nomen vero τῆς κολοκύντης recte fuisse a Grotio hoc loco positum, ex his etiam, quae mox sequun-

ſtur, adparet: quoniam enim iam e plurimorum verſuum intervallo nulla *cucurbitae* mentio eſt facta, non poſſet deinde ſine magno incommodo ita nude poni τίνος ἐστὶ γένους, niſi nomen τῆς κολοκύντης, de qua agebatur, paulo ante rurſus fuiſſet poſitum.

Poſtremi verſus in ed. Caſ. ſic ſcripti digeſtique ſunt, conſentientibus (quod ad verba) edd. vett. & msstis:

ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρᾴως οὐδὲν
ὀρινθεὶς ἐπέταξ' αὐτοῖς, πάλιν ἀφορίζε-
σθαι τίνος ἐστὶ γένους, οἱ δὲ διῄρουν.

Quos Grotius in hunc modum digeſſit:

Ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρᾴως
οὐθὲν ὀρινθεὶς ἐπέταξ' αὐτοῖς
πάλιν ἀφορίζεσθαι, κολοκύντη
τίνος ἐστὶ γένους. οἱ δὲ διῄρουν.

Et ad verſ. penult. monuit: » Hoc κολοκύντη ex ſuperio» ribus hic repetivimus ob verſum. « — Ego vero, ſicut ſuperiori loco peropportune & re ipſa poſtulante reſtitutum a ſummo viro nomen τῆς κολοκύντης, ſic idem nomen hîc languide admodum & inutiliter repetitum iudicavi. At illo reiecto, reliqua verba non amplius ad metri legem apta erant. Quare verbum ἀφορίζεσθαι in brevius ὁρίζειν contraxi. Quod ſi quis audacius factum iudicaverit, cum praeſertim non ſit veroſimile, e ſatis noto & breviori verbo ὁρίζειν longius & exquiſitius ἀφορίζεσθαι effictum eſſe a librariis; huic ego ultro adſentior, ac paene perſuaſum me nunc habere profiteor, ſervato verbo ἀφορίζεσθαι, vocem αὐτοῖς in αὖθις fuiſſe mutandam, abiiciendamque particulam πάλιν, ut poſtmodum invectam, poſtquam αὖθις fuiſſet in αὐτοῖς corruptum. Sed praeterea, quod ſupra (ad verſ. 16 ſq. & ad vſ. 31 ſq.) monui, id haud dubie hic pariter, in fine praeſertim totius orationis, erat curandum; ut monometer non poſtremum locum, ſed penultimum, occuparet. Quare quatuor poſtremos verſiculos ſic reſcriptos velim:

Ὁ Πλάτων δὲ παρὼν, καὶ μάλα πρᾴως,
οὐδὲν ὀρινθεὶς, ἐπέταξ' αὖθις
ἀφορίζεσθαι
τίνος ἐστὶ γένους. οἱ δὲ διῄρουν.

Haec ſcripſeram, cum poſteriorem huius Epicratei Fragmenti partem aliter a noſtro Coray curatam, & inſignem ei lucem docti viri ingenio adfuſam vidi. Is igitur

(metrum quidem non tangens; sed ita sumens versus, prout erant a Casaubono distributi: nec in ipsis verbis quidquam mutans:) collatis Epicratis verbis cum Aristophanis Plut. 698-704. perspectissime monuit: » Ista, Ἦ » που δεινῶς - - ἀπρεπές. *verss.* 30-34. esse alterius per» sonae *A.* verba; ac tum demum rursus pergere perso» nam *B.* Οὐδ' ἐμέλησε τοῖς μειρακίοις· ὁ Πλάτων δὲ & » quae sequuntur. « — Ita, servato verbo ἐμέλησε, & omisso Grotiano nostroque adsumento τῆς κολοκύντης, haec prodit sententia, ut ad id, quod de Siculi medici rusticitate dixerat *B*, respondeat *A*: *Haud dubie graviter eo facto irati fuerint omnes, seque ludibrio habitos clamaverint. Est enim indecorum, tali in conventu disputationeque talia committere.* Cui regerit *B*: *Nec curarunt discipuli; & Plato ipse praesens*, (nempe, quo praesente tam inverecunde ille se gesserat) *nihil turbatus, leniter admodum* (quod Philosophi erat ingenium) *pergens, rursus definire distinguereque eos iussit, cuius esset generis: & illi definiebant distinguebantque.* Quam ad sententiam tali quodam modo digerendi fuerint illi versiculi:

Ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
　　Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς,
κατέπαρδ' αὐτῶν, ὡς ληρούντων.
A. Ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν
　χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν.
τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαῦτα
　　ποιεῖν ἀπρεπές.
B. Οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μειρακίοις·
ὁ Πλάτων δὲ παρὼν, καὶ μάλα πρᾴως,
οὐδὲν ὀρινθεὶς, ἐπέταξ' αὖθις
　　ἀφορίζεσθαι
τίνος ἐστὶ γένους· οἱ δὲ διῄρουν.

Ubi notabis, in illo Οὐδ' ἐμέλησεν non absolute positam esse οὐδὲ particulam, ut latine *ne quidem* sonet; sed referri ad istud δὲ, quod vs. seq. post Πλάτων est: quo fit, ut, sicut οὐδὲ *nec* valet, sic δὲ dein *&* valeat.

AD CAP. LV.

Lepidos istos ALEXIDIS *iambos* in Grotii Excerptis frustra quaesivi; quos ab illo praetermissos esse mirari subiit.

Propoma quid ſit, quod dicit Athenaeus, ſupra expoſitum eſt ad p. 58. b.

a *Verſ.* 1. *οὗ τὸ πρᾶγμ' ἠβούλετο.* Proprie, *quo res volebat.* Dalech. *quo ducebat ſors.* Caſaub. in Animadv. *quo res poſtulabat; quo me accedere mea intererat.* *Vſ.* 2. *κατὰ χειρὸς ἐδόθη.* Vide IV. 156. f. & praeſertim IX. 408. f. In illis verbis, *τὴν τράπεζαν ἧκ' ἔχων*, *τὶς* pro *τὴν* ſcribi Caſaubonus iuſſit: qua mutatione nil opus eſſe putavi, cum percommode ſubintelligi *τὶς* poſſit. *Verſ.* 4. *οὐδὲ παρέχουσαι κνίσσαν ἡμῖν πλείονα.* Monuit Casaub. »*κνίσσαν* »& *nidorem* aliàs quidem coenam opiparam indicare; at h. »l. agi de *guſtationis* cibis, cui non pinguia adeo & nidoroſa »conveniunt, verum tenues cibi, & non tam alere apti, »quam famem irritare.« *Verſ.* 6. Fulciendo metro particulam *γ'* inſerendam putavi: niſi fortaſſe, omiſſâ etiam illâ, ob caeſuram produci potuit ultima ſyllaba vocis *ὑπερήφανος.* Nec Euſtathius quidem, hos verſus citans, (ad Iliad. *ω'.* 1481, 17 ſqq.) particulam iſtam agnoſcit. *Ibid.* *ὄζουσα τῶν Ὡρῶν.* »Euſtathius: [loc. modo cit.] *Τὸ δὲ* »*ὄζουσα ὡρῶν παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου,* »*ὡς πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις Ὡρᾶν, ἤγουν πρὸς ταῖς* »*κρήναις αὐτῶν τῶν ὡρῶν, ὡς κάλλος ἐστὶ νοεῖν· σεμνύνων* »*ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν.* *Horae*, pulchritudinis Deae »praeſides habebantur. Illis tribuebant quicquid in ſuo »genere *pulcherrimum* eſſe volebant intelligi.« Casaub. — Theocriti locus, quem reſpexit Euſtathius, eſt Idyll. I. 150. ubi notata ab Interpretibus conſuluiſſe iuvabit: ſed quod ad Theocriti imitationem iſtud expreſſum ab Alexide ait, temporum ratio doctum praeſulem fefellit.

Verſ. 7. *τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον.* »*Polum* »appellat non quod aſtrologi, ſed ipſum *coelum*. Plato in »Epinomide pro *orbe* accepit, *ἐν ᾧ χρόνῳ διεξέρχεται τὸν* »*αὑτοῦ πόλον*, *ſuum percurrat polum.*« Casaub. — Conf. Euripidis verba paulo poſt, pag. 61. b. & H. Steph. Theſ. III. 464 med. *Verſ.* 8. *ἅπαντ' ἐνῆν τἀκεῖ γὰρ ἐν ταύτῃ καλά.* *ἐν ταύτῃ* ſcil. *λοπάδι.* *τἀκεῖ*, nempe *τὰ ἐν οὐρανῷ καλά.* Quae adnotavi, ne quis (quod mihi initio viſum erat) *τἀκεῖ* pro *τὰ ἐν λοπάδι* accipiens, deinde pro *ἐν ταύτῃ* oportuiſſe *ἐν τούτῳ* (ſcil. *οὐρανῷ*) putet. *Verſ.* 10. *ᾠῶν ἡμίτομα.* Corruptiſſime *ᾠὸν ἡμίσομον* ed. Venet. & Baſ. Dein *ᾠὸν ἡμίτομον* edidit Casaub. & in Animadv. ait: »Fecimus *ᾠὸν ἡμίτομον* ex mss. quamquam alii co-

» dices, servatâ eâdem sententiâ, ᾠῶν ἡμίτομα. « Nostri codd. ᾠὸν ἡμίτομα. Recte vero Eustathius ᾠῶν ἡμίτομα: quae verba iam supra eodem modo citaverat auctor noster, II. 57. e. *Vers.* 14. ἀποδέδειχα κόσκινον. » Sic apud b » Lucian. [Epist. Saturn. c. 24.] ἐσθὴς κοσκινηδὸν τετρυπημένη. « CASAUB.

AD CAP. LVI.

Μύκαι. FUNGI. Singularis ὁ μύκης, τοῦ μύκητος & τοῦ μύκου, δίκλιτον, ut aiunt Grammatici. Sed & αἱ μύκαι habes infra (p. 60. f.) ex Epicharmo, tamquam a sing. ἡ μύκη: si modo vera ista scriptura. De ARISTIA comico in Indice Auctorum ab Athenaeo citatorum dicetur: vide interim Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 747. & Toup in Epist. Crit. pag. 50 sqq. In eius *versu*, quem citat Athenaeus, ὀρέχθει vulgo scribebatur consentientibus libris: sic & apud Eustath. ad Iliad. ο'. p. 1020, 37. apud quem aliâ insuper ex parte corruptum metrum est, cum δάπεδον pro πέδον scribatur. ὠρέχθει per ω scribendum, quo constaret senarius, recte monuit Casaub. Et sic puto correxit Valckenaer, cuius Epistola ad Roeverum (laudata in hanc partem ab Harles. ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 423.) mihi haec scribenti non in promtu est. Sententia versiculi haud sane perspicua. » Verbum ὀρεχθεῖν (ait Casaub.) de *sono rei in solum proiectae* dici norunt eruditi. « Et istâ quidem notione subinde accipitur illud verbum; de qua consuli Lexica possunt, & Homeri interpretes; in his Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1393, 29 sqq. Quare sic interpretatus est illum versiculum Casaub. » *Fungis illisis resonabat lapideum solum.* « Quam sententiam etiam Gallico probatam interpreti video. At quis quaeso umquam *fungis* illisis *resonans* audivit *solum?* Sane, si μύκας hic *fungos* intelligas, (ut intellexit quidem Athenaeus) aliâ notione accipiendum verbum ὠρέχθει erat. Quam in partem rectius, meo quidem sensu, DALECAMPIUS reddidit: *Fungos concupiscit lapidosus ager;* adiectâ hac notâ: » Proverbii specie dictum » hoc videtur, & illis convenire, qui id ambiunt & optant » ad quod non sunt apti. Fungi nascuntur in molli ac humida terra, non inter saxa. « Istam interpretationem spectasse Casaub. videtur, cum ait: » Non placet illorum » coniectura, qui emendant hic ὀρέγει. « — Voluit ὀρέγε-

b ται dicere; nam ὀρέγει prorſus alienum foret. At nulla mutatione opus eſt: nam, verum ſi quaeris, idem etiam valet ὀρεχθεῖν atque ὀρέγεσθαι; & quidem non ſolum primitivâ notione, cum ad corpus refertur, ubi *extendi* ſignificat, quam in partem ὀρέχθεον Iliad. Ψ'. 30. in brevibus Scholiis ὠρέγοντο exponitur: ſed & in ſignificatu ad animum translato, ubi *cupere*, *concupiſcere*, *deſiderare* ſonat; quam in partem manifeſte ab Apollonio Rhodio uſurpatur, Argon. I. 275. ubi vide Brunckii noſtri Notam. Sed in eodem Ariſtiae verſiculo amplius aliquid videre ſibi viſus eſt ingenioſiſſimus Toupius; (Epiſt. Crit. p. 51.) ſcilicet ambiguitatem, in qua luſiſſe poëtam exiſtimavit; quandoquidem, ſicut verbum ὀρεχθεῖν ambiguum eſt, modo *concupiſcere* ſignificans, modo *reſonare*; ſic & μυκαι, prout accentum poſueris, (μύκαι, vel μυκαὶ) vel *fungi* ſunt, vel *pecorum mugitus*.

c In POLIOCHI *verſ.* 6. ἠγρεύετ' ἂν cum Brunckio correxi. Perperam vulgo ἀνηγρεύετ' ἄν. Mox dein οἰνάριον ἀμφίβολον dicitur puto vinum ita *debile*, ut dubites vinum-ne, an aqua ſit; aut ita *acre*, ut neſcias vinum-ne dicendum ſit, an acetum. conf. I. 31. e. Quod verſ. 2. ἠσχυρωμένην legitur in ed. 2. & 3. Caſ. proprius iſtarum editionum error eſt: priores recte ἠχυρωμ. de quo verbo confer proxime ſequentes Antiphanis verſus. In eiuſdem ANTIPHANIS *verſ.* 3. fulciendo metro voculam τις inſerui, Grotio praeeunte in Excerpt. p. 637. Poſt εἶς τις paulo commodius, loco commatis, minore puncto diſtinguetur oratio. παροψίδες *obſonia* interpretatus ſum.

d conf. IX. 367. c. d. *Verſum* 7. *Thymo nemo veſcitur ubi adeſt caro*, in Proverbiorum numero, quae Eraſmianis interſperſa ſunt, retulit Hadrianus Iunius, qui etiam adnotavit, ductos eſſe hos verſus ex illa Antiphanis fabula, cui titulus *Proverbium* vel *Proverbia* erat; quod ex eis quae mox ſubiecta leguntur, colligi poſſe ille exiſtimavarat. De θύμῳ conf. Eraſm. in Prov. *Iiſdem veſcentes cepis*. Eſt enim θύμος (penultimâ brevi) *cepa* ſ. *bulbus ſylveſtris*, aut *allium ſylveſtre*.

"Οτι Κηφισόδωρος. Perperam vulgo Κηφισόδοτος: de quo corrigendo vitio monuit Ionſius lib. I. de Scriptorib. Hiſt. Philoſ. cap. 13. ſect. 1. ubi plura de hoc *Cephiſodoro* reperies. Recte viri nomen expreſſum legebatur apud Noſtrum III. 122. b. & VIII. 354. c. Pro κατὰ 'Αριστοτέ-

λους ſcribitur πρὸς Ἀριστοτέλην III. 122. b. quod perinde eſt: & in ſimilibus librorum titulis, quales bene multi multorum auctorum commemorantur, frequentius πρὸς quam κατὰ occurrir; puto, quod illa vocula paulo minus invidioſa videretur. Quod ait Athenaeus, *obtrectaſſe Cephiſodorum Ariſtoteli*, ὡς οὐ ποιήσαντι λόγου ἄξιον τὸ παροιμίας ἀθροῖσαι, id perperam a me ſic converſum eſſe intelligo, *quod Adagia colligere operae pretium non duxerit*; in quo imprudens praeeuntem ſecutus ſum Dalecampium. In eam ſententiam ποιησαμένῳ oportebat, non ποιήσαντι. Recte CASAUBONUS in Animadv. *quaſi operae pretium non fecerit, cum Proverbia collegit*; monuitque: »In Ariſtoteleo»rum librorum indice reperies apud Diogenem [V. 26.] »Παροιμίαι. ά. [i. e. *Paroemiarum liber unus.*] Praeterea ex »Graecorum Paroemiographorum & Scholiaſtarum ſcri» ptis conſtat liquido, eius argumenti librum ſub Ariſtotelis »nomine in ſtudioſorum manibus olim eſſe verſatum. « — Conf. Menag. ad Laërt. l. c. In Ariſtotelis libello igitur ieiunitatem aut neſcio quae alia in tractando illo argumento vitia reprehendit ille Iſocratis, aemuli Stagiritae, diſcipulus. *Dramatis Antiphanei titulus* in edd. Παροιμία ſcribebatur: ſed noſtri codices Παροιμίαι dedere, quod e ſuis etiam enotatum commendaverat Caſaubonus. Qui ſequuntur ANTIPHANIS *verſus*, ex eiuſdem Caſauboni praeſcripto correxi. Vulgatam ſcripturam, in qua nil variant libri, ſub contextu indicavi: ſed primus etiam verſus (de quo tacui in iſtis Notulis) vitiatus vulgo erat, in hunc modum:

Ἐγὼ γὰρ ἄν τι τῶν ὑμετέρων φάγοιμι.

AD CAP. LVII.

Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς. »Quod ait; *naſci fun»gos* γηγενεῖς, intellige, *ſponte*, & *nullâ culturâ*, ſed αὐ»τομάτους, ut loquitur Florentinus: [Geoponicorum Col»lectorem dicit. vide Fabric. Bibl. Graec. T. VI. p. 502 »ſq.] & Athenaeus quoque mox, [p. 62. a.] τὰ ὕδνα »γίνεται αὐτόματα ἀπὸ γῆς. Ridicula alioquin videatur »obſervatio; cum omnia quae terrâ naſcuntur, γηγενῆ »poſſint dici. Sed & artificio provenire fungos nemo ne»ſcit: ut, ex decocto fungorum in terram proiecto; aut, »ſi reſecto populo iuxta truncum aquam ſparſeris, in qua

» fermentum dissolveris: populeos istos vocant, de qui» bus in Geoponicis lib. XII. cap. ult. « CASAUB.

f Sequitur EPICHARMI *versus*, quem sicco pede transiit doctus Animadversor:

Οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε.

in quo equidem nec metri rationem, nec sententiam expedio. Denique persuadent omnia, ut oppido corruptum eum pronunciemus. Verba, uti iacent, hoc sonant: *Sicuti fungi sane intabescentes strangulabimini.* Atqui fungi *strangulant*, non *strangulantur*. Quid, quod ne graeca quidem videntur esse ista verba. Sane *αἱ μύκαι* (a sing. *ἡ μύκη*, vel *ἡ μύκα*) de *fungis*, nusquam alibi reperitur. Porro *ἀπεσκληκότες* quidem verbum graecum est: *ἐπεσκληκότες* vereor ne non sit graecum. Verbum *πνιξεῖσθε*, ut aliquem sensum extunderet Gallicus interpres, activa notione accepit: quam recte, ipse viderit. Dalecampius *veluti fungis strangulabimini* interpretatus est; nempe Hadr. Iunii emendationem secutus, qui in Adagio *Tamquam fungus suffocat* in hunc modum scripserat ista Epicharmi verba:

Οἱονεὶ μύκαις ἄρ' ἀπεσκληκότες
πνιξεῖσθε. —

Et in eamdem quidem sententiam corrigenda illa utique videntur: sed, ut numerus insit, vide ne sic fere fuerit versus constituendus:

Οἱονεὶ μύκαισιν ἄρ' ἀπεσκληκότες πνιξεῖσθε.

Sic fuerit legitimus trochaicus tetrameter brachycatalectus.

In NICANDRI *vers.* 3. *σύγκολλα* scribendum recte monuit Casaub. quod iam Dalech. viderat. Quos ego secutus, vocabulum illud non, ut iidem, de *glutinosa* fungorum natura accepi; sed (quod & res suadebat, & analogia usus que sermonis desiderabat) fungos cogitavi *adhaerentes*, veluti *adglutinatos*, eis arboribus, quas dixit poëta. *Glutinosus* graece *κολλώδης* sonat: *σύγκολλος*, est *conglutinatus*, *glutine coniunctus*; de quo vocab. confer notata ad p. 24. b. Salmasii rationem non probavi, qui in Homonymis Hyles Iatricae p. 203. *οἰδάλε', οὐ σύγκολλα*, legendum censuit, *minime compactos fungos* intelli-

a gens. In eiusdem NICANDRI versibus *de fungis ficus arboris*, *vers.* 2. *ἀσινάντεσσι* erat in ed. Ven. & Bas. unde H. Steph. in Indice Thesauri Gr. Ling. statuit rectum casum *ἀσίνας*, gen. *ἀσίναντος*, non modo inauditum graecis vocabulum, sed vereor ne contra analogiam formatum. Re-

cte *ἀειναέεσσι* edidit Casaub. & sic nostri habent codices; a a sing. *ἀειναὴς*, quod idem valet ac *ἀέναος*. In ed. 2. & 3. Cas. *ἀειναίεσσι* scriptum, casu-ne nescio, an consilio; certe praeter rationem: nam & ionicae dialecti genius, & praecedens syllaba *να* brevis, (vide Odyss. ν'. 109.) repetitam vocalem *ε* desiderabat. Dein *eodem vers.* *νοτίζεις* erat editum: ubi percommode *νοτίζοις* dedere nostri libri; & sic etiam Casaub. in Animadv. legebat, nullâ tamen msstorum factâ mentione. *Sequente versu* iidem nostri codices, pro *φύωνται*, quod perperam editum erat, recte *φύσονται* dedere. Iam, quod paulo post *conqueritur* EPITOMATOR, *se reliqua*, quae in Athenaei exemplo, quo ille usus est, hoc loco scripta erant, *legere non potuisse*: videri quidem id poterat pertinere ad nonnulla quae scripta fuissent post ista verba, *ἀπὸ ῥίζης προτάμοιο*. Sed, verum si quaeris, nihil ibi magnopere desideratur; certe in illis verbis commode finiebatur sententia: at superiori loco, ubi *lacunam* indicavi, haud dubie nonnulla desiderantur. Non confirmem equidem, ad *ἀκήριοι* necessario desiderari substantivum *μύκητες*; nam illud fortasse e superioribus versibus, quos non adposuerat Athenaeus, in ipso Nicandri poëmate intelligi poterat: sed cum his minime cohaerere ista, quae vulgo sequuntur (*ὧν σὺ μύκητα* &c.) in aprico est. Postquam de *ficuum fungis* dixisset poëta, haud dubie *alias quasdam* dein nominavit *arbores*, *ὧν σὺ μύκητα*, *quarum tu fungum*, inquit, *esculentum* tuto *praecides* comedesque. Versus, qui sequitur ista verba *ὧν σὺ μύκητα*, foede corruptus in hunc modum legebatur in editis:

Θρεπτικὰ μή τι χαμαιζήλης ἀπὸ ῥίζης προτάμοιο.

CASAUBONUS *in Animadv.* postquam *ex meliorum codicum fide* hanc commendavit scripturam:

Θρεπτὸν μή τι χαμηλὸν ἀπαὶ ῥίζης προτάμοιο:

sic pergit: »Eos solos fungos pronuntiat (poëta) innoxios, qui in aggesto fimo propius truncum nati sint: non »illos qui in extremis imisque radicibus.« — Mire utique, & paene ridicule! in quo a Dalechampio, cuius errores aliâs quavis occasione singulari cum severitate & tragico quodam supercilio exagitare ipse consuevit, decipi se passus est vir doctissimus. Atqui ille nonnisi corruptum graecum exemplum, quod sequeretur, habuerat ob oculos: Casaubonum vero emendatiores codices meliora docuerant. Cum huius codicibus consentiunt nostri, nisi quod

a non ἀπαὶ ῥίζης praeferunt, ſed ἀπὸ tenent, recte id quidem: & perſuaſum ego habeo, ne Caſauboni quidem codices παραὶ iſtud dediſſe, ſed ipſum ſuo ex ingenio depromſiſſe, pari ratione atque ab eodem alibi παραὶ pro παρὰ (I. 23. a.) praeter neceſſitatem invectum vidimus: θρεπτὸν apud poëtam idem valet ac proſaicum θρεπτικὸν, quod paulo poſt legitur p. 61. d. Quid vero in iſta connexione valeret dictio μή τι χαμηλὸν, minime obſcurum erat. Idem valere χαμηλὸς ac χαμαίζηλος, diſerte Heſychius adnotavit. Dicitur autem χαμαίζηλον non modo τὸ ταπεινὸν, *humile, quod proxime terram eſt*; ſed & τὸ εὐτελὲς, *vile, contemnendum*, ut idem Heſychius docet.

Qui deinde in alio NICANDRI *verſu* commemorantur ἀμανίται μύκητες: » eorum mentio fit [inquit H. STEPHA- » NUS in Indice Theſ.] apud Dioſcoridem, Oribaſium, » Paul. Aegineram, Nic. Myrepſum, non ſolum ὡς βρω- » σίμων & edulium, ſed etiam ὡς φθαρτικῶν & exitialium.« Hos Bodaeus ad Theophr. p. 28. ait eſſe, quos *ſuillos* Plinius vocat, XXII. 23, 47. At de his Plinius quidem non niſi triſtia refert. Eumdem Nicandri verſum ex Athenaeo his verbis citat Euſtathius ad Iliad. ό. p. 1020, 42. καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἑφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. Inde lectionem ἀφεύσαις adoptavi, quae analogiae convenientior mihi viſa erat: ſic enim & ἀφεψεῖν dicitur, *decoquere*; & ἀφαύειν, idem quod ἀφεύειν denotans; & alia ſimilia. In eodem verſu deeſt initio unus pes; quem defectum transverſa lineola indicavi. In prima quidem editione Caſauboniana poſt καί τε nonnihil ſpatii relictum eſt, quaſi ibi aliquid deſideraretur: at id caſu, non conſilio, factum puto; nec in Animadverſionibus eiuſdem Caſauboni, ubi repetitur ille verſus, tale quid obſervatur. Pro τε, poſt καὶ, ſuſpicatus eram κε fortaſſe oportuiſſe, quod idem ac ἂν valeret: ſed in tam brevi fragmento nil adtinet talibus coniecturis immorari.

b EURIPIDIS *Epigramma* in Analectis Brunckii habes T. II. p. 57. ubi vide quae adnotavit Iacobs Vol. I. P. I. p. 319. Vocem ἀγήραντος ignorant lexica: ſed γηρᾶναι pro γηρᾶσαι adnotavit Heſych. At ipſa illa nominis verbalis forma, quam praeferunt editi libri, vereor ne unius primi editoris ingenio debeatur. Ambo certe noſtri mſsti ἀγήρατον habent: quod teneri, ni fallor, poterat,

adeoque (cum nulla esset mutandi caussa) debebat. Habet enim verbale adiectivum ἀγήρατος penultimam longam, utpote a verbo in αω formatum, in quo vocalem α litera ρ praecedit: sic ἀόρατος, δυσπέρατος, ἐπέρατος, & id genus alia. *Vers.* 4. Pro μοιριδίῳ habent μοιραδίῳ iidem nostri codd. insolitâ formâ, &, ut puto, vitiosâ. Caeterum, quoties istud Epigramma perlegi, idem me sensisse fateor quod apertis verbis Musgravius declarat, (in Euripidis Fragm. p. 607.) *fatis infectum* dicens. Calamitatum ei similium, de qua hic agitur, meminit Plinius XXII. 23, 47.

In DIOCLIS verbis inepte, quasi metrica essent, Ἄγρι' c ἑψήματα editum erat. Plene, uti par erat, Ἄγρια habent mssti. Pro ἑψήματα, est ἑψατὰ II. 68. d. eâdem sententiâ. Pro ἀνδράφαξις, Brunck in ora sui exempli ἀνδράφαξυς scripsit. E nostris codicibus nil enotatum: ac sane utroque modo scriptum id nomen reperitur apud Theophr. lib. VII. c. 1 & sqq. tum apud Dioscorid. & alios.

AD CAP. LVIII.

ΣΙΑ. Qua occasione haec de *sio*, quae aquatilis planta est, medio sermoni de fungis instituto interseruerit Athenaeus, sciremus haud dubie, si integrum hac parte opus illius superesset. Suspicari licet, a fungis venenatis ansam cepisse Deipnosophistam alias plantas non minus nocivas commemorandi, quae cum innoxiis (qualia sion & apium) facile permutentur confundanturque. Σία, in *plurali* numero, dicere graece amant: sic mox σία γὰρ μετὰ σελίνου &c. & III. 74. b. τὸν σίκυον μετὰ σίων λαμβανόμενον. At hoc loco, cum sequatur *singularis* ἐοικὸς, necessario σίον in sing. debebat praecedere. Itaque aut ipsum Σία in Σίον fuerit mutandum, deleto puncto: aut, si titulum illum teneas, seorsim deinde repetendum nomen σίον, sive statim initio, Σίον Σπεύσιππος; sive paulo post, φησὶ σίον ἐν ὕδατι γίν. Mox pro ἐλείῳ non nisi operarum errore ἐλαίῳ erat in ed. 2. & 3. Cas. PTOLEMAEUS, qui mox commemoratur, is est cui *Physcon* cognomen fecere: de quo in Indice Auctorum dicetur. HOMERI *versus* legitur Odyss. ι'. 72. quo loco Eustathius (pag. 208, 39.) probat lectionem σίου, quam eamdem & multos e veteribus vulgatae scripturae ait praetulisse.

AD CAP. LIX.

Verum videtur *εὐστόμους*, quod pro *εὐστομάχους*, dant nostri libri; id sonat *ori gratos*. Sic Dioscorides IV. 83. (al. 81.) citatus a Bod. ad Theophr. p. 28. *ἡδεῖς* esse ait, sed *βλάπτειν δυσπεπτουμένους*. Quod ait
d Diphilus, *οἱ μετὰ τὸ ἑψηθῆναι καὶ τεθῆναι πησσόμενοι*, id Plinius XXII. 23, 47. vertit, *qui in coquendo duriores fiunt*; cuius rationem probavit Casaub. in Animadv. Salmasius vero (in Homonymis Hyles Iatricae pag. 206.) de *coagulatione* interpretatus est; nescio an rectius. *καὶ ὀξυμέλιτος νήρου, καὶ ὄξους.* Sic mssti cum ed. Ven. quod in nostro exemplo temere eodem modo repetitum est, cum *νηροῦ* (ultimâ circumflexâ) voluissem. *νηρὸν* autem pro *νεαρὸν*, *recens*, dixisse Graecos, satis vel ex eo ipso adparet, quod nimium fastidiosus Grammaticus Phrynichus (in Ecloga Nominum & Verb. Attic. p. 14.) improbans illud, ait: *Νηρὸν ὕδωρ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πρόσφατον, ἀκραιφνής.* (Sic sane apud Xenocratem in libello De Alimento ex Aquatilibus sect. 20. p. 57. ed. Franz. de conchyliorum quodam genere legitur, *καὶ ἂν παλαιοὶ ὦσιν, ἢ νηροί.* ubi quidem alii codices *νεαροὶ* praeferunt. Quo ex loco saltem intelligitur, non turbare nos debuisse subtilitatem, qua in definienda vocabuli illius notione usus est Ammonius Grammaticus p. 97.) Neque aliud quid suis in libris Natalis repererat, qui *mulsi recentis* vertit. At in ed. Cas. est *ὀξυμέλιτος νίτρου, καὶ ὄξους*, (sic) nullà distinctione inter *ὀξυμ.* & *νιτρ.* interposita: quasi *ὀξύμελι νίτρου* diceretur *mulsum nitratum*, aut *mulsum nitro paratum.* Et ante Casaubonum Dalecampius in versione, verbis paulo commodius distinctis, sic posuerat, *aceti mulsi, nitri, aceti*: quam in sententiam graece oportebat *καὶ ὀξυμέλιτος, νίτρου*, (vel potius *καὶ νίτρου*,) *καὶ ὄξους.* Quae scriptura utique insignem veri speciem habebat, cum praesertim ex NITPOY (cuius vocis accentus etiam in hodierna codicum scriptura superest) in NHPOY facillime aberrare vetus aliquis librarius potuerit. Sed quum, unde ducta esset emendatio, quove niteretur fundamento, me praeteriisset, mirarerque & Casaubonum in Animadv. & Dalecampium in Notis nullam eius mutationis rationem reddidisse, & scripturae illius, in quam cum editione principe consentiunt mssti, ne mentionem quidem fecisse; in

contextu reponendam hanc, illam in ora adnotandam cen- d fueram. Nunc, novis curis quae ad hunc locum ſpectant excutiens, non modo apud Plinium & Dioſcoridem (locis ſupra citatis) *in remediis adverſus fungorum venenum* video *nitrum* commemoratum, verum etiam apud ipſum Noſtrum in proxime ſequentibus eiuſdem Diphili (e quo haec adducta ſunt) verbis intelligo illud μετὰ ἁλῶν referri ad *ſalem* aut aliquod *ſalis genus* paulo ante commemoratum: quare ex ipſa illa orationis connexione admodum fiebat probabile, pro νήρου fuiſſe ν ί τ ρ ο υ vel καὶ ν ί τ ρ ο υ legendum; quod adeo repoſitum in contextu velim. Quod autem nec Caſaub. nec Dalech. corruptae veteris ſcripturae fecere mentionem, ea cauſſa eſt, quod iam in ed. Baſ. quâ ſolâ uterque illorum virorum uſus eſt, (quam ego initio oblitus eram h. l. inſpicere) eamdem ſcripturam, quae a Caſaub. repetita eſt, repererant; ſive ea caſu in illam editionem intraverat, ſive ex editoris ingenio erat illata. Itaque in brevi ſub contextu Notulâ, pro *editiones Caſaub. cum Dalech.* ſcribendum erat *ed. Baſ. & Caſ.* Sed *caſu* quidem magis, quam conſilio, in editionem Baſ. irrepſiſſe probatam illam ſcripturam, propemodum ſuſpicor; cum quod verba ὀξυμέλιτος & νίτρου non, uti par erat, commate ſaltem interpoſito diſtincta ſint; tum quod in exemplo Venetae editionis, quod prae oculis habeo, quo eodem uſus erat Baſileenſis editor Bedrotus, ſuaque manu omnia fere, quae in ſua dein editione paulo aliter quam in ed. Ven. ſcripta exhibuit, correxerat, nihil hoc loco correctum eſt.

Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ Φυτῶν Ἱστορίας &c. Totum iſtum e locum, multis difficultatibus preſſum, qui ex THEOPHRASTI *Hiſtoria Plantarum* hic citatur, nuſquam hodie in Philoſophi huius operibus legi, monuit poſt Dalecampium Bodaeus a Stapel ad Hiſt. Plant. lib. I. cap. 9. pag. 28. Quod ait, ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά ἐστι, καὶ ἐπίγεια: intellige, alia eſſe ὑπόγεια, ut tubera; alia ἐπίγεια, ut fungos. Ad verba illa, π έ ζ ι κ α ς ἅμα τοῖς μύκησι & quae ſequuntur, haec adnotavit CASAUBONUS: » *Pezicas* fungo» rum genere contineri ſcribit Plinius: ex Theophraſto » ſeparat noſter, καθάπερ οὓς καλοῦσί τινες π έ ζ ι α ς ἅμα » τοῖς μύκησι γινομένους: Ita ſcripſi, non πέζικας, etſi *pe*» *zicas* aut *pezitas* Plinii codices; ſed Athenaeo mox rectum » eſt πέζις. *Pezias* [voluerat puto *Pezies*] & *fungi* hoc diſ-

e » ferunt, auctore Theophrasto, quod, cum sint *ambo nul-*
» *lis radicibus*, *fungi* tamen *tenue quoddam radicum habent ru-*
» *dimentum: caule enim sunt prominulo, unde fibrillae & capil-*
» *lamenta pendent, quibus terrae cohaerent & alimentum capiunt.*
» Verba Theophrasti ita descripta sunt hodie in nostris
» [Epitomes Athenaei] codicibus: ἀῤῥιζοι γὰρ καὶ αὐτοὶ τυγ-
» χάνουσιν. ὁ δὲ μύκης ἔχει προσφύσεως ἀρχὴν, τὸν καυλὸν
» εἰς μῆκος, καὶ ἀποτείνουσιν ἀπ᾽ αὐτοῦ ῥιζίς. Deest aliquid
» omnino. Lego & suppleo, τὸν καυλὸν εὐμήκη, καὶ ἔχε-
» ται τοῖς ἀποτείνουσιν ἀπ᾽ αὐτοῦ ῥιζί. vel, τὸν καυλὸν ἐς
» μῆκος ἀποτείνοντα, καὶ τρέφεται τοῖς ἀπ᾽ αὐτοῦ ῥιζί.
» Proprie ῥῖπες sunt *vimina* & οἱ τῆς οἰσύας λύγοι: duriu-
» scule hic, si modo ita scripsit Theophrastus, pro *fibris*
» *radicalibus*; quas etiam λεπτὰς καὶ μικρὰς ῥίζας alibi ap-
» pellat. Harum congerie fiunt radices θυσανοειδεῖς & fim-
» briatae. Προσφύσεως ἀρχὴν vocat *inchoata & imperfecta*
» *adhaesionis organa*, quia caulis fungi radicem non habet,
» quae esset vera πρόσφυσις. At qui vocatur *caulis* in fun-
» go, *pediculus* potius videtur ac μίσχος: propterea Theo-
» phrastus, *caulem fungos habere*, modo negat, ut in primo
» Historiarum, [cap. 2.] οὔτε γὰρ ῥίζαν πάντ᾽ ἔχει, οὔτε
» καυλὸν, οὔτε ἀκρέμονα, οὔτε κλάδον, οὔτε φύλλον, οὔτε
» ἄνθος, οὔτε καρπὸν, οὔτ᾽ ἂν φλοιὸν, ἢ μήτραν, ἢ ἶνας, ἢ
» φλέβας· [οἷον μύκης, ὕδνον.] modo ait, ut libro eod.
» cap. 8. ὁ δὲ τοῦ κυπείρου καὶ βουτόμου καυλὸς ὁμαλότητά
» τινα ἔχει παρὰ τούτοις, ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ τοῦ μύκητος. «
Haec ille; quae fere eadem repetiit Bod. ad Theophr. p. 24. quibus pauca quae adiiciam habeo. πέζικας scripsi cum ed. Ven. & Bas. nostrisque msstis, e quibus quidem cod. *b.* πεζικὰς acute scriptum habet, in cod. *a.* vero super terminatione κας inter lineas ας scriptum. *Sunt & in fungorum genere* (ait Plinius IX. 3, 14.) *a Graecis dicti pezicae, qui sine radice aut pediculo nascuntur:* ubi Harduinus graecum nomen quasi *fungos sessiles* sonare ait, intelligitque de globosis illis fungis, quos *lupi crepitus* vulgo vocant. Ista si vera est scriptura, quam secutus sum, fuerit singularis πέζιξ: pro quo quidem paulo post apud Nostrum (eâdem hac pag. extr.) πέζις legitur, sive ibi πέζιξ oportuit, quemadmodum Salmasius legebat in Homonymis Hyles Iatricae p. 202 & sq. sive cum Brunckio nostro statuas, perinde & πέζις & πέζιξ dixisse veteres, quemadmodum v. gr. perinde & βρένθις & βρένθιξ scriptum

reperitur, Il. 69. b. coll. Hesychio in Βρένθιξ. Ex vocab. e πέζιξ sive πέζις corruptum est mendosum πύξος apud Theophrast. eo loco qui paulo inferius a Nostro citatur. Pro καὶ αὐτοὶ τυγχανουσι Bodaeus ad Theophr. p. 29. καὶ ἄκαυλοι legendum censuit. Libri nostri ab editis nec hic dissentiunt, nec in his quae sequuntur, quorum emendationem Casaubonus proposuit. Mendosum ῥίψι, cum certa emendandi ratio non suppeteret, tenui sicut editum inveni. Casauboni emendationem ῥιψὶ probavit Bodaeus p. 28. Quam repudians Salmasius l. c. (haud satis video quo pacto structuram concipiens verborum) sic corrigebat, ὁ δὲ μύκης ἔχει προσφύσεως ἀρχὴν τὸν καυλὸν εἰς μῆκος καὶ ἀποτείνουσαν [an τὸν καυλὸν εἰς μῆκος ἀποτείνοντα voluerat?] ἐπ' αὐτοῦ ἔρεψιν. Nempe ἔρεψιν (quasi *tectum* dicas) intelligebat *caput fungi*, quo pediculus eius tegitur.

Φησὶ δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας θαλάσσῃ, ὅταν πλείω ὕδατα γένηται, &c. Quae de *fungis petrefactis* h. l. commemorantur, (quae ad *madreporarum* quaedam genera pertinere equidem suspicatus eram) eisdem verbis apud Theophr. Hist. Plant. IV. 8. leguntur; & quidem ita eisdem, ut, quod ambo nostri codices habent ὕδατα πλείω, (non, uti editum est, πλείω ὕδατα) f id etiam ipsum eodem modo ibi legatur: sed illud naturae phaenomenon ibi *ad Erythraei maris oram*, non *ad Herculis columnas* ponitur, ut a Dalech. & Casaub. est monitum. conf. Plin. XIII. 25, 50. Nec vero idcirco aliena prorsus ab hoc loco erat *columnarum Herculis* mentio: nam apud eumdem Theophr. paulo ante (cap. 7. extr. ubi quidem & corrupta & defecta vulgo oratio esse videtur) pariter ἀπολιθούμενα nescio quae περὶ Ἡρακλέους στήλας commemorantur. (Et sicut ibi non περὶ τὰς Ἡρακλ. στηλ. sed nude περὶ Ἡρ. στ. *absque articulo* legitur, sic & hic apud Athen. uterque noster codex articulum ignorat.) Ea res errori locum dedit, ut Athenaeus hic (nisi librariorum aut Epitomatoris culpâ aliquid praetermissum est) *Herculis columnas* pro *Erythraeo mari* nominaverit.

In PHAENIAE sive PHANIAE verbis, ista τὰ μὲν φύσειν, quae ignorant nostri mssti, iam ante Casaubonum a Veneto editore (ex coniectura, puto) adiecta video, & in ed. Bas. repetita. Poterat autem ea praetermittere Athenaeus. Mox vero Τὰ δὲ οὐδὲ φύει ex coniecturâ scripsi:

f sin φύσιν aliquis tueatur, in quod consentiunt libri omnes, nihil impedio: & poterit sine magno incommodo verbum φησὶ e superioribus hic subintelligi. Pro vulgato τὴν ἀνθίνην duo remedia proposuit Casaubonus: primum, ut τὴν ἀνθήλην legeremus, i. e. *paniculam*, (vide H. Steph. Thes. I. 446. c. d.) quod paucis probatum iri existimo; speciosius erat alterum, τὴν ἀρχὴν, id est, *omnino*. Praetuli equidem emendationem a Salmasio in Homonym. Hyl. Iatr. p. 203. propositam, τὴν ἄνθην, quod idem valet ac τὴν ἄνθησιν vel τὸ ἄνθος. cf. Suid. in Ἄνθης, & Thomam Mag. in Αὔξην. Malueram τινὰ ἄνθην, sed in vulgato τὴν adquiescendum putavi. Mox κορυνήσεως recte ed. Cas. ex Eustath. ad Iliad. ο΄. p. 1020, 39. Sic vero & noster cod. *a*. in quo tamen κορυνώσεως inter lineas adnotatum. κορυνόσεως cod. *b*. Prorsus corrupte κορυφνώσεως ed. Ven. & Bas. Valet autem κορύνησις idem ac βλάστησις, notante Hesychio. ἕλιξ est *hedera helix*, de qua vide Bod. ad Theophr. p. 277. Eamdem ἄκαρπον esse, i. e. fructum plane nullum ferre, dixit Theophr. III. 18. πτέρις, ἣν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι. Nil mutant libri: & sic legebat etiam Eustath. l. c. qui idem nomen βλάχνον etiam ab Arriano in Bithynicis adnotatum ait. Pro eo autem habes apud Hesychium βλάβρον, βλάχρον & βλῆχρα.

Θεόφραστος ἐν Φυτικοῖς· Λειόφλοια, καθάπερ ὕδνον, μύκης, πέζις, γεράνειον. Rursus hic, ut paulo ante, e superiori quadam Theophrasti disputatione ad inferiorem aberravit, si ita scripsit, Athenaeus. Lib. I. c. 8. de differentia arborum quoad *corticem* (τὸν φλοιὸν) disseruerat philosophus: ibique λειόφλοια (i. e. *laevi cortice*) *esse* dixerat *malum & ficum arbores*. Cap. 9. differentiam plantarum quoad *radices* exponit, ubi (quemadmodum hodie quidem verba leguntur) sic scribit: πλὴν εἰ ὅλως ἔνια μὴ ἔχει (scil. ῥίζας·) καθάπερ ὕδνον, μύκης, πύξος, (πόξος in ed. Heins.) κράνιον. Quem locum cum haud dubie hic respexerit Athenaeus, ἄῤῥιζα si non scripsit, scribere certe debuit, ut post Casaubonum monuit Bodaeus pag. 27. Vulgatum λειόφλοια parum felici conatu defendere tentavit Salmas. in Homon. Hyl. Iatr. pag. 202. qui in Exercit. Plinian. p. 498. ἄφυλλα proposuerat, puto quod id propius quam ἄῤῥιζα ad vulgatam librorum scripturam accedere putaret. Dalecampius coniectaverat, apud Athenaeum fortasse sic legendum esse: *Theophrastus laevi cortice*

ωgi scripsit fungum & peziten ; scabro , tuber & ceraunion. In f πύξος, quod corrupte apud Theophr. legirur, latere id fungi genus quod πέζιξ vel πέζις apud Nostrum, apud Plinium *pezica* dicitur, a Casaub. aliisque monitum est, & paulo ante a nobis observarum. Etiam κράνιον in Theophrasti libris haud dubie corruptum est: pro quo γεράνειον ex Athenaeo, apud quem mox idem vocab. eodem modo repetitur, Casaubonus legendum censuit; a quo parum discessit Salmasius, γεράνιον legens, Exercit. Plin. p. 498. Esse autem γεράνειον (quam scripturam apud Athen. agnoscit etiam Eustath. ad Iliad. ο'. p. 1020, 40.) *tuberis* (ὕδνου) speciem quamdam, mox ipse Athenaeus declarare videtur; ubi de eodem vocabulo rursus dicendi erit locus.

AD CAP. LX.

Θεόφραστος· τὸ ὕδνον, ὃ καλοῦσί τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον. Latus dubitandi locus, si conferas cum his quae hodie apud Theophr. Hist. Plant. I. 10. sic leguntur: καὶ τὸ ὕδνον δὲ, ὃ καλοῦσί τινες ἄσχιον, καὶ τὸ οὔϊγγον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειόν ἐστιν, ὧ οὐδέν ἐστι ῥίζα. Quae autem mox ex eodem citantur verba, ἢ τῶν ἐγγειοτόκων &c. eorum prorsus nullum vestigium hodie in Theophrasti libris, quatenus quidem publicam lucem viderunt, comparet: qui quum infinitis locis adeo misere sint corrupti mutilatique, optandum etiam atque etiam est, ut, si qua etiamnum, de quo desperare nemo debet, latent in bibliothecarum umbris remedia, ea in lucem denique protrahantur, & omnino subtiliore quodam iudicio, quam a Bodaeo factum est, (cui quidem viro doctrina minime defuerat) castigata instaurataque summi Philosophi Opera ad Naturae cognitionem spectantia a Schneidero aliquo aut Corayo naturae & bonarum literarum studiosis hominibus in manus tradantur. CASAUBONUS, prolatis superioribus Theophrasti ex Hist. Plant. I. 10. verbis, haec subiecit: »Disputat eo loci philosophus de radicis naturâ: aitque, *si pro radice haberi debeat quidquid sub terra conditum latet, cum alia inter radices fore numeranda, - - tum in his etiam tuber quod* ἄσχιον *vocatur, & vingum, & si quid aliud simile his sub terram gignitur; quorum omnium nihil est radix.* [Nempe ὧν οὐδέν ἐστι legebat. Salmasius contra in Exercit. Plin. p. 499. legebat: ὃ οὐδέν ἐστιν ἢ ῥίζα,

a » *quod nihil nisi radix est.*] *Vingum Aegypti* non semel alibi » commemorat Theophrastus; *aschium* invenies nusquam: » & simul mirum est, vestigium nullum in hac periodo » apparere vocis *γεράνειον*, quam reperisse constat Deipno» sophistam in suo codice Theophrasti. « — Pro *γεράνιον* apud Athenaeum *κεραύνιον* legendum cum Dalech. censuerat Bodaeus p. 31 sq. nempe ex Plin. XIX. 3, 12. At ibi *geranium* veram esse scripturam, non *ceraunion*, cum ex Indice libri XIX Pliniani, tum ex Apuleii testimonio, qui sua e Plinio hausit, evicit Salmas. Exercit. pag. 498. & Harduin. in Emendd. ad Plin. lib. XIX. num. IV. Quominus apud Nostrum solicitari constans librorum scriptura debuit, quam eamdem & paulo ante libri omnes pariter agnoscunr, & ex hoc ipso loco Eustathius repetiit. Iam, quod ait *τὸ ὕδνον, ὃ καλοῦσί τινες γερ.* id ita accepit Eustath. quasi omne *ὕδνον* fuisset *γεράνιον* a nonnullis adpellatum: quod cum pugnare videatur cum superioribus, ubi *ὕδνον* & *γεράνειον* distinxerat Athenaeus, suspicatus est Salmas. pag. 499. legendum esse *τὸ ὕδνον καὶ ὃ καλ.* At potest etiam relativum ὃ apud Nostrum restrictive accipi, ut sit *illud genus tuberum, quod geranium nonnulli vocant:* cum quo non utique pugnat, quod paulo superius seorsim nominatum sit primo *tuber*, dein *geranium*. Quae sequuntur de *Misy & Iton*, quae apud Theophr. desiderari dixi, habet eadem Plinius XIX. 3, 12. Inde pro olim edito *μίσον*, *μίσυ* se correxisse ait Casaubonus, quod quidem & mssti ipsius agnoscebant, quibus nostri adsentiuntur. Iidem pariter *ἶτον* dedere, (ut est apud Plin.) pro mendoso *ἴστον*, quod editiones omnes occupaverat. Praeter rationem a Dalecampio huc tractum esse *oetum* Plinio memoratum XXI. 15, 52. & *οὔϊγγον* vel potius *οὔϊτον* Theophrasti I. 11. & alibi, docuere Casaub. & Salmas. Confer Hesych. in Οὔϊτόν. Quod ait *τὴν ὀσμὴν ἔχει κρεώδη*, non placuit *Palmerio*, qui *καρυώδη* legendum contendit, Exercit. lib. II. pag. 485. id est, *nucum* vel *iuglandum* habere *saporem*; quod & verum est (inquit) in tuberibus. Sed *carnosum* in tubere, cui *misy* nomen, *odorem saporemque* Plinius pariter adnotavit l. c. Non ferendum fore talem saporem, Palmerius ait. At morillis etiam, quas vocamus, haud ingratis sane palato, pariter carnosum esse odorem saporemque recte dici posse videtur.

Περὶ δὲ τούτων ἴδιόν τι λέγεται &c. Haec, & quae se-

quuntur, ad verbum propemodum in latinum ſermonem
convertit Plinius eodem loco, XIX. 3, 13. *De tuberibus*,
inquit, *haec traduntur peculiariter: cum fuerint imbres autum-
nales, ac tonitrua crebra* &c. ὅταν αἱ βρονταὶ, ὡς ταύτης b
αἰτιωτέρας οὔσης. »Obſerva numeri enallagen: niſi malis
»ſcribere, ὡς ταύτης τῆς αἰτίας αἰτιωτέρας οὔσης.« CA-
SAUB. De *tonitruum* vi ad gignenda tubera vulgatam fuiſ-
ſe veterum opinionem ex Iuvenal. V. 116 ſeqq. docuit
idem Caſaub. cf. Plutarch. Sympoſ. IV, 2. ἀλλ' ἐπέτειον
εἶναι. Intellige φυτὸν: ni malis ex pervulgata ellipſi pro-
nominis τὶ, aut nominis χρῆμα, interpretari. Poſt χώρα c
ὕπαμμος in editis libris ita legebatur, καὶ γὰρ αἰτίαι
τοιαῦται: quae verba, utpote abſurda, in verſione pror-
ſus praeteriit Dalech. Eadem vero & a Caſaub. ſine anim-
adverſione praetermiſſa eſſe mireris. Ex utroque noſtro-
rum codicum enotata eſt huiuſmodi ſcriptura, αἱ τι cum
neſcio quo literarum nexu literis τι ſuperne adpicto: un-
de nullo negotio intelligebatur, ſic oportuiſſe ut a nobis
eſt editum, καὶ γὰρ αἱ Τιάραι τοιαῦται, id eſt, *nam
Tiarae ſunt tales*, ſcil. χώρα ὕπαμμος. Quam eamdem
ſcripturam nunc etiam a ſagaciſſimo CORAY ex ingenii
coniectura commendatam video. E corruptis verbis ἐν
τῇ Ἀκαρνίδῃ, niſi ἔν τε τῇ (vel ἔν τε) Ἀκαρνανίδι aut
ſimile quid oportuit, nihil extrico. Ea ipſa verba apud
Plinium l. c. praetermiſſa ſunt, ubi tamen & Lampſacus
& Alopeconneſus & Elis commemorantur.

In MATRONIS *verſu* doricam ionicamque formam ἤνεικε
noſtri codices dedere. Iidem, in DIPHILI verbis, voca-
bulum φύσει ignorant. In illis, ἐν Ἑλλησπόντῳ, φησὶν,
οὔτε ὕδνον γίνεσθαι, οὔτε γλαυκίσκον, οὔτε θύμον, nil mu- d
tant libri: nam quod ex θύμον *thynnum* Natalis fecit, ni
id prorſus operarum erratum eſt, ex ingenio interpretis
fluxit. Miratus eſt igitur Caſaubonus *glauciſcum*, pilcem,
medium inter duas plantas, *tubera* & *thynnum* nominari:
cumque γλαὺξ apud rhizotomos herbae nomen ſit, (cf.
Heſych. in Γλαὺξ, & ibi Interpp. not. 22.) eo inclinabat,
ut ſuſpicaretur ab illa voce deductum fortaſſe nomen
γλαυκίσκος quod hic ponitur. Cuius ego quidem vel du-
bitationis vel ſuſpicionis nullam cauſſam vidi: *tubera*, &
glauciſci (piſces,) ſunt ex eduliis delicatioribus ac paulo
pretioſioribus: (vide de *glauciſco*, ne longius abeam, III.
102. b. & 103. d.) *thymus*, cepa vel allium agreſte, vul-

d gatissimus praeter mazam, nec is ingratus, tenuiorum Atheniensium cibus; unde de *amicis* & familiaribus inter tenuiores, *eodem thymo vesci*, proverbialiter dictum apud Aristophan. in Plut. 253. Quis deinde sit NAUSICLIDES, qui commemoratur, prorsus mihi incompertum; nisi Ναυσικράτην oportuisse suspicari licet. In huius dicto, quisquis fuerit, ubi ait μήτε ἔαρ, μήτε φίλους, quod pro φίλους *folia* posuit Natalis, quasi φύλλα legisset; idcirco »varia»re libros« ait CASAUBONUS, & »hanc lectionem sibi »perplacere« profitetur. In quorum neutro mihi probatur docti viri ratio: nam nec commendabile quidquam habitura illa lectio videtur, si vel maxime vetus aliquis codex exhiberet; & Natalis, sic reddens hunc locum, *unde neque ver, neque folia Nausiclidis desertum*, satis ostendit, primum, se nullum alium codicem h. l. nisi Venetam editionem ob oculos habuisse; tum vero, ipsum, quid vel legeret vel diceret, perinde nescivisse. Corruptam illam scripturam διὸ Ναυσικλείδους ἐρημίαν nullus codex mstus agnoscit: nostri recte cum eis quibus Casaub. usus est, sicut in φίλους consentiunt, ita & in id quod edidi, διὸ Ναυσικλείδην (vel Ναυσικλείδη, ut e suis citat Casaub.) εἰρηκέναι. Dicto vero illi, de quo quaerimus, vocabulo ἔαρ tropica quadam notione accepto, hanc fere vim inesse suspicatus sum: *non licere in illa regione vitam (in iuventute praesertim) laete degere; nec esse ibi amicos, quibuscum aut laute obsonari, aut saltem tenuem cepam laetus comedere possis.*

Ὑδνόφυλλον, *herbam quae supra tubera nascatur*, commemoravit etiam Hesych. h. v. An hodie rei herbariae peritis comperta talis sit herba, quae tuberum in terra latentium index sit, nescio.

AD CAP. LXI.

»In apparatu gustationis recensentur convivatori no»stro & URTICAE. Negabat tamen Galenus in II. DE Fa»cult. Alim. reperiri aliquem posse qui urticas velit esse »non cogente fame, & quidem maxima. Sed ingeniosa »nimirum gula est, & artifex parare sibi etiam ex aculea»tis mollem voluptatem. In superius allato coenae Me»telli albo [ex Macrob. Saturn. III. 13.] *urticae* non sunt »neglectae. Vulgo pauperes & frugi homines urticis ut

» caeteris herbis & oleribus vitam tolerabant. « Casaub. d At nobis noti sunt homines, qui elixis teneris urticae herbis, non tolerandae famis caussa, sed pro delicato cibo, vesci adsuevere. Videtur autem Athenaeo commemorandis hoc loco *urticis* occasionem dedisse *urticae marinae* mentio, paulo ante in Lyncei Samii verbis iniecta. De marina urtica, animali ex crustaceorum genere, ex professo infra agitur III. 89. extr. & seq. hic de *urtica herba*: quae, pariter atque illa, *κνίδη* vulgo Graecis vocabatur, Atticis ἀκαλήφη; ut notavit Moeris & alii quos ibi laudarunt Interpretes pag. 66 sq. Aristophanis verba *ex Phoenissis*, quae hic adferuntur, eadem repetuntur pag. 90. a. duabus quidem ibi vocibus initio aucta. ἔχε τὸ πρῶτον &c. Ibidemque ex Pherecratis *Transfugis* citantur haec verba, κᾆν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι. Utrumque vero fragmentum, & prius quidem aliquanto correctius, alterum multo etiam auctius, exhibet Suidas in Ἀκαλήφη, cum Aristophanis Scholiaste ad Equit. 420. quae ex Athenaei opere olim integro petita videntur; nec vero ex III. 90. a. (quoniam ea parte ipsi habemus integrum Athenaei opus) sed ex hac parte secundi libri, quam nimis decurtatam Epitomator exhibuit. Et fuerat hic locus etiam magis idoneus illis adponendis praedictorum auctorum verbis, quibus de *urtica herba*, non de marina urtica, agitur: quare illa sub contextu nostro adponenda duxi. Confer Brunckii Notas ad Aristophanis Fragm. pag. 168. Pro Ἀκαλήφη est Ἀκαλύφη in cod. *a*. quae scriptura (mendosa quidem ea, ut puto, coll. III. 90. a. b.) passim etiam alios occupavit libros; cuius exempla nonnulla habes apud Moeridis Interpp. p. 67. cf. quae ad Hes. voc. Ἀκαλῆφαι notavit doctus Editor. Herbae, cui ἴφυον nomen, rursus fit mentio II. 71. a. Vide de ea Bodaeum ad Theophr. p. 669. qui *lavendulam* esse censuit, Hesychii auctoritate.

AD CAP. LXII.

De Asparago *Gaetulico* vera videtur scriptura πη- e χῶν δώδεκα, quam ex *secundo libro Deipnosophistarum Athenaei* diserte citavit Stephanus Byzant. voce Γαιτοῦλοι: cum quo convenit, quod mox deinde aliorum asparagorum mensura pariter per πήχεις (*cubitos*) consentientibus libris indicatur. ποδῶν quidem ex h. l. repetiit Eu-

e ſtath. ad Il. μ'. pag. 857, 18. ſed is Epitome uſus eſt, in qua multa alterata & adulterata ſunt; Byzantinus vero, integro opere. Pro Γαιτουλία eſt Γετουλία in noſtris codd.

Κρατῖνος δὲ διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον ὀνομάζει. Eam formam Atticis propriam fuiſſe, adnotavit Suidas. Sed quum paulo poſt diſerte moneat Noſter, Antiphanem ἀσπάραγος ſcripſiſſe, ſatis indicat, ne apud Atticos quidem conſtantem fuiſſe illius formae uſum; quod & Galenus lib. II. de Aliment. Facult. c. 58. ſignificare videtur, cuius verba Bodaeus adpoſuit, ad Theophr. pag. 600. *Cratini* verba, quae reſpexit Athenaeus, conſervavit Phrynichus in Ἀσπάραγος, p. 40 ſq. quae quo pacto legenda ſint, & ad metri legem revocanda, docuit ibi Pauw pag. 43.

f In Ameipsiae verſu, σχῖνον Dalech. *lentiſcum* interpretatus eſt: mihi cum Salmaſ. in Homon. Hyl. Iatr. p. 8. de *ſcilla eduli* potius accipiendum h. l. id nomen viſum eſt; quod utrumque ſignificat. cf. p. 67. a. 68. b. & 71. a. ibique not.

ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος, λεγόμενος ἰδίως ὅρμενος. „*Braſſicae aſparagum* proprie κῦμα, quaſi κύημα, ait Ga„lenus, nominabant: Attici, ut Athenaeus obſervat, ὅρ„μενον: *διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, quod erumpat &* „*germinet.* Inde ἐξορμενίζειν, pro ἐξορμᾷν εἰς αὔξην." Casaub. In ὄρμενον & hic & paulo poſt conſentiunt Athenaei libri, & Euſtath. ad Iliad. μ'. pag. 857, 12 ſqq. ubi plura leguntur ad hunc locum ſpectantia; conf. eumdem ad Iliad. φ'. pag. 1302, 5 ſqq. Eamdemque ſcripturam *leni ſpiritu* tenent & alii auctores; alii vero ὅρμενος praetulerunt, nec tamen conſentientibus apud eoſdem libris. Vide quae ad Heſych. col. 784. not. 12. a docto Editore congeſta ſunt. Ad rem quod ſpectat, quae mihi obſcurata videtur ab his qui explicare eam voluerunt, Galenus loco citato perſpicue ſic ſcripſit: Καλοῦνται οὖν τῶν Ἑλλήνων σχεδὸν ἁπάντων τοὺς ἁπαλοὺς καυλοὺς, ὅταν αὐξάνωνται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβολὴν, ἀσπαράγους, - - τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐροῦμεν. - - - Πολλὰ μὲν οὖν τῶν λαχάνων τε καὶ ὅλως τῶν φυτῶν γεννᾷν πέφυκεν ἐκβλαστήματα τοιαῦτα, πάντα δὲ οὐκ ἐσθίουσιν αὐτὰ, καὶ διὰ τοῦτο περὶ τῶν συνηθεστέρων ὁ λόγος ἡμῖν ἔσται. Quibus verbis, ſi quid video, clare planeque dicitur, *aſparagos* a Graecis vocatos eſſe plantarum *caules*, *teneros* quidem eos adhuc, ſed *qui iam in altum adſurgerent ad ſemen fructumque ferendum.* In eamdem ſententiam, & aliquanto

etiam disertius, Pollux VI. 54. ait: *πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθη-* f
*κὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὅρμενον ὠνόμαζον· καὶ τὸ
ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι.* At ecce Bodaeus, ad-
positis eisdem Galeni verbis, prorsus contrarium inde col-
ligit: (ad Theophr. p. 600.) »Est ergo, inquit, *aspara-
»gus*, quod *primum in lucem prodit oleris germen*, priusquam
»in folia expliceiur, sive recentissimus turio.« In eamdem-
que sententiam Salmasius, in Homonymis Hyles Iatr. cap.
30. pag. 33. »Graeci *ἀσπάραγον* – – appellant brassicae
»cymam, & quemcunque teneriorem *cauliculum olerum pri-
»mitus e terra exeuntium.*« Quae qualia sint, dispiciant ar-
tis periti: ergo satis habere debui pugnantiam indicasse,
quae in his inesse videtur.

εὐεκκριτώτερος pro vulgato *εὐεκκριτικώτερος* scribendum
recte monuerat Casaub. Nam *εὐέκκριτος* in positivo dici-
tur, non *εὐεκκριτικός*. conf. II. 68. f. & 69. f. Quod de
brassicae asparago ex Diphilo adfertur, esse *ὄψεων βλαπτι-
κὸν*, eius contrarium de asparagis proprie sic dictis Pli-
nius refert, *oculis claritatem afferre* scribens, XX. 10, 42.
Addit tamen de eisdem ibidem : *Urinam cient utilissime, prae-
terquam vesicam exulcerant*: quae fere conveniunt cum his
quae de brassicae asparago mox rursus ex eodem Diphilo
Noster adfert: *ἔστι δὲ – – οὐρητικὸς, καὶ ἀδικεῖ νεφροὺς
καὶ κύστιν.* Quo minus video, cur suspicatus sit Casau-
bonus, *καὶ οὐκ ἀδικεῖ* fortasse scripsisse auctorem : nisi is
Dioscoridem & qui cum eo forsitan faciunt respexit; nam
apud Dioscoridem quidem lib. II. c. *τμ'*. scribitur, *βοηθεῖ
δυσουροῦσιν, ἰκτερικοῖς, νεφριτικοῖς.* Sed haec rursus Medi-
cis discutienda relinquo.

In Sophoclis *ῥήσει*, post *ἐπισχολάζεται* perperam
punctum positum in ed. Cas. quod ex ed. Bas. irrepsit. In
verbis nil mutant nostri libri; sed apud Eustath. ad Il. *μ'*.
pag. 857, 14. sic scribitur: *Σοφοκλῆς· κἀξαρμενίζειν
οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, τουτέστιν, οὐ σχολὴν ἡ βλά-
στη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην, κατὰ τὰ ἐξορμενί-
ζοντα φυτά.* Sic quidem habet Eustathii ed. Bas. qua utor:
nescio, an aliter Veneta, quae non est ad manus. Brunckius
quidem ex eiusdem Eustathii ed. Ven. p. 899. citans istum
locum in Lexico Sophocleo p. 62. *κἀξορμίζει, κοὐκ ἐπισχ.*
scripsit, quemadmodum est in Athenaei libris.

Antiphanis *versus*, legitimus foret trochaicus tetra- a
meter catalecticus, si *ρα* syllaba in *ἀσπάραγος* produci

a posset, quae brevis est cum aliàs, tum in Theopompi & Ameipsiae versibus supra adlatis; aut si ἀσπάραγγος esset scriptum, ut apud Polluc. I. 247. editum est, & olim ibidem VI. 54. editum erat: at istam quidem scripturam per geminum gamma a nullo Grammatico adnotatam video. Itaque fuerit ille versus, si modo caeteroquin integer, tetrameter iambicus brachycatalectus. ἠγλάιζεν valet ἔθαλλεν. Hesychius: Ἀγλαΐζει, θάλλει.

In his quae ex Aristophonte adferuntur, corrupta esse quae vulgo consentientibus quidem libris hic legebantur verba, πίτταν, ῥάμνον, σφάκελον, τύμπανον, nemo facile negaverit. Tractavit hunc locum Bodaeus ad Theophr. pag. 638. ubi pro πίτταν, quod *picem* significat, πίτυν corrigebat, *chamaepityn* herbam intelligens, quam interdum nomine illo designari ait. » Hoc » si minus placet, inquit, pro πίτυν scribe θύμβραν, vel » aliam quamdam culinariam plantam. « Mihi in ΠΙΤΥΝ latere ΓΗΤΙΟΝ videbatur, i. e. *allii* aut *cepae* quoddam genus, quod simul cum plerisque h. l. laudatis herbis nominatur IV. 170. b. ubi quidem γήτειον scribitur, quod perinde est; nam & alibi non minus recte γήτιον habes, v. gr. XIV. 662. e. ex optimarum membranarum scriptura, quam eamdem etiam IV. 170. b. paulo post superiorem locum, ipsum metrum flagitat. conf. infra II. 68. f. ibique not. Adde Poll. VI. 66. Pro ῥάμνον, ῥάφανον probavi ab eodem Bodaeo propositum. Mox σφάκελον tenens Dalecampius, *sphacelum* herbam *similem salviae* ait apud Theophrastum. Et legitur quidem apud hunc scriptorem vulgo σφάκελος lib. VI. cap. 1. & 2. pro *salvia*; unde & H. Steph. in Thes. III. 1165. a. habet: sed istam scripturam merito suspectam faciunt cum alia, tum hoc quod a nullo e veteribus Grammaticis adnotata illa acceptio huius vocabuli est; ut vix dubitandum sit ex librariorum temeritate σφάκελον pro σφάκον & apud Theophr. & h. l. apud Nostrum invectum esse. σφάκον quidem, ut γήτιον, cum eisdem caeteris, quae hic commemorantur, herbis nominatam videmus cum apud eumdem Nostrum IV. 170. b. tum apud Pollucem VI. 66. Quare hoc cum Bodaeo non probandum solum, sed & recipiendum putavi. Denique pro corrupto τύμπανον, πήγανον (i. e. *rutam*) oportuisse, iam ante Bodaeum Dalecampius viderat. Totum hunc locum prorsus intactum praetermisit Casaub.

AD CAP. LXIII.

Ἡσίοδος δὲ τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Hesiod. Ἐρ. 569. (ed. Br. 532.) Notum illud apud Ciceronem de Divin. II. 64.

Terrigenam, herbigradam, domi-portam, sanguine cassam.

Anaxilae versibus subieci Grotii versionem, ex Ex- b
cerpt. p. 860. Achaei verba, quae veluti prosaica scripta erant, in duos trochaicos versiculos distribui. Adposui in fine interrogandi signum: certe ἢ τοσοῦσδε *an tot* significat; non *vel quot*, ut reddidit Dalech. In ed. Ven. & Bas. prorsus corrupte αλτνη φερει scribitur, pro quo Dalech. *alunt nemora* posuit. Casaubonus vero Αἰτνη φέρει edens, msstorum vestigia se secutum ait, cum prius ex coniectura αλσn vel ἄλτη fecisset. Ac sane e nostris msstis nulla ab ista scriptura Αἴτνη discessio enotata est. At, *Aetnam* montem prae caeteris *magnam alere cochlearum copiam*, nec usquam alibi memoratum reperi, nec probabile mihi visum erat id dicere voluisse poëtam: nec temperare mihi potui, quin ἀτμὴ pro Αἴτνη ponerem. Est enim ἀτμὴ, non modo *fumus* aut *vapor calidus*, sed & *humidus quivis vapor*; ut pro *rore* etiam commode accipi possit, quem *exhalare* terram vulgo putant. Et *cochleas* adrosis quidem vesci plantis nemo ignorat: at simul tamen, quoniam humida praesertim tempestate, & in matutino rore, magnâ copiâ comparent, *humore atque rore ali*, quemadmodum cicadae, putabantur dicebanturque. Id ipsum quidem haud dubie significabat is, qui apud Philyllium *poëtam* paulo ante dicens inducebatur,

Οὐκ εἰμὶ τέττιξ, οὐδὲ κοχλίας, γύναι.

nempe, *non rore aut aqua vivo.* Sin vulgatam scripturam Αἴτνη tenendam iudicaverit aliquis; ne idcirco nimiae nos temeritatis incuset, verum meminerit, non prorsus eliminatam eam esse a nobis, sed simul cum hac, quae nobis praeferenda visa erat, oculis lectorum, si quis eam forte probaturus esset, subiectam. Et provocare fortasse aliquis eam tuiturus poterit ad Dioscorid. II. 9. ubi *Siculae terrestres cochleae* in optimarum numero commemorantur. Quod vero ait κοχλίαι κεράσται, peraptum (ad aspectum quidem animalis) epitheton, *cochleae cornutae:* a sing. ὁ κεράστης, quod de cervo proprie dicitur amplis cornibus instructo, ut docet Scholiastes Apollon. Rhod. ad Ar-

b gon. IV. 175. Verba ista Achaei citans Gesnerus de Aq. p. 250. Οὐ τοσούσδε, pro Ἦ τοσούσδε malebat.

γρίφου τάξιν ἔχειν. Intellige *πρόβλημα*, e praecedente verbo *προβάλλεται*.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων φησίν· Οἱ κοχλίαι φαίνονται κύοντες ἐν τῷ μετοπώρῳ, καὶ τοῦ ἔαρος· μόνοι τε οὗτοι τῶν ὀστρακοδέρμων συνδυαζόμενοι (perperam συνδιαζόμενοι mssti nostri) ὤφθησαν. Priora verba ducta sunt ex Arist. de Hist. Animal. V. 12. ubi ait κύοντες δὲ φαίνονται καὶ οἱ κοχλίαι πάντες ὁμοίως τὴν αὐτὴν ὥραν. nempe paulo ante dixerat, ἐν τῷ ἔαρι καὶ ἐν τῷ μετοπώρῳ. Posteriora verba leguntur hodie lib. III. De Generat. Animal. cap. XI. pag. 1112. c. edit. Duval. ubi sic: μόνον δὲ τῶν τοιούτων (nempe τῶν ὀστρακοδέρμων) συνδυαζόμενον ἑώραται τὸ τῶν κοχλιῶν γένος. Videtur iam olim Musurus, vir doctus, qui Venetam curavit Athenaei editionem, observasse, priora ista verba non ex *eorum Librorum* quinto, quos hodie περὶ Ζώων Μορίων (i. e. *De Partibus Animalium*) inscriptos habemus, sed ex quinto, ut dixi, *Historiae Animalium* (Ζώων Ἱστορίας, vel περὶ Ζώων Ἱστορίας) esse desumta; quare vocabulum Μορίων, quod post Ζώων adiectum habent mssti omnes (cum nostri, tum ii quibus Casaubonus usus est) obelo *delevit*: quod quidem non hoc uno loco, sed pluribus etiam aliis ab eodem factum reperi. Nam saepe etiam aliàs in Athenaei opere, consentientibus constanter msstis codicibus, citatur *Aristotelis liber Quintus* περὶ Ζώων Μορίων, ubi semper intelligendus est *Quintus ex eis libris* qui περὶ Ζώων Ἱστορίας in codicibus Aristotelis, qui hodie supersunt, inscribuntur: quibus in locis fere constanter vocabulum Μορίων, a Musuro deletum, in impressis Athenaei libris non comparet; ego vero, ignarus quaenam fuerit illius contusionis caussa, ex praescripto codicum manu exaratorum, & in his veterum nostrarum membranarum Veneto-Parisiensium, ubique restituendum putavi.

c Λέγονται δέ τινες τῶν κοχλιῶν καὶ σέσιλοι. Ἐπίχαρμος – – – Ἀπελλᾶς δὲ, Λακεδαιμονίους, φησὶ, σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν. » Alii Grammatici haec aliter tradunt. » Spartanis enim cochleas dici σεσήλους: simpliciter vero » cochleas appellari σεμέλους. Hesychius: Σέσηλοι, κοχλίαι, » Λάκωνες. Idem: Σέμελος, κοχλίας. « Casaub. Epicharmus Dorica usus est dialecto, quemadmodum & Lacedae-

monii: quare etiam Lacones eodem nomine, quo Epicharmus, adpellaverint cochleam. Ex Hesychio apud Athenaeum *σέσυλον* corrigendum censuit Bochart. in Hieroz. Part. II. lib. IV. cap. 30. Quod nil necesse est. *σέσιλος* (quemadmodum metrum poscit in Epicharmi iambo) penultimam longam habet, sicut *ἄργιλος*, *ὅμιλος*, & id genus alia. Legitur vero idem vocab. etiam apud Dioscorid. II. 9. ubi, Ὁ *ταῖς ἀκάνθαις*, inquit, *καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένος ἄγριος* (*κοχλίας*,) *ὃν τινες σέσιλον ἢ σεσέλιτα* [f. *σεσέλιδα*] *καλοῦσι.*

Ἀπολλόδωρος - - *τῶν κοχλιῶν φησί τινας καλεῖσθαι κωλυσιδείπνους.* Perspecte CASAUBONUS: » Viderit APOLLODORUS, quam sit verum, *cochleas quasdam fuisse κωλυσιδείπνους appellatas.* Ego existimo, contrarium esse verum; & *τοὺς κωλυσιδείπνους*, *qui serius ad condictam coenam ventitarent*, & moram facerent diligentioribus, quos » vocabant *τρεχεδείπνους*, conviviali ioco dictos esse *κοχλίας*, *quod cochleam vincerent tarditudine*, ut ille ait apud » Plautum. Plurima sunt hoc genus *συμποτικὰ ἀστεΐσματα* in scriptis veterum. Suspicio est, scripsisse *Apollodorum* in explicanda origine huius vocis, ortam videri a » *κόχλω*, verbo antiquo idem significante ac *γυρίζω*, *roto:* » aut ab *ἑλῶ*, *τὸ συστρέφω*, (hae sunt Grammaticorum ineptiae) *ἑλίαν* primo, deinde *κοχλίαν* dictum, [conf. » Etymolog. M. in Κοχλίδιον] *quod non recta procederent:* » *παρ' ὃ καὶ κοχλίας λέγεσθαι τοὺς κωλυσιδείπνους.* Haec » aut similia Apollodorus: quae lecta negligenter & properanter, neque intellecta ab eo videntur, qui haec ita scripsit, sive Athenaeus, sive eius Breviator. « — Vocabulo *τρεχέδειπνος* usus erat Noster, I. 4. a. & Plutarchus Sympos. VIII. 6. apud quem *τῷ τρεχεδείπνῳ* opponitur *ὁ κωλυσίδειπνος*, qui *quod tardius ad coenam venit*, *alios convivas*, dum ipsum exspectant, *a coena prohibet.* Ex eodem Plutarchi loco lux accedit illis Amphidis verbis apud Nostrum I. 8. c. Ἀσυμβόλου *γὰρ δεῖπνου ὅστις ὑστερεῖ* &c. quorum vim me non satis percipere supra professus eram. Narrat ibi Plutarchus, Polycharmum, Atheniensium demagogum, cum publice pro concione rationem vitae a se actae redderet, inter alia haec dixisse: *Numquam ego, vocatus ad coenam, postremus veni.* » Videtur enim » hoc (sic dein pergit Chaeronensis philosophus) admodum » esse populare: sicut contra, quos sero venientes prae-

d » ſtolari coguntur alii, eosq hi inſuaves & imperioſos iudi-
» cant, moleſteque ferunt. «

AD CAP. LXIV.

Βολβοί. De *Bulbis*, quos dixere veteres, vide Theophraſt. Hiſt. Plant. VII. 13. ibique Bodaeum. » Plurium » generum (ait LISTER ad Apicii lib. VII. c. 12.) fuerunt » *bulbi*: at privatim *eſculenti & cibarii* modernis prorſus » ignoti. Vide Io. Bauhinum. An Orchidum quaedam ſpe» cies? - - An radices Tuliparum? - - Bulbi craſſiorem pi» tuitam faciunt, ait Corn. Celſus. Igitur non poſſunt eſ» ſe ex acribus, vel ex ceparum aliquo genere raparumve. «

In EUBULI *verſ.* 1. Θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον, Caſaubonus *μέσως ἔχον* intelligens inter illa duo quae prius nominantur, pro κραυρότερον legendum κρυερώτερον cenſuit, ut contrarium τῷ Θερμότερον, quo exiſteret haec ſententia: » Inquirunt diligenter homines de» licati, quaenam ſit cuiuſque cibi natura: ecquis, ſi *fer*» *vens* comedatur, melius ſapiat: ecquis ſi *frigidus*: quem » rurſus *tepentem* praeſtet eſſe: atque hoc probe noſſe, id » vero putant iſti maius *quam Troiam cepiſſe*. « Iſtamque correctionem ſuo calculo probavit Ruhnken. ad Tim. p. 168. Quam ego non praeciſe quidem damnans, vulgatam tamen teneri fortaſſe poſſe exiſtimavi, ut *μέσως ἔχον* intelligeretur *medium tenens inter id quod parum & quod nimium eſt*. Sic κραυρὸν ſive pro *arido* accipias, ſive pro *friabili*, quod in cibis idem atque *tenerum* (germanice *mürb* dicunt, Graece aliâs ταχερὸν) valere putavi; haec prodibat ſententia: *Sit-ne cibus, qui adponitur, plus minus-ve calidus; aut plus minus-ve aridus*, (ſive *tener*;) *an media quadam ratione* (i. e. recte) *ſe habeat; id vero alii maioris rem momenti eſſe putant, quam Troiam cepiſſe*. Integrum *verſum* 2. expreſſum eſſe ex Euripidis Andromache [vſ. 369.] docuit Caſaub. *Verſ.* 3. καυλοὶ ſunt *ſilphii caules edules*: σίλφιον, *laſerpitium*, ſeu *ſuccus ipſe ſilphii*, qui *Cyraenaicus* dicitur. Inde παροψίδας (i. e. *obſonia* coll. IX. 367. c. d.) quae cum ſilphio parantur, ἱεροσύλους, *ſacrilega* obſonia, vocat; quia ſilphium frutex eſt generis *ferulacei*; (Theophraſt. Hiſt. Plant. VI. 3. Plin. XIX. 3, 15.) & πικρὰς, id eſt, *miſera*, *luctuoſa*; quod nimiae deliciae multorum
e morborum ſint cauſſae. *Verſ.* 8. κρέας ἀσβλοιχον dicit *car-*

nem germanam, *ſolidam*, γεννικὴν, ut ait vſ. ſeq. ſive, (ut e
Toup interpretatur, Cur. Noviſſ. in Suid. pag. 222.) *ſimplicem*, *nullo artis lenocinio corruptam*.

Ἀκροκώλια plerumque plurali numero dicta leguntur, (conf. III. 95. f.) *trunculi*, *membrorum extremitates*, *pedes elixi*. Nunc vſ. 9. ἀκροκώλιον γεννικὸν eſt *ſolida* & *capax patina plena ἀκροκωλίων*. Sed de his Casaubonum audiamus diſputantem: » Κῶλα dicuntur, in homine, *brachia* » *& pedes*; in brutis, *anteriores & poſteriores pedes*. Ἀκροκώλια, » in macellis & culinis, *extremi* ſunt *pedes mactatarum victi-* » *marum*. Quare Ariſtoteles [Problem. XXIII. 40.] & » Heraclides Tarentinus [apud Athen. 64. e. f.] ponunt » illa inter cibos μυξώδεις, habenteſque aliquid ὄλκιμον & » γλίσχρον. Poſſunt etiam ἀκροκωλίων appellatione intelli- » gi omnes undeunde praeciſae τοῦ ἱερείου partes extremae, » quibus veſcuntur; ut aures, roſtra, & ſimilia. - - [cf. » Foeſ. Oecon. Hipp. in Ἀκροκώλια.] Gaza apud Ariſtote- » lem primus vertit *trunculos*, Celſi imitatione. [Celſ. de » Medic. II. 20.] - - Deinde [pro γενικὸν, quod erat in » ed. Ven. & Baſ.] ſcripſimus nos vere γεννικὸν, *gene-* » *roſum*, id eſt, *grande*. Ariſtophanes, ὦ γεννικώτατον κρέας. » [Equit. 457.] Scholiaſtes exponit, κρέας ἰσχυρὸν, ὃ οὐ » κατεργάζεται πυρί: *firmae carnes & difficile coctiles*. Ma- » lim ad quantitatem referre, & *magnas carnes* intelligere. » Sic apud eumdem Comicum γενναῖαι μάζαι, ſunt *gran-* » *des mazae*. Euſtathius quoque ſic interpretatur: [ad » Iliad. ι'. pag. 414, 9.] γενναία σταφυλὴ, τάχα ἡ με- » γάλη· καθὰ καὶ γεννικὸν κρέας παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ ἁδρὸν » κόμμα. « *Eod.* vſ. 9. perperam δελφάκια editum erat, & vſ. 10. λιπαστὰ. Pro quo δελφάκι' ἀλίπαστα corrigendum eſſe ex msſtis monuit Caſaub. Et ſic noſtri quoque dedere libri.

In Alexidis *verſu* 2. plene ſcriptum edebatur ὠὰ, ἀκροκώλια: nec aliter msſti, in quibus frequenter neglecta eliſio. Rectius vero h. l. videbatur, ſi per apoſtrophum ſcriberetur: quare ὠὰ 'κροκώλια dedi, praeeunte Iacobs ad Analect. Vol. II. Part. I. p. 234. Fuiſſet autem fortaſſe etiam commodius ſic: ὦ', ἀκροκώλια. *Verſ.* 4. ἐρῶνθ' ἑταίρας erat editum: ubi commodiorem pu- f
tavi plenam ſcripturam ἐρῶντε ἑταίρας, quam msſti dedere. Perapte enim apud comicum ſecundus ſenarii pes anapaeſtus erit: ac nihil impedit quo minus tertius ſit da-

f ctylus. Sic fortasse non opus' fuerit emendatione, percommodâ illâ alioquin, quae ab eodem viro docto Iacobs l. c. proposita est,

ἐρῶν ἑταίρας, χἄτερα χρησιμώτερα.

Ξέναρχος ἐν Βουταλίωνι. Cum fabulae titulum, omissum ab Epitomatore, ignorarent vulgo mssti editique, adnotavit CASAUB. »Auctor est Suidas [in *Ξέναρχος*,] »XENARCHUM, *poëtam comicum*, laudatum esse *in Buta*»*lione ab Athenaeo libro secundo.* Videtur Suidas respexisse »eum Xenarchi locum, qui super bulbis laudatus est. Ita»que scribam *Ξέναρχος Βουταλίωνι.* « — Sane cum non alius Xenarchi locus in secundo Athenaei libro citetur, non dubitari debet hunc esse quem respexerit Suidas, integro utens Athenaei opere: inde fabulae titulum supplevi. Perperam vero in Küsteri editione Suidae l. c. *Βουκαλίων* legitur, quae scriptura (*Bucalion*) ibidem & in lat. versione & in Notis repetitur: & sic iam quoque in principe editione Mediol. & in ed. Bas. quae e Veneta expressa est, scriptum reperio. Recte vero Casaubonus *Βουταλίων* legebat: fuisse enim *Butalionem*, hominem oh stultitiam a Comicis traductum, diserte idem Suidas in *Βουταλίων* docet, cum Scholiaste Aristoph. ad Ran. 1022. Ac fuit etiam Antiphanis fabula, *Ἀγροῖκος ἢ Βουταλίων* inscripta, saepius laudata Nostro. Priora XENARCHI *verba* sic edita legebantur: *Φθίνει δόμος ἀστύτοισι δεσποτῶν κεχρημένος τύχαις:* quae eodem etiam modo citavit Eustath. ad Iliad. χ'. pag. 1390, 5. At quum paulo post sequatur *ἄστυτος οἶκος*, haud probabile erat, idem vocabulum paulo insolentius tam brevi intervallo bis positum a poëta fuisse: & priore quidem loco prorsus importune positum esse, metri ratio clamabat. Quare fidenter *ἀσυντάτοισι* recipere debui, quod & ambo nostri codices dabant, & e suis iam commendaverat Casaub. Valet autem idem *ἀσύντατος* ac *ἀσύντονος*, *remissus*, *languidus*, & hoc quidem loco idem ac *ἄστυτος*: intelligiturque *defectus τῆς συντονίας* vel *ἐντάσεως τοῦ νεύρου*. Eustathius l. c. *ἄστυτος* per *ἄγονος* & *ἄκαρπος* exponit. conf. supra ad I. 5. d. (pag. 68. harum Animadv.) & ad I. 18. c. Mox vero pro *τύχαις* suspicabar *ψυχαῖς*, quae vocabula persaepe inter se a librariis permutata sunt: nisi forte, per iocum, tragicum aliquem poëtam irridens, consulto istud vocabulum hic posuit comicus Xenarchus. Nam in totum hunc

locum valet, quod de posterioribns tantum versibus adnotavit CASAUBONUS, cum ait: »Trium postremorum versuum dictio prorsus aliena est ab humili Comicorum stylo. Non dubito, de industria poëtam tragica & ampullata dicendi genera usurpasse, ut suorum aequalium tragicum aut Dithyrambicum impetum irrideret: quod videmus ab Aristophane & saepissime fieri, & semper urbanissime.« Ante Πελοπ. in edd. vett. & msstis καὶ particula erat inserta; commode quidem ad sententiam, sed importune ad metrum. Quare recte eam eiecit Casaubon. *Vers.* 4 *sq.* Βυσαύχην θεᾶς Δηοῦς σύνοικος, γηγενὴς βολβός. θεᾷ Δηοῖ editum erat: θεᾶς Δηοῦς dedere nostri mssti, in quibus tamen mendose Δηοῦν, pro Δηοῦς. Δηὼ, Δηοῦς, ἡ Δημήτηρ, *Ceres*, *terra*. Βυσαύχην dicitur, qui *brevi* est *& obstipe collo*: ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, aut ὁ τὸν αὐχένα συνέχων, καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων, ut e veteribus Grammaticis docuit Eustath. ad Il. β p. 156, 45. Quod epitheton qua ratione *bulbo* tribuat hic poëta, utrum ob formam, an ob vim & effectum, non definiam equidem. Ex physiognomices artis ratione *insidiatorem* esse τὸν βυσαύχενα interpretatus erat Aristoteles, ut Pollux adnotavit II. 135. An eo adludens poëta, bulbum veluti *insidiosum* dixit? id quidem vix probabile. Dalech. vertit, *nec e profundo cervicem exserens*: eodemque fere modo sive Adamus sive Villebr. *enfant de la terre, ou il est enfoncé jusqu'au cou.* Mihi eo spectare ista adpellatio videbatur, quod proxime supra radicem folia statim in omnes partes excrescant, quorum e medio deinde demum caulis florem gerens fructumque laturus exsurgat: unde fit, ut, si folia cum caule pro *corpore* plantae habeas, radicem s. bulbum ipsum pro *capite*, inter caput corpusque nonnisi *brevissimum* veluti *collum* intersit. *Vers.* 8. Φλεβὸς τροπωτὴρ πουλύπους. Mire CASAUB. »*Polypum* (inquit) vocat φλεβὸς »τροπωτῆρα, quia *colorem mutat.*« Polypum in eorum ciborum numero posuisse veteres, qui & Venerem stimulant, & ad eius usum vires homini addant, nisi aliunde constaret, satis ex hoc ipso loco patebat, cum quo commode conferetur alius huic geminus, VIII. 356. f. Quare quam *venam* hic dicit poëta, ea est, quam γονίμην φλέβα Alcaeus Messenius dixit Epigr. VIII. T. I. Analect. Brunckii pag. 486. & nude item φλέβα Leonidas Tarentinus Epigr. XXVI. T. I. pag. 227. cum quo loco hunc nostrum

a contulit Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 86. τροπωτὴρ vulgo quidem *lorum* dicebatur, *quo ad ſcalmum adligabatur remus*; quem ſolum ſignificatum adnotarunt Grammatici: ſed a verbo τροπάω (i. q. τρέπω) deductum vocabulum, proprie & per ipſam ſuam formationem vel eum ſignificat, *qui vertit*, qui *in aliam formam mutat*; vel *qui in omnes partes vertit, agitat, exercet.* τροχήλατος κόρη, *filia agitatae rotae*, eſt patina fictilis; quod & Caſaub. monuit. conf. ad I. 28. c. (Animadv. p. 210.) Adde IV. 169. e. στερνοσώματον κύτος »eſt *patinae cavum*, »quod prae ſua magnitudine & pectus & corpus totum »vaſti polypi caperet.« CASAUB. Equidem τὸ στερνοσώματον non ad polypi pectus corpuſque referam, ſed ad ipſius *patinae amplam cavitatem* & quaſi *gremium*.

ARCHESTRATI *verſus* 2. cui in fine duo pedes deſunt, ſic editus legebatur, ταῖς δ' ἄλλαισι παροψίσι πάσαις. Quem ſic, uti e noſtrorum codicum praeſcripto ſecimus, refingi iuſſit Caſaub. in Animadv.

AD CAP. LXV.

Quinque verba, πολύτροφα εἶναι ἀλλὰ διὰ τὸ, cum omiſſa eſſent in editis, ſupplevi ex msstis. De eiſdem inſerendis monuerat etiam Caſaub. Deinde vero non cum editis καὶ τὰς αὐτὰς habent noſtri mssti, ſed τὰς πρώτας φύσεις αὐτὰς τὰς δυν. abſque καὶ & abſque commate:
b quod mendoſum iudicavi. Quod mox in Proverbio dicitur, εἰ μὴ νεῦρ' ἔχῃς, eo reſpexerat Philoxenus, cum ſupra (I. 5. d.) νεύρων ἐπιήρανος diceret. Idem proverbium in animo habuit Martialis, cum ſcriberet Xenion 34. lib. XIII. Cum his, quae mox de *bulborum varia bonitate* Diphilus ait, contendit Salmaſius (in Homon. Hyles Iatr. p. 197. b. A.) ea quae de eodem argumento Dioſcorides habet, quae cum his pugnare videntur. Pro σκυλλώδεις, quod erat editum, σκιλλώδεις ſcribendum monuerat iam Caſaub. Sic vero & noſtri dedere mssti. Quod autem ſubiecit idem CASAUB. »*Bulborum* & *ſquillae* ſimi»lem in multis naturam eſſe, ſciunt naturae rerum con»ſcii:« id quidem ab hoc loco alienum erat. Nam σκιλλώδεις multi cibi dicuntur, qui nihil cum *ſquilla* commune habent, niſi *acriorem* quemdam *mordacioremque ſaporem.* conf. III. 87. c. IV. 121. a. In eodem vocabulo erravit

Dioſcoridis interpres, II. 161. ubi *σκιλλώδης*, pariter de b
bulbo quodam eduli dictum, *ad ſcillae figuram propius accedens* vertit: qualibus exemplis diſcant Medici, quam egregie non modo ludant operam, ſed & ſeſe & alios ſaepe miros in errores ſint inducturi, ſi veterum Artis ſuae Magiſtrorum ſcita atque praecepta e latinis Graecorum librorum verſionibus percipi poſſe confidant. Caeterum non ſum neſcius, ipſam etiam ſcillam in bulborum numero relatam a Plinio XIX. 5, 30.

AD CAP. LXVI.

Continuantur Diphili Medici verba, uſque *καὶ εὐέκκριτοι*. Quod ait *παχύ τι*, idem valet ac *πολύ τι*. cf. I. 33. c
b. *καί γε* idem valet ac *καί τοι*, *quamquam*. Iſtud *καί γε ἱκανῶς εἰσι* referendum putavi ad praecedens *εὐστόμαχοι*: quaſi dixiſſet, *καί τοι ἱκανῶς εὐστόμαχοί εἰσι, καὶ εὐέκκριτοι.*

Μάτρων ἐν Παρῳδίαις. Sic hoc loco, pro olim edito *Παρῳδαῖς*, commode dedit uterque noſter codex. cf. ad p. 73. e. *Σόγκους* agnoſcunt h. l. mssti & editiones omnes, poſtremâ Caſaubonianâ exceptâ, in qua *Σόγχους*; quod probum quidem per ſe, (ſic quidem libri omnes p. 60. d. ex Antiphane) ſed nil opus erat hîc invitis libris obtrudere. Praelatum tamen *Σόγχους* video a Brunckio in Analect. T. II. pag. 249. ubi hi Matronis verſus exhibentur. Lepide vero *ſonchum*, ſpinis hiſpidam plantam, feſtivus Homeri imitator *καρηκομοῶντα ἀκάνθαις* vocavit, quemadmodum alibi echinum marinum, IV. 135. a. Quod deinde *bulbinas*, *Iovis Olympii cantores* adpellat, eum honorem tribuere iocoſus poëta amat cibis flatulentis, qui ventris crepitus ſolent excitare: ſic quidem rurſus de ſquillis cancellis, IV. 136. a. *Verſ.* 5. pro *ἰδεῖν*, quod vulgatum erat, *ἰδέειν* ſcripſi, metro poſcente, quod iam praeiverat Brunck l. c.

AD CAP. LXVII.

Θεόφραστος δὲ ἐν ζʹ. Φυτῶν. Forſan *Φυτῶν Ἱστορίας*, d
ut paſſim alibi, v. gr. II. 66. e. Locus eſt in Hiſt. Plant. VII. 13. Eademque fere Plinius habet, XIX. 5, 30. Quae mox de *bulbo eriophoro* adferuntur, eodem loco habet

Theophraſtus; Plinius vero XIX. 2, 10. ubi *πόδεια* *impilia* interpretatur.

e PHILEMONIS *verſus* praetermiſſi ſunt a Clerico in Philemonis Fragmentis; non alia de cauſſa, niſi quod in Auctorum ab Athenaeo citatorum Indice locum hunc adnotare oblitus erat Dalecampius; qui Index deinde, ſicut eum Dalech. ediderat, ſecundae & tertiae editioni Caſaubonianae praefixus eſt, nonniſi paginarum numeris ad has editiones adaptatis. *Verſ.* 2. *εὐδοκιμεῖ* in ed. Ven. nullo accentu erat notatum: Baſileenſis editor penacutum fecit, ut eſſet imperfectum praeteritum, quod tenuit Caſ. Equidem in praeſente tempore efferendum putavi. *Verſ.* 3. In *κρόμυον*, ſimplici literâ *μ*, conſentiunt hîc, quod ſciam, mssti editique: ac ferri id poſſet, ſi per metri rationem neceſſe eſſet. Sed quum ad metrum iſto loco indifferens ſit, *κρόμμυον* malim, quae eſt legitima huius vocabuli ſcriptura. Sic etiam p. 68. e. mssti dedere, ubi pariter ac hîc *κρόμυον* editum erat. *Verſ.* 3. Pro *ἐφ' αὐτου ἐστι πονηρὸς*, Brunck in ora ſui libri notavit *ἐφ' αὐτοῦ 'στιν πον*. Quam mutationem & ignorant noſtri libri, nec admodum neceſſariam iudicavi.

Percommode vero deinde *τῶν συμποσίων* habent edd. ſive id ſuo in cod. invenerat primus editor, ſive ex coniect. correxit. Mendoſum quidem haud dubie eſt *τοῦ σίου*, quod pro iſto habent noſtri codices. Cum in interpretando verbo *περιγράφειν* hallucinatus eſſet interpres, monuit h. l. CASAUB. » *Τῶν συμποσίων περιγράφων τοὺς* » *βολβοὺς*, verte, *e conviviis bulbos circumſcribens*: & *περι-* » *γράφειν δεῖ τὴν πολλὴν βρῶσιν*, *circumſcribere oportet co-* » *piam ciborum*. Fori Attici verbum eſt *περιγράφειν*, pro » *adimere*, *auferre*. Creditores cum nomina ſua extorquere » non poterant, in corpora ſaeviebant. Prima poena erat, » ademtio libertatis eundi quo vellent. Locum enim *cir-* » *cumſcribebant*, unde illis fas non erat exire ante redditam » pecuniam. Heſychius: *Περίγραφον· οἱ δανείζοντες τοῖς μὴ* » *ἀποδιδοῦσι τὸ ἀργύριον περιέγραφον, καὶ οὐχ ὑπερέβαινον* » *ἕως * λύτουν*. Lego, *περιέγραφον τόπον, καὶ οὐχ ὑπερέ-* » *βαινον ἕως τοῦ λῦσαι*. Inde igitur *περιγράφειν ἀπό τινος* » dici coepit, pro, *veluti lineâ circumſcriptâ arcere ab aliquo*. « — Eamdem in ſententiam eſt apud Epictet. in Enchirid. 33, 7. *τὸ πρὸς τρυφὴν ἅπαν περίγραφε*.

AD CAP. LXVIII.

Teleclidis unus *versus* est anapaesticus tetrameter catalecticus in syllabam, quem Aristophanium vocant. Hunc ob spatii angustias, in duo hemistichia distribuere consultum duxi. In eo *εἰς τὴν φάρυγγ'* editum erat: ubi *τὴν* articulum foem. tenet noster cod. *b.* sed masculinum *τὸν* habet *a.* quod perinde est: nam perinde ἡ & ὁ φάρυγξ recte dicitur. At quum duobus aliis apud Nostrum locis, ubi idem versus citatur, (VI. 268. c. & XIV. 644. f.) *τὸν* habeant communi consensu editi scriptique libri, hic quoque *τὸν* receptum malim. Pro *φάρυγγ'*, quod habet Veneta editio, perperam est *φάριγγ'* in ed. Bas. quod inde etiam in ed. Cas. propagatum. Et *φάρυγγ'* quidem & hic & duobus reliquis locis tenent (quod sciam) mssti libri: at id quum repugnaret metro, haud dubie in *φάρυγ'* fuit mutandum, in quo nobis praeivit Pierson ad Moer. pag. 85. Est autem poëtis maxime frequentata illa nominis forma per simpl. *γ* in obliquis casibus. cf. Od. *ι*. 373. & ibi Interpp. In *ὀπταὶ* & hic & VI. 268. c. consentiunt libri: pro quo quum XIV. 644. f. *αὐτόμαται* adversante quidem metro, & alioquin etiam corrupte (nam *αὐτόματοι* saltem oportebat) legeretur, ubique fortasse *Αὐταὶ δὲ κιχλ.* legendum suspicatus erat Piers. l. c. *Συρακούσιοι.* At non modo *Syracusii*, sed omnino Dores, ut docet Eustath. ad Od. *χ'*. 795. 38. In Epicharmi *versu*, *ἐλαιοφιλοφάγους* cum msstis nostris dedit Eustath. l. c. e quo eam scripturam etiam Casaubonus commendaverat, adiecta hac observatione: » Amant enim *turdi*, *olivis*, » non *foliis olivarum*, *vesci*. Integra saepe oliveta sic tur- » dorum greges populantur, ut inter agrorum calamitates » non postrema ista censeatur. «

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Vide Aristoph. Nub. vs. 339. & quae ibi a Brunckio notata sunt. *Τρία δὲ εἶναι γένη κιχλῶν Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ.* Vide Arist. Histor. Animal. IX. 20. Ibi pro *ἰλλάδα*, quod paulo post habent apud Athenaeum libri omnes, *ἰλιάδα* scribitur. Et » iam olim (ut adnotavit Casaub.) » philosophi locus ille ancipitis » lectionis fuit: nam *ἰλιὰς* tuetur Hesychius: *ἰλλὰς* Eusta- » thius. « Videtur autem mendoso iam tum Aristotelis codice usus esse Hesychius, vera autem scriptura ab Athe-

a naeo conservata: certe nomen ἰλλὰς, quod ex Nostro cum reliquis Aristotelis verbis hic adlatis repetiit Eustath. ad Iliad. ν'. p. 923, 33. illi *turdorum* generi, quod συγγελαστικὸν esse monet Aristoteles, & sicuti hirundines ἀγελαῖον (coll. eodem Aristot. Hist. Anim. VI. 1.) nidificari ait, ab ipsa illa avis natura inditum videtur, ab εἰλεῖν, vel ἴλλειν, quod συνάγειν & συστρέφειν significat, ut idem Eustath. ibid. docet. Conf. Hesych. in Ἰλλάδας & Ἴλλαι, quae vocabula per ἀγέλας exponit idem ipse Grammaticus. Quod vero doctissimus Gesner de Avib. p. 690. ait, Athenaeum etiam ἰλιάδα habere, id non nisi ad Basileensem spectat editionem, ubi ex vulgaris Aristotelis libris, consilio non optimo, scriptura ista in Athenaeum illata est.

Ἐπικιχλίδες: » *Carmen cantatum* ἐπὶ κίχλαις, *pro turdis*, » vel *proposita turdorum mercede*. ἐπὶ sic accipiendum, ut in » pactis conventis. De hoc poëmate vide lib. XIV. [pag. » 639. a.] Meminit etiam Herodotus [in vita Homeri.] « CASAUB. — Vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. p. 279.

AD CAP. LXIX.

b ΣΥΚΑΛΙΔΕΣ. FICEDULAE. De hac avicula, sive de variis avicularum generibus, quae isto nomine comprehenduntur, praeter Gesnerum de Avib. p. 339-341. consulenda quae, qua solet cum doctrina, tum iudicio, collegit Camus ad Aristot. Hist. Anim. p. 117 sqq. Nos hic, pro nostro instituto, quae a CASAUBONO adnotata sunt, adponemus: » De *Ficedulis*, inquit, quae ex Alexandro Myn- » dio narrantur, diversa sunt omnia a Philosophi placitis. » Alexander *ficedulas* speciem facit *aegithallorum* sive *pa- » rorum*: Aristoteli [Hist. Anim. VIII. 3.] & *aegithalli* & » *ficedulae* species distinctae sunt avium, quae vermibus » vescuntur. Myndius *duo genera parorum* statuit: Stagirita » philosophus [ibid.] tria diserte ponit. Iam in nomini- » bus ipsis nihil simile. ἐλαιοῦ nusquam in Aristotele men- » tio: nam ἐλεὸς, de quo libro VIII. Historiarum, [cap. » 3.] inter aves nocturnas: & ἐλέα, [al. ἐλέα,] cuius » extat historia lib. IX. cap. 21. [immo cap. 16.] alius » est generis avis. πιρίας incognitum philosopho nomen, » ut & πυῤῥίας, quod docti substituunt pro πιρίας. Ari- » stoteli tamen [VIII. 3.] πυῤῥούλας cum *ficedula* & *me- » lancorypho* inter aves σκωληκοφάγους recensetur. In Alex-

» andri verbis observamus haec: ὑφ' ὧν μὲν ἐλαιὸς κα- b
» λεῖται, ὑπὸ δέ τινων πιρίας· συκαλὶς δ' ὅταν ἀκμάζῃ τὰ » σῦκα. Si haec vera lectio, eadem avis pro diversis anni » temporibus diversa nomina habebit, neque *ficedulis* suum » illud nomen perennabit, sed paucorum tantum erit men- » sium in anno. Hoc mihi videtur absurdum: propterea » suspectam habeo librorum fidem, & deesse verba aliquot » reor, ita, nisi fallor, explenda: συκαλὶς, ὅτι ἁλίσκεται » ὅταν ἀκμάζῃ τὰ σῦκα.« — Haec ille. In Alexandri Myndii verbis αἰγιθαλλῶν erat editum; αἰγιθηλῶν habent nostri codices, scriptâ vocali α super η. Inde alteram λ delevi. Scriptura ista per η, quam contextus habet, fecit ut de *caprimulgo* cogitarem: at is longe diversa avis est, & graece non αἰγιθηλὸς, sed αἰγοθήλας vocatur, de quo Arist. Hist. Anim. IX. 30. & Aelian. de Nat. Anim. III. 39. & XVI. 22. conf. Becmann. ad Antigoni Carystii Histor. Mirab. p. 90. Quare in latina nostra versione *deleta* illa verba, *sive caprimulgis*, velim. Apud Aristot. promiscue, aliâs acute αἰγιθαλὸς scribitur, aliâs αἰγίθαλος antepenacute: quo nomine *parum* aviculam designari, quam *mesangiam* vulgo vocamus, consentiunt omnes. Vocabulum ἐλαιὸς unde acceperit primus Athenaei editor, nescio: codices nostri, ut sub contextu adnotavi, ἔλαιον habent, haud dubie mendosum nomen. Salmasius Exercit. Plin. p. 168. ἐλαιὰς legendum censuit, eamdem aviculam intelligens, quae ἐλέα apud Arist. IX. 16. & ἐλεᾶς apud Aristoph. in Avib. 303. ubi conf. Schol. Pro πιρίας (vel πιρία, quod habent nostri libri) πυριὰς vel πυρίας aut πυῤῥίας emendabant Wotton, Dalech. & Salmas. l. c. Caute Gesner pag. 340. » Vide, ait, num σπιζίας legi possit. » Est enim *spizites* aegithali species Aristoteli, [VIII. 3.] a » magnitudine fringillae dicta; ut accipiter *spizias* eidem, » qui fringillas venatur.« Casauboni supplemento in verbis seqq. nil esse opus, monuit Salmas. l. c. Nec mirari adeo duplex nomen, diversis anni temporibus eidem animanti inditum, debuerat vir doctus; cuius usus hodieque in nonnullis animalibus exempla habemus. De duplici autem illa *ficedulae* adpellatione monuit etiam Plinius X. 29, 44. quae e communi opinione nata erat, (quam ipse etiam Aristoteles professus est, IX. 49.) qua formam suam mutare ficedulam sibi persuaserant; cum, verum si quaeris, aliud avium genus sit, quod pro eodem mutatâ for-

b mâ habuere veteres, ut bene monuit Harduin. ad Plin. l. c. T. I. pag. 561.

Epicharmi *verba* repetiit Eustath. ad Iliad. ρ'. p. 1148, 41 sq. intermixtis etiam similibus nonnullis eiusdem poëtae verbis, quae infra lib. VII. pag. 286. b. c. leguntur: quo ex altero Athenaei loco colligi poterat, e fabula Epicharmi, cui *Hebes Nuptiae* titulus erat, desumta haec verba. Verbum ἦν, quod in his legitur, tertia pers. plur. pro ἦσαν est, ex dorica dialecto, ut monuit Maittaire de Dialect. p. 207. quem morem & passim Iones secuti sunt, ut ex Hesiodo adnotavit Eustath. l. c. & ex Herodoto
c Valckenarius ad Herodot. V. 12. Paulo post, ὀνομάζοιντ' ἂν ex coniect. edidi, oblitus sub contextu adnotare, ὀνομάζοιτ' ἂν vulgo legi consentientibus libris: quem si quis probet subitum a plurali numero ad singularem transitum, non deerunt illi quidem exempla, quibus suam tueatur sententiam. Possit vero etiam haud improbabiliter suspicari aliquis, esse fortasse ex perperam accepto scripturae compendio ὀνομάζοιτ' editum scriptumque pro ὀνομάζοι τις. In fine huius cap. διὰ δυεῖν dedere nostri codices; διὰ λλ δυοῖν edd.

AD CAP. LXX.

Vulgo sic edebatur, consentientibus msstis: ΣΠΙΝΟΙ. Εὔβουλος· Ἀμφιδρομίων &c. Ubi Casaub. »Pro Εὔβουλος scribendum fortasse Ἔφιππος, ut lib. IX.« Scilicet IX. 370. d. iidem qui hic adferuntur versus, duobus aliis etiam vel tribus initio aucti, diserte ex Ephippi *Geryone* citantur; quae fabula eiusdem Ephippi & alibi passim laudata reperitur. Quare non dubitavi versibus istis & poëtae huius & fabulae nomen praeponere. Nec vero idcirco abiiciendum Eubuli nomen, quod dabant libri, putavi: suspicatus scilicet, intercidisse testimonium, quod ex Eubulo hoc loco Athenaeus adposuisset. Nunc, oculos forte in ea quae paulo post sequuntur coniiciens, animadverto, non adpositum fuisse hoc ipso loco ab Athenaeo Eubuli testimonium, & ab Epitomatore aut a librariis omissum; sed tale quid h. l. dixisse Athenaeum, *diminutivo vocabulo σπινίον usum esse Eubulum loco paulo post adferendo.* Sic enim & aliâs subinde factum a Deipnosophista videmus; v. gr. III. 95. a. coll. p. 107. a. b. Eo etiam respicit de-

inde δὴ particula, cum ait, (infra, lit. e.) καὶ δὴ καὶ παρ' Εὐβούλῳ. De festo die, quem Ἀμφιδρόμια dixerunt Graeci, quo die nomina imponebant nuper natis infantibus, consulendus Hesychius, & quos ibi auctores laudarunt Interpretes, instarque omnium Meurs. in Graecia Feriata, hac voce. *Vers. penult.* πιλοῦν legas, a πιλόω, d
an ex p. 370. d. πιλεῖν, a πιλέω, nihil interest. Utrumque *cogere*, *constipare*, proprie denotat: hic autem fortasse non tam *congerere* verti debuit, (ut feci cum Dalecampio,) quam *ingerere*; ut ἐπιστρεφῶς πιλεῦν πλεκτάνας sit *gnaviter implere ventrem polyporum cirris.* Videntur autem, qui polypis vescebantur, *cirros* praesertim in deliciis habuisse. cf. I. 5. d. Casaubono etiam (quod nunc demum animadverto) placuit πιλοῦν hic pro *edere* accipi: »Nam »*mandendo*, inquit, *cogitur*; neque inepte, quod *mansum* »est, πίλημα dixeris.« De verbo πνίγειν (*vers.* 4.) monuit idem Casaub. esse illum *elixandi modum*, quem hodieque *suffocationem* vocant: »cum in proprio succo co»quuntur carnes, intra ollam aut patinam conclusae, ut »nullus exhalationibus pateat meatus: unde πνικτὰ κρέα »Graeci vocant, quae ita sunt cocta.« — *Ibidem*: »Στηθή»νιον, inquit, apud Pollucem per η in secunda syllaba, »*medium* est *pectoris*: στηθίνιον in Etymologico: perperam. »At στηθύνια hic per υ recte, *pectuscula agnina.* Frequens »dictio apud LXX: ut Levitici cap. 7. & 8. ac 10.« Denique ad *vers.* 1. animadverterat idem, perperam in editt. Ven. & Bas. ὀνομάζεται legi: & ex melioribus libris, cum quibus & nostri faciunt, νομίζεται ille restituit, quod recte omnes lib. IX. p. 370. d. agnoscunt.

AD CAP. LXXI.

Νικόστρατος, ἢ Φιλέταιρος. Adiici poterat, ex probabili ac paene certa coniectura, fabulae nomen, ἐν Ἀντύλλῳ: vide III. 108. a. & 118. e. Quae sequuntur poëtae verba, in quatuor versus erant distributa, quorum primus a Τί οὖν excurrebat usque πολυτελῶς: alter, Ἀλλὰ - - ἀγόρασον: tertius, Καὶ νῆττι' - - κοψίχους: quartus, Ὀρνίθιον - - χαίρειν. Quibus quodnam insit metrum, dicat nobis is qui istam distributionem probaverit. Mihi, prout verba digessi, legitimum esse metrum senariorum iambicorum visum erat. *Vers.* 2. μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως. Recte κα-

d θαρείοις nostri codd. quod & e suis commendavit Casaub. Reclamante metro καθαρίοις editum erat. Idem mendum corrigendum VII. 311. d. & VIII. 359. b. ubi idem prorsus dictum ex aliis poëtis citatur. Vide Zeun. ad Xenoph. Cyrop. I. 3, 8. & Var. lect. ad Polyb. XI. 9, 5. *Vers.* 5. ὀρνιθάρια dedit noster cod. *a.* Et desiderabatur substantivum in recto casu, ad quod referretur adiectivum συχνά. *Vers.* 6. Percommode χαρίεν γάρ scribi iussit Casaub. pro χαίρειν γάρ, quod in membranis reperiri ait. Nostri quidem mssti γὰρ particulam ignorant. Membranae, quas Casaubonus dixit, Farnesianae videntur esse, quarum collatione ab H. Stephano olim instituta se usum esse professus est in Praefatione Animadversionum: & est mihi ad manus exemplum editionis Basil. quod olim Casauboni fuerat, in cuius ora h. l. manu ipsius Casauboni sic scriptum est: » *Cod. St.* χαίρειν γάρ. F. χαρίεν γάρ. «

e Ἀντιφάνης δέ. Ante haec verba Casaubonus vocem ΨΑΡΕΣ, tamquam titulum, contextui inseruit, quam vocem ignorant ibi edd. vett. & mssti. At, eam non modo parum necessariam, sed ne satis quidem commode ibi insertam esse, declarat ratio qua ad *sturnorum* mentionem faciendam transit auctor. Quod vero mox scribitur, καὶ ψάρας ἐν τοῖς βρώμασι καταλέγει; si vera ea scriptura est, indicaverit Athenaeus, ab aliis vulgo in *esculentis animalibus* non solitum esse haberi sturnum. Atqui Galenus, aequalis Athenaei, lib. VI. de Tuenda Valetud. (referente Gesnero de Avib. p. 679.) inter perdices, turdos, merulas, & huiusmodi, quae quidem boni succi esse ab omnibus existimantur, ψάρους, hoc est *sturnos*, etiam commemorat. Quo magis mihi probabile visum erat, προπόμασι hoc loco, non βρώμασι, scripsisse Athenaeum. Vide II. 58. b. c. & 64. f. & 66. c. d. χῆνες, ψᾶρες, κίττα. Corrige ψάρες, ut habent edd. & mssti: temere ψᾶρες in nostrum exemplum irrepsit. Deinde si κίτται esset scriptum, iustum senarium efficerent ista verba,

Χῆνες, ψάρες, κίτται, κολοιός, κόψιχος.

Quod ait, Παντῶν ἡμᾶς λόγον ἀπαιτεῖς &c. recte observavit Dalecampius, esse ista Deipnosophistae alicuius verba, Ulpianum alloquentis. Ibi, pro ἡμῶν, quod in ed. Ven. & Bas. erat, recte ἡμᾶς edidit Casaub. cui nostri adstipulantur codices. καὶ δὴ καὶ παρ' Εὐβούλῳ. Vide supra ad initium capitis LXX. τέτταρ' ἢ καὶ πέντε. Deest καὶ

cod. *a.* στρουθάρια δ' οἷον ἐντραγεῖν. Reddidi, *aviculas ex* e *his quae comeduntur.* Dalech. *strutharia quot ad satiandos nos sufficiant.* CASAUB. »accipio, *pullos avium, tantum quod » incipientes apti esse ad edendum.* Alii, [Dalecampium dicit] »ὅσον ἐντραγεῖν, quos non sequor.« Κερχνῇδες »Avicu»lae sunt non semel Aristophani nominatae. κέρχνη He»sychio; nisi est mendum.« CASAUB. — Quaecumque sit ista avicula, nomen habere utique videtur a *milio*, quo vescitur. κέγχρος, *milium:* pro quo etiam levi transpositione literarum κέρχνος dicebant, in derivatis certe nominibus, quemadmodum ad H. 53. d. observavimus. Itaque cum Gesnero (de Avib. pag. 548. sub fin. coll. p. 48. extr.) *miliariam* (scil. avem) interpretatus sum; de qua Varro: *In ornithone, praeter alias aves, quidam alunt miliarias ac coturnices, quae pingues veneunt care.* τά τ' ἄλλ' ἅ ττ' ἂν ἐπιτύχῃς. τά τ' ἀλλ' (vel ἄλλα) ἅ τ' ἂν edd. ἅττ' ἂν geminata τ litera dedere nostri libri, quod Atticis pro ἅ τινα ἂν usurpatum satis constat. Sed possit-ne verbum ἐπιτυγχάνειν cum accus. casu construi, aut ἅττα potuerit-ne etiam pro genitivo ὧν τινων vel ὅτων poni, dubitare me profiteor. Quare videndum, satis-ne persanatus is locus sit. Metrum quidem etiam in toto illo Eubuli fragmento solutum luxatumque est.

AD CAP. LXXII.

Quod edidimus, ἴσον καὶ κυάμων τρώγειν, κεφαλῶν τε οὐ τοκήων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων, cum κυάμους & κεφαλάς τε editum esset, recte κυάμων dedere nostri mssti, perperam quidem κεφαλάς τε tenentes. Utrobique vero genitivum posuit Eustath. ad Iliad. ι'. p. 660, 4. cum ait: ἴσον εἶναι μεταλαμβάνειν αὐτοῦ, καὶ κυάμων τρώγειν, καὶ κεφαλῶν οὐ μόνον τοκήων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων. Latere autem in istis verbis integrum hexametrum, ex alio Eustathii loco (ad Iliad. ν'. 925, 15.) docuit Casaub. ubi sic: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἕτερον τοιοῦτον·

Ἰσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων·

διὰ τὸ,

ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδ' ἀναβαθμὸν
ἐξ ἀΐδεω [sic Cas. pro vulgato ἀΐδαο] ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν. —

»Pythagoricae scholae (inquit CASAUB.) hoc scitum fuit:

f »quo alluſit Lucianus, cum Pythagoram facit apud infe-
»ros fabas edere, haec dicentem: *Δὸς μόνον κυάμους· ἄλ-
»λα παρὰ νεκροῖς δόγματα ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύα-
»μοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.« —* Lucian. Dial. Mort.
XX. ſect. 3. ubi vide Interpretes.

οὐδένα γοῦν commode dedere noſtri libri. In verbis
illis, *διὰ τὸ τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι*,
aegre ferebat Caſaub. adiectam iſtam vocem *σχεδὸν*, quo-
niam ex philoſophorum praeceptis, & ex Galeni praeſer-
tim & Hippocratis, *omnium quae ſenſu percipiuntur fons
& principium cerebrum* fuerit dicendum.

Ἀπολλόδωρος - - οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν, φη-
σὶν, *ἐγκέφαλον*. Monuit ad h. l. CASAUBONUS, e veteri-
bus non modo medicum Hippocratem ſaepe in ſuis ſcri-
ptis nominaſſe *τὸν ἐγκέφαλον*, ſed & Homerum Odyſſ. *ι*.
458. (cui loco plura alia adiici potuerant:) tum & Eu-
ripidem in Theſeo, apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Veſp. 312.
Sed iſtas Apollodori argutias paulo poſt ab ipſo Athenaeo
confutatas videmus. Conf. Heyn. ad Apollodori Fragm.
pag. 1149. Quod ſi culpâ levare doctum illum Gramma-
ticum vellemus; ſtatuendum foret, *τινὰς τῶν παλαιῶν*
a eum ſcripſiſſe, non *τινά*. *Σοφοκλέα γοῦν - - λευκὸν
μυελόν*. Vide Sophocl. Trachin. 751. ed. Brunckii, qui ſic
corrigendum cenſuit:

> *Κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου,*
> *διασπαρέντος αἵματος, κόμης δ' ὁμοῦ.*

Docuit tamen idem Brunck in Notis, cum Athenaei libris
in vulgatam ſcripturam conſentire Sophoclis codices. Ob-
ſervavit h. l. CASAUBONUS, apud Platonem in Timaeo (p.
395. ed. Bip.) *cerebrum* dici *medullae partem*: ipſumque Ti-
maeum, unde iſta habet Plato, dixiſſe, *ἀρχὰν καὶ ῥίζαν
μυελῷ εἶμεν ἐγκέφαλον, principium & radicem medullae cere-
brum eſſe*. Ibi ex codicis msti praeſcripto Batteux in Ti-
maei editione pag. 44. *μυελὸν εἶμεν ἐγκέφαλον* legit, i. e.
medullam quae in capite eſt. Quo pertinet, quod ex Gale-
no de Uſu Partium lib. VIII. adnotavit Caſaub. ipſum no-
men *ἐγκέφαλος*, *cerebrum* ſignificans, non abſolute acci-
piendum, ſed intelligendo *ὁ μυελὸς ἐγκέφαλος* vel *ἐγκε-
φαλίτης*. De quo iam H. Stephanus in Theſ. II, 153. mo-
nuerat. Denique adnotavit CORAY, hodiernis adhuc Grae-
cis *cerebrum*, leviter mutato vocabulo, *τὸν μύαλον* & *τὸ
μύαλον* vulgo vocari; & *ἀμύαλον* hominem dici *fatuum*.

Qui ex EURIPIDE citantur verfus, funt ex Troad. 1181
fqq. edit. Mufgravii, cuius vide Notas. Scripturam ver-
bi ῥιφέντα ex msstis noftris recepi. Paffim iam & alibi
iftud verbum in Aor. fec. pofitum in msstis reperire me
memini, ubi temere editores aoriftum primum fubftitue-
runt. In *Euripidis verf. extr.* pro ῥαγέντων perperam ῥα- b
φέντων habent iidem noftri libri cum edd. vett. quem er-
rorem ex Euripidis libris correxit Cafaub. In eifdem por-
ro edd. vett. corrupte *vf.* 2. τύχη legebatur pro τείχη, &
vf. 4. ἐκ γε pro ἐκγελᾷ, ubi verum reftituit Cafaub. con-
fentientibus (quod fciam) noftris msstis.

Ἔχει δ' ἐπιστασίαν. »Ἐπιστασία, pro *obfervatione*,
» Graecum non eft quod fciam: itaque lego, ἔχει δ' ἐπί-
νοστασιν.« CASAUB. Et ego ἐπίστασιν malebam, de
quo vocab. vide noftrum Lexicon Polyb. & Indicem in
Epictetum: quo minus vero in contextum hoc reciperem,
retinuit cum librorum in vulgatam fcripturam confenfus,
tum idem vocabulum eadem notione apud Polyb. II. 2,
2. & II. 40. 3. olim vulgatum, ubi quidem meliores uti-
que libri ἐπίστασιν dabant. ἡ τῶν ποιημάτων τούτων ἐκ-
δοχή. Dalech. *animadvertenda in poëmatibus aetas, feculique
fucceffio:* quae quam aliena fit ab hoc loco interpretatio,
mireris non animadverfum effe a docto Cafaubono. ἐκδο-
χὴ eft *acceptio verborum auctoris, interpretatio.* Sic paffim
apud Polybium, locis in Lexic. Polyb. indicatis. Eadem
notione verbum ἐκδέξασθαι habemus apud Noftrum III.
85. f. & X. 430. d. Dalecampium tamen fideliter fecutus
eft Gallicus Interpres: *Il ne faut pas manquer d'obferver les
différentes époques des poëmes.*

PHILOCLIS *verficulus* in ed. Ven. fic fcriptus: Οὐδ' ἂν
ἐγκεφάλου γ' ἔσθω λίπος. Nec aliter in Baf. nifi quod ibi
per errorem ἐγκεφάλον expreffum. Eo refertur Dalecam-
pii verfio: *Cerebri pinguedinem non comedo.* CASAUBONUS
fic edidit: Οὐδ' ἂν ἐγκέφαλον γ' ἔσθων λίποι. Dein *in
Animadv.* »*Philoclis verfum*, inquit, adiuvante nonnihil
» Euftathio, ita fcribimus, ὡς οὐδ' ἂν ἐγκεφάλων γ' ἔσθων
» λίποι. Dictum παροιμιῶδες ac venuftum de homine fcele-
» ratiffimo, aut certe voraciffimo, *hic vel cerebra fine fine
» comederit.* Nam vefci cerebris, antiquitus peffimi hominis
» erat argumentum.« — Nos ita plane edidimus, ut noftri
praeivere codices, qui confentiunt cum ratione quam in
contextu fecutus eft Cafaub. nifi quod γ' particulam igno-

b rent, qua quidem facile carebat versus. Est senarius iambicus, cui deest pes primus, & prior syllaba secundi pedis. Eustathius ad Iliad. *ι*. p. 660. totam fere istam Athenaei de *cerebro* disputationem repetens, lin. 9. ita scribit: πολλὴ γὰρ χρῆσις τῆς λέξεως παρά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ τῷ εἰπόντι ὡς οὐδ᾽ ἂν ἐγκεφάλων ἐσθίοι λίπη: in eamdem fere sententiam, quam ex vett. edd. expresserat Dalecampius. Quod si librorum nostrorum scripturam tenens Casaubonus, tamen ab Eustathio adsciscere aliquid volebat; poterat ἐγκεφάλων sumere, quoniam perinde & genitivo & accusativo casui locus hic erat, itemque perinde in plurali & in singulari (sive sententiam spectes, sive metrum) poni illud nomen poterat: sed ὡς certe particulam, qua ad coniungendam orationem usus Eustathius est, non debebat doctus Animadversor pro parte verborum poëtae accipere. ARISTOPHANIS versiculus est ex Ran. 134.

c τοὺς γινομένους ἀπ᾽ αὐτῆς πταρμοὺς προσκυνεῖν. ἀπ᾽ αὐτῆς dedere mssti nostri; quod verum putavi ea notione, quam in latina versione expressi. De re sic CASAUB. » *Sternutamentum* veteres *adoratione expiabant*; quod non *sacrum* esse tantum putabant, μόνον τῶν πταρμῶν, [voluerat, μόνον τῶν πνευμάτων: vide Arist. Hist. Anim. I. 11. » coll. Problemat. Sect. XXXIII. num. 9.] ut in Historiis » scripsit Aristoteles; verum etiam *Deum*. [Aristot. Probl. » Sect. XXXIII. num. 7.] Xenophon de Exped. Cyri lib. » III. [pag. 236. ed. Leuncl. Bas.] Τοῦτο δὲ λέγοντος αὐτοῦ, πτάρνυταί τις. ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν Θεόν. Alii morbum aut morbi indicium sternutationem interpretabantur: ideo sternutantibus bene precabantur usitatâ formulâ, Ζεῦ σῶσον.« Formulam istam, Ζεῦ σῶσον, habes in Ammiani Epigr. 15. T. II. Analect. Br. p. 387.

τὰς συγκαταθέσεις βεβαιοῦμεν. Ex nostris msstis hoc recepi. βεβαιουμένας habent edd. quod & ipsum quidem ferri potuisse intelligo, licet per ἀνακολουθίαν quamdam (nec vero eam inusitatam) absolute sic positus fuerit ille accusativus participii; quum, pro connexione cum superioribus, βεβαιοῦσθαι oportuisset. In *Homerico versu*, (Iliad. *α*'. 524.) minus aptum ad metrum est ἐπινεύσομαι, quia sic brevis foret ultima syllaba vocis praecedentis κεφαλῇ, quae longa esse debet: rectius κατανεύ-

σομαι apud Homerum vulgatum. Fuisse tamen etiam antiquam hanc scripturam, quam Athenaei libri habent, intelligitur ex Scholiaste Villoisoni, ad illum locum monente: Οὕτως, κατανεύσομαι, οὐχὶ ἐπινεύσομαι, Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Φιλητᾶν προφέρεται.

AD CAP. LXXIII.

Cum pro φυλλὶς, φύλλης esset editum; CASAUBONUS in Animadv. tentatis variis aliis emendationibus, sic commentari pergebat: » Scribebam φύλλια: memor » legisse apud Galenum & Comici interpretem, sic voca- » ta fuisse ἡδύσματα χνπαῖα, *olera quorum usus in condi-* » *mentis;* ut origanum, apium, hyssopum, rutam, corian- » drum, alia id genus. *Piperi* ista iungi appositissime, ne- » mo ibit inficias. [conf. II. 56. d. ibique not.] Ne id qui- » dem placet: & φυλλὶς scribo ex lib. III. [pag. 120. d.] » ubi dicitur, *salubre esse si in gustationibus apponatur* φυλ- » λὶς, aut φυλλιὰς, ut in Levinii codice. Etiam auctore » Hesychio, φυλλιὰς est ὑπότριμμά τι ἐκ λαχάνων σκευα- » ζόμενον. « — Eodem pertinere videtur φυλλὰς, IV. 133. f. coll. Poll. VI. 71. apud quem φυλλάδες sunt τὰ χλωρὰ ὑποτρίμματα. Nobis h. l. nihil opus fuit ex coniectura agere: nam perspicue φυλλὶς dedere nostri codices. τὸ κύπειρον, neutro genere, nusquam aliàs, nisi apud Homerum legitur: (latine tamen *cyperum* neutro genere repetitur apud Varronem, Petronium, Columellam:) posteriores Homero Graeci fere nonnisi (ὁ καὶ ἡ) κύπειρος dixerunt, nonnumquam etiam κύπερος, unde duo genera fecit Plinius XXI. 18, 69 sqq. unum *cipiri*, penultima longa; alterum *cyperi*, brevi penultima: sed unum idemque nomen esse, diversa ratione pronunciatum, plura quidem genera sub se comprehendens, docuit Bodaeus ad Theophr. p. 465 sqq. ubi multa docte quidem, sed confuse, ut solet, de ista planta congessit. *Iunci* genus est *odorati*, *gladiolum* nonnulli vocant; *radix* sive *bulbus*, ob *vim aromaticam*, medicis multo in usu erat. In cibum vero adhibitum κύπειρον non aliter reperio, nisi ea ratione quam Plinius XXI. 17, 67. his verbis commemorat: *Bulborum generi quidam annumerant & cypiri, hoc est gladioli, radicem. Dulcis ea est, & quae decocta panem etiam gratiorem faciat ponderosioremque, simul subacta.*

d *Ἂν μὲν ἄρα πέπερί τις* &c. » ANTIPHANES *Comicus* versibus istis in sycophantas Athenienses, nisi fallor, invehebatur; qui suis calumniis urbis illius nomen reddebant exosum. Nam *qui Athenas piper* aliasque merces peregrinas, in Asiae emporiis emtas, *importabant*, per calumniam *in periculum capitis soliti vocari, tamquam regis Persarum speculatores*, non mercatores. Sic apud Aristophanem misselli Megarenses & Boeoti, qui res suas vaenum Athenas deferebant, tanquam insidiatores deferuntur vexanturque. « CASAUB. — Brunckius in Supplem. Notarum ad Aristoph. Aves 1052. T. III. p. 213. dubitans an bene graecum esset illud γράφω σε μυρίας δραχμὰς, pro γράφομαί σε, potuerat, si in mentem venisset huius loci memoria, ad istum *Antiphanis versum* provocare:

στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον.

At ipsam hanc scripturam, quam editi quidem libri omnes agnoscunt, suspectam facit codicum nostrorum scriptura, στρεβλοῦν φράφῃ τοῦτον; quae, quamvis corrupta & monstrosa, verae tamen lectionis vestigia indicare videtur. Sic enim suspicor scripsisse poëtam,

στρεβλοῦν γράφῃ σὺ τοῦτον ὡς κατάσκοπον.

tu hunc torquendum denuncias, ut speculatorem.

In EUBULI *vers.* 1. rectius κνίδιον minusculâ literâ scriberetur: nec enim a Κνίδῳ, Cretae urbe, nomen habuit illud *granum*, (licet eodem errore *Gnidium* apud latinos scriptores edi soleat) sed ab ἡ κνίδη, *urtica*, quia *vis ei ardens urensque* inest. Vide Plin. XIII. 21, 35. & XVII. 9, 46. conf. Bod. ad Theophr. p. 1184 sq. Esse thymelaeae semina,.quam alii chamelaeam vocant, ex Plinio adnotavit Dalech. κνίδιον est in nostris codd. aut certe in eorum altero; quae scriptura & alibi reperitur. Recte vero κνίδιον edd. nam in κνίδη prima syllaba longa est. *Vers.* 2. διαπάτει τὴν ὁδὸν ed. Ven. & Bas. διάπαττε recte edidit Casaub. cui nostri suffragantur libri. Nec vero, quidnam aliud significent haec verba, nisi id quod idem Casaub. dixit, *viam consperge*, video equidem. Et quamquam, quid sit quod *cnidio grano aut pipere*, *admixtâ myrrhâ*, *viam conspergere* iubeatur mulier, definire in abrupto versiculo non ausim; tamen quae hoc loco in immortaliter de Athenaeo meritum virum rustica Gallicus interpres convicia cumulavit, non ea me commovere potuerunt, ut crederem homini suo sensu abundanti, cum pro auctorita-

te contendit, *τὴν ὁδὸν* hic pro *κατὰ τὴν ὁδὸν* esse positum, d & idem atque *καλῶς* (*bien, comme il faut,*) valere. *Conyzá*, quae continuo deinde commemoratur, decoctâ illâ quidem, conspergi olim solita esse domorum pavimenta abigendorum culicum pulicumque caussa, ex Bodaeo pag. 577. disco: sed spectare Eubuli verba ad similem aliquem usum moremve, non confirmem.

In OPHELIONIS *vers.* 1. cum *καὶ βίβλον*, (non, ut editum erat, *βιβλίον*) daret codex noster *b*. quem Brunckius olim tractaverat, (cui, ni fallor, cod. *a*. etiam adstipulatur) commode idem vir doctus in ora sui libri adnotavit, ita, uti edidimus, inserta *τε* particula, scribendum illum versum, quem Toup in Emend. in Suid. Part. II. p. m. 301. sic refingendum censuerat,

Λιβυκὸν πέπερι καὶ θυμίαμα, βιβλίον &c.

Ophelionis comici poëtae mentionem fecisse *Athenaeum secundo Deipnosophistarum libro*, diserte adnotavit Suidas, in Ὠφελ. Eiusdem rursus verba nonnulla paulo post citantur. Quemnam vero hic *ἐμβρόντητον Platonis librum* poëta dixerit, difficile dictu: ridendum proponere voluisse philosophum, satis intelligitur. Quare non incommode Toupius cum istis verbis Horatiana illa contulit, ex Epist. 1. lib. II.

Deferar in vicum vendentem thus, & odores,
& piper, quidquid chartis amicitur ineptis.

»In *versu* 1. NICANDRI [*Theriac.* 875.] scribunt pars e »veterum *πολύθρονα*, non *πολύχνοα*. Utramque scriptu-»ram poëtae illius scholiastes agnoscit.« CASAUB. — *Ibidem*, pro *κονίζης*, quod habent editi, *κονύζης* e nostro cod. *b*. adnotavit Brunck. quae lectio nostris in schedis ex eodem cod. excerptis praetermissa est; nec, quid alter habeat codex, certo iam adfirmare possum. Scripturam per *υ* probant Hesych. & Suid. sed alii aliter, ut etiam H. Steph. adnotavit in Indice Thes. conf. Bod. ad Theophr. p. 577 sq. Alterum Nicandri versum respexit alius e Deipnosophistis infra, III. 126. b. THEOPHRASTI locus est in Hist. Plant. IX. 22. ubi *ὥσπερ ὄροβος κέλυφος ἔχον* legitur, quod & apud Nostrum reponendum putavi. Sic voluerat, puto, etiam Casaub. in cuius tamen editione *ὥσπερ ὄροβος κέλυφος ἔχων* legitur. Recte vero dein apud Athenaeum *πρόμηκες* scribitur, & paulo infe-

rius θερμαντικά: pro quibus mendose ἀπόμηκες & *σπερματικὰ* vulgo legitur apud Theophr.

f »THEOPHRASTI *libri* περὶ Πνιγμοῦ etiam Laërtius facit »mentionem. [V. 45.] Puto locutum philosophum eo »loco, unde hic quaedam describuntur, de *cicutae veneno*, »quod *suffocatione* necem inferre scimus. Aperte hoc do»cent praecedentia, διὸ καὶ πρὸς τὸ κώνειον βοηθεῖ ταῦτα. »Quare falluntur, qui pro κνίδης καρπῷ τριφθείσης vo»lunt scribi κνιδίῳ κόκκῳ. [Sic nempe Dalech.] Non ve»niebat illis in mentem, praecipuum medicae artis aucto»rem Dioscoridem inter cicutae remedia *piper & urticae se»men* iunctim nominare. Nicander quoque in Alexiph. »[v. 201.] Ἢ πέπερι κνίδης τε μετὰ [μίγα scr. e cod. »Med.] σπερμεῖα λεήνας, νείμειας.« CASAUB.

εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι. »Adde ex Eustath. [ad Il. λ'. pag. »784, 10.] καὶ τὸ τί. Atque de plenis nominibus cape: »nam τρόφι, κρῖ, ἄλφι, ἔρι, & si qua alia hoc genus »inveniantur, non sunt ἀπαθῆ.« CASAUB. — De κοῖφι vide H. Steph. in Indice Thes. Habet tamen & κοῖφι Eustath. l. c. Confer Etymol. M. p. 524, 18. & quae ibi adnotavit Sylburg. Peregrinis nominibus in ι desinentibus, Eustathius l. c. τὸ σίνηπι adiecit, & τὸ σέσελι. At sicut νάπυ, sic & σίναπυ & σίνηπυ per υ scribitur apud Nostrum, II. 68. e. nec aliter mssti IX. 366. d. e. & 367. a.

AD CAP. LXXIV.

Σαμιακοῦ ἐλαίου. Σαμικοῦ edd. & cod. *b*. & sic paulo post iterum edd. in ALEXIDIS *versu*; forma inusitata: nam aut Σάμιος dicitur, aut Σαμιακός. Et Σαμιακοῦ ex msstis utrobique corrigendum monuit Casaub. cui priore loco suffragatur noster cod. *a*. posteriore loco codex uterque. Quod in *Alexidis versu* a nobis neglectum est, corrigat aequus Lector; ubi metrum quoque, ob primam vocis syllabam brevem, Σαμιακοῦ flagitabat.

a σχῖνον. σχίνον edd. & cod. *a*. Rectius σχῖνον dedit cod. *b*. Sic pag. 62. f. omnes dabant, ubi & metrum primam syllabam longam manifeste indicabat. Et ibi quidem *scillam edulem*, hic *lentiscum* arbustum denotat; sed id ad nominis scripturam nil differt. Accurate de hoc vocab. egit H. Steph. in Thes. III. 1199. De *lentisco* arbore sive arbusto vide quae collegit Bodaeus ad Theophr. p. 230 sq.

ἐν Καρμανίᾳ φησὶ γίνεσθαι ἔλαιον ἀκάνθινον, ᾧ χρῆ- a
σθαι βασιλέα. » *Usus est eo oleo rex* vel ad ciborum condi-
» mentum, vel ad illitum corporis. E qua *spina* id fieret,
» non explicat. *κατ' ἐξοχὴν* Graeci *ἄκανθαν*, *spinam*, vo-
» cant, e cuius fructu *acacia* exprimitur. Quidam legunt
» *oenanthinum*, pro *acanthino*. « DALECH. — In *ἀκάνθινον*
consentiunt libri & Eustath. ad Od. ζ. p. 248. 19. ubi di-
serte etiam adiicit, *ἐξ ἀκάνθης* factum esse illud oleum.
Strabo, monens lib. XV. p. 726. *arborum magnarum omnis
generis, oleâ exceptâ, feracem fuisse Carmaniam*, eumdem for-
tasse, quem Athenaeus, CTESIAE locum ob oculos habue-
rat. Quaenam vero sit *spina*, quam dixerit Ctesias, in-
certum. Quod dein legitur *ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν
Ἀσ. φόρων τρίτῳ βιβλίῳ*, videndum ne in voce *τρίτῳ*, quae
est in editis, aliud quid lateat. Mssti quidem nostri non
τρίτῳ, sed *τούτῳ*, habent. Infra, lib. X. p. 442. a. nude
citatur *Κτησίας ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων.*

ἅλας Ἀμμωνιακὸν tacite reposuit Casaub. cui adsen- b
tiuntur nostri mssti & Eustath. Od. δ'. 173, 26. Sua au-
ctoritate, ut videtur, Venetus editor *Ἀμμωνιακοὺς* posue-
rat; immemor scilicet, non modo *οἱ ἅλες* dicere Grae-
cos, sed & *τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος*: unde proverbium apud
Suidam, *Ἅλας ἐν ὕει*. conf. Etymolog. p. 71, 15. & 536, 30.
De *Aqua e Nilo fluvio ad Persarum regem mitti solita*, conf.
quae ex eodem DINONE Plutarchus refert in Vita Alexan-
dri p. 686. d. Adde quae e Polybio Athenaeus supra tra-
didit, II. 45. b. c. *Θεόφραστος ἐν τῷ. ἐν τῇ* cod. *a.* Mox
ἐκ τῶν φαυλιῶν ἐλαιῶν tacite correxit Caus. *φαύλων* ha-
bent edd. vett. & mssti, quod teneri utcumque poterat,
quemadmodum & *αἱ φαῦλαι ἐλάαι* II. 56. b. consentien-
tibus libris & Eustathio scriptum vidimus. Sed quoniam
non modo alii auctores, quos Bodaeus ad Theophr. pag.
80. & 315. citavit, verum etiam ipse *Theophrastus φαυλίας
ἐλάας*, non *φαύλας*, dicere adsueverat; non male utique
fecit Casaub. quod istam vocis formam praetulit. At ex
grammatica lege (cum sit adiectivum nomen) non *φαυ-
λιῶν* oportebat, sed *φαυλίων* penacute; quemadmodum
apud ipsum THEOPHRASTUM in libello de *Odoribus* pag.
444. ed. Heins. expressum est, pariterque apud eumdem
de Causs. Plant. VI. 11. Quod autem *ὠμοτριβὲς oleum* in
isto libello dicit Theophrastus, ad solas *olivas* pertinet
non, ut Athenaeus ait, ad *amygdalas*. In AMPHIDIS ver-

ſiculo φακῆ ſcripſi cum ed. Ven. non acute φακή, ut in ed. Baſ. & Caſ. Conf. I. 30. b.

AD CAP. LXXV.

c In CRATINI *verſu*, ὑμῶν dedere noſtri libri, pro ἡμῶν quod editum erat. Pollux VI. 65. eumdem verſum citans, ὑμῖν legebat, quod ad uſum ſermonis etiam commodius. Quod vero apud Poll. abeſt verbum ἔσται, claudicat ibi verſus. τὸν τάλαρον interpres Pollucis *catinum* interpretatus eſt; cogitans forſan, *garum* in *qualo* ſive *fiſcella* non portari. At potuit olla vel lagena, garo repleta, in qualo deponi. PHERECRATIS *verſum* ex msstis (quibuſcum & noſtri faciunt) reſtituit Caſaub. Deerat ille ſimul cum *Sophoclis* nomine in ed. Ven. & Baſ. quaſi *Triptolemus* fabula *Pherecratis* fuiſſet, quae *Sophoclis* fuit. Integrum SOPHOCLIS *verſum* conſervavit Pollux loco citato:

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

id eſt, Caſaubono interprete: *Miſera, quae ne ſalſamentorum quidem liquamen dare ſuſtinuit.*

Πλάτων· Σαπρῷ γάρῳ &c. Particulam Ἐν, quam initio illius verſus ponebant edd. cum msstis, delendam eſſe, niſi Comoediae nomen excidiſſe velis, monuit PIERSON ad Moer. p. 437. Adhaeſerat ea particula ex ultima litera vocis praecedentis Πλάτων: de quo frequente erroris fonte paſſim ad Polyb. & Epictet. dixi. Vide Lexic. Polyb. voce Ἐν. num. 7. & Indic. in Epictet. eadem voce. Paulo poſt, non opus erat ἐστὶν τοὔνομα ſcribere, quod e ſuperioribus editionibus adhaeſit: ſatis erat ἐστὶ τοὔνομα. In msstis plerumque compendioſe ſcribitur illud verbum; editoris eſt, ν literam vel adiicere, vel omittere, prout res fert.

AD CAP. LXXVI.

Ὄξος. - - ἦδος καλοῦσι. In mendoſum εἶδος & hic & IX. 366. c. coniurarunt ſcripti editique: & apud Poll. VI. 65. ubi de eodem nomine agitur, pariter εἶδος olim legebatur. Itaque caute CASAUBONUS: » Niſi obſtaret, in» quit, tot librorum conſenſus, perplaceret ἦδος. *Acetum* » κατ' ἐξοχὴν eſſe appellatum ἦδος, quaſi ἥδυσμα, teſtis » Heſychius. Apponam illius verba ſicut legi debent; nam

»in vulgatis exemplaribus corrupta sunt multis modis. e »Ἦδος· ἡδονὴ, καὶ ὄφελος, καὶ ὄξος· οἱ δὲ ὠφέλημα, ἢ »ἥδυσμα, ἀπὸ τοῦ ἥδειν· τινὲς δὲ ἡδονὴν καὶ ὄξος. Sic ista »debent continuari: in editionibus perperam insertae sunt »notulae duae: ἦδ' ὅς, ἔφη ἐκεῖνος. &, ἦδ' ὥς, κατὰ τοῦ»το δὲ οὕτως. Non solum autem ἦδος pro *aceto* Attici; »sed etiam ἆδος alii, mutato Aeolice spiritu, dixerunt. »Hesychius: Ἆδος, παρὰ Δεινολόχῳ ὄξος. Omitto quae »alii Grammatici. Ex superioribus verbis Hesychii colli»gas, etiam ἡδονὴν, quae vox idem significat atque ἦδος, »usurpasse quosdam pro *aceto*. Vix credidissem, nisi ve»nissent in mentem verba huius τραπεζορήτορος lib. VIII. »[p. 357. f.] ubi de piscium condituris loquens, *pisces sa»xatiles optimos esse* scribit, τῇ ἡδονῇ [ἁπλῶς] σκευασθέν»τας, hoc est, ut nos interpretamur, *simpliciter cum ace»to paratos*. Ex variis locis Gastronomiae Archestrati li»quido constat, hanc esse piscium ἁπλῆν σκευασίαν.« — Vide Hesychii interpretes: quorum e numero Albertus, quod de voce ἡδονὴ pro ὄξος usurpata ex Hesychio colligebat Casaubonus, id quidem non excidere magno viro debuisse monuit. Caeterum Grammaticorum consensus dubitare nos non sivit, in voce εἶδος suo more hallucinatos esse nostros librarios, ει pro η perperam ponentes: quare Casauboni coniecturam pro certa in contextum recepimus. Nam & apud Pollucem veram scripturam meliores libri dederunt; eamdemque Etymologus pag. 626 extr. & Eustath. ad Od. α'. p. 56, 10 sqq. veterum Grammaticorum, Ori, Aelii Dionysii, Pausaniae, testimoniis firmant. Illud unum dubitari poterat, ἦδος aspero spiritu, an leni ἦδος esset scribendum; de quo iam inter ipsos veteres fuisse dissidium Eustathius docet. Apud Pollucem ἦδος hodie receptum est; at optimus codex msstus ἦδος habebat. conf. etiam Etymol. p. 420 med.

Aegyptii aceti mentionem fecisse Iuvenalem adnotavit Casaub. nempe Sat. XIII. 85. ubi *Pharicum* dicit. Ἀριστοφ. d ἐν Πλούτῳ. *Vers.* 720. ubi paria Didymo habet Scholiastes: gemina vero Nostro, nec nominato tamen Didymo, protulit Hesych. in Ὄξος. Ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξύτιδές εἰσι. »Lego, ἐν δὲ καὶ Κλεωναῖαι ὀξίδες vel ὀξύδες: nam utro»que modo scriptum invenio apud Aristophanem & Pollu»cem. Describebat poëta convivii apparatum: inter alia »*adesse* aiebat *& Cleonaea acetabula*; de *aceto Cleonaeo* intel-

d »ligens, ut interpretatur Athenaeus. *ἐν* pro *ἔνι*, ut saepe.« Casaub. Conf. p. 41. harum Animadv. ubi ad I. 3. f. iam eadem fere idem adnotaverat. — Hodie cum apud Aristoph. tum apud Pollucem ubique *ὀξίδες*, non *ὀξύδες* editur. *ὀξύτιδες* nusquam reperiuntur: ac ex duplici scriptura (*ὀξύδες* & *ὀξίδες*) imperite in unam confusa utique ortum illud vocabulum videtur. Verum autem *ὀξίδες* puto. In Aristophanis Fragmentis apud Brunckium istud frustra quaesivi.

Ad Diphili *versus* haec adnotavit Casaub. »Loquebatur poëta de quodam non lauti quidem, sed multi cibi. »Eum *abdidisse se*, ait, *in gurgustiolum* suum, quales sunt »pauperum habitationes saepe subterraneae: ibi *coenam* »*sumsisse Laconicam:* potus loco fuisse *aceti congium*. Cum »ostenderet qui audiebat, *mirari se* credere; *Quid miraris?* »ait: *aceti Cleonaei mensuram quantam dixi capit iste.*« In eam sententiam idem Casaub. *vers.* 2. *ὄξους τε* pro *ὄξους δὲ*, & dein *ὄξους μέτρον* pro *ὀξὶς μέτρον* scribendum censuit. Quae mutationes parum vel necessariae vel commodae mihi visae erant; quamquam haud satis perspectam mihi esse poëtae sententiam profiteor. Ὀξὶς idem valet atque *ὀξύβαφον*, quod non modo *acetabulum* sonat, sed & mensurae nomen est, quae sesquicyathum capiebat, & apud Atticos quidem *quarta pars* erat *cotylae: apud Cleonaeos* autem, ait qui hic a poëta loquens inducitur, *acetabulum* integram *capiebat cotylam*. Post Ὀξὶς si deletum *comma*, quod ibi posui, malueris, non repugno. Structuram posteriorum verborum talem concipere possis, Ὀξὶς, *μέτρον Κλεωναίων, χωρεῖ τοσοῦτο*, nempe *κοτύλην*: aut paulo fortasse commodius in hunc modum, Ὀξὶς *Κλεωναίων χωρεῖ μέτρον τοσοῦτο*. Ad sententiam perinde erit. Cleonae oppidum Argolidis, in via quae Argis Corinthum ducebat.

In Philonidae *versu*, *τούτοισιν* erat in ed. Casaub. (casu, puto, magis quam consilio) pro *αὐτοῖσιν*, quod ex edd. vett. & msstis restitui. Sed metrum versui non inest, nisi initio aut *καὶ τὸ κατάχυσμ'* legas, aut, quod magis fortasse placuerit, Τὸ *δὲ κατάχυσμ' αὐτοῖσιν*. *Eorum condimenta aceto carent*, id est, (ut notavit Dalech.) *insulsa & insipida sunt.*

e In verbis Heraclidis *Tarentini*, medici, manifeste opponuntur *συνιστάνειν* & *διαλύειν*, tum vero & *τὰ ἐκτὸς*

& τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ. Atqui, si (prout ex vulgata scriptura e necesse est, quae in verbis τὰ ἐν ὄγκῳ adversativam particulam ignorat) iuncta intelligas illa τὰ ἐν κοιλίᾳ τὰ ἐν ὄγκῳ, eaque cum Casaubono (in Animadv. ad III. 79. b.) sic interpreteris, *illa quae sua mole stomachum habent impeditum:* ut taceam alia, quae, ad medicae artis rationem exacta, falsa & absurda debent videri; consequens erit, ut statuamus, auctorem illum res *prorsus oppositas & contrarias* per vocem παραπλησίως, quae *similiter, simili ratione* sonat, coniunxisse. Quod quum citra evidentem absurditatem dici non possit, unice vera mihi visa erat DALECAMPII ratio, perspecte intelligentis, adiectâ *adversativâ particulâ* τὰ δ' ἐν ὄγκῳ esse legendum, cum locum hunc latine sic redderet: *Heraclides - - scribit, acetum foris adhibitum, externas partes, intro sumptum, ventrem adstringere, tumores autem discutere, quod humores in nobis varii misceantur.* Verbum συνιστάνειν, quod proprie *sistere* significat, τῷ διαλύειν oppositum, poterat vel *coagulare, inspissare*, vel *adstringere* exponi, prout vel ad *fluida* vel ad *solida* referretur. κοιλίαν, ex usu medicorum, poteras perinde & *ventriculum* intelligere, & *alvum*, & *ventrem universum.* (vide Foes. Oecon. Hipp. h. v.) τὰ ἐκτὸς possint dici, *quae sunt extra corpus hominis;* itemque quae sunt *in exterioribus corporis humani partibus.* Equidem, cum latinam versionem concinnarem, quam graeco contextui subieci, τὰ ἐκτὸς cogitaveram *res externas;* & τὴν κοιλίαν, *ventriculum* hominis; συνιστάνειν vero (quoniam ex postremis Heraclidis verbis, διὰ τὸ δηλονότι διαφόρους ἐν ἡμῖν μίγνυσθαι χυμοὺς, colligi videbatur, omnia ista non nisi de *humoribus* ac *fluidis* dici) de *coagulatione* sive *spissatione* accipiebam, quemadmodum v. gr. συνιστάνειν τὸ γάλα idem ac πηγνύναι valet apud Poll. I. 251. Itaque in prioribus verbis hoc mihi dicere visus erat auctor: *acetum in humores qui sunt in ventriculo, eamdem vim exercere, quam exercet in fluida nonnulla quae sunt extra corpus humanum.* Rectius haud dubie facturus eram, si cum Dalecampio medico τὰ ἐκτὸς de *exterioribus corporis partibus*, & τὴν κοιλίαν de toto *ventre* & de *interioribus omnino corporis partibus* accepissem. τὸ συνιστάνειν vero perinde erat, sive cum eodem Dalech. de *adstringendis partibus solidis*, sive de *spissandis fluidis* & *sistendo* horum *fluxu* acciperes; qui coniuncti sunt effectus, ab eadem caussa proficiscentes. Ac videtur po-

e tissimum hic agi de *sanguinis fluxu sistendo*; quam in partem similiter Plinius, e veterum medicorum scriptis sua hauriens, ait: *Acetum medetur in sanguinis fluxione; foris, in spongiâ impositum; intus, potum quam acerrimum.* lib. XXIII. sect. 27. Sed nihil magnopere impedit, si paulo latius etiam extendenda Heraclidis verba statuas, ut ad plures ex illis aceti effectibus referantur, quos ibidem Plinius recenset; quos fere eosdem duobus his verbis Dioscorides comprehendit, (V. 13.) Ὄξος ψύχει καὶ στύφει. Ista vero, τὰ ἐν ὄγκῳ, haud dubie non in eam partem trahenda erant, in quam Casaub. interpretatus est; sed recte a nobis cum Dalecampio exposita sunt de *humoribus* qui *in tumoribus* insunt; in quos humores, cum sint diversae a sanguine naturae, contrariam vim ait exercere *acetum*, *resolvens* illos *discutiensque*.

Δεκελικὸν & mox Δεκελικοῦ dedit noster codex uterque, recte: & sic quidem in Alexidis versu necessarium etiam fuisse ob metrum, monuerat iam Holsten. ad Steph. Byz. Δεκέλεια populus Atticae. Alexidis *versus* ita, ut eos edidimus, constituendos adnotaverat Brunck in ora sui exempli. In *postremo versu* pro ἄγεις, est ἄγειν in cod. *a*.

Λεκτέον δὲ ὀξύγαρον. Λεκτέον δὲ ὅτι γὰρ cod. *a*. sub quo an aliud quid lateat nescio. Λεκτέον δὲ ὀξυγὰρ cod. *b*. cum edd. vett. quod haud dubie ex ὀξύγαρον decurtatum debuit videri. Casaubonus sic ediderat: Λεκτέον δὲ, ... ὀξὺ γὰρ, cum *lacunae signo*, quasi ibi vox aliqua intercidisset: sed in Animadv. suffragatus est sententiae docti viri Levinii, qui ὀξύγαρον legendum monuerat. Nec tamen adparet, quid sit quod h. l. docere Athenaeus voluerit: nam ὀξύγαρον, ὀξύμελι, & quaecumque sunt alia vocabula ex ὀξὺς composita, constanter omnia ab omnibus (ut consentaneum erat) per υ scribuntur, ut nil opus fuisse videatur de ista scriptura aliquid praecipere. Unum vocabulum ὀξὶς (quod quidem cum illis conferri non poterat, quia non est compositum) per *iota* scriptum supra

f vidimus. Ubi Lysiae citatur *oratio*, perperam ἀλλίας erat in edd. vett. pro αἰκίας, quod restituit Casaub. consentientibus nostris msstis. Vide Lysiae Fragm. in edit. Reisk. pag. 17.

AD CAP. LXXVII.

Σοφοκλεῖ ἐν Φαίαξιν. Fabulae nomen e Grammatico San-Germanensi edidit Brunck in Lexico Sophocleo, voce Ἀρτύματα; quem vide. Apud Aeschylum, διαβρέχεις intellige *nimia aqua diluis.*

„THEOPOMPI historici verba ex ea parte Historiarum „illius desumta sunt, qua Xerxis in Aegyptum expeditio „narrabatur. Habes integrum illum locum, atque in eo „verba hic recitata, apud Longinum [sect. XLIII.] περὶ „Ὕψους.“ CASAUB. — De Cambysis descensu in Aegyptum egisse eo loco Theopompum, probabilior videtur Toupii sententia, in Notis ad Longin. Ex Longino ἀρτυμάτων correxi, cum ἀρτύματος esset in edd. & ἀρτύματα in msstis nostris. Θύλακες dedere nostri mssti: quod cum in cod. *a.* olim vidisset etiam Ruhnkenius, praeferendam istam formam censuit (in Notis ad Longin. & in Not. ad Callimachi fragm. 360. pag. 557. ed. Ern.) ut rariorem, a sing. Θύλαξ, vulgatiori θύλακοι, quam habent editi libri tam apud Athen. quam apud Longin. Quid vero huc facerent βιβλία, aut quo pacto in earum numero rerum, quae essent πρὸς τὸν βίον *utiles*, potuerint *libri* commemorari, non magis equidem, quam Toupius, perspicio: quare, dum certius aliquid proferatur, pro βιβλίων, quod apud Longinum quidem pariter atque apud Athenaeum vulgo legitur, βολβῶν utique malim, quod est a Toupio propositum.

παρὰ Σοφοκλεῖ. „Coniiciebat VALCKENARIUS, Athe„naeum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, „quae forte compendiose scripta auctorem Epitomes fe„fellerunt. Sane ista, Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς, e com„oedia sunt.“ BRUNCK *in Lexic. Sophocl. voce* Ἀρτύματα. Fit autem illa coniectura eo etiam probabilior, quod ex VI. 228. b. discimus, de *obsoniis* (in quibus parandis potissimum exercebatur *ars coquorum*) habitum fuisse sermonem in illa ANDROCLIS fabula: quo accedit, quod eadem verba παρὰ Σοφοκλεῖ, paulo ante posita, facile decipere potuerint scribam parum diligentem.

In CRATINI *versiculo*, cum laboraret metrum, probavi ut facillimum, sic tutissimum remedium a Valckenario propositum ad Herodot. VII. 153. οὐ πρός γε παντός ἐστιν &c. Casaubonus, quamquam intelligens elegantem

a illum usum praepositionis *πρὸς*, tamen longius a librorum scriptura discedere non veritus est, sic scribi volens, *οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστιν*: imitatum ratus poëtam proverbium illud, *οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς*. Casauboni emendationem adoptavit Grotius in Excerpt. p. 489. Sed aliud nunc demum animadverto, quod, cum Graecum constituerem contextum, observationem meam effugerat. CRATINI Comici *fabula*, Γλαῦκος inscripta, nulli alii auctori commemorata est: ac fuerat sane argumentum illud (de quo conf. lib. VII. p. 296 sq.) tragoediae magis, quam comoediae, idoneum. Atqui, nostros Codices msstos si audias, ne Athenaeus quidem talem aliquam Cratini fabulam nominavit: nec enim Γλαύκῳ illi habent, sed γλαῦκον, quod verum omnino videtur. Igitur ex eorumdem praescripto sic rescriptum hunc locum velim:

Κρατῖνος· — Γλαῦκον
οὐ πρός γε παντός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.

id est; »CRATINUS ait: *Glaucum* (piscem) *recte condire,* » *non cuiusvis sane coqui est.* « De *glauco pisce* vide VII. 295. & confer VII. 293. b. & quae ad II. 62. d. notavimus. Igitur, donec alius reperiatur testis, eiiciendus fuerit titulus Γλαῦκος ex albo fabularum Cratini.

In citandis ANTIPHANIS *versibus*, Epitomator quidem *καταλέγει που* scripsit, Athenaeus vero haud dubie *ἐν Λευκάδι* scripserat, quod ex Polluce VI. 66. etiam Casaubonus adnotavit. Adfert ibi Pollux eos ex his versibus, qui in medio sunt, a verbo *σησάμου* usque χλόης. Ibi pariter ac vulgo apud Athenaeum continuo tenore adposita sunt verba, tamquam nullo metro adstricta. Esse autem verba a Polluce prolata trochaicos versus, recte vidit Salmas. ut ibi adnotavit Iungermann: idemque metrum in his, quae apud Athenaeum vel praeponuntur vel subiiciuntur, haud obscure adparebat. Sunt scilicet quatuor tetrametri catalectici in syllabam; quorum singulos, cum pro spatio nostro paulo longiores essent, in duo hemistychia divisimus. *Vers.* 1. In voce *ἀσταφίδος*, ultima syllaba longa est ob sequentem spiritum asperum. *Vers.* 2. pro *νίτρου*, est *λίτρου* apud Poll. paulo melius; quoniam ea forma Atticis magis frequentata. Duas voces, *βοῦ* & *μέλιτος*, quae apud Athenaeum deerant, e Polluce adieci. Recte vero, apud Nostrum *Vers.* 3. *βοτανίων*: rectius certe quam apud Pollucem *βατανίου*, (id est, *patinae* vel *patel-*

lae,) quod non erat huius loci. Videntur autem sub βο- a
τανίων nomine variae *herbulae aromaticae* promiscue comprehendi, quas φύλλια aliâs dicebant Graeci. cf. Animadv. nostr. pag. 384. ad II. 56. f. *Ibid.* ἐλαῶν cum Athenaei libris legas, an ἐλαίου cum Polluce, parum interesse videtur. Prave vulgo distinguebantur verba, ἐλαῶν εἰς ἀβυρτάκην, χλόης: ubi monuit CASAUB. »Ita scribendum, »ἐλαῶν, εἰς ἀβυρτάκην χλόης, *olivarum*, *& herbae virentis* »*ad alyrtacam*.» ἀβυρτάκη, genus *condimenti* quod *e succo virentium herbarum* conficiebant.« *Verſ.* 4. ταρίχων si in suo cod. reperit primus editor, bene fecit quod tenuit. Sin ταρίχους ille codex dabat, sicut noster uterque, nil opus erat ut id mutaretur; nam & in plurali quidem τὰ ταρίχη dicebant graeci, sed & singularem collective usurpabant. Pleraque ex istis condimentis, quae his versibus recensentur, iunctim pariter nominata reperies IV. 170. VII. 293. b. & 309. f.

ἀρσενικῶς ὁ θύμος καὶ ὁ ὀρίγανος. Nempe non modo in b
neutro genere, τὸ θύμον & τὸ ὀρίγανον, sed & in masculino. cf. Eustath. ad Il. σ'. 1201, 31 sq. ANAXANDRIDIS hexametros repetens Casaub. in Animadv. *verſ.* 1. pro τέμνων, τεμὼν scripsit: qua mutatione, invitis libris, nil opus est; nam & in τέμνων corripi prima syllaba ob debilem positionem potuit. *Verſu* 2. haud dubie praestare videtur τὸ τάριχος, quod habet Eustath. l. c. quum praesertim ista forma nominis τὸ τάριχον nusquam alibi apud Nostrum, ac ne quidem lib. III. p. 119. ubi ex professo de hoc vocabulo agitur, occurrit. Nec tamen mutare constantem h. l. librorum lectionem ausus sum, quoniam & diserte Τάριχα, ὄψα πολυτελῆ, adnotavit Suidas, & ipsum τὸ τάριχον etiam ex Plutarchi libello, Virtutem doceri posse, ab H. Steph. in Thes. III. 1249. e. citatum video. Pro μιχθὲν autem, quod cum libris omnibus etiam Casaub. in Animadv. tenuit, non dubitavi ex eodem Eustathio μιχθεὶς recipere, quod manifeste ad ὃς δὲ (scil. ὀρίγανος) debuit referri. In IONIS hexametro, perperam libri nostri χειρὶ pro χερὶ scribunt.

Fabulae titulus, quae ab aliis PLATONI, ab aliis CANTHARO tribuebatur, Ναυμαχία erat, citata a Nostro VII. 312. d. & 314. a. Verba, quae ex illa adferuntur, legitimum efficiunt *senarium*; in cuius initio Ἢ 'ξ cum apostropho excudendum curavi, ut est in codicibus nostris,

cum plene olim Ἢ ἐξ ederetur. Euftathius l. c. eumdem verfum citans, ἢ particulam praetermifit.

AD CAP. LXXVIII.

c Σικυοὺς σπερματίας. » *Cucumerem fpermatiam*, interpre» tatur Athenaeus *peponem*; Hefychius *melopeponem*; alii ali» ter. « CASAUB. Multa fane in hoc capite obfcura & controverfa, quae ad liquidum perduci hodie eo minus facile poffint, quod iam olim a multis confufa funt nomina, de quibus hic agitur. Vide auctores citatos ad Hefych. voce Σικυὸς σπερματίας: quibus adde Bodaeum ad Theophraft. pag. 782. Salmaf. Homon. Hyl. Iatr. p. 38. & Palmer. Exercit. p. 488. De σικυῷ, id eft, *cucumere* ex profeffo agit Nofter lib. III. p. 73. & feq.

CRATINI verba fic fcripta erant, quafi duobus conftarent verfibus, quorum prior a Πόποτ' ufque φίλον excurreret, alter ab ἐν Πάρῳ ufque ὠνούμενον. Nec variant quidquam libri. In fenarios iambicos, ita ut edidimus, diftributos voluit Cafaub. inferto *vf.* 1. verbo εἰπέ. *Verf.* 2. vero idem Cafaub. pro φίλον, quod habent libri omnes, φίλος legebat, iungens παῖ Λαέρτα φίλος. Sic & Palmerius l. c. nifi quod pro Dorico genitivo Λαέρτα communem & Atticum Λαέρτου pofuit; vertitque, quemadmodum haud dubie Cafaubon. etiam acceperat, *ô fili Laërtae amice*. Ubi tamen non ferendum mihi vifum erat nomen φίλος in nominativo cafu iunctum cum παῖ, quod in vocativo pofitum. Quare librorum lectionem φίλον tenui, ad ἄνδρα referens. Et hactenus quidem bene, ut puto. Sed metrum denuo fub examen revocans, intelligo, eumdem *verfum fecundum*,

τὸν ἄνδρα, παῖ Λαέρτα, (five Λαέρτου) φίλον ἐν Πάρῳ,

labe adfectum effe, quae ferri non poffit, nempe trochaeo aut certe fpondaeo in quarta fede. Nam in φίλον quidem prima non neceffario brevis eft, fed produci etiam ob liquidam literam λ poffit: at praecedens fyllaba (five Λαέρτου, five Λαέρτα legas) haud dubie longa eft: unde fit, ut quartus pes, nifi trochaeus, certe fpondaeus fit, quod perinde contra fenarii iambici normam eft. Quare quoniam, ut in iambos digererentur ifta verba, adiecto etiam verbo εἰπέ opus fuit, videndum, ne minoribus ambagibus, (non-

nisi τὸν articulum ad φίλον adiiciendo) in duos trochaicos distribui potuerint debuerintque, qui sic decurrerent:

Πώποτ' εἶδές μοι τὸν ἄνδρα, παῖ Λαέρτου, τὸν φίλον
ἐν Πάρῳ σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον;

Ad illa, Πλάτων, Λαΐῳ· &c. adnotavit CASAUB. » *Meleager*, quem irridet PLATO comicus, *staturâ proecerâ* fuit, » *cruribus gracilibus*: quam habitudinem corporis sannis ur» banorum hominum fuisse opportunam dicebamus ad Sue» tonii librum IV. [C. Calig. c. 3.] In *verf.* 2. deest prin» cipium. Legi potest *μέγας τε, κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται*. *Sicyopepon eunuchias* poëtae dictus, ad differentiam » *spermatiae*: hi erant compacti & breviores; illi fluxa » carne & in longum producta figura, qualis fuit cucu» meris scytalici. De *eunuchia cucumere* Plinius: [XIX. 5, » 23.] *Sunt qui herbâ, quae vocatur culix nomine, tritâ, semen » eorum maceratum seri iubeant, ut sine semine nascantur.* » Caeterum Platonis hanc Fabulam omnia exemplaria *La» ium* nominant. [Λάϊος etiam apud Suidam in Πλατ. κωμ. » recensetur in Fabulis Platonis.] Similis ex eâdem fabulâ » in Scholiis Aristoph. Pluti, locus: [ad verf. 179.] ubi Πλά» των Λαΐῳ φησὶν lego, non Λαϊ. « — Casauboni emendationem in Schol. Aristoph. probavit adoptavitque Hemsterh. p. 57 sq. Platonis locum ex professo retractavit PALMERIUS Exercit. p. 484 sqq. ubi multa etiam de *peponum* toto genere disputat, & nostros *melones* non ignotos fuisse veteribus, contra aliorum sententiam, contendit. Quod autem *πέπονος εὐνουχίου κνήμας* de *crurum gracilitate* interpretatus est Casaubonus, PALMERIUS contra de *suris magnis* & *peponum magnorum more protuberantibus* accipit. » Eunuchi enim, » inquit, saepe in amplissimam corporis molem crescunt, » ut boves castrati, qui tauris multo maiores evadunt. » Sic forte *εὐνούχιος* [*εὐνουχίας* rectius dixisset] *πέπων* di» citur *magnus & protuberans*: & sic intelligi suadet ANA» XILAS, cuius locus statim sequitur, Τὰ δὲ σφυρὰ ᾤδει » *μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων*, *Malleoli vero tumebant magis, » quam pepo.* «

In THEOPOMPI comici verbis de amasia agi videtur. Verba, quod ad metrum spectat, ita, ut edidimus, distribuenda nobis visa erant. Μαλθακωτέρα, pro μαλακωτέρα, quod editum erat, dedere nostri codices. Iidem cum ed. Ven. ignorant *καὶ* particulam, quam inter *πέπονος* & σι-

d κυοῦ temere interferuit editor Bafileenfis, & imprudens tenuit Cafaub.

» Phaniae verba fequuntur, Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ σικυὸς καὶ πέπων, &c. quae non experta funt » fatum clementius quam caeteri omnes fere loci illius fcri» ptoris, qui in his libris hodie reperiuntur: funt enim » plerique omnes depravati aut mutilate defcripti. Dale» campius fententiam concinnavit ut potuit. Nos quoque » nihil adiuvant fcripta exemplaria. An hoc voluit Pha» nias? *cucumeris ac peponis, dum adhuc funt teneri, & carnem » & femen edi fine noxa: poftquam maturuerunt, tantum carnem.* » Haec fententia hanc lectionem poftulat: Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ περικαρπίῳ σικυὸς καὶ πέπων μετὰ τοῦ σπέρ» ματος· πεπτομένων δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. Nihil » affirmamus tamen, fed fufpicionem noftram dubitanter » proponimus. περικάρπιον pro *carne femen ambiente* in mul» tis fructibus, vox eft Ariftotelis & difcipulorum eius » Theophrafti ac Phaniae. « Casaub. — Similiter Dalech. pro ἐπικαρπίῳ, περικαρπίῳ interpretatus erat, fed & alia mutaverat, latine fic reddens hunc locum: *Phanias fcribit, cucumerem immaturum cum carne quae femen circumdat, in cibo lautum effe, peponem vero detracto femine* &c. Prima fpecie videri poterant loco huic lucis nonnihil adfundere Galeni verba, quae aliâ quidem occafione (ad oftendendam peponum & melopeponum differentiam) Palmerius pag. 486. adtulit: Τῶν πεπόνων οὐκ ἐσθίοντες οἱ ἄνθρωποι τὸ τῆς σαρκὸς ἔνδον, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα· τὸ τῶν μελοπεπόνων ἐσθίουσι. Id eft: *Peponum homines non comedunt id quod intra carnem eft, ubi eft femen: melopeponum vero id ipfum comedunt.* Sed propius infpecta ea verba, vereor, ne nihil huc facere comperiantur. Ipfa vero Phaniae verba, ab Athenaeo hic prolata, non tam defperata mihi, quam Cafaubono, vifa erant. ἐπικάρπια quaenam dixerit ille auctor, perfpecte iam olim H. Stephanus explicaverat, Thef. II. 80. d. e. nempe *ramufculos*, five *pediculos, e quibus fructus dependet, & qui funt fuper fructum.* De eo fignificatu iam fupra ad II. 51. c. dictum eft; a quo cur hîc difcederemus, aut cur mutaretur illud vocabulum, nullam cauffam fatis idoneam vidi. Iamque etiam ad oram mei libri adnotaveram, poft ἁπαλὰ particulam ἅμα, quae in ifta connexione verborum fine incommodo omitti non poterat, videri excidiffe, fcil. a praecedente voce in

ſimillimas literas exeunte (nam αλα in antiquis codicibus d eis ductibus ſcribi ſolet, ut ab αμα vix diſcernas) abſorptam; cum eamdem emendationem a Villebrunio T. I. pag. 269. occupatam vidi; qui, in eamdem nobiſcum ſententiam locum hunc interpretatus, haud incommode fortaſſe etiam Plinii verba huc traxit, (ex XIX. 5, 24.) *cucurbitae caulis primus uſus in cibo.* In ed. Venet. capite truncata vox πικαρπίῳ; deinde cum apoſtropho 'πικαρπίῳ in ed. Baſ. ſed integram vocem ἐπικαρπίῳ habent mssti cum ed. Caſ. Locum iſtum in hunc modum conſtituendum iudicavit doctus CORAY: Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ ὠμὰ (ex correctione Villebr.) τῷ περικαρπίῳ (ex emend. Caſ.) καὶ τῷ σπέρματι, σικυὸς καὶ πέπων· πεττομένων δὲ, (ex em. Caſ.) τὸ περικάρπιον μόνον ἄνευ τοῦ σπέρματος. De vocab. περικάρπιον conf. II. 70. e.

In DIOCLIS *Caryſtii* verbis, ἕψανα antepenacute editum erat, quaſi a ſingulari ſubſtantivo τὸ ἕψανον, quod nullum eſt. Ex analogiae & uſus lege ἑψανὰ ſcripſi, i. e. *coctilia;* intellecto ſubſtantivo λάχανα vel βρώματα. Sic paſſim apud Ariſtotelem diſtinguuntur ἑψανὰ, ὀπτανὰ, ὠμά: *quae elixantur;* quae *aſſantur* vel *torrentur*, aut veluti panis *coquuntur;* & *cruda.* Poterat pro adiectivo ἑψανὰ etiam eàdem notiono ſubſtantivo ἑψήματα uti, quemadmodum II. 61. c. ex eodem Diocle iſta verba adferebantur: Ἄγρια ἑψήματα, τεῦτλον, μαλάχη &c. Ac videtur iſte locus in Dioclis opere cum his verbis, quae hic citantur, proxime coniunctus connexuſque fuiſſe: & pro ἑψήματα, quo ibi Diocles uſus eſt, fortaſſe hoc loco Athenaeus aut Epitomator ſuo arbitrio ἑψανὰ ſubſtituit. Pro εἶναι θρίδακα, quod & Caſauboni & noſtri libri de- e dere, in ed. Ven. & Baſ. imperite εἰνσθρίδακα legebatur, monſtro ex perperam accepta abbreviatione vocis εἶναι orto. Nec vero cauſſam ullam video, cur commodam librorum ſcripturam cum Caſaub. in hanc reſictam velimus, ἑψανὰ τῶν ἀγρίων εἶναι, τὴν ἀγρίαν θρίδακα. Mox ἀδριανὸν σίναπυ cum edd. tenet cod. *a.* nec multo aliter cod. *b.* in quo ἀδρυανὸν σίναπυ: & duas iſtas voces nullo interpoſito commate iungunt edd. vett. puto & mssti. Recte vero, ſi quid video, monuit CASAUB. »Pro ἀδριανὸν, quod nihil hic ſignificat, κοριανὸν reſcribendum, »aut ſimile aliud.« DALECAMPIUS, *Adrianum* tenens, & a *ſinapi* diſtinguens, notulam hanc adiecit: »Ut quibuſ-

e »dam placet, *Apium.* « Ubi, quosnam dixerit, aut quo illi fundamento nisi sint, mihi non liquet. In *Notula sub Contextu* nostro, κορίαννον geminâ literâ ν scripsi, ut p. 70. a. & alibi scribitur: quod vero in eadem Notula σιναπι per *iota* in fine expressum est, temere factum; nam quamquam haud raro apud alios ea scriptura occurrit, tamen apud Athenaeum & hic & alibi per υ scribitur, nec opus erat constantem librorum scripturam mutare. conf. quae ad II. 66. f. notavimus. Dein κρόμυον erat editum, ut p. 64. e. sed recte κρόμμυον dedere mssti.

Ad ista DIOCLIS verba, κρόμμυον· τούτου εἶδος Ἀσκαλώνιον καὶ γήτειον, haec monuit CASAUB. » Cum facit *spe*» *cies cepae*, *Ascaloniam* & *getheum*; sine dubio γήτειον est » ea *cepa*, quam vocat Plinius *gethyum*. Hesychius: Γήτια· » κρόμμυα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται. Alii γήθυον putarunt » esse *porrum sylvestre*. Hesychius: Γήθυα· ἀμπελόπρασα. οἱ » δὲ, γηψυλλίδας. (scribe γηθυλλίδας, & vide librum IX. » [p. 371. f.] Athenaei) οἱ δὲ, μεγάλα κρόμμυα. ἄλλοι, » χλωρά. Eustathio [ad Iliad. σ'. p. 1211, 10 sq.] nihil dif» ferunt γήτειον, γήθυον, & γήτιον. Legi etiam γῆθυ, pro » *cepa*. Psellus in versibus politicis, quibus obscuras vo» ces exposuit: Κόκαλον δὲ ὁ στρόβηλος· τὸ δὲ κρόμυον, » γῆθυ. « — Perinde & γήτειον & γήτιον scribi pronunciarique potest, prout metrum desiderat: utramque scripturam habes IV. 170. b. Pro γήθια, quod IX. 371. f. editum est, γήθυα habent veteres nostrae membranae: eaedemque γητίῳ, pro γηθύῳ, XIV. 662. e. In tribus posterioribus nominibus subito mutata structura orationis erat: cum praecessissent accusativi ad verbum εἶναι relati, nunc in eodem sermonis tenore sequebantur nominativi, φύσιγγες, σικυὸς πέπων; μήκων: quod cum librariorum errore commissum existimarem, restituendos accusativos, φύσιγγας, &c. putavi. In quo si quis audacius me versatum iudicaverit, reponat, me non repugnante, in contextum quae a me in ora sunt adposita. φύσιγγες, quas ab *allio* hic discernit Diocles, aliis erat *propria* quaedam *allii species*, aliis erant *alliorum capitula*, σκορόδων κεφαλίδες, ut ex Hesychio adnotavit CASAUBONUS; ubi simul monuit restituendam eam vocem Theophrasto Hist. Plant. VII. 4 extr. & sic ibi legendum: φέρει δέ φασι καὶ τὸ σκόροδον ἐπὶ τῆς φύσιγγος σκόροδα, ὡς καὶ τὰ κρόμμυα. » Dixerat modo Theophrastus, (inquit)

» ſolitum fieri in cepis, ut ex eadem radice novae ſobo- e
»les pullulent: addit nunc, etiam in alliis ſimile uſu ve-
»nire; *agnaſci enim capitibus alliorum nova allia.* «

In eiuſdem Dioclis verbis, ἑφθὸς ὁ σικυὸς &c. non ab-
ſolute intelligendum mihi videbatur nomen σικυὸς de *cucu-
mere*; quippe de quo deinde III. 74. b. c. adferuntur Dio-
clis verba: ſed de *peponis* illa ſpecie, cui σικυὸς πέπων
nomen erat. Contra Coray noſter totum hunc locum,
ἑφθὸς δ' ὁ σικυὸς uſque διαχωρητικώτερος ad unum eum-
demque *cucumerem* referendum cenſet: ita quidem, ut ὁ
σικυὸς ἁπαλὸς ſit *cucumis immaturus*; ὁ πέπων vero, *cucu-
mis maturus*. Quae fortaſſe veriſſima fuerit interpretatio.

τὸν πέπονα καλεῖ σικύαν. σικύα aliâs ſpecies quaedam
cucurbitae vocabatur, ut ſupra dictum II. 59. a. Sed omni-
no multa in omnium iſtorum nominum uſu confuſio eſt.

In Diphili medici loco cum ἐπικρατητικὸς lege- f
geretur conſentientibus libris, adnotavit Casaubonus:
»Scribo cum Dalecampio ἐπικεραστικὸς. In libris
»Medicorum ſaepe imperiti librarii pro ἐπικεραστικὸς ſcri-
»pſerunt ἐπικρατητικὸς, ut factum iſto loco, vel contra. Si-
»gnificatio tamen longe diverſa: nam, *quae alvum ſiſtunt*,
»ἐπικρατητικὰ dicuntur, contraria τοῖς ὑπακτικοῖς: at ἐπι-
»κεραστικὰ vocarunt, ſive εἰς ἐπίκρασιν ἐπιτήδεια, ut
»libro III. loquitur Athenaeus, [immo idem Diphilus
»apud Athen. III. 91. f.] illa, *quae malum in corpore humo-
»rem valent temperare, ac tandem mutare*, ut explicat Gale-
»nus lib. II. de Facult. Simpl. Medic. & libro IX. Metho-
»di. Idem auctor ἐπικεράσαι & ὑπαλλάξαι τὴν ἐνιζηκυῖαν
»τοῖς μορίοις ποιότητα dixit in commentario Qui ſint Pur-
»gandi; & ἐπικέρασιν καὶ κένωσιν alibi coniungit: quae
»omnia naturam τῶν ἐπικεραστικῶν nobis aperiunt.« —
Conf. Foeſ. Oecon. Hippocr. voce Ἐπίκρασις. Caſaubo-
ni Dalecampiique emendationem adoptavit Salmaſ. in Ho-
mon. Hyl. Iatr. p. 38. Equidem cogitaveram, verum-ne
eſſet fortaſſe ἐπικρατητικὸς hoc ſenſu, quod ἐπικρατεῖ,
id eſt, *diutiſſime duret, in ſtomacho*: quam in ſententiam
Plinius XIX. 5, 23. de *Peponibus* ait: *Vivunt hauſti in ſto-
macho in poſterum diem, nec perfici queunt in cibis.* Sed huic
ſententiae quum e diametro adverſetur id, quod continuo
deinde idem Diphilus ait, εὔφθαρτον eſſe *peponem*, id eſt
facile alterari in ſtomacho concoquique, abieci illam cogita-
tionem, & doctorum, quos dixi, virorum ſecutus ſum

f iudicium. Et ad *pepones* relatum esse a Plinio id quod de *cucumeribus* Diphilus III. 74. c. commemorat, monuit iam ad Plin. l. c. Harduinus. Dein, quum post ἐπικρατητικός· — proxime sequerentur illa verba κακοχυλότερος δὲ, ὀλιγότροφος δὲ καὶ εὔφθαρτος, *asteriscum* interposuit Casaubonus, quo lacunam indicaret, quam cum Dalecampio sic explendam censuit, ut legeretur, ὁ σικυὸς κακοχυλότερος, ὀλιγότροφός τε καὶ εὔφθαρτος. At de σικύῳ vel σικυῷ, i. e. de *cucumere*, adferuntur infra p. 74. c. eiusdem Diphili verba, ab his non modo diversa, sed partim etiam prorsus his contraria. Quare mihi omnino per errorem huc irrepsisse visa sunt ista verba κακοχυλότερος δὲ, adeoque reiicienda.

AD CAP. LXXIX.

In EPICHARMI Fragmento, ἀπολελεμμέναι τὸν καυλὸν, vertunt *decorticatae caulem*, a verbo ἀπολέπω deducentes; nec ita male fortasse. Mihi vero Dorice, ut ἠμμὶ pro εἰμὶ, & similia, sic ἀπολελεμμ. pro ἀπολειμμ. dictum visum erat, ut esset *lactuca*, cui *demtus caulis*. conf. pag. 69. b. In versione nostra sub contextu, corrige *demtus*, pro mendoso *demta*.

a STRATTIDIS cantilenam, continuo verborum tenore vulgo scriptam, versiculis diversi generis putavi constare; quos ita distribuere tentavi, ut tres primi cum duobus postremis essent anapaestici, tres medii iambici, inaequali quidem fere omnes mensura, sed haud ingrato modulo. In quo si audacior fui, ac plurimum fortasse a vero modulo aberravi, lubens meliora discam ab artis magistris.

Vers. 1. pro mendoso κατ' εὐφύλλους, καταφύλλους legendum perspecte docuerat Valckenar. in Diatr. Eurip. p. 231. quam emendationem etiam CORAYO nostro proprium ingenium obtulisse video. Ut κατάδενδρος & κατάσκιος dicitur, & id genus alia; eâdem analogiâ κατάφυλλος fuerit *herbis repletus*, *herbosus*, *frondosus*. Casaubonus in vulgata lectione tollendum aut κατὰ aut sequens ἀνὰ censuerat. *Vers.* 2. Ad ποδῶν pertinuisse puto illud ποδοῖν, olim in margine notatum, tamquam in locum τοῦ ποδῶν reponendum, quod dein perperam alieno loco *vs.* 4. positum videtur. *Vers.* 3. βαίνετ' ἐφαπτόμεναι percommode dederunt nostri codices. Corrupte βαίνουσ'

τ' ἐφαττόμεναι edd. Ven. & Baf. βαῖνουσί τ' ἐφαττόμεναι a
ed. Caf. βαίνεται vero in msstis effe ait idem Cafaub.
Verf. 4. ποδοῖν perperam, ut modo dixi, ex ora in contextum receptum, aliam vocem, quae ibi erat, extrufiffe videtur. *Herbas* interpretatus eft Dalech. Inde ποῶν in ora fui libri correxit Purfanus, commode: quod & in Gallica verfione expreffit Villebr. Poffes vero etiam ποωδῶν vel potius ποιωδῶν fufpicari, id eft, *herbacea quaevis.* Id fi placet, fuerit quartus verfus Anapaefticus dimeter hypercatalecticus. *Verf. ult.* pro σελίνων Cafaubonus σελινίων vel σελινιδίων legendum putaverat, ut fimile effet praecedentibus σατυριδίων & θριδακινιδῶν.

Θεόφραστος. Vide Hift. Plant. VII. 4. Inde recte ἀπαράβλαστος adfcivit Cafaub. pro ἀπαράβλητος, quod habebant edd. vett. & mssti. τῶν δὲ πλατέων. E superio- b
ribus editionibus in noftram hoc irrepfit; nec e msstis quidem aliud enotatum: omnino vero πλατειῶν in foem. cum Theophrafti libris fcribi debuit, nempe τῶν πλατειῶν θριδάκων. καὶ θύραις χρῆσθαι fcripfi cum noftris codd. ficut eft apud Theophr. Tranfpofitis verbis χρῆσθαι καὶ θύραις edd. Dein pro κηπουρικαῖς, κηπωρικαῖς fcribitur apud eumdem Theoph. quod perinde eft. Sequentia verba funt ex medio cap. 2. lib. VII. Inde παλιβλαστεῖς correxi, cum perperam παλαιβλαστεῖς apud Athen. haberent edd. & mssti. Paulo rectius fortaffe fuiffet παλιμβλαστεῖς: fed & iftud ferri poterat. *Caule reciso regerminant,* ait Plin. XIX. 7, 36.

AD CAP. LXXX.

Βρένθιν. Apud Hefychium fcribitur: Βρένθιξ· θριδακίνη, Κυπρίοις. Utraque fortaffe in ufu fuit fcriptura, βρένθις, & βρένθιξ. conf. quae de vocab. πέζις vel πέζιξ notavimus ad II. 61. e. f. καταφυγὼν recte dedere mssti noftri, de quo reponendo monuerat etiam Cafaub. Perperam καταφαγὼν edd. ex παραδιορθώσει (ut videtur) primi editoris.

Ταῖς θριδακίναις. Praepofitionem Ἐν hic non ferebat metri ratio, quia in θριδακίναις fyllaba θρι & κι longae funt, ut mox e primo ex Eubuli verfibus adparet: quare eam delevi. Quum vero proxime ante ἐν contra regulam φησὶ vulgo legeretur, ubi φησὶν fequenti vocali opor-

tebat; ſuſpicatus ſum, in vetere aliquo codice φησὶν ταῖς θριδακ. olim fuiſſe ſcriptum, (ν ἐφελκυστικῷ praeter neceſſitatem, ut ſubinde aliàs adiecto) deinde vero ex eâdem literâ ν voculam ἐν initio vocis ſequentis ortum traxiſſe: de cuiuſmodi origine eiuſdem voculae paulo ante ad
c II. 67. c. dictum. Ἀναγκαίαν τύχην Sophocles Ai. 485. *ſervitutem* dixit: longe aliud comicus AMPHIS (*verſ.* 6.) *neceſſarium malum* intelligit, nempe genitale membrum. Prorſus vero invitâ Minervâ ex illo comici verſu Hadr. Iunius Proverbium exſculpſit, *Neceſſariam fortunam terere.* In eiuſdem AMPHIDIS *verſ.* 4. monuit doctus CORAY, Hellenismi rationem particulam ἂν requirere, itaque pro στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα legendum ὅλην ἂν νύκτα. Equidem, ſicut lubens iſtam acciperem particulam, ſi ferret verſus; ſic articulo τὴν aegre iſto loco cariturus eram.

Quae ex CALLIMACHO hic adferuntur, ea in Fragmentis huius poëtae & Grammatici, a Bentleio aliiſque collectis, in ed. Erneſti fruſtra quaeſivi. In EUBULI *verſ.* 1. recte παρατίθει edidit Caſaub. quod & noſtri codices agno-
d ſcunt. Perperam περιτίθει edd. vett. Quod ad verba νεκύων βρῶμα, (*verſ.* 5.) i. e. *mortuorum cibus*, adnotavit CASAUB. »Quae ſuperſtitioſa opinio adeo in animis homi»num inveteravit, ut ad Auguſtum principem multis eſ»ſet religio veſci lactucis, teſte Plinio:« reſpexit vir doctus Plinii verba XIX. 8, 38. Ad eamdem opinionem magis etiam pertinet, quod paulo poſt ex Galeni lib. III. de Facult. Medic. Simpl. idem Caſaub. commemoravit: non dubitaſſe Galenum affirmare, *ſucco lactucae tam facile tolli aliquem poſſe, quam cicutae.*

Τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν. Poſſis ſuſpicari, τὴν ἀγρίαν θρίδακα oportuiſſe. Apud Heſychium certe legimus: Τετρακίνη, ἡ ἀγρία θρίδαξ. Videri autem poterat illud vocabulum, ſive ex librariorum veterum culpâ, ſive ipſius vulgi uſu, ex θιδρακίνη corruptum, quod idem ac θριδακίνη valet: pari quidem ratione & θίδραξ pro θρίδαξ ſubinde dictum reperitur. vide Epict. Diſſert. II. 10, 9. ibique not. Sed conſule Salmaſ. Exercit. Plin. p. 896. col. b.
e θρίδακα πλατύφυλλον τετανὴν ἄκαυλον. Vide eumdem Salmaſ. ibid. col. a. In εὐνοῦχον conſentiunt apud Athenaeum (quod ſciam) libri omnes. εὐνούχιον tamen aut εὐνούχειον malles ex Plinio l. c. ſive εὐνουχίαν; quemadmodum etiam εὐνουχίαν ſive εὐνούχιον σικυὸν πέπονα II.

68. d. commemoratum vidimus. Et, εὐνούχειον etiam graecis literis expressum in vet. exempl. Apuleii scribi, docuit Salmas. p. 897. col. a. extr. At εὐνοῦχον apud Athen. non modo Eustathius etiam agnoscit ad Iliad. χ'. pag. 1390, 6. sed & ex Hesychio defendi posse videtur, si inter se conferas quae apud illum in Εὐνούχιοι & in Εὐνοῦχος leguntur: vide ibidem Interpretum Notas. ἀστυτίδα recte apud Athen. omnes agnoscunt; unde mendosam in Plinii libris scripturam *astylida* correxerunt viri docti: quam qui tueri conantur inepte facere, recte iudicavit Casaub. In illis verbis haeseram, διουρητικοὺς γὰρ παρασκευάζει, quae ex vulgato usu vocabuli διουρητ. sic vertit Dalech. *quia ciet lotium.* At quaenam quaeso haec caussa est, cur *Astytida* & *spadoniam* lactucam dicant mulieres, *quia lotium cieat?* Id vero absurdum mihi, medicae quidem artis rudi, videbatur; & adhuc, fateor, videtur; licet Medico Dalecampio suffragantem videam Villebrunium Medicum, qui in eamdem sententiam interpretatur, *parce qu'elle pousse considérablement par les urines.* Et, verum si quaeris, ne per se quidem spectata Graeca dictio istam admittit interpretationem: nam, in eam sententiam, sic dicturus fuerat auctor, διουρητικὴ γάρ ἐστι, καὶ ἐκλύτους παρασκευάζει πρὸς τὰ ἀφροδίσια, non διουρητικοὺς γὰρ παρασκευάζει. Quare mihi persuasi, petendam esse huius dictionis interpretationem ab illo verbi διουρεῖσθαι usu, de quo H. Steph. in Thes. T. II. col. 1497. c. & 1498. e. ex Aristot. de Generat. Animal. lib. III. monuit, ubi *ova* dicuntur διουρεῖσθαι, quae οὔρια, ut aiunt, vel οὔρινα & ὑπηνέμια fiunt, id est, *serosa*, *saniosa*, *ventosa*, & *sterilia*. (conf. Plin. X. 58, 79.) Denique idem verbum διουρεῖσθαι simillima notione de virili quoque semine a Graecis medicis usurpari docuit me Foesius in Oecon. Hippocr. voc. Διοῤῥώσιος: unde de huius loci interpretatione nullus amplius dubitationi locus superesse videbatur.

AD CAP. LXXXI.

Τῷ ἀπὸ κράμβης ἀσπαράγῳ ἐν λοπάδι. De *brassicae asparago* vide II. 62. f. ἐν λοπάδι, *in patina*, idem valet ac *elixo*; quemadmodum ἐν τηγάνῳ est *frixum*. conf. I. 5. c.

Γλαυκίας. Glaucias Medicus; de quo vide Fabric. Bibl. Gr, T. XIII. p. 171. & Harduin. in Indice Auctorum a

a Plinio citatorum, post primum Plinii librum. Θεόφραστος. Hist. Plant. VII. 1. ἐπίστρα, resata; quae duobus anni temporibus (vere, & autumno) feri possunt. vide Bod. ad Theophrast. pag. 733.

AD CAP. LXXXII.

ΚΙΝΑΡΑ. Ταύτην &c. Κίναρα antepenacute scribitur in ed. Ven. quasi plurale neutrum esset, quod tamen nusquam alibi occurrit. Dein Ταῦτα edd. omnes cum ms. *b*. Monuit vero CASAUB. » Scribe ex melioribus libris Κινάρα. Ταύτην &c.« & sic scriptum videtur in nostro cod. *a*. Deinde mendose Σοφοκλῆς ἐν Κοχλίσι dabant edd. & mssti; ubi Κολχίσι corrigendum monuit idem CASAUB. »*Colchides* enim (inquit) docuit Sophocles; non *Cochlides*.«

κυνάραν καλεῖ. »Hoc voluit Athenaeus: quam herbam per ι κινάραν alii appellant, Sophocli dictam esse per υ κυνάραν. Galenus scribit, [lib. II. de Aliment. Facult. cap. 51.] priores *cinaram* nuncupasse διὰ τοῦ κ καὶ ι: suos aequales amore novitatis διὰ τοῦ κ καὶ υ. Aperte Galeno contradicit Athenaeus, non solum his verbis, sed etiam paulo post, [p. 71. a.] cum ita scribit, *etiam Sopatrum Paphium, qui temporibus Alexandri M. vixit*, κινάραν ὀνομάσαι, hoc est, per ι hanc vocem extulisse, non per υ.« CASAUB. Mihi tamen non tam *aperta* pugna, quam vir doctus censuit, Galenum inter & Athenaeum esse videtur. Quod si integrum hac parte Athenaei opus haberemus, videremus fortasse amice eum cum Galeno consentientem. En Galeni verba: (citante Bodaeo ad Theophr. p. 622.) Καλοῦσι δ' αὐτὴν οἱ πάντες φεύγοντες τὸ σύνηθες, οὐ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ ι τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τὸ κ καὶ υ. Quibus ex verbis primum hoc intelligitur, Galeni aetate *consuetam* scripturam pronunciationemque fuisse per ι. Atque id ipsum clare etiam Athenaeus dicit p. 71. a. Dein cum hos, qui κυνάρα per υ scribebant, id facere Galenus ait φεύγοντες τὸ σύνηθες, *a consueta ratione discedentes*, non necessario cum Casaub. intelligendum, *novitatis* studio id eos fecisse; potuerunt enim etiam *antiquitatis* studio a suae aetatis consuetudine discedere. In eam partem si accipias Galeni verba, nullum erit inter illum & Deipnosophistam dissidium: nisi forte aliis praeterea verbis (quod iam non vacat disquirere) ma-

gis aperte Galenus ea dicat quae Nostro adversentur. Cae- a
terum quae Κινάρα Galeni & Athenaei aetate vocabatur,
nostrum esse *Articoccum* vel *Articactum* (*Artichaut*) satis
constare videtur: vide Bod. ad Theophr. p. 621 sq. & Sal-
mas. Exerc. pag. 159 sq. Sed, ab ea longe diversum esse
arbustum, quod Κυνάραν vel κύναρον antiquiores nomina-
verant, hoc autem cum illa ab Athenaeo perperam per-
mutatum & confusum esse, iidem docti viri monuerunt.
conf. Bodaeum pag. 271. & Salmas. in Homon. Hyl. Iatr.
cap. 59.

Καλλίμαχος γὰρ Νησιώτου αὐτὸ ἀναγράφει. » Editus b
» fuerat a CALLIMACHO Πίναξ παντοδαπῶν συγγραφέων.
» In eo libro videtur contra receptam vulgo opinionem scri-
» psisse, librum qui tunc temporis in eruditorum mani-
» bus versabatur hoc indice, Ἑκαταίου Μιλησίου Περιήγη-
» σις, non esse *Milesii*, verum alius cuiusdam HECATAEI,
» hominis *insularis*, id est, νησιώτου. Sed quis ille? aut
» cuias? nihil enim reperio. Hecataei ex veterum monu-
» mentis noti mihi duo: alter Abderita, alter Milesius. «
CASAUB. — Νησιώτην, Luciano commemoratum in Rhe-
torum Praecept. cap. 9. *Gorgiam* esse *Leontinum*, Graevius
docuit ad Lucian. l. c. Eumdemque hic apud Athenaeum
Callimachumque intelligendum esse coniectavit Toup ad
Longin. pag. 160. At, Gorgiam illum rhetorem *Descri-
ptionem Asiae* edidisse, etiam atque etiam dubitandum vi-
detur. Equidem cum apud Plutarch. in Vita Alexandri p.
691. ed. Francf. *Eretriensem* HECATAEUM (Ἑκαταῖος ὁ Ἐρε-
τριεὺς, ex Eretria Euboeae) memoratum videam, qui de
Rebus Alexandri scripserit, ad hunc potius auctorem re-
latam a Callimacho illam *Asiae Periegesin* putem. Quod
dein subiicitur, ὅστις οὖν ὁ ποιήσας, inseri debebat utrius-
que nostri codicis mssti auctoritate verbum ἐστὶν, scri-
ptumque sic oportebat, ὅστις οὖν ἐστιν ὁ ποιήσας. Pau-
lo inferius, praetermissam in *Latina* nostra *Versione* inter-
pretationem istorum verborum, καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν &c.
sic supple: » *Idem ait, circa Indum fluvium nasci cynaram.* «
Mox post ista, καὶ Σκύλαξ δὲ ἢ Πολέμων, verbum γρά-
φει, quod deerat editis, dedere ambo nostri mssti. Paulo c
post, ex eorumdem librorum praescripto, verbis παρέτεινε
τοῦ ποταμοῦ subieci ista τοῦ Ἰνδοῦ, omissa in editis. De
utroque supplemento monuit etiam e suis codicibus Ca-
saubonus. Denique vero utique, *deletâ* priore καὶ parti-

c culâ, nude ἔνθεν καὶ ἔνθεν legendum arbitror; a qua dictione pendent illi genitivi τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰνδοῦ.

In Didymi verbis, ſicut diviſis vocibus κυνὸς βάτον libri omnes ſcribunt, ſic mox rurſus κυνὸς βάτου diviſim dedere mssti, ubi iunctim κυνοσβάτου editi habebant. Deinde vero κυνόσβατος iungunt omnes, niſi quod κυνόβατος ſcribit cod. *a.* Monuit hic Casaub. de Heſychii errore, qui in voce Κύναρος ait, κύνα γὰρ ξυλίνην τὴν κυνόσβατον ὁ Θεόφραστος λέγει. Nempe numqnam Theophraſtus *cynosbatum* adpellavit *canem ligneum*; ſed Pythia, miniſtra τοῦ Λοξίου Θεοῦ.

d Theophrasti locus eſt Hiſt. Plant. III. 18. Ibi de κυνοσβάτῳ eadem fere, quae apud Athenaeum, leguntur, in hunc modum: τὸ δὲ κυνόσβατον τὸν καρπὸν ὑπέρυθρον ἔχει, καὶ παραπλήσιον τῷ τῆς ῥοᾶς: id eſt, *Cynosbaton fructum rutilum habet, ſimilem fructui mali punicae*: tum ſequuntur iſta, ἔστι δὲ δένδρου καὶ θάμνου μεταξὺ, καὶ παρόμοιον ταῖς ῥοαῖς· τὸ δὲ φύλλον ἀγνῶδες. i. e. *Eſt medium inter fruticem & arborem, & ſimile malis punicis: folium vero viticeum*, id eſt, *ſimile vitici* vel *ſalici amerinae.* Apud Plinium vero XVI. 37, 31. ſic legimus; *Rubi mora ferunt: & alio genere ſimilitudinem roſae, qui vocatur cynosbatos.* Et apud eumdem XXIV. 14, 74. *Cynosbaton alii cynaſpaſton - - vocant; folium habet vestigio hominis simile.* Unde Casaubonus ait, pro παραπλήσιον τῇ ῥοιᾷ, quod eſt apud Athenaeum, aut pro τῷ τῆς ῥοιᾶς, quod hodie apud Theophraſtum legitur, Plinium apud eumdem Theophraſtum παραπλήσιον τῇ ῥοδῇ [rectius dixiſſet τῷ ῥόδῳ] legiſſe; pro τὸ φύλλον ἀγνῶδες vero, τὸ φύλλον ἰχνῶδες. Et ſic cum apud Theophr. tum apud Athenaeum corrigendum Dalecampius cenſuerat, in verſione h. l. ita ſcribens: *rubro fructu, qualis eſt roſae; folio veſtigio hominis ſimili*: eodemque modo in Graeco ſuo exemplo correxit Purſanus, ῥόδῳ & ἰχνῶδες. Noſtrum non eſt, iſtam componere controverſiam; quam eamdem Caſaubonus levi pede tranſiliit. Videtur utique in uſu vocabuli *cynosbatos*, (ut in multis aliis) iam apud veteres multum inconſtantiae & confuſionis obtinuiſſe. Ex profeſſo hunc locum tractarunt Bodaeus ad Theophr. p. 271 ſq. & Salmaſius in Homon. Hyles Iatr. cap. 25. pag. 24. quos conſulat Lector harum rerum ſtudioſus, & amplius inquirat. Villebrunius priori loco *roſam* e Plinio adſciſcendam; poſteriori

loco tenendum ἀγνῶδες ex Theophrasti & Athenaei li- d bris censuit, idque ad alteram *viticis* speciem referendum, nempe ad *viticem folio serrato*. Eorum in gratiam, qui Bodaeum voluerint consulere, nonnihil monere iuvabit. Primum: quam ille ait a nonnullis doctis viris ex antiquo Athenaei codice commendari lectionem, ἀγλῶδες, quod illi *splendidum* interpretantur, est ea editionis Ven. & Bas. corrupta scriptura; pro qua in ed. Cas. recte ἀγνῶδες est positum ex mstorum praescripto. Tum quae idem Bodaeus Graeca verba, Plinii lectionem ex parte confirmantia, e Varini Lexico voc. Κυνόσβατος ita citavit, quasi unius Varini auctoritate starent; ea e Scholiaste Theocriti desumta sunt ad Idyll. V. 92. ubi sic legitur: φυτάριον δὲ ὁ Κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος. Quibus ex verbis (ut hoc obiter addam) oriri etiam suspicio poterat, pro ἀγνῶδες apud Theophrastum alios olim ἀκανθῶδες legisse. De cacto quidem, loco paulo inferius citato, observat Theophrastus, folium illi esse ἀκανθῶδες.

AD CAP. LXXXIII.

De *Cacto* THEOPHRASTI locus exstat Hist. Plant. VI. 4. ubi nonnulla quidem ad rem facientia leguntur, quae praetermisit Athenaeus, sed & corrupta multa, ex Athenaeo corrigenda; quorum neutra nunc moror. Videndus Bodaeus p. 627 sqq. & Salmas. Exercit. Plin. p. 160 sq. conferendusque Plinius XXI. 16, 57. Quos καυλοὺς ἐπιγείους Theophrastus dicit, eos esse *repentes* vel *prostratos*, docuit Bodaeus. Apud Athenaeum πτέρνικα tenui, quod ex e Theophr. & Plin. tacite Casaubonus pro πέρνικα, quod libri omnes hic dabant, adsciverat: quamquam fortasse & πέρνιξ & πτέρνιξ perinde dicebatur, quemadmodum πέρνη & πτέρνη, πέρνα & πτέρνα, ut monuit H. Steph. in Ind. Thes. Vide Hesych. in Πέρνη, & Poll. II. 193. coll. var. lect. apud eumd. VI. 52. Pro nudo τὸ δὲ περικάρπιον, apud Theophrast. est τὸ περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὴν μὲν μορφὴν ἀκανθῶδες. Apud Athen. corrupte περικάρδιον legebatur in ed. Ven. & Bas. Veram scripturam, quam restituit Casaubonus, tenent nostri codices. Dicunt Graeci περικάρπιον, ut adnotavit Bodaeus, *quod in fructu extra*

e *est*, *& semen ambit*; quod in aliis (velut in pomis) esui aptum, in aliis ineptum, pro natura & genere fructus. Sic nunc in *cacto*, pomum ipsum (ut interpretatur Salmasius) squammatim compactum, & pineae nuci simile, quod intus semen παππῶδες inclusum gerit, περικάρπιον appellatur, quia semen proprie est καρπός. At Salmasius (praeeunte quidem ipso Athenaeo in verbis proxime sequentibus) *cactum* illum Theophrasti cum Graecorum κινάρᾳ nostroque *articocco*, qui *carduus hortensis* Romanorum est, eumdem facit; a quo tamen plurimum differre Theophrasti *cactum*, ex ipsa philosophi descriptione intelligi videtur, ut monuit Bodaeus; qui *articoccum* nostrum, (eumdem quem Galeni & Athenaei aetate κινάραν vulgo Graeci vocabant) Theophrasti σκόλυμον esse statuit: quod dissidium an recentiori aetate compositum sit a viris rei simul herbariae & antiquarum literarum peritis, non habeo compertum. VILLEBRUNIUS, κινάραν Gallice *Artichaut* reddens, κάκτῳ graecum latinumve nomen servavit; (*Cactus*, *Cacte de Sicile*) aitque, videri hunc esse *Cinaram silvestrem latifoliam* botanicorum, quae hodienum in Sicilia sponte crescat. Confer quae ex Eustath. infra citamus ad p. 71. c. Quod dein adiicitur, ἐμφερὲς τῷ τοῦ φοίνικος ἐγκεφάλῳ, ad figuram spectare, non ad saporem vel teneritatem, quo Plinius retulit, recte monuere Theophrasti & Plinii interpretes. De *palmae cerebro*, sive *medulla* quae dicitur, vide mox deinde cap. 85. Grammaticae ineptiae, quas e nescio quo veterum Grammaticorum proferentem unum e Deipnosophistis suis inducit Athenaeus, *duarum literarum mutatione* e voce *cactus* factum esse *cardus*, merito viris doctis explosae sunt. Ibi sicut κάρδος (non κάρδυος) καὶ κάκτος libri omnes tenent: sic & paulo ante, ubi κάρδυον erat editum, κάρδον dedere nostri mssti, quibus suffragatur Eustath. ad Od. ρ'. p. 634, 7. Ac nihil sane impedit, quo minus credamus, sic a Graecis pronunciatum aut decurtatum fuisse latinum nomen: fortasse vero ipsi etiam Romani brevius nonnunquam *cardus*, pro *carduus*, dixerunt.

f In corruptis EPICHARMI verbis nihil nos adiuvarunt scripti nostri libri, qui in omnibus exactissime cum editis consentiunt; nisi quod in prioribus verbis πῖον (*sic*) dabant pro πιὸν, & sub finem σερίδα, pro σερίδια. CASAUBONUS in Animadv. prioribus verbis ita, ut infra con-

textum adnotavi, ex probabili coniecturâ emendatis, hanc f
versionem adiecit: »*Papaver*, *feniculus*, *& asperi cacti*. Et
»alio loco, *Cactum olus licet edere: quem si apposueris in*
»*pingue probe intritum*, *suavis est; ipse per se valeat.* « Tum
idem sic pergit: »Τὸ πῖον, ut Latinis *pingue*, de omni ge-
»nere pinguedinis & κνίσσης, oleo, butyro, adipe, & si-
»milibus. *Carduos* sive *cactos Siculos* (nos vocamus *Arti-*
»*chaux*) bifariam mensis inferebant: vel *per se*, crudos,
»sine ulla omnino σκευασίᾳ: vel *pingui madentes*, & oleo
»& butyro unctos. Hodie uterque mos ab antiquo ma-
»net. Ego vero assentior Epicharmo, *cactos paratos & con-*
»*ditos*, *crudis & inunctis anteponenti.* Duo loci in unum
»erant confusi, ut saepe alibi. Sequitur alius locus: Θρί- a
»δακας, ἐλάταν, σχῖνον, ῥαφανίδας, κάκτους. Do-
»ctis placet, ἐλάταν, σχοῖνον: *abietem*, *iuncum*: [nempe
»sic Dalech.] sed omnia exemplaria probant σχῖνον. Quin
»ego alteram potius vocem corrigendam censeo: nam
»quis locus *abieti* inter esculenta? Scribo, ἐλαίαν, σχῖ-
»νον: *oleam*, & *squillam*. Τὴν σκίλλαν, ait Plutarchus in
»Pericle, [p. 153.] ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον [immo σχῖνον]
»ὀνομάζουσι. Cratinus in Thrattis Periclem σχινοκέφαλον
»appellavit; quod *scillae*, inter bulbos nobilissimae, caput
»haberet simile. σχῖνος aliàs *lentiscum* significat: an fue-
»rit aliquis baccarum lentisci in condimentis usus, non fa-
»cile dixerim. « — De σχίνῳ, *scilla eduli*, conf. II. 62. f.
& 68. b. quibus ex locis discimus etiam, σχῖνον penulti-
mâ longâ fuisse scribendum, non σχίνον, ut hic expres-
sum erat. Quod pro ἐλάτην, ἐλαίαν voluerat Casaubo-
nus, probavit Bodaeus ad Theophr. p. 860. *olivam* ver-
tens, rectius quam *oleam*, quod imprudenti excidisse Ca-
saubono videtur. Monuit vero idem Bodaeus, teneri et-
jam vulgatum ἐλάτην posse, *palmae cerebrum* aut *palmae fru-*
ctum intelligendo. At, quod in palma arbore ἐλάτη dicitur,
id nec cerebrum aut medulla, quae dicitur, nec fructus pal-
mae est, nec omnino esculentum aliquid, ut ex locis ab
ipso Bodaeo p. 103. extr. & sq. prolatis intelligitur; sed
spatha, sive involucrum fructuum. Me, ut tenendum h.
l. vulgatum iudicarem, commovit glossa apud Hesychium,
quae Bodaei diligentiam effugisse videtur: Ἐλάτη· λαχά-
νου εἶδος.

In eiusdem Epicharmi verbis, quae sequuntur, per-
quam utique probabilis est Casauboni emendatio ἧκε --

a φέρων, pro ἔοικε - - φέρειν. Niſi luxati mutilatique verſus eſſent, poſſemus fortaſſe ex metri ratione de illius emendationis veritate certius iudicare: quod ſi quidem poſt μάραθα adeſſet adhuc una vox trochaeum efficiens, haberemus verſum Epicharmo haud ſane indignum:

Ὁ δέ τις ἀγρόθεν ἧκε μάραθα - υ καὶ κάκτους φέρων.

Sequitur ἴφυον: ubi Casaub. » *Iphyum* inter bulbos ex » Theophraſto notum. Qui ex Plinio emendant *tiphyum*, » audiant Heſychium: ἰφυα, ἡ λυχνὶς ἄνθος. ἔνιοι λάχα- » νον, ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα καλοῦμεν. οἱ δὲ, ἄνθη ἄγρια τῶν » σπειρομένων. vel οὐ σπειρομένων. Ubi velim obſervent » rei herbariae periti, quid appellet *lavantidem*. *Lavendulam*, » opinor, intelligit: quae tamen oleracei generis non vi- » detur eſſe. « *Lavendulam* iſto nomine intelligendam probavit Bodaeus, ut ſupra ad II. 62. b. dictum. Villebrune utrobique *aſphodelum* interpretatur, quem initio Martii menſis florere ait; tum pro auctoritate pronunciat: » *Bod* » *a tort de prendre l' iphyon pour la ſauge.* « ὀτόστυλον quid ſit, neſcire ſe fatetur Caſ. ἕρπυλλον coniectaverat Dalech. *ſerpyllum* vertens. De σκόλιον vero Dalecampio adſentitur Caſaub. σκόλυμον legenti, quod eſt *cardui* genus, de quo fuſe diſputantem vide Bodaeum pag. 619. a. Quam ſcripturam probans Villebr. praecedentem vocem cum hac iungendam cenſuit, αὐτόστυλον haud ſane improbabiliter corrigens, & *ſcolymon cum ipſo caule* vel *ipſa ſtirpe* intelligens, habito reſpectu ad Plin. XXI. 16, 56. & Theophr. VI. 4. ubi ipſam *radicem ſcolymi*, *cum coctam*, *tum crudam*, *in cibum ſumi* traditur. Poteras etiam ſuſpicari, duplicem λλ in vulgata ſcriptura ex μ eſſe ortam, ut αὐτόστυμος oportuerit; quam ſuſpicionem firmare videbatur rarior illa apud Heſychium gloſſa, Στύμος· στέλεχος, κόρμος: ſed verendum fuerit utique, ne Στύμος ibi ex Στύλος ſit corruptum, quod percommode etiam ferebat ipſa literarum ſeries. Dein pro σερίδια, quod erat editum, σερίδα habere msstos libros monuit Caſ. quod ipſum & noſtri dedere. Eſt autem σέρις, ſive σερὶς, *intubus* ſive *cichorium*; de quo vide Bod. p. 811. Gallicus interpres *eſcarole* reddidit. Sequitur δράκτυλον, quod *atractylin* vertit Dalech. probante Caſaub. Hanc Graeci aliàs ἀτρακτυλίδα vocant: potuit tamen fortaſſe aliâ nominis formâ uti Epicharmus. Agmen claudunt duae voces, κάκτον, ὀνόπορδον. Ibi Dalecampius, omiſſa voce

κάκτον, nonnisi *onopordon* in versione posuit, hâc adiectâ a adnotatione: » *Cardui* genus asinis gratissimum; sic dictum » quod *asini* eo cibati *pedant*. Galli, graecae dictionis si» gnificatum exprimentes, *Asini crepitum* vocant, vulgo *Pet* » *d'asne*. « — CASAUBONUS: » Scribe καὶ τὸν ὀνόπορδον. » Nam, quod *onopordum* cardui genus esse doctis placet, » quo auctore suam sententiam nobis probabunt? In Grae» corum commentariis [id est, *apud Hesychium*: nam apud » nullum alium graecum auctorem, si a nostro discesseris, » nomen istud reperitur:] invenio, *onopordum* esse ἐλξί» νην, quae herba muralis est. Nicandri graecus interpres » plura illius nomina commemorat, nullâ tamen istius fa» ctâ mentione, ad Theriaca. 'Ελξίνη, ait, καὶ κλύβατις, » καὶ σιδηρῖτις, καὶ παρθένιον, καὶ περδίκιον, πάντα ἐστὶ » ἑνὸς φυτοῦ. « — Sane κάκτον, per se quidem positum, ferendum h. l. non videtur, quum initio eiusdem fragmenti iam nominati sint *cacti*. Nec vero satis placet καὶ τὸν a Casaub. propositum; cum quod neutrius generis videtur esse ὀνόπορδον, tum quod nulli e caeteris nominibus praepositus articulus est. *Onopordi*, praeter Athenaeum & Hesychium, nemo e veteribus, excepto Plinio, mentionem fecit. Is, *Onopordon*, ait, *si comederint asini, crepitus reddere dicuntur*. XXVI. 27, 87. Esse *cardui* genus, non adiicit quidem Plinius: sed, cum quod de asinis tradit ille, tum manens ad hunc diem non modo apud Gallos, verum etiam apud Calabros & Siculos nomen, (cf. Harduin. ad Plin. l. c.) vix dubitare nos sinit, intelligendum ὀνόπορδον *cardui* aliquod genus. Quam in partem percommode Villebrunius (a quo lubens disco, quoties bonae frugis aliquid profert) monuit, pro ἐλξίνην apud Hesychium (in 'Ονόπορδον) ἰξίνην scriptum oportuisse, quod est *cardui* genus, Theophrasto commemoratum VI. 4. eodem loco, quo proxime dein *cacti* mentionem facit. Id si non placet, statuendum fuerit, ἐλξίνην apud Hesych. eodem modo accipiendum quo apud Plin. XXI. 16, 56. & alibi, ubi scilicet pro ἰξίνη Theophrasti constanter *helxine* ponitur, sive erraverit Plinius, (ut Bodaeus iudicavit p. 823.) sive id latinum nomen eidem carduo fuerit. Apud Athen. igitur, in Epicharmi verbis, videtur vox κάκτον, nisi prorsus per errorem irrepsit, generale magis nomen esse, cum ὀνόπορδον iungendum, quo ad particularem illam cardui speciem, de qua diximus, restringatur.

a In PHILETAE *Coi* diſticho, pro *νεβρὸς* eſt *νεκρὸς* in cod. *a.* notando errore ad IV. 162. f. V. 187. f. IX. 368. d.

Ibid. pro *ὀλέσασα*, quod Caſ. recte poſuit, perperam *ὤλεσα* erat in edd. vett. & msstis. Vera ſcriptura ſervata eſt apud Antigon. Caryſt. Hiſtoriar. Mirab. cap. 8. ubi proxime ante iſtud verbum pro *ψυχὴν* legitur *ζωὴν*, quod minus placet. Monuit ad h. l. CASAUB. » Hoc vult Phi»letas: *Hinnulum* ſive *hinnuli oſſa apta eſſe ad lyram, ſi »modo caverit vivus, ne a cacto pungeretur.* Ex oſſibus hin»nulorum tibias facere ſoliti veteres, poſteaquam Theba»ni reliquos Graecos id docuerunt; ut refert Athenaeus »lib. IV. [pag. 182. e.] Atque illorum haec ſuit opinio, »oſſa hinnuli quem cactus pupugiſſet, faciendae lyrae eſ»ſe inepta. Heſychius: *Κάκτος· ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῇ »νεβρὸς, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστᾶ εἰς αὐλούς.* Reperi etiam »vetus ſcholion in optimi & antiquiſſ. codicis orâ h. l. ad»ſcriptum: *ἐὰν ὁ νεβρὸς ὑπὸ τῆς κάκτου πληγῇ, ἀχρεῖα τὰ »ὀστᾶ εἰς αὐλοὺς ἴσχει.«* Inſeruit hoc Diſtichon Analectis ſuis Brunck T. II. pag. 524. conf. Niclas cum Becmanno ad Antig. Caryſt. l. c.

AD CAP. LXXXIV.

Ἀλλὰ μὴν καὶ κινάραν &c. Vide notata ad p. 70. a.

b *Πτολεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης.* Meminerit lector, de *Evergete ſecundo* agi, cui *Phyſconi* cognomen erat. Pro *ποταμὸς* eſt *ποταμίων* in mſ. *a.* ſub quo latere poterat *ποτάμιον*: ſed in *ποταμὸς* conſentit Euſtathius loco mox citando. *ἰχθῦς λάβραξ. λαύραξ* mſ. *a.* *ἰχθῦς* cum circumfl. erat editum, ut ſcribunt ſubinde ubi indicare volunt ultimam huius vocabuli productam, quae per ſe in obliquis quidem brevis eſt, in recto vero caſu anceps. Sed, & ubi ultima longa, rectius *ἰχθὺς* acute ſcribi putavi. *χρύσοφρυς* recte ſcriptum in edd. vett. ut alibi. Minus recte *χρυσόφρυς* ed. Caſ. *Ptolemaei* verba, ab Athenaeo citata, repetens Euſtathius ad Od. *ρ'.* pag. 634, 9 ſqq. ad po-

c ſtrema verba haec notavit: *Καὶ ὅρα τὸ ψιλοῦντος τῶν ἀκανθῶν· ἐξ οὗ φαίνεται, μὴ αὐτόχρημα κάκτον εἶναι τὴν ἐν τοῖς ἄρτι λεγομένην κινάραν. αὕτη γὰρ οὐχ οὕτω πάνυ τραχύνεται ἀκάνθαις.* id eſt: *Nota iſta verba, nudantes ſpinis; e quibus adparet, non eſſe prorſus eaſdem plantas, cactum, & cinaram quae in citatis verbis nominatur: iſta enim*

non ita est aculeata. Cactum, puto, non tam aculeatam di- c
cit, quam *cinaram*: nec tamen satis liquet.

Κίναρον καλουμένην νῆσον, ἧς μνημονεύει Σῆμος. » SEMUS
» Delius, scriptor non incelebris famae. *Cinarum insulam*
» σκληρὰν, ἄκαρπον, καὶ φυτεύεσθαι κακὴν, Gyaris parem,
» ex Plutarcho de Exilio [Opp. T. II. p. 610. c.] habemus
» cognitam.« CASAUB.

AD CAP. LXXXV.

De PALMAE CEREBRO vel MEDULLA, quae dicitur,
plura vererum loca collecta dedit Muretus Var. Lect. XIII.
12. THEOPHRASTI locus est ex Hist. Plant. II. 8. ubi
pro ἀπ' αὐτοῦ est ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους: & legenda
verba quae ibi sequuntur. ἐν ᾧπερ recte ed. 1. Cas. cum d
superioribus: perperam ἐν deest ed. 2. 3. Cas.

XENOPHONTIS verba leguntur de Exped. Cyri lib. II.
pag. 220. ed. Bas. Pro τῆς ἡδονῆς suspicari posses τῆς ἐδω-
δῆς: sed ἡδονὴν de *grato ciborum sapore* idem Xenoph. usur-
pavit in Cyropaed. VIII. 2, 4. Quo pertinet quod &
condimentum quodvis *suave* ciborum, ἥδυσμα graece dici-
tur. Scriptura φοίνιξ ex ed. Cas. in nostrum exem-
plum intravit: & sic quidem etiam apud Xenoph. in edi-
tione, qua utor, scriptum video. Rectius vero φοῖνιξ
fuerat, quod est apud Athen. in ed. Ven. ὅταν ἐξαιρε-
θείη. ὅθεν est apud Xen. ἐξαιρεθῶν corrupte ed. Ven. ὅλος,
ut est apud Xen. sic dedere mssti nostri cum ed. Ven.
Temere ὅλως ed. Bas. & Cas. Dein corrupte prorsus
ἐξηνένεκται habet ed. Ven. pro quo ἐξηραίνετο e Xenoph.
adscivit editor Bas. tum ἐξαυαίνετο ed. Cas. de qua illegi-
tima forma mireris nihil ab Editore in Animadv. moni-
tum. Alià parte peccant mssti nostri, in quibus est ἐξηναί-
νεται, cum aut ἐξαυαίνεται in praesente temp. aut
ἐξηυαίνετο oportuisset.

Νίκανδρος, Γεωργικοῖς. Γεωργικῷ editum erat: sed
pluralem hic, ut alibi, agnoscere veteres libros adnotavit
Casaub. In nostris quidem compendiose & dubie picta
est vocis terminatio; sed sequi debui constantem aliàs li-
brorum usum in citando titulo illius poëmatis. δόξομεν e
ἐγκέφαλον ἔχειν. Usitata loquendi forma. Sic Epictet. Dis-
sert. I. 22, 18. Δεῖ μὲν καὶ φιλοσοφεῖν· δεῖ δὲ καὶ ἐγκέ-
φαλον ἔχειν.

ANIMADVERSIONES AD PRAETERMISSA NONNULLA EX ATHENAEI LIBRO II.

pag. 276. nostrae Edit.

AD CAP. LXXXVI.

Iam passim, cum libro I. tum libro II. nonnullas ex opere olim integro Athenaei particulas, quae in superioribus Editionibus, ac partim etiam ab ipso Epitomatore praetermissa erant, e nostris codicibus msstis adiecimus. Supersunt nonnullae, quas, quoniam quo potissimum loco inferendae essent non certo constabat, ad finem secundi libri reiecimus. Ex his quatuor illa Fragmenta, quae cap. 86. & 87. posuimus, in codice nostro mſ. *a.* cum aliis nonnullis in fine libri XIII. scripta leguntur, hoc titulo, Ἐκ τοῦ β΄. βιβλίου. Haud dubie legebantur eadem in Hoescheliano codice simul cum illis Panyasidis versibus, quos lib. I. pag. 36. d. exhibuimus; ad quem locum vide quae notavimus p. 262 sq. harum Animadversionum. Eadem certe Fragmenta habet quoque codex mstus Bibliothecae Mediceae, Bandinio memoratus in Catal. Tom. II. pag. 583.

In Menandri *versibus*, quae Cap. LXXXVI. retuli, nec verbum nec literam vel unam mutavi. De solo verbo λαβὼν, (*vers.* 3.) quod compendioso nexu in codice scriptum est, levis existere dubitatio poterat, esset-ne λαβὼν, an λαχὼν, legendum; ubi ego praeferendam priorem lectionem iudicavi. Non ingratam istam Cantilenam Lectoribus fore spero; nunc primum, quod sciam, in lucem editam. Hanc in trochaicos versiculos distribui, uno sexto excepto, cui unicum pedem amphibrachyn sive monometrum iambicum catalecticum adtribuere placuit. Mihi sic satis commodo modulo fluere isti versiculi videbantur: commodius metrum si quis docuerit, lubens accipiam. Cum πέπαικεν *vers.* 6. *balbutiens* interpretarer, verbum πταίειν in animo habueram, & illa Luciani verba, in Somnio cap. 8. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα &c. ubi διαπταίειν *balbutire* sonat. Sed nihil magnopere opus fuerit a codicis scriptura discedere: ac potuerit fortasse Menander παραινέσεις πέπαικεν (i. e. *adhor-*

tationes caedit) dicere pro *exhortationibus obtundit filios suos*, aut omnino *exhortationes ultro citroque iactat*; quemadmodum fere Terentius, frequens Menandri imitator, *fermones caedere* dixit, pro *fermones ultro citroque iactare*, & *intempestive multa verba facere*. Poteras alioquin etiam πεποίηκεν fuſpicari: ſed non eſt veriſimile, pervulgatum adeo verbum cum iſto exquiſitiore per librarii errorem fuiſſe permutatum. Verbum παραλαλεῖν abſque auctoritate in Lexicis ſolet adferri. Habemus vero, puto, hic fontem, (*verſ.* 8.) unde ducta gloſſa apud Heſychium: Παραλαλεῖ· φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων ἃ λαλεῖ.

AD CAP. LXXXVII.

Eiuſdem MENANDRI *iambi*, nullam quoad metrum habent difficultatem. Caeterum nec verborum incorruptam ſpondere poſſum integritatem, nec latinae interpretationis, quam ſubieci, exactiſſimam veritatem.

ANTIPHANIS *duo Fragmenta*, quae ſequuntur, iam edita erant a Koppiers in Obſervat. Philol. p. 58. cui ea Ruhnkenius ex eodem noſtro codice excerpta communicaverat. In eorum priore non magis ego, quam Koppiers, aut metrum extricare, aut ſententiam certa ratione conſtituere potui. Nec, quo illud pertinuerit, liquido adparet. Cum in codice noſtro interſertum ſit poſt duo Fragmenta, quorum alterum ad II. 48. a. alterum ad II. 48. c. ſpectabat, proxime vero ante illud de *Tripode*, quod ad pag. 49. pertinebat: videtur hoc ea occaſione prolatum a Deipnoſophiſta, ut Graecis iſtis ad Regis Perſarum epulas admiſſis, (p. 48. d - f. Cap. 31. noſtrae edit.) opponeretur alius neſcio quis, qui, *ut mendicus, pro foribus cibum capere* coactus fuiſſet. In fine fragmenti καί τις, non καὶ τίς, ſcriptum in codice.

Alterum ANTIPHANIS Fragm. eo ſpectabat, ut, occaſione eorum quae de vocabulo Τρίποες pag. 49. diſputantur, adnotaret Athenaeus, diminutivum vocab. Τριπόδιον apud hunc poëtam legi. Verba ita diſtribui, ut praeivit Koppiers l. c. qui & adiiciendam δὴ particulam *verſ.* 1. cenſuerat. ποτήριον tacite correctum a Ruhnkenio puto. Corrupte πότερον ſcriptum in codice, ni fallunt noſtra Excerpta.

AD CAP. LXXXVIII.

Fragmentum de CAUSSIS INCREMENTI NILI FLUVII primus edidit H. Stephanus in libello, cuius iam supra p. 293. extr. harum Animadv. mentionem feci, cui titulus: »'ΕΚ ΤΩΝ 'ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ. ARISTO»TELIS ET THEOPHRASTI *Scripta quaedam, quae vel nun»quam antea, vel minus emendata quam nunc, edita fuerunt.* »Ex officina Henrici Stephani Parisiensis typographi. AN. »M. D. LVII.« forma octona. Ibi, post Photii Excerpta ex Sotionis libello de Fluviis, Fontibus & Lacubus, legitur hoc Fragm. pag. 144 - 146. praefixo titulo: Περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναπληρώσεως διάφοροι δόξαι. incipiens a verbis, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, & desinens in ista, πρὸς τὴν ἄρκτον ἰέναι. In tabula Contentorum libello praefixa, titulus huius fragmenti sic repetitur, Περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναπλ. διάφοροι δόξαι. ἀνωνύμου. Unde vero acceperit illud Stephanus, nusquam declaratur. In nostro cod. *a.* Epitomen Athenaei continente legitur idem fragmentum paulo in fine auctius, postremo codicis folio inscriptum; cum caetera paralipomena ex secundo Athenaei libro inscripta sint spatio vacuo, quod in postrema pagina Epitomes libri XIII. relictum erat. Porro in exemplo editionis Venetae eodem ipso, quod olim Iacobi Bedroti fuerat, Basileensis Editoris Athenaei, reperi schedam duobus foliis in quarta forma constantem, qua exhibetur notitia Codicis msti Epitomen Athenaei continentis, qui codex quidem ubinam locorum exstiterit, aut cuius fuerit, non adnotatur. (Ipsum quidem Bedrotum non usum esse codice msto, ex ipsius Praefatione constat.) Ea Notitia ab his verbis incipit: Βίβλος ἡ καλουμένη Δειπνοσοφιστής: tum per singulos XV Athenaei libros adponuntur prima & postrema cuiusque libri verba; & suo numero indicatur folium, quo quisque liber Epitomes Athenaei in illo codice vel initium capiebat, vel finiebatur. Iuvabit h. l. verbotenus adponere postremam illius Notitiae partem, quae sic habet:

»*Fol.* 237. *b.* 'Εκ τοῦ β'. βιβλίου. "Εργον εἰς τρικλίνιον συγγενίας [sic ibi, pro eo quod in nostro cod. melius, εἰς τρίκλινον & συγγενείας] εἰσπεσεῖν &c. καὶ ἑξῆς περὶ ἀμέτρου οἴνου, 'Εκ γάρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἶσα ἐπηδεῖ. lin. 26.« [id est, Fragmenta ista in cod. msto *viginti sex lineas* complebant. Primum ex illis Fragm.

modo exhibuimus cap. 86. noſtrae edit. Poſtrema verba claudunt *Panyaſidis fragmentum*, quod a nobis ſuo loco II. 36. d. pag. 138 ſq. noſtrae edit. inſertum eſt ex noſtro cod. *a.* in quo illud pariter poſtremum locum *in Praetermiſſis ex ſecundo Athenaei libro* obtinet.]

» *Fol.* 238. *a.* περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναβάσεως. Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, εἷς τῶν ζ' σοφῶν &c. τὰ δὲ λοιπὰ, βολβετικὸν, σεβεννιτὸν, [σεβεννιτικὸν puto voluit ſcriba] μενδήσιον, σαϊτικὸν, ὑπονεστικόν. lin. 53. «

» *Fol.* 239. *a. In fine libri Catalogus eſt Autharum* ΔC. *qui ab Athenaeo citantur.* «

In illo igitur codice (qui an hodie, aut ubi locorum ſuperſit, ſcire perquam velim) illud Fragmentum, de quo quaerimus, haud dubie ad *Athenaeum* auctorem videtur relatum. Et in eamdem utique partem accipiendum videtur, quod noſter *codex a.* idem exhibeat; quippe qui nihil aliud, niſi quod ad Athenaeum pertineat, continet: nec fere dubito, eſſe illud ab H. Stephano pariter in aliquo codice Epitomes Athenaei, quem ille in Italia excuſſiſſet, repertum. In eodem quidem Mediceo codice, cuius paulo ante (ad cap. LXXXVI.) mentionem feci, idem Fragmentum eis, de quibus ſupra dictum, ſubiectum eſt. De *Nilo* diſputatum videmus apud Athenaeum lib. II. pag. 41. f. & 42. a. Ea occaſione facile moveri inter Deipnoſophiſtas celebris quaeſtio de *Cauſſis Incrementi Nili* potuit: & in ratione, qua hic tractatur illa quaeſtio, ac potiſſimum in formulis, quibus utitur auctor in citandis aliorum auctorum ſententiis, Athenaei ſtylus haud obſcure perlucere mihi viſus erat. Quidquid ſit, eo minus dubitare debui quin illud iſto loco adponerem, cum praeſertim & haud paulo emendatius, & nonnihil etiam auctius, quam adhuc vulgatum erat, e codicis noſtri praeſcripto exhiberi potuerit. Integrum fragmentum noſtrâ gratiâ ex praedicto codice deſcripſit vir iuvenis doctus THORLACIUS, Hafnienſis, cum ſuperiori anno Pariſiis ſtudiorum cauſſa verſaretur.

De Argumento conferri Herodotus debet, & Diodorus Siculus, aliique auctores, quorum diſputationes ſuper eadem quaeſtione adnecti vulgo editionibus Herodoti ſolent. Noſtrum eſt, nonniſi ea potiſſimum hic adnotare, quae ad lectionis varietatem aut ad veram iudicandam ſcripturam ſpectent. Igitur p. 278. noſtrae edit. *lin. penult.*

duo verba τοῦ Νείλου e nostro cod. adiecta, desunt Stephani exemplo. *Pag.* 279. *lin.* 2. κωλύειν τὴν ἐπιῤῥοὴν αὐτῶν, scil. τῶν στομάτων εἰς τὴν θάλασσαν. Pro istis quatuor verbis, haec octo habet H. Steph. τὴν ἔκβασιν τοῦ ποταμοῦ ἐκπίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν. *Lin.* 3. Oportebat προσπίπτον ἀντίον τοῖς στόμασι.' Vox ἀντίον, quam & noster cod. & H. Steph. agnoscit, nostro errore omissa est. *Lin.* 4. καὶ τὴν ἀνατλ. Deest τὴν Steph. *L.* 5. οὕτω γίνεσθαι τοῦ Νείλου. οὕτως φησὶ γίνεσθαι τοῦ ποταμοῦ. St. *L.* 6. ἀπὸ χιόνος. τῆς χιόνος absque ἀπὸ St. *L.* 7. γίνεσθαι τοῦ Νείλου. τοῦ Ν. γ. St. *L.* 8. τῶν τραγῳδιοποιῶν. τραγῳδιῶν ποιηταὶ St. *Ib.* καὶ 'Αναξ. 'Αλλ' 'Αναξ. St. *L.* 9. τὴν γένεσιν λέγει. τὴν γένεσιν, ποίησιν λέγει St.

L. 11. Commode verba illa ἐν δράματι 'Αρχελάῳ, quae desunt nostro codici, adiecta sunt in Stephani editione, quae ille haud dubie in suo codice repererat. Nam potuerat quidem Stephanus, ex collatis inter se Strab. V. p. 221. c. d. & Diodoro Siculo I. 38. tum Stephano Byzant. voce Αἰθίοψ, discere esse istos versus ex *Euripidis Archelao* ductos: ac potueras suspicari, fuisse fortasse illum fabulae titulum cum primo versu ex istis auctoribus ab H. Stephano e suae doctrinae copia, nulla codicis ipsius auctoritate, adiectum; qualia multa subinde illum sibi permisisse constat. At, id si fecisset H. Stephanus, cum Strabone & Byzantino (nam Diodorus Siculus fabulae titulum tacuit) nude ἐν 'Αρχελάῳ scripturus erat, non ἐν δράματι 'Αρχελάῳ, quae est formula Athenaeo passim usitata.

Pag. 280. *lin.* 1. Recte τεθριππεύοντος cod. noster, ut legendum monuerat Vossius ad Melam I. 9. pag. 608. Perperam τεθρίππου ὄντος Steph. *Ibid.* κατὰ χθόνα, scil. Αἰθιοπίδα, ut monuit Vossius l. c. ubi etiam docet, eodem modo scriptum fuisse in apographo, quo usus erat Stephanus, eamque scripturam temere ab illo in καθ' αἰθέρα esse mutatam. *L.* 2. Καὶ ἐν 'Ελένῃ. In ipso fabulae initio. *Ib.* ὅμοιον τούτου. Desunt haec ed. Steph. *L.* 4. ἀντὶ δίας ψεκάδος. Perperam ἂν διὰ ψακάδος St. *Lin.* 7. AESCHYLI *versus* repetiit Stanlei in Fragmentis Aeschyli p. 648. conf. eiusdem Stanl. & Pauwi Notas p. 885. & 1109. καὶ μαθὼν, quod habebat Stephanus, tenens Stanl. commode vertit *& expertus.* Praeter rationem καὶ παθὼν correxerat Salmas. Exercit. p. 296. quod adoptavit Voss. ad Melam l. c. *Lin.* 8. ἑπτάῤῥους recte noster cod. ut ex coniect. emendaverant

viri docti. Perperam ἐπάῤῥους Steph. *L.* 9. κυλίνδει. κυλίνδων Steph. In πνευμάτων consentit Steph. ῥευμάτων correxit Voss. & adoptavit Stanl. *L.* 10. ἐν ᾗ, scil. ὥρᾳ, *quo tempore.* *Ib.* πυρωπὸς ἥλιος ἐκλάμψας. Sic noster cod. ut correxit Voss. Corrupte πυρωτὸν μηνὸς ἐκλάμψαν Steph. quod varia ratione partim corrigere, partim interpretari tentarunt Salmasius, Stanlei, & Pauw. *Ibid.* χθονὶ percommode noster cod. φλόγα Steph. quod & ipsum varie tentarunt viri docti. Aeschyli versum istum in animo habuit Euripides, cum scriberet illum, τεθριππεύοντος ἡλίου κατὰ χθόνα. *L.* 11 *sq.* Duo versus τήκει πετρ. & Αἴγυπτος &c. perperam inter se transpositi sunt in ed. Steph. Pro πετραίαν, habet πετραίην Steph. *L.* 13. ἀντέλλει recte ms. ut & Voss. ἀγγέλλει Steph.

Cap. LXXXIX. *Pag.* 281. *lin.* 3. πολλῶν καὶ λαμπρῶν desunt. Steph. *Lin.* 4. τὰς τοῦ κυνὸς ἀνατολάς. τὴν τ. κ. ἀνατολὴν St. *Ibid.* ἕως τῆς ἐπιτ. Caret τῆς St. *L.* 5. ἐτησίαι. ἐτήσιος St. *L.* 6. Caret ἄνεμοι St. *L.* 7. Bene τὰ νέφη St. *Ibid.* φέρειν πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν. πνέοντας πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν ἄγειν St. *Ibid.* ὧν καί. ὧν δὴ καὶ St. *L.* 9. ἀφ' οὗ τὸν Νεῖλον ἀναβαίνειν. ἀφ' οὗ τὸν Νεῖλον πληρούμενον ἀναβαίνειν συμβαίνει St. *L.* 10. περὶ τὰς χειμ. περὶ μὲν χειμ. St. *L.* 12. ἀνατμιζομένης. ἀτμιζομένης St. *L.* 13. ὑπὸ. ἀπὸ St. *L.* 14. τοὺς ἐτησίας. τοὺς ἐτησίους St. *Pag.* 282. *l.* 1. ὄμβρον. ὄμηρον St. praeposito asterisco. Dein desunt apud Steph. octo verba, Τὸν οὖν usque Δημόκριτος.

Cap. XC. Pro Εὐθυμένης, perperam Εὐμενίδης Steph. De Euthymene, cuius haud satis perspicua, aut mira certe sententia, conf. Plutarch. de Plac. philos. IV. 1. Senec. Quaest. Nat. IV. 2. Aristot. Meteor. I. 13. Videtur ille (ni plane mentitus est quae hic ab eo scripta referuntur) e mari Atlantico in magnum aliquem Africae fluvium navigasse, quem cum Nilo coniunctum putaret. Cum isto fluvio coniunctus fuisse ingens lacus videtur, aliâs aquâ fere destitutus, aliâs dulci aquâ repletus; ad quem spectet id, quod de ipso mari in eis locis narrat navigator. In aliis Africae fluviis, praeter Nilum, reperiri pariter & crocodilos & hippopotamos satis constat. *Lin.* 4. *sq.* φησὶν, αὐτὸς πεπλευκὼς, τὴν ἔξω θάλασσαν ἐπιῤῥ. Ante τὴν ἔξω θαλ. est comma in codice; ne putes cohaerere πεπλευκὼς τὴν ἔξω θαλ. Simul vero satis adparet, ad verbum πεπλευκὼς e consecutione orationis ex communi, ut aiunt, in-

telligi debere eadem ipſa verba *τὴν ἔξω θάλασσαν*. Stephanus ſic habet, *αὐτὸς πεπλευκὼς, φησὶν εἰς τὴν ἔξω θαλ. ἐπ.* *L.* 5. Pro *ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην*, habet *ἕως ἐς τὴν Λιβ.* St. *L.* 6. *ἐστραμμ. δὲ εἶναι. ἐστρ. τε εἶναι* St. *L.* 8. *ἐτησίαις. ἐτησίοις* St. *Ibid. ἀναθουμένην* recte Steph. ubi *ἀναθουμένοις* e noſtro cod. enotatum. *Ibid. ὑπὸ πνευμάτων. ὑπὸ τῶν πνευμ.* St. *L.* 9. *καὶ ῥεῖν. καὶ ῥεῖν ἴσα* Steph. ut ſub contextu adnotavi. *L.* 13. *ſq. τοῦ ποταμοῦ. τῶν ποταμῶν* St. & caret *μὲν* ante *χειμῶνος*. *Pag.* 283. *l.* 1. *ἐπεγιν. ἐπεγεν.* Steph. *L.* 2. *συναναφέροιν* codex noſter. *συναναπληροῦν* St. Male uterque. Deſiderabatur paſſivum verbum aut neutrum, non activum. Nec dubito affirmare, *συναναφέρειν* noſtrum ex *συναναβαίνειν* corruptum eſſe, quod idem ac *συναναπληροῦσθαι* valet, i. e. *incrementum capere, impleri, augeri.* Sic *ἀναβαίνειν* recte legitur p. 281. lin. 9. eademque notione *προσαναβαίνειν* apud Polyb. III. 72, 4. IV. 39, 8 ſq. Verbum *βαίνειν* haud ſemel librariorum temeritate cum *φέρειν* permutatum obſervavi: ſcilicet, ob vulgarem literae β & diphthongi *αι* pronunciationem ex *βαίνειν* primo *φένειν* factum; idque dein ab eo, qui emendare vellet, in *φέρειν* mutatum. Oenopidae ſententiam, prout hîc proponitur, ex Henr. Stephani exemplo ſic latine convertit Iungerman. in Adpendice ad Herodotum: » *Oenopides Chius ait, tempore hiberno fluviorum fontes exſiccari, qui aeſtate calore refoti profluant. Quod itaque repleatur illa quae accidit ſiccitas, in cauſſa eſſe aquas coeleſtes hieme decidentes: at quum in Nilum nullae tunc cadant pluviae, iis deſtitutus, haudquaquam impleri poteſt: & hanc eſſe cauſſam, cur hieme minor is exiſtat, plenus vero ſit aeſtate.* « Longe aliter eiuſdem Oenopidae ſententiam propoſuit Diodorus Sicul. I. 41.

Pag. 283. *l.* 4. *ὑπεναντίως. ὑπεναντία* St. *L.* 5. *παραπλ. δὲ Οἰνοπίδῃ.* Dativum caſum recte dedit Steph. qui quidem *Οἰνοπίδῃ* per *ο* ſcripſit ut ſupra. Perperam *Οἰνοπίδης* in recto caſu habet noſter cod. *L.* 6. *τοῦ Νείλου τοιαύτην.* Temere in noſtro exemplo omiſſum verbum. Scriptum oportebat *cum Stephano*, *τὴν μὲν γὰρ φύσιν τοῦ Νείλου φησὶ τοιαύτην.* In *noſtro codice* eſt *φασὶ*, minus commode. In Athenaei codicibus frequentiſſime permutata iſta inter ſe (*φασὶ* & *φησὶ*) reperiri, iam ſaepius monuimus. *L.* 8 *ſq. ἐπὶ τροπὰς δὲ θερινάς. ἐπὶ δὲ θερινὰς τροπὰς* Steph. Pro *ἐπὶ* utique aut *περὶ* legendum, aut *ὑπὸ*, *ſub*, i. e.

versus id tempus. L. 9. πρὸς τὴν ἄρκτον, ὑγραίνειν. Perperam πρὸς τὴν ἄρκτον ἰέναι habet Stephanus; & in his verbis finem ille fecit huius Fragmenti, praetermissis his quae de *Nili ostiis* adiecta habet noster codex & alii.

E *septem* OSTIORUM NILI nominibus, quae hic adponuntur, postremum nomen Ὀπουντικὸν scribi in nostro cod. visum erat Thorlacio. Inspecto his diebus codice ipso, liquido cognovi, Ὀπουεπικὸν eum dare; eamdem prorsus scripturam, quae & in altero Codice, de quo supra dictum, reperta, & e Mediceo codice a Bandinio (in Catal. T. II. pag. 583.) adnotata est. Sed non magis cognitum hoc nomen, quam istud, in Ostiorum Nili nominibus. *Celeberrima septem ostia* illius fluvii, referente Plinio lib. V. cap. 10. sect. 11. fuere: *Proximum Alexandriae Canopicum, deinde Bolbitinum, Sebennyticum, Phatniticum, Mendesium, Taniticum, ultimumque Pelusiacum.* Eodem ordine eisdemque nominibus septem ostia recenset Strabo XVII. 801. b. c. monens deinde pag. 802. d. ostium *Taniticum* a nonnullis (ut ab Herodoto) *Saiticum* adpellari. Idem Strabo p. 801. c. docet, *Phatnicum* vel *Phatniticum* ostium maximum fuisse post *Canopicum* & *Pelusiacum*. Atqui huius ipsius mentionem nullam facit Auctor noster; qui pro eo (& diverso quidem loco, si ordinem situs spectes) Ὀπουεπικὸν, *Opuepicum*, nominat; cuius nominis nullum vestigium in tota Aegypti ora, quod sciam, reperitur. Cum Strabone & Plinio consentit Diodorus I. 33. Herodotus quidem II. 17. cum nostro Auctore pariter *Phatnicum* vel *Phatniticum* ignorat ostium; sed pro eo *Bucolicum* nominat, quod a Diodori aliorumque *Phatnitico* non diversum esse Wesselingius censuit. Suspicatus sum equidem, pro corrupto Ὀπουεπικὸν fortasse Ὀνουφιτικὸν scripsisse Nostrum; quo nomine eum adpellasset alveum, qui ab *Onuphi* oppido in mare decurrit, qui *Diolcos* apud Ptolemaeum vocatur. (conf. Cellarii Geogr. Afric. pag. 22. & pag. 27.) Licet enim minor olim fuerit ille alveus, & inter *falsa*, quae dicebantur, *Nili ostia* numeratus: nihil tamen impedit, quo minus credamus, Athenaei aetate limo magis obrutum fuisse *Phatniticum* ostium; contra commodiorem navigationi factum hunc, quem dixi, *Onuphiticum* alveum. Sed de hoc viderint doctiores.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

ET ANIMADVERSIONUM IN LIB. I. ET II.

QUUM eruditae *in Athenaeum Adnotationes*, quas CORAY noster, Vir doctissimus, nobis communicavit, non prius in manus nostras pervenerint, quam ad medium fere secundum Athenaei Librum progressae typisque iam descriptae essent nostrae Animadversiones; commode me facturum existimavi, si, caeteras suo quamque loco inserens, has quae ad primum Librum & ad priorem secundi partem spectant, hoc loco continua serie adponerem; ita quidem, ut nonnulla etiam interspergerem, quae in eadem operis parte a nobis sive in Animadv. praetermissa, sive in ipso Contextu minus recte constituta, obiter interim observassem. Istud Supplementum iam sic paratum & in eo erat ut prelo subiiceretur, cum insperato CODICEM illum MANUSCRIPTUM *olim* SEDANENSEM, qui saepe a nobis in his Animadv. laudatus est, (cod. *a.*) *Epitomen exhibentem Athenaei*, his ipsis diebus ad me Parisiis delatum, in manibus meis vidi. Meminerat adolescens ille, qui ante hoc biennium conferendorum Codicum Athenaei operam Lutetiae susceperat, in Libro tertio & sequentibus, quibus ipsum plenius Athenaei opus exhibetur, Codicem hunc eâdem continuâ & exquisitâ diligentiâ, qua vetustus Venetus minutatim excussus est, conferri a se non potuisse, cum ob temporis angustias, quod in eum laborem impendere licuerat, tum hoc ipso, quod non nisi Epitome haec est, adeoque non pede presso sequitur verba auctoris. Meminerat simul, quantum inter scripturae ductus huius Codicis & illos alterius interesset: in Venetis membranis

verba omnia omneſque ſyllabas cunctis ſuis elementis perſpicue eſſe expreſſas; connexas quidem literas nonnullas, velut illas στ ει υν, ſed nullum uſquam veſtigium illorum compendiorum, quae non modo lectu difficilem, ſed ſaepe etiam prorſus dubiam faciunt ſcripturam: contra Sedanenſium membranarum ſcribam omne genus libidinis ſibi indulſiſſe, quibus tachygraphi, atque etiam calligraphi nonnulli, ita intricatam reddere ſcripturam conſueverant, ut non modo difficillima lectu ſit, ſed ſaepe etiam nonniſi hariolando, quid potiſſimum dare voluerint, extricare poſſis. Quare iam pridem pulcre intellexerat noſter ille primus codicum horum explorator, haud exigui fore ad perfectionem noſtri operis momenti, ſi mihi licuiſſet hunc potiſſimum Codicem meis uſurpare oculis, & ad manus habere; quem conſulerem, ubi notulae a ſe ex eodem excerptae mihi non facturae eſſent ſatis, aut ſuper eis dubitatio aliqua oborta fuiſſet. Igitur nupera opportunitate uſus induſtrius Iuvenis, cum ad ſalutandum admiſſus eſſet Virum omni laude ornatiſſimum CHAPTALIUM, cuius auſpiciis Interiora Reipublicae negotia adminiſtrantur, me inſcio rogaverat ab hoc Viro, impetraveratque, ut illius Codicis mihi copia fieret. Quem codicem quemadmodum poſthac in tertio Athenaei Libro & ſequentibus diligenter ſum excuſſurus, ſic cupide ſtatim in eodem duos priores Libros perlegi, quo, ſi qua ſupplementa ille daret ad corrigenda nonnulla in iſtis Libris loca, ea continuo cum Lectoribus noſtris poſſem communicare. Et nec poenitendus labor, nec exiguum ſane ſpicilegium fuit lectionum, partim optimarum & unice verarum, partim probabilium utique, denique mendoſarum quidem, ſed tamen notabilium, quae vel praetermiſſae erant in prima collatione vel minus recte enotatae. Nec mirum: ſunt enim ex illis Lectionibus primum bene multae, ad quas vix fieri poterat ut adverteret animum, aut, ſi animadvertiſſet, rationem earum ullam habendam cenſeret is qui non totus in meditando contextu auctoris iam pridem fuiſſet ita occu-

patus, ut minutatim syllabatimque verba omnia excussisset, & quamlibet in partem vertisset: deinde, in eodem codice, pulcerrime licet ad speciem & splendide exarato, tamen, singulatim si spectes, ita lascive grassatus est calligraphus in adhibendis quibusque compendiorum scripturae generibus, & in his multorum perraro alibi occurrentium, ut non modo longo codicum msstorum usu sit opus, sed & peculiare studium in cognoscendo huius scribae more ponendum, quo, quid sibi voluerit homo, intelligas; & vel sic saepenumero nonnisi divinare, ac saepe etiam ne divinare quidem ulla ratione, quid vel voluerit vel debuerit, valeas. Nam in fine potissimum verborum, ubi maxime sibi indulgere soliti erant illi homines, non satis habuit vulgatos illos scripturae nexus adhibere & compendiosas notas, lubricas saepe ac levi momento discriminatas, eoque facilius confundendas; verum persaepe etiam non modo unam ultimam vocalem, (quod & ipsum ab aliis frequenter usurpatum) sed duas, tres, & plures quoque postremas vocis literas ita prorsus praetermittere consuevit, ut ne ullâ quidem adiectâ notâ, quid voluerit vel debuerit, significaret. Quae cum ita sint, non tam negligentiae postulandum Adolescentem nostrum putavi, quod alias lectiones, ratus ab impressis non dissentire, non adnotasset, aliarum consulto rationem non habuisset, alias minus adcurate excerpsisset; quam laudandam cum animi constantiam, qua taediosum illum difficillimumque laborem codicis huius conferendi suscepisset, tum & industriam & sagacitatem, quam plerisque in locis nobis probasset. Nonnulla etiam, dum codicem excutio, animadverti, quae, cum iam ab eodem nostro speculatore recte fuissent adnotata, meam observationem, quo tempore vel contextum Athenaei constituebam, vel Animadversiones conscribebam, effugerant. Ista igitur cuncta, quaecumque sunt, quae vel prius dare non potuimus, vel quae temere a nobis praetermissa erant, ad suum quodque locum relata, & CORAYI nostri *Adnota-*

tionibus intertexta, ſtudioſo Lectori hic exhibemus: ſic non erit ei neceſſe, per diverſas operis partes diſperſa *Supplementa* inutili labore conquirere.

AD EPITOMEN LIBRI I.

Ad pag. 1. *a. ed. Caſ.* (Animadv. noſtr. p. 5.) Titulum, Ὑπόθεσις τοῦ Συγγράμματος, ignorat ms. *a.*

Ibid. Λαρήνσιος. Sic ed. Baſ. & Caſ. Λαρίνσιος ed. Ven. & mſ. *a.* & *b.* omneſque puto codices, fere conſtanter. Tamen lib. II. p. 50. f. ms. *a.* Λαρήνσιος tenet. Coniecturam viri docti, qui Τερήνσιος oportuiſſe ſuſpicatus erat, retuli in Praef. contextui praemiſſa, p. 50. not. *g.*

Ad p. 1. *c.* Μασούριος. Μανσούριος ms. *a.* inſertâ litera ν, ut in vetuſto editionis ſpecimine, de quo in Praefatione dictum p. XXVII. in not.

Ibid. Μάγνος. Nomen Μόνος, quod eſſe in msstis dixi, in ms. *a.* duobus punctis ſuperne adpoſitis, ut mendoſum, notatur a prima manu. Saepius iſta nota occurrit in eo codice, ubi vox mendoſa eſt, aut calligrapho mendoſa viſa erat. Et, ut ſemel dicam, omnia in iſtis membranis, etiam quae correcta ſunt, aut inter lineas vel in margine adſcripta, ab eadem manu ſunt.

Pag. 2. *a.* ἀπομαξαμένοισι. ἀποδεξαμένοισι ms. *a.* ſed ἀπομαξ. inter lineas. Vide Animadv. p. 28.

Pag. 2. *c.* πάντ' ἀρίστου. πάντα ἀρίστου ms. *a.* *Ibid.* ἱερουργιῶν, ut a nobis editum eſt, recte ſcribitur in ms. *a.* Puto & in *b.* unde enotavit Brunck.

Pag. 2. *d.* συναγωγῆς. Sic plane, ut edidimus, eſt in ms. *a.* compendioſâ quidem ſcripturâ. Quod mox ibi κατασεσιγᾶσθαι *vetuſtas leges* dicit auctor, in eamdem ſententiam nonnemo apud A. Gellium XVI. 10. ait: *Omnis XII. tabularum antiquitas conſopita eſt.*

Pag. 3. *a.* De PISISTRATI *bibliotheca* vide A. Gellium VI. 17. & conf. Wolfii Prolegom. ad Homer. p. 145.

Pag. 3. *c.* τίς γὰρ τὰ οἴκοι ποθεῖ. In ms. *a.* videtur eſſe ποθῇ. Rectius (puto) fuiſſet τίς γὰρ ἂν - - ποθοίη; *Ibid. in Apollodori vſ.* 3. εὐθὺς εἰσιόντι. εἰσιόντα perſpicue ſcriptum in cod. *a.* recte, uſitatâ Graecis poëtis enallage. *Ibid. vſ.* 5. in ἔσαντ consentit ms. *a.* Videtur autem primum ἔσοντ dare voluiſſe librarius. *Ibid.* ὑπαντώ-

σας δέ τις. In ms. *a.* est ὑπάντυσέ τις, dein demum super α inter lineas scripta vocalis η.

Pag. 3. *f.* Χίου κεράμιον. *Ad Animadv. nostr. p.* 41. *lin. antepenult. adde:* Sed super istis verbis, quae nimis diu nos tenuere, audiamus, ut breviter, sic luculente, disputantem CORAYUM. »Χῖον κεράμιον, inquit. Ita lego pro »κεράμειον. Hodiedum Chia fictilia, parviora praesertim, »quibus pro vasis aquariis utuntur Graeci, in tanto sunt »pretio, ut mittantur dono ad incolas Smyrnae & Con»stantinopolis. Satis itaque erat, Ionem fictili Chio, vel »vacuo, viginti millium Atheniensium (si solos cives »intelligere velimus) viritim quemque donasse.« — In Χῖον κεράμειον consentit noster codex.

Ibid. συμποτικούς. Vox βασιλικοὺς in ms. *a.* notatur ut mendosa.

Pag. 4. *a.* εὐτρεπίσαι στιχίδια. εὐτρεπίσθαι ms. *a.* recte; *parata habuisse.*

Pag. 4. *c.* ἐγγραψάμενος. Percommode ἐκγραψάμενος dat idem codex: id est, *cum sibi exscripsisset, descripsisset, transscripsisset.* Vide Reiskii Indic. Demosthen. *Mox:* pro ἀνειλήφει, idem ἀνειλήφη habet, quod potest esse ex librarii usu, ει & η permutantis. Nec tamen ille error frequens in hoc codice: quare fuerit potius Attica plusquamperfecti forma, quae in isto praesertim verbo etiam vulgo satis erat usitata. *Paulo post,* pro πλωτὰς ἐγχέλεις, suspicabatur CORAY, fortasse Κωπαΐδας ἐγχ. legendum; coll. Athen. VII. 304. a. *Ibid.* Pro τῶν Παχύνου θύννων, peropportune τῶν Παχυνικῶν θύννων dat noster codex, implicato quidem scripturae nexu, sed neutiquam ambiguo. *Ibid.* Vox ἀδόξων in msto ut mendosa notatur.

Pag. 5. *a.* Μητρέας ὁ Πιταναῖος. Μετρέας ms. *a.* Sic pro Μητρέου I. 19. d. est Μετρέου in ms. *b.* Sed haec temere.

Pag. 5. *b.* ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ. Φακὴ ms. *a.*

Pag. 5. *c.* τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ. Pro ἀνδρὸς possis & τοῦτό γ' suspicari legendum, scil. τὸ διατρώγειν βολβούς. Id quidem commodius quam οὗτος, quod coniectaverat Casaub. conf. Animadv. p. 65 sq. *Ibid.* μετ' ὀλίγον. μετ' ὀλίγα videtur indicare compendium scripturae in cod. *a.* Et sic legendum puto, quemadmodum perspicue scriptum II. 56. b. & alibi. *Pag.* 5. *d.* in Platonis vers. ult. pro παύσειέ γε est παίσειέ γε in ms. *a.* In *Animadv.* ad eumdem locum, *p.* 68. *lin.* 6. *a fin.* scribe ὑπελθὼν?« CASAUB.

Pag. 5. *e.* (*Animadv. p.* 69.) Ἐγὼ κατέχω τινὰ ὀψοφάγον. » In hac locutione quidem τὸ κατέχω non eſt *memoria teneo*, ut exiſtimat Caſaubonus: ſed valet tantum *novi*. Infra apud Noſtrum IX. 378. d. κατέχων & ἀγνοῶν » uſurpantur ut voces oppoſitae. Hodiernis Graecis, maxime Cretenſibus, κατέχω eſt plane ſynonymum verborum οἶδα, γιγνώσκω. « CORAY.

Pag. 6. *a.* ἀνακύψαντα. ἀνακάμψαντα perſpicue habet ms. *a.* ſicut ed. Ven. & Baſ. contra quod dictum eſt in Animadv. p. 72 med. Videturque ἀνακύψαντα ab Athenaeo eſſe, ἀνακάμψαντα ab Epitomatore. *Pag.* 6. *b.* ὡς ἔοικε. Ex ſuperioribus editt. iſtud propagatum: corrige ὡς ἔοικεν, quod & recte habet ms. *a.* *Ibidem*, in eodem codice verba ſic diſtinguuntur, ἐπιμεμφόμενος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, ηὔξατό ποτε &c. commodius, ut videtur: *quod ad ſenſuum voluptatem adtinet, naturam accuſans.*

Pag. 6. *e.* Φανίας. Φαινίας ms. *a.* & ſic conſtanter alibi, nonniſi uno quodam loco inferiore excepto. *Ibid.* τὴν δὲ ἠρωτημ. ἀποκεκρ. Si vera eſt librorum ſcriptura οὐκ ἀποκεκρίσθαι, intercidiſſe neceſſe eſt verbum εἰδέναι aut aliquod ſimile. *Pag.* 6. *f.* τὴν τρίγλην. Recte τὴν τρίγλαν ms. *a.* ſicut paulo ſuperius & apud Suidam. conf. Animadv. pag. 76.

Pag. 7. *b.* ὑπέρ γε τὰς ἐν Σμύρνῃ μέγισται. Vide Praef. contextui noſtro praemiſſam, pag. LI. n. *g.* *Pag.* 7. *d.* ὑπὸ σοφίας αὐτῷ τεθησαυρ. αὐτοῦ ms. *a.* quod verum videtur. *Pag.* 7. *e. in Euphronis vſ.* 5. παρέθηκεν ἡδεῖς. ἡδείας ms. *a.* ἡδέας fortaſſe debebat, quod eſſe videtur in ms. *b.* Vide Animadv. p. 81 ſq. *Ibid. verſ.* 9. ἀποζέσαι δ' ἔλαιον ἐπιχέας. Immo vero ἀποζέσας, ἔλαιον ἐπιχέας. Sic plane & perſpicue optimus noſter codex *a.* qui & δὲ particulam recte ignorat. Eodemque modo Suidas, in Ἀφύα, apud quem prava vulgo diſtinctio verborum turbas dedit, cum ſic oportuiſſet, ἐπιζέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἅλας καὶ μήκωνας ἐπιπάσας. Idem cod. *a.* recte etiam ἐπιπάσας habet, pro ἐπιπάσσας quod olim editum erat.

Pag. 8. *a.* γεγονὼς Μυκονίου. Sic h. l. per ο breve ſcribit hoc nomen ms. *a.* quemadmodum paulo ante ter deinceps. *Ibid.* Ἀγαθὸς ἄν. Ignorat ἂν particulam ms. *a.* Vocem vero Ἀγαθὸς ab maiuſcula litera rubra incipit; ſignificans ſcilicet, nihil haec verba ad ſuperiora pertinere. In ora

ibi notatur: Παροιμία. *Pag.* 8. *b. in Eubuli vſ.* 5. ὃν φασι παρακληθέντ'. Bene noſter cod. *a.* ὃν φασί ποι κληθέντ'. *Ibid.* pro πρὸς φίλου dat idem ὡς φίλου. Quas dein duas voces αὐτοῦ τινος adiicit idem, eae ſunt ex interpretamento.

Pag. 8. *e.* Pro αἰεὶ ἀοιδοὶ, habet αἰὲν ἀοιδοὶ codex noſter. Vide vero ne ante ἀοιδοὶ interciderit οἱ articulus. *Ibid.* τί καὶ βλάπτεις ἐμέ; Noſtra de coniectura interrogative iſta extulimus. Vulgo, Μονοφαγεῖς ἤδη τὶ (ἤδη τι ms. *a.*) καὶ βλάπτεις ἐμέ. abſque interrogatione. Quare poterant etiam ſic diſtingui verba: Μονοφαγεῖς· ἤδη τι καὶ βλάπτεις ἐμέ. *Mox deinde:* verba iſta, Περὶ τοῦ τῶν Ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου, in ms. *a.* ipſi contextui inſerta leguntur, ut in ed. Ven. Vide Animadv. pag. 92 med.

Pag. 9. *e.* ἀπολύων τοὺς ἀνθρώπους. ἀπολυόμενος videtur eſſe in ms. *a.* *Ibid.* ἐξαιρέτως. ἐξαιρεῖται haud dubie habet idem codex, quemadmodum coniectaveram in Animadv. p. 97. Dein τοὺς πρώτου vel πρωτοῦ habet idem, quod ex προτοῦ corruptum ſuſpicatus eram.

Pag. 10. *b.* ποτῷ ὄψον. ποτοῦ ὄψ. ms. *a.* quod & ex cod. *b.* enotavit Brunck. Sic & infra, p. 24. f. *Pag.* 10. *c.* βλάπτεσθαι φησί. Scribe cum noſtro codice βλάπτεσθαι ἐν Ὀδυσσείᾳ φησί: nam id valere eam abbreviationem, qua ibi uſus eſt librarius, collatis aliis locis (I. 11. b. & 17. c.) liquido cognovi. *Mox*, pro διεκέλευε, ſic διέστε ſcriptum in ms. *a.* ſed non ſine mendae nota ſuperne adpoſita.

Pag. 10. *e.* ὡς οὔτε φλεγμονὴν οὔτε ἀκρασίαν πασχόντων τῶν εὖ βεβιωκότων, καὶ σωφρόνως ἀπτομένας. » Ultima vox refertur non ad γυναῖκας, ut putat Caſaub. » ſed ad eoſdem quibus auctor tribuit τὸ εὖ βεβιωκότων. Legendum itaque videtur ἀπτομένων, in ſenſu τοῦ γευομένων, in quo paſſim & apud alios ſcriptores occurrit. « CORAY. — Sic ſententia fuerit, *& qui cibo moderate utuntur.* Quibus ſcriptis, nunc demum animadverto, quod iam pridem in ſchedis meis notatum habui, utrumque codicem *a.* & *b.* vocem πασχόντων prorſus ignorare: qua abiecta, utpote ex παραδιορθώσει primi editoris nata, deletoque commate poſt βεβιωκότων, (quod & ipſum noſter codex *a.* ignorat, ſatis quidem & frequens alioquin & adcuratus in ponendis orationis diſtinctionibus) recte omnia habent, hac ſententia: *conſentaneum eſſe ratus nullá libidinis*

flammâ tangi (vel *corripi*) *hos qui bene & temperanter vixissent.* Sic ἀπτομένας referetur ad οὔτε φλεγμονὴν οὔτε ἀκρασίαν, eritque accusativus participii absolute positus, ex usu haud infrequente Graecorum; cuius exemplum habes apud Polyb. XI. 14, 7. *Ibid.* ταῖς ἡδοναῖς παρακολουθήσαντας. Aptius est ἐπακολουθήσαντας, quod h. l. habet ms. *a.*

Pag. 11. *a.* Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην. Nescio quid sit quod pro ἀασάμην ms. *a.* ἀκοκὴν habeat, quod quidem verbum ibidem ut mendosum notatur. *Pag.* 11. *d.* ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ. Post τροφαῖς insere τέσσαρσιν vel τέτταρσιν ex nostro codice, qui eo loco δ' interserit, constanter fere nudis literarum notis numeros significans.

Pag. 12. *a.* ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἦρον. πολὺν, ut nos edidimus, sic habet ms. *a.* tum idem ἤρεον, mendose quidem, sed in quo ᾔρεον lateat, quod adeo adoptandum fuerit. Vide Animadv. p. 108.

Pag. 12. *d.* ἐπεὶ γὰρ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἦν, ἐπεκτείνας φησὶν εἴρηκεν ἐίσην. Pro ἀγαθὸν habet quidem ἀγαθὴ ms. *a.* (ut vulgo edebatur) sed id ex correctione, ab eadem quidem manu: prius autem ἀγαθὸν scriptum fuisse videtur, sicut est apud Eustath. Vide Animadv. p. 111. Tum vero post ἀναγκαῖον pro ἦν est τὴν, in quo videndum ne lateat diversae lectionis vestigium. Ac statim quidem probabile videri debet, intercidisse nomen substantivum φωνὴν, ut τὴν φωνὴν sit accusativus a verbo ἐπεκτείνας pendens; ad quod verbum utique desiderabatur accusativus casus. Sed nec id quidem satis esse videtur: desideratur enim declaratio ipsius *vocis*, quam *dilataverit* Homerus, cum τὴν δαῖτα dixit ἐίσην. Igitur vide, ne sic scripserit Athenaeus τὴν ἐῢς (vel ἐὸς) ἐκτείνας φωνὴν εἴρηκεν ἐίσην. Sin aegre careas verbo φησὶν, quod equidem facile patiar abesse, scribes φωνὴν (φησὶ) εἴρηκεν ἐίσην. Conf. Animadv. nostras p. 112 sq. De *Zenodoto* autem consule WOLFIUM in Prolegom. ad Homer. p. 199 sqq.

Pag. 12. *f.* ἐκ τῆς πρόσθεν βίας. Cum προαιρετικῆς ante nos editum esset, (cf. Animadv. p. 115.) suspicabatur CORAY, pro βίας fortasse βουλῆς oportuisse. Sed post id quod meliores libri dedere, nihil amplius desideratur.

Pag. 13. *a.* οἱ παρ' Ὁμήρῳ δαιτυμόνες. παρ' Ὁμ. οἱ δαιτ.

ms. *a.* *Pag.* 13. *b.* ἢ καὶ συγγράμματα. Caret καὶ ms. *a.* *Ibid.* Παγκράτην. Sic, uti ex Suida edidimus, habet etiam noſter ms. *Pag.* 13. *d.* παράκειται ποτήριον. Non dubito, hoc nomen ſignificari illa abbreviatione, quae h. l. adhibita eſt in ms. *a.* Conf. Animadv. p. 118. & 248.

Pag. 14. *a.* ἠβούλοντο. ἐβούλοντο ms. *a.* *Ibid.* δύω δὲ κυβιστητῆρες. Mendoſa ſcriptura κυβιστ. ex ed. Caſ. in noſtrum exemplum irrepſit. Sed ſicut paulo poſt uterque noſtrorum codicum κυβιστήρων, non κυβιστητήρων, ſic & h. l. alter certe ms. *a.* κυβιστῆρες exhibet, quod non repudiandum. Vide Animadv. p. 124.

Pag. 14. *c.* τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προφέρων. προσφέρων ms. *a.* *Pag.* 14. *d.* τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα. τέρψαντα idem cod. *Pag.* 14. *f.* φαινίνδα. φαίνινδα antepenacute ſcribit noſter codex, & hîc & deinde conſtanter. *Pag.* 15. *a.* Ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεος. CORAY, ἐφέσεως tenens a Caſaubono propoſitum, ſic legendum coniectavit, Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἐφετίνδα ἢ φαινίνδα, ἀπὸ τῆς ἐφέσεως. Idem Vir doctus mox, pro παίζων, in Antiphanis verſu, παίξων malebat.

Pag. 15. *b.* In *Demoxeni verſ.* 1. recte εἷς, prorſus ut a nobis editum eſt, exhibet ms. *a.* *Ibid. ad verſ.* 2. monuit CORAY, vocem ἴσως non debuiſſe a Dalecampio per *forte* reddi; ſed valere *circa*, *circiter*, *fere*; quo ſenſu & infra lib. XI. occurrit, χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. Sic & » Apud Hippocratem, inquit, lib. IV. Epidem. p. 1122. g. » edit. Foeſ. legitur de quodam aegro: τράχηλος σκληρὸς » ἀπεγένετο. τρίτην ὥραν ἴσως ὠδυνήθη ὕστερον. Nec men» dam huius loci, nec ſenſum vocum ἀπεγένετο & ἴσως » perſpexerunt interpretes. Lego ac diſtinguo: τράχηλος » σκληρός. Ἀπεγένετο τρίτην ὥραν ἴσως ἐξ οὗ ὠδυνήθη ὕστερον. » *Collum durum erat: mortuus eſt circiter tertiam horam poſt»quam ſecunda vice doluerat.* Eundem duplicem ſenſum in» venies & in Italorum *forſe*. Aliquando & Germani ſuum » *etwa* (quod proprie eſt *forte*) in ſenſum τοῦ *circa* defle» ctere amant. Hinc & Heſychius explanari poteſt: Βίωρ» (ſ. Βίσωρ·) ἴσως, σχεδόν. Λάκωνες. « — Nos in eamdem ſententiam *fere* ſcripſeramus: eumdemque vocis huius uſum ſaepius olim apud Polybium obſervavimus, ubi quidem ſubinde corruptam vidimus a librariis.

Ibid. In *Demox. vſ.* 7. τό τ' ἦθος, ἥ τε τάξις. In ms. *a.* ſic ſcribitur, τὸ δὲ ἦθος, ἡ δὲ τάξις, quod adſectum in-

dicat loquentis, ac vim & robur addere videtur verbis. *Verf.* 9. πέρας ἐστὶ κάλλους. Codex noſter, prius verbum ad ſuperiora referens, ſic ſcribit & verba diſtinguit: ἐφαίνετο τέρας. ἔτι κάλλους, ἄνδρες, οὔτ' ἀκήκοα ἔμπροσθεν οὔτ' ἑώρακα τοιαύτην χάριν. Ipſi quidem *Verſus* in hoc Codice nuſquam diſtincti ſunt.

Pag. 15. *e.* Ἐπειδὴ σπονδαὶ ἐγένοντο. Ἐπ. σπονδιακὰ ἐγεν. ms. *a.* *Ibid.* Σετάλκαν. σιδάλκαν ms. *a.* ſed τ ſuper δ inter lineas.

Pag. 16. *d.* Ἐρατοσθ. οὕτω δεῖν γεγρ. Abeſt δεῖν msto *a.* *Pag.* 16. *f.* Scribe Ἀπίων δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς καὶ ἀκηκοέναι φησί. Particulam καὶ percommode dedit noſter codex.

Pag. 17. *a.* Ad verba καὶ πάλιν στάντα τὴν Πενελόπην, quae ſic abſque ἐκεῖ ſcripta erant in editionibus ſuperioribus, adnotavit CORAY: » Melius ἱστάντα, vel στήσαντα. «

Pag. 18. *a.* καὶ ταῦτα ἑαυτοῖς σκευάζοντας. σκευάζονται ms. *a.* recte, in verbo medio: quo adſcito, fuerit paulo ſortior diſtinctio ante καὶ ταῦτα ponenda. *Pag.* 18. *c.* Οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα. » Ironice capiendum hic » τὸ στερεὸν, pro οὕτω τακερὰς ποιεῖ τὰς σάρκας τὸ θερ» μὸν ὕδωρ· quem ſenſum indicat vel ipſa aquae calidae na» tura. Comice auctor dixit οὕτω στερεόν: id eſt, οὕτω στε» ρεὰς ποιεῖ τὰς σάρκας. » CORAY. *Ibid.* In ſcribendo Hermippi priore ſenario indicari debuerat, primum deeſſe pedem. *Pag.* 18. *d.* οὕτω φησί τινας ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι. ὀχευτικοὺς εἶναι, abſque δυνάμεις, ms. *a.* multo commodius; nam ſequentia verba ἐπιτελεῖν & ἀποκρίνεσθαι ad homines referuntur, non ad τὰς δυνάμεις. *Pag.* 18. *f.* Πάντη γάρ [σε πέρι] στέφανος. Πάντη γάρ σε στέφ. ms. *a.*

Pag. 19. *a.* μονονοὺ βοῶσι. In ms. *a.* non perſpicue eſt μονονοὺ, ſed poteſt videri nude μόνον eſſe, quod equidem malim, aut μόνον ἀεὶ βοῶσι. *Ibid.* πολίτην ἐποίησαν. » Imo ἐποιήσαντο. « CORAY. Percommode monitum, & ex uſu ſermonis. Parique ratione Euſtathius, hunc locum ob oculos habens, ad Odyſſ. θ'. p. 315, 45. πολίτην ποιησάμενοι ſcripſit.

Pag. 19. *d.* Ἐθαυμάζετο δὲ. Caret δὲ ms. *a.* *Ibid.* ἐποίησε δ' οὗτος καὶ παρὰ τὰς Ἀριστοτέλους ἀπορίας. » Forte me» lius κατὰ, ut interpres. « CORAY. Nos praepoſitioni πα-

ῥὰ ibi ſimilem vim ineſſe exiſtimavimus, atque in verbo *παρῳδεῖν* & in nomine *παρῳδία*. Neque vero idcirco hic circulator cum illo Matrea ſive Matrone parodo, de quo p. 5. a. & alibi agitur, confundendus videtur. *Pag.* 19. *e.* *τῷ νευροσπάστῃ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν ἀφ' ἧς* &c. Nobiſcum conſentiens CORAY, ad ſcripturam olim vulgatam adnotavit: »Lego *νευροσπάστῃ* & *ἐφ' ἧς*.« Vide noſtras Animadv. p. 158 ſq. In ms. *a.* neſcias, utrum *νευροσπάστῳ*, an *νευροσπάστῃ* voluerit librarius, nam extremam vocalem ſuo more prorſus praetermiſit.

Pag. 20. *a.* Νοήμων ὁ ή... Abbreviata vox, quam ibi habet ms. *a.*, ut mendoſa notata eſt ab ipſo librario: nec vero dubito, Ἰθακήσιος eum debuiſſe. *Ibid.* *πλάνοι ἔνδοξοι ὧν Κηφισόδωρος καὶ Παντaλέων.* »Eſt hodieque apud »Graecos in inſula Chio genus hominum, his *πλάνοις*, »de quibus Athenaeus, perſimile; qui quaſi artem profi»tentur iocoſam illam decipiendi induſtriam, quam Galli »per *myſtifier* aut *donner des poiſſons d'Avril* exprimere ſo»lent. Et, quod ſingulare videri poteſt, novi ego homi»nem Chium eiuſdem nominis Παντaλέοντος, alioquin qui»dem etiam inter Chios uſitatiſſimi, qui in futili iſta arte »prae caeteris excellebat.« CORAY.

Pag. 20. *b.* Ὅ τι οἰκουμένης. Perſpicue Ὅρος ms. *a.* quod vel ex Ὅρα ὅτι, ut dixi, vel ex Ὁ φιλόσοφος decurtatum eſt, ut τὸν φιλόσοφον *Athenaeum* dixerit Epitomator. *Ibid.* *τοξεύων λέγοι.* *τοξεύων λέγει* ms. *a.* leviter corrupto poſteriori verbo. Conf. Animadv. p. 162. *Ibid.* Ῥωμαίων *πόλιν.* Ῥώμην πόλιν perſpicue ms. *a.* cum quo facit Suidas in Ῥώμη. *Ibid.* *κατ' ἰδίαν δὲ τὰς πολλάς.* *τὰς πολλὰς* intellige *magnas*, *amplas*, *frequentes*, *opulentas.*

Pag. 21. *a.* *παντὸς εἶναι μέλους.* »*Omnium corporis mem»brorum.* Male cepit interpres in ſenſu muſico.« CORAY. *Pag.* 21. *b.* *πάντα δυναμένου.* *δυναμένους* haud dubie habet ms. *a.* ſicut editt. vett. & Suid. (Conf. Animadv. p. 169.) Et paulo poſt idem non λαβόντος habet, ſed λαβόντα, mendoſum hoc quidem vel decurtatum pro λαβόντας. *Pag.* 21. *c.* in *Sapphûs verſ.* 1. *ἀγροιῶτις* habet idem codex, non *ἀγριῶτις*: & *verſ.* 3. *ἕλκειν* (non ἕλκεν) *ἐπὶ τῶν σφυρῶν.* Vide Anim. p. 170 ſq. *Pag.* 21. *f.* *αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον.* Ignorat τὸν ms. *a.* cum edd. vett. Et facile carebimus articulo, citra neceſſitatem a Caſaub. adiecto.

Pag. 22. *a.* Ἀριστοκλῆς γοῦν. οὖν ms. *a.* ut ſaepe alibi. *Ibid.* ὀρχηστικοὶ ἐκαλοῦντο. Perſpicue ὀρχησταὶ ms. *a.* *Pag.* 22. *b.* τὸν Ἀπόλλω ὀρχηστήν. τὸν Ἀπόλλωνα videtur eſſe in ms. *a.* *Pag.* 22. *c.* Εὔμηλος δὲ, ἢ Ἀρκτῖνος ὁ Κορίνθιος. In ms. *a.* eſt Εὔμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος, tum demum verba ἢ Ἀρκτῖνος, primum omiſſa, ſuperne ſuper ὁ Κορίνθιος rubris literis (ut ſolitus eſt ille librarius, ubi aliquid omiſſum ſupplet) adpoſita. Debuerant autem (puto) illa verba magis ad dextram poni, ut poſt Κορίνθιος inſerenda. Vide Animadv. pag. 179. *Pag.* 22. *d.* Ἀλέξανδρος δὲ, ἐν τῇ πρὸς Φιλόξενον ἐπιστολῇ &c. Vide Plutarch. in Vita Alexandri p. 676 ſq. *Ibid.* Ὅτι τὸ Μουσεῖον. Quid ſit quod codex noſter τὸ Ἀθήνησι τὸ ἐν Πρυτανείῳ Μουσεῖον habeat, viderint docti. De Athenienſi certe Muſeo, cuius Pauſanias I. 25 ſq. meminit, cogitari hîc non poteſt. Nec rem conficit, quod a Socrate dictum apud iudices Laërtius refert II. 42. Alexandrinum Muſeum, pars regiarum aedium (τῶν βασιλείων) erat, teſte Strabone lib. XVII. pag. 793. extr. Quod ſi regia Alexandrina etiam τὸ Πρυτανεῖον fuiſſet adpellata, (quod parum quidem veriſimile mihi videtur,) ſuſpicarer pro Ἀθήνησι oportuiſſe ἐν Ἀλεξανδρείᾳ vel Ἀλεξανδρῖνον.

Pag. 23. *d. In Alexidis verſ.* 3. ἂν λέγῃ τις. Forſ. ἂν λέγῃ τί τις.

Pag. 24. *a.* εἰς κόρον γὰρ ἐλθεῖν. Ignorat γὰρ ms. *a.* Debuit forſan ὂν εἰς κόρον ἐλθεῖν. conf. Suppl. ad pag. 30. c. *Ibid.* κεῖται ἄσιτος. κεῖτ' ἄσιτος ms. *a.* fere ut apud Homer. Od. δ'. 788. (Perperam Od. γ'. 788. expreſſum eſt in noſtris Animadv. p. 186. ſub fin.) *Pag.* 24. *b.* Ποτικελλῶν. Recte ποτίκολλον ms. *a.* ſicut editt. vett. Vide Animadv. p. 187. Cognatam vocem σύγκολλος habes II. 65. f. *Mox*, ante Ὅτι Σέλευκός φησι, in ipſo contextu verba haec inſerit ms. *a.* Ἔτι περὶ τοῦ τῶν Ἡρώων βίου. *Ibid.* τὰς Κερκυραίας γυναῖκας. In Κερκυραίας recte cum Corſeliano codice conſentit noſter, contra quod in Animadv. pag. 188. dictum eſt. *Pag.* 24. *d.* ἀπεσκληρυμμένα. ἀπεσκληρημένα ms. *a.* minus recte. πρὸς τὸ ἀπεσκληρύνθαι ſcribit Euſtath. ad Od. δ'. pag. 148. 9. *Pag.* 24. *e.* βληθεῖν. In ms. *a.* videtur eſſe βληθῇ, ut apud Euſtath. *Pag.* 24. *f.* καὶ τοῖς κακοχυμωτάτοις. καὶ ἐγκακοχυμοτάτοις ms. *a.* recte quod μο brevi vocali ſcripſit, ob ſyllabam χυ longam: ſed quid ſit quod pro τοῖς articulo

praepoſitionem ἐν nomini praetexuerit, non percipio. *Mox* idem cod. pro ποτῷ ὄψον habet ποτοῦ ὄψ. ſicut ſupra p. 10. b.

Pag. 25. *a.* Ἔνθεν δένδρεα μακρά. Recte Ἔνθα ms. *a.* *Pag.* 25. *b.* τοῖς ϑαλλοῖς. τοῖς ϑαλοῖς idem. *Pag.* 25. *c. in Eubuli verſ.* 5. αὐτῶν ἑαυτούς. αὐτῶν caret ms. *a.* ſed habet ms. *b.* Pro ἑαυτοὺς vero uterque codex αὐτοὺς habet. *Pag.* 25. *e.* τοῦτο σημαίνει. Commode τούτου σημεῖον ms. *a.*

Pag. 26. *c.* πέπτει ῥᾷον, ξηραντικώτερος ὤν. πέττει & ξηραντικὸς habet ms. *a.* quemadmodum & ex ms. *b.* enotaverat Brunck. Quare utrumque in contextum adoptandum. *Pag.* 26. *f.* ὁ Γαύρανος. (Vide Animadv. p. 198.) In ms. *a.* ſic ſcriptum: ἀπὸ ἐτῶν ἰ: ὁ γαύρανος δὲ. *Ibid.* ὁ Μαρσικὸς. ὁ Μαρσικὸς δὲ ms. *a.* *Ibid.* ὁ Ἀγκωνιτανὸς. ὁ ἀ νιτάνος (ſic) idem ms.

Pag. 27. *a.* λιπαρός πως. In ed. Ven. erat λιπαρὸς πος (ſic) cum exiguo dein ſpatio vacuo. In ms. *a.* eſt λιπαρὸς πο cum exiguo item ſpatio. *Ibid.* ἐμφερὸς ἔχει. Ante ἔχει in ms. *a.* vox eſt & capite truncata & in fine ambigue ſcripta: puto voluiſſe librarium φερῶς dare, debuiſſe vero ἐμφερῶς, quo poſitò reliqua recte habet noſter codex, cuius ex praeſcripto ſic refingendus locus: ὁ Βυξεντῖνος ἐμφερῶς ἔχει τῷ Ἀλβανῷ τῷ ὀμφακίᾳ. Sic melior codex (quamquam nec ipſe vitiis vacans) praeſtat ingenioſae coniecturae ex qua hunc locum conſtituerat ſuppleveratque primus Athenaei editor. *Ibid.* τοῦ Φαλερίνου εὐστομ. Sic recte, ut alibi, mss. *a.* & *b.* Temere h. l. Φαλέρνου erat editum.

Pag. 27. *b.* Σιγνῖνος. Σίγνινος ms. *a.* *Ibid.* ὁ Σπωλητῖνος δὲ οἶνος. δὲ ignorat ms. *a.* non male.

Pag. 28. *a.* Ἀπὸ Ταϋγέτου. Ἀπὸ Ταϋγέτειε ms. *a.* *Mox vſ.* 4. perſpicue ἐξοχώταται, ut volueram, ſic habet idem ms. *Dein* idem ſic ſcribit & verba diſtinguit: ἅρμα Θηβαῖον· ἀπὸ τῆς ἀγλαοκαρποὺς Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν: ubi ſi τᾶς ἀγλαοκάρπου correxeris, omnia recte habebunt, & tenenda fuerint. *Pag.* 28. *c.* Κνίδια κεράμια. κεράμεια ms. *a.* Conf. Animadv. & Suppl. ad p. 3. f. *Pag.* 28. *d.* Νάπυ Κύπρου. Κύπριον videtur eſſe in ms. *a.* quod commodius: & ſic eſt quoque apud Polluc. VI. 67.

Pag. 28. *e.* (coll. Animadv. p. 213.) In contextu co-

dex noſter perinde ac ſuperiores editiones ſic habet: *Χίου δὲ οἴνου καὶ Θασίου μέμνηται Ἐπίλυκος. Χῖος καὶ Θάσιος ἠθημένος.* Tum a maiuſcula rubra litera incipiens, ut ſolet ubi novum adponitur teſtimonium, pergit: Οἶνος Λέσβιος, ὃν αὐτὸς &c. Super voce Ἐπίλυκος eſt ſignum, quod refertur ad ea quae in interiori ora minutis rubris literis (qui mos eſt illius calligraphi, ubi aliquid quod in contextu praetermiſerat, in ora libri ſupplet) ſcripta leguntur. Ea nonnihil abeunt ab his, quae ex Corſeliano codice a Schotto depromta in noſtro contextu repraeſentavimus, & paulo commodius ſic habent: *Καὶ ἀντίδοτον δὲ Θάσιον ἔγχει. ὃ γὰρ λαβών μου καταφάγει τὴν καρδίαν, ὅταν πίω τοῦτ', εὐθὺς ὑγιὴς γίνεται· Ἀσκλήπιος κατέβρεξε.* Recte utique δὲ, pro καὶ, post ἀντίδοτον: tum recte ὃ (non ὁ) & καταφάγῃ, non καταφαγεῖν: perperam vero λαβών μου, pro λαβόν μου, *quidquid me prehenderit, corripuerit, quod cor corrodat meum.* Denique pro γίνομαι, quod habebat Schottus, (quod in γίγνομαι mutaveram praeter neceſſitatem) haud incommode γίνεται dat, ad καρδίαν referendum. Verſus eodem modo, quo a nobis factum, diſtribuendi fuerint: ſed primus aliquam habet difficultatem, cui medebimur, ſi pro ἔγχει licuerit ἔγχεε ſcribere:

– – Καὶ ἀντίδοτον δὲ Θάσιον ἔγχεε.

In *verſ.* 2. ſi opus eſſet, poſſemus ὅ τι γὰρ pro ὃ γὰρ ponere. Videntur autem ipſi iſti verſus, EPILYCI eſſe: verba autem ſequentia, Χῖος καὶ Θάσιος ἠθημένος, ex alio quodam ſcriptore proſaico eſſe depromta; fortaſſe iungenda cum ſequentibus *Clearchi* verbis. Paulo poſt, ad iſta verba Λεσβίου πόματος &c. in ora exteriore noſtri codicis haec ſcripta: Ὅτι ὁ Λέσβιος οἶνος ἥδιων τῶν ἄλλων πάντων, φησὶν Ἄλεξις. Quae ſunt Athenaei verba, ex integro opere conſervata.

Pag. 29. *b.* *in Archeſtrati vſ.* 5. Βύβλινον. Βύβλιον ms. *a.* non male. Sed idem infra p. 30. *f.* & 31. *a.* in Βίβλινον & Βιβλίνου conſentit. *Pag.* 29. *d.* Κάρυα, ῥοιὰς, φοινίκια. Scripturae compendium, quod h. l. eſt in ms. *a.*, φοίνικας ſignificat, quod adeo in contextu ponendum, ut iuſſerat Caſaub. (Vide Animadv. noſtr. pag. 213. ubi corrige repetitum operarum errorem, bis φοινίκας pro φοίνικας ponentium.) Caeterum νωγαλίσματα pro νώγαλα haud dubie *Epitomator* (neſcio an etiam *Athenaeus*) ſcripſit; idemque deinde poſt οἴνου vocem μικρὰ omiſit:

quae vox utique cum Casaub. addenda, & νώγαλα scribendum fuerit, si ipsos *Poetae* versus restitutos velis. *Mox ibid.* ὑπανεώγνυτο, quemadmodum edidimus, sic habet h. l. ms. *a.* *Ibid.* Νῦν δ' ἂν ἴδοι. Recte ἴδῃ uterque cod. *a.* & *b.* *Ibid.* καὶ λέγει. καὶ λέγεται ms. *a.* male.

Pag. 29. *f.* Φαιίας. Φαινίας ms. *a.* ut fere constanter. *Ibid.* Περκώπην. (Vide Animadv. p. 223.) Περκώτην ms. *a.* & sic in eadem re scribit Schol. Aristophan. ad Eq. 84. & Plutarch. in Themist. p. 127. a. Et est Περκώτη Troadis oppidum, Homero memoratum Il. β'. 835. & saepius alibi: quare mirum videri potest, quid sit quod in Stephani Byzantini Epitome legatur, τὴν Περκώτην prius Περκώπην fuisse nominatam; cum istud nomen iam Homeri aetate fuerit usurpatum. Sed nimirum semel apud Homer. Il. λ'. 229. memoratur Περκώπη, quod nonnulli idem oppidum cum Περκώτῃ statuunt: Eustathius vero pag. 776. l. 40. diversum ab illo esse contendit, & mox ibidem l. 43. *hanc* Περκώπην *&* Παλαίσκηψιν ait *Themistocli a rege Persarum donatam esse* στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ, κελεύσας ἐκείνῳ στολὴν φορεῖν βαρβαρικήν. Quibus ex verbis intelligitur, ex ipso hoc Athenaei loco ista accepisse Eustathium, nec vero cum nostro ms. *a.* Περκώτην hic legisse, sed cum aliis Περκώπην. Verumtamen apud ipsum etiam Homerum, praedicto loco, vetustissimae editiones cum pluribus msstis, & duobus Scholiastis (Pseudo-Didymo, & Scholiaste Villoisoni) non ἐν Περκώπῃ, sed ἐν Περκώτῃ, legerant.

Pag. 30. *b.* ὁ Πρίαπος. ὁ Πρίηπος ms. *a.* bene, ionicâ formâ. *Pag.* 30. *c.* Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ. Caret ὃν ms. *a.* notando errore ob alia eiusdem generis exempla; quale unum notavi supra in Supplem. ad p. 24. *a.* *Pag.* 30. *d.* λαγῶν. λαγωῶν ms. *a.* bene. *Ibid.* Φυκοῦσσαι. Sic recte ms. *a.* sed idem mox perperam Λοπαδοῦσαι. *Ibid.* Οἰνοέων. Οἰνοΐων idem. *Pag.* 30. *f.* Ἐν δορὶ μέν μοι. Caret μοι ms. *a.* male. Recte vero idem *vs. seq.* κεκλιμένος.

Pag. 31. *a.* μηδένα. Sic, quemadmodum ex coniect. edidimus, videtur esse (compendiose quidem) in ms. *a.* Sed praecedit haec vox, sequitur κραιπαλᾷν. *Pag.* 31. *b.* Συρακούσας. Συρακόσας ms. *a.* *Ibid.* Χρησμός. Πῖν' οἶνον &c. In ora nostri codicis adscripta sunt haec verba: Ἐν τῷ χρησμῷ, φησὶν, ὁ θεὸς ηὐτομάτισεν. Quae verba ex pleniore Athenaei opere conservata sunt. φησὶν scil.

Athenaeus. *Pag.* 31. *c.* ἀπὸ Ἄνθευ τινὸς. Nil mutat ms. sed Ἀνθηδόνου, puto, oportebat; si a viro, non ab *Anthedone* oppido, nomen Ἀνθηδονιὰς deductum statuas. *Ibid.* σταδίους ἑπτά. στάδια ξ. ms. *a.* id est, ἑξήκοντα, *sexaginta.* στάδια etiam, non σταδίους, alibi passim usurpat. *Pag.* 31. *e.* Πράμνειον. Πράμνιον ms. *a.* *Ibid.* αὐτίτην. ἀντίτην videtur esse in ms. *Ibid.* Ἄμφις δ᾽ οἶνος. Ἀμφίας ms. *a.* recte. Vide Animadv. p. 235. *Pag.* 31. *f.* ὑπνωτικὸν. ὑπνωτικὸν, ut volueram, sic est in ms. *a.* Puto & in *b.* unde Brunck ad oram sui libri adnotavit.

Pag. 32. *a.* ἰσχυρώτερος. ἰσχυρότερος ms. *a.* bené. *Pag.* 32. *b.* διψηρὸς, ἄτοπος· »Forsan ἄποτος.« CORAY. *Pag.* 32. *c.* πεπτικός τε. πεττικός τε ms. *a.* sed alibi istam formam πεπτ. in *adiectivo* tenet: in *verbo* quidem alteram formam πεττ. constanter praefert. *Pag.* 32. *e.* ἁλμοπότιν. ἁλμόποτιν ms. *a.* cum accentu in antepenult. *Ibid.* τετύχηκε θαλάσσης. Super τετύχηκε in ms. *a.* rubro superscriptum est verbum κεκοινώνηκε. Istud Epitomatoris esse videtur; hoc Athenaei.

Pag. 33. *a.* διὰ τὸ πολὺς εἶναι τῇ δυνάμει. Scripturae compendium, quo usus est noster calligraphus, πολὺς valere potest, quemadmodum edidimus. *Pag.* 33. *c.* σκληρὰ τὰ τοιαῦτα ὕδατα. Recte *ignorat* ms. *a.* vocem τοιαῦτα, perincommode h. l. positam.

Ibid. Ad ista *Sophoclis* verba, ὑφ᾽ ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον, haec adnotavit CORAY: »Ultima vox ut
»exprimat *principum*, quod Interpres voluit, debebat sal-
»tem scribi ἀνακτόρων, gen. plur. nominis ἀνάκτωρ.
»Ast, si lectio ἀνακτόρων vera est, quod probabilitate
»haud caret, malim eam interpretari *regiae*, a sing. τὸ
»ἀνάκτορον. Hesychius ἀνακτόρων interpretatur per οἴκων
»βασιλείων. Difficile sane est, fabulae deperditae particu-
»lam & quasi laciniam resarcire vel interpretari. Nihilo
»minus aliam proponam coniecturam, priore non minus
»verisimilem. Scripsit forsan Sophocles ἀνάκτορος: quod
»vocabulum, relatum adiective ad ἀνάγκης, hunc exhi-
»bet sensum, ὑφ᾽ ἧς ἀνάγκης ἀνάκτορος (i. e. ἀνασσούσης,
»idque in sensu τοῦ κελευούσης) ἐκφανεῖς κ. τ. λ. Ἀνασσέ-
»μεν Hesychio est κελεύειν. Amat porro Sophocles parti-
»cipia cum adiectivis commutare. In Oed. Tyr. 966. po-
»nit ὑφηγητῶν pro ὑφηγουμένων, & in eadem fab. 1260.
»ὑφηγητοῦ pro ὑφηγουμένου.«

In eadem regione ubi in Contextu ſcripti ſunt iſti *Sophoclis verſus*, in interiore *Ora Codicis ms. a.* haec leguntur verba rubro ſcripta: Αὐτὸς ἐμαυτοῦ Ἰώλεώς τε καὶ Ἀλκείδης γενήσομαι. id eſt, *Ego mihi ipſe & Iolaus & Hercules ero.* Quod percommode dictum, an & alibi aut ubinam ſcriptum reperiatur, mihi non liquet: &, cum haud dubie e poëta quodam ductum ſit, metrum tamen non expedio, niſi fortaſſe Ἀλκίδης penultima brevi, pro Ἀλκείδης, ſcribere licuerit; quod neſcio an hactenus ferri poſſit, ut per paronomaſiam quamdam non tam ab avo Herculis *Alcaeo*, quam a nomine ἀλκὴ, *robur*, derivatum iſtud nomen ſtatuerit poëta. Ea ſi valet ratio, erit legitimus ſenarius cum initio ſequentis:

Αὐτὸς ἐμαυτοῦ Ἰώλεώς τε καὶ Ἀλκίδης
γενήσομαι. — —

Pag. 33. *d.* κόμη περιελείφθη μέγεθος. κόμης περιείληφε μέγεθος ms. *a.* *Pag.* 33. *e.* κρᾶσιν. κράσιν idem ms.

Pag. 34. *a.* ὀκτὼ σταδίους. στάδια videtur eſſe in ms. *a.* ut p. 31. c. *Pag.* 34. c. ἐφθὰς, καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο. Et καὶ particulam & diſtinctionem poſt ἐφθὰς ignorat ms. *a.* commode. *Ibid.* τὰς - - ἀμεθύστους. Eâdem ratione dicitur ἡ ἀμέθυστος, qua ἡ ἄλιμος & ἡ ἄδιψος, II. 58. f. ſcilicet σύνθεσις. *Pag.* 34. *d.* Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν. Εἰ δ' eſt in ms. *a.* quod verum videtur. Sic vero ὅ τι diviſim ſcribendum fuerit, & punctum poſt κράμβην commate mutandum, hâc ſententia: *Si id, quod nos ῥάφανον vocamus, vos hoſpites contra κράμβην nominatis, tu id curare putas mulieres?* Poteras etiam, ſi opus eſſet, coniectare Εἶθ' ὅτι legendum, pro Εἶτα ὅτι. Nec vero diſſimulare debeo, tria verba in fine, οἴει δὲ τί, deeſſe noſtro codici. Eſt autem nonnihil ſpatii vacui relictum. *Pag.* 34. *e.* παύσετε. παύσεται ms. *a.* bene: *deſinet*, ut vertit Dalech.

AD EPITOMEN LIBRI II.

Pag. 35. *a.* Inſcriptionem noſter Codex auratis literis hanc habet: Ἀθηναίου ἐκ τοῦ δευτέρου βιβλίου: & ſic deinde initio reliquorum librorum. In interiore ora, fere ubi in contextu illa verba ſunt, Ὅτι τὸν οἶνον &c. rubro ſcripta haec leguntur, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τοξεύειν: quae ſcilicet ex pleniore Athenaei opere, in quo illis hac in regione uſus auctor erat, conſervata ſunt. Simillima dictio-

ne iam usus erat I. 20. b. *Pag.* 35. *b.* ἐπὶ βασιλεία. Hoc sic in ms. *b.* scriptum esse adnotavit Brunck. In ms. *a.* vero ἐπὶ βασίλεια scribitur, minus recte. *Ibid.* Mendosum αὐτὸν κατορ. tenet ms. *a.* Corrigendum esse αὐτὸ, iam a Brunckio adnotatum erat. *Pag.* 35. *c.* Verba ista, Ὁ τῶν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητὴς ὅστις ἂν οἴη, de quibus in Animadv. p. 255. dictum est, leguntur quoque in interiore ora nostri codicis. *Pag.* 35. *d.* Εὐῤῥείτας. Εὐρείτας idem cod. *a.*

Pag. 36. *b.* In *Mnesithei vers.* 13. recte τῶν σωμάτων absque γε habet noster ms. *a.* itemque ms. *b.* ex quo eam emendationem duxit Br. Vide nostras Animadv. p. 257 sq. *Pag.* 36. *d.* (*pag.* 138. *nostrae Edit.*) In *Panyasidis vers.* 4. πότος bene dederat Hoesch. Noster vero ms. *a.* ποτὸς scribit. In eiusdem *Panys. vs.* 14. non κακὴν ἐπιθήσεις, (ut in Var. Lect. p. 139. nostrae edit. dictum) sed κακὴν δ' ἐπιθήσοις, habebat & Hoeschelii codex & noster ms. *a.* *Pag.* 36. *e.* In *Alexidis vs.* 4. ἀπανθήσαντα δὲ. ἀπανθίσαι πάλιν ms. *a.* *Pag.* 36. *f.* τὰ δέ τοι κεκρυμμ. τὰ δὲ κεκρυμμ. ms. *a.* Debuerat scilicet τὰ δὲ καὶ κεκρ. ut est apud Stobaeum: sed καὶ absorptum a sequente syllaba κε.

Pag. 37. *c.* ἐγκλινθέντες. »Imo ἀνακριθέντες, *interrogati.*« Coray. Percommode; nisi paulo longius recederet a scripturae vestigiis. Tum vero & id ipsum, *interrogati*, mox illis verbis πυνθανομένων τῶν ἀρχόντων continetur. Quo minus dubito, ex ἐγκλυθέντων corruptam esse scripturam librorum nostrorum, qui ἐγκληνθέντων habent.

Pag. 38. *a.* οἰκεῖος -- οἰκεῖος. Utrobique οἰκείως habet noster ms. *a.* *Pag.* 38. *c.* τὴν τοῦ οἴνου κρᾶσιν. κράσιν idem. *Pag.* 38 *d.* ἔδειμεν. ἔδειμ idem ms. cum exiguo spatio, & mendae nota. *Ibid.* ἄκρατον μόνον ὅσον γεύσασθαι. »Ex hoc loco emendat Casaubonus locum parallelum p. »693. e. ubi legitur ἀκρατεύμενος, ὃν γεῦμα καὶ δεῖγμα. »Malim utroque loco legi ἀκράτου μὲν ὅσον γεύσασθαι, »δεῖγμα &c.« Coray. *Pag.* 38. *f.* ἅμα δ' εὐωδίας. Nobiscum faciens Coray, ad vulgatam lectionem εὐδίας adnotaverat: »Lego εὐωδίας. Mox habes καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν »εὐώδη. conf. p. 32. a.«

Pag. 39. *a.* in *Sapphus vs.* 2. θεοῖς οἰνοχόησεν. ᾠνοχόησεν ms. *a.* optime: sic & apud Eustath. Od. *ι.* pag. 360, 49. Quamquam & negligi augmentum verbi potuit, quemadmodum in prosa etiam oratione οἰνωμένος pro

φθεγγόμενος dici apud Epictetum nuper obſervavimus. *Pag.* 39. *b.* ἐννεαπλασίαν. ἐννεαπλασίαν ms. *a.* *Pag.* 39. *c.* πλέον. πλεῖον idem. *Ibid.* Ubi de *Cratini* ebrioſitate agitur, in *Ora ms. a.* eſt neſcio quid; ſed videtur voluiſſe aut debuiſſe librarius, ζήτει καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππεῦσι. Scil. *Ariſtoph. in Equit.* ubi vide Schol. ad verſ. 526. At diſertius de eodem *Cratino* locutus eſt Comicus in Pace. *Ibid.* Μουνυχίᾳ. Μουνυχίῳ idem ms. *a.* ſicut Ἰκαρίῳ pro Ἰκαρίᾳ pag. 40. *a.* *Pag.* 39. *c.* οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας - - τὸ καυχᾶσθαι. Huc ſpectant (ut monuit CORAY) quae habet Suidas in Οἰνοποτάζων, ubi ait, ἐν συμποσίῳ παρὰ τὸν οἶνον αἱ καυχήσεις γίνονται. Quae ille ex pleniore Athenaei opere depromſiſſe videtur. *Pag.* 39. *f.* In *Bacchylidis vſ.* 7. Αὐτὴ μὲν πόλεων ſcribit cod. *a.*, ut αὐτὴ ſit ἡ ἐλπίς. Id ſi probetur, fuerit tamen id, quod ſequitur, μοναρχήσειν ad ipſum *bibentem* referendum. Sed praeferam equidem vulgatum αὐτός.

Pag. 40. *a.* Ubi eſt verſus Sophocleus in Contextu, ibi in interiore ora rubro haec ſcripta ſunt in ms. *a.* ὡς ὅγε πίνων, εἰ μὴ γέγηθε, μαίνεται. Id eſt: *Qui bibit, niſi laetus eſt, inſanit.* Ubi ſi πιὼν pro πίνων ſcripſeris, habebis legitimum ſenarium,

Ὡς ὅ γε πιὼν, εἰ μὴ γέγηθε, μαίνεται.

Qui verſus fortaſſe apud Sophoclem proxime ſecutus erat eum, qui in contextu adpoſitus eſt.

Paulo poſt, ubi in noſtra ed. incipit cap. XI. ab illis verbis, Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας &c. ibi *in exteriore ora* eiuſdem *ms. a.* haec lacinia ex Athenaei opere olim integro ſervata eſt: Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.

Pag. 40. *c.* in *Alexidis vſ.* 1. τὸ τοιοῦτον μόνον. » Interpres melius legiſſe videtur τοσοῦτον μόνον. « CORAY. Vide Animadv. noſtr. p. 283. *Pag.* 40. *d.* τὸ μετὰ τὸ θύειν. Forſ. τῷ μετὰ τ. θ. aut παρὰ τὸ μετὰ τὸ θύειν. cf. Animadv. p. 284. *Ibid.* καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους. Forſ. καλοῦμεν καὶ ἔτι τὰς μειζ. ut καὶ ἔτι idem valeat ac ἔτι καὶ νῦν, *adhuc etiam, etiam nunc.* *Pag.* 40. *e.* In *Alexidis vſ.* 4 *ſq.* χάριν τινὰ ἔχειν ἑαυτῷ. χάριν τιν' ἔχειν αὐτῷ ms. *a.* *Pag.* 40. *f.* ἀνελευθέρως τε. ἀνελευθέρους τε idem. Et *ibid.* καὶ ἐπὶ καιροῦ habet idem cod. pro nudo ἐπὶ καιροῦ.

Ibid. Ubi initium capit in noſtra Edit. caput XIII. ibi

Codex noſter in interiore ora haec habet: Τοσαῦτα οἰνολογήσαντος, ἤτοι περὶ οἴνων εἰπόντος: & continuo deinde: λαφύσσοντος (ſive λαφύσσονται) οἴνων ὀνόματα. Ubi duo prima verba, & tria poſtrema, ex Athenaei opere ſervata ſunt, media ab Epitomatore adiecta. Amavit verba ita iocoſe formata, ut illud οἰνολογεῖν: vide I. 23. *a.* & quae ibi adnotavit Caſaubonus, e cuius Nota ad eum locum intelligimus, eadem verba, quae h. l. codex habet noſter, ex alio codice msto ipſi pariter innotuiſſe. Poſtrema verba an apud Athenaeum cum ſuperioribus proxime connexa fuerint non liquet, cum praeſertim haud adpareat, utrum λαφύσσοντος an λαφύσσονται voluerit librarius; nam terminationem verbi nulla ratione indicavit. Si λαφύσσονται legas, ſenſus erit, *deglutiunt vinorum nomina*: & ipſum iocoſa quadam ratione dictum.

Ibid. Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ. Ἡδύ ἐστιν ἐν δαιτὶ ms. *a.* cum hoc loco, tum in Fragmentorum nonnullorum Supplemento, quod Epitomae libri XIII. adtextum eſt.

Pag. 41. *b.* στήσαμεν, ut edidimus, ſic perſpicue habet ms. *a.* *Ibid.* καταιονεῖ. καταιονᾷ ms. *a.* ſed ſuperſcripta terminatio ει. Mox vero, pro ἐπαιονεῖ, unice ἐπαιονᾷ habet. Vide Animadv. p. 290. *Pag.* 41. *d.* Ἐρατοσθένης-φησὶν, ὑδαρὲς &c. Ἐρατοσθένης, φησὶν ὑδαρῆ ms. *a.* comma poſt Ἐρατοσθένης ponens, & φησὶ vel φησὶν (compendioſe ſcriptum) cum ὑδαρῆ iungens: unde probabile fit, illud φησὶ ex φύσει eſſe corruptum, mox deinde vero recte ſuo loco ſtare idem verbum. Vide Animadv.

Pag. 42. *a.* καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηνὸς καὶ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ Ποσειδῶνος (perperam Ποσειδ. in noſtro contextu) ἱερόν ἐστιν. Vereor ne iſta ῥῆσις, primum a Dalecampio (ut in Animadv. docui) in latina verſione in eamdem ſententiam prolata, dein a Caſaubono graece converſa, & tacite in contextum illata, mera ſit παραδιόρθωσις. Primum meminerit lector, Plinium XXXI. 5, 30. cum haud dubie eumdem Theophraſti locum, quem Athenaeus, ob oculos habuiſſet, *Cithaeronem* h. l. ignorare; & nihil aliud habere, niſi haec, *& in Caria, ubi Neptuni templum eſt*: tum vero cogitet, e *montibus* quidem *fontes* & *rivos* deſcendere; ſed, *in monte* Cithaerone *fluvium* commemorari, abſurditati proximum eſſe: denique ſciat, *Cithaeronem* etiam optimum noſtrum codicem *ignorare*. Fuerat haud dubie ille codex, quo uſus olim Venetus editor

est, scripturae compendiis atque nexibus fere ut noster Sedanensis impeditus & intricatus. Nexum, quem h. l. in suo codice reperit Musurus, Κιθαιρῶνι ille interpretatus est: aliis dein viris doctis, qui alios codices cum impresso exemplo contulerunt, idem accidit quod Godofredo nostro; cum Κιθαιρῶνι expressum viderent, compendiosâ scripturâ suorum codicum minus diligenter inspectâ idem significari arbitrati sunt. At mihi perspicuum videtur & extra dubitationem positum, eo scripturae nexu, quem hoc loco noster codex habet, nihil aliud nisi Καρίᾳ significari. Igitur sic ille praefert: καθὰ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐστι. Ubi quidem, si opus esset, posses suspicari, Ζηνὸς καὶ Ποσειδῶνος oportuisse, id est, *Iovis et Neptuni templum*: e quibus templis alterum, *Neptuni*, omisso Iovis templo, nominaverit Plinius; alterum, *Iovis*, Strabo XIV. 659. b. ubi *Carii Iovis templum, commune omnibus Caribus*, commemorat. Sed quaenam tandem necessitas urget, ut istam optimi codicis solicitemus scripturam? Pluto apud Homerum Ζεὺς καταχθόνιος, apud Virgilium *Stygius Iupiter* adpellatur. Δία τὸν ἐν θαλάσσῃ, id est, *marinum Iovem*, (ex Aeschylo quidem) Pausanias memorat, II. 24. p. 166. monuitque Etymologici M. auctor, pag. 409. 7. vocabulo Ζεὺς nonnunquam etiam τὸν Ποσειδῶνα designari; quo quidem ille verba traxit poëtae, Ζεὺς δὲ κατὰ Πόντον ἐτάραξεν. Quae si vel maxime omnia contendas parum conferre ad id, de quo quaeritur, efficiendum; tamen eo valent, ut intelligatur, non debere incredibile videri, Theophrasti aetate Cares, maritimum populum, supremum Deum mari potentem sub Ζηνὸς Ποσειδῶνος nomine coluisse; sive latine *Iovem Neptunum* reddere illud velimus, sive, priori vocabulo adiective sumto, *Summum Neptunum*. Quare interim, dum in aliam partem certius aliquid adferatur, istam codicis nostri scripturam ad verbum tenendam censuerim. Idem quidem nomen an & alibi occurrat, mihi non liquet: nec, quem auctorem Dammius spectarit, compertum habeo, cum in Lexico Etymologico Homerico p. 2884. ait, *alibi Ζηνὸς Ποσειδῶνος templum memorari*, nisi ipsum Athenaeum in animo habuit, apud quem eadem verba Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερὸν tenuerant veteres editiones. Caeterum, quod Ζηνὸς nomen apud Plinium non expressum legatur, id quidem turbare neminem debet: potuit illud suo arbitrio Romanus

scriptor negligere, potuere etiam librarii aut ipsi editores sua vel levitate vel temeritate omittere.

Ibid. πίπτειν π ε ρ ὶ τὸν τόπον. ἐπὶ ms. *a.* sed περὶ ab eâdem manu superne adscriptum. *Pag.* 42. *b.* Numeros illos ἐννενήκοντα ἓξ & τεσσαράκοντα ἓξ librarius noster, pro suo more, brevibus notis literalibus expressit. *Pag.* 42. *c.* ἐν Κραννῶνι. Sic prorsus, ut editum est, perspicue habet ms. *a.* *Pag.* 42. *c.* σημεῖον δὲ. Eâdem h. l. compendiosâ notâ usus est noster calligraphus, quae aliâs σημείωσαι significat: quod temere illi excidit. *Ibid.* (*cap.* 17. *nostrae ed.*) πρὸς ἥν φησι. Recte φ α σ ὶ ms. *a.* ex quo intelligo, eamdem scripturam a Brunckio ex *ms.* *b.* esse notatam. cf. nostras Animadv. p. 302.

Pag. 43. *a.* τὰ βασιλικὰ καλούμενα. Est Leontii Scholastici Epigramma, num. 17. in Brunckii Analectis T. III. p. 107. sic inscriptum, Εἰς τὰ Θερμὰ τὰ Βασιλικά. An vero de his *Thermis Prusiensibus* ibi agatur, mihi haud liquet. *Ibid.* Τ ρ ά λ λ ε ι ς. Sic recte ms. *a.* quod & ex ms. *b.* adnotaverat Brunck. *Pag.* 43. *c.* in *Antiphanis vs.* 5. τ υ ρ ο ῦ ς. π υ ρ ο ῦ ς perspicue ms. *a.* ex quo colligo, eamdem scripturam a Brunckio non ex coniecturâ, (ut in Animadv. pag. 310. dixeram) sed ex ms. *b.* adnotatam fuisse. Quo loco si quis ex me quaerat, (cuius fere generis quaestione memini nonneminem publice olim mecum expostulare) cur tandem, pro mea cum Brunckio familiaritate, non ex ipso doctissimo Viro quaesierim, quaenam esset illarum notularum ratio in oris suorum Athenaei exemplorum consignatarum: is sciat, nullam me discendi occasionem ultro solere praetermittere, neque neglexisse quin de ea ipsa re Brunckium compellarem; qui mihi ingenue professus est, se nihil aliud recordari, nisi quod promiscue alia ex codice Parisiensi, alia e sua coniectura, alia ex doctorum virorum libris adnotasset. Quare nihil aliud supererat, nisi ut ipse ego, ubi certis rationibus non possem, ibi de mea coniectura statuerem, quid ex manuscripto libro, quid e Brunckii ingenio ductum videretur. Nunc, collatis eisdem notulis cum lectionibus quas in nostro msto *a.* reperio, intelligo de earum nonnullis aliud, atque olim feceram, iudicium esse faciendum.

Pag. 43. *c.* Ἐν Τήνῳ κρήνη ἐστὶν. Nominatim ex Athenaeo citavit hunc locum Steph. Byz. in Τῆνος: ubi pro ἐν τῇ νήσῳ oportebat puto ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ, quemadmo-

dum ab Athenaeo in opere pleniore ſcriptum fuiſſe ſuſpicor. Sic & pro eiſdem verbis ἐν τῇ νήσῳ, quae apud eumdem Steph. proxime ante ex Ariſtotelis Auſcult. Mirab. citantur, apud ipſum Ariſtotelem pariter ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ legitur, cap. 93. ed. Beckmanni. *Pag.* 43. *d.* παρὰ τὸν Ἐριγῶνα. Recte περὶ, ut volueram, ſic perſpicue ſcribitur in ms. *a.* Fluvii quidem nomen ibidem eſt Ἐριμῶ (ſic) mendoſe & in fine compendioſe. In ms. *b.* eſt Ἐργαιω aut aliquid ſimile. *Pag.* 43. *f.* Κλειτορι. Κλίτορι ms. *a.* minus recte. Vide noſtrum Ind. Polyb. in *Clitor.* *Ibid.* οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι. Caret ἔτ' ms. *a.* *Ibid.* τὸ δ' ἐκ τῶν μύρων. Ad vulgatum olim μύρων, quod noſter etiam codex tenet, adnotavit CORAY: »Legendum videtur μόρων, »quae μελάγχυμα vocat Aeſchylus apud Noſtrum infra »pag. 51. d.«

Pag. 44. *a.* in *Antiphanis vſ.* 4. αὐταδίαν αὐταδίᾳ. Sic, quemadmodum cum Grotio edidimus, perſpicue dat ms. *a.* *Pag.* 44. *f.* ἀνακυκλεῖται. In utroque msto verbum mire decurtatum, & difficili nexu indicatum magis quam expreſſum. Speculator noſter, in editis ἀνακυκλεῖται expreſſum videns, msstorum compendium interpretabatur ἀνακαλεῖται. Mihi fere non eſt dubium, ἀναβοᾷ (i. e. *vociferatur*) & voluiſſe & debuiſſe ſcribam noſtri msti *a.* nec ſane terminationis verbi paſſivi ullum veſtigium adparet. *Ibid.* καὶ ἀπέστησαν πρὸ τοῦ εὑρεῖν. »Inter»pres legit καὶ ἠπίστησαν, *non crediderunt.* Quid ſi καὶ »οὐκ ἀπέστησαν legas? Caeterum ſimile quid narrat de »Epimenide Laërtius I. 144.« CORAY.

Pag. 45. *b.* τοῦ δὲ μόνου πίνει ὁ βασιλεύς. Ignorat δὲ ms. *a.* recte, ut Herodot. I. 188. nempe τοῦ ionice pro οὗ. *Pag.* 45. *c.* Σειληνὸν. Σιληνὸν ms. *a.* quod & ex ms. *b.* adnotavit Br.

Pag. 46. *a.* μετὰ δὲ τὴν προσφορὰν &c. Perperam haec a nobis praeeunte Dalecampio, & ſilente Caſaubono, ad ſuperiora relata ſunt. Fortior diſtinctio ponenda erat poſt αἵματος. Dein a maiuſcula litera incipiendum, Μετὰ δὲ &c. tum ad συγχρίεσθαι ex illis verbis multo ante praecedentibus, Οὐ δεῖ δὲ προπίνειν, verbum δεῖ intelligendum. Itaque & in verſione (pag. 174 extr.) ſic ſcribendum: *Poſt potationem vero unguento caput illinendum.* *Ibid.* εἰς τὸ ἀποκρούεσθαι τὸ ἀπὸ τοῦ πότου. Dixi in notula ſub contextu poſita, τι, non τὸ, vulgo ſcriptum

eſſe: atqui non id ſolum tenet noſter codex, verum etiam τόπου habet, non πότου. Utrumque verum, & auctori reſtituendum: εἰς τὸ ἀποκρούεσθαι τι ἀπὸ τοῦ τόπου: id eſt, *ut* (vini vaporem) *depellant aliquatenus a parte adfecta*, ſcil. *a capite.* Vel in vulgus notum eſt, quid adpellent medici *topica medicamenta*, ſcilicet quae ipſi laboranti parti admoventur: eàdem ratione ὁ τόπος medicis dicitur *pars corporis adfecta.* Vide. Foeſ. Oecon. Hippocr. in Τόποι. *Ibid.* Pro τοῦ οἴνου, minime male eſt τῶν οἴνων in eodem ms. *a.*

Ibid. (*cap.* 25. *noſtrae ed.*) ὕδωρ -- λεπτὸν καὶ διαυγές. »Lege λευκόν.« CORAY. Perſpecte: ſic paulo poſt, ταῦτα γὰρ λευκὰ, & paſſim alibi. Noſter quidem ms. hîc vulgatum tenet.

Pag. 46. *b.* καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. »Lege τοῦτο (ſc. τὸ ἄγγος) ἰῶδες. »Geſneri emendatio, (σιδήρεον pro ἀργύρεον) iniuriâ forſan a Caſaubono damnata, nititur Hippocratis verbis DE »Uſu Liquidorum, initio: καὶ γὰρ σιδηρίοισι καὶ χαλκείοισι »(melius χαλκίοισι) κράτιστον. p. 599. T. I. ed. Van der »Linden.« CORAY. *Ibid.* καὶ ὁ Ἱπποκράτης. Caret ὁ ms. *a.* non male.

Pag. 46. *c.* τοῦ μὲν φαύλου, τοῦ δὲ χρηστοῦ, ὄντως οὐδ᾽ ἥτις ἐστὶ διαφορά. »Malim οὐδέ τις (i. e. οὐδεμία) »vel οὐδ᾽ ἡτισοῦν. Forte & pro ὄντως legendum ὄντων, »id eſt, καί περ ὄντων τοῦ μὲν φαύλου, τοῦ δὲ χρηστοῦ.« CORAY. Apud Polybium quidem plus ſemel ὅ τι pro ὁτιοῦν uſurpatur: (vide Ind. Polyb. in Ὅστις.) puto & apud alios ſcriptores. Quare illud οὐδ᾽ ἥτις non videtur ſolicitandum. Sed de ὄντως perſpecte viderat Vir doctus, haud ſatis commode poſitum eſſe. Scribe omnino τοῦ δὲ χρηστοῦ ὄντος, οὐδ᾽ ἥτις &c. Sic perſpicue noſter ms. *a.* *Ibid.* ὅσα ἐκ μετεώρων χωρίων ῥεῖ, καὶ ἐκ λόφων ξηρῶν. Priora verba eodem quidem modo vulgo leguntur apud Hippocr. ſed ibi ante λόφων abeſt repetitum ἐκ. Placet vero, & haud paulo commodius, quam vulgatum, videtur id, quod habet noſter ms. *a.* in hunc modum, ὅσα ἐν μετεώρῳ χωρίῳ ῥεῖ, καὶ ἐκ λόφων ξηρ.

Pag. 46. *d.* καὶ ἥκιστα καρηβαρικὸν, κινητικόν τε ψυχῆς καὶ σώματος. »Negationem ἥκιστα referendam eſſe ἀπὸ »κοινοῦ ad ſequentia κινητικόν τε &c. exiſtimo. Aliter in»terpres.« CORAY. *Ibid.* Πραξαγόρας τέ φησι ταῦτά.

Non modo concinnior, sed ipsa etiam librorum scriptura est ista, ταὐτά φησιν. Sic sane & ms. *a.* & eamdem scripturam ex ms. *b.* adnotaverat Brunck. *Pag.* 46. *c.* πτισάνη. πτισσάνη ms. *a.* & *b.*

Pag. 47. *a.* περὶ Σαρδὼ. περὶ Σαρδόνα ms. *a.* *Pag.* 47. *b.* in *Eubuli vs.* 2. οἰκεῖν κελεύει. Nil mutant Libri. Sed κελεύω legendum censeo, in prima persona; (quicumque fuerit qui loquens inducitur:) sic bene habuerit quod *vs.* 4. sequitur σὺ δ' ὀξύπεινος. *Pag.* 47. *d.* In *Alexidis vs.* 2. ὑποβρέχει. ὑποβρέχων h. l. mss. *a.* & *b.* quod tenendum, & *vs. sq.* ἐνωγάλιζε legendum, (conf. Animadv. pag. 332 sq.) licet l. 28. e. paulo aliter expressi sint iidem versus, ubi etiam versus primus paulo plenior adpositus est. *Pag.* 47. *e.* in *Alexidis versu:* συντόμως. σύντομον videtur esse in ms. *a.* quod probo. σύντομον ἀριστόδειπνον, *un court déjeuner dinatoire.*

Pag. 48. *a.* in *Anaxandridae vs.* 2. γέροντι. In ms. *a.* est γερόντ, (scil. τ literâ superne adscriptâ cum accentu ad ρον non ad γε spectante;) quod γερόντιοι interpretor, idem valens ac γερόντειοι vel γεροντικαί. Si γεροντικαὶ voluisset librarius, caudam usitatam ad τ adiecturus erat, qua literae ικ significantur. *Pag.* 48. *b.* in *Epigramm.* ᾧ ἐνὶ χερσὶ. Recte ᾧ ms. *a.* non ὧν. *Pag.* 48. *e.* Pro ἀπεστέλλετο & Ἀνταλκείδᾳ recte ἀπέστελλε & Ἀνταλκίδᾳ habent mss. *a.* & *b.* *Pag.* 48. *f.* οὐρανόροφον. οὐρανοφόρον ms. *a.* ut mssti Casauboni: puto & ms. *b.*

Pag. 49. *a.* Verba ista, τήμερον ἐγὼ &c. iustum facient senarium, si modo primam in πράγματα corripere liceat:

Τήμερον ἐγὼ πράγμαθ' ἕξω ἐξ ἀπραξίας.

Pag. 49. *c.* In *Epicharmi vs.* 1. quod τίμανον habent mssti nostri, id ex τί μὰν ὦν corruptum videtur: ὦν Dorice pro οὖν. *Pag.* 49. *d.* κατακλινθέντι. κατακλιθέντι ms. *a.* & *b.* Sed p. 47. *e.* in similem isti formam κατεκλίνθημεν consentiebat uterque. *Pag.* 49. *e.* In *Alexidis vs.* 2. pro νικητήριον, quod nec ad sententiam satis, & ad metrum neutiquam aptum erat, νικητικὸν est in ms. *a.* quod verum utique videtur. Sic vero *vs.* 1. pro ἐν ὕπνοις legendum ἐνύπνιον fuerit; nisi fortasse ex iisdem verbis ἐν ὕπνοις deinde ad νικητικὸν satis commode substantivum ἐνύπνιον vel φάσμα subintelligi possit. In fine vero *eiusdem vs.* 2. idem ms. *a.* προσέχειν δή habet; quod ferri ob metrum non potest, nisi aliud quid turbatum statuas.

Pag. 50. *b.* μέσως φησὶν εἶναι ταῦτα εὔχυλα. μετρίως habet ms. *a.* tum vero p. 51. f. ubi eadem Diphili verba repetuntur, eam vocem prorsus omittit: tenet tamen μέσως inferius lib. III. pag. 82. f. *Pag.* 50. *f.* in *Amphidis vs.* 2. ὁ πρῖνος, ut edidimus, sic cum circumflexo scripta vox in ms. *a.*

Pag. 51. *a.* πρῶτος διεκόμισεν. Sic recte ms. uterque & ed. Ven. Temere διεκόμιζεν ed. Cas. cum ed. Bas. *Ibid.* Λυσίμαχον τὸν βασιλέα. τὸν β̄. habet ms. *a.* quasi voluisset τὸν δεύτερον, quod quidem non probo. *Pag.* 51. *b.* ἐῶσιν ἐπὶ τοῖς φυτοῖς. ἐπὶ τοῦ φυτοῦ ms. *a.* recte. *Pag.* 51. *d.* μιλτοπρέπτοις. In ms. *a.* videtur μιλτοπρέπεις esse, debuisse vero μιλτοπρεπέσι. *Ibid.* μορέην τε καλῶν. καλεῖ ms. *a.* multo commodius. *Pag.* 51. *e.* διατροφὰς. διαφυὰς ms. *a.* in contextu, & διαφορὰς inter lineas.

Pag. 52. *a.* περιπεσεῖν δὲ τούτῳ τῷ δεινῷ καὶ αἰπόλια. Superiorum editionum scripturam, περιπεσεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, omni ex parte perspicue tenet noster ms. *a.* Ubi cum pulcre nossem, recte graece dici τὸ δεινὸν ἐπιπίπτειν τινὶ, sed Casaubono essem adsensus, eamdem constructionem cum verbo περιπίπτειν non ferendam censenti, meliora docuit Coray, proferens ex Aristophanis Thesmoph. 272. verba illa, ἤν μοι τι περιπίπτῃ κακόν. Igitur satis iudicavit idem Vir doctus, si οὕτω in τοῦτο mutaretur. At, verum si quaeris, ne ea quidem mutatione fuerit opus, & tota tenenda librorum scriptura. τὸ δεινὸν iam per se idem ac τοῦτο τὸ δεινὸν valet, nec illo pronomine adiecto opus est: adverbium vero οὕτω signate hic positum est, ad sequens ὡς relatum. Tum vero peropportune rursus idem Coray monuit, αἰπόλιον unice *caprarum gregem* denotare, vocabulum πρόβατον vero de *quolibet pecudum genere* usurpari; quam in partem multa exempla Foesius in Oecon. Hippocr. collegit. Quare in latina nostra versione (p. 199.) pro *pecudum greges*, *caprarum greges* repositum velim; tum, pro *ovium duas partes*, *duas pecudum partes:* intelligendas autem adparet *duas tertias partes*, sive *duas de tribus.*

Pag. 53. *a.* ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλην. ἀμυγδαλῆν ms. *a.* *Ibid.* νῦν τὰς ἀμυγδάλας. ἀμυγδαλᾶς idem. *Ibid.* ἀμυγδάλη τῆς βηχὸς. Rursus ἀμυγδαλῆ videtur esse in ms. *a.* Deinde vero pro ἀμυγδάλην μὲν videtur in eodem ms. esse ἀμυγδάλη μὲν, quod hactenus bene habere videri pos-

ſet, quod & paulo poſt (*Pag.* 53. *b.*) ἀμυγδαλῆ δὲ in nominativo videtur poſitum; ſed, quod ſequitur, τὸν καρπὸν, accuſativum arguit. Rurſus vero difficultatem habet illud ipſum ἀμυγδαλῆ δὲ τὰ δένδρα: nam ſi cum ſuperioribus conferas, videtur ἀμυγδαλῆν in accuſativo poni debuiſſe; ſi ſpectes τὰ δένδρα, quod ſequitur, videtur oportuiſſe ἀμυγδαλᾶς in plurali. Quam difficultatem levaturus H. Stephanus in Indice Theſ. p. 390. e. iſta verba ex Athenaeo citans, poſteriori loco ἀμυγδαλῆ δὲ τὸ δένδρον ſcripſit in nominativo ſingulari; at priori loco tamen ἀμυγδάλην μὲν in accuſ. tenuit.

Pag. 54. *a.* εὐχυλώτερα, & aliquanto poſt rurſus εὐχυλώτερα. Priori loco eamdem ſcripturam tenet noſter ms. *a.* altero vero loco εὐχυλότερα per ο breve ſcribit, ut aliâs conſtanter: iſtud male, hoc bene. Utrobique εὐχυλότερα oportebat. *Pag.* 54. *d.* in *Nicandri vſ.* 2. καλέσαντο. καλέσαντες ms. *a.* *Ibid.* ἄμωτα καλεῖ. Scripturam hanc firmat Galenus de Aliment. Fac. II. 38. notante SCHNEIDERO ad Nicandri Alexiph. pag. 162. *Pag.* 54. *e.* πιθήκου - - δυστυχοῦς. Vide ne δυστυχὴς eadem fere ratione ſit accipiendum ac ἀτυχὴς & ἀτύχημα apud Epictetum, de quarum vocum uſu dixi ad Epict. Diſſ. I. 3, 7 ſq. & ad Polyb. V. 67, 4.

Pag. 55. *a.* in *Alexidis vſ.* 14. θειοφανὲς. Adnotavit hoc Brunck h. l. in ora ſui libri: nec vero e msto, ſed a Grotio id ſumſiſſe videtur. Noſter quidem ms. *a.* θειοπαγὲς tenet. Vide Animadv. pag. 368 ſq. & debuerat hoc a nobis ſub contextu adnotari. *Pag.* 55. *c.* ἀπέβαλλεν. ἀπέβαλεν ms. *a.* quod & ad metrum convenit, & ad conſtructionem cum οὐ πώποτε commodius eſt.

Pag. 56. *a.* σῦκα τὰ ξηρὰ. Sic & mss. ſed σῦκα τε puto oportuiſſe. *Pag.* 56. *c.* πάντες αἰεὶ ἐμβάλλουσι. Non deeſt adverbium noſtro ms. *a.* ſed ſic habet ille, πάντες ἐμβάλλουσιν ἀεὶ: commode, ſi in αἰεὶ mutes. *Pag.* 56. *d.* ἐλέγοντο μόνον. Recte ἔλεγον μόνον ms. *a.*

Pag. 57. *a.* πύαρ. Notaverat hoc Brunck h. l. ex virorum doctorum coniect. non e msto. *Pag.* 57. *f.* γεγεννημένη. Recte γεγεννημένη ms. *a.* Sic mox omnes γεννηθῆναι, & γεννωμένους.

Pag. 58. *d.* in *Epicharmi* verbis: ἔγωγε μολόχης. Recte μολόχας ms. *a.* in contextu; ſed η inter lineas, ex ſcholio. *Pag.* 58. *f.* οὐκ εἶναι ἓν μέρος ἰδέας. Recte ἐν μέρει

ms. *a.* id eſt, *particulares ſpecies*; quemadmodum equidem, addubitans licet, ſuſpicatus eram. (Vide Animadv. pag. 394.) Dubitationem levat id quod eſt apud Epictet. Diſſ. IV. 7, 6. ubi τὰ ἐν μέρει (quibus opponuntur τὰ ὅλα) idem valet ac τὰ ἐπὶ μέρους vel κατὰ μέρος. Cuius generis etiam exempla nonnulla H. Stephanus citavit in Theſ. II. 849. e.

Pag. 59. *a.* κολοκύντας δὲ τὰς περ. Caret δὲ ms. *a.* ſed eius loco *comma* habet. *Pag.* 59. *b.* στρούθεια. στρουθία h. l. ms. *a.* ut infra. *Pag.* 59. *c.* in *Hermippi verſu.* ὅση κολοκύντη. Perſpicue ὅσην κολοκύντην ms. *a.* quod vide ne verum ſit.

Pag. 60. *a.* ᾠῶν ἡμίτομα. Sic recte codex uterque, *a.* & *b.* *Pag.* 60. *e.* κ' εἰ ἀποπνίγοι βρῶμά τι. καὶ εἴ τι πνίγει βρῶμά τι ms. *a.* qua in ſcriptura commode in indicativo ponitur verbum, tum nec male habet καὶ, ubi eliſione non erat opus. Ergo verſus ſic conſtituatur:

καὶ στρυφνὰ μῆλα, καὶ εἰ ἀποπνίγει βρῶμα τι.

Nam repetitio quidem voculae τι vix poterat ferri.

Pag. 60. *f.* in *Nicandri vſ.* 2. ῥοιῆς τε πρίνου τε δρυός τ' ἄπο πήματα κεῖται. Pro ἄπο, ἔπι corrigit doctiſſimus SCHNEIDER ad Nicandri Alexiph. pag. 282. Mihi quidem videbatur ſimplex κεῖται percommode pro compoſito ἐπίκειται accipi poſſe, praepoſitio ἀπὸ vero recte poſita videbatur, e qua penderent praecedentes genitivi; ut conſtructio in hunc modum conciperetur, πήματα κεῖται (i. e. ἐπίκειται) ἀπὸ ῥοιῆς τε πρίνου τε &c. In ſuperiore *Epicharmi verſu*, pro πνιξεῖσθε perperam πνιξεῖσθαι eſt in ms. *a.* in quo tamen haud ita frequenter occurrit iſta aliis librariis ſolennis confuſio vocalium: nam & doctum virum & diligentem fuiſſe huius codicis ſcribam adparet, qui nonniſi compendioſis verborum notis crucem ſubinde videtur figere voluiſſe lectoribus; ſed eaſdem, puto, aut ſimillimas notas ille iam in exemplari, de quo ſuum exemplum deſcripſit, repererat: ac iam ipſe olim Epitomator parcere chartae voluiſſe videtur.

Pag. 61. *a.* νοτίζοις. *Ad Animadv. noſtras p.* 408. *lin.* 9. *poſt verba*, nullâ tamen msstorum factâ mentione, *haec addenda:* Non equidem νοτίζοις ſcribitur in Caſauboni Animadv. ſed ποτίζοις, quod & SCHNEIDERUS recepit, (in Notis ad Nicandri Alexiph. pag. 251.) exiſtimans ex cod. msto ibi ſic poſuiſſe Caſaubonum. At codicis nullius

auctoritatem ibidem invocaverat Casaub. ac ne deliberato quidem ita scripsisse videtur, sed casu, nec adtendens animum ad id quod libri dabant, quemadmodum & illud quod initio eiusdem versus ibidem posuit, *κακκρύψαις ὑδάτεσσί τ'*, pro *κακκρύψας ὑδάτεσσιν*, quod tenent libri omnes. Verbum *νοτίζοις* vero confirmat etiam Eustathius, haec verba citans *ὑδάτεσσιν ἀειναέεσσι νοτίζοις*, ad Il. μ'. p. 866. lin. ult. de quo & ipse Schneiderus monuit.

Pag. 61. *e.* (pag. 237. ed. nostr.) *ῥίψι*. Vocem *ῥίψαι*, quam hic noster ms. *a.* habet, duobus punctis pro more suo superne impositis (:) ut *mendosam* notavit calligraphus. In promtu erat suspicari, ex *ῥίζαι* esse corruptam; si caetera convenirent. *Pag.* 61. *f.* *τὰ δὲ οὐδὲ φύσει τὴν ἄνθην. φύσει*, sicut ex coniectura edidimus, sic perspicue scriptum in ms. *a.* reperio: dein vero *τὴν ἀνθινὴν* habet idem codex, non *ἀνθίνην* ut olim editum erat. *Ibid.* *σπερματικῆς ἴχνος κορυνήσεως.* Possis vertere, *vestigium clavae semen continentis.* Intelligitur foeminea plantarum pars, quod *pistillum* botanici vocant. conf. SCHNEIDERUM ad Nicandr. Alex. p. 208 sq.

Pag. 62. *a.* *βρονταὶ γίνωνται. γένωνται* ms. *a.* commodius. *Pag.* 62. *b.* *τὴν ἀνμὴν ἔχει.* Recte *ἔχειν* ms. *a.* quo adscito, *minus punctum post εἶναι* ponendum. *Pag.* 62. *c.* *Ἀκαρνίδῃ. Ἀκαρνίδι* ms. *a.* propius vero. *Ibid.* *καὶ τῇ Ἠλείων.* Sic & ms. in contextu, sed inter lineas *Ἠλείᾳ*.

Pag. 63. *a.* in *Philyllii versu.* *γύναι. ὦ γύναι* ms. *a.* repugnante metro. *Pag.* 63. *c.* in *Epicharmi vs.* 2. *κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἄπαγ'* &c. *κόχλον* enotatum ex ms. *b.* sed *κόγχων* habet ms. *a.* & deinde *punctum* post *σέσιλον*. Optime. Quare sic rescribe:

κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. B. *Ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον.*

id est:

& conchas (commutant) cum sesilo. B. *Abi in malem rem!*

Pag. 63. *e.* in *Alexidis vs.* 3. *ἄν τις εὕροι.* Bene *εὕρῃ* ms. *a.* sed id ex *εὕροι* correctum. *Pag.* 63. *f.* *βυσαύχην. βυσσαύχην* ms. *a.*

Pag. 64. *a.* *τῆς τροχηλάτου κόρης. τῆς τροχηλάτης κόρης* ms. *a.* contra regulam de motione adiectivorum compositorum, in *ος* desinentium. *Ibid.* *καὶ τὰς αὐτὰς δυνάμεις.* Quam (in Animadv. p. 431.) mendosam iudicaveram librorum scripturam, *αὐτὰς τὰς δυνάμεις*, *absque καὶ* & *absque praecedente commate*, ea ipsa vereor ne

vera ſit, & praeter rationem a primo editore mutata. Qua adoptata, ordo naturalis verborum talis fuerit concipiendus: διὰ τὸ τὰς πρώτας φύσεις (ſcil. αὐτῶν) ἔχειν αὐτὰς τὰς δυνάμεις ὁμοειδεῖς τῷ σπέρματι. *Pag.* 64. *b.* οἳ καὶ κρείττονες. κρείσσονες ms. *a.* *Pag.* 64. *d.* ἐν ζ' φυτῶν. Recte φυτικῶν ms. *a.* ut volueram. *Ibid.* πόδεια καὶ. ποδειακὰ abſque καὶ ms. *a.* male. Conf. Heſych. in Πόδια, & ibi Intt. *Pag.* 64. *e.* τῶν συμποσίων. Imprudens ego perperam acceperam notulam e msstis enotatam. τοῦ συμποσίου habet codex uterque; quod minime improbandum.

Pag. 65. *b.* In *Epicharmi* verbis, συκαλίδας & συκαλίδες ſcribunt noſtri codices, contra diſertum Athenaei monitum, quod mox ſubiicitur. *Pag.* 65. *c.* Χερσοννησίτου, Χεῤῥοννησίτου ms. *a.* *Pag.* 65. *d.* in *Nicoſtrati* vſ. 2. δασύποδι. Perſpicue δασύποδα ms. *a.* quod in contextu ponendum, ad ἀγόρασον relatum. *Verſ. ſq.* pro νῆττι' recte idem cod. *a.* νήττια habet, ut edidimus. *Pag.* 65. *e.* Περδίκια λάβε τέτταρ'. λάβετε τέταρ' ms. *a.* Ubi ſi recte habet pluralis λάβετε, vide ne in fine verborum Eubuli ἅττ' ἂν ἐπιτύχῃ fuerit ſcribendum, i. e. *quaecumque inciderint.* At ibi quidem vulgatum ἐπιτύχῃς tenet noſter codex. *Pag.* 65. *f.* κεφαλῶν τε. Sic recte ms. *a.* ut edidimus, non κεφαλάς τε.

Pag. 66. *a.* in *Euripid.* vſ. 1. ὡς σ' ἔκειρεν. ὡς ἔκειρεν ms. *a.* *Pag.* 66. *d.* in *Antiph.* vſ. 2. γράφουσι τοῦτον. γράφῃ τοῦτον ms. *a.* Sic & puto eſſe in ms. *b.* conf. Animadv. p. 445. *Ibid.* in *Eubuli* vſ. 1. πεπέριος. Sic & ms. *a.* in contextu, ſed πεπέριδος inter lin. quod ipſum ſub fin. eiuſd. pag. in contextu habent omnes: ſed πεπέρεως pag. 67. a. & III 90. f. *Pag.* 66. *e.* κονίζης. κονύζης habent ms. *a.* ſicut *ms. b.* quod in contextu poni debebat. *Ibid. verſ. ſeq.* pro δ' ἢ habet δὴ ms. *a.*

Pag. 67. *a.* ἀλείφετο. Recte ἀλείφεται ms. *a.* *Ibid.* σχῖνον, ut in ms. *b.* ſic & recte eſt in ms. *a.* *Pag.* 67. *b.* μέμνηται Θεόφραστος. μνημονεύει Θεοφ. ms. *a.* *Ibid.* ἐν Γέλᾳ φακῇ. Sic h. l. ms. *a.* *Pag.* 67. *c.* τὰ ἐν κοιλίᾳ, τὰ δ' ἐν ὄγκῳ. Iungit iſta τὰ ἐν κοιλίᾳ τὰ ἐν ὄγκῳ ms. *a.* nulla interpoſita diſtinctione. *Ibid.* τὸ Δεκελικὸν. τὸ Δεκελεικὸν hoc loco (ubi etiam ferri poterat) habet ms. *a.* mox vero dein recte idem Δεκελικοῦ. *Pag.* 67. *f.* Παλαιεὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι. In cod. *a.* ſic ſcribitur & diſtin-

guitur: Πολλὰ μὲν ἀρτύματα. μέδιμνοι πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακες βιβλίων. Vox θύλακες ut mendosa notata.

Pag. 68. *c.* φύσιγγας, σικυὸν πέπονα, μήκωνα. Ms. *a.* sic scribit & distinguit: φύσιγγες· σικυὸς· πέπων· μήκων.

Pag. 69. *b.* βρένθιν. βρένθην ms. *a.* *Ibid.* in *Amphidis vs.* 2. εἰ φάγοι. εἰ φάγει videtur esse in ms. *a.* quod magis placet quam quod idem post ὁπότε *vers. sq.* λαμβάνει pro λαμβάνοι habet. *Pag.* 69. *c.* *vers.* 4. μηδέν τι πλέον. Caret τι idem ms. *a.*

Pag. 70. *a.* (cap. 82. nostr. edit.) ΚΙΝΑΡΑ. Adpositum accentum ...lebam, κυνάρα, ut in ms. *a.* Dein Ταύτην, ut edidimus, non dubie habet idem ms. *a.* perinde ut ms. *b.* *Pag.* 70. *b.* Νησιώτευ αὐτὸ ἀναγράφει. Sic edidimus ex codicum nostrorum praescripto. Mox *ibid.* scribe cum eisdem δασεία ὕλησιν, pro ὕλησι. *Pag.* 70. *d.* (pag. 272. ed. nostr.) ἀφίησι δ' εὐθὺς πρὸς τῆς ῥίζης. πρὸ τῆς ῥιζ. ms. *a.* ἀπὸ est apud Theophrast. *Pag.* 70. *e.* περικάρπιον. Perperam περικάρδιον ms. *a.* *Pag.* 70. *f.* in *Epicharmi* verbis: τραχέες τε κάκτοι. Τοῖς ἄλλοις &c. Post κάκτοι *nudum comma* ponit ms. *a.* quasi sequentia cum superioribus cohaereant. Idem dein, pro εἰς τὸ πῖον, absque accentu εἰς το πιον scribit fere velut unam vocem, sed eam duobis superne punctis ut suspectam notatam.

Pag. 71. *a.* Φιλητᾶς. Φιλήτας ms. *a.* *Pag.* 71. *d.* φοίνιξ. Recte φοῖνιξ idem ms. *Ibid.* ὅταν ἐξαιρεθείη. ἐξαιρεθῇ videtur esse in ms. *a.* recte. Apud Xenophontem ἐξαιρεθείη bene stat cum ὅθεν.

Ad cap. LXXXVI. *nostrae edit. p.* 276. οὐ λαβών. Compendiosa nota, ... h. l. usus est noster calligraphus, non dubie λαβὼν significat. Quod vero in Animadv. p. 477. dixi, *nec verbum nec literam vel unam in illis* MENANDRI *versiculis a me mutatum esse*, video id imprudenti mihi excidisse: nec enim tunc recordabar, versiculum quintum (p. 277. lin. 2.) sic e msto enotatum fuisse, (quemadmodum & nunc in ipso codice scriptum reperi) πατὴρ καὶ παραίνεσις: ubi mea de coniectura articulum ὁ adieci, & παραίνεσις in παραινέσεις mutavi; quae utrum emendatio sit, an depravatio, iudicent doctiores ac praesertim metricae artis peritiores. Quidquid sit, scripturam codicis sub contextu certe debueram adponere.

